Dünya Edebiyatı

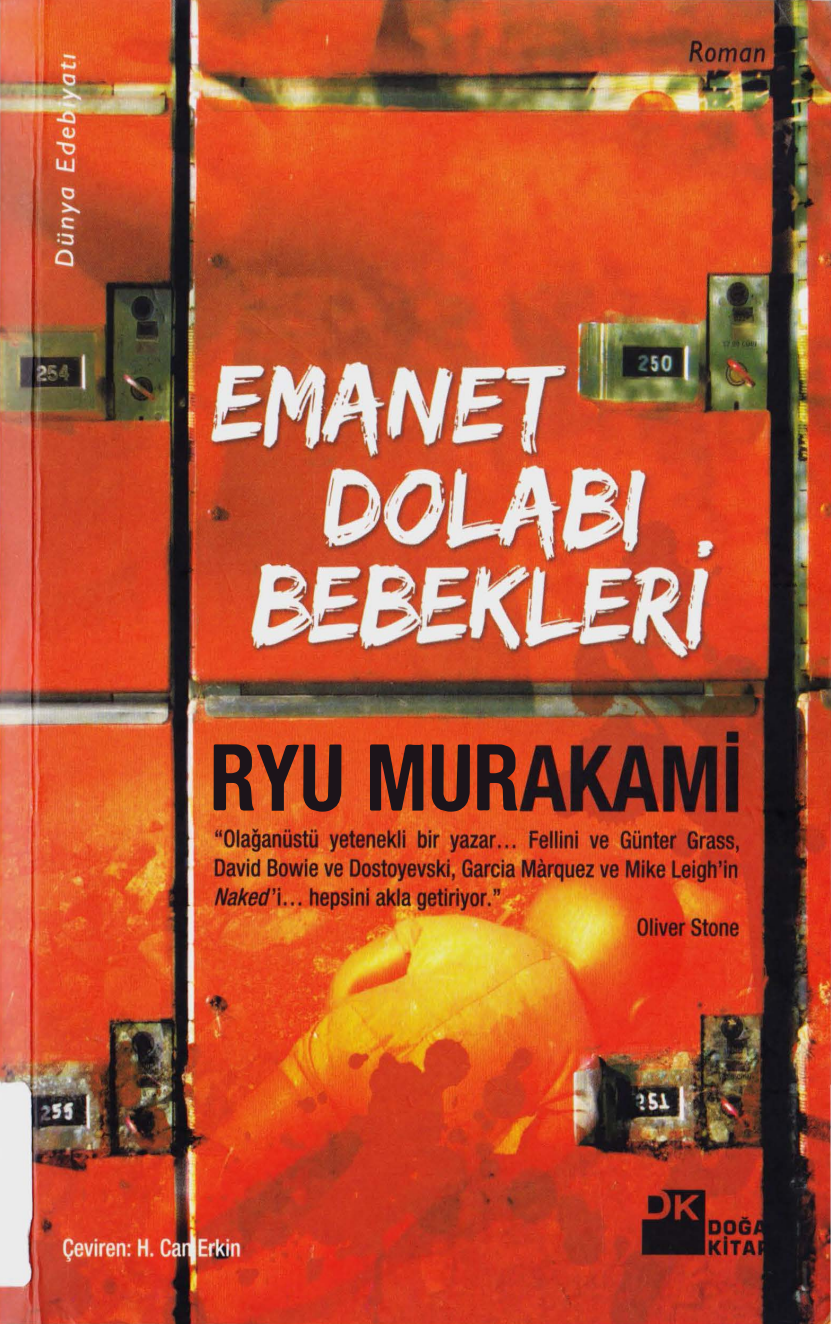
Roman

EMANET DOLABI BEBEKLERİ

RYU MURAKAMİ

"Olağanüstü yetenekli bir yazar... Fellini ve Günter Grass, David Bowie ve Dostoyevski, Garcia Màrquez ve Mike Leigh'in *Naked*'i... hepsini akla getiriyor."

Oliver Stone

Çeviren: H. Can Erkin

DK DOĞAN KİTAP

Emanet Dolabı Bebekleri

EMANET DOLABI BEBEKLERİ

Orijinal adı: *Koinrokka Beibizu*
© Ryu Murakami, 1980
Yazan: Ryu Murakami
Japonca aslından çeviren: H. Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / şubat 2008 / ISBN 978-975-991-627-5

Kapak tasarımı: Bahar Giray
Baskı: Şefik Matbaası / Marmara Sanayi Sitesi
M Blok No: 291 İkitelli - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Emanet Dolabı Bebekleri

Ryu Murakami

Çeviren: H. Can Erkin

DK DOĞAN KİTAP

1

Kadın bebeğin karnının üstüne elini bastırıp hemen altındaki pipisini ağzına aldı. Her zaman içtiği Amerikan malı mentollü sigaradan biraz inceydi, çiğ balık tadı vardı. Ağlayıp ağlamayacağına bakıyordu. Bebeğin el ve ayaklarında bir kıpırdama olmayınca onun yüzüne örttüğü ince naylonu kaldırdı. İkiye katladığı havluyu mukavva kutunun dibine serip bebeği içine koydu; kutuyu, ağzını bantla kapatıp iple bağladı. Kutunun üstüne ve yanına gelişigüzel bir adres ve isim yazdı.

Makyajının tamamlayıp üzerine baloncuk desenli tek parça elbisesini geçirirken memeleri sancılanınca elleriyle sıkarak kendini sağdı. Yerdeki beyaz lekeyi silmeksizin sandallarını ayaklarına geçirdi, bebeği koyduğu kutuyu alıp dışarıya çıktı. Taksi çevirirken tamamlanmasına az bir şey kalan dantel işi masa örtüsü aklına geldi; tamamladığında üzerine sardunya saksısı koymaya karar verdi. Öylesine sıcaktı ki, güneş altında kaldığında gözleri kararıyordu. Taksideki radyo, rekor düzeyde seyreden sıcakların yaşlı ve hasta altı kişinin ölümüne neden olduğunu söylüyordu. Istasyona vardığında kutuyu en dipteki emanet dolabına tıkıştırıp anahtarını aybaşı pedine sararak tuvalete attı. Sıcak ve tozdan bunaltıcı haldeki istasyon binasından çıktıktan sonra büyük mağazalardan birine girdi, dinlenme yerinde teri kuruyana kadar sigara içti. Külotlu çorap, çamaşır suyu ve manikür malzemeleri

alıp portakal suyu içti. Boğazı dayanılmaz ölçüde kurumuştu. Yeni aldığı ojeyi tuvalette tırnaklarına güzelce sürdü.

Kadın sol el parmaklarının ojesini bitirmek üzereyken, karanlık kutunun içinde ölüme terk edilmiş bebeğin tüm vücudu terlemeye başlamıştı. Bebeğin önce alnını, göğsünü ve koltukaltlarını ıslatan ter gitgide tüm vücudunu kaplayınca, bebek biraz serinlemişti. Parmaklarını hafifçe oynatıp ağzını açtı. Sonra aniden var gücüyle ağlamaya başladı. Çok sıcaktı. Havası nemli çift kat kapatılmış kutu huzur içinde uyumak için uygun bir yer değildi. Normalin kat kat fazlası sıcak, kanının dolaşmasını, gözlerini açmasını sağlamıştı. Bebek, yaz ortasında sıcağa boğulmuş karanlık ve küçük kutunun içinde bir kez daha doğdu; kadının bacaklarının arasından çıkıp havayla temas ettikten yetmiş altı saat sonra... Bebek, bulunana kadar ağlamasını sürdürdü.

Polis hastanesinden sonra yetiştirme yurduna verilen bebeğe, aradan bir ay geçtikten sonra bir isim konuldu. Kikuyuki Sekiguçi. Sekiguçi, kadının kutuya gelişigüzel yazdığı soyadıydı. Kikuyuki, Yokohama şehri kuzey semti vilayet ofisi sağlık bürosunun terk edilen çocuklara verilen isimler listesindeki on sekizinci isimdi ve Sekiguçi 1972 temmuzunun on sekizinde bulunmuştu.

Demir parmaklıklarla çevrelenmiş, yoldan uzakta kalan yetiştirme yurdunda büyüdü Sekiguçi Kikuyuki. Yolun iki yanında kiraz ağaçları sıralanmıştı. Kirazlık Bakire Meryem Yetiştirme Yurdu. Birçok arkadaşı vardı. Zamanla onu Kiku diye çağırmaya başladılar. Konuşmayı öğrenen Kiku, rahibelerin her gün aynı sözcükleri kullanarak dua ettiklerini duyardı. *İnan, baban seni yukarıda koruyor.* Dua edilen yerin duvarında rahibelerin sözünü ettiği babanın resmi vardı. Uzun saçlı o baba, denize bakan bir uçurumun kıyısında yeni doğmuş bir kuzuyu göğe doğru kaldırmıştı. Kiku her zaman aynı şeyi sorardı. *Ben bu resmin neresindeyim, bu adam*

Japon değil ki? Rahibeler cevaplardı. *Bu, babanın sen doğmadan önceki halini gösteren bir resim, baban sadece senin değil başka birçok canlının doğmasını sağladı, göz ve saç renginin ilgisi yok.*

Kirazlık Bakire Meryem Yetiştirme Yurdu'ndaki çocuklar yüzlerinin şirinlikleri sıralamasına göre birileri tarafından evlat edinilerek çekip gittiler. Pazar günü dua bittikten sonra, birçok çift dışarıda oynayan Kiku ve arkadaşlarına bakmaya gelirdi. Elbette Kiku çirkin değildi. Fakat en revaçta olanlar, anne babasını trafik kazasında kaybeden çocuklardı; terk edilen çocuklar pek sempatik bulunmuyordu. Kiku koşabilecek yaşa gelene kadar yurtta kaldı.

O zamana kadar Kiku'nun kendisine emanet dolabında bulunduğu söylenmemişti. Bunu öğreten, Haşi dedikleri çocuk oldu. Haşio Mizouçi de kendisi gibi alıcı bulamayan çocuklardan biriydi. Kumlukta oynarken, Haşi konuşmaya başlamıştı. "Baksana, sadece ikimiziz, geri kalanların tümü ölmüşler. Emanet dolaplarından sadece sen ve ben sağ çıkmışız." Haşi zayıf, çelimsiz bir çocuktu. Islak ıslak gözleri hep uzaklara bakardı; konuşmaya başladığında, Kiku kendisi şeffaf bir insanmış da o bakışlar içinden geçip uzaklara ulaşıyormuş hissine kapılırdı. Haşi'den bir ilaç kokusu yayılırdı. Karanlık ve sıcak kutunun içinde durmaksızın ağlayan ve polislerin kendisini bulmasını sağlayan Kiku'yla farklı olarak, Haşi o hastalıklı hali sayesinde kurtulmuştu. Haşi'yi terk eden kadın bebeği yıkamadan bir kesekâğıdına tıkıştırarak emanet dolabına bırakmıştı. Haşi, protein alerjisi sonucu çıkarttığı isilik için tüm vücuduna pudra sürüldüğünden öksürmüş, kusmuştu. Hastalığı ve ilaç kokusu dolabın kıyılarından dışarıya yayılmış, tesadüfen oradan geçen bir körün köpeğinin havlamasını sağlamıştı. "O var ya, kocaman bir köpekti. İşte o yüzden köpekler benim için çok önemlidir, köpekleri çok severim."

Kiku bir emanet dolabını ilk kez yurt gezisinde gittikleri bir lunaparkta görmüştü. Tekerlekli paten pistinin girişindeydi ve Haşi öğretmişti ona parmağıyla göstererek. Tekerlekli ayakkabı giymiş bir adam o küçük kapağı açmış, ceketini ve elindeki eşyaları içine koymuştu. "Sadece bir raf işte" demişti Kiku, kendi kendine. Yaklaşıp içine göz atmıştı. Biriken tozla eli kirlenmişti. "Baksana, arı kovanına benziyor değil mi? Bu kutuların her birine arı yumurtasını bırakıyor. Sen ve ben arı olmadığımıza göre insan yumurtasından çıkmışızdır kesin. Arılar da öyledir ya, birçok yumurta bırakırlar ama sadece çok azı hayatta kalır."

Kiku, dua salonunda asılı resimdeki o sakallı babasının ılık insan yumurtalarını teker teker emanet dolabına yerleştirişini canlandırdı aklında. Ama o değildi herhalde. Yumurtaları koyan bir kadın olmalıydı. Sonra o yumurtalardan canlı kalanları babaları göğe yükseltecekti. "Baksana" diye seslendi Haşi. Saçlarını kızıla boyatmış, güneş gözlüklü bir kadın elinde anahtar kendi dolabını arıyordu. "Yumurtaları çıkaran mutlaka böyle geniş kalçalı bir kadın olmalıydı. Kesinlikle odur yumurtaları bırakan" dedi Haşi, yüksek sesle. Kadın kendi dolabının önünde durdu, anahtarı yerleştirdi. Kapak açıldığında yerlere kırmızı renkte yuvarlak bir şeyler düşünce Kiku ve Haşi aynı anda çığlık attılar. Kadın ellerini telaşla açarak durdurmaya çalıştı ama o kırmızı yuvarlak şeylerden birisi Kiku ve Haşi'nin ayaklarının dibine kadar yuvarlandı. Yumurta değil, domatesti. Kiku ayağının ucundaki domatesi var gücüyle tekmeledi. Ayakkabısı domatesin suyuyla biraz kirlendi sadece, ancak içinde kardeşlerinden biri yoktu.

Kiku, Haşi zor durumda kaldığında mutlaka yardımına koşardı. Haşi, belki de çelimsiz olduğundan, Kiku'dan başkasıyla temas etmeyi sevmezdi. Özellikle yetişkin erkeklerden korkardı. Haşi'nin vücudunun gözyaşıyla dolu olduğunu düşü-

nürdü Kiku. Yetiştirme yurduna ekmek getiren adam, yalnızca "Sen de hep merhem kokuyorsun" deyip omzuna vurduğu için ağlamıştı Haşi. Kiku böyle zamanlarda onunla konuşmaya çalışmazdı. Suskunca yanında dururdu. Haşi'nin yüksek sesle ağladığı, korkup titrediği, ona kızan olmasa bile özür dilediği zamanlarda, Kiku yüz ifadesini değiştirmeksizin onun kendisine gelmesini beklerdi. O yüzden, Haşi tuvalete bile peşinden gelmeye kalktığında Kiku ona engel olmazdı. Kiku'nun da Haşi'ye ihtiyacı vardı. Kiku ve Haşi arasındaki ilişki, bünyeyle hastalık arasındaki ilişkiydi. Bünye, çözümü imkânsız tehlikelerle karşılaştığında hastalıklara sığınır.

Her yıl kiraz çiçeklerinin açtığı sıralarda Haşi'nin boğazından rüzgâr sesi gibi hırıltılar gelir, öksürüklerle boğulurdu. O yıl her zamankinden çok daha kötü olmuştu. Sinirsel astım yüzünden ateşi düşmeyen Haşi'nin, belki de dışarıda Kiku'yla oynayamadığı için, içine kapanma eğilimi güçlenmişti. Haşi tuhaf bir evcilik oyununa kendini kaptırmıştı. Plastik oyuncak kap kacak, oyuncak tencere, tava, çamaşır makinesi, buzdolabı... Bunları düzenli bir şekilde yerde diziyordu. Dizme şekli belirli bir şema gibi veya düzenli bir mutfak gibi olabiliyordu; ancak hiç değişmeyen şey, Haşi'nin oyuncakları dizmeyi bitirdikten sonra yerlerinin değiştirilmesine asla izin vermemesiydi. Başka biri gelip oyuncakların yerini değiştirdiğinde ya da yanlışlıkla çarpıp düzenini bozduğunda, Haşi çıldırmış gibi oluyordu. Haşi'nin kızıp arkadaşlarının ya da rahibelerin üzerine yürümesi, o ana kadar düşünülmeyecek bir durumdu. Akşamları yaptığı modelin yanında uyuyor, sabah kalktığında değişiklik olmadığını görünce bir süre tatmin olmuş bir ifadeyle oyuncaklarına bakıyordu. Bir keresinde, aniden, bir şeyler mırıldanarak hırpani hareketlerle mutfağı dağıtmıştı. Mutfak ve oturma odası Haşi'ye yeterli gelmemişti. Kumaş parçaları ve ip, düğmeler, raptiye, bisiklet parçaları, kum, taş ve cam parçaları kullanarak kendi

alanını genişletti. Kız çocuklarından biri yuvarlanıp, ipten yaptığı kuleyi bozduğunda, Haşi kızın üzerine atılıp boğazını sıkmaya kalktı. Bunu yapmaya gücü yoktu ama heyacanlandığı için o akşam öksürük krizi kesilmek bilmedi ve ateşi yükseldi.

Haşi, yaptığı modele Kiku'nun bakmasına sevinmişti. "Burası fırın, burası gaz tankı, burası mezarlık" diye açıkladı. Kiku, Haşi'nin açıklamalarının bitmesini bekdi. "Emanet dolabı neresi?"

Haşi, dört köşe bisiklet stop lambasını parmağıyla göstererek "Şu işte!" dedi. Sarı plastik kafesin içinde küçük bir lamba vardı. Metal çerçevesi en ufak pas lekesi kalmayacak şekilde parlatılmış, kırmızı ve mavi renklerdeki kablolar güzelce sarılmıştı. Haşi kendi alanını anlatırken, Kiku tuhaf bir sinire kapılmıştı. Haşi'nin, duygusallığıyla korkup kolayca ağladığı anlarda, Kiku hastalandığı yerinin röntgenine bakan bir hasta gibi hissederdi kendini. Kendi içinde hâlâ saklanan korku ve tedirginlik, üzerlerine elbise giymiş dolaşıyor gibi olurdu. Kiku için, kendi yerine ağlayan yarasının iyileşmesini beklemek yeterliydi. Haşi modelinin yanında uyumaya başladı. Haşi, Kiku'yla ilgisi olmaksızın minyatürleri için korkuyor, ağlıyordu. Yarası vücudundan çıkmış, serbest kalmıştı. Yara vücudun içinde saklanıp kalabilir ama yarasını kaybeden bir vücut yeni yaralar arar.

Bir gün, rahibeler eşliğinde çocuk felci aşısı yaptırmak için sağlık ocağına giden Kiku, dönüş yolunda kaybolmuş, otobüslerin merkez terminalinde koruma altına alınmıştı. Şöförün anlattıklarına göre, Yokohama Istasyonu batı çıkışında otobüse binen Kiku son durak olan Negişi Yat Limanı'na kadar hiç inmeden dört kez gidip gelmişti. Nereye gideceği sorulduğunda yanıtlamaksızın, pencereden dışarıyı izlemeye devam etmiş, o yüzden de koruma altına almışlardı. Bu ilkiydi. Üç gün sonra, öğlenüzeri yetiştirme yurdundan kaçıp, tek

başına taksi çevirmişti. Sadece "Şincuku" diye mırıldanmış, Şincuku İstasyonu'na vardıklarında, bu kez "Şibuya" demişti. Şüphelenen taksi şöförü, Şibuya İstasyonu'nda karakola teslim etmiş ve Kiku tekrar koruma altına alınmıştı. Bakkalın mal getirdiği kamyonun kasasına saklandığı zaman yakalanmıştı ama mezarlık ziyaretine gelen bir çifti kandırıp Kamakura'ya kadar gittiği de olmuştu. Kiku o sefer de "Ben Kamakura'dan gelmiştim ama yolumu kaybettim" demişti.

Kiku sıkı bir gözetim altına alındı. Genç bir rahibe sürekli Kiku'nun başındaydı. O genç rahibe kızmadan, sinirlenmeden Kiku'yu anlamaya çalıştı. Babasının arabasını alıp, zamanı elverdiği ölçüde Kiku'yu dolaştırarak konuşturmaya çalışmıştı. "Arabaya binmeyi neden seviyorsun Kiku? Arabaları ve otobüsleri çok seviyorsun değil mi?" Kiku, "Dünya dönüyor da ondan" diye yanıtlamıştı. "Dünya hareket ediyor değil mi? İnsanın olduğu yerde durması tuhaf."

Aslında sorun dünya değildi. Kiku'nun kendisi de tam olarak anlayamıyordu ama hareketsizliğe tahammül edemiyordu. Bir yerde hareket etmeden durmaya sabrı yoktu. Hemen yanında bir şeyler müthiş bir hızla dönmekteydi. Gözleri kararacak bir hızla, parıltılar saçarak bir yerlere uçup gidecek gibiydi. Ayaklarının altındaki yer, sanki bir patlama sesiyle hafif hafif titriyordu. Belirli aralıklarla havalanıyor ve Kiku her seferinde geride kalmanın hayal kırıklığını yaşıyordu. Hemen ardından yeni havalanışın hazırlığı başlıyordu. Yakıt kokusunu alıyor, patlama ve dönme başlıyor, hava ve yer yeniden titriyordu. Vücuduyla gökyüzünün tamamını kapladığını hissettiği gibi, kulağının hemen arkasında her an havalanacakmış gibi bir belirti hissediyor, bazen de yerin derinliklerinden gelen bir titreme vücuduna ulaşıyordu. Bunlardan hangisi olursa olsun, o duygu içerisinde hareketsiz kalmaya dayanamıyordu. Havalanışına doğru sarsıntı ve patlama sesi şiddetleniyor, o ölçüde de tedirginliği ve korkusu güç-

leniyordu. O yüzden Kiku bir şeyler yapmak ihtiyacı duyuyordu. Sanki uçan devasa bir cisme binmek zorundaydı.

Bir gün, arabayla lunaparka gittiklerinde Kiku hızlı trene binmiş ve bir daha inmek istememişti. Diğer çocuklar gibi çığlıklar atmadan, ifadesiz bir yüzle binmeye devam etmişti. Görevliler, genç rahibeye Kiku'yu indirmesini söylediler. Kiku sararmış bir yüzle, tüm vücudundaki tüyler diken diken olmuş, tere batmış bir halde koltuğa yapışmıştı. Genç rahibe Kiku'nun minnacık parmaklarını teker teker ayırmak zorunda kaldı. Kiku'nun vücudu kaskatı kesilmişti. O an, genç rahibe, Kiku'nun sadece binek araçlarından hoşlanan bir çocuk olmadığını, bir tür psikolojik rahatsızlığı olduğunu anlamıştı. Yatak odasının zeminini oyuncaklar, çöpler ve tuğla parçalarıyla kaplayan, o alana giren olduğunda tedavisi anında bile çırpınarak şırınganın iğnesini kıran Haşi'yle birlikte, rahibeler Kiku'yu da alıp bir psikiyatra danıştılar.

Psikiyatr, Haşi'nin döşemenin üzerinde kurduğu minyatür krallığın fotoğrafına bakarak, "Ana babası olmayan çocukların, bu açlıkla içine kapandıkları durumda... elbette sizler bu tür durumlara alışıksınızdır" diyerek sözlerine başladı. "Kalıtsal olan ruh hastalıkları dışında, bebek ve çocukların rahatsızlıklarında iki ana neden vardır; ana babayla olan ilişkiler ve çevresel etkenler. Sorunun kaynağı genelde bu ikisidir. Sizler eğitmen olduğunuz için bildiğinizi sanıyorum, bir anlamda çocukların tamamında sinir hastası özellikleri vardır. Çocukların ruhu, bünyeleriyle aynı şekilde belirli aşamalarla gelişir. Ancak, bu gelişmenin o aşamalara göre ilerlemesi için çevreden belirli bir etki, destek ve yardım olması gerekir. Yine de, bunları ideal bir şekilde vermek olanaksız olduğu gibi, ayrıca kendi güçlerinin de sınırlılıkları vardır. Sonuçta gelişmekte olan çocukların sürekli olarak baş edemeyeceğimiz ölçüde sorunları olur. Gelelim bu iki çocuğa. Çocuklara özgü kişilik bölünmesinin erken dönemine ait belirtiler mi

acaba? Eğer öyleyse, fiziksel bir eksiklik, beyin özrü, metabolizma düzensizliği var mıdır? Yoksa kalıtsal bir şey midir? Maalesef şu aşamada anlayabilmek olası değil. İkisinin de otistik olduğunu düşünecek olursak, son derece sıra dışı bir hastalık olduğunu bilmek gerek ve ben öyle olduklarını düşünüyorum. Ortak yaşayan çocuklara özgü psikolojik rahatsızlık da denebilir ama bu ikisinin durumunun neden farklı olduğunu soracak olursanız, bu rahatsızlık anneden ayrılışa dayanamamak nedeniyle ortaya çıkar. Kendisiyle başkalarının farklı olduğunu fark ettiğinde, doğumundan altı ay kadar sonra, bebek annesiyle tek vücut olduğu duygusunu kaybeder. İşte o yüzden, altı ayın öncesindeki anneyle tek vücut olmanın verdiği rahat bütünlük duygusuna, o hayal içerisine kaçmaya çalışıyorlar. Dış dünyaya uyum sağlayamıyor, dış dünya kendisiyle annesini ayıran düşmanlıkla dolu bir şey olarak yansıyor ve çocuk da bu düşmanı yıkmaya çalışıyor. Sonra da kendini hayalin içine, bütünlük duygusu içerisine kapatıveriyor. Bu iki çocukla ilgili olarak, öncelikle Haşio Mizouçi, bu çocuk başkalarıyla olan ilişkisini tamamen reddederek bu tuhaf minyatür bahçe benzeri şeyi yapıyor. Otistik rahatsızlıklarda, zengin ve yoksul olmak üzere iki tür vardır. Dış dünyayla ilişkilerini kesen hastanın ruhsal dünyası boş olduğunda "yoksul" dolu olduğunda ise "zengin" otistik olduğu söylenebilir. Bu Haşio Mizouçi elbette zengin otistik. Çünkü bu kadar yaratıcı şeyler ortaya çıkartabiliyor. Sonra, Kikuyuki Sekiguçi ise, hareketsizlik korkusu şikâyetiyle ani mekân değişikliklerini arzuluyor olmasına rağmen, bu arzusu dış dünyayla etkin bir girişim haline gelmiyor. Aksine, ani hareketlerle kendi içine kapanma denemesi haline geldiğini sanıyorum. Bir şeyin hemen yanında homurtular çıkararak uçup gittiği şeklindeki saplantısı, aslında kendinden korktuğu için. Haşio Mizouçi'ye minyatür bahçe yaptıran şey ile Kikuyuki Sekiguçi'nin korktuğu şey aynı. Bunun nedeni ne ola-

bilir? Enerji. Sizin telefonunuz sonrasında konuyu ilginç bularak, emanet dolabında bulunan çocuklarla ilgili araştırma yaptım. 1969 ve 1975 arasında tüm Japonya'da 68 terk edilmiş çocuk bulunmuş ama bunların çoğu zaten öldükten sonra bırakılmış. Kalanları emanet dolapları içinde ölmüş, istisnai olarak canlı bulunanlar da götürüldükleri hastanelerde ölmüşler. Yani, hayatta kalanlar sadece bu iki çocuk. Yeni doğmuş bir bebekte bilinçli bir bellek bulunmamakla birlikte, bu iki çocuk doğumlarından hemen sonra ölümle yüz yüze gelmişler; doğal olarak bilinçaltlarında yerleşen korkuyla kendi bünyelerinin şiddetle direnerek bu korkuyu yenmiş olması, beyinlerinin bir yerinde, soğancık kısmında veya ön lopta, belki de görme işlevinin yerine getirildiği kısımda, bir yerlerdeki bir devrede silinmeden kalmış olmalı. Bu ikisinin hayatta kalmasını sağlayan o anormal enerji bir yerlerde duruyor ve bir an geliyor beynin parçalarının bir arada işlev görmesine engel oluyor. Yani bu iki çocuğun enerjisi, kendilerinin başa çıkamayacağı ölçüde güçlü. O enerjiyi yönlendirebilir hale gelmeleri için yıllar geçecektir."

"Öyleyse ne yapabiliriz?" diye sordu rahibeler. "Bu iki çocuğun okula gitmeleri gerekiyor, belki de evlatlık alanlar olabilir. Bu otistik halleriyle normal gelişmeleri zor olmaz mı?"

"Etkin olacağını sandığım bir tedavi yolu var: enerjiyi uyutmak. Bir süre, o enerjinin gücünü kontrol edene kadar beynin kıvrımlarında bir yere hapsetmek gerek. Saldırganlaşan sinir hücreleri ve metabolizma unsurlarını dondurmalıyız. Bu tedavi yöntemi, Amerika'da halüsinasyon ilaçları yüzünden ortaya çıkan ani kişilik bölünmesi rahatsızlıklarında kullanılarak gelişti. Hasta bir kez daha anne karnına geri döndürülüyor. Mutlak sükûnet ve düzen sağlanıyor. Sesler dinletiliyor; elektrikle yönlendirilen insan kalbi sesi; yani bebeğin anne karnında duyduğu, annesinin kalp sesi. İnsanın kalbi vücut içerisinde sıra dışı bir sesle yankılanmaktadır.

Ses havayla değil, vücut sıvısıyla taşınmaktadır. Bu basit bir ses değil, farklı organları ve kan dolaşımındaki lenf sıvısını titreterek bebeğe ulaşan, karmaşık, hatta müziğin alçalıp yükselmesinin hissedildiği bir ses. Kullanılan bu ses geçen yıl Amerika psikoloji kongresinde açıklandığında, Massachusets Teknik Üniversitesi profesörü ve nöroloji alanında araştırmalar yapan Michael Goldsmith ilginç bir fikir dile getirdi. Bu adam hobi olarak bilimkurgu romanları yazıyor. Bu kalp sesinin NASA tarafından fırlatılan uyduların farklı türlerle iletişim için yaydığı sinyallerle son derece benzeştiğini söyledi. Bir tesadüf olmalı elbette. Ben de deney amaçlı olarak o kalp sesini dinledim de, müthiş bir şey. Yarıuyur bir durumda dinleyince muhteşem bir rahatlık ve mutluluk hissi veriyor. Din insanları olan sizlere böyle bir şeyi söylemek edepsizlik olabilir ama eski zamanlarda İsa'nın insanlara verdiği mutluluk hissi öyle bir şey olsa gerek."

Kiku ve Haşi bir sonraki günden itibaren hastaneye gitmeye, uygun miktarda uyku ilacı alarak bir ila iki saat arasında, yalnızca bebeklerin duyabildiği o kalp sesini dinlemeye başladılar.

Yirmi metrekare genişliğindeki tedavi odasının duvarları ve zemini, hasta huzursuzlanacak olursa yaralanmaması için, lastikle kaplanmıştı. Ses iki duvardaki ve tavandaki hoparlörlerden geliyordu ama kaba bir kumaşla üzeri örtüldüğü için hasta göremiyordu. Tavanda ve duvarlarda ışığı ayarlanabilen küçük lambalar yerleştirilmişti ve odanın her yerinin aynı aydınlıkta olmasını sağlıyordu. Odada, kocaman bir uzun koltuk ve karşısındaki duvarda kalın bir camın arkasına yerleştirilmiş 72 inçlik bir monitörden başka bir şey yoktu. Kiku ve Haşi'ye önce uyku ilacı karıştırılmış meyve suyu içiriliyor ve daha sonra doktorun eşliğinde gidip uzun koltuğa oturuyorlardı. Odanın ışığı hissetmeyecekleri kadar yavaşça kararıtılıyordu. Monitörün ekranında art arda dalgala-

rın vurduğu Büyük Okyanus güneyindeki bir sahil, taze karların üzerinde kayan bir kayakçı, güneşi arkalarına alarak koşuşturan zürafa sürüsünün ağır çekim filmi, dalgaları yararak ilerleyen bir yelkenli, mercanlar arasında dolaşan on binlerce tropikal balık, kuşlar ve yamaç paraşütleri, balerinler ve havada asılı salıncaklar gösteriliyordu. Görüntü, dalgaların büyüklüğü, batan güneşin ışıkları, denizin içindeki renkler ve yelkenlinin rengine göre manzara ve sahne çok yavaş değişiyordu. O ufacık değişimi anlayamaz hale gelip bilinçleri zayıfladığında oda çoktan kararmış oluyordu. Ses, ikisinin odaya girdiği ilk anda insan kulağının duyamayacağı bir seviyede başlıyor ve yavaş yavaş yükseliyordu. Uykuya daldıklarında en üst düzeye ulaşıyordu. Elli ila seksen dakika arasında iki çocuk hafif uykularından uyanıyorlardı ama monitörde kesintisiz devam eden görüntü gözlerinin önünde oluyordu ve zamanın geçmiş olduğunu algılayamıyorlardı. Tedavi öğleden önce onu on geçe başlıyordu. Bu saatler güneş ışığının fazla değişmediği saatlerdi, odaya girişleri ve çıkışları arasında geçen zamanı da algılayamıyorlardı. Söz gelişi, odaya girerlerken hava açıksa ve uyurlarken yağmur yağarsa, uyanmalarından az önce yağmur sesi dinletiliyor, son aydınlatma yağmurun yağdığı anla aynı ölçüye getiriliyordu. Kiku ve Haşi'ye bunun bir tedavi olduğu söylenmemişti. Rahibeler ve doktor, hastaneye sadece film izlemek için geldiklerini söylemişti.

Bir hafta geçtiğinde tedavi etkisini göstermişti bile. Çocuklar kendiliklerinden hastaneye gidip tedavi odasına girmeye başlamışlar, rahibelerin onlara eşlik etmesine gerek kalmamıştı. Aradan bir ay geçince, psikolog, uyku ilacı yerine hipnotizma kullanarak çocukların bilinçaltındaki saldırgan enerjiyi inceledi. Bir yandan sesi dinlerlerken, "Şu an ne görüyorsun?" sorusuna ikisi aynı anda "Deniz" yanıtını verdiler. Kiku denizi ayaklarının altında gördüğü bir uçurumun

kıyısında, yetiştirme yurdundaki dua salonunun duvarındaki İsa'nın kendini göğe yükselttiğini söyledi. Durgun deniz pırıl pırıl parlıyordu. Tedavi yaklaşık yüz gün kadar sürdürüldü. Psikolog rahibelere açıklamada bulundu. "Tedavi hemen hemen sona erdi. Bundan sonra önemli olan, çocuklara değişenin kendileri olduğunu hissettirmemektir. Kalp sesi dinlediklerini asla bilmemeliler."

Kiku ve Haşi, hastanenin koridorunda rahibenin çıkmasını bekliyorlardı. Pencerenin yarısı sarı bir ışıkla aydınlanmış, geri kalanını rüzgârla salınan baldırıkaraların yemyeşil yaprakları kaplamıştı. Asansörün kapısı açılıp bir ses gelince ikisi birlikte dönüp baktılar. Yaşlı bir adam, göğsü bandajla sarılmış, burun deliklerinden birine bir hortum takılmış haliyle ikisinin önünden geçip gitti. Sedyeyi iten hemşireye kocaman bir demet tutan bir kız seslendi. Kiku ve Haşi zayıf ihtiyara yaklaştılar. Damarları belirginleşen teni sararmıştı, sadece dudakları kırmızıydı. Ayak bilekleri deri bir kayışla sedyeye sabitlenmiş, takılan serumun iğne ucu hafiften kanlanmıştı. Yaşlı adam gözlerini açtı. Yüzüne bakan Kiku ve Haşi'yi görünce dudaklarını kıvırarak ikisine gülümsedi. Bir an sonra ikisi de gülümseyerek karşılık verdiler. Rahibe koridorun sonundaki odadan, doktorun sözlerini kendi kendine tekrarlayarak çıktı.

"O iki çocuk kendilerinin değiştiğinin farkında değiller, dünyanın değiştiğini düşünüyorlar."

2

Kiku ve Haşi ertesi yıl okula başlayacak yaşa geldiklerinde, onları evlatlık alacak aile belli oldu. "Ikiz istiyoruz" diye başvuran aileye, rahibeler Kiku ve Haşi'yi önermişlerdi. Kutsal Meryem Yardımlaşma Derneği aracılığıyla yapılan başvuru Kyuşu'nun batısındaki ücra bir adadan geliyordu. İki çocuk, yetiştirme yurdundan ayrılmayı önce reddettiler, ancak yeni ebeveynlerinin fotoğrafını görünce kabul ettiler. Çünkü, fotoğrafta çiftin arkasında deniz görünüyordu.

Yola çıkışlarının önceki akşamı rahibeler ve diğer çocuklar toplanarak bir uğurlama partisi yaptılar. Arkadaşlarının temsilcisi ikisine bir hatıra hediye etti. Kiraz çiçeklerinin ve bütün çocukların adlarının işlendiği bir mendil. Haşi ağladı. Kiku başkalarına fark ettirmemeye çalışarak dua odasına gitti. Küf ve toz kokusunu hissediyordu. Işıkları yakarak duvardaki resme bakmaya başladı. Kuzuyu gökyüzüne kaldıran İsa. Kısa bir zaman sonra kendisi de bu resmin içine, o uçurumun kıyısından denize bakabileceği yere ulaşacaktı. Resme bakmayı, rahibe onu aramaya gelip de birlikte dua edene kadar sürdürdü.

Hızlı trenle Hakata'ya kadar gittiklerinde, kendilerine refakat eden rahibe çocukları orada siyah elbiseli bir adama bıraktı. Adam Nagasaki Vilayeti'nde çalışan bir sosyal güvenlik memuruydu. Çocuklar adamla birlikte normal trenlerden birine binip, indikleri yerde tekrar otobüse bindiler. Otobüsün içinde

çıplak dursalar bile terleyecekleri o sıcak havada memurun siyah takım elbise giyiyor olması Kiku'nun tuhafına gitmişti. Bunu Haşi'ye söylediğinde, Haşi cevap vermeksizin parmağıyla adamın elinin sırtını gösterdi. Yanık izi vardı. "Bu adam eskiden yakıcı sıcakla tanıştığına göre, alışık olmalı."

Uzun düz rampadan indiklerinde deniz göründü. Gövdesi paslanıp kızıla çalmış feribot, burnun solunda kalan ada, ufuk çizgisinin üstünde toplanmış güneşin kızıla boyadığı bulutlar... Limana varan çocuklar denize doğru koşup dalgakıranın betonuna çıktılar. "Çok şaşırdım Kiku. Uzaklara, çok uzaklara kadar her yeri görebiliyorsun." Denizi çevreleyen manzara sıcağın etkisiyle buğulanmıştı. Gözlerini ayırmadan balıkların çırpınışına bakan Haşi'ye, balıkçı adam bir tanesini verdi. Gözleri yuvarlak, şişkin karınlı, toza bulanmış balık bir süre çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı. Kiku sivri kuyruğuna dokunduysa da, balığın kokusundan, hemen elini çekti.

Siyah takım elbiseli memur çocukları çağırdı. Elinde feribot biletleri ve dondurma vardı. İkisi ayağa kalkarak arkalarına döndüklerinde, limanı çevreleyen sırtların üstünde metal bir boru göründü. Kurşuni renkteki yuvarlak boru, kenarlarından çıkan tekerlekleri çocukların tam üstündeyken kanatlarının altına katladı. İki çocuk gözlerini faltaşı gibi açarak, jet uçağa bakakaldılar. O kadar aşağıdan geçiyordu ki, sanki onları da alıp gidecek gibiydi. O kanatlı gölge bir an tüm limanı kapladı ve iki çocuğun sıcaktan bunalan vücutlarını serinletti.

Feribottaki mazot kokusu ve sıcak yüzünden çocukların nefesi tıkandı. Büfe kapalıydı ve otomatik içecek satış makinesiyle televizyonun yanındaki vantilatörün üzerine "Arızalı" yazan birer kâğıt yapıştırılmıştı. Memur erimeye başlayan dondurmaları çocuklara verdi. Yolcu salonundaki koltukların naylon döşemeleri yer yer yırtılmış, sarı sünger kısımlar dışarıya fırlamış, sünger parçacıkları kumlarla kaplı ze-

mine dağılmıştı. Dondurma damlayınca memurun siyah pantolonu lekelendi. Adam sinirli bir yüz ifadesiyle lekeyi mendiliyle silip yere tükürdü. "Yorulmadınız mı?" diye sordu, Kiku ve Haşi'ye. Çocuklar kendilerini iyi hissetmiyorlardı. Mazot kokusu ve geminin sallantısından kusmak üzereydiler. Burunlarından boğazlarına doğru yayılan mazot kokusunu unutmak için dondurmalarını hızla yalıyorlardı. "Yorulmadınız mı? Cevap veremiyor musunuz?" dedi memur, bu kez yüksek bir sesle. Haşi şaşırıp, dondurmayı ağzından uzaklaştırdı, alçak sesle kitap okuyormuş gibi yanıtladı. "İkimiz, Yokohama'daki Kirazlık Bakire Meryem Yetiştirme Yurdu'ndan, yeni anne ve babamızın evine gidiyoruz." Eriyen dondurma Haşi'nin sağ elinin üzerinden akıp, zemine damlıyordu. "Sana sorduğum bu değil. Yorulmadınız mı diye sordum, yorulmadınız mı?" Haşi hafifçe titremeye başladı. Karşısındaki bu yetişkin adamdan korkuyordu. Haşi ağlamaklı bir sesle tekrarladı. "İkimiz, Yokohama'daki Kirazlık Bakire Meryem Yetiştirme Yurdu'ndan, yeni anne ve babamızın evine..." Memur sağ elinin sırtındaki siğile bulaşan dondurmayı yalayarak gülmeye başladı. "Bundan başka şey bilmiyor musun? Sanki papağan gibisin." Kiku elindeki dondurmayı memurun elbisesine yapıştırdığı gibi kaçmaya başladı. Güverteye koşup denize atlamaya kalktı. Siyah takımı leke içinde kalan adam yetişip, çekerek yere indirdi. "Çabuk özür dile!" Kiku'nun kulağının dibinde bağıran adamın nefesi kokuyordu. Az önce betonun üstünde kuruyup kalmış balıkla aynı koku. Kiku adama bakarak güldü. Adam yavaşça Kiku'nun yanağına vurdu. "Ne gülüyorsun be! Özür dile!" Onun yerine Haşi özür diledi. Haşi, memurun ceketine yapışıp, defalarca özür diledi. "Kiku pek konuşmayı sevmez, baştan beri ikimizin yerine benim konuşmam için anlaşmıştık." Memur Kiku'yu bırakıp, siyah ceketini tuvaletin lavabosunda yıkadı. Kiku ve Haşi sert koltuklara uzandılar. Mazot kokusunu kessin diye,

durup durup vanilya kokusu sinen ellerini kokladılar.

Ada bir hayvan şeklindeydi. Limana girerlerken, güneş batmış, bir karaltı haline dönüşmüştü. Işık demetleri yutmuş bir kaplan şeklindeydi. Yeni anne ve babaları iskeleye kadar karşılamaya gelmişlerdi. Belki de karanlık yüzünden, ilk başta Haşi "Aa, bu kadının çocuğu varmış zaten" dedi kendi kendine. Yeni babaları Şuiçi Kuvayama o kadar kısa boyluydu. Memur onları tanıştırırken, Kiku babasını gözlemleyerek hayal kırıklığına uğradı. Kuvayama, sadece kısa boylu değil, elleri ve ayakları beyaz tenli, omuzlarıyla göğüs ve kalça etleri sarkıktı, sakalları yoktu ve saçları seyrekti. Resimdeki İsa'ya hiç benzemiyordu. Yere yatırıp içini boşaltarak talaşla dolduracak olsa iyi bir yastık olabilirdi. "Burada durup konuşmayalım isterseniz, bir restorana gidelim mi?" Yeni babasının tiz sesini duyunca, Kiku karnını tutarak güldü. "Uzay gemisinde zor işleri yapan bir robot gibi, değil mi Haşi?" Limandaki restoranda çocuklar omletli pilav, anne babasıyla memur da erişte ve *sake* sipariş ettiler.

Kuvayama kadehine içki koyarken, memur Kiku'nun ceketini nasıl kirlettiğini anlatmaya başladı. "Çok disiplinli yetiştirmeniz gerek. Rahibeler şımartmış bunları." Yeni anneleri boynundan yukarısı bembeyaz olacak kadar pudra sürmüştü. Boynuyla göğsünün sınırındaki çıkık kemiğin üzerinde teriyle akan pudra birikmişti. Kiku ve Haşi'nin yeni anneleri Kazuyo Kuvayama, Şuiçi'den altı yaş büyüktü ve kırkını biraz geçmişti.

Kazuyo, deniz dibine uzanan kömür madeninin açık olduğu adanın canlı günlerinde kocasından ayrılarak bu adaya amcasının yanına gelmişti. Kazuyo'nun amcası da bir madenciydi. O dönemde adada yaklaşık beş bin madenci vardı ve yarısından fazlası bekârdı. Kuaförde çıraklığa başlayan Kazuyo için her gün çok eğlenceli geçiyordu. İri yapılı, gözleri ince hatlı ve burnu biraz iriceydi ama madencilerin kendi-

sine teklifte bulunmadığı bir gün bile olmuyordu. Kazuyo bu teklifleri kesinlikle kabul etmiyordu. Bir kez evlendiği ve erkeklere küsmüş olduğu için değil. Yaklaşmaya çalışan o kadar çok erkek vardı ki, kendisine çok güveniyordu ve bir gün çok daha iyi bir erkeğin karşısına çıkacağına inanıyordu. Erkekler ona güzel olduğunu söylüyorlardı. Başta onlara inanmamıştı. Bu adaya gelene kadar, doğduğundan beri bir kez bile güzel olduğunu söyleyen olmamıştı. Kuafördeki işi bitince, erkeklerden birini seçerek yemeğe gidip, *paçinko* oynuyor ya da müzikal filmler izleyip eve dönüyordu. Yatana kadar aynanın başından ayrılmazdı. Erkeklerin fısıldadığı sözcüklerin her birini anımsayıp, bu güzelliğin kendisinin neresinde olduğunu arardı. Kolayca bulamamıştı. Sonunda dudaklarında olduğunu düşünmeye başladı. Dudaklarının renginde ve dolgun inceliğinde. Kazuyo'nun özel bir sevgilisinin olmamasının nedeni, adaya gelmeden önceki yargılarından ve çevresinde yakışıklı bulduğu üç kişinin olmasından kaynaklanıyordu.

Kazuyo'nun ilk yattığı adam madenci değil, bowling oyuncusuydu ve bekâr değildi. Onunla madencilerle gittiği dans salonunda tanışmıştı. Adamın arabası vardı ve birlikte ana adadaki Nagasaki ve Sasaho'ya gezmeye giderlerdi. Adamın karısı durumu öğrendiğinde "O suratla kocamı nasıl kandırabildin?" deyince Kazuyo şaşırmıştı. Gerçekten de adamın karısı kendisinden güzeldi ama uzun zamandır kendisine "O suratla" diyen olmadığından inanamamış, o günden sonra yine aynanın karşısında uzun saatler geçirmeye başlamıştı. Dudaklarının rengine ve dolgun inceliğine bakıp duruyordu.

Kazuyo iki yıldır çalıştığı kuaförü bırakıp şehir merkezindeki barda çalışmaya başlamıştı. Beyaz pudrayla tenini iyice beyazlaştırıyor, dudaklarına vıcık vıcık ruj sürüyordu. Kazuyo bowling'ciyle kaç kez yattığını anımsıyordu. On sekiz kez. Ne zaman adamı çok sevmeye başladığını da anımsıyordu.

Dördüncü kezden sonra. Nagasaki'de tavanı aynalarla kaplı yuvarlak yataklı bir oteldeydiler. Adam ona kahve tadında bir kokteyl söylemişti. Kakao-fizz. Barda çalışmaya başladığı dördüncü gün madencilerden biri ona kakao-fizz ısmarlamıştı. Kazuyo'nun anıları depreşip barda ağlamış ve sonra adadaki bir pansiyonda o madenciyle yatmıştı. Aradan bir ay geçtiğinde Kazuyo her akşam başka bir erkekle yatıyordu. Kakao-fizz'e artık gerek yoktu.

Her akşam erkeklerin kendisine güzel olduğunu söylediği, yattıktan sonra uzun uzun aynada kendisine baktığı mutlu günler madenin kapanmasıyla sona ermişti. Madenin kapanmasından sonra işçilerin protesto eylemi üç ay kadar sürmüştü ama bara kimse gelmemeye başlamış, sonunda genç erkekler çekip gidince adanın nüfusu onda birine düşmüştü. Kazuyo, otuz yaşına henüz girmişti. Şikoku'daki bir tersaneye atanan amcasının yanında Niihama'da çalışmaya başlamıştı. Orası ne iki saatte gidilen bir adaydı, ne de ona güzel olduğunu söyleyen erkekler vardı. Adada yattığı erkeklerin yüzünü ve cinsel organlarını düşünerek aynaya bakan Kazuyo, bir akşam, beyaz ve pürüzsüz teninde bir leke bulmuştu. Gözünün altı, yanağı, göğsü... Lekeleri sayarken dudaklarının iyice kuruduğunun, kırışıkların ve vücudunun yer yer sarktığının farkına vardı. Amcasının ailesi kendi yaşamlarıyla meşguldüler ve banyodan çıkar çıkmaz beyaz pudraya bulanan Kazuyo'nun dertlerini dinleyecek halleri yoktu.

Kazuyo Niihama'dan ayrılmasının ardından Osaka'da iki yıl. Fukuoka'da bir yıl çalışıp yorgun düştükten sonra adaya geri döndü. Adada kalan tek pansiyonda hizmetçilik yaparken Kuvayama'yla tanışmıştı. Kuvayama ona kakao-fizz ısmarlayanlardan biriydi. Madenciliği bırakmış, Sasaho'da demir fabrikasında çalışarak biriktirdiği çok az bir parayla adada bir atölye açmıştı. Kuvayama bunu anlatır anlatmaz, Kazuyo'yu alıp düz çatılı, girişinde paslanmış bir makinenin

durduğu kulübesine götürmüştü. Kazuyo orada onunla birlikte yaşamaya karar vermişti. Çünkü o akşam Kuvayama dudaklarını titreterek ona ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Kuvayama pres makinesiyle, polistyren paket servis yemek kapları yapıyordu. Siparişler artıp, makinelerini çoğaltarak onlarca çeşit kap yapmaya başlayınca, Kuvayama kredi çekerek Kazuyo'ya bir kuaför salonu satın almış, kredi borcunun yarısını ödediklerinde, çift kendilerine evlatlık aramaya başlamıştı.

* * *

Kiku ve Haşi, üzerinde lokomotif resimleri olan yeni pijamalarını giydiler. Yattıklarında, yorgunluktan olacak, Haşi'nin ateşi çıktı. Kazuyo buz torbasını yastığa koyarak Haşi'nin üstünü yorganla örttü. Kuvayama, sosyal güvenlik memuru ayrılınca hemen çalışmaya başladı. Pencereden Kiku'nun o güne kadar hiç görmediği renkteki bir sinek girdi. Pencereden dışarıya bakıyordu ama hiçbir şey görünmüyordu. Yetiştirme yurdunda pencereden görebildiği şehir ve arabaların far ışıkları çok güzeldi oysa. Zifiri karanlığa dikkatle baktığında ağaçların yapraklarının rüzgârla salındığını görebiliyordu. Kuvayama pres makinesini çalıştırınca böceklerin sesi duyulmaz oldu. "Gürültülü olabilir ama bu adam işini bitirmeden uyuyamıyor" dedi, Kazuyo. Kiku ayağının dibine gelen bir karafatmayı ezdi. "Canlıları öldüremezsin!" Kiku uzaklarda bir ışık keşfetti. Yıldız sanmıştı ama değildi. "O bir deniz feneri, gece geçen gemiler kayalıklara çarpmasın diye ortalığı aydınlatır." Işık dönerek onlardan tarafı aydınlattığında, denizin dalgalı yüzeyini bir an görebildi. "Haydi, yat artık. Sen de yorulmuşsundur. İyi uykular." Kiku bir an avazı çıktığınca bağırmak, kocaman bir jet uçağı olup böcekleri, yaprakları, Kuvayama'nın pres makinesini ve deniz fenerini

sesinin gücüyle havaya uçurmak istedi. Güneşle kızgınlaşan ağaçların soğurken çıkardığı yaz gecesi kokusuna dayanamıyordu. Kiku, cesaretini toplayıp, boğazını titreterek "Benim adım Kikuyuki" dedi alçak bir sesle. "Haşi ve rahibeler Kiku derlerdi" dedi. Bunları söyledikten sonra da ağlamaya başladı. Neden ağladığını bir türlü anlayamıyordu. Kazuyo tek kelime etmeden, yatağı düzeltiyordu. Kiku tek başına yatağa girdi. Yeni çarşaflar kısa sürede teriyle sırılsıklam oldu.

Ertesi gün, iki çocuk gözlerini açtıklarında, Kuvayama'nın pres makinesinden homurtular yükselmeye başlamıştı bile. Kazuyo, çocuklara yeni kısa pantolonlar, tişört ve spor ayakkabıları verdikten sonra kuaför salonuna gitti. "Öğlen yemeğine Kuvayama da ben de dönerim. O saate kadar televizyon izleyin isterseniz." Kiku ve Haşi, pilavlarını çiğ yumurta ve *miso* çorbasıyla karıştırarak yediler, tişörtlerindeki resimde kaç yat olduğunu saydılar. Televizyonu açtıklarında yemek programlarından biri vardı, hemen kapattılar. Bir süre hasır zemin üzerinde güreştikten sonra, masanın üstündeki tığı kâğıt kaplı sürme kapıya sapladıkları gibi dışarı fırladılar. Dar bahçede domates ve patlıcan fideleri dikiliydi. Uzakta, atölyede çalışan Kuvayama'yı arkasından görebiliyorlardı. Sırtını kamburlaştırmış, üzerindeki atleti tere batmış bir halde bir demir çubuğu indirip kaldırıyordu. "Sanki robot gibi. Değil mi, Kiku?"

Evin önünden uzanan dar yokuş yol, ortada adayı boydan boya kesen asfalt yolla kesişiyor ve denize kadar iniyordu. Yokuş yolun kıyıları çiçekli sarmaşıklarla kaplanmıştı. Büyük bir ağacın gölgesinde üç çocuk ağustosböceği topluyorlardı. Yanlarına yaklaştıklarında, çocuklar Kiku ve Haşi'nin yeni tişörtlerine gözleri kamaşmış gibi bakıyorlardı. Haşi "Ne yapıyorsunuz?" diye sorunca, çocuklardan biri elindeki ağustosböceği kafesini havaya kaldırdı. Haşi, bozulmuş radyo gibi sesler çıkaran kafesi alıp, içindeki ağustosböceklerini saydı. Ço-

cuklar midye kabuklarından ustaca yaptıkları ökseyi bir sopanın ucuna iliştirmişlerdi. Kiku ve Haşi, çocukların parmaklarıyla işaret ettiği ağacın dallarına baktıklarında gökyüzünden gelen ışık gözlerini kamaştırdı ve ağacın dallarıyla ağustosböceklerini ayırt edemediler. O yüzden, sopanın ucu dala yaklaşıp, aniden vızıldayarak oyuncak bir kuş gibi kanat çırpan ağustosböceği ökseye yakalanınca, sanki bir sihirbazı izliyormuş gibi heyecanlandılar. Yüksek dallarda daha kocaman ağustosböcekleri olurmuş. Çocuklardan biri, aralarında boyu en uzun olan Kiku'ya uzattı sopayı. Kiku "Göremiyorum" deyince çocuk yanına gelip parmağıyla yukarıyı gösterdi. Çamura bulanmış parmağın işaret ettiği dalın budağında kocaman bir ağustosböceği duruyordu. Kiku nefesini tutarak yaklaştı. Böcek, kolunu ucu ucuna uzattığında ulaşabileceği bir yükseklikte vızıldıyordu. Kiku bir biriket parçasının üstüne çıktı. Çocuk sopayı böceğe kör noktasından yaklaştırması gerektiğini söyledi. Ayağının altındaki biriket parçası kayınca Kiku sendeledi. Haşi tam hayıflanmaya başlamıştı ki, Kiku böceğin kıçına dürter gibi bir hareketle sopayı uzattı. Ucu böceğin kanadına değince böcek var gücüyle uçmaya çalıştı. Kiku yuvarlanırken, sopa bir yarım daire çizerek yavaşça yere düştü. Bir gürültü koptu. Sopayı kaldıran çocuk usulca yakaladığı çırpınan böceği kafese koyarak Kiku'ya gösterdi. Haşi "Denize bu yokuş yoldan mı gidiliyor?" diye sordu çocuklara. "Bu yolun ucu uçurum, denize inmek mümkün değil. Şu otobüsün geçtiği yolda bir süre gittikten sonra ikinci patikadan aşağı inerseniz sahile ulaşırsınız" diye yanıtladılar.

Geniş yolda bir süre yürüdüklerinde, otobüs durağının devamında Kazuyo'nun kuaför salonuna ulaştılar. İkisini gören Kazuyo, dışarı çıkıp "Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı. Kiku, yanıtlamaksızın, parmağıyla denizi gösterdi. "Eski madene gitmek yok." Ne Kiku, ne de Haşi "maden" sözcüğünü biliyordu.

Çocukların söylediği ikinci patika otlarla kaplanmıştı, farkına varmadan önünden geçip gittiler. Bu olsa gerek diye daldıkları dar patika, labirent gibi birçok kez ikiye ayrılıyordu. Çocuklar durmadan çıkmazla karşılaştılar ve bir türlü otobüs yoluna dönmeyi başaramadılar. Bağırarak birilerini çağırmayı düşündüler ama herhalde gelen olmazdı. Patika tekrar ikiye ayrılıyordu. Sağdaki, karanlık bir tünele doğru devam ettiğinden, sola girdiklerinde önlerinden bir yılan geçti. İkisi birden çığlıklar atarak tünele doğru koştular. Tünel yavaşça kıvrılıyordu ve öbür taraftaki çıkışın ışığını görebiliyorlardı. Serin tünelin dibi çamurla kaplıydı. Tavandan düşen su damlası ensesine denk gelince Haşi tüneli yıkacakmış gibi bir çığlık atarak koşmaya başladı ama ayağı tökezlenip yuvarlandı. Haşi yuvarlandığı yerde sızlanmaya başlayınca, Kiku "Ağlama!" diye bağırdı. "Haşi! Kalk, yürü! Çıkış az ileride." Kiku su birikintilerinden sakınarak çıkışa doğru ilerledi. Su birikintilerinden pis bir koku geliyordu. Çamura bulanmış bir halde tünelden çıktıklarında yolun otlarla kaplanmış bir demir parmaklıkta sona erdiğini gördüler. Ancak, sağ tarafında beş yaşında bir çocuğun geçebileceği kadar bir aralık vardı ve ikisi de tekrar tünele dönmek istemiyordu. Parmaklığa takılan tişörtleri tam yat resminin olduğu yerden yırtıldı. Kiku, bir türlü ilerlemeyen Haşi'yi "Arkada yılan var!" diye korkuttu. İki çocuk dizlerinin üstünde emekleyerek ilerlediler. Sonunda dizleri betonla temas etti, otlar sona erdi. Ayağa kalktıklarında gördükleri manzara, Haşi'nin bir yıl önce yaptığı oyuncak şehre benziyordu.

O çöpler, oyuncaklar ve tuğla parçalarından yaptığı krallık olduğu gibi büyümüş, gözlerinin önüne çıkıvermişti sanki. Harabeler ve ıssız bir şehir. Düzenle sıralanan gri duvarlı madenci evlerinin camları kırılmış pencerelerine baktıkça, sanki henüz sirenler çalmış, herkes kaçıp kurtulmayı başarmış da sadece onlar kalmış gibi bir hisse kapıldılar. İlan pa-

nosunda asılı poster olduğu gibi duruyordu. "Deniz Kuvvetleri Kyuşu Bandosu Konseri: *Kwai Nehri Marşı, Demir Al, Güneş Bayrağımız Sonsuz...*" Ürkekçe kalkarak, insan sesi gelmediğini anlayınca koşmaya başladılar. Evlerin arasından hızla geçtiler. Sadece kendi ayak sesleri yankılanıyordu. Üç tekerlekli bir bisiklet görünce ikisi birden durdular. Rengi uçmuş selesi otlarla kaplanmıştı ama Kiku ve Haşi az önce ağustosböceği toplayan çocukların bir yerlerden çıkıp geleceğini sandılar. Haşi seleye dokundu. Kafasına çivi çakılmış domuzlar gibi bir ses çıkaran üç tekerlekli bisiklet çocukları korkuttu. Beton tekrar bitiyor, yine otlarla kaplı, ağaçlı çakıl merdivenler yukarı çıkıyordu. Orası kırmızıya boyanmıştı. Tuğla duvarın aralıklarından güneş hüzmeleri süzülüyordu. Duvar uçsuz bucaksız devam ediyordu, aralıktan baktıklarında hiç görmedikleri türden binaların bir araya toplaştığını gördüler. Huni şekilli bir kule, boyuna uzanan bir beton havuz, o havuzla kuleyi bağlayan yuvarlakça kazılmış bir kanal, çıplak demir iskelet, tuğladan bir kule, bunlara iyice yapışmış sarmaşıklar. Haşi bu manzaranın bir şeye benzediğini Kiku'ya söyleyecek gibi oldu ama sustu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Tedavi gördükleri hastanenin bekleme salonunda asılı insan dolaşım sistemi şemasına benziyordu. Kiku'nun tüyleri diken diken olmuştu. Bu ıssız gölgeler ve sıcaklığın hâkim olduğu harabe sürekli korktuğu o uçan dairenin uçup gitmesinden sonraki manzara olmalıydı.

Beton iç organların arasından geçtiklerinde karşılarına yıkık dökük bir okul çıktı. Suyu akmayan fıskıyeden kalın ve yaprakları etli bir bitki fışkırmıştı. Sivri şeyler, yaprak değil bir makinenin parçalarıydı sanki. Herhalde denizin dibine uzanan tüneli kazan bir makine. Fıskıyenin çevresindeki saksılar duruyordu. Unutulmuş bir sandalyenin uçup çarpmasıyla devrilen bir klozetin dibinde biriken toprakta çiçekler açmıştı. Okulun yarısı, yağmurdan koruyucu brandayla

kaplanmıştı. Naylonu bağlayan çelik halat yer yer kopmaya yüz tutmuştu, yırtık pırtık branda rüzgârla havalandıkça çatırtılar çıkartıyordu. Çatısındaki kargalar bu seslerle birlikte havalanıyor, binada patlama olmuş gibi bir görüntü ortaya çıkıyordu.

Haşi bir süredir nerede olduğunu düşünüyordu. Belleği, tünelde yuvarlandığı ana kadar gidiyordu. Çamur kuruyunca tişörtü ile teni arasındaki fark kaybolmuştu, üzerindeki çamurdan yükselen yağ ve çürük su kokusu, tünele girdiklerini anımsatıyordu. Kiku güneşin hızla yatmaya başladığını fark etti. Güneş battıktan sonra bu harabelerin lunaparktan farklı bir hal alacağı kesindi. Ağustosböceği toplayan çocukların yanına dönebilecekleri çıkışı aramak zorundaydılar.

Okulun spor alanını boydan boya geçtiler. Eğik büğük demir çubuklar yere saplanmış kalmıştı. Kumluk alanda biten kaktüslerin dikenleri, suyu yeşile dönmüş yüzme havuzunun yüzeyini kaplamıştı. Üç elektrik direğinin orta kısımları çatlamış, çatlaklara beyaz karıncalar yuva yapmış, on binlerce beyaz benek türlü türlü şekiller oluşturmuştu. O yarışeffaf perdenin ötesinde şehir başlıyordu. Döşeme taşları yer yer sökülmüş caddenin iki yanında mağazalar ve eğlence yerleri sıralanmıştı.

"Baksana ne kadar güzel!" dedi Haşi. Bar ve restoranların adlarının şekline göre kıvrılan neon tüplerinin kırık parçaları bir çukura doluşmuş, rüzgârla salınan bir halı görüntüsü sergiliyordu. Rüzgârın yönü ve şiddetine göre cam kırıklarının türü ve yeri değişiyor, ışınların rengi birbirine karışınca, o çukurun kendisi özel olarak yapılmış bir neon tabelası haline geliyordu. Kiku yaklaşıp cam parçalarından birini eline aldı. Hafif ve yumuşak kıvrımlı camın ön ve arka yüzü, dokunduğunda farklı bir his veriyordu. Önyüzü pembe ve pürüzsüz, arka yüzü ise pütürlü ve sarı renkteydi. Cam parçasını fırlatıp attı. Aldığı çukura değil, kumluk bir tümseğe

düştü. Çukurlaşan zemine baktığında Kiku'nun yüz ifadesi değişti. Yere bakarak emeklemeye başladı. "Ne oldu Kiku?" Haşi, "S" şeklindeki kırılmamış bir neon tüpünü tutarak peşinden gitti. "Tekerlek izleri var. Yumuşak ve kuru bir zemin olduğuna göre, eskiden kalma bir şey değil. Tek bir çizgi olduğuna göre, herhalde motosiklet. Biri buradan geçmiş olmalı. Bu harabelerde biri mi var acaba?" Motosiklet tekerleğinin izi sinemanın önünde sona eriyordu. "Picadely" yazılı tabelası yan yatmış sinema şehrin merkez caddesinin ucunda bir yerdeydi. Kiku çevreye baktı. Başka hiçbir yerde tekerlek izi yoktu. U dönüşü yapıp geri döndüğüne dair bir iz de yoktu. Haşi "Gelecek Haftanın Programı" yazısının altında sadece yarısı kalan poster ve ilan tahtasının kıyısına bir tomar halinde düşmüş fotoğraflara bakıyordu. Poster kadının göz hizasında yırtılmıştı. Altında burnu, ağzı, çenesi ve daha aşağıda da nedense vücudu olmayan memeler vardı. Elinde tabanca tutan yabancı bir adamla, kanlar içinde kalmış sarışın bir kadın, yakın çekim bir öpüşme, güneşi arkadan alarak ata binmiş iki kadın... Haşi fotoğraflara yapışan kumları titizlikle silkti. Gömleğinin kol ağzıyla usulca silmezse yırtılıyorlardı. Kaçıncısıydı saymamıştı, çıplak bir kadın vardı, cebine sokmaya çalışınca fotoğraf yırtılıverdi. Kiku sinemanın pencerelerini tek tek kontrol ediyordu. Hepsi tahtalarla kapatılmıştı.

Haşi aniden yukarı baktığında bayılacak gibi oldu. Ağzını açıp haykırmak istedi ama sesi çıkmadı. Sinemanın ikinci katında canlı bir insan onlara bakıyordu. Genç bir adamdı. Üstü çıplaktı ve deri bir pantolon giymişti. Kiku da adamın farkına vardı. Genç adam bir Haşi'ye bir Kiku'ya baktı ve çenesiyle 'Toz olun!" anlamında bir işaret yaptı. Çocuklar kımıldamayınca, alçak bir sesle "Evinize dönün" dedi. Haşi koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama Kiku hâlâ kımıldamayınca, ne yapacağını bilemeden "Kiku!" diye bağırdı. Kiku, "İşte

buldum" diye mırıldanarak, gözlerini ayırmadan zayıf, uzun saçlı ve sakallı genç adama bakıyordu. "Burada mıymış? Beni gökyüzüne götürecek adam, o devasa uçan dairenin harap ettiği bu şehirde mi yaşıyormuş?" Adam içeriye girdi. Kapı kapanma sesi duydular. Kiku gücünü toplayarak haykırdı.

"Motosikleti ne yaptın?"

Yanıt yoktu. Haşi gözleri dolu dolu olarak Kiku'ya yaklaştı. "Haydi eve dönelim" diyerek, gömleğinin ucunu çekiştirdi. Kiku da vazgeçip yürümeye başladı. Sinemanın köşesini döndüklerinde, demirin tahtaya sürtme sesini duydular. İki çocuk, dönüp arkalarına baktılar. Sinemanın ikinci katından demir bir blok yavaş yavaş inip yere ulaştı. Aynı anda bir gürleme sesiyle birlikte ortaya metal bir kütle çıktı ve demir bloğun üzerinden yıldırım hızıyla indiği gibi çocukların yanından tozu dumana katarak geçip kısa bir süre içerisinde uzaklaştı. Genç adam yanlarından geçerken gülüyormuş gibi gelmişti Kiku'ya. Motosikletin sesi gittikçe azaldı.

* * *

Kazuyo tişörtünün çamura bulanmasının nedenini sorunca, Haşi harabelere girdiklerini yumurtlayıverdi. Sağlam bir fırça yediler. Kazuyo, yıkım ve malzeme düzenleme işleri tamamlanmayan bir harabenin ne kadar tehlikeli olduğunu; boş evlerden boru toplamaya kalkan iki eski madenciyi akrep soktuğunu; orada oynayan bir çocuğun maden tüneline düştüğünü; maden tünellerini kapatan malzemenin tamamen çürük olduğunu ve tünellerin zehirli gazla dolduğunu; düşecek olurlarsa bir anda üç bin metre derinliğe, denizin altına kadar yuvarlanacaklarını ve iğrenç böcek ve yılanlara yem olacaklarını; yeraltındaki malzeme deposunun zehirli ilaçlarla dolu olduğunu ve ellerini sürdükleri anda kemiklerine kadar eriyeceklerini; terk edilmiş evlerde şimdi bile serserilerin

yaşadığını ve küçük kız çocuklarından birine saldırdığını; bir kaza olacak olsa kimsenin yardımlarına gelmeyeceğini; ne kadar bağırsalar da en yakın evden bile duyulmayacağını anlatıp, bir daha asla yaklaşmayacaklarına dair ikisine söz verdirtti.

Kuvayama ve Kazuyo aralarında konuşup, Kiku ve Haşi adadaki yaşantıya alışana kadar kuaför salonunu kapatmaya karar verdiler. Kazuyo, iki çocuğu alıp, komşu evleri teker teker dolaşarak adalılarla tanıştırdı. Mayolar alıp denize de götürdü.

Otların arasından deniz kokusu gelince, iki çocuk çığlıklar atarak dalgaların kıyıya vurduğu hat boyunca koştular. Kızgın kumlara çıplak ayaklarıyla bastıkları anda, kıyıya vuran dalgaların yarattığı köpükler ikisinin ayaklarını sarmalayıverdi. Islak kumsalın küçücük deliklerinde yengeçler saklanmıştı. Deniz çekilince, kayaların üzerinde irili ufaklı gölcükler oluşmuştu ve geri dönmeyi başaramayan balıklar yüzüyordu. Kendi parmaklarından bile küçük balıkları bir türlü yakalayamadılar. Çocuklar, parmaklarını deniz anemonunun antenlerinin ortasına daldırınca kıvrımlarını büzüştürüp kolayca yapışıp kaldığını öğrendiler. Antenlerin her birinin rengi ve desenleri vardı. Öğlen yemeklerinden artanlara toplanan ödünç kabukçu yengeçleri yakalayıp denize doğru yarış ettirdiler. Ağustosböceği yakalarken onları aralarına alan çocuklar da gelip Haşi'yle el sıkıştılar. Çocukların sualtı gözlükleri vardı ve zıpkınlarla daldılar. Bir süre sonra denizin yüzeyinde fırlayan zıpkının ucunda bez topağı gibi bir şey takılıydı. Çocuklar "Ahtapot!" diye bağırarak kıyıya çıktı. Kiku ve Haşi de aceleyle bakmaya gittiler. Yetiştirme yurdunun gezisinde gittikleri akvaryumda gördükleri ahtapottan biraz farklıydı. Kayalardan ayırt edilemeyecek gibi bir kahverengiydi ve zıpkına dolanmıştı, şıpır şıpır siyah bir şey damlıyordu. Akvaryumdaki ahtapot daha kırmızıydı ve başı,

kolları, bacakları daha rahat ayırt ediliyordu. Bu sanki ıslatılmış bir bez parçası gibiydi. Çocuklar zıpkından çıkartırken ellerinden kaçırınca, o bez parçası denize doğru kaçtı. Kiku ve Haşi'nin üzerine doğru geliyordu. Kayalara yapışmış, kayarcasına hareket ediyordu. "Yakalayın!" diye bağırdı çocuklar. Haşi elini uzatınca o bez parçası koluna dolanıverdi. Islak ıslak parıldayan bez parçası kolunun üzerinden kafasına doğru tırmandıkça, kapıldığı korkudan Haşi'nin sesi bile çıkmadı. Diğer eliyle ayırmaya çalışınca, ahtapot bu kez diğer koluna geçti. Vücuduyla çocuğun koluna iyice yapışarak bir kolunu omzuna uzattı. Paniğe kapılıp çırpınan Haşi, uzaklardan dans ediyormuş gibi görülüyordu. Çığlığını duyan Kazuyo yetiştiğinde, ahtapot yere yıkılan Haşi'nin yüzüne yapışmak üzereydi. Kiku ve çocuklar vargüçleriyle ayırmaya çalışmışlardı ama ahtapot derinin bir parçası haline gelmiş gibi yapışmış ayrılmıyordu. Kazuyo düğmelerini kopartarak bluzunu çıkarttı. Teriyle ıslanan kısmını yırtıp attı ve kuru kısmını eline dolayarak, yapışan ahtapotun kollarını teker teker ayırdı. Ahtapotu yakalayınca, kumaşla birlikte defalarca kayalara çarptı. Haşi'nin omzu ve boynu kızarmıştı, ahtapotun emdiği yerler belli oluyordu. Haşi ayağa kalkıp, bir Kazuyo'ya bir de artık kımıldamayan ahtapota baktı ve sonunda ağlamaya başladı. Kazuyo ağlayan çocuğa sarıldı. Kazuyo'nun göğüsleri böğrüne temas edince huylandı. Başını omzuna gömdüğünde dudaklarına Kazuyo'nun teninin tuz tadı geldi.

* * *

Yokuş yolun kıyısındaki sarmaşıklar çiçek dökmeye başlamıştı. Çiçeklerin çenekleri kurumuş, tuğla rengine dönüşmüştü, bastıklarında un ufak oluyordu. Tayfun rüzgârları dalların sürgünlerinin ucuna takılı kalan çiçekleri ve meyve-

leri uçurmaya başlayınca, Kazuyo yaprakları artık kurumaya başlayan ağaçlardaki kestanelerin nasıl toplanacağını öğretti. Üstüne basıp dikenli kabuğunu kırdıklarında, içinde farklı büyüklükte üç yemiş birden olduğunu gördüler. Ortada olanın en büyük olduğu, içlerinde besini tek başına kullanıp büyüyen ve diğer iki yemişin ölmesine neden olanı da vardı. Kazuyo o tek yemişi çocuklara göstererek "Arkadaşlarını bastırıp, tek başına büyümüş, yalnız kalmış" dedi. Kiku çift yemişli bir kestane buldu. Kabuğun içinde sırt sırta vermiş, aynı büyüklükte duruyorlardı. "Çok nadir bulunur böylesi. Bunlar kesin siz ikinizsiniz. Normalde kabuğun içinde kuruyup kalırlar ve çürürler." Çocuklar iki yemişi paylaşarak, ceplerine birer tane koydular.

Ayda iki kez kayık kiralayıp balığa çıkan Kuvayama, mutlaka gün ağarmadan önce yola çıkardı. Hava soğuk diye gitmek istemeseler bile Kiku ve Haşi'yi de götürüyordu. Balıkçıların konakladığı handa içtikleri sıcak çay, güneşin ilk ışıklarının vurduğu deniz yüzeyi, yavaşça ısınan havanın tenlerine temas edişi, sıçrayan balıkların mavi kuyruklarının keskinliği, koyulaşmış şeffaf lacivert renkteymiş gibi akan balık kanı, kuruyan yem kokusu, altın sarısına boyanarak kayığa vuran dalgalar, denizin yüzeyine çarpınca eriyen kar tanelerinden çıkan sesler...

Lahana bahçesinde binlerce kurtçuk yumurta bıraktığı sıralarda, Kazuyo, kutu şeklinde kurdelalı iki çantayı çocukların önüne koydu. İlkokul çantasıydı.

3

Yaşlı dilenci kadın spor alanını karşıdan karşıya geçti. Terk edilmiş madenci evlerinde yatıp kalkan, balıkçılardan kurutulmuş balık ve evlerden pirinç dilenen, arada sırada da tarlalardan patates çalarak yaşamını sürdüren bir evsiz. Adanın eski sakinlerinden, çocuksuz bir kadın. Madenci kocası maden kapanmadan önce bir kazada ölmüştü. Götürüldüğü huzurevinden kaçıp, eski madenci mahallesine gelen ve bir türlü ayrılmayan kadının kimseye zararı olmadığından, herkes sessizce ölmesini bekliyordu.

Haşi bu yaşlı kadını ilk gördüğünde içi acıdı. Kiku'ya sık sık, "Kadın dilencileri ve evsizleri görünce içim ürperiyor. Beni doğuran kadın bu mu acaba, diyorum kendi kendime. Kir içinde, tek başına kalmış, titreyen gözlerle başını eğip yemek artıkları dilenen kadını görünce, hep o düşünce aklıma geliyor ve irkiliyorum. Zaten, beni doğuran kadın kesin mutsuz olmuştur. Beni atıp gitti ya! Nasıl mutlu olabilsin ki? Günah işlemiş biri o. Böyle acınası insanları gördükçe, "Anneciğim" deyip sarılmak istiyorum ama gerçek annem olsa sarılmak yerine öldürürüm herhalde" diyordu.

İlkokula girdikten hemen sonra sınıf arkadaşları kendisiyle dalga geçtiğinde müthiş sinirlenmişti. Şimdi olduğu gibi o dilenci kadın okulun bahçesinden geçmişti. "Hey, Kuvayama! Şu dilenci nine senin gerçek annen olmasın sakın?" Haşi'nin yüzü kıpkırmızı olmuş "Çabuk özür dileyin!" diye sınıf arka-

daşlarının üzerine yürümüştü. O sınıf arkadaşları havaya girip bir kez daha alay etmişlerdi. "Hey, yaşlı nine! Kuvayama'nın annesi sandığımız için kusura bakma!" Kiku o sınıf arkadaşlarını neredeyse öldürecekti. Kiku o an kaba gücün ne olduğunu öğrenmişti. Kuvayama, Kazuyo ya da rahibeler onlara hiç vurmamıştı ve Haşi elbette, Kiku da kaba güç kullanmaya alışık değildi. Kiku doğduğundan beri ilk kez yumruklarını sıkıp birinin çenesine vurmuştu. Tek vuruşuyla karşısındaki çocuğun ayakları yerden kesilmiş, iki dişi kırılmıştı. Hıncını alamamış olacak ki, yerdeki çocuk bayılana kadar tekmelemiş, kendileriyle alay edildiğinde çevrede gülüşen diğer çocuklara da vurmaya kalkmış ve tüm sınıf arkadaşlarına dehşet salmıştı. Normalde sakin bir çocuk olması, diğer çocukların daha fazla korkmasına neden oluyordu. İkisine düşmanlık edecek kimse kalmamıştı ama Haşi'nin dilenci kadına karşı duyguları değişmemişti. Yaşlı kadın kırık dökük mukavva kutudan mor bir kumaş çıkarıyordu. Omzuna ve beline tutup, kendisine uymayacağını anlayınca esen rüzgâra savuruverdi.

Kiku ve Haşi, Kazuyo'ya verdikleri sözü çiğneyip, defalarca harabelerde dolaşmaya gittiler. İlkokul dördüncü sınıf öğrencisi oldukları yıl. Her zaman olduğu gibi, çantalarını pencereden içeri fırlatıp, doğruca harabelere gelmişlerdi. Harabenin kaba hatlarıyla bir haritasını çıkartmışlar; madenci evleri, maden tüneli ve kömür arıtma atölyesi, okul ve çevresiyle ıssız şehir olmak üzere dört kısma ayırmışlar ve her birine bir isim vermişlerdi. Zulu. Megad, Puton ve Gazer. Tamamını severek okudukları bir çizgi romandan almışlardı; Zulu kötü kalpli uzay korsanlarının başı; Megad Venüs'teki uzay üssü; Puton Kuğu Takımyıldızı'nın üçüncü yıldızındaki savunma kuvvetlerine hizmet eden bir robot; Gazer ise süpermenle Çinli bir kadın arasında doğan adalet savunucusu idi. Madenci evleri, yani Zulu bölgesi üç tarafından tepelerle

çevrelenmişti. Otlarla kaplı tepelerde akrep çıkabileceğini düşünerek o güne kadar incelemeye gitmekten uzak durmuşlardı. Tepenin arkasındaki büyük binaya takılan rüzgârın kıvrılması uğultuya neden oluyordu.

Tepedeki otları biçerken, bir hafta kadar önce Kiku beton bir merdiven keşfetmişti. Merdivenlerden çıkınca henüz keşfetmedikleri binalar ve deniz görülüyor olmalıydı. Böylece harita da tamamlanacaktı. Merdivenler tepeyi çaprazlamasına kat ettiğinden, betona da üst kısımlardaki otlar sarkmıştı. Kiku ve Haşi çapanın ucuyla otları kaldırıp, akrep olup olmadığını kontrol ettikten sonra kesip attılar. Otların olmadığı, betonun yüzeyinin çıplak olduğu yerlerde de dikkatli yürümek gerekiyordu. Akrepler ses ya da insan varlığını hissettiklerinde saldırıyorlardı. Aşağısında deniz görülen kasaba tamamen ayaklarının altındaydı. Tepenin ardında sekiz katlı on iki bina denize doğru sıralanmıştı.

Binaların yanlarındaki plakalarda A'dan S'ye kadar harflerden biri yazılıydı. Çıktıkları tepenin sırtı boyunca ilerleyen bir yol kıvrılarak apartmanlara doğru iniyordu. Apartmanlardan birinde otlar ikinci katın balkonuna kadar yürümüştü. Camları kırılmadan kalmış pencereler de vardı. Madenci evleri ve ıssız şehirdeki evlerle farklı olarak, girişleri kapatılmamıştı. Apartman sitesinin önünde salıncakları, kaydırakları, tahtırevallileriyle bir çocuk bahçesi vardı. B blokta yedinci katın balkonunda iri gövdeli bir bitki kurumadan kalmış ve aşağı doğru sarkmıştı. Uzaktan yeşil renkli bir yorgan asılmış gibi duruyordu ama balkonun korkuluklarını kaplayan gri renkli saplar ve yeşil tüylü yapraklar, sanki bu apartmanda yaşayanları yutmuş bir canavar hissi veriyordu. Kırık kap kacak, yaramaz çocukların duvara çizdikleri resimler, tersyüz edilmiş döşeme hasırları... Belki, evlerde hâlâ kullanılabilecek bir şeyler kalmış olabilirdi. O kadar süre, böylesine büyük binaların farkına nasıl varamamışlardı acaba?

Kiku ve Haşi o ana kadar harabeden çeşit çeşit eşyalar toplamışlardı. Çeliği parlatarak elde yapılmış hançer, eski plaklar, fotoğraflar, balık oltası, dalgıç başlığı, gaz maskesi, kask lambası, ayakkabı bağları ve kask, pilot gözlüğü, on sekiz adet duralümin kasalara konmuş tuzruhu şişesi, küre, anatomi modeli, bayrak... Ganimetlerini rafinerinin bodrumundaki tuğla deposunda saklıyorlardı. Kiku'nun dileği bir de atılmış bisiklet bulabilmekti.

Haşi bir anda durdu. "Kiku bir şeyler var." Haşi bir şeylerin varlığını hissetmekte çok hassastı. Altında yılan saklanan ot sürgünleri, yarasaların gözlerinin parladığı tüneller, kayalıkların arasındaki ahtapot yuvaları ya da denizanalarının gizlendiği yosunların farkına vardığında Kiku'yu tehlikeden haberdar ederdi. "Birileri nefes alıp veriyor." Kiku çapayı kapıp, otların arasından usulca baktıktan sonra gülümsedi. "Gel de şuna bak. Gel haydi Haşi, bak!" Haşi yaklaşmıyordu. Daha önce Kiku onu bakması için çağırdığında, tünelin tavanı aşağı sarkan yarasalarla kaplıydı.

"Köpek yavrusu, Haşi. Yavru bir köpek var."

Eğer yoksa, deniz gözlüğünü vereceğini söyleyince, Haşi nihayet yaklaştı. Beyaz bir köpek yavrusu, B bloku önünde çukur kazarak, böcekleri kovalayarak oynuyordu. "Yakalayıp besleyelim mi?" Haşi daha konuşamadan Kiku koşmaya başladı. Köpek yavrusu çocuklar yaklaşınca kaçtı. Ayakları henüz titrek titrek koştuğundan kolayca yakalayabilirlerdi. C blokun girişine geldiklerinde bir hırlama sesi yankılandı. İkisi birden durdular. Sanki ses, apartmanın her yerinden geliyordu. Beton bir mağara hırlıyor gibiydi. Binanın gölgesinde karanlıkta kalan dikdörtgen şekilli girişte parlayan iki göz belirdi. Dişlerini çıkarmış, vücudunu yuvarlaklaştırarak hırlıyordu. Bir köpek yavaşça aydınlığa çıkıp hırlayınca, onlarca köpek ona yanıt verircesine havladılar. Kiku koşmaya kalkınca, Haşi sarılarak durdurdu. "Sırtını göstererek kaçarsan

saldırırlar. Vahşi hayvanlar atlasında yazıyordu. Gözlerini ayırmadan geri çekilmen lazım." Sokak köpekleri birbiri ardına ortaya çıktılar. Karnı, kalçaları ve iç organları yenmiş bir evsiz denizde kıyıya vurmuştu. Polis, balıklar tarafından yapılmadığı şeklinde bir açıklama yapmıştı. Çünkü, balıklar mutlaka, önce gözleri ısırırlardı. Tavuklar ve domuzlar da saldırıya uğramıştı ama yapan sokak köpekleri değildi. Çünkü sokak köpekleri engereklerle ortak yaşamaktaydı.

"Gözlerini ayırmadan geri çekil diyorsun da, şunlara baksana ne kadar çoklar! Ancak birisiyle göz göze çekilebilirsin. Arkamıza geçerlerse işimiz biter. Haşi! Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?" Haşi ikisinin de aynı anda bağırmasını söyledi. Başarısızdı. Bu fikir ters etki yapmıştı. Çocuklar heyecanlandıkları için sesleri tiz çıkmış, köpekler de çığlık gibi duymuş olacaklar ki, daha güçlü havlamalarla karşılık verdiler. Tamamen kuşatılmışlardı. Kiku "Sadece havlıyorlar, bunlar ölü etinden başka bir şey yemezler" dediği anda, ufak tefek kızıl bir köpek Haşi'nin üzerine atladı. Kiku'nun var gücüyle savurduğu çapanın ağzı, kulak köküne denk gelince kızıl köpek kanlar saçarak yuvarlanmaya başladı. Arkalarından gelen bir başkası Haşi'nin gömleğinin kol ağzına yapıştı ve gömleği yırtarak Haşi'yi devirdi. Köpeğin kafasına nişanlayacak olsa Haşi'ye denk gelebilirdi, Kiku çapayı bu kez köpeğin beline indirdi. Bu seferki köpek biraz şişmancaydı, çapa etine saplanmış halde sıçrayıverdi. Kiku'nun gücü çapayı söküp almaya yetmedi. Çevrelerindeki çember daralıyordu. Biri Kiku'nun boğazına doğru atıldı. Bu kez Haşi çapanın sapını yerden alıp, köpeğin kafasına indirdi. Köpek sinmedi, duruşunu düzeltip, dişlerini hâlâ yerdeki Haşi'nin bileğine geçirdi. "Haşi, kalk!" Kiku bir kez daha çapanın sapıyla köpeğin beline vurdu ancak, köpek iyice deliye dönüp, kafasını savurmaya başlayınca, dişleri daha da derine daldı. Çenesine nişan alarak çapanın sapını savurduğunda ışıltılar saçan kara

büyük bir köpek Kiku'nun baldırına yapıştı. Çarpma ve acının etkisiyle yere yuvarlanan Kiku, yüzü iyice sararan Haşi'yle çarpıştı. Kiku var gücünü harcayarak, ancak boğazını koruyabiliyordu. Köpeğin hareketine uydurarak yerde fırıl fırıl dönüyordu. Kiku yeri titreten bir gürültü duydu, bir toz bulutu rüzgârla üzerlerine geliyordu. Gözlerine toz kaçtı. Metal bir kütle göründü. Bir motosiklet. Köpeklerin çemberinin dışındaydı. Kikuların sakallı Gazel'i. Onlara bakıyordu. Kaskını çıkartıp, elinin tersiyle terini sildikten sonra bir şey fırlattı. Köpek çemberinin bir parçası koptu. Adam, inek sürüsünü tekmeleyerek dağıtan bir çoban gibi sesler çıkartarak, tekrar tekrar beyaz bir şey attı. Köpek hırlamaları atılan ekmek parçalarına doğru hareket etti. Kiku'ya yapışanı da, hemen yanlarına düşen bir parça için dişlerini ayırdı. Haşi bayılmak üzereydi. Motosiklet yavaşça yaklaştı. Adam eliyle binmelerini işaret etti. Haşi'yi ortaya aldı; arkasına da Kiku bindi, Gazel'in kemerine yapıştı. Başlığını tekrar takan Gazel, çocukların oturuşunun sağlamlığını kontrol ettikten sonra, tozu dumana katarak yerinden fırladı.

Tekerlekler döndükçe köklerinden kopan otlar savruluyordu. Peşlerinden gelen birkaç köpeğe tekmeler atarak denize doğru ilerlediler. Apartmanların arasından geçip, küçük saz dallarını ezerek otobüs yoluna çıkınca Gazel hızını iyice artırdı. Artık, çocuklar gözlerini açamıyorlardı. Rüzgâr, çocukların yaralanan ağızlarını açıp kuruttu. Kiku'nun baldırından akan kan koltuğu kirletmişti. Gözlerini açtı. Manzara gittikçe beyazlaşıp, sonunda hiçbir şey göremez oldu. O an göz kırptığında, parlayan deniz hareketsizmiş gibi göründü. Sonra manzara akmaya başladı. Motosikletin çevirerek erittiği manzara göz kapaklarının arkasında tekrar resim haline geliyordu. Kiku ıslanan baldırlarını düzeltti. Sürekli gördüğü o rüyanın içine düştüğünü sandı. Sakallı adam, denize yukarıdan bakan bir uçurumun kıyısında onu gökyüzüne doğru

kaldırıyor. Yetiştirme yurdunun dua salonunda asılı o resmin içindeydi işte. Kiku'nun doğumu kutsanmıştı artık.

"Şey, sen sinema binasında mı yaşıyorsun?"

Gazel başıyla onayladı.

"Sinemaya oynamaya gelebilir miyiz?"

"Bir seferinde kuduran birini görmüştüm. Elini boğazından içeri sokup, kendi ciğerlerini söküp çıkartmaya kalkmıştı. Eğer size kuduz oldunuz derlerse, sinema binasına yanıma gelin, ciğerlerinizi ben söküp çıkarırım."

Gazel çocukların sinema binasına girmesine sadece bir kez izin verdi. Issız şehirdeki sular kesik olduğundan, Gazel su idaresine çaktırmadan kuyu kazmıştı. Okulun bahçesindeki kuyu, tahta ve otlarla gizlenmişti. Orta ikinci kat, motosikletin ağırlığına dayanacak şekilde demirle onarılmıştı.

Sinemanın içi, koltukların çoğunun kırılmış ve sahneye bir çarşaf asılmış olması dışında normal sinemalardan farklı değildi. Gazel transformatörden kaçak elektrik çekiyordu ama projeksiyon makinesini çalıştırdığı anlar dışında kullanmıyordu. Projeksiyon makinesi aslında bozukmuş ama Gazel iki yıl uğraşarak tamir etmeyi başarmış. İçine bir yatak koyduğu orta ikinci kattaki makinist odasında Kiku Gazel'in bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafını gördü. İkisi kol kola vermiş, bir yokuşta duruyorlardı. İkisinin arkasında kat kat yükselen bir sis ya da duman bulutu vardı. Kadın gülüyordu ama pek de güzel değildi. Gazel sakallı değildi ama sol elinde makineli tüfek gibi duran, sekiz ya da on altı milimlik bir fotoğraf makinesi tutuyordu. Makinist odasında sadece iki film vardı. İlki "İşgal Altında Ogasavara Adalarının Doğası" başlıklı bir belgeseldi ve sualtı kamerasıyla çekilmişti. Tropik balıklar ekranı tamamen kaplayınca, aşağı kısımda "Sualtı Mağarası" yazısı çıktı. Gazel projeksiyon makinesini durdurdu. Gözlerini ayırmadan ekrana bakıyordu. Ses çıkmadığı için, sadece projeksiyon makinesinin fan motorunun homur-

tusu duyuluyordu. Gazel zor anlaşılır bir sesle mırıldandı.

"Datura."

Çocukların kendine baktıklarını görünce, projeksiyon makinesini tekrar çalıştırdı. Ekrandan gözlerini ayırarak sıkıntılı bir yüz ifadesiyle tekrar "Datura" dedi.

Diğer kısa film, Tokyo Olimpiyatları'nda Devlet Stadyumu'nun güvenliğine bakan görevlilerin günlük yaşamlarını ve çalışma koşullarını anlatan bir belgeseldi. Filmde, erkekler yüz metre koşusu ve sırıkla atlama finaline geniş bir zaman ayrılmıştı. Kiku sırıkla atlamayı ilk kez görüyordu. Fiberglasın esneme sesiyle Hansen'in gökyüzüne savruluşunu ağır çekim olarak gören Kiku, kendisi gökyüzüne uçuyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Kiku on iki yaşındaydı ama ayakları pek hızlı değildi. Henüz farkına varmamıştı. Kiku'nun muhteşem kasları henüz uyumaktaydı. Gazel'in sinema binasından çıkınca Kiku eline bir sopa alarak sırıkla atlama taklidi yapmaya başladı.

* * *

O gün yaz tatilinin en sıcak günüydü. Kiku ve Haşi, okul ödevi olarak midye modeli yapmayı seçmişlerdi. Hemen her gün öğleden sonraları sahildeydiler.

Şnorkelsiz dalmayı öğrenen Haşi istiridye arıyordu. Kendini kötü hisseden Kiku kumların üstünde oturup kalmıştı. Sahile gelmeden önce öğle uykusuna yatmışlardı ve rüyasında ayaklarının gaz ocağında yandığını görmüştü. "Ayaklarını tuhaf bir şekilde kıvırmıştın. Üstelik dizlerinden aşağısına da güneş vuruyordu" demişti Haşi. Hâlâ dizlerinden aşağısını tam olarak hissetmiyordu. Kiku ayaklarına kum ve deniz suyu serperek iyice ovdu.

Haşi'nin suya daldığı yerdeki kayalıklarda serdikleri bir çift mavi havlunun üzerinde oturuyorlardı. Her gün, birkaç

aile ya da genç çift, aynı mavi havluyla bu sahile gelirlerdi. Mavi havlularda adanın arka tarafındaki devletin işlettiği motelin adı yazılıydı. Vücuduna güneş kremi süren kadının teni beyazdı, el ve ayaklarının iç kısımlarında, böcek ısırığı olsa gerek, kırmızı noktalar göze çarpıyordu. Bir sepet dolusu külah kabuklu midye ve denizkestanesi yakalayıp gelen Haşi "İstiridye bulamadım" diye hayıflandıktan sonra kadından tarafa bakarak "Bu kadın kesin kedi besliyor" dedi.

Kiku bambu sopayla sırıkla atlama taklidi yapmaya başladı. Mendireğin kıyısına bambuyu denk getirerek sıçrayıp denize uçuyordu. Her gün tekrarlayınca, atlayış için ayaklarının da hızlı olması gerektiğini anlamıştı. Ne kadar hızlı koşabilirse o denli yükseğe sıçrayabiliyordu. Aklı nasıl daha hızlı koşabileceğine takılmıştı. Sorun vücudunun duruşunda değildi. Kiku'nun aklına Tokyo Olimpiyatları yüz metre koşusu finalinde Bob Hayes'in yaptığı çıkış geldi. Ayaklarını toplayarak kalkıp, sırtını geriyor, vücudunu büzüyor. Vücudu bir sırık haline geliyor gibi. O halde öne doğru eğiliyor. Artık vücuda desteği kalmayan arka ayağıyla öne çıkıyor. Bob Hayes'in vücudunun o hareketlerini defalarca kontrol etti. O hareketler insanoğlunun tüm gücüyle koşması için ideal hareketlerdi. Tam düşecek gibi olduğunda diğer ayağını atıyor, sonra öbürünü. İşte koşmak bu. Dörtayak üzerinde emekleken, ayağa kalkmayı başaran ilk maymun mutlaka önce koşmuş olmalıydı. Kiku o öne doğru yatık duruşu aklından çıkartmaksızın kumsalda koştu. Kan ter içinde, ayakları ağırlaşıp vücudu halsiz düşünce koşmaktan sıkıldı.

Sihirli şişeli portakal suyu içen Haşi'ye genç adam yaklaştı. "Zehirli denizanası yoktur, değil mi?" diye sordu. "Henüz su sıcak, o yüzden yoktur. Denizanaları ağustostaki Bon Bayramı'ndan sonra çıkar" diye yanıtladı Haşi. Adam Haşi'nin çıkarttığı külah kabuklu midyeleri ve denizkestanelerini beş yüz yene satın aldı. Haşi yeni deniz gözlüğü alabileceği için sevindi.

Genç adam kadının beklediği kayalığa dönünce denizkestanesinin kabuğunu kırdı. Kutu birasını içerek, enli bir bıçakla kabuğunu dürtükledi. Kadın denizde akan makyajını düzeltmeyi bırakıp, denizkestanesinin dikenlerinin çıtır çıtır sesler çıkararak kırılmasını ilgiyle izlemeye başladı. Adam, denizkestanesinin sarı yumurtalarını bıçağın üstüne yerleştirerek, kadının diline taşıdı. Kadın yüzünü yukarı kaldırarak dilinin ucuyla kolayca aldı. Kiku ve Haşi bu görüntüyü izliyorlardı. "O herif kadını öldürmeye çalışıyor gibi" dedi Haşi. Yumuşak yumurtaların kadının sıcak dilinde eriyerek boğazından aşağı akışı anlaşılabiliyordu. Kiku'nun içi bulandı.

Kadının ayağının altına denizkestanesinin dikeni batmışa benziyordu. Çömelerek adamdan yardım istedi. Adam kadının ayağının altını kaldırıp, ucu bir parça dışarıda kalan dikeni dişleriyle yakalamaya çalıştı. Gıdıklanmış olacak ki, kadın tiz bir sesle gülüyordu. O gülme Kiku'nun sinirine dokundu. Kadının bir şeytan olduğunu düşündü. Farkında olmadan, içinde kadına karşı bir nefret doğmuştu. Kadının, adamın elindeki ayağı, manzaranın ortasında kıvır kıvır oynuyordu. Kiku, kumlara tükürerek "Geberteceğim" diye mırıldandı. Öyle mırıldandığı anda kafasında biriken ateş bir parça tüm vücuduna yayıldı. Gözlerini kapatarak tekrar tekrar mırıldandı. "Sen şeytansın. Beyaz tenlilerin denize gelmeye hakkı yok. İğrenç. O kadın bir şeytan. Geberteceğim." Derken kadın aklından çıkıverdi. Kafasının içinde yükselen ateş, iyice tüm vücuduna yayılmıştı. Vücudu yanıyordu. Kiku dalgakıranın kıyısına kadar giderek, ıslanıp sertleşen kumlara topuğuyla bastı. Önce hafifçe basmıştı ama gittikçe topuğunun ucu iyice derine girecek şekilde kumlara vurdu. Kiku çömeldi. Ellerini iki yana açarak çömeldi, start alacak gibi bir duruş aldı. Belini yükseltip nefesini tuttu. Önündeki kumluğa bakıyordu. Dalgalar kumların ince aralıklarına doluyordu. İçinde tuhaf bir his vardı. Kendini koşarken düşünebili-

yordu. Ateşini bastırıp, havayı yararak hızla koşan kendisinin birkaç adım önünde olduğunu hissetti. "Daan!" diye bağırdı Haşi. Kiku fırladı. Birkaç adım önünde koşan kendisini geçmeye çalışıyordu. Sert kumlara üçüncü kez bastığı an vücudu hafifleşti. Ateşini bastırmak isteğiyle koşuyordu. Sanki koşmuyor, bir şeyler onu taşıyordu. Derisinin hemen altında kaslarının gerginleştiğini anlayabiliyordu. Kaplayan kabuk kırılıp dağılmış ve Kiku'nun kasları bir anda kendisinin farkına varmıştı. Vücudunda dolaşan ateş hiçbir yana kaçmamıştı, aksine ayakuçlarından birbiri ardına gelen dalgalar halinde yükseliyordu. Koşarken bağırdı. Sanki öylece gökyüzüne uçup gidecek gibiydi. "Yakaladım" diye düşündü Kiku. "Sürekli dışımda dönüp durarak beni tedirgin eden o devasa metal uçan daireyi kendi içimde yakaladım."

4

Kazuyo, ortaokula geldiklerinde bütün giysileri küçük gelmeye başlayan çocukları alıp Sasaho'ya götürdü. Sasaho şehrine daha önce de birçok kez gelmişlerdi ama nedense hep bulutluydu. Kiku ve Haşi çok katlı alışveriş merkezinin teras havuzundaki fokları izlemekten büyük keyif alıyorlardı.

O gün alışveriş merkezi çok kalabalıktı. Giysilerini alıp, bir restoranda omletli pilav yediler. Her zaman oynadıkları fırıl fırıl dönen kahve fincanı şekilli salıncakların yerine geçici bir sahne kurulmuştu. Sahnede, kelebek şekilli kocaman bir gözlük takmış, gri takım elbiseli ve makyaj yapmış sunucu adamla, saçlarını kızıla boyatmış, yapma güllerden oluşan elbise giymiş bir kadın vardı. Rengârenk balonlarla süslenmiş sahnede ellerinde müzik aletleriyle beş yaşlı adam sıralanmışlardı. Öte tarafında ise Kiku ve Haşi'nin çok sevdiği foklar arada sırada yem isteyerek bağırıyordu ama sahneyi çevreleyen kalabalık yüzünden yaklaşmak mümkün değildi. Kızıl saçlı kadın dans ederek şarkı söylemeye başladı. Hoparlörler hemen yanlarında olduğu için, insanın konuşacağı zaman yanındakinin kulağının dibinde bağırmaktan başka çaresi yoktu. Kulaklarındaki rahatsızlıktan, Kiku'nun aklına bir kat aşağıdaki evcil hayvan dükkânına gitmek geldi. Acaba, Haşi'yle harçlıklarını biriktirerek almak için sözleştikleri Alman kurt köpeği yavrusu hâlâ duruyor muydu? Çıkışa doğru ilerlemeye çalıştı ama olduğu yerden kımıldayamadı. Üçünün arkasına da izle-

yiciler gelmiş, çıkışa kadar doluşmuşlardı. Arkadakiler ittirdikçe, ileriye doğru gitmek zorunda kaldılar. Yakından baktıklarında, kızıl saçlı kadının tüm vücuduna beyaz pudra sürmüş olduğunu gördüler. Kırmızı çoraplarından beyaz bir ter sızıyordu. Şarkısı bitince gri elbiseli adam alkışlayarak sahneye geri döndü. Bozuk radyo gibi sesine rağmen, son derece akıcı bir şekilde konuşuyordu. Galiba şarkıcının adı Kanae'ydi. Yüzündeki pudra biraz dökülmüş, pürüzlü cildi görünüyordu. Yapma güllerden seyircilere de atarak tekrar şarkı söylemeye başladı. Yapma çiçeklerin altına pırıltılı siyah kumaş dikilmişti. Kiku'nun nefesi daralmıştı. İki elindeki eşyalar, izleyiciler sürükledikçe parmaklarını acıtıyordu. Kazuyo da bir yerlerde dinlenmek istiyordu ama sadece Haşi çok eğleniyordu. Haşi şarkıları çok severdi. Kendi eşyalarını Kiku'ya vermiş, en ön sırada izliyordu. Kızıl saçlı kadın yılan derisi ayakkabılarıyla sıçrayarak dolaşıp, şarkısı bitince ayağını kaldırarak vücudunu bir balerin gibi çevirdi. Orkestradaki yaşlı adamlar ifadesiz yüzlerle nota defterlerine bakıyorlardı. Gri takım elbiseli adam gelip, şarkıcıya sabun köpüğü püskürttü. "Sayın izleyiciler, şimdi Kanae'den bizim için eski hünerlerini sergilemesini isteyelim mi?" Sahneye kırmızı ve mavi renklerde toplar getirildi. Şarkıcı kız yüksek topuklu ayakkabılarını, lastik tabanlı ayakkabılarla değiştirerek topların üzerine çıktı. "Evet, sayın izleyiciler. Kanae eskiden bir sirkte çalışıyordu. Ama esas tekniği toplar üzerinde yürümek değilmiş. Yoksa fillere, aslanlara biniyor, ateş de yutuyor muydun?" Şarkıcı topların üzerinden inip eline bir mikrofon aldı.

"Hayır, ben hipnotizma ustasıydım."

"Ooo, şimdi de yapabilir misin?"

"Belki unutmuşumdur."

"Ne dersiniz sayın izleyiciler? Aranızda Kanae'nin hipnotizma yeteneğini denemek isteyeniniz var mı?" Birçok insan aynı anda el kaldırdı.

"Ooo, ne kadar çok! Ama, Kanae, hipnotizma korkulacak bir şey değil mi? Ben asla yapamam. Sayın izleyicilerimiz ne kadar da cesur. Haydi bakalım, acaba kimi sahneye çağıralım?"

"Efendim, ben dört yıl önce bir kaset çıkardım. Pek satılmadı, şarkıları da güzel söyleyememiştim. Gerçi şimdi de pek iyi bir şarkıcı değilim ama aranızda dört yıl önce çıkardığım kasedin adını anımsayanınız varsa el kaldırsın."

İzleyiciler arasında bir sessizlik oldu. Hiç kimse el kaldırmamıştı. Gri takım elbiseli adam, sıkılmış bir yüz ifadesiyle "Bir ipucu mu versek acaba?" dediği anda el kalkmadı ama cılız bir ses duyuldu. "Efendim? Şimdi ne dediniz? Biraz daha yüksek bir sesle lütfen!"

"Hüzünlü Taç Yapraklar."

"Doğru! Teşekkür ederim."

Kızıl saçlı kadın elini sesin geldiği yöne doğru uzattı. Haşi'ydi.

Şarkıcı zihnini yoğunlaştırabilmek için, izleyicilerin sessiz olmalarını istedi. Haşi sahnede heyecanlıydı. Kiku ve Kazuyo'yu seçebildiğinde elini salladı. Sunucu cılız bir sesle "Hiç psikoloğa gittin mi?" diye sordu. Haşi "Hayır" diye yanıtladı. Ses tedavisinin bir psikolog tarafından uygulandığı çocuklara söylenmemişti. Kocaman siyah bir sandık getirildi. Haşi ve kızıl saçlı kadın kutunun içine girdiler. On dakika sonra çıktıklarında Haşi'nin bakışları donuklaşmıştı. İzleyicilerden bir uğultu kopunca, kadın işaretparmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını istedi.

"Adını ve yaşını söyler misin?"

"Haşio Kuvayama, on üç yaşındayım."

"Hani, az önce konuşmuştuk ya, şimdi neredesin?"

"Hawaii."

"Hawaii'nin neresinde?"

"Denize yakın, denizin üstünde."

"Hawaii nasıl bir yer?"

"Çok sıcak."

İzleyiciler bir ağızdan gülüştüler. O gün herkesin üzerinde paltoları vardı. Haşi gerçekten terleyerek ceketini çıkarmaya başladı. Kazuyo soğuk almasından endişeleniyordu.

"Haşio, Hawaii'de ne yapıyorsun?"

"Öğlen uykusu."

"Ama artık öğlen uykusundan uyanmış olmalısın."

"Evet uyandım, balık tutuyorum."

"Tek başına mı?"

"Kiku da benimle."

"Kiku da kim?"

"Ağabeyim, ama aslında arkadaşım."

"Başka kimse var mı?"

"Kuvayama Bey."

"Kuvayama Bey mi?"

"Yani, babam işte."

Kazuyo'nun yüzü rahatsız bir ifadeye bürünmüştü. Kiku, nasıl durdurabileceğini düşünerek, öne doğru ilerlemeye çalışıyordu. Haşi'nin yüzünde bunalmış bir ifade vardı. Yüzü sararmış, boynunu kaşıyordu.

"Haşio, artık yeter. Hawaii sıcak bir yer olduğuna göre sıkılmış olmalısın, artık dönelim mi? Dönelim haydi."

"Nereye? Nereye döneceğiz?"

"Tabi ya. Bu kez küçüklüğüne dön Haşio, küçücük bir bebek olduğun günlere döneceksin. Bir bebek olacaksın. Bak işte saat geriye doğru dönüyor ve sen Haşio, bir yaşına bile girmemiş bir bebeksin. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sıcak, çok sıcak."

"Aa... Artık Hawaii'den ayrıldık. Şimdi neredesin?"

"Sıcaktan ölmek üzereyim."

"Haşio, artık Hawaii'den ayrıldık. Sen annesinin karnından yeni çıkmış bir bebeksin."

Kiku "Durun!" diye haykırdı. Kızıl saçlı kadın Kiku'ya dö-

nerek "Sessiz olalım lütfen" dediği anda, tüm vücudu titreyen Haşi bulutlu gökyüzüne dönünce, izleyiciler ürpererek uğuldadılar. Kadın şaşırıp, Haşi'nin kulağının dibinde üç kez el çırptı. Haşi gözlerini açtı ama hâlâ titriyordu ve sahnede yalpalaya yalpalaya dolaştı. Kiku insanları itekleyerek kendine yol açıp, sahneye çıktığında Haşi'ye sarıldı. Kızıl saçlı kadın, gri elbiseli sunucu ve izleyiciler şaşkınlık içerisinde ikisini izliyorlardı. Kiku iyice sinirlenip, gri elbiseli sunucuya attığı yumruktan sonra, tekmesini kızıl saçlı kadının karnına gömdü. Sahnede ve izleyiciler arasında çığlıklar koptu, orkestradaki adamlar Kiku'yu etkisiz hale getirdiler. Bunları üzüntülü gözlerle izleyen Haşi, sahneden aşağıya atlayıp, kendine yol açmak için izleyicileri itekleyerek çıkışa doğru koştu. Sadece Kazuyo Haşi'yi durdurmak için hamle yaptı ama kalabalık yüzünden yanına yaklaşamadığı gibi, sesi de Haşi'ye ulaşmadı. Kiku hâlâ adamların kontolü altındaydı. Polis çağıralım mı, çağırmayalım mı tartışmalarını ve fokun yem için ağlama seslerini duyabiliyordu.

* * *

Haşi, okula gitmemeye başladı. Tek kelime konuşmuyordu. Kiku, Haşi'nin bu yüz halini bir zamanlar yetiştirme yurdunda görmüştü. Kendi oyuncak krallığına kapandığı o dönemde. Haşi, alışveriş merkezinden koşarak kaçtıktan sonra bir gece ondan haber alınamamıştı. Ertesi gün, Sasaho Nehri kıyısındaki parkın tuvaletinde kendini kaybetmiş halde bulunmuştu. Belinden altı soyunuk haldeydi. Okuldaki öğretmeni, ona ne olduğunu öğrenmek için eve kadar geldi ama Haşi adamın yanına çıkmadı.

Oyuncak krallığının yerine televizyonu seçmişti Haşi. Sabah uyandığı andan itibaren açık tuttuğu televizyonun önünden, gece programları bitene kadar asla ayrılmıyordu. Dışa-

rıya da hiç çıkmıyordu. Kuvayama ya da Kazuyo, televizyonu kapatmaya kalktığında saldırganlaşıyordu. Sadece, yalnız kaldıklarında Kiku'yla konuşuyordu. "Ben iğrenç bir çocuğum" demişti. Kuvayama, Haşi'yi hastaneye göndermeye hazırlanıyordu. Kazuyo kendini suçlayıp, şifalı sularda yıkanıyor, tapınakların etrafında dolaşıyordu ama Haşi hiç konuşmadı. Haşi, sırrını sadece Kiku'ya açtı.

"Kiku, çıldırmış değilim. Aradığım bir şey var. Anımsıyor musun? Hani, hastaneye gidip filmler izlemiştik, uçan planörler ve tropik balıkların görüntüleri vardı. O anları, hipnotize edildiğimde anımsadım. O var ya, bir sesti. Bize orada bir ses dinletiyorlardı. O sesi hipnotize haldeyken bir kez daha çok net olarak duydum. Şaşırdım, Kiku. Güzel bir ses, insana ölümü arzulatıyor, güzel işte. O yüzden televizyonda o sesi arıyorum. Tüm sesleri dinlemeye çalışıyorum. Yemek programlarında, bardaklarla tabaklar tokuşurken, pişen tavada yumurta sertleşirken, işte öyle sesler. Tüfek ya da bombanın, uçak ya da rüzgârın sesi, akordiyon ya da çello ve diğer tüm enstrümanların sesi... Hepsini aklıma yerleştirdim. Dizilerde bir kadının eteklerinin uçuşması, öpüşme, yüksek topukların metal merdivenler üzerinde takırdaması... İşte öyle. Televizyon izlerken gözlerimi kapatıyorum, açıyorum. Bu dünyadaki bütün sesleri aklıma yerleştirdim. Şu, bize hastanede dinlettikleri sesin ne olduğunu anlayabilirsem tekrar okula gitmeye başlarım."

Kiku, Haşi'nin çıldırmış olmasından başka bir şey düşünememişti. Haşi'nin yüz ifadesi, yetiştirme yurdunda ilk karşılaştıkları günlere dönmüştü. Konuştukça kendini saydam bir insanmış gibi hissettiği, bakışları sabitleşmeyen o buğulu gözlere geri dönmüştü. "Bu gidişle sonunda, Haşi hastaneye kapatılır herhalde" diye düşünüyordu, Kiku. Haşi'nin kendi oyuncak krallığına kapandığı, yalnız başına kalıp devasa uçan daireden korkmaya başladığı günleri anımsadı. Önce

gözleri acımaya başlıyordu. Gözbebeklerinin yüzeyi kurumuş gibi. Sol ve sağ gözünün bakış açısının saptığı alanda bir renk ortaya çıkıyordu. Uçuk bir yeşil. O renk gitgide yayılıyor ve her şeyi kaplıyor. Manzara donup kalıyor. Sağ sol gözlerinin bakış alanı arasındaki sapma alanı gitgide keskinleşip, katılaşıyor. Bulanık bir metal halka haline gelip dönmeye başlıyor her şey. Bir patlama sesi duyuluyor. Metal çemberin dönüşü hızlandıkça, irileşiyor. Şekli tam olarak belli olmayan bir metal uçan daire. O neydi acaba? Kiku, şimdi düşündüğünde korkuyu hissetmiyordu. Gözleri biraz acıdığında bile kumsalda koşmaya gidiyordu. Vücudu hızını kazandığında sağ ve sol gözlerinin bakış alanı arasındaki sapma kayboluyordu. Vücudunun tüm gücünü kullandığında, o metal uçan daireyi asla görmüyordu.

O gün, Kiku kumsalda koşup, sırıkla atlama eğlencesinden sonra harabelere gitti. Lavaboda kırılıp düşmüş kiremitlerin keskin ağzı, betonda kayarak ilerleyen yeşil yılan... Rüzgârla salınmayan, sadece Kiku'nun gölgesiydi. Uzun zaman sonra ilk kez tek başına yürüyordu. Bu rahatsız edici güneş ışınları üzerine vurdukça, hep yaz ortasındaymış gibi hissederdi kendini. Ne zamandan beri? Doğduğundan beri, sürekli. Teri, tüylerinin aralıklarından akarak gözüne giriyordu. "Karanlık bir dolabın içerisinde susuzluktan ölmek üzereymişim, anımsamıyorum ama sıcaktı herhalde. Ölmek üzere bulunan çocuklardan, benim ve Haşi'nin dışındaki hepsi öldüler. Sadece ben ve Haşi yaz ortasında terimizle birlikte nefes almaya devam ettik. Yazdı. Yaz dışındaki tüm mevsimler içimde çok silik. Yazın oluşan gölgelerin hatları çok net. Yetiştirme yurdunda bıraktığım o kâğıt poşet hâlâ duruyor mu acaba? Beni doğuran kadının bıraktığı tek şey." On dantel dergisi. Polisler parmak izi aramış ama bir şey çıkmamıştı. Daha önce suç işlemiş biri değildi. "Dantel örmeyi seviyor muydu acaba?" Şimdi bile, beyaz dantelli masa örtüle-

ri gördüğünde irkiliyordu. Haşi'ye kalan anı çiçekti. Gelinçiçekleri serpilmişti dolabın içerisine. Haşi o gelinçiçeklerini kitap arasında kurutulmuş halde saklıyordu.

Issız şehirde rüzgâr uğuldayarak esiyordu. Boyası soyulmuş tabelalarda Şiroyama Et Lokantası, Harbour Light Dans Salonu, Kamicima Bisiklet, Niagara Bar, Kabo Restoran gibi adlar yazılıydı.

Köşeyi dönünce Gazel başını kaldırdı. Motosikletini tamir ediyordu. Saçlarını boyatmıştı. Sert görünümlü sarı saçlar, yanaklarında tozla karışık ter ve motoryağı. "Kafayı yedi, Kiku. Karbüratör kafayı yedi."

"Biraz ekmek verir misin?"

"Karnın mı aç?"

"Birazcık yeter."

"Soğuk buğday aşı var, istersen ye."

"Ekmek daha iyi olur."

"Sen mi yiyeceksin"

"Hayır, ben değil."

"Köpek mi?"

Kiku başıyla onayladı. Gazel ununu silkelediği Fransız ekmeğinden bir karış koparıp getirdi. "Köpekler en çok Fransız ekmeği severler. Sakın köpekleri öldürerek eğlenme. Biliyor musun, şimdi Bon Bayramı'ndayız."

Kiku ekmeği ikiye bölüp sol ve sağ cebine yerleştirdi. "Sağ ol, Gazel."

"Dur bir dakika Kiku, sen terk edilmiş çocuklardandın değil mi?"

"Hıı."

"Annenden nefret ediyor musun?"

"Annem derken, beni terk eden kadın mı?"

"Evet o, nefret ediyor musun?"

"Hımın, öyle, nefret ediyorum."

"Anneni öldürmek istiyorsun değil mi, seni doğuranı?"

"Kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir baştan öldürmeye girişirsen, bir gün mutlaka ona denk gelir."

"Alakası olmayan insanlara yazık olmaz mı?"

"Senin buna hakkın var. İnsanları bir baştan başlayıp öldürmeye hakkın var. Sana bir sihir öğreteyim."

"Sihir mi? Ne sihri?"

"İnsanları bir baştan öldürmeye niyetlenirsen bu sihri söyle, işe yarar. Aklında tut, 'Datura, datura' diyeceksin."

"Datura mı?"

"Evet, datura."

"Datura."

"Sakın unutma, mutlaka işine yarar."

Sekiz katlı apartman güneşi kesiyordu. Köpeklerin çoğu öğlen uykusundaydı. Kiku yavru bir köpek arıyordu. Beyaz tüylü bir köpek hediye etmek istiyordu. Haşi eskiden beri köpek beslemek istiyordu. Mümkün olduğunca küçük olması iyi olurdu. Köpekler Kiku'nun farkına varınca hırlamaya başladılar. Apartmanın girişinden yedi, bahçedeki otların üzerinden dört, ikinci katın balkonundan üç, D bloktan da hırlamaları duyan iki köpek ona yaklaştılar. Hiçbiri pek büyük değildi ama gürbüzlerdi ve dişlerini gösteriyorlardı. Siyah parlak tüylü, kalın bacaklı bir köpek C blokun merdivenlerinden iniyordu. Yakın duran köpekler telaşla yolu açtılar. O büyük köpeğin ağzında bir şey vardı. Önce siyah bir bez parçası olduğunu sandı ama kargaydı. Başsız bir karga. Kiku gözlerini ondan ayırmamaya karar verdi. Köpek bu izinsiz ziyaretçiyi bir süre süzdükten sonra, C blokun arkasına doğru yürüdü. Yavru bir köpek vardı. Beyaz bir yavru köpek. Kulakları sarkık güzel bir köpeğin arkasında bisiklet iç tekeri geveliyordu. O beyaz köpek de annesiydi herhalde. Bu yavru da kesin annesi gibi güzel bir köpek olur. Kiku bir süre onları izledi. Fransız ekmeğini ve kısa bir demir çubuğun ucuna kayış

bağlayarak yaptığı silahını çıkardı. Beyaz yavru, lastiği gevelemekten bıkınca annesinin karnının altına girmeye çalıştı. Anne izin vermeyince, sadece burnunun ucunu daldırarak uyumaya başladı. Keyfi yerinde olacak, sadece kuyruğunu sallıyordu. Kiku, ekmeği anne köpeğin hemen yanına attı. İyi yere düşmüştü. Kiku'nun sürekli dikkatini çeken, kedi kadar küçük benekli bir köpek ekmeğe atıldı. Kaptığı gibi de kaçtı. Gözünün önündeki ekmek uçup gidince, anne köpek havlayarak peşine düştü. Kiku o an yavru köpeğe hızla yaklaşıp, annesinin peşinden gitmek üzereyken, kucaklayarak gömleğinin içine soktu. Apartmanın girişinde yavrunun üç kardeşi daha vardı, ekmeğin kalanını onlara verdi. Koştu. Köpekler ekmeği kapışıyorlardı. Yavru köpek göğsünü tırmalayıp, çırpınıyordu ama Kiku'nun canı yanmıyordu. Köpekler takip etmiyordu herhalde. Arkasına dönüp baktığında apartman küçülmüş, kutu kadar kalmıştı ve çevresinde köpekler yoktu. Yine de tüm gücüyle koşmayı bırakmadı. Yavru köpek ağlamaya devam ediyordu.

Aniden bir darbe aldı. Hiçbir şey göremez olup öne doğru yıkıldığında, yavru köpeği ezmemek için dirseklerinin üzerinde kaldı. Bir şey sırtının üzerinde hırlıyordu. Henüz ne olduğunu anlayamamıştı. Omzuna ve boynuna yapışan dişler silkelendiğinde, o şiddetli acıyla ısırıldığını anladı. Altındaki beton akan kanıyla yapış yapış olmuştu. Güneş ışıkları köpeğin dişleriyle açılan deliklere saplanıyordu sanki. Yarasından bir sıcaklık hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında dişler tekrar etine daldı. Bir soğukluk hissetmeye başlamıştı. Yarasının olduğu yer yanıyor gibiydi ama tuhaf bir ürperti tüm vücudunu kaplamıştı. Midesi bulanıyor, nefes alamıyordu. Kusmak üzereyken, köpekle Kiku'nun üstüne su boşandı. Dişlerin etinden ayrıldığını hissetti. Demir sopanın yumuşak bir vücuda inmesinin sesini duyduğunda yüzünü kaldırdı, Gazel oradaydı. Kiku'nun yanına düşen uzun tüylü anne kö-

peğin ön ayağı kırılmış, ağzından renkli bir sıvı geliyordu. Gazel sırıtarak demir sopayı tekrar indirmek için hamle yaptı. Kiku gözlerini kapatarak haykırdı. "Annesini öldürme!"

* * *

Haşi o beyaz yavru köpeğe isim koydu: Milk. Dişler eti parçaladığından, Kiku'nun yarasının düzelmesi zaman aldı. Yara kururken çabucak irinlendiğinden, sürekli pamuklarla kapatıyordu. Parçalanan yer tekrar etle dolarken, Haşi de yavaş yavaş düzeldi. Haşi televizyonda duyduğu seslerin tamamını ezberlemiş gibiydi. Yine de o aradığı sesi bulamamıştı. "Düşünüyorum da Kiku, benim aradığım ses televizyondan çıkmaz. Söz gelişi, televizyonda Kuzey İrlanda'daki rüzgârla, Polonezya Bolabola Adası'ndaki rüzgârın sesi aynı. Havanın doğrudan titremesini duyamıyorsan işe yaramaz. Hava dalgası mikrofondan teybe alınana, teypten dalgalar haline gelene kadar ölüyor. Bulmama imkân yok. Bize dinletilen ses böyle bir kayıttan geliyordu mutlaka. Ama çok daha mükemmel hesaplar yapılarak üretilmiş bir sesti sanırım. Bana öyle geliyor ki, doğal seslerle, doğal sese elektrik dalgalarının eklenmesiyle çıkan sesler ve elektronik müzik aletlerinden çıkan seslerden birçok tür karıştırılarak, karmaşık bir ses haline getirilmiş. Öyle bir şeyi televizyonda duymak imkânsız. Televizyondaki seslerin tamamı domuz inlemesinden başka bir şey değil."

Haşi üç ay boyunca sesleri dinlediğinden olsa gerek, duyma yeteneği keskinleşmişti. Haşi televizyon izleyerek sesleri dinlemişti. Rüzgârın parkta esişi ve ağaçların salınışı, metaller, camlar, hayvanlar, müzik aletleri ve insanlar. Haşi bu şeylerin şekli ve sesiyle sesten edindiği izlenim arasındaki ilişkiyi biraz kavramayı başarmıştı. Haşi, okula gitmesi şartıyla, üst üste kayıt yapabilen bir kasetçalar aldırdı. Karşısı-

na Kiku'yu alarak birçok sesin karışımıyla deney yaptı. Haşi iki önemli şey öğrendi. Huzur hissi veren seslerin kıvrılarak yayıldığını ve sonsuza kadar devam etmesi isteği uyandırdığını. Örneğin, Kiku'nun en fazla huzur duyduğunu söylediği ses, nerede olduğu anlaşılmayan bir sınıfta çınlayan piyano sesiyle durmaksızın yağan yağmurla birlikte pencerenin dışındaki yağmurun düşme sesiydi. Okula döndükten sonra da, Haşi kulaklarını sürekli geliştirerek, olası her türlü sesi dinlemeye, ses perdeleri, ritm ve akor temelleri üzerinde çalışmaya başladı. Bir gün, hastanede dinlettikleri sese benzer bir parça buldu. Kasedi dinlediğinde hiçbir şey hissetmemişti. O parçanın sesini çıkaran kolu kırık müzik kutusunu harabelerde bulduğunda, hızını değiştirerek parmağıyla çevirirken farkına varmıştı. Köpekleri Milk bile, müzik kutusunu dinlediğinde havlamayı bırakıp, oturarak rahatlamış bir ifadeyle kuyruğunu sallamıştı. Tüm yaşamı boyunca aramaya kararlı olduğu o sese, müzik kutusundaki parçadan esinlenerek bir ad verdi: Troymela.

* * *

Kiku ve Haşi on beş yaşına girdikleri yaz, yanlarına Milk'i de alarak her gün denize gittiler. Milk denizi çok seviyordu. Henüz yavru olduğu zamanlardan beri su dolu tabağa ön patilerini sokarak oynar, peşine düştüğü top kanala düşse bile atlar, suda çırpınmaya başlar, çağırsalar da çıkmak bilmezdi. Milk kumsaldan çok kayalıkları seviyordu. Yumuşak ayaklarını istiridye kabukları kesmesin diye ona deri parçalarından patik yaptılar. Milk, o patikler ayaklarına geçirildiğinde denize götürüleceğini anlıyor, neşeyle havlıyordu. Milk, Haşi'den daha iyi yüzüyordu. Annesinden aldığı uzun beyaz tüyleri sürekli ıslaktı. Güneş batarken, sahilde tüylerini taradıklarında, tarağın dişleri tuz kristalleriyle doluyordu.

Kiku ve Haşi'nin Milk'e imrendikleri bir an oldu. Milk annesiyle karşılaştı. Denizden eve dönerlerken karşılaştıkları anne köpek, Gazel'in kırdığı ayağı iyileşmemiş, tek ayağını sürüyordu, tüyleri de dökülmüştü. Gözleri donuklaşmış, sürekli salyalar saçıyordu. Kırık sağ ayağını, kıvrık halde yerde sürüyerek, başka yaşlı köpeklerle birlikte çöp kutusunu karıştırıyordu. Milk annesi olduğunu bilmeksizin önce hafifçe hırladı ama sonra görmezden gelerek yanından geçip gitti. Anne köpek Milk'ten tarafa bakmadı bile. Milk annesinden iyice uzaklaştığında, güneşin batmak üzere olduğu tepenin üzerinde durdu, beyaz tüylerini titreterek yüksek sesle uzun uzun uludu.

5

Anemone, öğleden sonra uyandı ve iki saat kadar o halde yatağında kaldı. Alışkanlık olarak dudaklarına kıstırdığı sigarasını yakmadan bir önceki gece neden kâbus görmediğini düşünüyordu. Belki ısının artmasından, belki de pencerenin önünde yeni yaprakları irileşen ağaçların soluk alıp verişinden, hatta belki de yeni aldığı kuştüyü yastığın verdiği rahatlıktan. Acaba neden?

Yatağının yanındaki buzdolabından, karışık sebze suyu, mango suyu, süt ve soda şişelerini çıkarıp yan yana dizdi. Komodine elini uzatıp elektronik tansiyon ölçme aletini ve termometreyi aldı, titizlikle ölçtü. Vücut ısısı normal, tansiyonu biraz düşük çıkınca, yere inip on dakika kadar yoga yaptıktan sonra mango ve karışık sebze suyu şişelerini birer dikişte içti. Geri kalanları tekrar buzdolabına koydu. Sigarasını yakıp da sebze tadı ve mangonun şekeriyle uyuşuklaşan ağzının içi dumanla dolduğunda meyve suyuyla mentollü sigara tadının dünyadaki en rezil karışım olduğunu düşündü. Boşaltım sistemi için bunun en iyi yol olduğunu, bir dergide öneren şişman kadın aklına geldi. Birkaç gün önce bir Türk lokantasında arkadaşının iddiasının doğruluğuna ikna oldu. "Ağırlık belde değil göbekte toplandığı için, beynin ön lobunda bir eğim oluşuyor ve baskı altında kalıyor. Üstelik sarkık etleri yüzünden hep omuzları tutulduğundan, doğru yargı yürütemiyorlar. Tüm şişman kadınlar yalancıdır."

Anemone, tavandan sarkan takvimine bakarak tüm hafta boyunca işinin olmadığının farkına vardı. Aklına tenise gitmek geldi ama raketlerinin ikisinin de telleri iki ay öncesinden beri kopuktu. Kuzu bağırsağından yapılma tel olduğu için, spor malzemeleri mağazası tezgâhtarı Yeni Zelanda'dan getirteceğini söylemişti ama henüz bir haber çıkmamıştı. *O aptal duruşlu tezgâhtar belki de tel değil yünlü tostoparlak canlı bir kuzu getirtmeye kalkmıştır.* Anemone, bu koca hafta ne yaparak geçireceğini düşünmeye çalıştıysa da, yorulur gibi olunca vazgeçti.

Nezle olunca burun tıkanıklığını açmakta kullanılan, plastik bir kabın ucuna elle iliştirilen buğu aleti üretici firmasının işletmecisi olan babayla, küçüklüğünden itibaren çocuk şarkıları söyleyen ve kırk yaşına geldiğinde bile sesin değişmemesini sağlayan bir ses telleri ameliyatı geçiren anneden on yedi yıl önce doğmuştu Anemone. Tek kız çocuğuydu. Bebekliğinde ilk öğrendiği sözcük "şirin" olmuştu. Çoğu bebek, yiyecek ve anne sözcüklerinin ikisini de ifade eden "mama" ya da "mamma" sözcüğünü ilk olarak belleyip kullanırlarmış ama Anemone'nin ilk sözcüğü "şirin, şirin" olmuştu. Çünkü gün boyunca birçok insan onu görünce "şirin" olduğunu söylüyordu.

Anemone'nin annesi dokuz yaşında ses telleri ameliyatı olan bir çocuk şarkıları şarkıcısıydı ama on sekiz yaşına geldiğinde şarkıları satmamaya başlayınca estetik ameliyatı geçirerek yüzünü güzelleştirmişti. Çocukluğunda en çekici yeri olan gözlerinin çevresindeki derinin şişkinleşmesi yüzünden pörtlek bir hal alınca, otuz yaşını geçtiğinde bile çocuk şarkıları söyleyebileceği bir yüze kavuşmak için estetik ameliyatı olmuştu. Anemone'nin babası o yüze aldanarak evlenmişti. Anemone doğarken annesi endişelere boğulmuştu. Çirkin bir çocuk doğacak olursa, estetik ameliyatı olduğunun, hatta bekâret zarını diktirdiğinin ve ses tellerini ameliyat ettirdiği-

nin ortaya çıkmasından, boşanıp pavyonlarda içki kokan erkekler için çocuk şarkıları söylediği yaşantısına geri dönmek zorunda kalmaktan korkuyordu. O yüzden şirin Anemone doğduğunda, kadın deliye dönmüş, hizmetçilerin ve şöförü zorlayıp sık sık "Aman ne şirin bir kız!" demelerini sağlamıştı. Ancak, Anemone büyüdükçe, annesinin zorlamasına gerek kalmadan herkesin hayran olacağı güzellikte bir kız olmuştu. "Eskiden benim ameliyatımı yapan doktor neşter ve makasını içimde unutmuş, onlar da eriyip rahmime yapışmış kalmış, bu kız da karnımdayken doğallıkla, sessizce mükemmel bir estetik ameliyat geçirdi herhalde."

Anemone ortaokul ikinci sınıftayken, babasının şirketinin ürünleri için televizyon reklamına çıkınca tüm dikkatleri üzerine çekmişti. O günden beri modellik yapıyordu. Liseyi geçen sene bırakmıştı. Boyu biraz yetmediği için defilelere çıkmıyordu. Genellikle televizyon reklamlarına ve posterlere çıkıyordu. Model ajansı aracılığıyla şirketlerle sözleşme yapıyordu. Bir seferinde filmde oynamaya kalkmıştı ama beraber oynadığı erkek oyuncunun diştaşlarından kaynaklanan feci ağız kokusuna dayanamamış, ilk günkü çekimler bitmeden setten ayrılmıştı. Modellik işinde hiçbir coşku hissetmiyordu.

Geçen yıl liseyi yarıda bırakınca, anne babasının yanından ayrılıp bu apartman dairesine taşınmıştı. İki nedeni vardı. İlki, annesinin ve babasının karşılıklı olarak kabul ettikleri genç sevgilileri olmasına rağmen, evin içinde birbirlerine samimi ve nazik davranmalarıydı. Sadece Anemone'nin önünde değil, baktıkça kusma hissine kapılacak kadar, gerçekten samimiydiler. Anne ve babasının sevgilileriyle birlikte, beş kişi bir arada yemek de yemişlerdi. Yemekten sonra kâğıt oynarlarken, Anemone aniden ağlamaya başlamıştı. "Öyle ağlayacak bir şey yok" demişti babası. "Öyle ağlayacak, endişelenecek, kendini yalnız hissedip üzülecek bir şey yok. Anemone, ben de annen de, sabırla ama isteklerimize dürüstlük

göstererek birbirimizi sevmeye devam ediyoruz. Henüz genç olduğun için anlamazsın belki ama biz mutsuz değiliz. İnsanların öyle tek başına kalması hiç eğlenceli bir şey değildir. Annen ve ben yıllarca sıkıntı çektikten sonra, iyice konuşarak gerçekten birbirimizi sevdiğimizin farkına varınca, sevgililerimizi tanıştırdık, serbest bir yaşamı tercih ettik. Anemone, annen de bende yetişkinleriz. Sen şimdi çocuksun, ama bir gün mutlaka anlarsın. Sıkıntı içinde saklanıp gizlenerek bir sevgilin olmasına karşılık, açıklamak daha dürüstçe bir yaşamdır. Eğer ağlamanı durduramıyorsan, şöyle düşün. 'Yaşam o kadar rahat bir şey değildir, naz yapabileceğim kimse yok' de kendi kendine."

İkinci neden ise Anemone'nin altı yıl öncesinden beri beslediği evcil hayvanıydı. Anemone timsah besliyordu. Altı yıl önce Tokyo'daki bir alışveriş merkezinde satın almıştı. Tezgâhtar, boyunun mutlaka bir metreye ulaşacağını garanti etmişti. "Çiğ et ve balık verir, suyunu haftada bir değiştirir ve yanına da kauçuk ağacı koyarsanız kendini Amazon'daymış gibi hisseder." Anemone pirana alıp almamak konusunda bir hayli tereddüt etmiş ama ömrünün uzunluğunu düşünerek timsahta karar kılmıştı. Timsah, kenarları bir metrelik dibine kum serilmiş akvaryumda Amazon'daymış gibi yaşarken, altı ay sonra bir gece Anemone camın patlama sesiyle uyanmıştı. Çok yavaş büyüdüğü için farkına varmamıştı ama timsahın uzunluğu akvaryumun çaprazlama uzunluğunu bile çoktan geçmişti. Anemone'nin anne babası alışveriş merkezindeki pet-shop'a durumu sordular. "Bizim sattığımız, Batı Afrika'nın kuzey kısımlarında bulunan cüce Kongo timsahının daha da küçültülerek Sri Lanka'da yetiştirilen türüdür. Uzunluğu asla elli santimi geçmez. Aklımıza gelen tek şey, Singapur üzerinden ithal ettiğimiz için, o arada başka bir türün karışmış olması ihtimali. Bildiğiniz gibi, Singapur'da dev timsahların bulunduğu bir hayvanat bahçesi vardır."

Anemone'nin timsahı günden güne irileşip, aradan bir yıl geçtiğinde boyu iki metreye ulaşmıştı. Gazetede haber olmuş, devlet sürüngen araştırma enstitüsünden incelemek için gelen uzmanlar, Hint Gaviali olduğunu açıklamışlardı. "Sürüngen familyasından olan timsahların alligator, krokodil ve gavial türleri vardır. Ağız kısmı ince uzun, uzunluğu diş aralığının üç katı ve uç kısmının sekizgen ve düz olması gavial türünün belirgin özelliğidir. Ince uzun ağzı ve yusyuvarlak pörtlek gözleri biraz matrak geldiği için, eskiden Amerika'da bir şehirde bu türü beslemek moda haline gelmişti. Çocukların sevgilisi haline gelen timsahları, iğrenen anne ve babalar tuvalete atmışlar. Parmak büyüklüğündeki gavialler lağımda hayatta kalmayı başarıp gelişerek, lağım kanalını kontrole gelen görevlilere saldırıp öldürmüşler. Onlarca devasa gavial'le baş etmekte güçlük çeken yetkililer, ordudan yardım isteyerek lağımı kapattıktan sonra benzin dökerek yakıp öldürmüşler." Anemone timsaha Gulliver adını koymuştu. Daha önce "Timsah, timsah" diye çağırıyordu. Anemone, Gulliver'in tropik nehirden çıkıp Tokyo'ya kadar geldiği yolu düşününce, böyle bir hayvanın sahibi olmaktan heyecan duymuştu. Bu Gulliver'in Tokyo'nun Meguro semtinde emaye küvet içinde hayatta kalma ihtimali kaç milyonda birdir acaba? Gulliver, günde on kilo çiğ et yiyordu ve artık duş alamayan annesinin sinirleri bozulmuştu. Babası Anemone'yi razı ederek hayvanat bahçesiyle anlaştı. Anemone ağladıysa da, babasını vazgeçirmeyi başaramadı.

Gulliver, sadece Anemone'nin kendisine dokunmasına izin verirdi. Anemone, mutlaka vücudunu alçaltıp Gulliver'in odasına emekleyerek girerdi. Timsahlar yerde süründüklerinden, sürekli diğer hayvanların ve insanların tepeden bakışlarına maruz kalırlar. Kendilerine tepeden bakılması insanlar için de rahatsız edicidir. O yüzden, timsahla aynı yükseklikte emeklerse onu dost olarak kabul edeceğini düşün-

müştü Anemone. Gulliver müzikten hoşlanıyordu. Anemone, dişlerinin arasına sıkışan et parçalarını tornavidayla temizlerken, farklı türden müzikler dinletirdi. Gulliver'in en çok sevdiği parça David Bowie'nin *Uranus* adlı baladıydı.

Bir gün, hayvanat bahçesinden onu almaya geldiler. Anemone, intihar edeceğini söyleyerek saldırganlaştı. Ancak, Gulliver çok daha fazla saldırganlaşmıştı. Ona güçlü uyuturcudan şırınga etmeye kalkan görevlinin ayağını demir sertliğindeki kuyruğuyla parçaladı. Ormanda değil de banyoda olduklarından yakalama işi iyice güçleşti. Ağzını telle bağlamaya çalışan görevlinin iki parmağını ısırarak kopardı. Onu yakalamak için yıkarak genişlettikleri banyonun girişinden oturma odasına fırladı Gulliver. Çığlıklar atarak kaçışan büyüklerine, Anemone yerde emeklemelerini söyledi. Gulliver halıyı tırnaklarıyla yırtıp, mobilyaları parçalayarak annesine yaklaştı. Annesi estetik ameliyatlı yüzünü iyice gerginleştirerek çığlıklar atıyordu.

"Anne, şarkı söyle! Gulliver müzikten hoşlandığı için şarkı söylersen ısırmaz seni!"

Kızının öğrettiği gibi, Gulliver'in tek ayağı sırtına gelip de bayılana kadar, yere yüzükoyun yapışmış halde ameliyatlı ses tellerini var gücüyle titreterek "*Mavi Gözlü Kukla*" şarkısını söyledi.

Taşındığında, Anemone on yedi yaşındaydı, Gulliver üç metreye ulaşmıştı. Beş oda bir salonluk lüks dairenin duvarlarını yıktırıp, Gulliver'in yaşayabileceği hale getirdi. Kalorifer ve buhar aletleriyle, Gulliver'in vatanı Birma'daki İravadi Irmağı deltasıyla hemen hemen aynı ortamı yaratmayı başardı. Anemone gelecekte Gulliver'in odasının tavanına en az iki düzine mor ötesi ışık lambası koymak niyetindeydi. Gulliver'in odasına "Uranüs" yani "Kral Yıldızı" adını koydu. Güneşin etrafını seksen dört yılda dönen bu gezegende yerçekimi çok güçlü olduğundan, eğer canlılar yaşayacak olsa, bitki-

ler sarmaşıklar gibi yere yapışır, hayvanların tümü timsahlarla aynı hale gelirmiş. Anemone'nin bir hayali vardı. Timsahın odasını tropik bir bahçe gibi süslemek. "Gulliver'in hükmettiği beton, cam ve plastikle kaplanmış dünya. Orijinal renklerini tutturabilirsem ben de bir Tanrıça olurum. Orman Tanrıçası. Çiçek ve meyve kokuları, mercanlar, yosunlar, su kaplumbağaları, hindistancevizi ağaçları, düşük alkollü bira."

* * *

"Yağmaya başladı işte."

Şoför geveze bir adamdı. Dikiz aynasından bakarak Anemone'yle konuşuyordu. Anemone pencereden yolu izliyordu. Trafik sıkışmaya başlamıştı.

"Yağmur işte, yağmur. Dünkü hava durumunda artık yağmur mevsiminin sona erdiğini söylüyorlardı. Baksana camlar buğulandı. Küçüklüğümden beri, babaannem, NHK'nın hava durumuna ve Sanseido'nun İngilizce-Japonca sözlüğüne güvenmemi söylerdi. Ha bir de, Ueno Hayvanat Bahçesi'nde kafeslerin önünde yazan açıklamalara. Sonra, yazın liselerarası beyzbol turnuvasındaki saha hakemlerine. Babaannem, 1920'lerin başında üniversite bitirmişti. O sıralarda, köylerde ancak on kişiden biri üniversiteye gidebilirmiş. Ooo, pis herif önüme kırdı! Babaannem büyük bir insandı. Camlar da buğulandı. Küçükhanım, kusura bakmayın ama hangi üniversiteye gidiyorsunuz? Sizde konservatuvar öğrencisi gibi bir hava var."

Anemone yanıtlamadı. Şöför kendi kendine konuşuyor, dilini şaklatıyor, önüne çıkan arabalara bağırıp çağırıyordu. Anemone toptancı kasaptan timsahın yemini almıştı. Bu taksi oradan geçiyordu, ağır dondurulmuş et torbalarını taşıyıp bagaja koymuştu. Çok nazik bir şofördü.

"Benim neden konservatuvar öğrencisi tahmini yürüttüğümü anlayabiliyor musun? Omuz kasları gelişmişse piano bölümü, boynu dolgunsa şan bölümü, çenesinde yara izi varsa keman, parantez bacaklıysa viyolonsel... İyi biliyorum değil mi? Bir taksi şoföründen beklemezsin değil mi? Bu gözlem yeteneğim doğuştan geliyor. Başıma bela. Eskiden beri hep söylerler, taksi şoförü olmamın büyük kayıp olduğunu. Keşke bir yazar ya da gemi kaptanı olabilseydim. Gemi kaptanlarının mürettebatın karakterini çözmesi gerekirmiş, o yüzden de gözlem yeteneği olmazsa işe yaramazmış. Küçükhanım yorgun musun?"

Geveze insanlar amma da çoğaldı, dedi Anemone kendi kendine. Yolda, tren istasyonunda, taksi durağında, parkta, sinemada, kafede, hastanede, süpermarkette, aniden konuşmaya başlıyorlar. Küçük bir yanıt verince uzun uzun konuşmaya başlayan birçok insan var. Sürekli gülümseyen cana yakın halleriyle "eşyalarını taşıyayım" "gel beraber bir çay içelim, ben ısmarlarım" ya da "arkadaş olalım" diyorlar. Bir seferinde, cevap verip de sonra kendini kötü hissedince uzaklaşmaya çalışan biri bıçaklanmış bile.

"Öyle ya, yorgunsundur elbette. Bu olmadı işte. Sinir etti bu yağmur. Sileceklere ve insanlara düşman! Baksana, karşıdan gelen arabaların farları insanın gözünü alıyor değil mi? Gözlerim kamaşıyor. Evet, göz kamaştırıyor. Çok sessizsiniz küçükhanım. Nereye gidiyorduk? Siz de pek konuşmayınca unutuverdim işte. Şaka şaka. Ama gerçekten, nereye gidiyorduk?" Dikiz aynasından Anemone'ye bakıyordu. Şoför terlemişti. Islanan direksiyon kayıyor olacak, ellerini pantolonuna sildi. Anemone camı biraz indirip dışarının havasını içine çekti. Isınan betonun yağmurla ıslanmasıyla çıkan kokuyu hissetti. Günbatımının kokusu. "Nereye gidiyoruz ya? Gerçekten unuttum. Nereye gideceğimi bilemiyorum."

Şoför yolun ortasında taksiyi durdurdu. Park lambaları ya-

nıp sönüyordu. Arkada yığılan arabalardan klakson sesleri yükseldi. "Daikanyama" dedi Anemone, cılız bir sesle. Şoförün yüz hatları aniden yumuşayıverdi. "Aa, öyleydi, Daikanyama'ydı. Yamanote Caddesi'ndeki. Dalgınlık işte. Küçükhanım, siz normal kızlardan biraz farklısınız. Ben anlarım, öyle değil mi? Eh, tecrübe işte. Bir günde neredeyse elli insanla karşılaşırım. Sen biraz farklısın. Yok, yok, iyi anlamda söylüyorum. Normal kızlar, hani günlük selamlaşmalar mı desem, biliyorsundur. Biraz abartacak olursak görgü kuralları demek lazım. Az önce 'Yağmur başladı' demiştim ya, demiryolu köprüsünün altında. Kilometre sayacı 70092.3'ü gösteriyordu, taksimetre de 1780 yeni. İşte o zaman, normalde senden bir yanıt gelmesi gerekir. Başını sallarsın, 'bunaltıcı bir nem var' dersin, 'Temmuzdayız halbuki' dersin. Hava, doğal konuşmalar için bir başlangıç olur. Havadan konuşmak günlük konuşmaların temelini oluşturur. Geniştir, benim yüreğim. Kendime kızdığım zamanlar da olur ama geniştir işte, yüreğim. Yine cevap yok ya. Bu ne sıkışıklık be! Gıdım gıdım ilerliyor. Üstüne bir de yağmur. Suskun ve soğuk bir müşteri. Aslında, yüreği geniş bir insan olarak doğmamam gerekirdi."

Araba, az önceden beri hiç ilerlememişti. Islanan yolda yansıyan fren lambalarının kırmızılığı kımıldamıyordu. Şoför, dikiz aynasından Anemone'nin yan profiline bakıyordu. Karşı yönden gelen arabaların farları, Anmone'nin tenini şeffaflaştırarak aydınlatıyordu. Göz çukurlarında ve alnında renkli gölgeler oluşup kayboluyordu. Yol, hafif eğimle aşağı inilen bir yokuştu.

Yokuşun aşağısında "İlaç Adası" denilen mahalle göründü. İlaç Adası, zehirli atıklarla kirlenmiş bir bölgeydi. Beş yıl önce bu mahallede aniden küçük hayvanlar ve kuşlar ölmeye başlamıştı. İncelemeler sonucunda toprakta sodyum bazlı zehirli madde bulunmuştu. "Deriyle temas ettiğinde çıbanlar çıkmasına, vücudun içine girmesi durumunda karaciğer ve

sinir sisteminin tahribatına, hamile kadınlarda düşük yapmaya ve çocuğun özürlü doğmasına yol açma riski olan zehirli bir kimyasal madde" açıklaması yapılmıştı. Toprağa neden karışmış olduğu açıklanmamıştı. "Yakınlarda kimyasal madde fabrikası olmadığından, ya taşıma yapan bir kamyon devrilmiştir, ya gizlice atılmıştır ya da inşaat sırasındaki darbelerin etkisiyle özel bir kimyasal dönüşüm oluşmuştur, olsa olsa bunlardan biridir" diyorlardı. Bu özel zehirli madde suda erimiyor, ısıtmak da mümkün olmadığından bileşenlerine ayrılmıyordu. Sağlık Müdürlüğü, sakinlerine yüksek tazminatlar ödeyerek mahalleyi boşalttırıp kirli bölgeyi kapattırmıştı. Betonla sağlamlaştırarak, çevresine demir parmaklıklar çekilmiş, çevresinde askerler nöbet tutmaya başlamıştı. İlaç Adası denmesinin kökeni hakkında iki varsayım vardı. Biri, gerçekten kimyasal atıklarla zehirlenmiş olması, diğeri de kapatılan bölgenin suçlulara, özellikle uyuşturucuyla ilgili suçlulara yataklık eder hale gelmesi. Güvenlik görevlileri korunma giysileri ve ateş hortumlarıyla nöbet tutuyorlardı. Girmek zaten yasaktı, kirli bölgeden bir şeyleri dışarı çıkarmak kesinlikle yasaktı. Zehirli maddelerin bulaştığı sanılan evler ve eşyaları olduğu gibi bırakılmış, çalıp çıkarmaya kalkışanların kirli maddeyle birlikte ateş tabancalarıyla yakılacağı uyarısı yapılmıştı. Ancak, polisin gücünün ulaşmamasını, önce suçlular kullanmıştı. Sonra şehrin her yanından evsizler buraya toplanmaya, zihinsel özürlüler buraya terk edilmeye başlamıştı. Üstüne üstlük ucuz fahişeler, travestiler, kaçaklar, manyaklar, sakatlar, evden kaçanlar bir araya gelerek tuhaf bir toplum oluşturmuşlardı. O tür insanların burada karantina altına alınmış gibi olmasıyla, diğer bölgelerdeki suç oranının azalması gibi bir ironi doğmuştu. Demir parmaklıklarla çevrelenen bu varoşun ortaya çıkmasıyla, özellikle manyakların cinsel suçlarında azalma görülmüştü. İlaç Adası'nın hemen yanında on üç gökdelen yükseliyordu.

On üç devasa kule, demir parmaklıklarla çevrelenmiş, karanlık ve sessiz mahallenin ortasından yükseliyor gibi duruyordu.

"Sağduyu kısacası, sağduyu. Sağduyulu olmak gerektiğini söylerim ben hep. Sağduyulu olamayanları vurup öldürmeli. Şu akşam kalabalığında herkes tutup da aynı yöne gitmeye kalkarsa trafik sıkışır elbette. Biraz daha düşünün ya! Havadan uçmayı, yeraltından gitmeyi... Birçok yolu var bu işin. Bir yandan da şipir şipir yağmur yağıyor. Aa! Aa! Küçükhanım sen şey değil misin? Televizyon reklamlarına çıkıyorsun, değil mi? Gözüne şampuan kaçınca kızarıp, kırmızı gözlü tavşana dönüşen kızsın değil mi, şu reklamlardaki? Haydi be! Modelmişsin!"

Yağmur biraz hız kazandı. Sol tarafta İlaç Adası görülüyordu. Güvenlik görevlilerinin karakolu, zırhlı kamyon ve aydınlatma aracı, "Zehirli madde bölgesi, girmek yasaktır" yazılı levha. İlaç Adası'nda cılız ışıklar parıldıyordu. Uzaklardaki bir gökdelen duvarlarının ışıkları azalınca yan yatmış gibi bir yanılsamaya yol açıyor. Demir parmaklıklarla kesilen elmas şekilli mahalle. Anemone'nin televizyon reklamlarına çıkan bir model olduğunun farkına varan şoför heyecanla konuşmaya başladı. "Sen çok eskiden Holywood filmlerinde suyun içinde göz kırpan o muhteşem artiste benziyorsun. Gözlerin kocaman ve çok güzel. Of be, of, bugün cuma mıydı?" "Cuma mıydı?" derken sesi aniden yükselmişti. "Geçen hafta isim falına baktırmıştım. Falcı, gelecek cuma benim yaşamımı büyük ölçüde değiştirecek birinin karşıma çıkacağını, talihimin açılacağını söylemişti. Bugün işte. Sen olmalısın. Şimdi bakıyorum da, senin yüzünde insanın talihini değiştirecek bir hava var. Gözlerin, o gözlerin. Sanki ablamın kıçına iğne batırarak oynadığı ağlayan bebeğinki gibi. Kaşlarından yılan çıkmasın sakın? Harika ya! Kaşlarının rengi. A, kusura bakma böyle tuhaf laflar ettim. Ama birileri sana

mutlaka söylemiştir. İnsanı çıldırtacak bir yüzün olduğunu, birileri mutlaka söylemiştir sana."

Arkadan uzun bir klakson sesi yükseldi. Kornasının bozulduğu sanılacak kadar uzun uzun çaldı. Diğer arabaların sürücüleri de pencerelerini açıp kafalarını çıkardılar. Susmak bilmeyen klaksona sinirlenen bazıları bağırdılar. "Kes be! Kafa patlatma! Geri zekâlı!" Üstüne iki yerden daha klakson sesi yükselmeye başladı. Motor gürültüleri artıyordu. Tamamen kapalı olduğundan, camların iç kısmı buğuyla kaplanmıştı. Gürültüye mi sinirlendi, yoksa oyun olsun diye mi yaptı, yoldan geçen bir yayanın attığı taşın tampona çarpma sesini duydu. Anemone'nin içini bir sıkıntı kapladı. Yolun yüzeyi, yüzlerce ışık hüzmesini yansıtarak, ince ince titriyordu. Anemone'nin bindiği taksinin şoförü, canı açıp gücü tükenene kadar on bir kez "Kapa çeneni!" diye bağırdı. Gürültünün içinde kaybolduğundan, hiç duyulmamıştı. Şoförün yağmurdan ıslanan çenesinden damlalar akıyor, sinirli sinirli soluyordu. Başını sallayarak "Olacak gibi değil" dedi. "Olacak gibi değil küçükhanım. Bu gürültülü, boktan trafik sıkışıklığı içerisinde bitecek benim yaşamım." Sesi değişmişti. Hızlı ve tiz bir ses değil, kesik kesik alçak bir ses.

"Tamam, şöyle yapalım. Benimle kaçar mısın? Çiba Katsura'da benim çalıştığım şirketin bir yazlığı var. Bıktım bu sıkışıklıktan, konuşmaktan da yoruldum. Birlikte kaçalım. Ama para lazım. Sen kesin, parasız erkeklerden hoşlanmazsın. O yazlıkta *şoçu*dan başka bir şey yoktur. Sen de şaraptan başka bir şey içmezsin herhalde. Yazlıktaki çarşaflar da nemlidir şimdi, değiştirmek lazım. Her neyse, para bulmalı kaçmak için. Aa? Dur bakalım, burası Yamanote Caddesi değil mi? Biraz bekle. Tanıdığım bir meyhanecinin ilerideki binada ofisi var. Pis herifin tekidir. Beni hep aptal yerine koyar. Şimdi gideyim de para alırken gebertivereyim. Hemen dönerim."

Şoför taksiyi yolun kıyısına çekip indi. Anemone, sigara al-

maya indiğini sandı. At etini ve tavuk kafalarını bir an önce buzdolabına koymazsa, bu nemli sıcakta kokardı herhalde. Yolun kıyısına yanaşmış halde olsa da, bir şeriti kapattığından, yanından geçen arabalardan kızgınlık dolu sesler yükseliyordu. Beş dakika geçti, Anemone sinirlenmeye başladı. Buğulanan camı elinin içiyle silerek dışarıya baktı. Tam yanında eli silahlı bir asker duruyordu. Şeffaf bir yağmurluk giymiş, kulaklıklarla müzik mi dinliyordu acaba, sağ ayağının ucunu ritmik olarak kaldırıp indiriyordu.

"Ya, kusura bakma beklettim."

Geri gelen şöförü gördüğünde, Anemone az kalsın çığlık atacaktı. Adamın üstü başı kan içindeydi.

"Sandığımdan daha kolaydı. İnsanın eti ne kadar yumuşak. Paramız var artık. Çabuk kaçalım."

Şoför titrek bir sesle konuştuktan sonra, arabayı kaldırıma çıkartarak, zorla dönüp, sıkışıklığa karşı yolu kesmeye kalktı. Anemone, haykırmaya çalıştı ama yapamadı. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Vücudundaki tüyler diken diken olmuştu, ürpermişti; sadece başı yanıyor gibiydi. *Böyle giderse at eti kokacak.* Bu düşünce aklına geldiğinde iyice sinirlendi. Araba sıkışıklığın ortasında kalmış, hareket edemiyordu. Arkadan gelen bir arabayla temas edince, adam inip onlara doğru yaklaştı. Sonuna kadar kapalı cama yüzünü yapıştırmış şöförün kapıyı açması için bağırıyordu. Kana bulanmış şöför, sadece tir tir titriyordu. Adam taksinin yanını tekmelemeye başladı. Çarptıkları arabadan bir adam daha inip, elindeki metal beyzbol sopasıyla ön camı parçalarken, Anemone döşemeye kapaklandı. Şoför, arabayı tekrar geri alarak, kaldırımda ilerlemeye başladı. Bir yerde İlaç Adası'nın demir parmaklıkları eksikti. Şöför arabayla oraya daldı. Parmaklıklar tekerleklere saplanınca araba olduğu yerde kaldı. Projektörlerin jeneratörü çalışmaya başlayıp devasa ışık demetleri arabayı aydınlattı. Asker kulaklıklarını attığı gibi dü-

dükler çalarak onlara doğru koşmaya başladı. Elinde silah vardı. Şoför motoru çalıştırıp tekrar geri aldı. Beyaz koruma giysileri içindeki iki adam, zırhlı kamyondan indiler. Adamlar, eğer İlaç Adası'ndan bir şey çıkarmayı planlıyorlarsa, aldıklarıyla birlikte yakmak için, ellerinde alev silahlarıyla nişan aldılar. Şoför köküne kadar gaza basınca fırlayan araba demir parmaklıkları parçalayıp İlaç Adası'na girdi. Bir süre ilerleyince, farlar bir grup evsizi aydınlattı. Şoförden yağ kokusu geliyordu. İyice baktığında, kanla karışık erişte parçalarının gömleğe yapıştığını gördü Anemone. Şakaklarındaki mavi damarlar şişkinleşmişti, direksiyon vıcık vıcık ellerinden her an kayacak gibiydi.

"Sabah seninle birlikte gözlerimi açacağım. 'Dün gece biraz fazla sevişmişiz, kahvaltı yerine uyumayı tercih ederim' dersin herhalde. Ben de sağlığın için iyi olmaz diye, yumurtalı kahvaltını yatağa kadar taşırım. Ya, bu yazlıkta yatak var mıydı ki? Ne fark eder ki? Sen çırılçıplak yatıyorsun. O yılan gibi kaşlarını indirmişsin."

Şoför yanağına yapışan üç santim kadarlık erişte parçasını eliyle silkeledi. Aynı anda, Anemone de fırlayıp, var gücüyle el frenine asıldı. Araba spin atarak durdu. Araba tamamen durduktan sonra, şoför kafasını kaldırıp kaçmaya çalışan Anemone'nin kolunu yakaladı. Kanla ıslanmış erişte yüzünden elleri vıcık vıcıktı.

"Nereye gidiyorsun? Birlikte kaçıyoruz."

Anemone, şoförün korkudan kan toplayan gözlerinden bakışlarını ayırmaksızın haykırdı.

"O pis ellerinle dokunma bana!"

"İyi de, birlikte denize gideceğiz. Denize girince bunlar hemen tertemiz olur."

"Böyle yapmaya devam edersen at eti kokacak!"

Şoför heyecanlanıp, Anemone'nin kolunu daha da sıkı kavrayarak öpmeye çalıştı.

"Senin melek gibi bir yüzün var. Ne olur, ne olur..."

"Nefret ediyorum senden, bırak beni!"

Anemone, doğduğundan beri ilk kez bu kadar yüksek sesle bağırıyordu. Sesi, annesinden aldığı tiz, boğazdan gelen bir ses değildi; karnından iç organlarını da taşırmışçasına geliyordu. Şoför sağ eliyle Anemone'nin koluna yapışmış halde, belindeki bıçağı çıkardı. Kanı henüz kurumamış bıçağın yüzeyi ıslaktı.

"Tamam, beni sevmediysen yapacak bir şey yok. Vazgeçiyorum. Denizden vazgeçiyorum. Senin gibi güzel bir insanla denize gidebilsem ne iyi olur demiştim ama vazgeçiyorum."

Anemone pek korkmuyordu. Az öncesinden beri sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Öldürüleceğini düşünmüştü ama bu türden rüyaları her gece görüyordu. Ancak, rüyalarında suskun kalarak öldürülecekmiş gibi olduğundan, içindeki sıkıntıyı kusmak istedi. Deminden beri, at eti kokacak diye kızgınlıktan titriyordu. Saçlarının her teli kalkmışçasına sinirlenmiş, kusacak gibi olmuştu. Anemone, sessizliğe gömülmüş İlaç Adası'nda yankılanan sesiyle, ciğerleri patlarcasına haykırdı.

"Sen kendini ne sanıyorsun be!" Aşırı kızgınlığından dili peltekleşmişti ama gücünü toplayıp devam etti: "Bir aynaya baksana! Rezil. Şu suratına bak! Pis, erişte parçaları bulaşmış. Pis herifin tekisin sen. Çirkinsin, kokuyorsun. Dünyanın en manyak adamısın sen!"

Haykırırken, başındaki ateşin yavaş yavaş düştüğünün farkına vardı. Şoför gözleri dolu dolu olarak başını öne eğip, "Kokuyor muyum ben?" diye mırıldandı, titrek bir sesle. Anemone'nin vücuduna bir kez daha ayakuçlarından vahşi bir güç yükseldi. Heyecandan sarhoş olmuştu sanki. Şoförün çabucak kendi karnını yarması düşüncesi geçti aklından. Adam kendi karnını yarsa, bıçağı içeride çevirmeye başlasa bile haykırmaya devam edecekti.

"Bu kadar pis ve kokan bir adamla ilk kez karşılaşıyorum."

"İçeri girdiğimde, o şahıs erişte yiyordu. Bıçağımı çıkarınca kâsesiyle birlikte üzerime fırlattı. Ölmek istemiyordu herhalde, başka ne yapsın?"

Şoför Anemone'nin kolunu bırakıp bıçağı attı, arabadan inip ağlamaya başladı. Far ışıklarının dışına çıkmaya çalışırken, aniden çığlık atarak dizlerinin üstüne düştü. Anemone çevrelerindeki karanlıkta gizlenen insan gölgelerinin farkına yeni varmıştı. Onlardan biri sallanarak gelip ışığın önünde kendini gösterdiğinde korkudan elleriyle gözlerini kapadı.

Vücudunun duruşuna bakılırsa on yaşlarındaki çocuğun yüzünde bir delik vardı. Deliğin çevresi de insan derisi gibi durmuyordu. Sanki bir fil derisini yüzüne yapıştırmış ve o deri de çürümüştü. Far ışıklarını cepheden alan siyahımsı kırmızı delik, kaynayan yağın içinde erimeye başlayan et parçası gibi görünüyordu. Deliğin bir yerinden yanağın iç kemiği dışarı fırlamıştı. Sodyum bazlı zehir yüzünden açılmış bir yara. Çocuk far ışıkları altında ilerleyip, arabanın içine baktı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama dişleri düzgünce kavuşmadı. Çocuk elini camdan içeri soktu. Anemone bir an düşündükten sonra, o ele beş bin yenlik bir banknot koydu. Çocuk bir süre beş bin yenlik banknotu süzdükten sonra avucunu kapatıp cebine sıkıştırdı ve bir kez daha kolunu uzatıp, bu kez parmağıyla Anemone'nin göğsünü işaret etti. Uçak şekilli minnacık fosforlu broşu. Anemone broşu verip, çocuk arabadan ayrılınca, aceleyle ön koltuğa geçip motoru çalıştırdı. Arabayı hareket ettirmeye çalışınca, az önceki çocuk elini hayır anlamında yana sallamaya başladı. Anemone başını camdan uzatıp "Ne var?" diye sorunca, yaklaşıp dudaklarını büzerek, dudaklarını yalarken boğuk bir sesle konuştu.

"Yakarlar seni. Buradan arabayla çıkacak olursan, yakarlar."

Alev makinesi taşıyan askerler aklına gelince Anemone arabadan indi. Bagajı açıp at etiyle dolu kutuları çıkardı. Yirmi kiloluk beş kutu. Ağırlığı kaldıramayınca yere düşürdü. Kutu parçalanıp, yerde kan izi bırakarak et parçaları yuvarlandı. Evsizler üşüşüp, göz açıp kapayana kadar at eti ve tavuk parçaları yok oldu. Yüzünde delik olan çocuk eliyle onu çağırıyordu. Yürümeye başlayıp, tekrar geri dönerek yine eliyle çağırdı. Anemone, çocuğun peşine düştü. Yolda sıralanan evlerin duvarlarına kırmızı çarpı işaretleri konmuştu. İşaretlerin altında "Küçük Hayvanların Ölümü Tespit Edilmiştir" yazıyor, saçaklardan yılbaşı çamı için kullanılan minik ampüller sarkıyordu. Asfalt tamamen sökülmüş, yolun iki kenarı alüminyum kutularla kaplanmıştı. Asfaltın altından çıkan killi toprak yağmurla çamurlaşmıştı, yürümeyi güçleştiriyordu. Evler bitince geniş bir yoldan geçip parka ulaştılar. Ağaçların ötesinde on üç gökdelen görünmeye başladı. Önünde yürüyen çocuk durup, parmağıyla merdivenleri gösterdi. Merdivenlerin ucundaki demir parmaklıkların arasında bir kişinin geçebileceği kadar bir açıklık vardı. Anemone teşekkür ederek merdivenlere yönelmeye kalkınca, çocuk onu tekrar durdurdu.

"İyice karardıktan sonra gitmezsen yakalanırsın."

Anemone sağlam kalan tek salıncağa oturup, her an üzerine yıkılacakmış gibi duran on üç kuleye baktı. "*Eğer King Kong Tokyo'ya gelecek olsa*" dedi kendi kendine, "*King Kong ortaya çıkarsa, helikopterlere, makineli tüfeklere, savaş uçaklarına gerek yok. Buraya çekmek yeter. Tüm vücudu zehirli maddeyle kaplanana kadar çırpındıktan sonra, mahalleyi napalm bombasıyla uçurmak yeterli olur.*"

Park, bir yerlerden gelen ışıkla loştu. O çocuk iyice kararana kadar beklemesini söylemişti ama bu şehir hiç karanlığa gömülmüyordu. On üç kulenin aralarında her zaman loş bir ışık olurdu. Yukarıdan baktığı bu şehirde, beton ve tah-

tayla çevrelenmiş küçük odalardan, kuşların ve böceklerin yuvalarına varana kadar, ışığı tamamen kesmek mümkün değildi. Işık kalın camlardan ve havadan süzülerek her bir köşeyi aydınlatıyor, kaçınmak isteyen hayvanlar ve insanlar o loş ışıktaki gölgeler olarak birileri tarafından gözetleniyordu. Parkın ortasında bir havuz vardı. Suyu beyazca ve bulanıklaşmıştı, rüzgârla birlikte pis bir koku yayıyordu.

Şişman çıplak ayaklı bir adam havuza doğru yaklaştı. Tuhaf hareketlerini tekrarlıyordu. Hareket sözcüğünden çok kasılma demek daha uygun olur. Ayaklarının dibi makineli tüfekle taranıyor gibiydi. Dans hastalığı olsa gerek. Ter içindeki yüzüyle Anemone'ye baktı. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi bir yüz ifadesi vardı ama sesi çıkmıyordu. Hareketlerinin arasında, belirli aralıklarla tuhaf bir çığlık atıyordu. Büyük kuşların arkadaşlarını çağırması gibi bir ses, "gu" ve "gi" arasında bir ses nefes yettiğince uzatılıyor, bitmek üzereyken perdesi yükseliyordu. Sanki kokuşmuş suyla yıkanmak ister gibiydi. Batı tarafındaki kurumamış ağaçlardan birinin gölgesinden ufak tefek zayıf bir genç kadın çıktı, koşarak adama yaklaştı. Sıçrayıp duran ayaklardan ustalıkla kurtularak adamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Cılızca titrermiş gibi duyulan sesin bir notası vardı. Şişman adamın çığlıkları gitgide zayıflayıp, o tuhaf notalar iyice güçlendi. Anemone bir yerlerde bu melodiyi duymuştu. Gözlerini kapatıp anımsamaya çalıştı. Hemen çıkaracak gibi değildi. Melodiyle ilgili anıları başının derisinin hemen altında gömülmüş, duyduğu yeri de, melodiyi çalan adamı da kolayca anımsayacakmış gibiydi. Akşamüstü, güneşin her an batacakmış gibi olduğu bir an. Evet öyle. Çok az bir aydınlık kalmıştı geriye. Bir sahil mi? Değil. Hüzmeler. Silüetler, binalar ve dağların silüetlerinin kenarlarında çizgi halinde kalmış az bir ışık var. İşte öyle bir an. Anemone kendini kaptırdıkça bu melodiyi anımsamaya çalıştığını unutmuştu.

Gözlerini kapatıp, duyduğu bu notaların belleğinden söküp çıkarttığı görüntülere daldıkça, artık görüntüleri kontrol edemez hale geldi. Uykuya dalmış değildi. Anemone, gözkapaklarının arkasında bir liman görüyordu. Arkasında dağlar sıralanan büyük bir limanın tam ortasında batık bir gemiyi çıkartma çalışması başlamıştı. Dalgıçlar insan kolu kalınlığında çelik halatlar tutarak dalıyorlardı. Limandaki vinçler, çekme ve halat atma aletleri tek bir yere toplanmıştı. Çekme gemileri halatların ucunu taşıyarak kıyıya doğru yanaşıyor, halatlar o limandaki en sağlam binaya bağlanıyor. İnsanlar dağa tırmanmış, geminin mi çıkacağı, yoksa binanın mı yıkılacağı üzerine bahse tutuşmuşlar. Dağın tepesindeki restoranda karides güveç yerken kendilerini bahislerine kaptırmışlar. Restoranın duvarlarındaki hoparlörlerden bir melodi yayılıyor. Azalan kızıl ışıkların boyadığı denizin üstünde devasa bir güverte ucu gözüküyor. Binaya iki kat sarılan çelik halatlar gerginleşmiş denizin içine uzanıyor. Yüzeye çıkan güverte ucunun sadece o kısmı bile limandaki tüm gemilerden büyük. Bina çelik halatla yavaş yavaş törpülenince, bir toz bulutu kalkıyor. Üzeri tamamen deniz kabuklularıyla kaplanmış gemi kurşuni renkte ve akşam güneşiyle parladıkça gözleri kamaştırıyor. Gemi santim santim yüzeye çıktıkça oluşan dalgalar mendireğe kadar ulaşıyor. Dağın zirvesindeki restorandakiler yemeklerini yarıda kesiyor, nefeslerini tutmuş son anı bekliyorlar. Hoparlörlerden hâlâ aynı melodi geliyor, bina hafifçe yana eğiliyor, melodi tüm limana, yani Anemone'nin görebildiği alana hükmediyor. Anemone salıncakta gülüyor, ürperiyor, gerginleşip titriyor, duyduğu huzurla ağlayacak gibi oluyor. Şarkı sustu. Melodi kayboldu. Anemone aniden gözlerini açıp hemen önünde yere atılmış kirli lastik ayakkabıları görünce, bir an kendisine ne olduğunu anlayamadı. İçinin geçtiğini ve rüya gördüğüne inandırdı kendisini.

"Zavallı değil mi? Öyle yaparak, yorgunluktan bitkinleşip yıkılana, uyuyana kadar dans etmeye devam ediyor. Çok yazık." Kadın sandığı, ufak tefek genç bir erkekti. Anemone'nin hemen yanına kadar gelip konuşmaya başlamıştı. Kadın bluzu ve pantolon giymiş, hafif de makyaj yapmıştı. Anemone önce, gözlerinin iyi göremediğini düşündü. Sonra, uzaktan gelen bir far ışığı konuşan genç adamın yüzüne yansıdığında, kendisinin şeffaf bir insan haline geldiğini sandı.

6

Gazel öldü. Motosikletiyle uçurumdan aşağı yuvarlandı. Bir önceki sene, 1987 yazında. Öldükten sonra, tüm gücüyle her koşuşundan sonra Gazel'in yüzünü biraz daha anımsamaz oldu. Kasları güçlendikçe. Kiku yetiştirme yurdunun dua salonundaki duvara asılı resimdeki babası ile Gazel'i karıştırmayı bırakmıştı.

Ortaokul üçüncü sınıfta katıldığı, ülke genelinde naklen yayını yapılan atletizm yarışmalarında kısa mesafe koşusunda Kiku dikkatleri üzerine toplayan bir skor çıkarmıştı ortaya. 100 metrede 10,9 saniye, 200 metrede 22,2 saniye. Ülkedeki tüm özel okullardan davet aldı. Kiku tümünü reddetti. Nedenini Kiku'nun kendisi de anlayamıyordu. Aklında tesisleri olan büyük bir lisede kendini sırıkla atlamaya vermek düşüncesi de vardı. Haşi ne onaylamış, ne de karşı çıkmıştı. Şöyle dedi: "Araştırdım da, senin istediğin okulun yakınlarında deniz yok." Belki de Haşi'den ayrılmak istemiyorumdur diye düşündüğü olmuştu Kiku'nun. Suskun Kiku'dan farklı olarak, Haşi ortaokul ve lisede popüler bir öğrenciydi. Kolayca kendine arkadaş buluyor, herkese nazik davranıyordu. Kiku arada sırada atletizmi seçmiş olmaktan pişmanlık duyuyordu. Her zaman tek başına olduğu için. Tek başına olmanın karakterine uygun olduğunu anlıyordu ama arkadaşlarının olmasını istediği zamanlar da vardı. Fakat, Kiku beyzbol oynayabilecek bir insan değildi. Başkalarıyla işbirliği içinde bir oyunu asla sürdüremiyordu. Beden eğitimi

derslerinde basketbol oynadığında, top eline geçtiği anda bir daha başkasına vermeye yanaşmıyordu. Doğal olarak çevresindekilerle farklılaşıyordu. Bunu aklında tutarak oynamaya çalıştığında da çok yoruluyordu. Kiku'nun kasları başkalarına uyum sağlayamıyordu. Gücüne yoğunlaşınca artık gözü kimseyi görmüyordu. Ona en uygun olanı atletizmdi.

Liseye girince hemen sırıkla atlamaya başladı. Çok önceden beri sırıkla atlama yapmaya kararlıydı. Nedeni basitti. En yükseğe sıçrayabilmek gibi basit bir neden. Fiberglasın esneme gücüne yüklenerek göğe fırlamanın cazibesine Gazel'in gösterdiği o eski belgesel film sayesinde kapılmıştı. Tokyo Olimpiyatları'nda Hansen ve Reinhart'ın ölümcül mücadelesi. Haşi'nin mutluluğu seslerde araması gibi, Kiku kendisini belli bir yüksekliği aşarken hayal ederek, bir şeylerle kaynaşmaya çalışıyordu. Gözlerini kapattığında hayaline gelen tek şey sırıktı. Uzaklara kadar sürüp giden zemin üzerinde bir noktada, onu heyecanlandıran bir engel var. Tüm gücüyle koşarak o duvara yaklaşıyor, sıçrayıp aşıyor. O anı canlandırdı gözünün önünde. Bunun kendi içindeki eksik kalan kısımla tam olarak uyuştuğunu sanıyordu. *Bir yerde, bir an, tüm kaslarımı kullanarak uçup, üzerinden aşmam gereken bir şeyle karşılaşacağım ve aşacağım. O an mutlaka gelecek.* Gözünde canlandırdığı görüntüler Kiku'yu sarhoş ediyordu. Kiku, uzman bir antrenörü olmaksızın çalışmalarını sürdürdü. Rehber kitapları okuyarak, önce bambu bir sırık yaptı. Temel vücut gücünü geliştirerek, kumsalda düzenlediği yerden başladı. Tesis yetersizliğinden asla şikâyet etmedi. Kazuyo'dan eskimiş bir sünger yatak alıp, kendine düşüş minderi yaptı. Gereksinim duyduğu fiberglas sırığı uzun süre satın alamadı. Fiberglasın esneme gücünün açlığını kaslarını geliştirmeye yöneltti. Gün geçtikçe çevresindekilerden iyice kopmuş, yalnız başına kaldığı anlar artmıştı. Yine de, Haşi antrenmandan geç dönen Kiku'yu bekliyordu. Sınıfın penceresinden uzun süre o monoton antrenma-

nı izliyordu. Sınıftakilere "Şuradaki benim ağabeyim" diye gururla gösterip, Kiku bambu sırığıyla çıtayı aştığında pencereden alkış tutuyordu.

Yazın o gün, Haşi okulun kapısında Kiku'yu bekliyordu. İkisi beraber yürürlerdi ama pek konuşmazlardı. Otobüse binip çiçekli sarmaşıklarla kaplı yokuşun başında indiler. "Benim sınıftaki bir kız sana hayranmış" dedi Haşi, gülerek. Kiku mahcuplaştı. "Popüler olan sen değil misin?" Haşi koparddığı çiçeklerden birinin yapraklarını teker teker yolduktan sonra, polenlerini üflerken "Yok öyle bir şey" dedi. "Konuşmaya gelince becerikliyim. Karşımdakiyle konuşurken, 'şöyle konuşursam sevinir herhalde' düşüncesiyle konuşuyorum. Yoruyor insanı. Eskiden beri öyle değil miydi? Hani, yetiştirme yurdunda, süt dağıtan genç adamla samimi olmuştum, hani sen de bir seferinde adama saldırıp tokadı yemiştin? Anımsıyor musun?" Kiku başıyla onayladı. Haşi, çiçeğin eline bulaşan polenlerini pantolonuna silerek konuşmasını sürdürdü. "Tam olarak anlayamıyorum ama benden daha çok sen, o tipe olması gerektiği gibi davrandın. Zaten ben de o tipe vurmak isterdim." Kiku güldü. Haşi neden güldüğünü sordu. "Senin gibi ustaca konuşup arkadaşlık kurmak isterdim" dedi Kiku. "Ama bir türlü olmuyor işte, sonunda yumruğu yapıştırıveriyorum." Yokuşun ortalarındaki ağaçta bir ağustosböceği duruyordu. Küçüklerinden. Yokuş yol akşamın yatık ışıklarıyla kızıla boyanmış, ağustosböceği bir karaltı haline gelmiş ötüyordu. "Zor konular" diyerek, Haşi yoldaki boş teneke kutuya tekmeyi yapıştırdı. Boş kutu yokuş yolun dibindeki kuş kafesinin düz çatısında çınladı. Tiz bir sesti.

* * *

Kiku bakışlarını ileriye dikmişti. Yumuşak, vınlayan fiberglas sırığına sımsıkı yapışmıştı. O yılın sonbaharında Na-

gasaki'de yapılan liselerarası spor müsabakaları: Kiku finale kalmıştı. Sekiz rakibi vardı. Kiku dışında hepsi üçüncü sınıf öğrencisiydi. Kiku o sekiz rakibini aklına takmıyordu. Herkesten daha yükseğe sıçramayı da düşünmüyordu. Kendisini gökte asılı duran o siyah beyaz çizgiyi aşarken gördüğü hayalini gerçekleştirmekti amacı. Yerçekimine karşı gelerek göğe yükselişini aklında canlandırdı, kafasında o görüntü vardı. Gerçekten uçacak, bir anda o görüntü kaybolacak, havadaki vücudu o görüntüdeki vücudu haline gelerek yere inecekti. Hep öyle sıçradı. Farkına vardığında, rakiplerinin sayısı üçe inmişti. Çıtanın yüksekliği 4 metre 70 santim. Kiku şimdiye kadar hiç geçmemişti. Kalan üçünden biri gözlüklüydü. Favori. Bir diğeri 400 metrede de iyi bir skor çıkaran uzun boylu bir sprinter, üçüncüsü ise zeki çocukların öğrenim gördüğü üniversiteye bağlı bir liseden gelen usta bir atletizmci.

Önce Kiku atlayacaktı. Sırıkla atlamanın koşu yolu stadyumun kıyısında bir yerdeydi. Diğer dallardaki yarışmalar bitince izleyiciler o tarafa yığılmışlardı. Gelmeseniz de olur demesine rağmen, Kazuyo piknik sepeti hazırlamış, kuaför dükkânını kapatıp onu desteklemeye gelmişti. Kazuyo Kiku'yu çok seviyordu. Çevresindekilere "O benim oğlum" diye parmağıyla gösteriyor, arada sırada bağırarak ismini söylüyordu. Haşi belki de bundan utanmış olacak, biraz uzakta oturuyordu. Kiku çıtanın yerini kontrol ediyordu. Fiberglas sırığın ucunu yuvaya yerleştirip dümdüz dikerek, uygun mesafeye göre çıtanın yerini değiştirdi. Sırığın ucuna bakarak, kendi sıçrama halini aklına getirip, çıtayla olan mesafeyi ayarlaması gerekiyordu. Hiç atlamadığı bir yükseklik olduğu için koşu mesafesini biraz uzun tuttu. Koşuyu bitirmesi gereken noktada arkasına dönüp, başlama yerine doğru yürüdü. Sıçrama ayağıyla başlayıp, çift sayılara gelecek şekilde saydı ve durdu. Sonra sıçrama ayağıyla başladı. Kiku bakışlarını

ileriye dikmişti. Sıçrarkenki halini, göğe yükselerek yere inişini, hâlâ yerinde duran çıtaya bakışını hayal etti. Kiku koşmaya başladı. Kısa mesafe koşucularından daha eğimli bir halde koşuyordu Kiku. Kramponlar toprağı havalandırıyordu. Stadyum sessizliğe bürünmüştü. Sırığın ucunu yuvaya yerleştirdi, sırık esnedi. Vücudunu kırıp, iki ayağını yere dik tutarak havalandı. Fiberglas çınladı. Esneme gücü vücuduna ulaştı. Kolunu çekti, Kiku'nun vücudu göğe fırladı. "İşte bu an" diye düşündü Kiku. "Fiberglas sırığın esneme gücüne yüklendiğim bu an." Hava titriyor, çarpan hava yavaş yavaş dağılıyordu. Bir alkış koptu. Kiku mindere indiğinde, kımıldamadan yukarıda kalan çıtaya baktı. Mükemmel bir atlama yapmıştı.

Rakipleri telaşlandılar. Sadece gözlüklü favori sakindi ama diğer ikisi birinci sınıf öğrencisine yenilmemek için hırslanmışlardı. Sprinter defalarca koşu mesafesini ayarladı, usta atletizmci de kendini hazırlamak için esneme hareketleri yapsa da, ikisi de başarısız oldular. Omuzlarına güç geldiğini hissetti. İlk seferde başarısız olunca, kendini baskı altında hissetmiş olacaklar, sıçrama duruşları iyice kötüleşti. Kiku serinkanlıydı. Başkalarının sıçramalarını izlerken eksikliklerinin farkına vardı. Sesli sesli söylendi. "Sırığın ucunu erken kaldırıyorsun, koşun ritmik değil, üst kolunu büküyorsun, belini geç kıvırıyorsun." Gözlüklü favori yaklaşarak konuşmaya başladı. "Sen birinci sınıfta mısın?" Kiku, bakışlarını karşısındakinin gözlerinden ayırmadan başıyla onayladı. "Çok iyisin. Antrenörün kim?" Kiku başını salladı. Kendisiyle konuşulmasından müthiş rahatsız olmuştu. "Ancak yine de hislerine çok fazla güveniyorsun. Sırığın esneme gücünü yakalama zamanlaman çok iyi ama ne yapacaksın acaba, rüzgâr karşıdan gelirken? Ne olur acaba, rüzgâr karşıdan eserken?"

Sadece gözlüklü ve Kiku kaldılar. Gözlüklü 4 metre 75 santimi pas geçti. Kiku hiç pas geçmemişti. Rakibini kafası-

na takmıyordu da, o yüzden. 75 santimde, Kiku iki kez başarısız oldu. Üçüncü atlayışında, Kiku yerden bir tutam çimen koparark rüzgâra savurdu. Güneşin yan yatışıyla birlikte rüzgârın yönü değişmişti. Hafif bir karşı rüzgâr esiyordu. İzleyicilere baktı. Tuhaf bir hisse kapıldı, Haşi'yi görememişti. İçindeki bu tuhaf hissin ne olduğunu düşündü. "Rüzgârın yönüyle alakası yok. Acaba, Haşi olmadığı için mi? Haşi'yle sırıkla atlamam arasında ne gibi bir bağ var? Acaba, Haşi'nin beni izlemesi isteğiyle mi atlıyordum? Böyle aptalca bir şey olamaz." Kiku düşüncelerini ilerideki çıtada yoğunlaştırmaya çalıştı. Kendini çıtayı aşarken hayal etti. Olmuyordu. Görüntülerin odaklaması net ama projeksiyon makinesinin fişi çekilmiş gibi bir duyguydu. 'Şimdiye kadar hep yalnız başıma çalışmadım mı?' dedi kendi kendine. "Bir Haşi izlemiyor diye, konsantrasyonum niye eksilsin?" Kiku koşma mesafesini hesapladı. Çıtanın yerini belirledi. Vücudu ağırlaşmıştı. *Haşi kesin dondurma almaya gitmiştir.* Bu düşünceleri atlama öncesinde aklına getirmesine sinirlendi. Tüm yarışmaların tamamlandığı kontrol kamyonuna doğru gidip, fiberglas sırığı yan tarafına alarak koşmaya başladı. Ortalığı toparlayan görevlilerin yanından geçerken tüm gücünü koşmaya verdi. İzleyicilerden bir uğultu yükseldi. Müthiş bir hızla koşuyordu çünkü. Rüzgârı yakalamıştı. Zorla Haşi'yi unutmaya çalıştı. Başında dolaşan kanı kaslarına verebilmeyi düşündü. Teri fışkırırken, havaya çizilen o çizgiyi geçerken kendini hayal etti. Görüntüler parça parça akmaya başlamıştı. Parkurun dönemecini geçmişti. Artık izleyicileri göremiyordu. *Onunla ilgisi yok. Tek başınayım. Başka kimse yok. Sadece karşımda aşmam gereken çizgi duruyor. Çevresinde kimse yok. Hızla geçip göğe yükselen benden başka kimse yok.* Elini kaldırıp "Geliyorum!" diye haykırdı. Sırığı yakaladı. Yeri topukladı. Kramponların çivilerindeki şok etkisi damarlarından yükselip başına kadar bir anda ulaşıyordu. Yeri topuk-

larkenki hızı, yıkılmama azmiyle birleşerek görüntüyü ortaya çıkarıyordu. Havadaki çizgiyi geçerkenki görüntüsü. Sırığı yuvaya yerleştirdi. Sıçradı. Vücudu önce bir parça gömülüp, sonra müthiş bir hızla havaya uçtu. O an aklındaki tüm görüntüler dağılıp ter bezlerinden fışkırarak havada erimişti. Başarısız bir atlayıştı. Dizini çıtaya çarpmıştı. Çevreden hayıflanma sesleri yükseldi. Mindere indiğinde Kiku durmadan başını sallıyordu. Başarısız olmasının nedenini düşünüyor değildi. Şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir görüntü gözlerinin önüne gelmiş, silinmek bilmiyordu. Havaya uçtuğu anda, çıtanın çok uzaklarında kendini tamamen farklı bir engeli aşarken görmüştü. Kırmızı tiril tiril yumuşak bir şeyi aşmıştı. Kırmızı, ıslak ve yavaş yavaş salınan bir şey. O neydi acaba? Bir süre aklından atamadığı bu düşünceler, gülerek alkış tutan Haşi'yi gördüğünde, silinip gidiverdi. Haşi, dondurma yiyordu.

* * *

Kazuyo elinde bir kâğıt parçasıyla koşturarak spor sahasına daldı. Titreyerek kâğıt parçasını Kiku'ya gösterdi.

> Kiku, Milk sana emanet. Yemeğine tuz içeren şeyler asla koymamaya dikkat et. Tokyo'ya gidiyorum. Ulusal yarışmada şampiyon olacağına inancım tam. Beni aramamaları için onları ikna et. Çok yakında görüşürüz.

"Bu ne böyle? Bu ne böyle? Neler oluyor anlayamıyorum? Kiku sen bir şeyler biliyorsun değil mi?" Kazuyo'nun yüzü her an ağlayacak gibiydi. Kiku, Haşi'nin evden kaçmasının nedenini biliyordu. Annesini aramaya gitmişti.

Üç gün önce televizyondaki röportaj programına bir roman yazarı çıkmıştı. 72 yaşındaki kadın küçüklüğünden beri hır-

sızlıklara karışmış, dört kez hırsızlık suçundan cezaevine girmişti. Deneyimlerini konu alan *Elma ve Kaynar Su* adlı orta uzunlukta bir roman yazmıştı. Ödül alınca romanı çok iyi satmaya başlamış. Sunucu "Yazmaya nasıl karar verdiniz?" diye sormuştu. Yaşlı kadın yazar "Özel bir nedeni yok" diye konuşmaya başlamıştı. "Küçüklüğümde kompozisyon yazmayı çok severdim. Nasıl olduysa tüm ilgim çalmaya yöneldi. Böyle yaşlanınca artık hırsızlık yapmaya mecalim de kalmadı. Yapacak başka bir şey aklıma gelmedi. Belki o yüzden aldım kalemi elime. Ancak, yüzlerce mutsuz kadın tanıdım. Suç işlemekten başka kendilerini ifade etme yolu bulamayan kadınlar. Biri kocasını bıçaklayarak öldürdükten sonra, korkusundan kusmuş, sonra da kokusunu giderebilmek için evdeki bütün parfümleri odaya boşaltmış. *Gece Uçuşu* diye bir parfüm var mı? Ah, öyle mi? Demek var. O markaymış. Bir diğeri çalıştığı bankadan sevgilisi için milyonlarca yen parayı zimmetine geçirmiş ama kendisi için sadece 350 yenini kullandığını söylemişti. Hazırlıklı değilken âdet görmeye başlayınca, çaresiz o parayla sıhhi malzeme satın almak zorunda kalmış. Başka bir kadın da, kendi bebeğini attığı yere gelinçiçekleri serpmiş. Çiçekçideki çiçekler arasında en pahalısının gelinçiçeği olduğunu söylemişti. İşte böyle, kadınların işlediği suçların ayrıntılarında günlük üzüntü ve sevinçler gizlenmiştir. İşte bu bana..."

Gelinçiçeği... Haşi'nin kitap arasında kurutarak özenle sakladığı çiçekti. O anda Haşi'nin yüzü sapsarı kesilmişti. Ağzının içinde çiğnemeyi durdurduğu yağda yumurtayı kusmuştu. "Felaket. Kiku bu tam bir felaket" diyerek, masasının çekmecesinden kurutulmuş çiçeği çıkarmış, ansiklopedik Japonca sözlükte gelinçiçeği sözcüğünü bularak, çiçeğin rengine ve şekline yeniden bakmıştı. "Ne yapacağım ben şimdi?" diye titremeye başlamıştı. "Kiku, bu kadın beni atıp giden kadını biliyor." Ertesi gün, o yaşlı yazarın kitabını alıp oku-

maya başlamıştı. Eserde gelinçiçeğinden söz etmiyormuş. Haşi sadece Kiku'yla konuşmuştu. Televizyonu sadece ikisi izlemişlerdi, ne Kuvayama ne de Kazuyo çiçeğin öyküsünü biliyordu. Kiku hiçbir şey söylemedi. Soğukkanlılığını kaybedip, insanın içini acıtacak kadar panikleyen Haşi'yi gördükçe, içindeki kızgınlık depreşmişti. Neden şimdi bu konuyu Haşi'nin duyması gerekiyordu ki?

Haşi Kiku'dan borç aldı. "Seni atıp giden bir kadını bulacaksın da, ne olacak?" diye sordu Kiku. Haşi "Bilemiyorum" diye başını salladı. "Karşılaşmasam da olur. Çok düşündüm, karşılaşmaktan korkuyorum. O kadının konuşmasını, yürümesini, ona fark ettirmeden uzaktan görebilsem de yeter."

* * *

Sadece bir kez kart geldi. "Ben iyiyim" diye yazıyordu. Tokyo damgalıydı, adres yoktu. Kazuyo mektubu koklayıp, ışığa tutarak bakmayı denedi. Daha önce kayıp başvurusunda bulunmuşlardı. Gazetedeki kayıp ilanları sütununda da, Haşi birkaç kez çıkmıştı. Akıbeti hiç bilinmiyordu. Kiku, Haşi'den gelen kartı eline aldığında aklına tuhaf bir şey geldi. Uzaklarda bir yere gidip, birilerine böyle bir kart göndermek. Mümkün olduğunca Haşi'yi aklına getirmemeye çalıştı. Ama bir türlü kendini antrenmanlara veremedi. Aklını kurcalayan Haşi değildi. Nedenini anlayamıyordu ama aniden her şeye karşı bir isteksizlik başlamıştı içinde. Adanın manzarası, denizin pırıltıları, balık kokusu, yokuşta açan sarmaşık çiçekleri, köpeğin havlamaları ve cilveleri, sırıkla atlama... Her şeyden nefret etmeye başlamıştı. Kendisinden bıktığını düşündü. Özellikle antrenman sahasına denizden esip gelen ılık rüzgâra tahammül edemiyordu.

7

Kiku hızlı trende roman okuyordu. Haşi'nin evden kaçışının üzerinden altı ay geçtikten sonraki yaz, Kazuyo Tokyo'ya aramaya gideceğini söyleyince yanına düşmüştü. Kazuyo, ağlamaklı gözlerle trende aldıkları yemeği yemeye devam ediyordu ama Kiku sevincinden neredeyse şarkı söyleyecekti. Pencereden gördüğü manzara çok tazeydi. Tokyo'ya vardıklarında, Haşi onları peronda gülümseyerek karşılayacakmış gibi bir his vardı içinde. Belki de okuduğu *Elma ve Kaynar Su*'dan etkilenmişti.

Serseri bir işportacıyla birlikte yaşayan bir kadının anıları olarak yazılmıştı. Hırsızlık alışkanlığı olan bir kadın. Doğduğu aile yoksul olduğundan bir *konyaku*[1] tüccarına evlatlık verilir. Yemekler günde üç öğün *konyaku* olunca açlığa dayanamayıp kendi evine kaçar, kendi babası sabrının yetersiz olduğunu söyleyerek kızı feci bir şekilde döver, her karşılaştıklarında kıza sebepsizce vurur. Tekrar halasına evlatlık olarak gönderilir, halası ilk gece kendi çocuğumla sen ayrısın der. Halasının öz çocuğu henüz üç yaşında olduğundan hakir görülmek onu pek etkilemez, kendisini evin hizmetçisi olarak görür ve okula devam eder. Bir gün üç yaşındaki öz çocuğa banyo yaptırırken çocuk üzerine kaynar su atar; karnının altındaki mor lekeye kızın güldüğünü sanmıştır. Halasının evinden ayrılır. Gidecek yeri yoktur, tren yolunda yürür. Yo-

1. Japonya'da yetişen tatlı yerelmasından yapılan jöle kıvamında bir yiyecek. (ç.n.)

rulup dinlenirken sakat bir sarhoş ona elma verip öyküsünü dinler, evlatlık alacağını söyler. Sakat adam çok naziktir, savaşta askere çağrılmamasından utanç duymaktadır. Hırsızlığa başlar, kız sakat adamın sıradan yaşantısı içerisinde hırsızlıklarını tekrarlar. Neden hırsızlık yaptığını kendisi de bilemez. Islahevine gönderilir, altı ay sonra çıktığında, sakat adam onu karşılamaya gelip artık evlatlığı değil karısı olmasını istediğini söyler; gülerek reddeder. Ellisini geçkin hırpani bir işportacıyla birlikte yaşamaya başlar, işportacının mallarından kuşak tokası çalar, adam farkına varınca kadının küçük parmağını keser. Roman buralardan itibaren şimdiki zamanı anlatmaktadır. İşportacıdan ayrılıp üst üste hırsızlık yaparak hapishaneye düşer, içeride uzaktaki tersaneye yapılan bombalı saldırıyı duyup, Japonya'nın baştan sona yanmasını diler, kaynar suyun acısı ömrü boyunca peşindedir, iğrenç elmayı bir kenara atar.

Kiku okumayı bitirince, kendini rahatlamış hissetti. Tuhafına gitmişti. *Amma da iç karartıcı bir öykü,* diye birçok kez yarıda bırakmayı düşünmüştü. Doğru dürüst sonuna kadar kitap okumuşluğu olmadığı için, *herhalde sonuna kadar okuyabilmiş olmanın verdiği bir rahatlıktır*, diye düşündü Kiku. Haşi, acaba bu kitabı okuduğunda ne düşünmüştü? Başını kaldırmadan okuduğuna göre, Haşi'yle buluştuğunda *Elma ve Kaynar Su*'dan konuşmak hoş olacaktı.

"Bir sonraki durağımız Şin-Yokohama" anonsu tekrarlandı. Birçok kez tekrarlamalarından Kiku rahatsız olmuştu. "Yokohama'yı anımsa!" diyen bir makine konuşuyormuş gibiydi. Yokohama sözcüğü, emanet dolabı belleğiyle bağlantılıydı. Üstüne üstlük, bir de Yokohama'yla ilgili başka anısı olmayınca.

Tokyo İstasyonu'nda Liselerarası Atletizm Federasyonu'nun bir görevlisi onları karşılamaya geldi. Lisedeki atletizm dalı öğretmeni, hiçbir tanıdıkları olmayan Kazuyo'lar

için irtibata geçmişti. Mavi takım elbise giyen ufak tefek adam peronun merdivenleri kıyısında durmuş, bağırarak Kiku'nun adını söylüyordu. Sesi trendeki anonsla tıpatıp aynıydı. İfadesiz bir yüzle ağzını oynattığını görünce Kiku'nun aklına oyuncak bebekler geldi. Kollarını kavuşturmuş, makine gibi bağırıyordu. "Kikuyuki Kuvayama! Kikuyuki Kuvayama!" Kazuyo, mavi elbiseli ufak tefek adamı görünce, el çantasından aynasını çıkarıp makyajını düzeltti. Adamın yanına koşturup başını eğerek selam verdi. Ağzından çıkan her sözle birlikte başını tekrar eğiyordu. Buna bir türlü son vermeyen Kazuyo, Kiku'nun sinirlerini bozmuştu. "O müziği çok severdi" dedi Kazuyo. Ufak tefek adam evden kaçan gençlerin toplandığı yeri söyledi: Şincuku.

Kazuyo, bir gezi dergisine bakarak otel rezervasyonu yaptırmıştı. Higaşi Nakano'da bir *paçinko* salonunun arkasındaydı. "Otel Şunyo-kan" yazılı neondaki "t" ve "e" harfleri yanmıyordu. Dış görüntüsü gezi dergisindeki resimle oldukça farklıydı. Resimde, altın parıltılı Japon balıklarının yüzdüğü bir havuz ve ağaçların hazan kızılına çalmış yaprakları, şırıl şırıl akan bir şelale, onlarca yabancı marka araba ve otelden kol kola çıkan yabancı tursitlerle, terastan sallandırılan yabancı ülke bayrakları vardı. Çatlaklarla dolu şelale betonunun üzerine poster asılmıştı. Havuz kurumuş, karton kutularla doldurulmuştu. Giriş kapısında saçları boyalı bir temizlikçi vardı. Sigara içerek, paspasla girişi temizliyordu. Bir yandan da lobideki televizyona bakıyordu. Televizyonun sesi aşırı yüksekti. Ekranda savaş uçakları görüntüsü vardı. Temizlikçi kadın gümüş dişlerinin arasına kıstırdığı sigaranın külünü kovaya silkti. Resepsiyonda iki papyonlu adam vardı. Seslenince, oynadıkları *go* oyununu bırakıp "Hoş geldiniz" dediler. Kazuyo, verdikleri kartı titizlikle doldurdu. Meslek kısmına "Güzellik Uzmanı" yazdı. Anahtarlarını aldılar. Papyonlu adam Kiku'nun eşyasını aldı. Asansör açılıp, siyah

tenli, vücut kokuları sert iki kadın indi. Kiku ve Kazuyo'ya bakıp yabancı dilde bir şeyler söylediler. Asansörün kapısı kapanmak üzereyken, Kazuyo'yu parmakla gösterip birbirlerinin omuzlarına tutunarak gülüştüler. Kazuyo, asansörün içinde makyajını, tek parça elbisesini ve çoraplarını kontrol etti. Yüzleri kızarana dek gülmelerinin sebebini arıyordu. Papyonlu adam Kiku'ya bakıyordu. Kiku da adama dik dik baktı. Papyonlu adam dudaklarını büzerek gülümseyip yan tarafına döndü. Odanın penceresinden yıkımı yapılan bir bina, aşevi ve asılı çarşaflar görünüyordu. "İyi dinlenmeler!" Papyonlu adam çekildikten sonra Kiku parmağıyla Kazuyo'nun göğsünü gösterdi. "Çok fazla beyaz pudra sürmüşsün!" Beyaz pudra teriyle eriyerek boynundan göğüslerinin arasına doğru yol yapmıştı. İkisi uzunca bir süre hiç konuşmadan yatağın kenarında oturdular. Klimadan gelen hava gaz kokuyordu, Kazuyo terlemişti. "Böyle bir yerde Haşi ne yapıyor acaba?" Devasa metal topun binayı yıkarken çıkarttığı ses camları titretiyordu.

Fıskıye çevresindeki sinemalar semti Şincuku'da sarhoşlarla aynı sayıda evsizler dolaşıyordu. Gazete kâğıdı ya da mukavva serip kıvrılarak içki içeni, sessizce yoldaki çakıllara bakanı, selüloit maske takanı, köpeklere kurutulmuş balık vereni, kör taklidi yapanı, dişlerinin arasına kıstırdığı yayla keman çalanı... Taktığı peruk ve *kendo* elbiseleriyle, çocuğunu yanına oturtmuş dilenciyi gördüğünde Kiku'nun içi kalktı. Yoldan geçenler para atınca, taşınabilir gramofonda çalınan masal eşliğinde ayakta kavgaya tutuşuyorlardı. Her seferinde baba yeniliyordu. "Bu annem için! Kolla kendini!" diye bağırıyordu çocuk. Kılıcı yiyen baba, sırtına sardığı tüpten kırmızı bir boyayı yere akıtıyordu.

Kiku ve Kazuyo, girişinden müzik sesi yükselen her yeri birer birer dolaştılar. İkisi önce buyur ediliyorlardı ama Haşi'nin fotoğrafını gösterip durumu anlatınca "Polise gidin" di-

ye kovuluyorlardı. Bir binada onlarca restoran vardı ve Kiku bu halde yüz yıl arasalar bulamayacaklarını düşündü. Sigaralar, yanıp sönen neonlar, yarıçıplak kadınlar ve sarhoşların bakışları tek bir çığlık haline gelip insanın sinirlerini bozuyordu. Asansörü olmayan bir binanın merdiveninde kusmuğun üzerine örtülmüş gazeteye basınca kayan Kazuyo kalçalarının üzerine düştü. Tek parça elbisesinin eteği sarı bir leke oldu.

Dinlenmek için küçük bir bara girdiler. Loş barda üç kadın vardı. Üçü de Kazuyo'dan daha ağır bir makyaj yapmışlardı. Kiku kolasını bir dikişte içerken, Kazuyo sipariş ettiği kakao-fizz'e ağzını bile sürmedi. Haşi'nin olayı yüzünden içki, sigara ve çay içmiyordu. Kazuyo bardağı burnuna yaklaştırarak kakao kokusunu içine çekti. "İçsene" dedi Kiku. Kazuyo başını salladı. "Hoş bir koku değil mi?" Kazuyo, bardağı Kiku'ya uzattı. Kahverengi bulanık sıvı, tatlı olduğunu belli eden bir koku yayıyordu. Üç kadın anaokuluna giden çocuklarını konuşuyorlardı. "Cildi zayıf olduğu için sivrisinekler yüzünden tüm vücudu kırmızı beneklerle doldu." Bardan çıktıklarında genç bir adam seslenerek durdurdu. Daha önce baktıkları, müzik sesi çok fazla açılmış, daire şekilli ışığın altında yarıçıplak bir kadının dans ettiği yerin garsonuydu.

"Pardon, Kyuşu'dan mı geliyorsunuz?"

Kazuyo, evet anlamında başını sallayınca, kendisinin de Kyuşu Fukuoka'dan olduğunu söyledi. Az önce işinin başında olduğundan konuşamadığını ama mutlaka yardım etmek istediğini söylüyordu. Kiku'nun gösterdiği fotoğraftaki Haşi'yle bir yerlerde karşılaştığını sandığını söyleyerek başını yana doğru eğdi. Genç adam, ikisini barın ofisine davet ederek, elbisesindeki lekeyi silmesi için Kazuyo'ya ıslak havlu getirdi. "Fotoğraf bende kalabilir mi?" diye sordu Kiku'ya. "Bir yerlerden anımsıyorum, bu akşam işim bittikten sonra ararım. Buraları iyi bilirim, ikinizin bir yılda dolaşacağınız

kadar yere yarım saatte bakarım. Evden kaçanların toplandıkları yerler sınırlıdır. Yarın tekrar gelin. Mutlaka işe yarayacak bir şeyler buluruz" dedi. Kazuyo'nun cüzdanından çıkardığı on bin yenlik banknotu almadı. "Aslında ben de dört yıl önce evden kaçarak gelmiştim. Belki benim annem ve babam da böyle aramaya gelmişlerdir. Annem geçen yıl öldü. Para istemez. Oğlunuzu mutlaka bulacağım."

Yorgunluktan bitkin bir halde otele döndüler. Asansörün içinde duvarları silen temizlikçi kadın "Çok sıcak değil mi?" dedi Kazuyo'ya. Temizlikçi kadın yaşlıydı. Saçlarını boyatmış, gözlerinin çevresi maskarayla kararmış, dudakları kıpkırmızı bir rujla boyanmıştı. Kazuyo "Gerçekten çok nemli" diye yanıtlayınca, paspası tıkıştırdığı kovanın içine tükürdü. "Bu arada, odanızın tuvaletinden tuhaf bir şeyler çıktı mı? Son zamanlarda *pinli* orospular, *pinli* derken Filipinlileri kastediyorum, tuvaletlere acayip şeyler atıyorlar. Prezervatif falan olsa gene iyi." Kazuyo ve Kiku beşinci katta inince, paspası ve kovayı asansörde bıraktığı halde peşlerinden geldi. "Yorgunuz, kusura bakma. İyi geceler" diyerek odaya gitmeye çalışan Kazuyo'nun kolunu yakalayarak konuşmaya devam etti. "Tipler koltuk altlarını ve oralarını traş edip kıllarını tuvalete atıyorlar. Duyuyor musun? Su akmıyor tıkanıklıktan. Tıkanıyor işte. Elimle temizlemek zorunda kalıyorum. Geçenlerde yumurta atmışlardı. Ne yapıyorlar acaba yumurtayla. Yumurta dediğim de tavuk yumurtası değil hani. Kurbağa yumurtası. Kocaman kral kurbağalarının yumurtasından. Vıcık vıcık olduğu için, haz veriyormuş. Neden ben, böyle şeyleri temizlemek zorundayım? *Pinli* orospuların attığı kurbağa yumurtasını temizlemek zorunda mıyım? Alt tarafı *pinli* orospular işte!" Hizmetçi kadın, Kazuyo'nun kolunu tutarak ağlamaya başladı. Maskarasını eriten siyah gözyaşları yüzünün kırışıklıklarına takılarak akıyordu. Kazuyo, yaşlı hizmetçi kadının elini silkeler silkelemez, koşar

adımlarla odaya girdi. Kiku'nun aklına kötü bir düşünce takılarak, bir süre diz çökmüş ağlamaya devam eden yaşlı kadına baktı. Bu çirkin yaşlı insanın onu terk eden kadın olup olmadığını düşünüyordu.Yarıçıplak kadınların teri, çamurlu suya benzeyen kakao-fizz'in tatlı kokusu, dilenciler, kusmuk, gürültü... Bunların yapıştığı vücudu, ağlayarak yere yıkılan yaşlı kadının göbeğinin altındaki çukurdan doğmuş olmalıydı. Geceleyin yan odadan kadın kıkırdamaları ve inleme sesleri kesilmek bilmedi, Kiku oteli değiştirmeyi düşündü. "Burası kötü tiplerle dolu." Kazuyo, yatarken defalarca dönerek "Öyle elbette, öyle yapalım" dedikten sonra elleriyle kulaklarını kapadı.

Ertesi gün öğlen polise gittiler. Hiçbir yeni haber yoktu. Sadece arama talebini teyit etmiş oldular. Genç garsonla buluşmak için sözleştikleri akşam saatine kadar uzun bir zaman vardı. Kazuyo tozlarla kaplı, iki yanında ağaçlar sıralanan yolda yürürken "İstersen film izleyelim, sonra da adını bile duymadığımız yemeklerle kendimize ziyafet çekelim" dedi. "Baksana Kiku. Ağlasak da zırlasak da, bulunacak olsa hemen bulunur, bulunmayacaksa hiç bulunmaz. Seninle Tokyo'da gezmemiz ilk ve son seferdir belki de."

Güzel bir sinema salonunda Amerika'ya iltica eden bir Rus balerinin trajik öyküsünü izlediler. Aşkı ve anavatanı arasında tercih yapmak zorunda kalan başrol oyuncusu, *Kuğu Gölü*'nü oynarken keder içersindedir. "Aptal kız" diye düşündü Kiku. Kendisinin en çok istediği şeyin ne olduğunu anlayamayan biri, istediği şeyi asla elde edemez. Kiku hep böyle düşünürdü. Son sahnede, başrol oyuncusu başını sevgilisinin göğsüne koyarak son nefesini verdi. Kazuyo sesli sesli ağladı. Filmden sonra bir lunaparka gittiler. Dönen kahve fincanlarına ve hızlı trene bindiler. Kazuyo "Ölmeden önce bir kez mutlaka binmek istiyordum" diye sevinç çığlıkları attı.

Akşamüstü İmparatorluk Sarayı yanındaki parkta don-

durma alıp el ele tutuşarak yürüdüler. Güvercinlere patlamış mısır attılar, çimlere uzandılar. Kısa çimlerden, eski madenin arkasındaki dağla aynı koku geliyordu. Kazuyo uzaklara bakarak küçüklüğünü anlatmaya başladı. Kore'de bulunduğu yıllar. "Okuldan dönünce çantayı fırlattığım gibi tarlaya giderdim. Bu mevsimde bahçe çilekleri çok lezzetli olur. Pasta diye bir şey olmadığı için, eğlencem bahçe çileği yemekti. Ben en büyük kız olduğumdan okuldan en geç dönerdim, kardeşlerim iyice kızarmış meyvelerin dibine darı ekmiş olurlardı. Ham çilek yediğimden sık sık midem bozulurdu. Bir kez daha Kore'ye gitmek isterim. Sen ve Haşi iki mükemmel yetişkin olduğunuzda birlikte gitmek isterim." Bunları ilk kez anlatıyordu. "Ama ben yetiştirme yurduna dönmek istemem" dedi Kiku. "Henüz gençsin, ondan" dedi Kazuyo, uzaklara bakmayı sürdürerek. "Yaşlanınca küçükken yaşadığı yerlere gitmek istiyor insan." Kiku, Kazuyo hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündü. "Kore'ye götürürüm seni" diyecek olduğu anda, Kazuyo ayağa kalkarak tek parça elbisesine yapışan otları silkeleyerek hendeği gösterdi. Çocuklar balık tutuyorlardı. Hendekteki Japon sazanlarını kanca ve misinadan oluşan basit oltalarıyla tutmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra çocuğun kafasından daha büyük bir aynalı sazan yakaladılar. Çocuğun kucağında çırpınıyordu. Balık tutmak yasaktı herhalde. Aslında tutabileceğini aklına bile getirmeyen çocuk, çırpınan kocaman sazanı kucakladığı halde, ne yapacağını bilmeksizin, izleyenlerden ağlamaklı bir yüzle yardım istedi. O hali çok şirindi, Kazuyo el çırparak gülüyordu.

Akşam, duvarları bembeyaz ve zemini kırmızı halı kaplı restoranda, hiç görmedikleri yemekleri masalarının üstüne sıraladılar. Restoranın orta yerinde kör bir yaşlı adam piyano çalıyordu. Sırayla müşterilerden gelen istekleri soruyordu. Kazuyo cılız, utangaç bir sesle isteğini söyledi. *Çiftlikte Sabah*. Midye kabuğunun üzerine oturtulmuş tereyağında midye, çe-

kirdekleri alınmış misk kavunu içinde jöle kıvamında çorba, kuru üzümle sarmalanarak buğulanmış piliç... Kazuyo defalarca Kiku'ya "Güzel mi?" diye sordu. "Evde yediğimiz omletli pilav daha güzel" diye yanıtladı Kiku. Kazuyo güldü. "Siz gerçekten omletli pilav düşkünüsünüz." Piyano *Çiftlikte Sabah*'ı çalmaya başladığında, Kazuyo çatalını yere düşürdü. Eğilerek almaya çalıştı. Çatala halının tozlu kırmızı tüyleri bulaşmıştı. Garson gelip, masaya yeni bir çatalla ıslak elbezi koydu. Aniden, Kazuyo'nun omuzları sarsılmaya başladı. Elbezini gözlerine bastırarak, Kiku'ya "Kin tuttun mu?" diye sordu, boğuk bir sesle. "Bize geldiğinizden beri kaç kez kötü şeylerle karşılaştın söylesene. Haşi'nin yerine de sen konuş. Özür dilerim." Kiku diyecek söz aradı. *Elma ve Kaynar Su* romanından güzel bir laf anımsamaya çalıştı. Çiğnediği midyeden tereyağ kokan hoş sıvı ağzının içinde dağıldı.

Caddede falcılar sıralanmıştı. Kazuyo, Haşi'nin nereye gittiğini öğrenmek için fal baktıralım diye, sıra bekleyenlerin oluşturduğu kuyruğun en arkasına geçti. Kuyruk yarısı kadar ilerlemişti ki, ayaklarında tekerlekli patenler olan bir grup caddede kayarak yaklaştı. Aralarında, bir arabanın tamponuna taktığı telle kendini çektiren bir kadın da vardı. Müzik sesleri arasında korna çalarak yanlarından geçiyorlardı. İçlerinden biri, henüz taksiden inen uzun kollu lise üniforması giymiş bir erkekle çarpıştı. Üniformalı, kıçının üstüne oturdu. Patenli de yuvarlandı. "Ne yapıyorsun lan, serseri!" Üniformalı yerden kalkmaya çalışan patenlinin suratına tekmeyi yapıştırdı. Kavga başladı. Fal bekleyen sıra bozulmaya başladı. Kazuyo caddeye yönelip, üniformalılar için tezahürat yapmaya başladı. Çünkü, üniformalıların sayısı daha azdı. Patenlilerden biri neredeyse linç edilmek üzereyken onlara doğru kaçtı. Telaşla, müthiş bir hızla aralarına daldı. Kolu Kazuyo'nun omzuna çarptı. Kazuyo olduğu yerde dönerken, ayakları eteğine dolanıp, karanlığın içine

yuvarlandı. Sert bir ses çıktı. Kiku, çarpan patenliye yumruğunu yapıştırdıktan sonra Kazuyo'yu kucaklayarak kaldırdı. Cadde kenarındaki ağaçlardan birine kafasını çarpmıştı. Başını sallayarak ayağa kalktı. Kan akmıyordu. Kazuyo "Şu başıma gelene bak" diye gülerek tek parça elbisesinine bulaşan tozları silkeleyince Kiku rahatladı.

Polis arabası yaklaşınca kavga dindi ama otuz dakika kadar sonra Kazuyo üşümeye başladığını söyledi. Soğuk soğuk terleyen yüzü sapsarı olmuştu. Ayakta duramıyordu. "Otele dönelim" dedi Kiku. Kazuyo başını salladı. "Faldan vazgeçtim ama dün akşamki garsonla görüşelim." Kiku, Kazuyo'yu sırtladığı gibi garsonla sözleştikleri yere yollandı.

Garson sakallarını tıraş ediyordu. Arada birkaç kapı olmasına rağmen elektrikli tıraş makinesinin sesi geliyordu. Traşı bitince dolaptan sarı renkli bir şişe çıkardı, ateşi yanan sigarasını içtiği buğday çayının içine daldırdı. Kazuyo alnına koyduğu ıslak havluyla koltukta oturuyordu. "Lanet olsun, ucuz losyon kullanıyormuş. Yaktı suratımı. Bu arada kardeşini buldum." Kazuyo inleyerek kalkmaya çalıştı. "Yok, yok. Bayan siz rahatınıza bakın. Oğlunuzun tek başına gitmesi daha iyi olur." Kazuyo "İyi de doğru dürüst teşekkür etmek, karşılığını vermek isterim" diyerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Garson tekrar yerine oturttu. "Gerçekten, oğlunuzun tek başına gitmesi daha iyi olur. Biraz gürültülü bir yerdir." Garsonun gömleğinde altın renkli iplikle bambu ve kaplan işlemesi vardı. "Şimdi bir harita çizeyim. Seibu Şincuku İstasyonu'nun arkasında büyük bir Japon lokantası vardır. Adı Futatsuya. Lokantanın dışından görülen akvaryumda yüzen balıklardan hemen anlarsın. O Futatsuya'nın tam karşısındaki binanın birinci katı Smart Ball Salonu'dur. Bu saatte herhalde kapalıdır ama acil çıkış merdiveni gibi demir merdivenler var. O merdivenlerden çıkarsan, yeşil renkli bir kapı vardır. 'Köstebek' diye bir tabela göreceksin. Boynunun

tam burasında iz olan orta yaşlı bir adam var ona şöyle söylemen yetecektir 'Lee Konitz kasedi dinlemek istiyorum.' Buraya o parolayı da yazıyorum. 'Lee Konitz kasedi dinlemek istiyorum.' Öyle dersen, adam sana kardeşinin yerini söyleyecek. Müzik mağazasıdır. Dikkatli ol, zor bir insandır, pek konuşmaz."

* * *

Şişe geçirilmiş karidesler ateşin üstündeydi. Akvaryumdaki balıkların tamamı istavritti. Belki de ışıklandırma yüzünden, yüzüyorlardı ama pulları avlandıktan sonra yarım gün güneşte kalmış gibi duruyordu. Demir merdivenleri bulduktan sonra Kiku bir süre akvaryuma baktı. İki istavrit ölmek üzereydi. Birinin omurgası yamuktu, herhalde doğuştan öyleydi. Büyüdükçe yüzgeçleri baskı altında kalmış olacak ki, güçsüzce yüzüyordu. Diğerini başka balıklar halletmiş olsa gerek. Karnı ve göğsü ısırılıp koparılmış, iç organlarını sürükleyerek akvaryumun bir köşesinde yavaş hareketlerle yüzüyordu. Karnından biraz kan geliyordu. Balık kanı denizde füme renginde görülür. Su bulanık olduğu için çöple farkı seçilemiyordu. "Köstebek" yazılı tabela yoktu. Ahşap kapısına oyma olarak yazılmıştı. İçeride başka müşteri yoktu. Duvarları kasetlerle kaplıydı. Raflardaki büyük kasetçalarları görünce, Kiku Haşi'nin oraya gelmiş olabileceğini düşündü.

Tezgâhın arkasında bir adam vardı. Gözlüklü adamın boynunda yumruk büyüklüğünde bir kist vardı. Gözleri ince, kıl gözenekleri geniş bir yüz. "Tiyatro biletiyse almıyorum" dedi, Kiku'yu görünce. Kiku garsonun verdiği kâğıdı açıp parolayı söyledi. "Lee Konitz dinlemek istiyorum, kasedi var mı?" Boynu kistli adamın yüzü hiç beklemiyormuş gibi bir ifadeye bürünerek, yüz hatları yumuşadı.

"Ne? 'Lee Konitz mi? Gençsin ama takdir ettim. Cazdan

anlıyorsun. Son zamanlarda eski Batı Sahili Ekolü pek popüler değil. Kimse istemiyor. Haydi, özel olarak sakladığım birini dinleteyim sana. İşte bu. Miles Davis'le birlikte söylüyorlar. Amerika'da çoktan miyadını doldurmuş. Japonya'da da satılmıyor. New York'a gittiğimde satın almıştım. Sıcak mı? Klima arızalı. Yani, klima arızalı diyince New York'taki yazlar gibi. Çok iyi ya, iyi bir tarzın var. Bu arada, sakın sen buraya birini aramak için gelmiş olmayasın." Adam, gözlüklerinin buğulanan camlarını sildi. Kan ter içinde kalan Kiku bir şeyler söylemeye çalışınca eliyle susturdu. "Yok, yok, söylemesen de olur. Bunun için senin utanman gerekmez. Öykünü dinledim. Gerçekten lisede sırıkla mı atlıyordun?" Kiku sandalyeye oturup elinin tersiyle terini sildi. Başıyla onaylayarak "Nerede şimdi?" diye sordu. Boynu kistli adam "Kim nerede?" dedi, tiz bir sesle. "Şu benim aradığım tip." Boynu kistli adam ıslık çalarak buz kırıyordu. "Tip sözcüğünü kullanmamalısın. Endişeye gerek yok. Şimdi telefon ederim, yarım saat içersinde buraya gelir. Senin bugün buraya geleceğini söyleyince o çok sevindi. Uzun zaman olmuştu diye sevindi. Onun da kendine göre sorunları var. Pek ayrıntılarına giremiyorum. Anlıyorsun değil mi?" Boynu kistli adam kısık bir sesle telefon ettikten sonra Kiku'ya göz kırptı. "Çok iyi bir tarzın var. Beğenin harika. Beklediğin kişi gelene kadar buradan çıkıp senin yanına oturabilir miyim?" Boyundaki kist deriyi gerginleştirdiği için, derinin altındaki mavi damarlardan birkaçı derinin altından gözüküyordu. Kiku'ya balıkların karnında biriken yumurtalar gibi gelmişti bu görüntü. Soğuk günlerde balık tutmaya gittiklerinde yakaladıkları balıkların karnını yarıp çıkardıkları yumurtaları kaynar suda haşlayarak yemişlerdi. İçleri ısınmıştı.

Adam elini Kiku'nun omzuna koydu. Kapılar kapalı olduğundan durmadan terliyordu. Adamın parmak uçları sıcaktı ve hafiten titriyordu. "Büyük şehir tarzı. Beğenilerin çok şe-

hir tarzı. Ama şu genç yaşına rağmen bu beğeniye nasıl sahip oldun? Bence, acı çekmiş olmalısın. Kesin acıların oldu. Öyle, tezek kokusu yayılan taşrada tarlada ot biçerken sapların vücudunu tırmalaması gibi bir acı değil. Kurutulmuş balıkların insanın burnunu sızlatan amcığa, pardon, kadına benzeyen kokusuyla kaplanmış bir balıkçı limanında kürek çekerek hasta anneye yardım etmek için çekilen bir acı da değil. Benimle aynı. Doğuştan, büyük şehire özgü karmaşık dertler bunaltmış olmalı seni." Adam parmaklarıyla Kiku'nun saçlarına dokunmaya başladı. Kiku'nun yüzünde ve ensesinde terler biriktiğinden, parmaklar kulağının dibinde oynadıkça şapırtı sesleri kulağına doluyordu.

"Öyle olmasa, Lee Konitz'den anlamazsın. Ben de aynıyım. Nazik insanlar ve gürültü arasında gözümün önündeki kanlı canlı sığır bifteğinin kalorisini hesaplarım, planladığım sayıyı aşan kaloriyle içimdeki seks isteğini bastırarak bin kez iple atlarım. Anlaşılması imkânsız. Her gün, bilgi ve kas gücümün eridiğini hissettiğim büyük şehirdeki enerji! Müthiş bir şey. Enerjinin tacizi altında... Evet, taciz tam yerinde bir sözcük. Tembellikle zevke dalıyorsun. Sen anlarsın. Çözümsüz, zarif... Evet, zarif gibi özü belli bir sözcük kullanmak lazım. Zarif yaşam. Ben buyum işte. Tokyo bu, sen de busun. Batı Sahili bu, Lee Konitz bu. Gençliğinle, çılgınca ve delidolu olduğun için boyun eğip yardım istiyorsun. Bu aykırı kederli organ." Adam bunu söyler söylemez, sol elini sertçe Kiku'nun apış arasına daldırdı, solukları düzensizleşti. Adamın her yutkunuşunda boynundaki iyice kızaran kist titriyordu. Bu mağazaya ilk adım attığı anda Kiku'nun içinde uyanan rahatsız edici kötü bir şeyler olacakmış hissi doğruydu herhalde. Kötü bir şey olacak hissine kapılıp da haklı çıktığında, Kiku'nun aklına hep mıknatıs gelirdi. Güçlü bir mıknatıs gibi, kötü bir şey olacağı hissi çevredeki şeyleri kendine çekerek gerçek bünyesini ortaya çıkarır. Fışkıran ter, insanı sinir-

lendirmekten öteye geçmeyen altosaks, heyecanlanan adamın apışına uzattığı eli... Kiku on saniye daha sabretmeye karar verdi.

"Sen çok güzelsin. Her şeyden çok daha güzelsin. Endişelenme. İlk kezmiş değil mi? Kesinlikle sırıkla atlamadan daha kolay olur. Bir kırtasiyeci patronu. Bu akşamki müşterin bir kırtasiyeci. Sakın gülme, çok küçük. Dolmakalemden daha küçük, herhalde girmez bile. Yalatmayı seviyor. Uzun uzun yalatır herhalde." Kiku yavaşça ona kadar sayıp adamı itekledi, hemen önündeki buz kıracağını yakaladı. Adam yere düşen gözlüğünü alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ter ve yağa batmış yakasını yakalayıp çevirerek buz kıracağını adamın boğazına yaklaştırdı. Kiku'nun heyacandan eli titreyince buz kıracağını o kiste daldırıverdi. Küçük bir delik açıldı. Önce çok az bir kan çıktı ve sonra da, yapışkan, şeffaf bir sıvı çıkmaya başladı. "Yapma, özür dilerim. Ayıp ettim, özür dilerim. Affet. Cezamı buldum, doğal olarak. Cezamı buldum ama kızma!" Tezgâhın arkasında bir kız çocuğu kocaman gözleriyle onlara bakıyordu. Bezden yapılma bir kaplumbağaya sarılmış, bakışlarını Kiku'ya dikmişti. Yaradan çıkan yapışkan sıvının miktarı artmaya başladı. Kiku'nun o sıvıyla ıslanan eli yapış yapıştı. Kız çocuğu yüz ifadesini değiştirmemişti. Ağzının aralığından küçük dişleri görülüyordu.

Sinemaların toplandığı semte dönüp fıskıyenin suyuyla ellerini yıkadı. Suda çözünmeyen yapışkan sıvı beyaz bulanık bir hal alarak sertleşip dibe çöktü. İçki şişesine sarılıp oraya uzanmış bir evsiz paçasına yapıştı. Sigara dileniyordu. "Dokunma bana!" diye bağırdı Kiku. Yoldan geçenlerin dönüp bakmalarına yol açacak kadar yüksek sesle bağırmıştı ama evsiz sırıtmaya devam ediyor, bırakacakmış gibi görünmüyordu. "Dokunma bana!" dedi bir kez daha, bu kez alçak bir sesle. Evsiz, döşeme taşlarının üzerinde yılan gibi emekleyerek paçasını çekiştiriyordu. *Geberteyim şunu* diye düşündü Kiku.

Tekmesini adamın gözüne doğru salladı ama çarpmadan önce geri çekti. "Köstebek"teki adam aklına gelmişti. *Bu tipler, yumruklasan da, tekmelesen de tepki vermezler. Aldıkları darbenin acısına karşı tepkileri ya da korkuları olmaz. Belki acıyı hissetmezler bile. O yapışkan sıvı, alkol ve benzin kokusu yarasını örter. Bu tipi tekmelesem bile, sadece kendimi kötü hissederim. Tekmeyi yediği gözüyle sırıtmaya devam eder herhalde.* Kiku, evsizin ayağının dibine üç tane yüz yen attı.

Garson ortalıklarda görünmüyordu. Yüzü sapsarı olan Kazuyo koltukta tir tir titriyordu. Kiku çıktıktan hemen sonra, garson Kazuyo'dan para alıp sıvışıvermişti. Kiku, garsonu aramayı düşündüyse de, Kazuyo'nun haline bakıp vazgeçti. Durumu çok kötü gibiydi. Otele dönüp dinlenmek istediğini söyledi. Kiku, kadını kucaklayarak caddeye çıktı. Bir türlü taksi bulamadı. Kazuyo gözlerini kapatıp Kiku'ya yaslanmıştı. Kısık bir sesle "Haşi'yi görebildin mi?" diye sordu. Kiku "Yoktu" diye yanıtladı. Kazuyo, Kiku'nun sırtında mırıldanarak "Bugün çok eğlendik. Film de güzeldi" dedi. Sonra sesi çıkmaz oldu. "İyi misin?" diye seslense de, sadece burnundan güçlükle nefes alışını duydu. "Boş" yazısı yanan taksilerin geçip gitmesini Kiku anlayamıyordu. Neden durmuyorlardı acaba? Elini kaldırsa da öylece geçip gidiyorlardı. Bu ışıl ışıl şehrin kuralı neydi acaba? Para ya da kaba kuvvet olmasa gerek. Kiku kollarını açarak bir taksiyi durdurup, "Camını patlatırım ha!" diye tehdit ettiğinde bile, taksi şöförü kıs kıs gülerek başını sallamakla yetindi. Pencereden para gösterip, "Üç katı öderim!" diye bağırsa da kapısını açmadı. Kiku, vücudundaki gücün kaybolmaya başladığını, yavaş yavaş kanının çekilmeye başladığını hissetti. Kendini ilk kez bu kadar güçsüz hissediyordu. Otuz dakika geçtiğinde nihayet bir taksi durdu. Kiku bu ışıl ışıl şehrin kuralını öğrenmişti. Beklemek. Bağırmadan, çağırmadan, kaba kuvvet kullanmadan, koşuşturmadan, dolaşmadan, yüz ifadesini değiştirmeden

beklemek. Kendi enerjin tükenene kadar beklemek.

Kazuyo üstünü değiştirmeden yatağa yıkılıverdi. Kiku, soğuk aldığını sandı. Çoraplarını çıkartıp karnına kadar battaniye örttü. Alnına da ıslak havlu koyunca Kazuyo horlamaya başladı. Ağzı açık uyuyordu. Kiku duş aldı. Bir yandan da *Metale açılan deliklerden sıcak su fışkırıyor. Bu beşinci kata kadar o sıcak su nasıl geliyor acaba? Her şey esrarengiz. Büyük şehir insanları çok sabırlı. Ben asla o kadar bekleyemem* diye düşünüyordu. Eskiden Gazel söylemişti. "İnsanların neden aletler yapmaya başladığını biliyor musun? Taşları, kayaları neden üst üste koyduklarını biliyor musun? Yıkmak için. Yıkımın şoku başka şeyleri yaratır. Seçilenler yıkabilir. Sen öylesin, buna hakkın var. Yıkmak istediğinde sihirli sözcük bu '*datura*'. Bir baştan insanları öldürmek istersen '*datura*'." *Ama bu şehirde kaldıkça o sihirli sözcüğü sürekli tekrar etmek lazım.* Bu düşünce aklına geldiğinde Kiku gülümsedi. *Köstebek'teki kistli adama datura, baba oğul gezen dilenciye datura, çamur içerisindeki evsize, taksi şöförüne, ağır makyajlı hizmetçi kadına datura. Başka sözcüğe gerek yok. Her şey datura'yla hallolur.*

Duşu kesti. Birisi kapıyı çalıyordu. Evet, gerçekten kapı çalınıyordu. Kazuyo kalkıp bakar mıydı acaba? Aceleyle üstünü kurulayıp, havluyu göbeğine sararak, banyodan çıktı. Kazuyo yatıyordu. Horlama sesleri duyulmuyordu. Kapı ikili vuruşlar olarak vurulmaya devam ediyordu. Kapıyı araladı. Bir kadındı. Bu sıcak havada üzerinde manto vardı. Japon değildi. Mantosunun önünü açıp siyah göğüslerini gösterdi. Apış arası da olduğu gibi ortadaydı. Kiku "*datura*" diye mırıldanarak, parmağıyla uyuyan Kazuyo'yu gösterdi. Annesinin yanında olduğunu anlatmak istemişti. O an Kazuyo'nun halindeki tuhaflığı fark etti. Battaniye kımıldamıyordu. Değil horlaması, soğuk alışları bile duyulmuyordu. Kiku yatağa yaklaşıp, sarsmak için baldırına dokundu. Şaşkınlıkla he-

men elini çekti. Çıplak bir bacak kapının aralığından içeri girmiş kıvrılıyordu. Siyah kadın mantosunun önünü açıp gösterdikçe koltukaltları ile mantosu arasından ekşi bir koku yayılıyordu. Kiku o keskin kokuyla kadına dönüp kül tablasını fırlattı. Porselen kül tablası un ufak oldu, siyahi kadın anlaşılmaz bir dilde bir şeyler söyleyerek bacağını çekti. Kiku cesaretini toplayarak bir kez daha Kazuyo'nun baldırına dokundu. Tahta gibiydi. Vücudunun çeşitli yerlerini dürtükledi. Her yeri aynıydı. Kazuyo ölmüştü.

Kiku, Kazuyo'nun gözlerini açmaya çalıştı. Vücudunun aniden kaskatı kesilmesinin gözlerini sımsıkı kapatmasından kaynaklandığını düşündü. Gözkapağını yakalayıp, var gücüyle asıldı. Tırnaklarıyla gözkapağını açtı. Bir şıpırtıyla birlikte gözbebeği ortaya çıktı, iyice kurumuştu. Kazuyo'nun başı yastıktan kaydı. Yatağın kenarından sarktı. Açık gözlere bakınca Kiku'nun içi kalktı. Öldüğünü kesin olarak anladığı için, bu kez gözlerini kapatmaya çalıştı. Sol eliyle Kazuyo'nun çenesini ve yanağını tutarak, açık gözkapaklarını indirdi. Makyajı deriden dökülmeye başlamıştı, teriyle ıslanınca elleri yıcık yıcık oldu. İlk kez bir cesetle oynadığı hissine kapıldı. Neden hiçbir şey olmamış gibi davranabildiğine kendisine de tuhaf geliyordu. Gözkapakları bir türlü kapanmıyordu. Aksine gitgide açılıyor gibiydi. Vücudun tamamen kuru gözler haline geleceği hissine kapılarak, böyle bir şeyi görmek istemediğinden yatağın çarşafını çekerek Kazuyo'yu sardı. Bornozların kuşaklarıyla ayak bileklerini ve karnını bağladı. Çarşafını çıkardığı yatağa uzandı. Kazuyo'nun her zaman söylediği şeyleri düşündü. Mevsim değişimlerinde her zaman uykusuzluk çeken Kazuyo, Kiku bir geceyarısı gözlerini açtığında ellerini dizlerine koymuş yatağın üstünde hareketsizce oturuyordu. Kiku "Ne yapıyorsun?" diye sorunca, "Bir şeyler düşünürken uykum kaçtı" diye yanıtlamıştı. "Nerede, nasıl öleceğimi düşünürken uykum kaçtı." Kazuyo öyle söyledikten sonra mah-

cup olmuştu. Kiku'nun aklına bu olay geldi. Kazuyo'yu sardığı çarşafın beyazlığı gözlerini alınca odanın ışığını söndürdü. Yorgundu, uykusu gelmişti. "*Doktor çağırmalıyım*" dedi. "*Ama, nasıl olsa ölmüş, polise haber vermem yeterli olur. Kuvayama'yla polise haber veririm. Şimdi haber vermem daha mı iyi olur acaba?*" Kiku uykuya daldı. Rüyasında bir devin ayağının altında kalarak ezildiğini gördü.

Güneş ışıkları perdenin kenarlarından odaya vurdukça, içerisi gitgide sıcaklaştı. Oda beton ve camlarla kapatılmıştı. Tüm vücudu tere batmıştı. Dışarıda bina yıkım yerinden jeneratörün sesi gelmeye başladı. Pencerenin camları titriyordu. Vinç demir gülleyi sallıyor. O ilk çarpış binanın duvarlarına ulaştığında Kiku çığlık atarak rahatsız rüyasından uyandı.

Nerede olduğunu bir süre anlayamadı. Odaya göz gezdirdi. Yanında beyaz bir şey duruyordu. Çarşaf ölünün ağzından sızan kanla koyu kırmızı boyanmıştı. Kiku, Kazuyo'nun yüzüne, başına ve göğsüne iyice yapışan çarşafa baktı. Bir insanın belden üstü kırmızıya boyanmış gibiydi. Kiku korkuyla titremeye başladı. Teri durmak bilmiyor, sol elinden Kazuyo'nun pudra kokusu geliyordu. Kazuyo'nun kokusu hâlâ yaşıyordu. Kırmızıya boyanmış çarşafla şekillendirilen Kazuyo, sert bir oyuncaktı sadece. Kiku'nun içinde gizlenen şey biraz kendini göstermişti. Demir güllenin binayı yıkma sesi durmaksızın sürüyordu. Yeni ter damlaları çıktıkça, korkusu kızgınlık haline geldi. Bu rahatsız edici sıcağa dayanamıyordu. Farkına vardı, hapsolmuştu. *Camlarla ve betonla bölünen bu odada hapsolmuş haldeyim. Ne zamandan beri? Doğduğumdan beri. Yumuşak bir şeyin içinde hapsolmuşum. Ne zamana kadar? Kırmızı çarşaf örtünmüş sert bir bebek haline gelene kadar. Betonun parçalanma sesi geliyor. Dışarıdaki şehir sıcaktan yamuk yumuk olmuş. Bina sürüsü can çekişiyor. Bulanık beyaz, erimeye yüz tutmuş şehir beni çağırıyor sanki. Eski maden adasındaki ıssız şehir gözlerimin önüne*

geliyor. Pencerenin ötesinde sabahın sıcaklığıyla can çekişen Tokyo uzanıyor. Tokyo bana sesleniyor. Sesi duyabiliyorum. Yık! Her şeyi yık! Kiku pencereden dışarı baktı. Noktacıklar haline gelmiş insanlar ve arabalar dolaşıyordu. Kendini, sırıkla atlarken koşmaya başlamadan az önceki gibi hissetti. Bir an kendini gözlerinin önüne getirdi. Tokyo'yu baştan sona yakıp yıkıyordu. Çığlıklar arasında tüm insanları öldürüp, binaları yerle bir ediyor. Şehir hoş bir külle kaplanıyor, böcekler, kuşlar ve sokak köpekleri arasında yürüyen kana bulanmış çocuklar... Bu hayaller Kiku'nun serbest kalmasını sağladı. Müthiş rahatsız edici, yaz ortasında karanlık, dar ve sıcak kutunun içinde hapsolmuşluk düşüncesinden serbest kalmıştı. Kiku'nun içinde eski deri soyulmuş, kabuğu kırılarak, gömülmüş haldeki belleği yavaş yavaş kendini göstermişti. Yaza ait belleği. On yedi yıl önce, emanet dolabı içinde sıcaklığa ve nefes alma zorluğuna direnerek, şok dalgası gibi ağlayan bebeklik hali, o an kendisini hayatta tutan şey, o an kendisine seslenen şey... Ardı ardına ortaya çıkmaya başlamıştı. Nasıl bir sesin kendisini hayatta tuttuğunu anımsamıştı. *Öldür! Yık!* Ses böyle diyordu. Ses, gözlerinin önünde yayılan beton şehir, noktacıklar haline gelen insanlar ve arabaların can çekişmesiyle üst üste gelerek yankılanıyordu. *Yık! Öldür! Her şeyi yık! Kızıl kızıl kusacak sert bir bebek mi olmak istiyorsun? Yıkmaya devam et! Şehri harabeye çevir!*

8

18 temmuz 1989'da Kiku on yedinci yaş gününde Tokyo'daydı. Kuvayama her yolu deneyerek onu ikna etmeye çalışsa da, eski maden adasına dönmeyi reddetmişti. Krematoryumda, Kuvayama ağlayarak Kazuyo'nun kemiklerinin parçalarını topladı. "Dönmeyeceksen eğer, bir parçasını al" diyen Kuvayama başparmak büyüklüğünde kemik parçasını beyaz kumaşa sarıp Kiku'ya verdi. Eğer Haşi'yle karşılaşacak olursa göstermek için, Kiku kemiği alıp cebine koydu.

Kiku'nun yapmak istediği bir şey vardı. Her gün büyük kitabevlerine girerek farklı sözlüklere baktı. "*Datura*"nın anlamını arıyordu. Önce onlarca çeşit ansiklopedik sözlüğe baktı. "Aradığım sözcük ansiklopedik sözcüklerde olmadığında ne yapmalıyım?" diye sordu tezgâhtara. "Özel bir uzmanlık alanı sözcüğü olabilir mi?" diye yanıtladı tezgâhtar. Sonra da düzenle sıralanmış, farklı uzmanlık alanlarına ait sözlükleri gösterdi. O kitaplar arasında en büyük, kalın ve ağır olan kitabın dizinine bakmasını söyledi.

Kiku felsefe ve psikolojiden başlayarak, hukuk, tıp, mühendislik alanlarına baktı. Bir tam gününü harcadı. Benzer sözcükler çıktığında defterine not etti. "Dathuras Mathews: İngiliz askeri ressam. Londra varoşlarında havayi fişek ustasının ikinci oğlu olarak doğdu. İlkgençliğinden itibaren realist resimler çizdi, kendi çabalarıyla *tempera* tarzını öğrendi. Kara kuvvetlerine katılmasıyla birlikte savaş resimleri

kabul görüp, Seylon Adası'ndaki iç savaşta ölene kadar iki bin resme imza attı." "Daturua: Bestecisi bilinmeyen şarkı. Sözleri Almanca ve Latince olmak üzere iki dilde yazılmıştır. Klasik çoksesli parçalardan biri olarak bilinmektedir." "Daçva: Karadeniz kıyısında havyar üretimiyle ünlü küçük balıkçı limanı. Kasaba sakinlerinin yüzde 90'ı havyar üretimiyle geçimlerini sağlamaktadır. Siyah tırnaklı bebekler doğan kasaba olarak ünlüdür. "Daturanepolip: Burun iç zarının yüzeyinde çıkan, sapları olan oval şekilli kist. Genellikle kronik iltihaplanmalar sonucu oluşur. Diğer adı: Burun içi saplı kist." "Dathuras Kardeşler: Amerika'nın Apollo Projesi'nde jeoloji araştırmalarını tekel altında yürütme başarısına sahip fırlatma makinası üreticisi şirket. Merkezi, Virginia Earlington'da bulunmaktadır."

Kiku'nun heyecanla araştırdığını gören tezgâhtar "Hangi sözcüğü arıyorsun?" diye yanına geldi. Kiku "Datura" diye yanıtladı "Hiçbir sözlükte yok, ne olduğunu anlayamıyorum." Tezgâhtar kendi vücudunun yarısı büyüklüğündeki bir İngilizce-Japonca sözlüğü raftan indirip, güçlükle "D" kısmını açtı. Bir süre maddelere bakarak parmağıyla harflerin üzerinde ilerledi. "Oo, bu olmasın sakın?" dedi. "Ama telaffuzu 'Datura' imiş. Datura, 'Daçura' diye de okunabilir herhalde. Kore gündüzsefasına deniyormuş. Patlıcan türü diye yazıyor." Kiku hayal kırıklığına uğramıştı. İnsanları bir baştan öldürmeye yetecek o sihirli sözcük, bir patlıcan türüydü işte. Tezgâhtar cebinden gözlüğünü çıkardı. "Biraz bekle lütfen, küçük harflerle bir şeyler yazmışlar, gözüm biraz bozuktur da. Aa, zehirli madde diye bir açıklama var." "Zehirli madde mi?" Kiku yüzünü kaldırdı.

"Kore gündüzsefasının genel adı. Diğer adı Deli Patlıcanı olarak bilinir. Alkaloid içeren; gaipten ses duymaya, halüsinasyonlara, ruh halinin değişmesine, paranoyaya, karar verme yetisinin yok olmasına yol açan zehirli bir bitkidir. Özel-

likle Orta Güney Amerika'da yetiştirilen *bolachero*'dan elde edilen tropane türü alkaloid olan atropine ve scopolamine'nin önemli bir hammaddesidir."

"Tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Zehirli madde ha!" diye mırıldanan tezgâhtar yeşil renkli ince bir kitabı kutusundan çıkardı. Arka yüzünde *Sinir İlaçları Sözlüğü* yazılıydı. Dizininde "Datura"yı arıyordu. "İşte!" diye bağırdı tezgâhtar.

"*Gabaniazid*: Amerika'da keşfedilen tripolar antidepresan ilaç. 1984 yılında sayıları hızla artan depresyon hastalarının çoğu, en ünlüsü *İproniazid* olan uyarıcı ilaçlar yetersiz kalınca, daha güçlü bir uyarıcı talebinde bulundular. Bunun üstüne tripolar antidepresan, MAO'nun (Monoamin Oksidaz) ardından üçüncü uyarıcı ilaç türü gizlice geliştirilmeye başladı. Böylece ortaya çıkan *gabaniazid*'dir. Geliştirmeyi başaran çokuluslu ilaç şirketi Glia'dır. Glia ilacın bileşenlerini asla açıklamadı. *Gabaniazid* iç organlara zararı olmayan ve bağımlılık yapmayan uyarıcı olarak piyasaya sürülür sürülmez satışlarında patlama yaşandı. İronik yan etkisi altı ay sonra keşfedildi. Çok miktarda alınca kendini kontrol yeteğini kaybettirdiğini ve kişiyi saldırganlaştırdığını ileri süren bir İngiliz psikiyatr, Glia şirketin *gabaniazid*'in bileşenlerini açıklaması için baskı yapmaya başladı. Glia ticari sır olduğu gerekçesiyle bu isteği yanıtsız bıraktı ama Amerika'da üç cinayet olayı meydana gelince senatoda açık soruşturma yapıldı. Üç olaydaki katilde de *gabaniazid*'in çok miktarda kullanımına bağlı karar verme yeteneğinin yitişi durumu söz konusuydu. Açık soruşturmada İngiliz psikiyatr Dr. Goldman bir şüpheyle ilgili olarak Glia'nın üzerine gitti. Psikiyatrın iddiası, *gabaniazid* bileşenlerinde sinirsel silah 'Datura' olduğuydu. 'Datura'nın inceltilerek kullanıldığı şüphesi, *gabaniazid*in piyasaya ilk sürülüşünden itibaren söz konusuydu. Dr. Goldman sinirsel silah 'Datura'nın inceltilerek kullanıldığı *Ratt* ve *Gabaniazid*'in aşı-

rı dozda şırınga edildiği 78 olayı örnek vererek, Glia'yı köşeye kıstırdı. *Ratt* kullananların tümü nadir görülen bir saldırganlıkla arkadaşlarına saldırmıştı. Glia 'Datura' kullanımını kabul etti, *gabaniazid* derhal piyasadan toplatıldı. Ayrıca, bu olayla ilgili olarak 'Datura'yı kanundışı yollardan halka vermiş olduğu gerekçesiyle, Amerikan ordusu biyolojik silahlar birim komutanının tutuklandığı söyleniyor."

Tezgâhtar "Datura silahmış" diyerek kitabı kapattı. Kiku *Sinir İlaçları Sözlüğü*'nü satın aldı. Tezgâhtar "Datura"nın bulunduğu yeri kırmızı tükenmez kalemle işaretledi.

Kiku kucağında kitap kalabalığın içinde yürüyordu. Kazuyo'nun ölümünün üstünden dokuz, Kuvayama'nın Kazuyo'nun kemiklerini alarak adaya dönüşünün üstünden yedi gün geçtikten sonra parası tükenmişti. Otelden ayrıldı. Bir şekilde idare edeceğini düşünüyordu. Camların öte tarafında ya da camları buğulanmış buzdolaplarının içinde sıralanan yiyeceklere baktıkça, bu şehirde kimsenin aç kalmayacağı yanılsamasına kapılıyordu. Karışık yoldan her büyük kamyon geçişinde insan kalabalığı salınıyordu. Şehir, ilkokuldaki fen bilgisi dersinde kullandıkları anatomi atlasını anımsatıyordu. İnsan vücudunun bir şehrin bölümleriyle örneklendiği bir çizelge vardı. Yiyecekler hammaddeler, akciğerler elektrik santrali, sindirim organları kurumlar ve mağazalar, solunum borusu elektrik hattı, damarlar yollar, şehir sakinleri hücreler, ağız liman, dil havaalanı pisti. Kiku krem rengindeki üstgeçide tırmandı. Tokyo dumanlıydı ve görüş alanının sonuna kadar dört köşeli betonlar sıralanıyordu. On üç gökdelen hemen gözünün önündeydi. Bina değil, sanki kuleydiler. Duvarının bir yüzünü tamamen kaplayan pencere camları güneşi yansıtıyor, binanın tamamı bir aydınlatma kulesi gibi görünüyordu. Kiku, kuleye doğru yürümeye başladı. "Bu kuleler de çok geçmeden sokak köpeklerinin yuvası haline gelir" diye mırıldandı. Oldukça uzun bir mesafe yürüdüğünü

sanıyordu ama kuleyle arasındaki mesafe bir parça bile kısalmamıştı. Az önceki aynı uzaklığıyla gözünün önünde duruyordu. Yolun eni daralmaya başladı. Akşam yemekleri kokuları yükselen bir alışveriş semti. İnsanlar yola kadar taşmış, trafik tıkanmış. Bir çocuk az kalsın ezilecekti, annesi arabanın sürücüsüne bağırıyor. O arabanın arkasında kalan arabalar tıkanıp kaldıklarından, klakson sesleri yankılanıyor. Çocuğun annesinin tepkisini görmezden gelerek trafik akmaya başladı. İki üç adım arkalarından giden annenin alışveriş sepetinden limonlar yuvarlanıyor. Arabalar birbiri ardına limonları ezip geçiyor. Caddenin tamamına ekşi limon kokusu yayıldı. Kiku titizlikle sarıldığı kitap Datura olsa ne kadar iyi olurdu, diye düşündü. Kitabı insan kalabalığına atarmış gibi yaptı. "Bomm" dedi, seslice. Anne, dökülen limonları toplarken sinirlenip çocuğun yanağına bir tokat attı. Çocuk ağlamaya başladı.

Gökdelen kuleleri göremiyordu. Yönünü şaşırmış değildi. Daralan yolun iki kıyısında binalar iç içe geçtiği için görüş alanı daralmıştı sadece. *O eski madendeki ıssız şehirde de, bir zamanlar bu caddedeki gibi akşamları gürültülü saatler yaşanıyordu mutlaka*, diye düşündü Kiku. Kömür madeni kapandıktan sonra, madenciler birbiri ardına adadan ayrılırken, kasap deposundaki dondurulmuş etleri ucuza satmıştı, sık sık her gün ızgara et yediklerini söylerdi Kuvayama. Ona rağmen, artan etleri köpekler yemiş. Kasap adadan ayrılırken, bir türlü halledemediği koyun etleri feci şekilde kokmuş, o felaket koku tüm adayı kaplamış. *Bu şehir de, bir gün gelecek öyle olacak*. Gökdelen kuleler tekrar göründü. Zirvesini görmek için başını kaldırdığında boynu acıyacak kadar yakındaydılar. Eski madendeki çok katlı apartmanlardan yüzlerce kat daha büyüktüler. Pencere camlarına akşam güneşi yansıyordu. Kiku daha da yaklaştı. Kuleler görüş alanını tamamen kapattı. Hava kararkıça pencerelerde ışıklar yanı-

yordu. Kuleler her an şişkinleşip Kiku'yu yutacak gibiydiler. Sersemlemişti. "Seni ezip öldürmek çok kolay." Kuleler öyle diyordu. Kiku, birinin duvarına dokundu. Belki de az öncesine kadar güneş vurduğu için, hâlâ sıcaktı. Duvarın kalınlığı rahatsız ediciydi.

Kiku kulenin çevresi boyunca yürütüp, "demir duvarlar"ı aradı. Sabah otelden çıkarken, artık tanıştığı siyah tenli kadından öğrenmişti. "Demir parmaklıklarla çevrili bir alan var. Ilaç Adası diyorlar. İlaç Adası'nın merkezinde 'market' denen bir kısım var. Yavru kediden tut, yaşlı ibnelere kadar her şeyin satıldığı bir pazar. Her tür yatıştırıcı ilaç var. İlaç arıyorsan 'market'e git, kolayca bulursun. Yüzü sararmış adamlar her şeyi satarlar orada."

Kulenin ayak kısmında farklı farklı şeyler yapıştırılmıştı. Döner kapısı ışıklar saçan, dünya ülkeleri bayraklarıyla süslenmiş bir otel, suyu emince demir bileşenlerinin desenler oluşturduğu kırmızı kiremitli taraça, duralümin kepenklerine böcekler çarptıkça sesler çıkan banka, fışkıran her bir damlası farklı renklere dönüşen fıskiye... Kiku kulelerin arasında yürüdükçe, bir yerlerden gelen tuhaf bir sezgi içini kapladı. Nemli ve kıpırdamayan, beton çatlarken durgunluğunu koruyan hava. Bu kulelerin öte yanında unutulmuş, terk edilmiş bir parka çıkan tünel varmış. Kiku koşmaya başladı. Kavşaklarda kullanılan inşaat malzemelerinin depolandığı açık alanı koşarak geçti. Şehir ışıklarının bittiği yerde, yere paralel ve pırıltılar saçan on kadar çizgi gördü. Çevresini otların bürüdüğü demir parmaklıkları gördü. Demir parmaklıkların ötesinden özlediği bir koku geliyordu. Terk edilmiş parkın kokusu. *Sokak kopeklerinin dünyası*, dedi kendi kendine. *İçeride 'market' var. Önce gabaniazid bulayım. Üstelik belki Haşi de oradadır. Eğer, Haşi de benim gibi bu parkın kokusunu duyup, buraya geldiyse mutlaka demir parmaklıkların ötesine geçmiştir. İkimiz on iki yıl boyunca bu kokunun içerisinde büyüdük. Haşi*

mutlaka bu parmaklıkların ötesinde. Kiku demir parmaklıkların yüksekliğini gözleriyle ölçtü. Dört metre. Aşamayacağı bir yükseklik değildi.

Kiku hemen Liselerarası Atletizm Federasyonu'nun bürosuna gitti. Ulusal şampiyonaya yönelik olarak sırıkla atlama çalışmak istediği yalanını söyledi. Sürekli kullandığından daha yumuşak, esnek bir sırık ödünç aldı. Kiku, Yoyogi Parkı'ndaki zemini tuğla kırığı kaplı tesislerde kısa mesafe koşuyla sıçrayarak, sırtının değil, ayaklarının üstüne düşme alıştırmaları yaptı. Minderi kaldırarak, alçak mesafede çalışmalarını sürdürüyordu.

Öğleden sonra ellerinde kameraları olan bir grup adam antrenman sahasına geldiler. Spor ayakkabısı için reklam filmi çekeceklerini söylüyorlardı. Liselerarası Atletizm Federasyonu, Kiku'dan geri planda filme çıkmasını rica etti. Filme çıkacak olsa bile, normalde olduğu gibi antrenmanını sürdürmesinin yeterli olacağını söylediler. Beyaz dantelli gelinlik giymiş bir genç kız, etekliklerini yukarı kaldırınca spor ayakkabıları çıkacak, gülümseyecek ve arkasında Kiku havada uçacaktı. Hava güneşli olduğu halde, jeneratör arabası homurdamaya başladı. Kiku, gündüz saatlerinde flaşör ışıklarını görünce rahatsız oldu. Gelinlikli kız defalarca aynı hareketleri ve repliği tekrarladı. "Havada uçabilen şeyler uçaklar ve zeplinler, helikopter ve planör, kuşlar ve delta kanat, kelebekler ve böcekler ve bir de Herman's Hermits spor ayakkabı giymiş genç gelin." "Ve bir de" kısmında eteklerini dizlerine kadar kaldırıp gülümsüyor. Kızın tavırları gayri ciddiydi. Utangaçlığından değildi, yaptığı işi aptalca buluyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı. Güneş bulutların arkasında kaybolunca çekime ara verildi. Gelinlikli kız Kiku'ya yaklaştı.

"Amma sıcak ya!"

Kocaman gözleri vardı. Kız çimlerin üstüne kadar gelip durduğunda, Kiku'nun aklına bir resim geldi. Hırçın doğa-

nın, kurşuni manzarasının ortasında beyaz gelinliğiyle duran bir genç kızın resmi. Resmin adı *Yalnız Gelin* idi. "Baksana, kimseye fark ettirmeden, şu sütten biraz versene." Yalnız gelin, Kiku'nun içtiği paket sütü parmağıyla işaret etti. O uzun elbise içinde terlemiş, boğazı kurumuştu. "Bu adamlar, karnımda şişkinlik yapar diye hiçbir şey içirmiyorlar bana." Yalnız gelin Kiku'nun önünde çömelip konuşuyormuş gibi yaparak sütü bir dikişte içti. Süt küçücük ağzından taşarak makyajının üstünden aktı. İnip kalkan boğazına baktıkça, Kiku kızın güzel olduğunu düşünüyordu. Sütün aktığı kıvrımlı boynu çok güzeldi. "Sırıkla atlamayı seviyor musun?" diye sordu gelin, ağzının kenarlarını silerken. Gözlerini ayırmadan Kiku'ya bakıyordu. "Neden soruyorsun?" Kiku bakışlarını çimlerin üzerine indirdi.

"Ben sırıkla atlamayı severim de ondan."

"Havada uçmaya bayılıyorum ben."

"Küçüklüğünden beri mi?"

"Evet, çocukluğumdan beri."

"Öyle insanlar pilot olmazlar mı? Ama pilotlar zeki olmazlarsa çalışamazlar. Zeki olmayan ve işe yaramaz insanlardan nefret ederim."

Çekim ekibinden genç bir adam bağırarak, yalnız geline güneşte kararacağını, gölgeye girmesini söyledi. Gelin, yanıtlamaksızın sol elinde taşıdığı şemsiyeyi açtı.

"Tipler, çok geveze."

"Sende mi öyle düşünüyorsun?"

"Gündüzün ortasında ışık açıyorlar, sinir bozucu."

"Demek sen de öyle düşündün!"

"Böylelerini gördüğümde geberip gitsinler isterim. Toz olsunlar."

Yalnız gelin kocaman gözleriyle Kiku'ya baktı.

"Baksana, şöyle bir roman var. Bir gün, aniden güneş büyümeye başlıyor, dünya gittikçe ısınıyor. Tokyo, Paris gibi

yerlerin hepsi Tahiti'ye dönüyor. O yüzden herkes soğuk yerlere göç ediyor."

"Hokkaido'ya falan mı?"

"Değil. Kuzey Kutbu'na, Güney Kutbu'na falan. Daha da kuzeye. Hokkaido bile tropik kuşak haline geliyor."

"Tokyo ne oluyor?"

"Tokyo, bataklık haline dönüşüyor."

"Neden?"

"Güney Kutbu'ndaki buzlar eriyor, günlerce durmaksızın yağmur yağıyor."

"İyiymiş!"

"Sonra da, bataklık haline gelen Tokyo'da birbirini seven bir adamla kadın kalıyor."

"Sıcak olmuyor muydu? Tropik kuşak değil mi? O sıcakta ne yapıyorlar?"

"Bira içiyorlar, oturup."

Yalnız gelinin burnunun ucunda ve üstdudağında ter damlaları birikmişti. Arada sırada gazlı bez gibi bir şeyle, makyajını bozmamaya özen göstererek terleri siliyordu. Derisi inceydi. Göz çukurlarının etrafındaki mavi damarlar görülebiliyordu. O mavi çizgiler kaşlarının gölgesiyle birleşince farklı bir desen haline geliyordu. Kiku bu desenlere baktıkça heyecanlandı. Bu kızın göğsüne ince bir iğne saplayacak olsa, gergin ince teni patlar ve tüm vücudu göz çukurlarındaki o güzel desenler içinde bir anda kaybolup giderdi herhalde.

"Baksana, müsabaka gününü söyler misin? Seni desteklemeye gelirim."

"Müsabakalara çıkmıyorum."

"Yani, sadece antrenman mı yapıyorsun?"

"Öyle değil ama müsabakalara katılmayacağım."

"Sen yarışırken desteklemek isterdim."

"Benim atlayışımı görmek ister misin?"

"Evet, isterim."

"Öyleyse bu akşam şuradaki Sumitomo binasıyla Dış Ticaret Bankası arasındaki yerde bekle. Bu akşam demir parmaklıkların üstünden atlayacağım."

"Gece mi atlayacaksın?"

"Durdurur musun?"

"Görmeye geleceğim."

Çekim ekibindeki genç adam yalnız gelini çağırdı. Saç stilini düzelteceklermiş. Kiku ayağa kalkan geline adını sordu. "Adını sorabilir miyim?" Gelin, elbisesinin eteklerini kıvır kıvır savurarak arkasına dönüp yanıtladı.

"Anemone."

* * *

Daha önceden gözüne kestirdiği payandayı bulunca, Kiku sakin hareketlerle, yere diktiği fiberglas sırıkla en yukarıdaki dikenli tel hattının mesafesini ölçtü. O noktada yirmi santim derinliğinde bir oyuk açıp, yanında getirdiği kumu oyuğun içine doldurdu. Bu nokta sırığı ucunu saplayacağı kutu vazifesi görecekti. Çarpma etkisini azaltması için kumla doldurmuştu. Oyuktan demir parmaklıklara doğru ip uzattı. İpin üzerinde durdu. Sırık, zemin ve ellerini havaya kaldırdığı anda vücudunun eşkenar üçgen haline geldiği nokta sonlanma, sıçrama noktası olacaktı. Sıçrama noktasından başlayarak, ip boyunca adımları saydı. Çift sayılarla, yürüyerek iki adımlık mesafeyi koşarken tek adımda alacak. Koşmaya başlama yeriyle, sıçrama noktası arasına beyaz taşlar dizip ipi kaldırdı.

Hazırlığı bitince, ağaççıkların gölgesinde saklanan Anemone'ye yaklaştı. Anemone'nin göğsünde polaroid fotoğraf makinesi asılıydı. "Sıçradığın anı çekeceğim." Az önce öyle söylemişti. "Yeni bir arkadaşım olduğunda mutlaka fotoğrafını çekerim. Anı olarak kalır." Kiku, Tokyo'ya geldiğinden beri sözünü

tutan tek kişi bu kızdı. Kiku "İlaç Adası'nın demir parmaklıklarını aşacağım" dediğinde, Anemone durdurmak istemişti. Panikleyerek, hızlı konuştuğundan ne dediğini tam olarak anlayamamıştı ama başında delikler açılacağını söylemişti. Zehirli maddeyle kirlenmiş bir yermiş. İçeriye girmeye çalıştığı görülecek olursa, alev makinesiyle yakılırmış. Giriş yolunu bildiğini söyleyerek, Anemone Kiku'yu sodyum yarası olan çocuğun öğrettiği yere götürdü ama orası da dikenli tellerle kapatılmıştı. Anemone makyaj yapmamıştı. Kot pantolonuna sırlı bir kemer takmış, Pekin ördeği baskılı bir bluz giymişti. O ana kadar nöbetçi askerler üç kez geçmişti. Her seferinde birbirlerine sokularak gizlendiler. İkinci seferinde, Kiku bir şeyler söylemeye çalışan Anemone'nin ağzını kapatmıştı. Elini çektiğinde, Anemone'nin yanağında parmağının izi kalmıştı. İz hâlâ geçmemişti. "Biliyor musun Kiku, ben timsah besliyorum." Uzaklardan, far ışıklarının her aydınlatışında, Anemone'nin yanağındaki hafif kızarıklık derisine gömülüp, yavaş yavaş kayboluyordu. Saksıdaki ağaçların yapraklarının gölgesi salınıp, arada sırada Anemone'nin gözünü saklıyordu. *Güzel bir kız ama, gözlerimi kapattığım anda unutacak gibiyim.*

"Adı Gulliver. Ne dersin?"

"Neye ne derim?"

"Timsah beslememe ne diyorsun?"

"Hayvanların hepsi aynıdır. Şirindirler ama zahmetli olurlar."

"Kocaman."

Anemone dudaklarını sivrilterek fısıldıyordu. Boynundan gelen sabun kokusu ve fısıltıları ılık rüzgârla birlikte Kiku'ya ulaşıyordu.

"Timsah ha? Bir seferinde hayvan bahçesinde görmüştüm. Geri zekâlı bir tipi vardı."

"Bakmaya gelsene. Tropik ormanlarda gibi hissedersin kendini."

Ben zaten diyecek gibi oldu Kiku. *Ben zaten, şimdi bile tropik ormanda gibiyim, vücudumu ateş basmış, nefes nefeseyim.*

"İşini halledince timsaha bakmaya gel."

"Bu gece olmaz."

"Timsah Krallığında Gece adlı bir içkim var."

"Bu akşam, kesinlikle imkânsız."

"Ne zaman istersen. Sen ne zaman gelmek istersen."

Az öncesinden beri Kiku nefesinin neden daraldığını düşünüyordu. *Bu kızın yanağında parmağımın izi kaldığından beri, çok zalimce bir iş yapmışım gibi bir duyguya kapıldım. Yanakları serin ve yumuşacıktı. Yanaklarının içi nasıl acaba? Acaba serin mi, öyle? Belki de vıcık vıcıktır.* Anemone'nin hafif çıkık altdudağından, çenesine, boğazına, boynuna kadar uzanan kıvrım, arkasındaki kulelerden gelen ışıklarla aydınlanıp, kararıyordu. Akşam saatlerinde o ücra adanın arkasındaki deniz feneri gibi, sadece yan profilinin hatları kalıyordu. Bu hatlar, Anemone fısıldadıkça, nefes aldıkça, gülümsedikçe değişiyordu. Kiku elini uzatıp bir kez daha yanağına dokundu. Parmağını kızarıklık üzerinde gezdirdi.

"Timsahı görmeye gel. Ne zaman istersen. Telefon et."

"Artık, atlamalıyım."

Kiku ayağa kalktı. Fiberglas sırığı sakladığı yerden çıkardı. "Aa, çok hoş. Lazer ışıkları gibi" dedi Anemone, yarışeffaf kurşuni uzun sırığı gördüğünde. "İyi atla ama! Fotoğraf çekeceğim."

Kiku hazırlık hareketlerine başladı. Baldırlarını ovalayıp, birkaç kez hafifçe koştuktan sonra, koşmaya başlayacağı yere gelerek, en üst sıradaki dikenli tellere baktı. Anemone polaroid kamerasını hazırlamıştı. Kiku, vücudunu kısa mesafe koşucularından daha eğik bir hale getirerek koşmaya başladı. Aklına getiriyordu. Havaya fırlayışını, vücudu bir an havada asılı kaldıktan sonra havada çizili hattı geçişini... Adım aralıklarını sabit olarak artırıyordu. Sıçrayacağı ayağından

bir önceki ayağı yere bastığı anda sırığın ucunu oyuğa yerleştirdi. Var gücüyle zemini ayağıyla itti. Sırık vınladı. Bir yerlerden düdük sesi geldi. "Kımıldama!" diye bağırdıklarını duydu. İki asker koşarak ona doğru yaklaşıyordu. Biri havaya ateş etti. Kiku'nun vücudu demir parmaklıkları geçmek üzereyken, patlamanın şaşkınlığıyla sarsıldı. Sol eli sırıktan ayrılınca vücudunun dengesini yitirdi. Kiku gözlerinin önündeki dikenli tellerin kendine hızla yaklaştığını gördü. Panikleyerek vücudunu kıvırmaya çalıştı. Ancak, bıçak keskinliğindeki tel diken dudağının yanını deldi. Etinin parçalanmasını önlemek için, istençsiz olarak demir parmaklıklara yapıştı. Kiku dikenli tellerin ortasında asılı kalmış gibi duruyordu. *Lanet olsun, rahatça geçiyordum oysa. Taş koydular.* Kollarıyla kendini yukarı çekerek, yanağına batan teli çıkardı. Miğferli askerler tam altında silahlarını üzerine doğrultmuşlardı. Ağzının içi kanla dolmuştu. Yarasını diliyle kapatmaya çalıştı ama dili uyuşmuştu, beceremedi. "Kaçma, kaçarsan vururuz. Dur orada ve aşağıya gel" diyen asker, elindeki feneri çevirdi. Projektörlerden, üzerine yatay bir ışık geliyordu. Kiku, saksılığın arkasından yüzünü çıkaran Anemone'ye baktı. Polaroid makinenin deklanşörüne basıyordu. *Acayip bir hatun* diye düşünerek güldü. Beyaz laboratuvar elbiseli askerler bağırarak bir şeyler söylediler. Kiku'nun gülmesine sinirlenmiş gibiydiler. "Rezil herif. Gülüyor bir de. Atış sınırsız serbest. Çakayım mı bir tane? İnsan vurmak için sabırsızlanıyorum. Parmaklıkların etrafında dolaşmaktan canımız sıkılmıştı zaten." Heyecanla tüfeğini doğrulturken zevk alıyormuş gibi bir hali vardı. Biri kıkırdayarak miğferini düzeltip Kiku'nun başına nişan aldığında, projektörün aydınlattığı dairenin içinde, tuhaf şekilli eli tüfekli başka bir karaltı belirdi, askerler onun farkına vardığı anda da ateş etti. Kalın namludan saçma püskürmüştü. Askerlerin beyaz elbiselerinde küçük delikler açılıp ikisi birden uçtular. Kiku şa-

şırarak aşağıya baktı. Siyah tenli, dişleri eksik ufak tefek bir adam eliyle onu çağırıyordu. Elindeki tüfekten hâlâ dumanlar yükseliyordu. "Ne bekliyorsun? Orada öyle durursan yakacaklar seni. Buraya gel sporcu!" Kiku parmaklıklardan aşağıya atladı. Patlama sesi duyulmuş, zırhlı bir cip üzerlerine geliyordu. Kiku, Anemone'nin el sallayarak kaçışını gördükten sonra, dişleri eksik adamla birlikte koşmaya başladı. Projektörün aydınlattığı dairenin dışına çıkınca, dişleri eksik adam durup, çatısı alçak bir binanın gölgesini gösterdi parmağıyla. Uzun saçlı bir gölge yaklaşıyordu. Gelen Haşi'ydi.

9

"Sen Kiku musun? Patırtı çıkarmaktan vazgeç. Biz farkına varıp kurtarmasak, yakacaklardı seni. Geberip gitmiştin. Sen sporcuymuşsun, gerçekten mi? Ben hep söylerim, sporculardan nefret ederim diye. Sporculardan nefret ederim. Basit olurlar. Kafalarının içi de beyinle değil, terle dolmuştur. Haydi gayret, ha gayret. Hı, hı, hı diye nefesi kesilene kadar koşanlardan nefret ederim."

Dişleri eksik adam adının Tatsuo olduğunu söyledi. Japon değildi. Filipinliydi. Tatsuo De'la Cruze. Haşi o ufak tefek adamla birlikte kalıyordu. Düz çatılı, terk edilmiş bir fabrikanın ikinci katında. Haşi tek kelime etmeksizin, Kiku'yu oraya götürdü. Terk edilmiş fabrikanın ikinci katındaki merdivenlerin çıkışında çıplak bir ampul salınıyordu, tam altında karnı büyük bir kadın sıkıntı içinde yerde büzüşmüştü. Ayak tırnakları boyalıydı. Çıplak ampulün çevresinde bir kelebek dolanıyordu, kadın elini sallayarak kelebeği aşağı indirdi. Altın renginde tozlar süzülerek kadının ıslak tırnaklarına yapıştı kaldı.

Loş oda sidik kokuyordu. Pencereden plastik bir hortum çekilmişti. Hortumun ucu, içinde su birikmiş bir kovaya kadar uzanıyordu. Bulanık kahverengi bir sıvı. Haşi, o sudan bir bardak alıp ellerini yıkadı. Zemindeki hasırlar sökülmüş, tahtanın üzerine çuval bezi serilmişti. Yağlıboya lekeleri içinde bir çuval bezi. Odanın ortasındaki masanın üstünde, için-

de kuruyup yapışıp kalmış çay poşetleri olan iki sırlı kahve fincanı, siyah beyaz televizyon, kasetçalar ve komodin. Onu şaşırtan bir şey vardı. Haşi makyaj yapmıştı. Kaşlarını almış, yüzünü pudralamıştı. Haşi suskunca aynaya dönmüş, Kiku'nun yüzüne bakmıyordu. Onun yerine, Tatsuo tiz sesiyle konuşmaya devam ediyordu.

"Baksana sporcu. Gördün değil mi? O askerleri nasıl uçurduğumu gördün değil mi? O tabancayı ben yaptım. Saçma atıyor. Müthişti değil mi? Japonya'da o silahı yapabilecek benden başka kimse yok. Bunu, İkinci Dünya Savaşı'nda partizanların kullandığı *liberator* adıyla bilinen basit tüfeği model alarak yaptım. Sporcu! *Liberator* sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyorsun değil mi? Sporcular ders çalışmaz çünkü. 'Özgürleştirici' demek. Fiyakalı değil mi? Özgürleştiren kişi anlamı var. Eskiden beri yapmak istiyordum böyle saçma atan bir tabancayı. Geri tepişi biraz güçlü ama yüz yüze çarpışmada bundan iyisi yok. Eğer tamamlarsam, *liberator* sözcüğü de fiyakalı ama ben 'Get Away' adını koyacağım. Eski bir film. O filmi Gumma bölgesindeki Takasaki şehrinde çocukken görmüştüm. Elindeki kısa tüfeği durmadan ateşliyordu, kısa saçlı Amerikan artist. Her sahnesinde kısa tüfekler patlıyor işte. O filmi çocukken gördüm." Tatsuo konuşurken, odanın içinde fır dönüyordu. Meyve suyuyla lekelenmiş kesekâğıdının içine bakarak kerata ve badminton tüyü dolu mukavva kutuyu çekip sarstı. "Nereye gitti acaba? Kırmızılardan olacaktı." İlaç arıyor gibiydi. "Bana bak sporcu. Bende saçma atar tabanca var, ona göre." Bu cümleyi defalarca tekrarlayarak, Kiku'ya ıslattığı bir mendili verdi. Yarasını silmesi anlamında, parmağıyla yanağını gösterdi. Kiku, mendili verirken, Tatsuo'nun parmaklarının titrediğinin farkına vardı. "Sporcu! İlaç alıp geleceğim. Unutma sakın. Bende saçma atar tabanca var, ona göre. Get Away'in gücünü öğrendiğine göre, beni hafife alma. Aslında, aşağıdaki fabri-

kada deneme atışı göstermek isterdim ama dede orada. Olmaz. Deprem dede. Yüksek ses çıkarınca, 'Depreeem' diye daha da yüksek bir sesle haykırıyor. Sonra da yıkılıp kalıyor zavallı." Yine hızlı hızlı konuşan Tatsuo, Kiku'nun yüzüne baktı. "Öyle bir insan, eskiden depremde kötü anlar geçirmiştir" dedi Kiku, yere bakarak.

Tatsuo gülerken yüz hatlarını yamultarak "Oo, sporcumuz konuştu" dedi, Haşi'nin omzuna vurarak. "Haşi! Sporcumuz ilk kez konuştu. Bu iyi işte. Hey, Haşi! Bu tip sporcu olmasına rağmen iyi bir tip. Vurmaya kalkmadan, konuştu. Haşi seni çok merak ediyordu. Senin sırık kullanarak atlayıp buraya gelmeye çalıştığını görünce, yardım edelim dedi, çok endişelendi. Ha, deprem dededen konuşuyorduk. Öyle değil işte. Dede güvenlik görevlisiymiş. 13 yaşında başlamış, altmış yıl güvenlik görevlisi olarak çalışmış. Süper. Maaşını sürekli acil durum malzemelerine, konservelere, şişe sularına harcamış. Birkaç yıl önce hastalanınca akrabaları bu İlaç Adası'na atmışlar onu. Omurgasında yara var; ne yürüyebiliyor, ne de tek başına işeyebiliyor. Acil durum malzemeleriyle dolu bir el arabasıyla birlikte terk etmişler. O yüzden tek dayanağı deprem. Deprem önlemi için altmış sene güvenlik görevlisi olarak çalışmış ya, bir şey olunca hemen 'depreeem, depreeem' diye bağırıp, çağırıyor. Gerçek depremden daha fazla patırtı çıkarıyor. İlginç, değil mi? Burası iyi bir yer değil mi? Ben iyi biriyim, değil mi?" Tatsuo, dilini kıvıra kıvıra müthiş hızıyla konuşmasını bitirince, ilaç almaya gittiğini söyleyerek, el sallayıp odadan çıktı. Haşi aynanın önünde oturup, makyaj malzemesinin kapağını açarak beyaz bir kremi parmaklarıyla yüzüne sürmeye başladı. "İlaç iyi de, bu saatte açık eczane var mı?" Saat gecenin biriydi. "24 saat açık marketler var. Burası büyük şehir." Haşi ilk kez ağzını açmıştı. Bakışlarını aynadan ayırmıyordu, sesi değişmemişti. "Ben de orada çalışıyorum. Az sonra çıkmam gerek. Tatsuo ilaç alıp da gelince,

sen yatsan iyi olur. Yarın konuşuruz." Haşi biraz zayıflamış gibiydi. Alışık el hareketleriyle küçük bir fırça kullanarak, göz kapağına mavi bir toz sürüyordu. Ilık, nemli rüzgâr odada estikçe, Haşi'nin vücudundan kadın kokusu geliyordu. Şunyokan Oteli'ndeki, apış arasını olduğu gibi ortada bırakan kadının kokusu.

"Haşi, senin çalıştığın yerde, bu kılıkla gitmeyince kızıyorlar mı?"

"Kiku, lütfen. Şu an başım çatlayacak gibi. Baksana, aniden çıkıp geliverdin. Yarına bırakalım. Yarın konuşuruz her şeyi."

Haşi bisiklet yaka fanilesini çıkarıp, süt beyazı sutyen takarak, içine oval şekilli süngerler tıkıştırdı. Üstüne pembe bir gömlek giyerek, düğmelerini iliklemeden, gömleğin alt uçlarını karnının üstünde bağladı. Arkasından bakıldığında, dar kalçalı bir kadın gibi duruyordu. "Haydi görüşürüz. O yüklüğün içinde battaniye var. Karnın acıkırsa Tatsuo'ya söyle, her türlü yemek yapabilir." Haşi yüksek topuklu sandaletlerini giydi. Belleğinde yeri olan küçük tırnaklara mavi oje sürmüş, ayak bileğine gümüş renkli bir halka takmıştı. Haşi kapıyı açtı. Çıkıp gitmeden önce, bir süre kapıda sırtı dönük durdu.

"Milk iyi mi?"

"Milk iyi, ama Kazuyo öldü. Sana kemiğini getirdim."

Kiku, pantolununun paçasının kıvrımının içine diktiği Kazuyo'nun kemiğini çıkarmak için ipliği sökmeye uğraşırken, nedenini anlayamadığı bir sinire kapıldı. Kazuyo'nun yüzüne yapışan kırmızı çarşaf geldi aklına. O gece yaşadığı korku ve kızgınlık içinde tekrar canlanıyordu. Pelte kıvamında, yumuşak bir şeyin içine kapatılmaktan duyduğu kızgınlığı anımsadı. *Baksana Haşi, biz pelte kıvamında iğrenç bir şeyin baskısı altında kımıldayamaz haldeyiz. Sen bunun farkında değil misin? Korkmuştum, Kazuyo'nun öldüğü gece. Duvardan*

tuhaf sesler işittiğimi sandım. 'Gereksizsin' diyordu bana. Gereksiz olduğumu söyledi. Bana kimsenin ihtiyacı yokmuş. Sen de aynısın. Ben öylelerinin tümünü Datura'yla öldürmeye karar vermiştim. Oysa sen, böyle kadın kılığındasın. Ne oldu sana? Kiku, kendi kafasının içinde mırıldanıyordu. Kazuyo'nun kemiğini hasıra fırlattı. Kemiği gören Haşi'nin kaşları birbirine yaklaştı, titremeye başladı.

"O var ya, benimle birlikte Şincuku'da seni arıyordu. Yoldan geçen birisi yüzünden, yuvarlanıp başını yere çarptığı için öldü. Anımsıyor musun Haşi? O arada sırada yatağın üstünde oturup düşünürdü, hani uyuyamazdı da. Düşünüyormuş, itici geliyordu değil mi? Biz ne olduğunu sorduğumuzda yanıtı hep aynıydı. 'Nasıl öleceğimi düşündüm, korkudan uykum kaçtı.' Yetişkin bir insan olmasına rağmen, gözleri kızarıncaya kadar ağlar, aptal gibi bize sarılırdı. Anımsıyor musun? O, boktan bir otelde, gıcırdayan bir yatağın üstünde kan kusarak, hiçbir şey söylemeden öldü. Senin için ne kadar iyi. Ne kadar iyi ki, o halini görmedin."

Kiku konuşurken, ağlayacak gibi oldu. Kazuyo öldüğünden beri içinde birikenleri dışarı atmış, boşalmıştı.

"Kiku, benim gitmem gerekiyor." Haşi bakışlarını Kazuyo'nun kemiğinden ayırdı.

"Kazuyo'nun kemiği. Bir dua bari et!"

Haşi dönüp, gözyaşlarından kapkara olmuş suratıyla bağırdı.

"Yarın konuşalım demedim mi! Benim durumumu da düşün."

"Ne varmış senin durumunda. Geri zekâlı!"

Kiku masanın üstündeki spagetti tabağını duvara fırlattı. Haşi, ayağında ayakkabılarıyla kapının önünde oturup ağlamaya başladı. Tatsuo geri döndü. Haşi'nin ağlamasına şaşırıp "Seni serseri! Haşi'ye ne yaptın?" diye bağırarak yumruğunu Kiku'ya savurdu. Kiku, üzerine gelen yumruktan sıyrı-

lıp, süratle ayağa kalkarak, şamarını Tatsuo'nun ince çenesine yerleştirdi. Tatsuo odanın köşesine kadar yuvarlandı. "Haşi, böyle bir yerde ne arıyorsun sen? Seni terk eden kadını bulabildin mi? Ne oldu? Bir şeyler söylesene! Ne oldu?" Kiku, Haşi'nin omzunu sarsarak konuşuyordu. Haşi ağlayarak "Özür dilerim, özür dilerim" diyordu durmaksızın. "Başıma buyruk hareket ettim. Utanıyorum. Kiku, özür dilerim. Şarkıcı olmak istemiştim. Özür dilerim." Haşi'nin genizden gelen sesi Kiku'yu sarmaladı. Tuhaf bir hisse kapıldı. Vücudunda açılan yaraları, Haşi'nin genizden gelen sesi kapatıyordu sanki. O ana kadarki kızgınlığı, korkusu, öfkesi yumuşuyor gibiydi. *Sen çekip gittikten sonra kendimi çok yalnız hissettim* demek üzereyken kendine hâkim oldu. "Yapma, Tatsuo yapma!" Haşi yüzünü kaldırarak bağırdı. Tatsuo saçma atan tüfeğini Kiku'ya doğrultmuştu. Haşi, Kiku'yu kenara itip kendisi de yere kapaklandı. Hemen hemen aynı anda Tatsuo tetiği çekti. Çıplak ampul ve duvarın bir kısmı un ufak oldu, oda kararadı. "Haşi'yi rahatsız edeni, beni hafife alanı gebertirim!" Haşi çakmağını yakarak, Kiku'nun bir şeyi olup olmadığını kontrol etti. Kiku başını sallayarak, saçlarına ve omuzlarına bulaşan ampul kırıklarını temizleyip ayağa kalktı. "Depreeem! Yaşasın, yaşasın! Ateşleri söndürün! Depreeem!" Kiku, "Amma da patırtılı bir yerde yaşıyorsun" dedi. Haşi utangaçça gülümserken başıyla onayladı.

* * *

Tatsuo Japonya'da doğmuştu. Babası Laguno De'la Cruze, annesi Lily De'Leon. İkisi de Cebu şehrindendi. Çift bando üyesi ve dansçı olarak 1969'da Japonya'ya gelmişlerdi. İkisinin de, Japonya'nın büyük şehirlerinde başarılı olacak kadar yetenekleri yoktu, birbiri ardına yapımcı değiştirmişler, taşrada dönüp durmuşlardı. Altı ay sonra, Lily hamile kalınca,

araba ve trenle yolculuk etmeye dayanamamış, Laguno, Gumma bölgesinde dağlık yöredeki bir kaplıca oteliyle uzun süreli bir sözleşme yapmışlardı. Sözleşme feci bir şeydi. Dört bando üyesi ve üç dansçı, sabah beşte kalkıp yemeklerin hazırlanmasına yardım ediyor, gece kulübündeki işleri on ikide bitene kadar çalıştırılıyorlardı. Buna rağmen Cebu'dakinden daha rahattılar. Çok iyi çalışıyorlardı, yöre sakinleri de onları candan kabul etmişlerdi. Tatsuo 1971 yılında doğmuştu. Yürümeye başlayınca hemen akrobasi çalıştırmaya başladılar. Lily'nin arkadaşının gayri meşru doğurduğu Mieko adlı bir kız çocuğuyla çift olarak, beş yaşlarından itibaren otelin gece şovlarına çıkmaya başladılar. Çok popüler olmuşlardı. Mieko, bir Japon meleziydi. Kendinden üç yaş küçük Tatsuo'yu çok seviyordu. Tatsuo, ilkokula girebilsin diye otelin bekçisinin evlatlığı olmuş, Japon uyruğuna geçirilmişti. Yılda iki kez kaplıca kasabasının uzağında bulunan cüzzam hastanesini ziyaret edince kasaba kaymakamlığı tarafından takdirnameyle ödüllendirilmişti.

Ortaokula başladığı yılın yazıydı. Tatsuo sivrisinek kovar tütsü ararken, yüklüğün içinde tuhaf bir şey buldu. Yağlı kâğıtla kat kat sarılmış bir tabancaydı. Tatsuo, Laguna'nın parçalara ayırarak, Japonya'ya gizlice soktuğu *browning* kopyası kaçak üretim tabancayı, yüzden fazla 22 kalibrelik gerçek mermiyle birlikte odanın zeminine sakladı. Vücudunun titremesi durmak bilmemişti. Arada sırada elbisesinin altında saklayıp dağa giderek tek başına atış denemeleri yapıyordu. Sülfür dumanının yayıldığı ıssız kırsalda, kafasını bozacak bir şey olduğunda ya da doğum günlerinde havaya ateş ediyordu. Ateşli silah dergileri ve kitapları almaya başladı. Mekanizması üzerinde çalıştı. Bir gün, dağda yabani sülün vurdu. Yakın mesafeden ateş ettiğinden, sülünün başı paramparça olmuştu. Atıştan sonraki tepme şiddeti ve vücudunun titremesinin, bir canlıyı kolaylıkla öldürebilmesinin kanıtı

olduğunu anladı. Ancak güvendiği bir kitapta şöyle yazıyordu. "Zorunda kalmadıkça ateş etmeyiniz. Zorunda kaldığınız durumlarda da uyarı ateşiyle sınırlı tutunuz." Tatsuo "uyarı ateşi" sözcüğünü anlayamadığı için "zorunda kalındığında" insanlara ateş etmesinin normal olduğu yargısına vardı. Zorunda kalacağı anın kendisini bulması için her gün dua etti. Ancak küçük kaplıca kasabasında Moro'ların, Amerikan Kızılderilileri ya da Nazilerin saldırması olasılığı yoktu. İnsan öldürme duygusu Tatsuo'nun içinde bir koro haline geliyordu. *Ben Filipinliyim* diye düşündü Tatsuo. *Böyle karlar altında kalan, Japonya'nın ücra bir dağ kasabasında yaşamam gerçekten olanaksız. Resimlerdeki Cebu ne kadar güzel bir şehir. Vücudumun Cebu Adası'nın güneşi altında sıcacık olması lazımken, donuyorum burada. Buz kesmiş her yanım, buzla dolmuşum. Buz şeklini almışım.*

14 yaşındaydı, mevsimlerden kıştı. Kayak yapmaya gelen müşterilerle otel tamamen dolmuştu. Akşam yemeği şovunda Tatsuo ve Emiko her zaman olduğu gibi akrobasi gösterisi yapıyorlardı. Körkütük sarhoş genç bir adam yalpalayarak sahneye gelip, amuda kalkmış haldeki Emiko'ya sarıldı, giysisisini çıkarmaya çalıştı. Sunucu ve otel çalışanları adamı sahneden indirmeye çalışınca, kaptığı bir sandalyeyi savurarak iyice saldırganlaştı. Sarhoş adamın arkadaşları da kalkıp, tabakları kırmaya, masaları devirmeye başladılar. "Filipinlisin madem, çıplak dans et!" diye bağırışıyorlardı. Emiko içerlemiş olacak, elbisesi yırtılınca ağlamaya başladı. Otel müdürü Tatsuo'nun hemen yanında "Bir şeyler yapmak zorunda kalacağız" diye mırıldandı. Tatsuo "Efendim? Bir şeyler yapmak zorunda mı kaldık?" diye onaylattı. Müdür "Çok normal" diyerek telefona koştu. Tatsuo sevincinden çılgına dönmüştü. İşte o "zorunda kaldığı" an kendisini bulmuştu. Tabancayı almaya pansiyona gidip, aceleyle otelin salonuna döndü. Salonun kapısını tekmeleyerek açıp "Hey! Eller yuka-

rı!" diye bağırdı. Kargaşa sona ermiş, herkes ortalığı düzeltmeye başlamıştı. Ancak, heyecanlanan Tatsuo tetiği çekiverdi. Üç el. Biri, cam kırıklarını temizleyen temizlikçi kadının omzuna isabet etti.

Tatsuo, psikolojik muayeneden sonra ıslahevine gönderildi. İki ay sonra Emiko'nun yardımıyla kaçıp, birlikte Tokyo'ya geldiler. Torna atölyesinde çalışmaya başlamıştı, çevresindeki yedek parçaları tabanca parçaları gibi düşünmeye başlayıp, doğal olarak el yapımı tabanca imalatına başladı. Tek atışlık tabancalardan dört tane yaptığında, Tatsuo gerçek mermi satın almak için üçünü satmak üzere ateşli silahlar satıcısına gitti ve tutuklandı. Gözetimevi, akıl hastanesi ve ıslahevinde üç yıl daha geçirdi. O arada anne ve babasının Filipinlere döndüğünü Emiko'dan öğrendi. Sadece Emiko, kendisiyle görüşmeye gelmişti. Emiko'nun da önerileriyle, ıslahevinden çıkan Tatsuo düzgün bir hayat sürmek istiyordu. Yine de, tabancalardan uzak duramadığı için özel güvenlik görevlisi olmayı denedi. Vilayete gidip iş başvuru formu istediğinde, orada bulunan herkes güldü. "İlk kez ortaokul diploması bile olmayan, ıslahevi çıkışlı bir beyinsiz özel güvenlik görevlisi sınavına girmek istiyor" diyerek gülmüşlerdi. Tatsuo, Emiko'yla birlikte Tokyo'nun bir köşesinde yaşamaya başladı. Emiko bir pavyonda çalışıyordu ama bir süre sonra ortadan kayboldu. Pavyonda birlikte çalıştığı arkadaşlarına sorunca "İlaç Adası'ndaki Market"te akrobasi gösterileri yaptığını söylediler. Tatsuo, Emiko'yu bulmak için İlaç Adası'na sızdı, eski bir fabrikada el yapımı tabanca imal ederek mafyaya satıp para kazandı. O arada, fabrikanın ikinci katında yaşayan, güzel şarkı söyleyen bir travestiyle samimiyet kurup birlikte yaşamaya başladı. Travesti Haşi'ydi. "Öyle işte. O Haşi'ydi" diyerek, Tatsuo Kiku'nun yanağına ilaç sürerken anlattığı yaşamöyküsünü tamamladı.

Dikenli tellerin Kiku'nun yanağında açtığı delik dört gün-

de kapandı. Tatsuo, insanı yoracak kadar iyimser bir adamdı, Haşi yokken neredeyse hiç ara vermeksizin Kiku'yla konuşuyordu. Yaşamöyküsünden başlayıp, Haşi'nin şu anki durumu, tabanca türleri ve tarihi, yakınlarda oturan insanların karakterleri vesaire. Haşi her akşam geç saatlerde makyaj yapıp "Market"e gidiyor, sabaha karşı dönüyor, bazen de dışarıda kalıp ertesi sabah dönüyordu. Tatsuo'nun dediğine göre "şarkıcılık çalışmaya" gidiyordu. Gündüzleri genelde uyuyor, akşamları güneş yatıklaştığında uyanıyor, Tatsuo ve Kiku için yemek yapıyordu. İlaç Adası'nda yaşayanlar, galiba elektriği dışarıdan çalıyorlardı. Kiku onlarla yaşamaya başladığından beri, Haşi sürekli omletli pilav yapıyordu. Hafif kızarmış omletlerini yerken, Kiku ve Haşi hep yetiştirme yurdundaki günlerden konuşuyorlardı. Haşi'nin "Market"te yol üstünde travesti olarak çalıştığını Kiku da biliyordu. Kiku'nun aklına hemen boynunda kist olan adam gelmişti. Apış arasına elini sokmaya kalkan Caz Kafe'deki adam. O zaman anlaşılmaz gelmişti. Haşi'nin öyle şeyler yaptığını düşünmek istemiyordu. Dördüncü günün gecesi, Kiku makyaj yapmaya başlayan Haşi'ye "Bugün beni de götür, Market'te satın almak istediğim şeyler var" dedi.

Emiko'yu arayacağını söyleyen Tatsuo'yla birlikte fabrikadan çıktılar. Düz çatılı evlerin sıralandığı dar yolda, ayakta kalan binalar kıpkırmızı boyanmıştı. Haşi kırmızı boyalı evlere dokunmamasını söyledi. İnsanın yüzünde delikler açacak kadar zehirli bir madde kirliliği olan yerlermiş. Yılbaşı çamlarında kullanılan küçük ampuller düz çatılardan sarkmış, böcekler toplanmış vızıldaşıyorlardı. Yer yer boş alanlar vardı. O boş alanlarda mutlaka çocuklar oluyordu. Boş tenekeleri tekmeleyenler, müziğe ayak uydurarak oynayanlar, uçurtma uçuranlar, kertenkele kovalayanlar, kucağında bebekle oynayanlar, ölmüş köpekleri yakanlar, parçaladıkları arabalardan tekerlek çalanlar... Yoldaki asfalt tamamen sö-

külmüştü. Sağda solda oluşan su birikintileri köpüklerle kaplanmış, ekşi bir koku geliyordu. Yoldaki kırmızı killi toprak ayakkabılarına yapışıyordu. Ahşap binaların tamamı yıkılmıştı. Düz çatılı evlerin çatıları oralardan alınan malzemelerle yapılmış. Birkaç dükkân da vardı. Yiyecek malzemeleri, giysi, ilaç. Yol nemli ve sıcaktı. Durmadan akan ter kurumak bilmiyordu. Loş ışıklı ampullerin yandığı odalardan kadın bağırışları ve çığlıklar yükseliyordu. "Bu sokakta yaşayanların" dedi Haşi, "tamamı çıldırmış. Bir şey söyleseler bile asla cevap verme".

Köşede insanlar toplanmıştı. Karşıdaki ikinci katın çatısını gösteriyorlardı parmaklarıyla. Sararmış gözleri bulanık bir adam "Süpermen! Süpermen!" diye bağırarak fır dönüyordu. Bebekti. İkinci katın çatısının üstünde bebek ağlıyordu. Sundurmanın üstünde kalmış her an düşecek gibiydi. Sararmış gözlü adam "Uuç! Uuç!" diye bağırıyordu. "Eğer sen de bir Japon erkek çocuğuysan uç bakalım!" Çırılçıplak bebek henüz emekleyemiyordu bile. Kombinezonlarıyla olayı izleyen kadınlar bağırışıyordu. "Güneş battıktan sonra güneşlenmeye çalışmanın anlamı olmaz. Zavallı! Sen zavallısın!" Siyah iç çamaşırlı şişman bir kadın odasının penceresinden başını çıkarıp "Aaa, benim bebeğim" diye bir çığlık attı. Uzattığı kelebek yakalama ağıyla bebeği yakalayarak "Seyirlik bir şey yok" diye bağırıp, camı kapattı. "Lanet olsun, az kalmıştı! Bebeğin kıçındaki mavi lekeyi gördün mü? İşte o bu dünyayı kurtaracağının işareti. O bebek kesin pembe domuz gibi kulaklarını çırparak havada uçardı. Öyle değil mi gençler? Öyle değil mi?" Sararmış gözlü adam Kiku'nun omzunu yakalayarak sarstı. Tatsuo adamın elini çekip ayırdı. "Ne oldu sporcu! Yüzünün rengi değişti. Kafana takma bunları. Çıldırmış bunlar." Kiku merdivenlerden fırlayıp, siyah iç çamaşırı giysili kadına yumruğunu patlatmak istiyordu. Haşi'yi ararken Şincuku'da gördüğü dilenci baba oğulu da öldürmek

geçmişti içinden. Çocuğunu taciz eden anne babaya karşı bir kızgınlıkla değil. Bebek ya da çocuğun güçsüz olması gibi çok sıradan bir şeye dayanamıyordu. Ağlayıp durur, hiçbir şey yapamazlar. Bir yere kapatılsalar bile, yapılanlara karşı çıkamaz, vücutlarını titreterek ağlar dururlar. *İnsanoğlunun bebeklerinde de o kadar güç olsaydı, çok daha erkenden herkesi ayağımın altına almaya başlardım.*

Tatsuo aniden dönüp, Kiku'ya göz kırptı. Perdesinden mor bir ışık süzülen pencereyi işaret etti parmağıyla. "Sporcu. Sakın ses çıkarma. Bu saatte odadakiler kesin iş üstündedirler. Ne dersin? Görmek istersin değil mi?" Çiğ balık kafaları ve kemikleriyle dolu bir varili sürükleyerek getirip üzerine çıkmasını söyledi. Kiku varilin üzerine fırlayıp perdenin aralığından odaya göz attı. Odada bir duvarı tamamen kaplayan kocaman bir Budist sunağı vardı. Mor renklerle ölülerin Budist adları yazılmıştı. İlk başta beyaz bir yorgan olduğunu düşündüğü şey bir kadın kalçasıydı. Etin kıvrımlarının yoğunlaştığı yerde beyaz renkte bir erkek organı görünüp kayboluyordu. Kiku'nun kolu kadar vardı ama bıngıl bıngıldı. Kadın adamın üstünden inip, lavabodan ağzına buz aldı ve tekrar adamın organını yakalayarak dilindeki buzları üzerine attı. Kadın altın dişleri parıldayarak o bıngıl bıngıl kocaman organı sallıyordu. Tatsuo paçasından çekerek, değişelim diye işaret ediyordu. Kiku ses çıkarmamaya çalışarak usulca varilden aşağı indi. "Nasıldı?" diye sordu Tatsuo. "Güzel bir kadındı" diye Kiku fısıldayınca, Tatsuo varilin üstüne çıkıp içeriye göz atarak "Ohaaa!" dedi seslice. "Yalancı herif! Bunun neresi güzel?! Domuz bu be!" Ayağı kayan Tatsuo çiğ balıkların içine daldı ve o halde varille birlikte yuvarlandı. Ortalık tamamen çiğ balık artıklarıyla kaplanıp, anında sineklerle doldu.

"Hop, hop, hoop! Seni velet, kim domuz? Bana mı dedin?" Başında boyun atkısı sarmış, vücuduna havlu dolamış kadın,

pencereden başını çıkardı. Kadın o halde sigarasını yakıp, sinekleri eliyle kovaladı. "Domuz diye bana mı dedin? Hafife alma insanı. Şu halimle bile eskiden Hongkong'da film artistiydim. 48 filme çıktım. Benim herif de, yaptığı iğnelerden aleti bıngıl bıngıl oldu ama yakışıklı bir adam işte! Yakışıklı bulmuyor musun?" "Ona domuz dersiniz ha! Gerbertirim sizi. Gebertirim!" Kiku'lar kaçmaya çalıştılarsa da, eli bıçaklı başka bir kadın "Japon balıkları küpünü deviren siz misiniz?" diye yollarını kesti. "Bilmiyor musunuz? Küplerini devirirseniz Japon balıkları ölür. Temizleyin buraları." Tatsuo, "Delikanlı, delikanlı, çüküne silikon şırınga edelim mi?" diyen kadına gülümseyiverdi. Ama bu yanlış bir hareketti. "Gülerek kaçacağını mı sanıyorsun? Çüküne şırınga yaptırmak istiyorsun demek!" Kadın saçlarını savurarak kulakları tırmalayan sesiyle çığlıklar atarak "Hiii, hiiii. İçime oturdu buu..." diye ağlamaya başladı. Çevredeki ahşap evlerden birkaç kişi başlarını çıkardılar. "Bu ne koku be! Balık leşi kokuyor. Biri balık leşlerini devirmiş!" Ağlamaya başlayan kadın el kol hareketleriyle onları şikâyet ediyordu. "Ne sebeple bize böyle hakaret ediliyor? Bu serseriler, benim gibi bir artiste domuz dediler." Başını çıkaran adamlardan biri "İyi de, haklılar" diye gülerek mırıldanınca, sinirlenen kadın o pencereyi nişanlayarak boş bir teneke kutu fırlattı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Şu sıcakta!" Adam kırılan pencerenin kalanlarını tekmeleyerek un ufak ettikten sonra yola atladı. Atletli ve şortlu adamın omuzlarındaki şişkin etler boynu neredeyse görünmez hale getirmişti. Tatsuo'nun üç katı kadar vardı. Yola inince atletini çıkarıp, başının üstünde birkaç kez çevirdikten sonra fırlatıp attı. "Kırmızı köşe, 299 pound'luk Ortega Saitooo!" diye bağırarak, sıçramaya başladı. "Kokuyor, pislik kokuyor" diyerek varili tek eliyle düzeltip "En kötü olan kim?" diye çevresine bakındı. Kadın ağlayarak, parmağıyla Tatsuo'yu gösterdi. "Bu tip, bu tip, bu tip işte! Japon

balıklarını öldürdü, artiste domuz dedi. Hongkong'da sahnede amcık gösteren artiste domuz dedi. Senin sinirlenmen de, her şey de bunun yüzünden."

Boynu kaybolmuş pankreas güreşçisi tek eliyle Tatsuo'yu saçlarından yakaladığı gibi havaya kaldırdı. "Saçlar güçlüce çekilince, başa masaj yapılmış olur. Melankoliye iyi gelir. Biliyor muydun?" diye sordu, alçak bir sesle. Acıdan ve korkudan, Tatsuo'nun sesi çıkmayınca "Masaj iyi geldi mi diye soruyorum. Cevap ver!" diye yüksek sesle kulağının dibinde bağırdı. Kiku alçak bir yerden karnını tekmelemek için pankreas güreşçisinin üzerine yürüdü. Tüm gücüyle savurduğu tekme karnına isabet etti ama pankreas güreşçi yerinden milim kıpırdamadı. Ayağı uyuşan Kiku, bir sonraki an, aniden yediği yumrukla savruldu. Tok bir ses çıktı, yolun ucuna kadar yuvarlanan Kiku hareketsiz kaldı. "Sen Filipinlisin değil mi? Benimle Asya turnesine çıkan adam da Filipinliydi. Zayıf bir herifti. Maça çıkmadan önce taşaklarına parfüm sıkardı. Zayıftı. Taşakları da kokardı. O pencereyi daha geçen gün takmıştım." Adamın saçlarından yapıştığı Tatsuo, hâlâ ayakları yerden kesik haldeydi. "Ablanın odasını gözetlersin ha! Tamam, ceza olarak kulağını kopartayım." Pankreas güreşçisi Tatsuo'nun kulağını yakalayıp çekmeye başladı. Tatsuo feci bir çığlık attı. Haşi "Kırılan camınızın parasını veririz" diye özür diledi. "Şuna bak! Travesti misin sen? Travestiysen bir sanatın vardır. Haydi kıçının arasını kullanarak kâğıt katla. Sanatını göster." Tatsuo'nun çığlıkları iyice tizleşti. Havada asılı halde bacaklarını savurup duruyordu. Kulağının kökünden kan gelmeye başladı. "Hey, Pinli! Ablanın odasını gözetlerken ne gördün?" Tatsuo salyalar saçarak, yüzünü buruşturmuş haykırıyordu. "Ne dediğini anlamıyorum. Şey, şey işte, şey, şey yapıyorlardı. Canım yanıyor affet." Vücuduna havlu dolayan kadının yanında zayıf bir adam korkuyla duruyordu. Kocaman organı külotundan taşmış, gözleri fıldır

fıldır dönerek çevresine bakınıyordu. "Bu dediklerinden bir şey anlaşılmıyor. Kulağının kopartılacağına bu kadar mı seviniyorsun?" Pankreas güreşçisi kulağı yakaladığı eline güç verdikçe, Tatsuo'nun ayaklarını çırpışı şiddetleniyor, çığlıkları artıyordu. İzleyiciler çoğalmıştı. Tatsuo'nun kulaklarından akan kan yere damlamaya başlamıştı. Tatsuo şuurunu kaybeder gibi olup, ağlamaya başlayınca izleyiciler hep bir ağızdan gülüştüler. Haşi, pankreas güreşçisinin ayakları dibinde diz çöküp "Onu affedin" diye yalvardı. "Her şeyi yaparım. Camın parasını öderim. Ne olur affedin. Lütfen!" Pankreas güreşçi, bakışlarını Haşi'ye dikti.

"Tamam, ibne. Şarkı söyle haydi. Güzel söylersen Pinliyi salarım."

Kiku kuş sesi gibi çınlayan yüksek sesin farkına varıp, yüzünü su birikintisinden kaldırdı. Yumruk sağ gözünün hemen yanına gelmişti herhalde, görüş alanı bulanıktı. Yolda biriken insanları yamuk yumuk görüyordu. Duyduğu kuş sesinin notaları yavaşça değişti. İlk kez, Haşi'nin şarkı söylediğinin farkına vardı. Kırmızı toprak zemin üzerinde diz çökmüş halde şarkı söylüyordu Haşi. Tuhaf bir sesti. Çok küçük bir hoparlörden geliyormuş gibi ses tonu, odanın bir köşesine yuvarlanmış telefonun ahizesinden gelen sese benziyordu. Haşi'nin sesi yayılmıyor da, havada asılı kalıyor gibiydi. Notalar çıkaran incecik bir zar kulağını kaplamıştı sanki. Cılızca hissedilen ses tenine yapıştı, derinin gözeneklerinden vücuduna sızarak belleğinin devrelerini sarstı. Kendini kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı. Yamuk yumuk görüş alanı renklerini kaybetti, koku ve sıcaklıktan koptu, Haşi'nin şarkısının notaları görüntüler oluşturmaya başladı. Kendisinin nerede olduğunu, ne yapmakta olduğunu anlamaz haldeydi. Çevresindeki hava ağırlaşarak vücudunu kaplamış, bir denizin dibine çekiyor gibiydi. Kiku kapkara bir atın parkta koştuğu bir manzara içinde buldu kendini. Aklında oluşan görüntüler değildi, sanki önceden

çizilmiş bir resmin içine zorla çekilmişti. Kara at, karşı yönden gelen turuncu ışıklara doğru müthiş bir hızla ağaçların arasından sıyrılarak geçiyordu. Bir an kişnemeleri patlama sesine, pürüzsüz parlak kılları altın rengine dönüştü, kurşuni renkteki cam bir vadide ilerleyen kocaman bir motosiklet haline geldi. Şimşek hızıyla ilerleyen motosikletin ardı sıra, o manzara da aynı hızla değişiyordu. Havaya gerilen bir tel üzerinde, video kamerasını iki yüz kilometre hızla kaydırarak çekilmiş bir film oynatılıyor gibiydi. Tedirgin ediciydi. O müthiş hızla ilerleyen şeyin ne olduğunu anlayamaz hale geldi. Kendisi miydi, kamera mıydı, motosiklet miydi, yoksa çevredeki binalar, ağaçlar ve şehrin ışıkları mıydı? Bu tedirginlikle o güzel rüyadan kopmayı istedi Kiku.

"Kes artık şunu!" diye bağırmak üzereyken, bir kadın ağlaması sokakta yankılandı, Kiku motosiklet rüyasından uyandı. Üzerinde sadece siyah iç çamaşırları olan şişman kadın, o kocaman bıngıl bıngıl organı tutmuş ağlıyordu. Kiku kalkarak Haşi'ye doğru yürüdü. Sokakta toplananlar sanki uyurgezerler gibiydi. Gözkapakları açık, hiçbir yere odaklanmayan gözlerle uzaklara bakıyorlardı. Beyinlerinin henüz erginleşmediği sıralardaki belleklerine takılıp kalmışlardı. Pankreas güreşçinin salıverdiği Tatsuo, yerde diz çökmüş göğsünü tırmalayarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. "Öyle bakma anneciğim, korkuyorum. Gözlerin açısını kaybetmiş, gözbebeklerini korkutucu bir renk bürümüş. Artık yaramazlık yapmam. Anneciğim, öyle bakarak vurma kediye." Kiku hâlâ şarkısına devam eden Haşi'nin önünde durdu.

"Yeter artık Haşi."

* * *

"Her gün yüzünde delikler açılmış çocuklarla ve titreyerek salya akıtan sapıklarla çalıştım" dedi Haşi. "İnsanı tedirgin

eden ses türü ve notanın olmadığının farkına vardım. Önemli olan sesin duyulmaması, yani hiçbir şekilde sesin olmadığı sessizliğin uzunluğu, gücü ve zayıflığı. Anlayabiliyor musun? Sessizlik, dinleyen insanın en eski belleğinde titreşime neden oluyor. Batı Afrikalı cüce Kabaların aşk arayışındaki ağıtlarında, sessizliğin uzunluğu temel oluşturuyor. Ruh hastaları ve özürlüler de, normal olduğu düşünülen insanlar da bireysel sessizliklere sahipler. Şarkı dediğin, o sessizliği tahrik etsin yeter."

"O şarkının adı ne?" diye sordu Tatsuo. "Özgün çalışmam" dedi Haşi. "Dans Hastalığı Baladı. Dans hastaları dinleyince, çok rahatlıyorlar. Öyle olmayanlarsa, kötü hayaller görüyorlarmış."

"Market"in girişinde dazlak bir yabancı, elektrik dağıtımında kullanılan bir bobinin üzerine çıkmış vaaz veriyordu. Hoparlörlerden ilahi dinleten adam, açık yaka gömlek, siyah pantolon, lastik ayakkabılar giymiş, boynundan idam sicimi sarkıtmış, başına amberçiçeği yapraklarından taç takmış. Güzel bir Japonca'yla "Market"e girenlere sesleniyor. "Tövbe edin!" yazılı bir levhayla "Papa Powanita Tapınağı'nda yüreklerinizi arındırın" yazmış, küçük harflerle. "Millet, buraya yaklaşmayınız. Cinsel açlık parayla satın alınıyor. Millet, hepiniz özgür kalabilirsiniz. Bakın işte, markete bakın. Kadınlar anneniz, ablanız, ninelerinizdir. Sizlerin anneleriniz. Millet, parayla ne satın alırsınız? Utanç mı? Zavallılık mı? Çökmüş travestiler kalçalarını kıvırarak, sizden sigara dilenir. Travestiler güzel ama İsa travestiliğe izin vermez. Sodome'a inen aynı ceza bu markete de iner!"

Üçü markete girdiler. Market dört şeritli bir yoldu ve ortada bir yerde yeraltına iniyordu. Nöbetçi askerler satın alınmış, yol İlaç Adası'nın dışına bağlanıyormuş. Markette bir insan kalabalığı vardı ama hiç konuşma sesi duyulmuyordu. Konuşurken, konuştuğu kişiden başkası duymayacak şekilde

kulağa fısıldayarak konuşuluyor. Yolun kıyısında önünde masa ve sandalyeler sıralanmış barlar. Müşteriler oturunca fahişeler ve travestiler sessizce içki getiriyor. Alkol oranı düşük bira ve siyah şişelerde sherry. Yolda müşteri bekleyen kadınlar farklı farklı pozlar veriyorlar ama asla kendileri müşteri çağırmıyorlar. Fahişelerin sayısı yolun yeraltına daldığı yerden itibaren aniden çoğalıyor. Tünelin duvarına yaslanmış sigara içerken eteğini kaldırmış apış arasını gösteren bir kadın. Tavana iliştirilmiş eski floresan lambalar, kadının mahrem yerinin kıvrımına takılmış gümüş halkayı aydınlatıyor. Işığın tam altında siyah tenli bir kadın üzüm yiyor, salkımdan en büyük üzümü seçerek koparıp dilinin üstüne koyuyor, ustalıkla kabuğunu soyup tükürüyor. Kabuğunu soyduğu üzümü ıslak dilinin üstünde çevirirken, meyvenin yeşil damarları pırıl pırıl parlıyor. Sırtı kalçalarına kadar açık elbisenin altındaki vücudu belli oluyor. Yolun ortasına çıkmış danseden bir kadın. Uzun çizmelerine beyaz kurdeleler bağlamış, baldırına denizaltı dövmesi yaptırmış, boynuna bağladığı deri kuşaktan zincir sallanıyor. Sadece kıçlarını boyamış ikizler, kalçalarının arasına kıstırdıkları yanan mumlarla ışık gösterisi yapıyor.

Tünelin iki yanında eczaneler vardı. Sadece yatıştırıcılar satılıyor. Fahişeler de, müşterileri de fiziki bağımlılık derecesi düşük yatıştırıcılar kullanır. Neutro adlı, heyecan yatıştırıcı ilaç, Market'in düzenini ayakta tutmakta işe yarıyor. Hafif fısıltılar, ritmik hareketler, sinir ve kızgınlığı bastırarak karşıdakini incitmemek için özen ve titizliğe gerek yok. O yüzden yeraltına inen yolda, fısıltılar, soluk alıp verme sesleri ve hafif öksürüklerden başka bir şey duyulmuyor. Atmosfer, şarkılar arasında mola verilmiş bir konser salonunu andırıyor. Sakin bir uğultu tüm alanı kaplamış. Karnavalın geçit şöleni, maskeli balo, sirk ya da baleden müziğin kesilip alınmasıyla aynı. Üstelik, sesler basit seslerden değil. Bir tür

etki. İpek elbiselerin vücudun üstünde kayması, ıslak betonda çıplak ayaklarla yürüme, ağzın içinde diş aralarının dille yalanması, güçlü nefes vermeler, vücutların birbirine kavuşması, şeffaf içkilerin bardaklara konması, paltoların rüzgârla savrulması... Sadece bu seslerin duyulabildiği bir maskeli balo. Buraya ilk kez ayak basan biri, kendini ölümden sonraki dünyaya adım atmış gibi hissedermiş.

Geceyarısı on ikide, Kiku ve diğer ikisi yoldaki seyyar barlardan birinin önünde oturuyordu. Tatsuo yırtılan kulağına merhem sürmüştü. Durmadan acısından şikâyet ediyordu. "Mikrop kapacak, iltihaplanacak. Beynim kokuşacak olursa kafayı üşütürüm. Bu genç yaşta kafayı üşütürsem kadınlar da beğenmez artık beni. Emiko'yla karşılaşsam bile benden nefret eder. İş işten geçerse ne yaparım? Tek kulağım çürürse nasıl stereo müzik dinlerim? Ayak parmağının kopması gibi değil işte. Kulak kafaya çok yakın bir yerde çünkü."

Yeraltına gömülen yol, yüz metre ileride başka bir yolla kesişiyordu. Arada sırada o kavşaktan arabalar geçiyordu. Asla durmuyorlardı. Oldukça yavaşça geçiyorlardı sadece. Araba görününce fahişeler oraya doğru hareketleniyor, arabadaki parmağın işaret ettiği erkek ya da kadınlar arabaya biniyor, ya da geri getirilenler arabadan inip yeni müşterilerini beklemeye başlıyorlardı. Tatsuo, dikkatle arabadan inen fahişeye bakıyordu. "Evet, gerçekten Emiko" diye mırıldandı. Emiko arabaya öpücük salladıktan sonra, dört kez etrafında dönerek arabaya bakarak gelip, Kiku'ların hemen arkasındaki masaya oturdu. Nargile içen sakallı adam Emiko'yu çağırmıştı herhalde. Tatsuo yüzünü Emiko'dan saklayıp "İşte, tahmin ettiğim gibi kendini satıyor. Lanet olsun. Ne yapacağım şimdi? Kulağım sağlam, tabancam da yanımda olsa zorla götürürüm ama" diye kısık bir sesle mırıldandı. Sakallı adamla Emiko'nun konuşmaları masalarına kadar geliyordu.

"Son zamanlardaki en iyi eğlence, tabii ki Marionet. Ame-

liyatlarda kullanılan ipin tıkıştırıldığı bir kapsülü içiyorsun. Kapsül mideden ve bağırsaklardan aşağı inerken ip gitgide çözülüyor. Lavman yapınca da aşağıdan çıkıyor. Uzunluğu yedi metre olsa yeter. Anüsten çıkan ipe prizma şekilli bir tıpa bağlıyorsun. Anüsünü daha iyi kullanan bir Fransız tenis topu bağlıyormuş. İşte o ipin ucunu ağzından çekiyorsun. Bağırsaklarda yaptığı tahrikle zıp zıp zıplatıyormuş insanı."

Tatsuo'nun yüzü ağlamaklı bir hal almıştı. "Lanet olsun, ne hale gelmiş! Eskiden o osurmaz, geğirmez bir kızdı. Duydun mu? Kıçından ip sallandırıp oynuyormuş." Tatsuo ayağa kalktı. "Kolundan sürükleyerek de olsa, buradan götürüp, normal bir hayat yaşatacağım. Çalışır para kazanır, birlikte Cebu'ya gideriz." Tatsuo Emiko'ya yaklaştı. Tatsuo'yu gören Emiko kaçmaya yeltendi. Tatsuo kolundan yakaladı. İkisi Tagalogca bir şeyler konuşuyorlardı. Aniden Tatsuo Emiko'nun yanağına vurdu. Emiko da aynı şekilde vurarak yanıtladı. Emiko'nun avucu Tatsuo'nun yırtılan kulağına denk gelince, Market'teki herkesin duyabileceği yükseklikte bir çığlık koptu. Tatsuo kulağını tutarak fır dönüyordu. Emiko, Kiku'nun yanına geldi. "Siz Tatsuo'nun arkadaşı mısınız?" Kiku "Evet, öyle" diye yanıtladı. "Ben Tatsuo'yla birlikte Filipinler'e dönmek için para biriktirdim. Tatsuo tabanca yapmayacağına söz verirse birlikte giderim. Onun için sizden bir ricam var. Tatsu'nun şimdiki tabancasını ortadan kaldırmanızı istiyorum. Götürüp atar mısınız?" Kiku bir süre düşündükten sonra "Ben emanet alırım" dedi. "Yoyogi Parkı'nı biliyorsun değil mi? Parkın batı kapısından girince atletizm stadyumunun girişi vardır. Girişten sayarak, sağdaki üçüncü bankın altına gömer misin? Mermileriyle birlikte."

Haşi şaşırmış bir yüz ifadesiyle Kiku'ya bakıyordu. "Kiku, tabancayı ne yapacaksın?" Kiku gülerek yanıtladı. "Belki bir gün kullanmak gerekebilir."

Tatsuo ve Emiko'yu tünelin ortasına kadar götürdükten

sonra, Kiku eczanelerden birine girerek *gabaniazid* olup, olmadığını sordu. Fare suratlı genç adam elini yana doğru salladı. "Üç yıl önce hepsi bitti" dedi, alçak bir sesle mırıldanarak. "Depoda tutulsa bile satılmazdı herhalde. Şimdi sadece Neutro satılıyor. İnanabiliyor musun? Uyarıcı isteyenler çok azaldı. Herkes sakin sakin uyumak istiyor." Eczanede tavana kadar dizilmiş Neutro paketleri dışında etnik giysiler ve müzik aletleri, aksesuarlar, sigara ağızlıkları gibi mallar yere saçılmıştı. Duvarda fotoğraflar vardı. Çerçeveye konulmuş bitki fotoğrafları. Kiku, gözlerini ayırmadan bakınca "İlgilenir misin?" diye sordu, fare suratlı genç adam. Kiku'nun baktığı zurna ağzı şekilli kırmızı bir çiçeğin dalından aşağı sarktığı fotoğraftı. "Datura Sanginea" yazılıydı. "O fotoğraf kırmızı Bolachero" diye mırıldandı, fare suratlı genç adam. "Onun yanındaki Palao fındığı. Kıyıdaki Fiji Kavadusu, Gine kolası tohumu, Peyote, Peru koka yaprağı ve Coppo. Hepsi mükemmel ilaçlardır. Bizde yok gerçi." Kiku fare suratlı adama sordu. "Datura'nın başka anlamları da var değil mi?" Adam başıyla onaylayarak, ilaç şişelerinin rafından eskimiş bir broşür çıkararak Kiku'ya uzattı. Princeton Üniversitesi Beyin Sinirleri Cerrahisi Aylık Bülteni, 1988, temmuz sayısı. "Bunu oku. Arkasında benim çevirdiğim Japoncası var. Senin olsun." Kiku okumaya başladı.

Aşırı Uyarıcı Datura: VII. yüzyıl başlarında, Hindistan'ın Assam bölgesinde yerleşik İngiliz kara kuvvetlerinin kışlasına bir kaplan saldırdı. Normalde, kaplanla sınırlı olmaksızın, vahşi hayvanlarda saldırı mesafesi bilinci söz konusudur. Düşman belirli bir menzil içerisine girdiğinde saldırıya geçme alışkanlığına sahiptirler. Öte yandan, ateş edildiğinde çoğu durumda kaçarlar. Ancak, bu kaplan zaten daha önce kana bulanmış pençeleriyle nöbetçi askerlere aniden saldırmış, öldürülene kadar yirmi sekiz askerin boğazını parçalamıştır. "Çabuk vurun şunu!" çığlıkları arasında, askerleri sırayla öl-

dürmüş. Sonradan yapılan otopside, bu kaplanın kalıtsal kemik erimesi rahatsızlığının bulunduğu anlaşıldı. Yani, vücudundaki tüm kemikler çürümeye başlamıştı. Olasılıkla, ön ayaklarını hafifçe oynatmakla bile, tahminleri aşan bir acı çekmiş olsa gerek ama kaplanlar asla intihar edemezler. Burada, insanların boğazlarını parçalama amacıyla bu kaplanın yaşama azmini ayakta tutabilmiş olması gerçeği akla gelmektedir. Öldürülene kadar, düşmanlarını öldürerek, kaplan yaşama azmini sürdürebilmiştir. Meslektaşlarımızdan saygıdeğer Dr. Schubertsen'in ortaya çıkardığı 'Datura' adlı sinirsel silahın, kullanan insanı kemik erimesi sorunu olan kaplanla aynı ruh haline sokan dehşet verici bir aşırı uyarıcı olduğu söylenebilir. Muhtevası bilinmiyor ama *indole* maddesi içerdiğine şüphe yok. Ruhsal anormalliğin ortaya çıkmasının temel unsurunun serotonine bağlı metabolik bozulma olduğu düşünülmektedir ama minimal dozlarda etki etmektedir. Enzimolojik standartlardadır. LSD-25'in onlarca katı, Mescarin'le karşılaştırıldığında gerçekten yüzlerce katı gücünde etkisi olmaktadır. Datura'nın insan üzerindeki denemeleri, deniz kuvvetlerinin kimyasal silah birimi tarafından çok gizli olarak yürütüldü. Deneylerde mahkûm askerler kullanıldı. On üç örnekle ilgili raporlar geride kalmıştır. Datura'nın bastırma özelliği olan tüm maddeleri yok edici bir özelliği olduğuna işaret eden biyokimya uzmanları da var (Milley, 1985). Datura kullananlar, yeryüzüne gelen tüm kötü insanlardan çok çok daha kötü, düzelmesi imkânsız çılgınlar haline gelir. Ruh hastalarının suçlarının çoğu, hastanın megalomanya korkusuna dayanamayarak, kaçmaya çalışmaları sonucu işlenir. Datura kullananlarda ise trans durumundan gerçekliğe geçiş aracı olur. Bu trans hali afyonun uçma mutluluğu değil, duyguların patlama şiddetinde yükselmesidir. Yani, kişilik bölünmesi ya da manyaklığa benzediğini ileri sürenler de olmakla birlikte (Truner, 1986, Sorbonne), biraz daha ileri gidip insan

şeklinde yeni bir canlı türünün ortaya çıktığını söylemek daha doğru olur. Kullanıcılar müthiş bir zevk duygusu içerisinde tahrip etmeye başlarlar. İnsan üzerindeki deneme raporlarına bakılacak olursa, gözbebekleri genişlemekte, yeşilimtrak salya çıkartmakta, kaslar demir gibi sağlamlaşmakta ve güçlenmektedir. Kullanıcılar, görüş alanlarına giren her şeyi yok edip, canlıları öldürmeye devam ederler. Öldürülene kadar da durmazlar. Öldürmekten başka, onları durdurmanın yöntemi yoktur. 1987 Köln Antlaşması, Datura'nın yeryüzünden tamamen silinmesini öngörmektedir. Ancak, katı, sıvı ve gaz halindeki toplam üç ton Datura yok edilmemiş, sadece mühürlenerek kapatılmıştır. Datura'nın çoğu deniz dibine yollanmıştır. Datura ilk olarak 1978 yılında, Güney Amerika'daki Guyana'da halkın bir tapınakta toplu intiharıyla ilk kez objektif altına alınmış, bilinir hale gelmiştir. Bu tapınak olayıyla ilgili olarak bültenimizin bir önceki sayısına bakınız.

Gece saat birde siyah bir Rolls Royce yavaşça Market'e girdi. Tünelde karanlık ve gölge yok. Işıklar yüzünden. Duvarlarda ve tavanda gömülü floresan tüpleri betonda yansıdıktan sonra, insanları kaplıyor. Marketin aydınlığı tamamen ışığın türevlerinden oluşuyor. Işıyan hücreleri olan sayısız yumuşakça hayvan inip gelmiş de insanların tenine yapışmış gibi. Hem de, sarı tonlarıyla bir mağaranın tamamını aydınlatan ışıklı yosunlara da benziyordu. Işık parçacıkları minnacık damlalar haline gelmiş havada yüzüyor. O yüzden insanların vücutlarının hatları belirsizleşmiş, tünelde uzaklığı-yakınlığı algılamak güç. Karanlık bir denizde dolaşan balıkçılar limanın ışıklarını gördüklerinde cesaretleri güçlenirmiş. Bu tünelde tam tersi söz konusu. Vücutlarına cılız ışıklar yapışan kadın ve erkekler, bir parça olsun karanlık arayıp oraya kaçmaya çalışıyor. Parlak siyah Rolls Royce'un çevresine üşüşen fahişeler, o metal gecenin içinde kaybolmayı

diliyor olsalar gerek. Gümüş tamponlarla çevrili arabanın kasası hareket eden bir karanlık. Böceklerin kendilerini farklı kılan ateş ve ışığın çevresine toplanması gibi, fahişeler, travestiler ve dilenciler loş ışıkta vücutlarını ağartmaktan yorgun düşüp, uyumak isteğiyle, karanlık kusan Rolls Royce'a yaklaşıyorlar. Süslü erkekler, yola çıkmış kadınlar makyajlarını ve danslarını kesip çekimine kapılıyorlar. Rolls Royce'un karanlık lacivert pencerelerinden içindeki insan görülmüyor. Kurutulmuş çiçek satmaya çalışan dilenci kadınların yüzleri yamularak yansıyor sadece.

Kiku, Haşi'ye "Datura"nın öyküsünü anlatıyordu. "Gazel öğretmişti bana. Müthiş bir ilaç değil mi sence de? Haşi, ben çok heyecanlıyım. Bu şehri bir harabe haline getirebiliriz. Eskiden oynadığımız yere çevirebiliriz." Haşi bakışlarını ayırmadan Rolls Royce'a bakıyordu. Artık Kiku'nun anlattıklarını dinlemiyordu. "Haşi anlattıklarımı dinlesene! Bu geniş şehirde eskisi gibi eğlenebiliriz. Sokak köpeklerine bakar, ıssız sinemaları ve dans salonlarını karıştırırız. Yoksa, bu insanı sinir eden şehri seviyor musun?"

Rolls Royce'un penceresi açıldı. Aniden dilenci kadınlardan biri pencereden içeri kuru çiçekleri daldırarak yüzünü yaklaştırdı. Hemen bir çığlık atarak yüzünü geri çekti. İçerideki insan çakmak gibi bir şeyle saçlarını yakmıştı herhalde. Çevredeki travestilerin gülüşmeleri, saçların çıtır çıtır yanarkenki sesi ve kokusu Kiku ve Haşi'ye ulaştı.

"Ben bu şehri seviyorum, Kiku. Makyaj yapmayı, şamata çıkarmayı, şarkı söylemeyi seviyorum. Homoyum ben. Sen her zaman güçlüydün. Hayrandım sana. Sen benim gibi bir korkak değilsin. Hani bir seferinde ilkokulun son spor gününde ben koşmamış, izlemiştim ya? Hep sınıfta beklemiştim ya? Yapmacıktan hastalanmıştım. O halimle koşup da, herkesin bana gülmesini istememiştim. Hep öyleydi. Hep yapmacıktan hastalandım. Hep kaçtım. Harikaydı. Sırıkla

atlaman harikaydı. Senin yanında olmaya dayanamadım. Kendimden utandım."

Rolls Royce'tan bir adam indi. Beyaz takım elbiseli, kırmızı papyonluydu. Müthiş uzun boylu beyaz bir kadın adama sarıldı. Adam beyaz kadının iki kolunu havaya kaldırarak koltuk altını kokladı. "Kiku, ben homoyum. Feci bir şey değil mi? Ama elimden bir şey gelmiyor işte."

Rolls Royce'tan inen adam kollarını ve ayaklarını miskin miskin oynatıyordu. Kadının eteğinin içine ellerini daldırarak, kalçalarını yukarıya kaldırdı. Beyaz kadın yüzünü yaklaştırıyordu. Adam bir elini kadının eteğinin altından çıkararak, çenesini yakaladı ve dilini dışarı çekti. Kadının dili kıpkırmızı, uzun ve ucu sivriydi. Adamın parmaklarının arasını yaladı. Dil elin parmaklarından daha uzundu. Kırmızı papyonlu adam müzik olmamasına rağmen, bir süre kadınla dans ettikten sonra Haşi'ye baktı. El salladı.

"O benim sponsorum" dedi Haşi. "Herkes ona 'D' diyor. Çok zengin bir adam. 'D' direktörün 'd'si ama kendisi Drakula'nın 'd'si olduğunu söylüyor. Ben ilk ona sattım vücudumu. O zamanlar henüz kadın kıyafeti giymiyordum. Tokyo'ya geldikten sonra buraya gelmeye karar vermiştim. Ama demir parmaklıklarla çevriliydi ve içeri girmenin yolunu bulamadım. Param da yoktu, bir temizlik şirketinde yarım gün olarak çalıştım. Mavi üniforma giyip çöp topluyordum. Gündüz, çöp toplama yerinde karşılaştığım bir travestiden markete girmenin yolunu öğrendim gizlice. Metronun içinden geçiş olduğunu söyledi. Kendimi temizlik şirketinin üniformasıyla burada buldum. O 'Mr. D' arabanın camını açıp bana baktı. Onunla eğlenmek istediğimi hemen anladı. Beni arzulayan bir adam çıkmış, utangaç gözlerle bakıyordum. 'Hey, sen oradaki, temizlikçi genç, buraya gel' diye çağırdı şoför. Uzun boylu insanların parfüm, pudra ve peruklarının kokuları arasında ilerledim. Başta, adam güldü. 'Nadir bir sahne elbisesi' de-

di. Şoför de dilenciler de güldüler. Bir otele götürdü beni. Hızlı tren istasyonu gibi bir oteldi.

Çin yemekleri yedim. Restoran otelin en üst katındaydı. Tavanı, duvarları, pencereden görünen manzara pırıl pırıldı. Bambu kökü, kızarmış kurbağa, tatlı sirkeye batırılmış domuz filetosu yedim. Etleri üç santimlik kesmişlerdi ama o kadar lezzetliydi ki, sekiz parça yedim. Sirke iyice işlemiş, tadını bulmuştu. Yarım saat sonra içim bulandı. Aç karnıma yiyemeyeceğim kadar çok şeyi tıkıştırdığım için. Heyecan da eklenince, ne yapacağımı bilemeden, yere kustum. Kusmak için tuvalete gitmek gerektiğini bile bilmiyordum. Kızmalarını bekliyordum. Tersine, Mr. D beni övdü. 'Roma soyluları gibi' diye güldü.

Yataktaki çarşaflar bej renginde ve parıltılar içindeydi. Soyunduktan sonra 'Ne iş yapıyorsun sen?' diye sordu bana Mr. D. 'Öyle ya, çöp topluyorsun. Seviyor musun çöp toplamayı?' Bir yandan Mr. D'nin göbek çukuruna dilimi daldırırken 'Sevmiyorum ama zamanla alışırım' dedim. İpek çarşaflar hışırdıyordu. Utangaçça, ince bacaklarımı her oynatışımda hışırdıyordu. O sesler Mr. D'nin hoşuna gidiyordu. 'Öyleyse, en çok sevdiğin şey ne?' Düşünmeden yanıtladım. 'Şarkı söylemek.' Mr. D sevindi. 'Haydi, burada söyle' dedi. Mahcup oldum, söyleyemedim. Mr. D yüzümün güzel olduğunu söyleyerek defalarca okşadı. 'Sen kesin annene çekmişsin. Annen güzel bir insan olmalı. Erkek çocukları anneye çeker.' İradesizce her şeyi anlattım. Emanet dolabını, gelinçiçeğini, yetiştirme yurdunu, madeni kapanan adayı. Hepsini anlattım. D televizyona çıkmamı önerdi. 'Herkes acır, iyi satarsın belki' dedi.

D orgazm olduktan sonra, dönmek istedim. D kolumdan yakalayıp yere devirdi beni. 'Makyaj yap' dedi. 'Makyaj yaparsan kesin çok güzel olacaksın.' D yüzüme jileti yaklaştırdı. Kaşlarımı tıraş etti. Kaşsız yüzümü aynada gördüğümde, başta kendimi kötü hissettim. Aynadaki sanki başka biriydi.

Bir şeyler istermiş gibi bana bakıyordu aynadaki. Vücuduma dokunmak isteyen erkeklerle aynı bakışlarla. D 'Şunu sür' diye cebinden ruj çıkardı. Ben reddedince D başımı yakalayarak dudaklarımı kırmızı rujla boyadı. Ruj dişlerime de bulaşmıştı. Yağ tadındaydı, kusasım geldi. Aynada kırmızı dudaklı halimi görünce tuhaf bir hisse kapıldım. Kaşlarım tıraş edildiğinde, başka biri olmuşum gibi gelmişti ama ruj sürdükten sonra çok doğaldı. Doğduğumdan beri öyleydim sanki. Gerçek yüzüm oydu. İçimde tuhaf bir güç canlandı. Sarhoş gibiydim, her şeyi yapabileceğim hissine kapılmıştım.

'Şarkı söylememi ister misin?' diye sordum. 'Kendini nasıl hissetmek istersin? Ben dinleyen insanın kendini nasıl hissetmek istediğine, vücudunun haline gör şarkıyı değiştirebilirim.' Mr. D tedirgin olmak istediğini, sonra sinirlenmek, en sonunda da bunalmak istediğini söyledi. Önce Richard Strauss'un *Salome* eserinin ara melodisini ağzımla doğru notalarıyla mırıldanıp, *Round Midnight*'ın teybi tersine döndürürkenki melodisini söyledim. En sonunda *Bu Dünyanın Çiçekleri*'ni dinlettim ona. Mr. D'nin yüz rengi değişmiş, şaşırmıştı. 'Seni şarkıcı yapacağım' dedi. 'Sen dâhisin, kendin anlayabilmiş miydin? Sen bir dâhisin.'

Az bir zaman sonra piyasaya giriyorum, şarkıcı oluyorum Kiku. Rüyalarım gerçek oluyor."

Rolls Royce'tan inen Mr. D, Kiku ve Haşi'nin arkasında durdu. Yaşlı mı, yoksa genç mi anlaşılmıyordu. Şakakları kelleşmişti ama teni pürüzsüz ve düzgündü. Gözleri ince, dudakları kalındı. Güneş gözlüğü, terden ıslanmış ipek gömleği, kadın salyasıyla ıslanmış kırmızı kravatı, kısa parmakları ve kısa tırnakları, kedi gözü desenli yüzük, ağzından gelen mentol kokusu. Eliyle Haşi'yi çenesinden yakalayıp, dillerini kavuşturdu. Sanki bir baba oğul gibiydiler. İkisi bir doğum günü partisi ya da ona benzer bir yerde doğallıkla eğleniyor gibiydiler. Mr. D'nin her an, Haşi'ye "Buradaki senin arkadaşın değil mi? Ta-

nıştırsana bizi" diyebileceği düşüncesiyle Kiku ürperdi. Kendini terk edilmiş gibi hissetti. Mr. D'yi de Haşi'yi de kıskanmıştı. Haşi'nin yeni dayanağı Mr. D'ye ve güvenebileceği bir yetişkin bulan Haşi'ye imrendi. Öyle düşündüğü an kendi kendine sinirlendi. Mr. D nihayet Haşi'den dilini ayırdı. "Yemek yemeye gidelim, yeni kaz eti gelmiş. Kuru üzüm ve salatalıkla servis ediyorlar. Ne dersin, iştah açıcı değil mi? Haydi gidelim." Haşi, Kiku'ya baktı. "Arkadaşımlayım. Hep birlikte olduğum Kiku'dan söz etmiştim." Mr. D başıyla onayladı. "Biliyorum elbette. Seninle aynı koşullardan geçmişti. Hep sana yardım etmişti. Birlikte gidelim. Aradaşın da bizimle birlikte yemek yesin, ne olur ki?" Haşi teşekkür ettikten sonra, Kiku'ya gülümsedi. Kiku her an üstüne atılacakmış gibi, bakışlarını ayırmadan Mr. D'ye bakıyordu. Sandalyesinden kalktı. "Sen de kaz eti sever misin? Sevmiyorsan suşi falan da yiyebilirsin."

"O dediklerini kim yer!" Titreyen bir sesle bağırmıştı Kiku. Sesinin böyle çıkmasını Haşi ilk kez duyuyordu. Her an ağlamaya başlayacakmış gibi bir sesti. Kiku'nun soluk alışverişi hızlanmış, masayı iki eliyle tutarak sakinleşmeye çalışıyordu. "Haşi, ben gidiyorum. İstediğin şeyi yapmakta serbestsin ama benimle ilgili meseleleri böyle acayip insanlara anlatma." Kiku gitmek için hareketlendi. Ayrılmak üzereyken, Mr. D omzundan yakaladı.

"Biraz dur. Kime acayip insan diyorsun sen? Bana mı?"

"Çek elini!"

"Haşi senin için endişelenmişti işte. Reddedeceksen sözcükleri biraz daha özenle seç. Ayıp oluyor."

Kiku, Mr. D'nin elini silkeledi.

"Sanki samimiymişiz gibi dokunma. Dokunduğun herkesin memnun kalacağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Kibirlenmeyi çok seviyorsun herhalde. Baksana, Haşi üzülüyor. Ben sana dokunmaktan zevk almam. Biraz çevrene baksana. Burasının nasıl bir yer olduğunu bilmiyor ola-

mazsın. Erkek ve kadınların vücutlarını sattıkları kutsal bir yer. Ben görgülü bir insanım. Öyle kibirlenme karşımda. Böyle bir yerde, birinin bana tafralanması hoşuma gitmez. Tafra satacaksan bir otelin lobisinde ya da kendi evinin mermer döşeli kapısında sat. Buradaki tipler kendileri isteyerek vücutlarını satıyorlar. Ben de isteyerek alıyorum. Dilencilere şefkatli davranmak iyi bir şey değildir. Dilencilere şefkat gösterirsen, gençlerin kendini geliştirme arzusu kaybolur. Anladın mı? Sana, yüksekten uçma demeye çalışıyorum. İnsanlara seviyesine göre davranılır. Utanç satan biri ilk defa bana tafralanıyor. Kıçını açıp, deliğine kadar gösteren bir tip, kalkıp karşımda aklına estiği gibi konuşamaz. Şu sefil kılığına bak, doğru dürüst konuş. Serseri!"

Kiku masadaki sherry şişesini kaptığı gibi salladı. D arkaya çekildi. D'nin şöförü Kiku'nun bileğini yakalayıp, kolunu kıvırdı. Beyaz eldivenli adam Kiku'nun bileğini yakalamış, kıs kıs gülüyordu. "Kolunu kır. Kır kolunu! Acısından ağlasın!" D çığlıklar atıyordu.

Bu tipler bizim bebekliğimizden, çok daha önce doğmuşlardı. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyorduk. Bizimle istedikleri gibi oynuyorlardı.

"Bizi hapsedenler bunlar, Haşi. Söylediklerini dinleme. Bunlar sadece seni ustaca ağlatmaya çalışıyorlar." Haşi, Mr. D'den özür diliyordu. "Arkadaşım, konuşmayı pek bilmez ama içinde kötülük yoktur. Affedin." D, "Anlıyorum, anlıyorum" diye Haşi'nin yanağını okşuyordu. "Öyle ama Haşi, bunu sen de söyleyebilirsin. Naz yapıyor. Yiyecek bulamadığı hiç olmamış. Ha? Serseri. Emanet dolabına atıldın diye tafralanma. Dünyada on binlerce öyle çocuk var. Yurttaki kadınlar, evlatlık alan anne baban sana iyi davranmış halbuki." Kiku ayağını arkasına doğru savurdu. Topuğu şöförün kavalkemiğine geldi. Kiku'nun bileği serbest kaldı. Kiku, D'ye patlatmak için yumruğunu kaldırdı. Önünü Haşi kapattı.

"Yapma Kiku. Bu adam benim için önemli bir insan." *İyi bir laf bulabilsem, ne kadar iyi olurdu*, dedi Kiku kendi kendine. "*Seni kandırıyor*" demek için Haşi'nin gözlerine baktı. Haşi'nin bu bakışlarıyla ilk kez karşılaşıyordu. Haşi değişmişti, bunu ilk kez anlıyordu. Haşi elini Kiku'nun omzuna koyup "Sırıkla atlamaya devam et" dedi. "Adaya dön Kiku." Kiku'nun vücudundan tüm gücü çekiliverdi. Dizlerinin üstüne çökecekmiş gibi oldu. Öylece hiçbir şey yapmadan durursa ağlayacaktı. Telaşla yumruğunu sıkıp kaldırdı. Kime vuracağını bilemiyordu. Ama yumruğunu sallamazsa ağlayacaktı. Mr. D'ye geçirmek istiyordu yumruğunu. Yavaş hareket ettiğinden, yumruk yerini bulmadan önce, şoförün tekmesini karnına yedi. Kiku yola yuvarlanıp, yüzü yere yapıştı. "İyi misin?" diye koştu yanına Haşi. Kiku ses çıkarmadan, sadece başını salladı.

10

Alev makinesinin ışığı bu kadar cılız bir şey miymiş? Anemone hiçbir şeyin çıkmadığı polaroid fotoğraflara bakarak mırıldandı. O geceden sonra, Kiku birçok kez rüyasına girmişti. Uyandıktan sonra yüzünü anımsayamıyordu. Görüntüler yarıda kesiliyordu. Saçlarına ve şakaklarına kadar anımsıyor, gözleri ve burnu netleşmiyordu, odaklaması yetersiz bir görüntü iken, başka gereksiz erkek arkadaşları veya dergi ve televizyonda gördüğü sanatçılardan biri haline geliyordu. Beyninin derinliklerinde Kiku'nun yüzü kazınmıştı aslında. Sadece net bir resim haline getiremiyordu. Bu ona çok olurdu. Kiku'nun yüzünü anımsamaya çalışması bile Anemone için yeterliydi. Acaba, Kiku neden aklına takılmıştı? Rüyalarındaki Kiku hep havada uçuyordu. Süpermen gibi kollarını açarak yere paralel halde değil. O yumuşak sırığını kullanarak zıp zıp, binalardan daha yükseğe sıçrayıp duruyordu. Beyninin derinliklerindeki Kiku bir şeyler söylüyordu. O gece askerler görmesin diye saksıların arkasına saklandıkları andaki gibi bir fısıltıyla kulak tırmalayıcı repliğini söylüyordu. "Böyle göğe yükselip, size yukarıdan baktığımda, kendimi Amazon bataklıklarında uçan bir kelebek gibi hissediyorum" gibi sözler. Rüyasında Kiku'yu gördüğü sabah kendisini çok iyi hissetmişti.

Anemone, öğleden sonra bir kız arkadaşını ziyaret etmek için hastaneye gitti. Modellik camiasından arkadaşı Saçiko.

Uzun, düz saçlarıyla yabancılar arasında çok popülerdi. Anemone'yi yemeğe, birlikte denize gitmeye davet eder, samimi davranırdı. "Anemone, sen kendini çok iyi ayarlıyorsun. Gözleri büyük olan kızlar hep öyledir. Herhalde görüş alanı geniş olduğu için." Saçiko bir yabancıyla evlenmişti. İtalyan bir diplomatla. "Resmi törenler çok bunaltıcı, yoruluyorum" diye yazdığı, iki üç mektup göndermişti. İki yıl önce boşanıp Japonya'ya döndüğünü, göğsünden rahatsızlanarak hastaneye yattığını yeni öğrenmişti. Hastanenin yakınındaki bir pastaneden kestaneşekeri aldı. Beyaz duvarlı hastane odasındaki Saçiko şişmanlamıştı.

"O zamanlar benim en güzel olduğum zamanlardı. Ne dersin Anemone, sence de öyle değil mi?"

"O zamanlar derken?"

"Seninle birlikte gün ağarırken suşi yediğimiz zamanlar. Çıplak ayakla bilardo oynadığımız, gece kıyafetlerimizle havuza daldığımız sıralar."

"Şimdi de güzel buluyorum seni."

"O zamanlar çok daha güzeldim. Modele göre yüz makyajı yapılması çok aptalca. Geç oldu ama nihayet anladım. Bunu anlamadığım zamanlarda kendimden nefret ediyor, sinirleniyordum. Farklı erkeklerle yattım. Zamana yenilmeyecek bir güzellikle, rüya satın almaya çalışsak da boşa işte. Rüya ancak, ter, kan ve gözyaşıyla satın alınabilir. Ne dersin?"

"Pek anlayamıyorum."

"Öyle elbette. Sen daha çok gençsin."

"Rüya dediğini sadece geceleri görürüm."

"Anlayabiliyorum. İnsanın öyle dönemleri oluyor. Ama yine de Anemone, senin gibi genç insanları gördüğümde sinirlendiğim oluyor. Ben durmadan salakça şeyler yapıp, sağlığımı bile bozdum ama birçok ülkeye gidip çok sayıda aşk yaşadım. Tahrik edilmeye açtım. Çok yoruldum gerçi. Sense kendi duygularını dışa vurmuyorsun, ne düşündüğün bile anla-

şılmıyor. Her günün bir şekilde eğlenceli geçiyor olmasını ben pek sevmiyorum."

"Ne fark eder? Eğlenceli olmasa da olur. Sen hiç hamile kaldın mı?"

"Kaldım elbette. Çocuğum da var."

"İnsanın bir bebeğinin olması nasıl bir duygu? Hamile iken midenin bulandığını duyarım hep ama?"

"Mide bulantısı değil. Doğal bir şey. Memelilerden olduğumuz için."

"Ben, yaptığım ne olursa olsun, arada sırada vücudumdaki kanın çekildiğini hissediyorum. Çekilen kanım karnıma iniyor, kan torbası gibi bir şeyde toplanıyor sanki. Karaciğer gibi, diğer organlar gibi bir şey işte. Herhalde bebeğin gitgide büyümesiyle aynı olsa gerek. Bir gün o torba patladığında birçok şeyi daha iyi anlayacakmışım gibi geliyor."

"Hımmm. Anlıyorum ama öyle olmaz. Öylesi, karnında kan birikmesi hissi sadece bir sanrı. Doyumsuzluk hissetmene rağmen hiçbir şey yapmadığın anlardaki bir sanrı. Bahane."

"Sanrı? Sanrı olsa da fark etmez."

Evet, sanrı olsa da fark etmez dedi Anemone, kendi kendine. Hastane odası tamamen kapalıydı, pencerenin dışı ağustos sonu güneşiyle yanıyordu. Bir süre sonra yaz bitecekti. Anemone'nin on sekizinci yazı bitecekti. *Benim beklediğim şeyin ne olduğunu Saçiko'nun anlamasına imkân yok. Saçiko sık sık anlatırdı. Farklı partileri, erkekleri ve mücevherleri. Cam kutu içine konmuş gümüşi ışıltılı tilki kürkünü arzuladığında ne kadar ağır diyetlere dayandığını, gece çalışmalarına katlandığını anlatmıştı. Ben doğduğumdan beri sahiptim o tilki kürke. O yüzden benim hiçbir şeyin değerini anlamadığımı da söyler.* Verem olduğu için pencereler iki kat camla yapılmıştı. Yolda yürüyen insanların gölgeleri uzundu. Yaz sonunun yatık ışınları binaların arkasında gölgeler oluşturmuştu. Oda o gölgenin içinde kalmıştı. *Saçiko, sen hapse-*

dilmişsin işte. Hasta olduğun için değil. Doğduğundan beri, farkında değilsin sadece. Anemone aniden Kiku'nun yüzünü anımsadı. Ayrıntılarına varana kadar tamamen aklında çizebiliyordu. Uzaklarda on üç kule gözüküyordu. Güneş kulelerin arasından batıyordu. *Kiku, korku verecek kadar yüksek binaları severim, demişti. Ben de severim.*

Gulliver'ın *Uranüs* içinde kızgınlıktan çıldırdığı zamanlar olurdu. Yemini yemez, çılgınca dolaşır ve şişkin kuyruğunu kalın beton duvarlara çarpar, asla durmazdı. Kuyruğu çatlayıp, kan gelse bile durmazdı. Müthiş bir gürültüyle tüm apartman sallanırdı. Dişlerinin arasından köpükler saçıp, kısık kısık hırladığı kriz anı gece gündüz devam ederdi. O anlardan sonra Gulliver'ın yüzü hüzünlü bir hal alırdı. Bu herhalde, Gulliver'ın taşıdığı tropik kanın, bulunduğu yerin sahteliğine tepkisiydi. *Bir gün Gulliver'ın o krizlere girmeyeceği bir an gelecek. Hem de o gün pek uzakta değil. Tokyo uçsuz bucaksız bir bataklık olacak. Benim ve Kiku'nun Şincuku'daki gökdelenleri sevmemiz, bataklığa gömülecek Tokyo'da sadece o gökdelenlerin kara parçası olarak kalacağını bildiğimiz için. Saçiko eskiden sen hep derdin, öyle hiçbir şey yapmadan durup nasıl tedirgin olmuyorum, diye. Ben de, dünyadaki on binlerce şehrin her birinde o şehirden başka yerde olmayan akşam güneşi vardır; derdim. Sadece o akşam güneşini görmek için bile o şehre gitmeye değer. Amazon deltasında devasa tatlı su balıklarının pullarının pırıl pırıl parladığını, Portekiz'in bir taşrasında çingenelerin söylediği Fado'yu dört saat boyunca dinlediğini... Bıkkınlık veriyor. Öyle yolculuklar ve aşklar Gulliver'ın krizleriyle aynı. İçine hapsedildiğin beton duvarları dövüyorsun sadece. Ne kadar krize girip, enerjini boşaltarak doyuma ulaşsan bile kendi ikliminden çok çok uzaklardasın.*

"Baksana Anemone, senin hiçbir arzun yok değil mi? Süpermarketli dünyada doğduğun için, ne istediğini, ne yiyece-

ğini bilemiyorsun. Bir şeyleri arzuladığını yüksek sesle haykırmaktan utanıyor olmayasın?"

"Pek bilemiyorum ama ben bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun? Neyi beklediğini söylüyorsun? Beklesen bile hiçbir şey gelmez. Senin beklediğin, bahanelerin. Sanrı işte. Çölde yolunu kaybetmiş birinin kızgın kumları su diye içmesi gibi."

Evet, sanrı. Ben serap görüyorum. Bunu elbette biliyorum. Ama bıktım. Sudan bıktım. Bıkkınlıktan ölmek isteyecek kadar bıktım. Kumları dişlediğimde, boğazım parçalansa, kanlar fışkırsa bile o bayat suyu içmekten iyidir. Can sıkıcı havayı soludukça midemin bulantısı artıyor. Benim canımın sıkıldığı anlar yeryüzünü kaplayıp, güneşle yanıyor. Saçiko, sen kusma isteğini bastırmak için, yaşlıların tatil günlerinde olta ipini sallamaları gibi, can sıkıcı bir şarkıyı farkında olmadan dinliyorsun sadece. Benim kusma hissim, güneşle yanıp buharlaşıyor, kalın bir bulut haline geliyor. Bir gün gelecek, o bulut koca koca yağmur damlaları bırakacak. Senin akciğerlerin çürüyene kadar durmayacak. Yollar ıslanıp çatlayacak, su birikintileri küçük bir ırmak haline gelip binaların arasından akacak. Su seviyesi her gün artacak, nem oranı nefes kesecek, binaların çatlaklarında yosunlar oluşacak. Şehirdeki ağaçlar devrilip, suya gömülerek hiç görülmemiş zehirli böceklerin yuvası haline gelecek. Böcekler durmadan yumurta bırakacak. Yumurtalardan, yeni böcekler emekleyerek çıkacak. Senin gibi alkol ve meni düşkünlerinin gerçek kâbusu başlayacak. Sen çoktan çürümüşsün. Senin yiyeceklerin ve vücudundan aldıkları besinle böcekler gelişecek. Saçiko, senin bu hastane odan büyüyüp, böceklerin, kelebeklerin ve sürüngenlerin yuvası haline gelecek. Ama benim beklediğim biraz daha sonrası. Yağmurun dinip, kat kat büyüyen güneşin tekrar görüneceği an. Ben o yüksek kulenin terasında Gulliver'la birlikte yaşıyor olacağım. Çevremde bataklık, temel

renklerdeki çiçekler, tropik ağaçlar, vücutlardan fışkıran terler, ateş basmış insanlar. Başka hiçbir arzum yok.

"Anemone sen değiştin." Saçiko yanaklarını kestaneşekeriyle şişkinleştirmişti. Şeker parçaları göğsüne düşüyordu. "Değiştim mi acaba? Kendim anlayamıyorum."

Anemone hastaneden ayrıldı. Göz açıp kapayana kadar bluzu terden sırtına yapıştı.

Dairesine dönen Anemone şaşkınlık ve sevinçle karışık bir çığlık attı. Kiku kapıya yaslanmış bekliyordu. Cansız bir sesle konuştu.

"Timsahı görmeye geldim."

* * *

Mr. D'nin işlettiği müzik şirketi Haşi'yi şarkıcı olarak piyasaya çıkarmaya karar vermişti. Haşi'nin yaşamöyküsü reklamın çekirdeğini oluşturacaktı. Gizlice belgesel programın yapımına başlanmıştı: "Emanet Dolabında Doğmak." Yetiştirme yurdu, madeni kapatılan ada, Market'te travesti yaşantısı. Noel gecesi televizyonda gösterilecekti ama programın en can alıcı noktası Haşi'nin giden annesiyle karşılaşması olacaktı. Mr. D daha önce o kadını bulmaları için uzmanlardan talepte bulunmuştu. Haşi'nin hiçbir şeyden haberi yoktu.

Haşi, son eşyalarını toplamak için İlaç Adası'ndaki fabrika kalıntısına geldi. D'nin ayarladığı yeni apartman dairesine taşınması bitmişti. Ne Kiku, ne de Tatsuo oradaydı. Haşi mukavva kutudaki ıvır zıvır şeyleri yerde dizmeye başladı. Kahve kupası, kül tablası, buruşturulmuş kâğıt, bozuk çakmak, boş kola şişesi, paslanmış kaşık, manikür aletleri, kullanılmış ruj, toka, elma çekirdekleri, ayakkabı bağı, ambalaj lastiği. Eskiden hep böyle yerde oynadığı aklına geldi. Yetiştirme yurdunda yatak odasının zeminini tamamen kaplayacak

şekilde böyle evcilik oynamıştı. Kutulardan bir bahçe yapmaktı niyeti. Şehrin tamamını yapmaya kalkmıştı, çok iyi anımsıyordu. Yaparken vücudu sıcaklaşmıştı. *Dur biraz. Neyin, ne yerine geçtiğini unuttum.* Silik anılarında sadece ip makarası ve kevgir kalmıştı. Makara itfaiyeydi, kevgir ise ordunun topuydu. Haşi boş kola şişesini eline alıp baktı. *Kafamın içi allak bullak olmuş. Boş bir şişenin, boş bir şişe olmaktan başka anlamı yok. Şekli aklımda eriyip bozularak, başka büyük bir şeyin sembolü haline gelemez. O tür eğlencelerden kendimi mezun ettim ben.* Böyle düşündüğü anda, aniden kopuklaşan eski belleği canlanıverdi. Kola şişesinin su depo kulesi olduğunu anımsadı. Kaşık, evet kaşık planörlerin uçuş pistiydi. Tokalar elinde tüfek tutan askerlerdi. Ambalaj lastiği kamyon, yuvarlak tabak beyzbol stadı, meyve çekirdekleri buharlı lokomotif. Öylece döküntüleri sıralayan Haşi'nin gözleri, odanın köşesine yuvarlanmış bir parçaya takıldı. Acaba şimdiye kadar farkına varmamış mıydı? Önce anlayamadı ne olduğunu. O parça, döküntülerin binaların imajı haline gelirken erimeye başladığı anda, henüz ne haline geleceğini anlayamadığı bir süreçteydi. O haliyle donup kalmış gibi duran o parça Haşi'nin kendini kötü hissetmesine neden oldu. Eline aldığı anda aceleyle oradan ayrıldı.

Loş koridorda, hamile kadın tırnaklarını kesiyordu. Fanilasının altından şişkin karnındaki derinin çatlakları görülebiliyordu. Haşi'yi görünce "Yağmur yağıyor" dedi. "Şemsiye vereyim mi?" Hamile kadından pudra kokusu geliyordu. Haşi "Şemsiyeye gerek yok" diye, kadının etli omuzlarını okşadı. "Gıdıklanıyorum, seni aptal!" Hamile kadın çocuk gibi bir sesle gülüyordu. Bakışları Haşi'nin sol eline takıldı. Haşi beyaz bir şeyi, çok önemli bir şeymiş gibi sımsıkı tutmuştu. "Ya, o taş ne?"

"Taş değil!" dedi Haşi merdivenlerden inerken. "Taş değil, insan kemiği."

11

Kiku timsahın tavuk kafalarını gürültüyle parçalamasına, dişlerinin arasından kan sızdırmasına bakıyordu. "*Uranüs*"ün ısısı 25 °C'de korunuyordu. Sekiz yere yerleştirilmiş aletlerden durmaksızın buhar püskürüyordu. Oda kırk metrekare kadardı herhalde, yarısını kaplayan havuzun yüzeyinde hiç görmediği yosunlar yüzüyordu. Ekmek kırıkları büyüklüğündeki yosunların yapraklarını kaplayan şeffaf tüyler ışığı yansıtıyordu. Yeşil bulanık su kaynıyor gibiydi. Timsah hareket edip dalgalar oluşturunca, o kısımdaki yosunlar ışık saçıyordu. Havuzun dibi yumuşak çamurla ve onun altı da akrilik levhayla kaplı. Akrilik zeminde belirli aralıklarla açılan sayısız deliklerden arıtma aletine kadar borular uzanıyordu. Havuzun etrafında birer gelinçiçeği, kauçuk ve mangrove ağacı dikiliydi. Saksılara değil, zemine serilen iri taneli toprağa dikilmişti. Bembeyaz duvarlar beceriksizce yapılmış resimlerle kaplıydı. Güneş, kuşlar, leopar ve ilkel insanlar resmedilmişti. Tavanda yirmi enfraruj lambası yerleştirilmiş, göz kamaştırıyordu.

"Elektrik faturası felakettir herhalde."

Kiku'nun sorusu üzerine, Anemone odalardan birini kapatan fabrika tipi elektrik kaynağı düzeneğini gösterdi.

"Kiku, bu odaya geldiğinde, düşünmeni istediğim bir şey vardı. Kuş. Acaba hangi tür kuş beslersem iyi olur?"

"Büyük papağan gibi kuşlar güzeldir ama timsahın dişleri-

ni temizleyecek kuşlardan olsa iyi olmaz mı? Sık sık hayvanlarla ilgili belgesellerde gösterirler ya, onlardan. Timsahın da hoşuna gider. Filmlerde rahatlamış gibi duruyorlardı."

"Haftada bir kez ben tornavidayla temizliyorum. Bu benimle Gulliver arasındaki iletişim. O yüzden, o işi de bir kuşa kaptırırsam kendimi yalnız hissederim."

Anemone'nin aklında Kiku'nun en sevdiği yemeği yapmak vardı. Kiku "Omletli pilav" dediğinde hayal kırıklığına uğramıştı. Onunla aynı zevklere sahip olsa: kremalı haşlama, ıspanak sote ve tatlı sirkeye yatırılmış ringa balığı yumurtası deseydi, kitaba bakmadan da yapabilirdi. Üstelik Anemone "Omletli pilav"ın nasıl bir yemek olduğunu bilmiyordu. "O nasıl bir yemek?" diye sordu, dürüstçe. Kiku, kapağında Anemone'nin resminin olduğu dergiyi karıştırarak "Ketçaplı pilavın üstüne az pişmiş omlet" diye yanıtladı.

"Ketçaplı pilav da ne?"

"Pilava ketçap koyup karıştırıyorsun işte."

"Öyle bir şeyi mi seviyorsun?"

"Hı. Onun yanı sıra midyeli *miso* çorbası olursa mükemmel olur ama çok şey istemem. Sadece pilavlı omlet yeter."

Anemone önce iki aydır kullanmadığı elektirikli pilav makinesini çıkarıp, üç su bardaklık pirinçle pilav yaptı. Pişen pilavı salata kâsesine alıp ketçap koyarak karıştırdı. *Dünyada böyle bir yemek var mı ki? Acaba benimle dalga mı geçiyor?* Anemone tedirgindi.

"Baksana Kiku, pilav kıpkırmızı oldu."

"Öyle olur zaten."

"Ya, gerçekten pilav ve ketçap yetiyor mu? Kıpkırmızı bir şey oldu."

"Aa, bezelye koymadın mı?"

"Koyulması gerektiğini söylemedin ki! Senin ağzından bezelye sözcüğü hiç çıkmadı."

Kiku mutfağa girdiğinde, Anemone elinde kan gölünde

buzlar yüzüyormuş gibi duran, vıcık vıcık olmuş salata kâsesiyle, neredeyse ağlamak üzereydi. Sonuçta, Kiku'nun önerisiyle spagetti haşlayıp, üzerine çamur kıvamındaki ketçaplı pilavı koyup, omleti küçük parçalar halinde keserek karıştırdılar. Yemek bitince, Kiku halının üstünde uzanıp uyuyakaldı. Yorulmuş olacak ki, Anemone çoraplarını çıkarıp üzerine battaniye örttüğünde bile uyanmadı.

Henüz uykusu gelmeyen Anemone kitap okudu. Arada sırada, Kiku uykusunda konuşarak, boynunu ve ayakuçlarını tik gibi bir hareketle oynatıyordu. "Milk oraya gitme, çok telikeli. Milk oraya gitme." Konuştuklarının bu kısmını anlayabilmişti. Anemone likörünü içtikten sonra ışıkları kapattı. Uykuya dalmak üzereyken, Kiku bağırarak ayağa sıçrayıp, kesik soluklarla titremeye başladı. Karanlıkta, Anemone yüzünün ifadesini hissedemiyordu ama sakinleşmeksizin ayakta dönüp duruyor gibiydi. Korkulu bir rüya görmüştü herhalde. "Oh, rüyaymış" deyip de, insan elini göğsüne koyarak tekrar uyuyabiliyorsa, buna korkulu rüya denmez. Gerçek korkulu rüyalar, uyandığında yatakta derin soluklar aldığında bile akıldan sıyrılıp, odayı bir hayalet gibi kaplar ve sayıları gittikçe artar, mobilyalar ve perdelerin gölgesine saklanarak gözetlemeye başlarlar ve insan bir daha uykuya dalamaz. Kiku yatağın yanına geldi. Anemone uyuyormuş gibi yapıyordu. Kiku, eliyle Anemone'nin saçlarına dokundu. Anemone gözlerini açıp "Sağ domuz, sağ domuz, sol domuz; sağ domuz, sağ domuz, saat kelebek" diye mırıldanarak kötü rüyaları kovma sihri olduğunu söyledi. "Sağ domuz, sağ domuz, sol domuz; sağ domuz, sağ domuz, saat kelebek." Kiku defalarca tekrarladı.

Anemone Kiku'yu yanına çağırdı. Kiku iyice terlemiş, hâlâ titriyordu. Yatağın yayları gömülünce, yataktaki eğimle Anemone Kiku'ya yanaştı. Kiku'nun kasları timsahın derisi kadar sertti. Kiku'nun titremesi Anemone'ye de ulaştı. Ane-

mone'nin boğazı kurumuştu. "Adadaydım. Büyüdüğüm o küçük adada. Kardeşim sahilde yengeç öldürüyor, taşla eziyordu. Hem de sırıtıyordu. Yapmamasını söyledim. Başını sallayınca, isterse yapmasını ama yengeçleri sırıtarak öldürmemesini söyledim. Sırıtması durmadı. Kızdım, bağırdım. Bunu üzerine özür dileyerek ağlamaya başladı. Bağırdığım için özür diledim, ağlamamasını söyledim. Bunu söylerken yaklaşınca, dilini çıkarıp, tekrar sırıtarak yengeci ezmeye başladı. Yengeçten kötü bir koku geliyordu. Beni kandırdığını fark edince hafifçe vurdum ona. Çok hafifçe. Bu kez gerçekten ağlamaya başlayıp, dizlerinin üzerinde çökerek özür dilemeye başladı. Neden yengeç öldürmemesi gerektiğini, ağlamaklı sesiyle sordu bana. İsterse öldürebileceğini, ama pis pis sırıtmamasını söyledim. Öyle dedim işte. 'Ağlayarak öldürebilir miyim?' diye sordu, başımı sallayarak onayladım. Haşi ağlayarak yengeçleri ezmeye başladı. Ağlama sesi gittikçe yükselip, siren gibi tüm adayı kapladı. Haşi'ye baktığımda yüzü gülüyordu. Yüzü güldüğü halde çok yüksek bir sesle ağlıyordu. Korktum. Korktuğumdan feci bir şekilde vurdum ona. Tir tir titreyerek yengeçleri ezdiği taşı yerden alıp onunla vurdum. Haşi'nin yüzü ezilince kat kat genişledi. O yüzüyle ama gülen haliyle kalkıp 'Bu kadar mı?' diye haykırdı. Sahilde kaçmaya başladım. Haşi gülerek peşime düştü. Devasa bir balon gibi şişmiş bir bebek haline gelmiş, beni ezmeye çalışıyordu. Ağırdı. Nefesim daraldı, gerçekten ağırdı."

Kiku bir solukta anlattıktan sonra, bir şeyler söyleyecekmiş gibi olan Anemone'nin ağzını kapattı. "Lütfen hiçbir şey söyleme. Yapabileceğimiz başka birçok şey var. Herkes biraz sabrederse her şey yolunda gidebilir." Anemone, Kiku'nun parmağını hafifçe ısırarak "Sabır nedir?" diye dudaklarını kıpırdattı. "Kiku kendini toparla. Uyku sersemi ne söylüyorsun sen? Ne söylemeye çalıştığını bilemiyorum ama yanlış düşünüyorsun. Ben en çok sabretmekten nefret ederim. Herkes

çok fazla sabrediyor. Belki de her türlü mesele hakkında fazla düşünüyorlar. Tam olarak anlayamıyorum, zaten yetişkinlerden biri de değilim. Şimdiye kadar hep sabrettim, sen de öyle Kiku. Kafamız karman çorman olmuş. Bizler çocukluğumuzdan beri çok fazla sabrettik." Anemone arada heyecanlanıp gözlerini koskocaman açarak, Kiku'nun ağzına kapattığı elini silkeledi. Gözleri karanlığa alışan Kiku, Anemone'nin beyaz boynunun ince ince titrediğini görebiliyordu. Anemone'nin yanağında parmak izi kızarıklığı kalmıştı. O akşamı anımsadı. Demir parmaklıkların yanında da. bu izi far ışıkları aydınlatıyordu. Kiku yatağın başucundaki lambayı yaktı. Anemone, gözlerini sımsıkı yumarak, ışığa arkasını döndü. Göz kapaklarındaki mavi damarlar derinin altından görünüyordu. Kiku kulak memesini yakalayıp, bastırdı, Anemone inleyince bıraktı. Kıpkırmızı olmuştu. Anemone kaçmaya çalışınca, üstüne yüklenip dirsekleriyle omuzlarını bastırdı, elleriyle kafasını yakaladı. Kıpkırmızı kesilen kulak memesinin yavaş yavaş beyaz ten rengine dönüşmesini izledi. Parmaklarının ucunu sivri çenesinden boynuna, göğüslerine ve memelerine bastırarak kaydırdı. Kırmızı bir çizgi oluştu. Kiku'nun içinde Anemone'nin tüm vücudunu kırmızıya boyama isteği uyandı. Şakaklarından tırnak uçlarına kadar kırmızıya boyayıp, koltuk altına bir iğne batıracak olsa, bu kadın yok olup avucunda ketçap gibi vıcık vıcık bir şey kalırdı herhalde.

Kiku, Anemone'nin pijamasını etek ucundan yukarı çekti. Anemone kıvrılıp, vücudunu büzerek ayaklarını da pijamanın üstünün içine soktu, başını salladı. Kiku saçlarını yakalayarak yüzünü kaldırıp kontrol etti. Ağlıyor olsa ne yapacağını bilemezdi ama Anemone dişlerini sıkmış duruyordu sadece. Pijamayı göğüs kısmından yırtmaya çalıştı ama kumaş sağlamdı yırtılmadı, elini kesiyordu neredeyse. Kiku'nun sırtından ve yüzünden boşalan terler Anemone'nin üstüne dü-

şüyordu. Pijamanın kumaşı ıslandıkça vücut hatları iyice belirginleşti. Kiku etek ucunu dişleriyle koparıp, sonra da tek hamlede naylon kumaşı çekip yırttı. Dişleri ayağına değince, Anemone sırtını döndü, kalçaları yukarı doğru kalktı. Kiku, kalçalarından yakalayıp, sırtüstü yatırdı ve kızın buruş buruş olmuş külotunu sıyırdı. Anemone, gözlerini kapatıp, hareketsiz kaldı. Kiku elbiselerini çıkarırken vücudunun titremesini durdurmaya çalıştı. Ne kadar çabalarsa, titremesi o ölçüde şiddetlenip, yatak sarsılmaya yaylar ötmeye başladı. Pantolonu henüz ayaklarına takılıyken, Anemone gözlerini açıp gülümsedi. Dilini, Kiku'nun ter içinde kalan alt kaburgaları üzerinde gezdirmeye başladı. Vücudunu kaldırarak Kiku'nun boynuna sarılıp, kısık bir sesle güldü. Kiku, elleriyle ikisinin vücudunu birden taşıyamaz hale gelince birlikte yatağa yıkıldılar. O hareket sırasında burunları birbirine çarpınca, aynı anda inlediler, birbirlerine bakıp gülüştüler. Kiku, ayaklarını çırparak pantolonunu çıkardı. Külotunu da çıkarmakta tereddüt etti. Henüz bir kadınla nasıl yatılacağını bilmiyordu. Üstündeki her şeyi çıkarmak gerekmeyebilirdi, zaten işerken de külotunu çıkarması gerekmiyordu. "Kiku, beni öpsene." Anemone dudaklarını sivriltti. Kiku dudaklarını yapıştırınca, diliyle Kiku'nun ağzının içine daldı. Kiku'nun dilini arıyor gibiydi. Kiku, gözlerini kapatıp, ağzının iyice içine çektiği dilini dişlerinin arasında çıkardı. Anemone, dilini Kiku'nun dili üzerinde gezdiriyor, arada sırada emiyordu. Aniden, kendi dilini içeri çekip, var gücüyle Kiku'nun dilini ısırdı. Kiku bir an ne olduğunu anlayamadı. Acısından eliyle ağzını kapatıp, yataktan aşağı düştü. Anemone gözlerini kocaman açmış ağzından kan fışkıran Kiku'ya bakıyordu. Kiku ağzından boşalan kanı avcuna aldığında, ketçap gibi vıcık vıcık kalanın kendisi olduğunu düşündü. Kiku ayağa kalkıp, çığlık atarak kaçan Anemone'ye yetişti, saçlarından yakaladığı gibi yere yatırdı. "Ben, ben, senin başka her tarafın

çok sert, ama dilin çok yumuşaktı, kendimi tutamadım." "Kapa çeneni!" demeye çalıştı ama kan püskürerek Anemone'nin yüzüne saçıldı. Kiku dehşet içinde kalıp, Anemone'nin yanağını tokatladı. Sonra ayak bileğini yakalayarak, apış arasını iyice açıp, parmağını kalçaların arasına daldırdı. Kalçaların birleştiği yer Kiku'nun kanından başka bir sıvıyla ıslanmıştı. Parmağı derinlere ulaştığında Anemone'nin vücudu kaskatı kesildi. Kiku parmağını çekmeksizin penisinin ucunu yerleştirdi. Parmağını çekmesiyle aynı anda, beliyle ileri doğru yüklendi. İyice köküne kadar daldığı anda Kiku orgazma ulaştı. Anemone, o halde üzerine yıkılıp, hareketsiz kalan Kiku'dan sıyrılıp banyoya kadar emekledi. Bacak arasını kapatamıyordu. Apış arasından baldırına kan süzülürken, Kiku'nun menisi de halının üstüne aktı.

Sıcak duş alırken Kiku da banyoya girdi. Anemone'nin yanında Kiku ellerini yıkayıp buğulanan aynayı sildi, dilini dışarı çıkarıp yarasına baktı. Ucu kesilmiş, kan henüz durmamıştı. Tek kelime konuşmadılar. Anemone havluya sarınıp dışarı çıktığında, Kiku vücudunu silmeksizin, pantolonunu giymeye çalışıyordu. Elbiselerini giyince "Ben gidiyorum" dedi kısık bir sesle. Anemone'nin boğazı düğümlendi. Ne yapacağını bilemiyordu ama asla yalan söylemeyecekti. "Gitme! Kiku! Burada kal. Gitme!" Kiku ayakta, "Ben" dedi, sonra gerisini getirmedi. Derin nefes alarak pencerenin yanına kadar gitti. "Ben" dedi tekrar, perdeyi açarken. Az öncekinden daha yüksekti sesi. Pencerenin camına alnını yapıştırmış, dışarıya bakıyordu. Anemone'yi eliyle yanına çağırdı. Köpek çağırır gibi bir hareketti. Anemone parmaklarının ucunda yaklaştı. İnce kemikleri ayağının sırtında belirginleşmişti. Kızıl ojeli ayak tırmaklarının halıya her gömülüşünde, ayak kemikleri gerginleşiyordu. "Ben, emanet dolabında doğdum. Ancak, ben, seni seviyorum. Senin gibi güzel bir kız..." Anemone parmaklarıyla Kiku'nun dudaklarını kapattı. "Hiçbir şey söyle-

me" diye fısıldadı. Kollarını omuzlarına atarak, kendini yukarı çekip, yanağını yanağına yapıştırdı. Anemone'nin ıslak saçlarının ucundan düşen su damlası, tüyleri diken diken olan sırtında parçalandı.

12

Haşi'nin ses kaydı Mr. D'nin İzu Takahara'daki stüdyosunda yapıldı. Bu stüdyo uzay gemisi olarak biliniyordu. Tamamı gümüş renginde alüminyumla kaplı olan bina kutu şeklindeydi. Yuvarlak şeffaf çatısının hemen altına teleskop konmuştu. Gökyüzünü izlemek Mr. D'nin hobisiydi.

D, beden eğitimi ve dünya tarihi dersleri veren, sert mizaçlı bir öğretmenin son çocuğu olarak doğmuştu. Beş ağabeyi, iki ablası vardı. En büyük ağabeyiyle arasındaki yaş farkı yirmiden fazlaydı. Kırklı yaşların ortasında sahip olunan bir çocuk olmasına rağmen, anormal ölçüde katı kurallarla yetiştirilmişti. Kış ortasında bile çorap giydirilmediği, öğlen yemeklerinin yasaklandığı anlar olmuş; babaları sofraya gelene kadar yemek çubuklarına el sürmemeleri, festivallerde işporta dükkânlarından bir şey alıp yememeleri, eve arkadaş getirmemeleri gerektiği gibi kurallar içerisinde yetişmişti. D sinirli bir çocuk olmuştu ama babasının koyduğu yasaklar içinde bir tanesini kabullenemiyordu. Bu yasak, etin yağlı kısmının yememesi gerektiğiydi. "Yağlı et ve sakatatı sefiller yer" diyen babası, salamı bile beyaz yerleri alındıktan sonra sofraya koyduruyordu. D her zaman, annesinin bıçağın ucuyla temizlediği et yağının nasıl bir tadı olduğunu merak ederdi. Bir gün, pastırmanın lavaboya atılan yağlı kısmını çiğ çiğ ağzına attı. Tuzu, kokusu ve kayganlığıyla yağlı et D'nin boğazından aşağı kaydı. Heyecandan az kalsın altına işeyecek-

ti ama D haz almıştı. Yağlı et yemek borusundan kayıp, midesinin içinde dans etmiş, o zamana kadar yediklerinin saman gibi kuru şeyler olduğunu düşündürtecek kadar lezzetli gelmişti. D annesinden saklı, yağlı et yemeye devam etmişti ama bir gün ocakta yağlı et parçasını közlerken babasına yakalanmıştı. "Sen hayvansın" diye üç kez bağırmış, dört tokat attıktan sonra yemek cezası vermişti. Babası ona ikinci kez vuruyordu.

İlkokul öğrencisi olduğunda D, çok geçmeden miyop olmuştu. Babası bunun bir zayıflık olduğunu söyleyerek, her gün bir saat *Zen* tarzında oturarak uzaktaki dağlara bakmasını emretmişti. "Uzaktaki dağlara baktıkça miyopluğun düzelir." Bu emri çiğnediğinde doğduğundan beri ilk kez babası ona vurmuştu. Babası hep bir şeylere kızar, bağırır ama asla vurmazdı. Bedensel cezanın etkisine inanmadığı için değil. Çocuklar hep tedirginlik içinde babalarını kızdırmamaya çalışırlardı. O yüzden D çok utanmış, uğradığı şokun etkisi büyük olmuştu. Nevroza girmiş, okuldan kaçma eğilimi göstermeye başlamıştı. Ateşi bile olmamasına rağmen, okuldan erken ayrılan D'yi babası azarlamıştı. Annesi "Babandan özür dile" demekten başka bir şey yapmamıştı. Sadece kendisinden üç yaş büyük ablası onu korumaya çalışmış, diğer ablası ve ağabeyleri uzak durmuşlardı.

Ilkokul dördüncü sınıftaydı. D kendini asmaya kalkmıştı. Teşebbüsle sonuçlanmış, babası boğazı sarılı olarak uyuyan D'nin yanına gelerek şöyle demişti. "İnsan hayatında birçok kötü şeyle karşılaşır. Bunların üstesinden gelmek zorundasın. Sana bir hediyem var." Yastığının kıyısında bir teleskop vardı. "Kötü şeylerle karşılaştığında yıldızlara bak. Kendini minnacık hissedersin, için rahatlar." D, o andan itibaren, babası üç yıl sonra enfarktüs geçirerek ölene kadar yıldızları izlemişti. "Samanyolu'nun Değişimleri" konulu günlüğüyle, ortaokul öğrencisi iken vilayetten ödül almıştı. Yıldızlara bak-

mayı bırakmasının nedeni babasının ölümü değildi. Babasının eşyalarını toplarken, D erotik resimler bulmuştu. Homoseksüel ilişkiler resmedilmişti. Tüm resimlerde, tere batmış dazlak kafalı adamlar birbirlerine sarılmış haldeydi. D, resimleri kendi odasında saklamıştı. Samimi bir arkadaşına "Homoların çocuğu olur mu?" diye sormuş, arkadaşı da şöyle yanıtlamıştı. "Homoların da spermi vardır. Kendilerinin homoluğunu âlemden saklamak için evlenip, üst üste çocuk yapanlar olduğunu bir yerlerde okumuştum. Üstelik, karısı hamileyken o işi yapmasına da gerek kalmaz." D, bir soru daha sordu. "Homoluk kalıtsal mıdır, pekiyi?" "Bilmem" diye yanıtlamıştı arkadaşı. D'nin zaten homoseksüel eğilimleri vardı. D, kadınlarla da yatabiliyordu. Ancak, kadınlara karşı arzu hissetmesi için bir yiyecek mutlaka gerekiyordu: yağlı et. Domuz etini gözünün önüne koyar, bir süre izleyerek koklar, dudaklarını ıslatıp dişlerinin arasında kıstırır, dilinin sıcaklığıyla eritir, pelteleşen et kayarak indiği midede yanmaya başlar. İşte o zaman bir kadınla yatmak isterdi. Ancak, orgazm olduktan sonra, dağılan yağlı et soğuyarak iç organlarının duvarlarına yapışınca, vücudundaki tüm ısı çekiliyormuş gibi, kendini kötü hissederdi.

Mr. D, iki rock şarkıcısını keşfedip yetiştirmişti. İlkini, bir kasetçilik şirketinde çalıştığı sıralarda keşfetmiş, çevresindekilerin karşı çıkmasına rağmen piyasaya çıkarmış ve büyük başarı sağlamıştı. Diğerini ise kendi şirketini kurduktan sonra bulmuş, bu şarkıcı İngiltere düzeyine yükselecek kadar, sekiz albüm çıkarmıştı. Albümlerin tümü milyon satmış. D'ye büyük servet ve güç kazandırmıştı. Her ikisinde de çevresi, piyasaya çıkarmasına soğuk bakmıştı. "Bu şarkılar hayatta tutmaz" diye gülmüşlerdi hatta. Ama, D'ye göre garantili süperstar adaylarıydılar. D "şarkı söyleyen erkekler"i ortaya çıkarmak konusunda bir dahiydi.

D, haftada beş gün yağlı et yiyerek şehirde gezerdi. Tıka

basa yağlı et yediğinde bile, cazip gelen genç erkeklerle muhabbete girerdi. Sonra, yemeğe davet eder, tek bir soru sorardı. "Sen en çok neyi seversin?" 'Müzik' cevabını vermeyenleri, bir gece yattıktan sonra fırlatıp atar, doğru cevabı verenlerle tekrar buluşmak üzere sözleşirdi. Sözleştiği gün, çok miktarda yağlı et yer, bir kadının içinde orgazm olduktan sonra o gencin şarkısını test ederdi. Bu yöntemde hiç yanılmamıştı. Haşi testten başarıyla geçen üçüncü gençti. D, Haşi'nin şarkısını ilk kez dinlediğinde, şişkin beyaz bir salam gibi bir kadının içinde biraz önce orgazm olmuş olmasının da etkisiyle, müthiş bir huzursuzluk içindeydi. Dinlerken, oradaki yatağın ve halının üstüne kusası gelmişti. Nihayet şarkı bittiğinde, tırmalanan iç organları yavaş yavaş ısınmıştı. Haşi'nin hatları ince, sesi boğuk ve inişli çıkışlıydı. Ses, tenin gözeneklerinden içeri zorla süzülmüş, iç organlarını ve damarlarını tırmalayarak sürünüp, boğazına birikmişti. Deniz tutmuş gibi olmuştu. Nihayet, bulantısı geçip, boğazına takılan şey kaybolunca, D odanın sessizliğine katlanamadığının farkına varmıştı. Beyni, Haşi'nin şarkısını reddetmişti ama iç organları istiyordu. D bir parça daha söylemesini istemişti. Dinlediği ikinci şarkı, D'yi tırnak uçlarından saçlarına kadar titretmiş, daha önce yaşadığı en güçlü coşku ve en acı veren duyguları aynı anda yaşamasına yol açmıştı.

D'nin aklı düşüncelerle dolmuştu. "Bu tip çok şarkı söylemek istiyor. Ancak, ilk kez dinleyen biri huzursuzluk hisseder. Bir kez hoşlanmayan biri zor benimser. Bu tipin şarkısını dinleyecek kişinin, yüreğini önceden açmasını sağlayacak bir şeyler yapmak lazım." Böylece D, Haşi'nin yaşamöyküsünü satmaya karar vermişti.

Haşi'nin kaydı sona erdi. O gece D, Haşi'ye sevdiği her şeyi yemesini söyledi. Haşi yemek yapan kadından omletli pilav istedi. Uzay gemisinin en üst katında denize ayaklarının altındaymış gibi bakabildikleri yemek salonundaydılar. Du-

varda bakır baskı bir resim vardı. Siyah keşiş elbiseleri giymiş adamlarla çift cinsiyetli bir çocuğun dudaklarını kanat olarak kullanan bir kelebeğe binmiş gökyüzünde uçarlarken akşam manzarası. D'nin iki cilt olarak yayımladığı, burçlarla ilgili antik Inka mitoloji kitabında kullanılan bir resim. Koyu kırmızı duvar kâğıtları pırıltılar saçıyordu. Metal malzemeyle yapılmış zeminde yüksek topuklu ayakkabılarla yürününce ilginç bir ses çıkıyordu. Devasa bir çanı, amuda kalkmış bir kadının tekmelemesi gibi bir ses. Mr. D'nin aşçısı eti sert gibi duran, uzun boylu bir kadındı. Haşi'ye omletli pilavı yengeç etiyle mi, yoksa karidesli mi istediğini sordu. "Yengeç" diye yanıtladıktan sonra, "Sen olimpiyatlarda voleybolcuydun değil mi? Televizyonda görmüştüm" dedi kadına. Kadın gülerek "O annemdi herhalde, ben cirit atardım" derken, iki kıyısındaki altından dişlerini gösterdi. D, yağlı ördek eti ezmesi ve frenküzümü jölesi yiyordu.

"Dün neden kavga ettin? Bateristle dalaşmışsın. Ne söyledin adama? Baterist çok kızmıştı."

"Kafa şişirdiğini söyledim. Kafam şişmişti."

"Bateri mi?"

"Evet. O tür dangır dungur çalınan şeyler pek hoşuma gitmiyor."

"Birinci sınıf bir baterist ama."

"Vurmalı çalgıları sevmiyorum."

"Neden? Nadir bir şey."

"İyi de, kafa şişiriyor işte."

"Sen de amma tuhafsın."

D'nin gözleri inceydi. Haşi şimdiye kadar gözbebeklerinin tamamını hiç görmemişti. Dudakları ve dişleri ördek etinden ıslanmıştı.

"Hibari Biku'dan daha çok, Çiyoko Şimakura'yı sevdiğini söylemiştin değil mi?"

"Evet, Çiyoko Şimakura'yı severim."

"Neden?"

"Bir nedeni yok."

"Bir şeyler olmalı."

"Ben, Carmen MacRae'den daha çok Helen Merrill'i severim. Elizeth Cardozo'dan daha çok Clara Numes'i, Maria Callas'tan daha çok da Schwartzkopfu severim. Anlarsın işte."

"Annenden çok, ablanı mı seversin? Doğduğundan beri annelik eden birileri olduğuna göre."

Omletli pilav geldi. Haşi sadece pilavın üstüne örtülen hafif kızarmış yumurtayı yedi. Kırmızı yengeç etinin göze battığı pilava çatalını daldırdığında, içinde gömülü domatese saplandı. Domatesin kırışıklar içinde kalmış kabuğu yırtılınca ekşi bir koku yayıldı. Haşi'nin aklına birinin ayaklarıyla domates ezdiği bir resim geldi. Bir çocuğun ayaklarıydı. Resimde, çorap giymemiş bir çocuk ayağı ve gölgesi, yuvarlanıp önüne gelen domatesi ezmek üzereydi. Domatesin suyu uzağa kadar fışkırdı. Aynı kokuyu duydu yine. Bu ekşi koku, henüz yeni doğduğunda, ilk kez havayla temas ettiği andaki hislere kapılmasına neden oluyordu.

"Baksana, ben şarkıcı oluyorum değil mi?"

"Evet öyle. Omletli pilavını güzelce ye bakalım."

"Çok seviniyorum."

"Tamam anlaşıldı. Omletli pilavını güzelce ye. Pilav tanelerini bırakırsan, çiftçilerin emeğine yazık olur."

"Neden sevindiğimi anlayabiliyor musun?"

"Yıldız olacağın için."

"Şu an sevincimden havalara sıçramak üzereyim."

"İnsanların anlamadığı hislere kapılma. Oo, bu nasıl? İyi olmaz mı sence? *Anlaşılmaz hislere kapılma.* Popüler olabilir."

"Hep yerimde saydım, başka yerlere baktım. Sürekli düşünürdüm. Liseye girdiğimde, beden eğitimi derslerinde hiçbir şey yapamadığımdan, herkes gülerdi bana. Hep izledim. Kiku, hani şu geçenlerde hafiften sürtüşmüştün ya, o Kiku, be-

nim ağabeyim. O bir yıldızdı. Yaptığı her şeyde. Hızlı koşardı, en yükseğe sıçrardı. Ben sadece spor alanının bir köşesinden onu izlerdim. Herkes eşofman giyerken, ben öğrenci elbiselerimleydim. O zamanlarda düşünürdüm hep, öğrenci elbisesinin zincirli mahkûm elbisesi kadar ağır olduğunu. Şimdi düşünüyorum da, koşmadan, öğrenci elbisemle dikilip durmuş, başkalarına bakmıştım, bu çevrede sevdiğim hiçbir şey yok demiştim. Benim baktığım yerde yoktu. O zaman, hiçbir şey göremiyordum ama sevebileceğim bir şey olduğuna inancım varmış demek ki. O yüzden sıçradım ben. O hiçbir zevk vermeyen spor alanıyla vedalaştım. Hani şarkı söylemen bitince, boğazın yorulur da, tek başına yatağa uzanırsın ya? İşte öyle anlarda, başka şeylere baktığım, hayaller kurduğum yerde olduğumu hissediyorum. Kendime uymayan her şeyin üzerinden atlayıp, aklımdan çıkmayan bir yerde dinlendiğim hissine kapılıyorum. Küçükken sokağa atılan bir kedi yavrusu evine dönmek için dolaşır durur, geçici olarak sahipsiz kalsa bile çevresine bakınır durur da, nihayet birçok şeyin üzerinden atlayarak kendi evine ulaşır ya? İşte öyle. Ben atılmış bir kedi yavrusuydum."

"Terk edilmiş kedi yavrusu ha? Tam da bu duruma uygun olabilir. Ancak, rica ediyorum şu ketçaplı pilavını ye lütfen. Her zaman söylerim, o pirinç tanelerini pek sevmem ben. Korku aklımda canlanırken temel şekillerden biri o. İtici bir şekli yok mu, sence de? Rugby topu gibi değil mi? Rugby topu kucaklayıp koşmak, yerdeyken üzerine atılıp yakalamak için en uygun şekle sahiptir. Tekmeleyip, yerde yuvarlayınca nereye gideceği belli olmaz. Pirinç taneleri de öyledir. Yani, çiftçilik de öyle bir şeydir. Çiftçi kökenli bizler de, Japonya da çok benzer. Anlayabiliyor musun?"

"Sanırım pek anlayamıyorum."

"Bu arada sen kediden söz edince aklıma geldi. Eskiden sokağa atılmış bir kediyi, bulup eve getirmiştim. Babam çok

sert bir adamdı. Küçük bir şeyde bile, mesela bir melodramda ağlayınca bile hemen kızardı ama hayvanları severdi, kilerde beslememe izin vermişti. Güzel kediydi. Herhalde bir evcil hayvan dükkânından falan kaçmıştı. Tüyleri uzundu, kahverengi, siyah ve krem karmasıydı. Çok güzeldi, pırıl pırıldı. Bebekti ya, bana ısınmıştı. Psikolojinin temeli nedir, bilir misin? Diyelim A ve B var. Bu A ve B'nin ilişkisinde yönlendirici olacak güçlü taraf, söz söyleme hakkı olan taraf, ilişkiye ilgisiz kalabilen taraf olur. Anlıyor musun? A ve B, erkek ve kadın olursa daha rahat anlarsın. A, B'ye hayrandır, B ise onu bir pislik gibi görecek olursa, B, A'yı elinde oynatır. İşte, kedi de öyledir. İlgisiz durur. Hele de, soylu kan taşıdığı belgelenmiş olanlar, hani şu satın almak için on binlerce yen para ödenenler var ya, onlar. Ölecek olursa paralar uçar diye üzerine titrenir. Yiyecek bulamama endişeleri yoktur. Kuşaklar boyunca öyle yaşamışlardır. Elbette ilgisiz davranırlar, değil mi? Ama ben bedavaya bulmuştum. İşte bu, kedi için zor bir durum. Ölse bile benim hiçbir zararım olmayacaktı. Karşılıklı ilgisiz kalma çekişmesinde ben üstün geldim. Sırnaştığı anlarda, onun farkında değilmişim gibi yaptım. Yalnızlık çekerek, bir köşeye büzüştüğü anlarda süt verdim sadece. Sonunda kedi benim kölem haline gelmişti. Nereye gitsem peşime takılıyordu. Bir gün ortadan kayboluverdi, dönüp geldiğinde de gebeydi. Karnı iyice şişkinleşince doğurmasını görmek için hiç yanından ayrılmadım. Dört, beş yavru doğurdu. Kedi yavruları ilk doğduklarında fare gibi olurlar. Ben de küçüktüm ya, heyecanlanmış, sevinmiştim. Yaşamın gizemine ermiştim. Sevinç içerisinde kedinin çevresinde şarkılar söyleyerek dolaştım durdum. Bunun üzerine kedi, galiba yanlış anladı, yavruları öldüreceğimi sandı. Yeni doğmuş yavruları ağzına atıverdi. Bunun normal bir şey olduğunu sandım. Rahim sıvısı içinde vıcık vıcıktılar, herhalde temizleyecek dedim. Ama öyle değildi. Yavruları yemişti. Kıtır

kıtır ısırarak parçaladı. Ağzı kana bulanmıştı. Hey! Haşi! Kendi yavrusunu yedi be! Şaşkınlıktan bağırdım. Kafasına vurayım diye elimi uzatınca, ısırdı beni. Ağlamaya başladım, korkmuştum. Yavrularını yerken gözleri korkunçtu. O sırada beşinci yavruyu kustu. Artık kâfi der gibiydi. Ama yavrunun her tarafı ısırık içinde kalmıştı. Vücudu soğuktu, kalbi de durmuştu. Ağlayarak ablamı çağırdım, olanları anlattım. 'Tek bir yavru kaldı, kurtar' dedim. Ablam yavruyu ılık suya soktu, vücudunu ovaladı ama işe yaramadı. Artık vücudu sertleşmişti. Ağacın altına göm istersen, diye ablam yavruyu bana verdi. Yavruyu gazete kâğıdına sardım, naylon torbaya koydum, çukur kazdım. Bir saat kadar geçmişti. Çukuru yeterince kazmıştım ki, miyav miyav ağlama seslerini duydum. Naylon torbadan geliyordu. Tam Buda'ya dua ederek torbayı çukura yerleştirmek üzereydim. Yavru hareket ediyordu, vücudu da ısınmıştı. Dirilmişti işte. Acar, felaket bir kedi oldu. Oraların efesiydi. Koca köpeklerle kapışsa bile hiç yenilmezdi. Birçok köpeği tırmalayıp, kör etmişti."

"Bunları ne diye anlatıyorsun?"

"Özel bir anlamı yok. Ancak, o dirilen kedi ağlamıştı. Yaşıyorum işte, diye anlamamı sağlamıştı."

"İyi de ne anlamı var? Benim de aynı olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Hiç hoş değilsin. Seni terk eden annen de, senden nefret ettiği için yapmamıştır. O kedi gibi, belki de içgüdüsüyle seni korumak istemiştir."

"Hımmm. Bu anlamda mı söylemiştin? Çok saçma!"

"Nesi saçma? İyi bir öykü işte."

"Bu olay ne zaman olmuştu? Kışın mı?"

"Yazın."

"O kedinin adını ne koymuştun?"

"Hangisinin?"

"Anne kedinin."

"Peko."

"Peki, yavrusunun?"

"Sokak kedisi olmuştu ya, adı falan yoktu."

"O sokak kedisinin dirilip de, nasıl güçlendiğini anlayabiliyor musun, Mr. D?"

"Öteki dünyaya gidip gelebildiği için mi?"

"O kadar basit değil. Nefreti sayesinde."

Haşi terli elleriyle tuttuğu çatalını yere düşürdü. D'nin bakışları Haşi'den yerdeki çatala kaydı. Haşi'nin gözleri kedinin yavrusunu yediği anki halini andırıyordu. Hurma ve su getiren aşçı kadın masaya yeni bir çatal koyarak, yerdekini almak için eğilen Haşi'yi daha sonra kendisinin kaldıracağını söyleyerek durdurdu. Karanlık döşemeye düşen soğuk kurşuni ışıltılar D'yi afallattı. D'nin niyeti, Haşi'ye onu terk eden kadınla buluşturmasını televizyonda yayımlayacağını açıklamak ve onu razı etmekti.

"Bu çok normal. Sadece kediler değil. Kuşlar, balıklar da aynıdır. Onlarcası doğar ama çok azı hayatta kalır. Annesinin kendini yemeye kalkmasına rağmen hayatta kalan o kedi nefretle dolmuştu. Her şeyden önce annesinden nefret etmiştir. Gözleri henüz açılmadığına göre, çevresindeki her şeyden nefret etmiştir. Bu nefrete düşünerek sahip olmamıştır. Beyni henüz bıngıl bıngıl olduğuna göre düşünebilecek durumda değildir. Yarıcanlı durumda bile olsa, biraz gücü kalmıştır. Yazdı değil mi? Güneşle ısınmıştır. Sıcaktı herhalde. Soğuyan kanı ısınınca kaynamaya başlamıştır. Dayanamayıp bağırmaya başlamıştır. Öyle hayatta kalınca da, annesinden, çevresindekilerden nefret etmiştir."

"Oo, ilginç bir yorum. Sana mı ait?"

"Elbette."

Ama öyle değildi. Bunları Kiku söylemişti. Evet anımsamıştı. Az öncesinden beri burnunu huylandıran bu kokuyla, domatesleri anımsadı. Yetiştirme yurdundayken geziye git-

tiklerinde, tekerlekli paten sahasında emanet dolabını görmüşlerdi. Arı kovanı gibiydi. Biz arı yumurtalarıyız, demişlerdi ikisi. *Belki bu dolaplarda kardeşlerimiz vardır.* Kızıl saçlı kadın dolaplardan birini açınca, domatesler düşüp, yuvarlanmıştı. O an Kiku, öfkeli bir yüzle basıp domateslerden birini ezmişti. Ekşi bir kokusu vardı.

"Öyleyse sen, içindeki nefretle mi söylüyorsun şarkılarını?"

"Hayır, öyle değil."

"Nasıl öyleyse? İçindeki nefreti unutmak için mi?"

"Bilmiyorum."

"Şımarık veletler! Sizi dinledikçe içim kalkıyor. Burası benim yemek salonum olmasa öğüre öğüre kusardım. Hiç anlamıyorsunuz. Siz doğduğunuzda dünyanın her yerinde klima vardı. Soğuğu bilmiyorsunuz. Hele sen, şefkatle büyütülmüşsündür, hem yurtta hem de evlatlık gittiğin yerde. Üzerinize titremişlerdir. Yani sadece doğduğunda kısa bir an soğuğa maruz kalmışsındır. Başkaları onu bile görmemiştir. İşte, sen sadece doğduğunda, yalnızca kısa bir an soğuğu tanıdın. Ama ondan sonra hep klimalı yerlerdeydin. Her yanın sıcaktı. Biraz soğuğu gördün diye, sıcağın ortasında zırıldayıp duruyorsun. Bu halinle insanların yüreklerine ulaşabileceğini mi sanıyorsun? Aptal!"

Haşi suyunu bir dikişte içti. D'ye karşılık vermek istedi ama diyecek söz bulamadı. *Kiku olsa bir şey söyler, yumruklamaya kalkardı,* diye düşündü. Yeni çatalla buğulama domatesi ezerken, Kiku'nun güçlü kaslarını aklından çıkarmaya çabaladı. *Kiku artık beni sevmiyordur.* Domatesin içinde yeşil tozlar birikmişti. Haşi o kısmı ağzına attı. Japon balığı suratlı aşçı kadın bilgiç bilgiç gülümsüyordu. "Domateslerin içine maydanoz ve yeşil yosun koydum, güzel olmuş mu?" Mr. D, erimeye başlayan frigo dondurmasını ikiye ayırıp, daha büyük olan kısmını ağzına attı. Mor renk-

li buz parçalarının dilinin sıcaklığıyla erirken çıkardığı ses duyuldu.

* * *

Tokyo'ya döndükten sonra Haşi'yi bir kadınla tanıştırdılar. D'nin bulduğu bir stilistti. Adı Niva'ydı.

Niva yanında getirdiği saç şekli, makyaj ve giysilerle ilgili on ayrı çizim için D'yle görüştükten sonra, kendi kullandığı arabasıyla Haşi'yi önce kuaföre götürdü. Aoyama Sançome'de, siyah camlarla kaplı bir binanın sekizinci katındaki kuaförün girişinde onları rimeli kertenkele gibi görünen bir kadın karşıladı. Kuaförün adının yazılı olduğu tabelanın neon ışıkları yanıp sönüyordu: "Marx." Kuaföre gelen ünlülerin polaroid fotoğrafları tüm duvarı kaplamıştı. İçerisi bir kuaförden çok 19. yüzyıl Batı tarzı döşenen misafir odalarını andırıyordu. Saç kesimi için sadece iki koltuk vardı. Koyu kırmızı tik ağacı rafta bel çapı son derece dar korseler sıralanmıştı. Salonun ortasında rengi atmış, kül rengine dönüşmüş emaye akvaryumun içinde küçük bir heykelcik ve su vardı. Heykelcik, sivri dikenli ve yapraklı bir bitki, oyuncak bebek, üç başlı yunus ve sabun köpüğü, her biri faklı tür mermerden yapılmıştı.

Niva içeriye doğru ilerleyince dört kuaför işlerini yarıda keserek selamlamaya geldiler. Niva içlerinden birine "Patron nerede?" diye sordu. Saçlarının önünü kurdeleyle toplamış kadın dışarıda olduğunu söyleyince, Niva yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeksizin "Çağırın öyleyse" diyerek şezlong şeklindeki koltuğa oturdu. Haşi, Niva'nın arkasında hareketsizce duruyordu. Bir süre sonra şişman, beyzbol üniforması giymiş bir adam terini silerek içeriye girdi. Başında "P" harfi yazılı şapka olan adamın bıyıkları vardı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra sigarasını yaktı. "Çocuk bu mu?" diye sordu Niva'ya,

tek gözünü kapatarak. Niva öyle olduğunu söyledi, oturduğu yerden kalkıp parmaklarını Haşi'nin saçlarına geçirdi. Şişman adama hazırladığı çizimleri gösterdi. Adam iç taraftan eski ve kalın bir kitap getirdi. Sayfaları karıştırarak parmağıyla bir resmi işaret etti. Haşi resimdeki adamın kim olduğunu sordu. Şişman adam tiz bir sesle Bryan Johnes'in on yedi yaşındaki hali olduğunu söyledi.

Önce Haşi'nin saçlarını yıkadılar. Saç yıkama lavabosunda şişman adam duş kordonunun uç kısmını değiştirdi. Yer yer paslanmaya yüz tutmuş pirinç duş ucunu kullanarak Haşi'nin saçlarını ıslattı. "Bu Rudolf Valentino'nun kaldığı otel odasındaki banyonun. Oradan satın alıp getirdim. Anı değeri olan bir şey. Saçlar sanatçının antenidir. Mr. D senin için 'Dilenci Prens' diyordu. Ne anlama geliyor?" Haşi kesilen saçlarının tutam tutam yere düştüğü o can sıkıcı süre boyunca Niva'yı gözlemledi. Yumurta suratlı bir kadındı. Gözleri çekik, kaşları kalkıktı. Dudakları inceydi. Genel olarak, savaş yıllarındaki kadınlar gibi bir havası vardı. Koyu lacivert, ciddi denebilecek renkteki döpiyes takımı, düşük topuklu ayakkabıları, ten rengi, yer yer kırışıklar oluşmuş külotlu çorapları, ağır olduğu halinden belli çantası, kısa saçları... Bu haliyle başına bandana bağlayıp dik durarak selam verecek olsa, hangi cephede olursa olsun yadırganmazdı. Haşi bu düşüncelerle kendi kendine gülümsedi. Aynadaki Niva'yla göz göze geldi. Niva, naylon iplikle dişlerini temizliyordu. Haşi'nin gözüne Niva'nın manikürsüz elleri takıldı. Haşi ilk kez, Niva'nın ellerinin yaşlı bir nineninki gibi kurumuş olduğunun farkına vardı.

Otelin fıskıyeli yeraltı katındaki, travesti tezgâhtarın çalıştığı konfeksiyon mağazasında, Niva beşer adet siyah satenden fermuarlı ceket ve yanları kelebekli pantolon sipariş etti. Çekime gideceklerini söyleyerek ipek bir gömleğin boyunu orada düzelttirdi. Travesti tezgâhtar, bir ay önce bir ak-

törle birlikte Güney Pasifik'teki bir adaya gittiğini, kılıçbalığı tuttuklarını tekrar tekrar anlattı. Heyecanlanan aktörün yere yanlış basarak denize düşecek gibi olunca oranın yerlilerini kahkahaya boğduğunu, kılıçbalığının ızgarasını yaparak coşkulu bir parti düzenlediklerini, o partide kıçının arasına neon tüpü sıkıştırarak okyanus balığı taklidi yapmak zorunda kaldığını anlattı. Niva, sabırla dinlerken giysilerin fiyatında yüzde 5 indirim yaptırmayı başardı.

"Bundan sonra şık giyinmelisin. Şık giysilerle dolaş." Arabada Niva konuşmaya başladı. Haşi, Niva'nın direksiyon tutan, sanki başka birinin eliymiş hissi veren kırışıklarla dolu eline bakmaktan kendini alamadı. "Şık olmalısın. Şık giyinmek dünyanın en boş hobisidir. O yüzden eğlencelidir zaten. Giysilerin neden giyildiğini, makyajın neden yapıldığını bilir misin? Üzerinden atıp çırılçıplak kalmak için. Sana bakanların oranı hayal etmeleri için. Çıplak kalıp, örselendiğinde, yüzüne su atıldığında, köpek gibi kovalandığında artık her şey biter. Sıfırsındır. İşte o yüzden iyi bir şeydir." Niva ilk kez güldü.

Tanıtım filmi çekimi Tokyo Kulesi'nin kocaman maketinin bulunduğu bir film setinde yapıldı. Henüz hazırlıkların tamamlanması için biraz zaman olduğu söylenince, Haşi diğer stüdyolara göz attı. Süs lambalarının yanıp söndüğü plastik karpuz bahçesinde bir sumo güreşçisi ile hamile bir kadın vals yapıyordu. Elinde megafon tutan genç adama sorduğunda, yatıştırıcı ilaç reklam filmi çekimi olduğunu söyledi. Onun yanındaki stüdyoda savaş alanındaki bir top bataryasından elinde ay motifli bir bayrak tutan orangutan sallanıyordu. Kamera çekime başlayınca aşağı indi. Terbiyecisi şeker vererek hareketleri yaptırmaya çalışıyordu ama pek başarılı değildi. "Işıklardan gözleri kamaşıyor, olmuyor işte" dedi terbiyeci, sıkıntılı bir suratla. İlk ışıkları kısarak kamerayı çalıştırdıklarında tüm ışıkları yakmaya karar verdiler.

Stüdyo kararınca orangutan kısık bir sesle uzun uzun uludu. Terbiyeci canla başla top bataryasına asılması için ikna etmeye çalışıyordu. Orangutan sağ eliyle bataryaya asılıp sol eliyle bayrağı tuttu. Işıklar yandığında kadın elemanlar çığlık attılar. Hayvan sol eliyle penisini mıncıklıyordu. Haşi gülmeye başlamıştı ki, Niva yanına yaklaşıp, hazırlıkların bitmek üzere olduğunu, geri dönmesini söyledi. Niva, orangutanın çevresi tüysüz penisine bakıp yüzünü buruşturdu. Haşi gülmeyi kesti. İkiz kızlar tüm vücutlarına yağ sürmüş, başlarının üzerinde meyve sepetleri, ağlayarak yürüyorlardı. Birinin ağzında derece vardı. Herhalde menajerleri olan adam "Sadece memeleri, geri zekâlı, sadece memeleri. Memeleri işte, sadece memeleri" diye arka taraftan bağırıyordu. Mayolu kızların yanından geçerken, Haşi o sert ter kokusunu hissetti. Başını çevirdiğinde, kızın başındaki sepette taşıdığı kavun düşmek üzereydi. Ayak parmağına denk gelen kavun parçalanıverdi. Kavunun parçaları arasından kıpkırmızı ojeli ayak tırnakları gözüküyordu. Kız bir taraftan ayakları silinirken, Haşi'ye yaklaştığında ağzındaki dereceyle gülümsedi. Haşi tepki vermedi.

Haşi o gece doğduğundan beri ilk kez alkollü bir içki içti. Tanıtım filmi çekimi planlanandan üç saat daha fazla sürmüş, gece geç saatlere sarkmıştı. Yemek yedikten sonra, Niva onu yüksek bir binanın terasındaki bara davet etti. Haşi, "Kameramanın dediklerine harfiyen uyacağım diye fazla güldüm, yorulmuşum" deyince, Niva meyve suyu değil, içki içmesini önerdi. Haşi içkiden hoşlanmazdı. Terk edilmiş maden adasında Kuvayama her akşam içki içer, birdenbire neşeyle konuşmaya başlar, ortalık yere o pis kokan çişini yapardı. Kendisinin ne sıkıntılar çektiğini, acınacak halde ama mutlu olduğunu uzun uzun anlatır, sonunda mutlaka madencilerin marşını söyler ve ağlamaya başlardı. Haşi içkinin insanı o hale düşüren bir şey olduğu kanısındaydı. Niva az

öncesinden beri tek başına viski içiyordu. Garson limon dilimiyle süslenmiş şeffaf bir kokteyl getirdi. Niva seçmişti. "Bu sinirlere çok iyi gelir." Bir yudum aldığında dilinin uyuştuğunu hissetti.

Gözünün önündeki kül tablasında Niva'nın sigarası duruyordu. İzmaritlerin ucu kıpkırmızıydı. İçmeye devam ettiği sigaranın ucundan duman çıkıyordu. Niva'nın parmakları uzanıp sigarayı yakaladı. Parmakları inceydi. Haşi anımsadı. Neden sadece ellerinin yıpranmış, yaşlı bir kadınınki gibi olduğunu hep sormak istemişti. Haşi "Bir şey sorabilir miyim?" dedikten sonra, biraz heyecanlanarak, o şeffaf içkisini bir dikişte bitirdi. "Ellerin..."dedi ve şiddetli bir öksürüğe tutuldu. Kızgın kumlar boğazından geçiyor, midesi çapayla kazılıyor gibiydi. Niva seslice gülerek, sırtını sıvazladı. Öksürüğü durduğunda, Haşi'nin içtiği içki etkisini göstermeye başlamıştı. Çevresindeki gürültü uzaklaştı, neredeyse hiç duymuyordu, Niva az önce olduğundan çok daha yakınına gelmiş gibiydi. Aynı kokteylden bir tane daha söyledi. Onu da bir dikişte içti. Bu sefer öksürük tutmamıştı. Niva alkışlamıştı. Kafası iyice ağırlaşan Haşi, Niva'ya elleriyle ilgili bir şeyler sormaktan vazgeçti.

Niva'nın pürüzsüz baldırlarına baktı. Harika kıvrımlar kadifenin altından belli oluyordu. *Ne kadar güzel!* Sonra, bakışları Niva'nın sigara kıstırdığı dudaklarına kaydı. Tavandan gelen kısık ışık altında silueti parlıyordu. Garson kül tablasını değiştirmeye geldi. O an Haşi, Niva'nın ellerinin sırtını garsonun görmemesi için gizlemeye çalıştığını fark etti. Belki o hareketi tesadüfen yapmıştı ama Haşi'ye saklamaya çalışıyor gibi gelmişti. Aniden, *bu dünyada mutluluk yok* düşüncesi geçti aklından. İçinde büyüyen kederle ağlamaklı bir hale geldi, var gücüyle kendini zapt etti ve bir anda içindeki üzüntü yerini kızgınlığa bıraktı. *Bütün gün boyunca benim için uğraşan bu güzel insanın; kuaförde, çekim setinde,*

konfeksiyon mağazasında herkesin saygısını gören, hiç istifini bozmadan ipek gömlek için indirim bile yaptırarak beni korumaya çalışan bu insanın; viski içebilen, pürüzsüz bacakları olan, keskin bakışlı ama gülünce şefkatle dolan gözleri, ıslak ve yumuşak dudakları olan bu insanın; sadece ellerinin sırtı yaşlı biri gibi diye mutsuzluk yaşamasına ben izin vermem! Ancak, şu an benim yalnızlıkla titreyen bu insanı kurtarabilmem imkânsız. Ellerini düzeltebilseydim... Bu bütün günün minnettarlığıyla ellerini düzeltebilseydim... Of, off... Bir büyücü olsaydım onun için her şeyi yapardım. Bu ipek gömleği, Kazuyo'dan kalan kemik parçasını, ses tellerimi, her şeyimi verirdim. İçinden yükselen kızgınlığa kendisi de şaşırmıştı. Öylesine şiddetliydi ki, Haşi bir süre daldı gitti.

Haşi'nin tuhaflaştığını fark eden Niva, su içirmeye çalıştı. Haşi su dolu bardağı yere düşürünce, Niva'nın elini yakalayıp ağlamaya başladı. "Elimden hiçbir şey gelmiyor, özür dilerim." Titremeye başlayan Haşi, içindeki üzüntüyü boşaltabilecek bir yer aradı. Böyle bir yerin olmadığının farkına vardığı an, gözleri parçaları beceriksizce çalmaya devam eden piyaniste takıldı. Haşi, Niva'nın elini tutarak piyaniste doğru kısık bir sesle söylendi. "Sen o güzelim parçaları berbat ettiğin için bu kadının elleri böyle, o yüzden yaşamı karanlıklara gömülmüş. Bestecisi yaşamını adayarak o parçaları yapıyor. Herkes yalnızlığa kapılmamak için, arkadaşlarını düşünerek tek başına mücadele ediyor işte." Haşi, Tatsuo'nun el yapımı tabancasıyla piyanistin beynini dağıttığını hayal etti. Sanki, Niva için yapabileceği tek şey oydu. Haşi, hışımla oturduğu yerden kalktı. "Tamam, Niva'yı herkesten koruyacağım." Piyaniste doğru yürüdü. Niva durdurmaya çalışıyordu. Haşi, kendisinin de şaşırdığı bir güçle Niva'yı iteledikten sonra viski şişesiyle piyaniste vurmaya kalktı. Kopan çığlıklar arasında, arkasına dönen piyanist, kendini ucu ucuna kurtardı. Haşi'nin var gücüyle salladığı şişe klavyeye çar-

pınca müthiş bir ses çıktı. Şişenin kırılma sesi ve piyanonun akortsuz sesi, sıvının döşemeye akma sesi... Haşi sarsılarak kustu. Bir an sessizliğe gömülen bar, tekrar uğultuya boğuldu. Niva ve garsonun kendine yaklaştığını gören Haşi, neredeyse binayı titreten bir sesle "Dokunmayın bana!" diye haykırdı ve hareketsiz kaldı. Rahatsız olmuş yüzlerle bardan çıkmaya çalışan müşteriler, onlardan özür dileyerek döşemeyi silen garsonlar, "rezil herif" diye mırıldanan piyanist, başında dikilen Niva. İlk farkına varan Niva oldu. Ardından piyanist kulak kesildi. Garsonlar yeri silmeyi bıraktı, müşteriler oldukları yerde kaldı. Herkes hareketsizdi, konuşmayı kesmişti. Haşi şarkı söylüyordu.

Haşi emekleme posizyonunda, gözlerini kapatmış şarkı söylüyordu. Önce kuş sesine benzeyen kısa bir mırıldanmayla başlamış, daha sonra herkesin kulağının dibinde yankılanıyor gibi, tuhaf bir sesle şarkısına başlamıştı. Hiç kimsenin duymadığı bir melodiydi. Haşi'nin kendi bestelediği "Dans Hastalığı Baladı" idi.

Dinledikçe, Niva'nın tüyleri diken diken oldu. Haşi'nin şarkı söyleyen sesi, hayvan tüyüyle örülmüş ince bir zarın arkasından gelen bir ses gibiydi. Akmıyor, barı dolduruyordu. Zayıf olması gereken ses kaybolmuyor, insanın tenine yapışıyordu. Sanki kulaklardan girmiyor, derinin gözeneklerinden kana karışıyordu. Havadaki titreşimin sonu gelmiyor, gittikçe yoğunlaşıyordu. Niva, barın içinde oluşan yapışkan, reçel gibi bir havanın kendisine bir şeyler anımsatmaya başlamasına engel olmaya çalıştı. Sesi duymamaya çalıştıysa da, gözlerinin önünde bir manzara canlandı. Gözlerinin önünde canlanmaktan ziyade, belleğinin sinirlere ulaşan bir devresi tamamen kapanmış gibiydi. Aniden gözlerinin önünde canlanan bir filmin içerisine çekiliyormuş gibi hissetti kendini. Bir şehrin akşamüstü manzarasıydı. Havadaki çizgiler turuncu, geri kalan karanlık mavi içerisinde hareket eden bir tren. Ni-

va, başını sallayarak barın içinde göz gezdirdi. Kimse kımıldamıyordu. Piyanist ellerinin arasına aldığı başını sallıyordu. Niva durdurması gerektiğini düşündü. Cesaretini toplayarak Haşi'ye yaklaştı. Eliyle ağzını kapattı. Şaşıran Haşi, Niva'nın elini ısırıp "Ben zayıf bir insanım" dedikten sonra kendini kaybetti.

13

Haşi, Mr. D'nin ayarladığı apartman dairesine dönmek istememişti. Islak yolda yürüyordu. Sarhoşluğu geçmişti. Niva'nın yaşı 38'di. Kansere yakalanmış, ameliyatla memelerinin ikisini de almışlardı. Sadece belden aşağısı kadındı. Haşi'nin tanıdığı ilk kadındı. Neden ereksiyon olduğuna bir türlü anlam veremiyordu. Doğduğundan beri ilk kez çıplak bir kadın görüp de ereksiyon olmuştu. Memeleri olmadığı için miydi, yoksa sert, sıcak, yuvarlak diliyle anüsünü yaladığı için miydi? Belki de sadece sarhoş olduğu içindi. Haşi içinden yağmurun yağmasını dileyerek yürümeye devam etti. Parçalanan bulutlar müthiş bir hızla doğuya doğru akıyordu. Hava böyle olduğunda, artık yağmurun yağmayacağını Haşi biliyordu.

Ortaokuldayken, spor sahasında su birikintileri oluşunca beden eğitimi dersi iptal edilir, ders programında beden eğitimi dersi olan günlerde sadece yağmurun yağmasını dilerdi. Özellikle aletli jimnastik çalışmaktan nefret ederdi. Sınıfta barfiks aletinde ters duruş yapamayan tek öğrenci Haşi'ydi. Herkesten çok Kiku'dan utanırdı. Barfiks dersi iptal edilsin diye, bir kitaptan öğrendiği Orta Amerika yerlilerinin yağmur çağırma büyüsünü yaptığı bile olmuştu. Büyü, fare ölüsünü çatı saçağından sallandırarak yapılıyordu. Terk edilmiş maden alanında fare tuzağı kurunca, sepetin içi dolup taşmıştı. Deniz suyunda fareleri boğarken, ya işe yaramazsa di-

ye düşünmüş, dehşete kapılmıştı. Kendisinden nefret etmişti. Kendisinden nefret etmemenin yolunu bilmiyordu. Barfiksten çok daha fazla nefret ediyordu. Saçakların altına, on iki fare ölüsünü kuyruklarından raptiyelerle tutturmuş, tamamını sallandırdığında, yaşadığı heyecan yüzünden iyice yorulmuştu. Sıraladığı farelere bakarken her dileğinin gerçek olacağı hissine kapılmıştı. Belki de ters duruşu bile yapabilecek hale de gelirdi. Bir havaya bir farelere bakarak yağmur yüklü kara bulutların ortaya çıkmasını beklemişti. Bir süre sonra kuş sesleri duymaya başlamıştı. Açılmış kanatların gölgesi yere vuruyordu. Karaçaylaklar gelmişti. Onlarcası üşüşüp önce çatıya inmişlerdi. Haşi iki kez taş fırlatmıştı ama hemen sonra taş atmaktan vazgeçmişti. Karaçaylaklar çatıdan havaya yükselip, bir an havada asılı kaldıktan sonra avlarını hedefleyerek yıldırım gibi alçalmışlardı. Hatasız bir şekilde tek seferde avlarını kapmışlardı. Karaçaylaklar uzaklaştıktan sonra, geriye sadece raptiyelerin ucunda sallanan fare kuyrukları kalmıştı. Yere hiç düşmeyecek kahverengi su damlaları gibi duruyorlardı.

Yağmur tüm siluetleri bulanıklaştırır. Net gölgeler yerine su birikintilerinin sallanan yansımalarını tercih ederek yürüyenler için uygundur.

"Yağmur yağdığında bir şeyler anımsayacak gibi oluyorum" demişti Haşi, Niva'nın odasının penceresine küçük yağmur damlaları vurmaya başladığında. Niva yataktan doğrulmuş, içine sünger tıkıştırdığı sutyenini takmıştı.

"Baksana Haşi. Şimdi mesele yok ama ünlü olduğunda asla geçmişi anımsamaya çalışma. Kendinin kim olduğunu anlayamaz hale gelirsin. Çok satan insanların çocukluğunu anımsamaması gerekir. Çıldırır yoksa. Öyle bir sürü insan var."

Haşi farkında olmadan İlaç Adası'na ulaşan tünelin girişine kadar gelmişti. Market'in gün ağarmadan önceki görüntü-

sü; kepenklerini kapatmış seyyar dükkânlar; kâğıt, metal ve cam parçaları; sigara izmaritleri... Kendini satmayı başaramayan travestiler yorgun yüzlerle yere oturup kalmışlardı. İki kadın fahişe ellerini dizlerine uzatmış, bacaklarını kırıp gererek esneme hareketleri yapıyorlardı. Müşteri bulamayan fahişeler evlerine dönmeden önce ayak kaslarını gevşetme hareketi yaparlar. Ayakkabılarını değiştirerek spor ayakkabısı giymiş yabancı fahişeler de vardı. Bütün gece boyunca ayakta dikilen kaslara gece uyurken kramp girmesinden korkarak öyle yapıyorlardı. Ayaklardaki kramplar, vücut içeriden çürüyormuş gibi bir kâbus haline gelerek fahişenin gün ortasında uyanmasına neden olur. Öyle anlarda perdenin ya da panjurların arasından sızan ışık hüzmeleri insanın ayağına vuruyor da olabilir. Fahişelerden biri yere yuvarlandı. Eteği sıyrıldı, külotsuz kalçaları ortaya çıktı. Soluk benizli bir travesti pupis tüylerine sigara izmariti dolandı diye dalga geçiyordu. Kıçının üzerine oturan fahişe, orası apaçık halde oturarak bir süre ayakkabısını düzeltmeye çalıştıysa da, sonra vazgeçip ayakkabıyı fırlatıp attı. Ayağını sürükleyerek yürümeye başladı. Tek ayağındaki ayakkabının yüksek topuğunun yere bastıkça çıkardığı ses duyuluyordu. Dengesizce yürüyerek tünelin çıkışına yaklaştığında, kadın nihayet tek ayakkabının bir işe yaramayacağına kanaat getirmiş olacak, arkasına dönüp sabah havasını lanetlercesine ayağını savurarak yüksek topuklu ayakkabıyı fırlattı. Çıplak ayaklı kadın tünelden çıkarken avuç içini gökyüzüne uzattı. Yağmur yağmıyordu. Kadının kaybolduğu karanlığın içinden, bisikletli bir oğlan tünelin içine daldı. Selesinde cam kaba konmuş yoğurtlar vardı. Kültür fizik hareketini tamamlayan fahişeler satın aldılar. Makyajı silinmiş dudaklarının çevresine yapışan beyaz sıvıyı yavaşça yalayarak temizlerlerken Market'in gecesi sona erdi. Tünelden çıkmak üzere hareketlenen tanıdık bir travesti selam verdi. Dilsiz bir yaşlı travesti el ha-

reketleriyle Haşi'nin ipek gömleğini övdü.

İlaç Adası'ndaki hava özlem yüklüydü. Yanık kalmış ışıklar yerdeki çamur birikintisinde kıvrımlar haline gelerek yansıyordu. Sokaklar ve evler değişmemişti. İlaç Adası'ndan ayrılmasının üzerinden iki ay bile geçmediğine göre değişmesine olanak yoktu ama Haşi, bu demir perdelerle çevrili sokakların ve evlerin ortadan kalkmasını, kaybolmasını istiyordu. Sadece burası değil. Kuvayama'nın evinin, yazın sarmaşık çiçekleri açan yolun, Milk'in köpek kulübesinin, sahilin, yetiştirme yurdunun, kiraz ağaçları sıralı yolun ve kumluğun, dua salonunun, her şeyin ortadan kaybolmasını, yok olmasını istiyordu. *Neden? Ben şarkıcıyım. Ben şarkıcı oldum. Aslında şarkıcı olmak değil, şarkıcı olarak doğmak isterdim. Şarkıcı olmadan önce ben bir ölüydüm. Gülmek istemediği halde, öyle istendiği için gülen, odaklaması kaymış bir fotoğraftaki insandım. Şarkıcı olmadan önceki kendimi geçmişe doğru takip ettiğimde, korkmuş, ağlayan çıplak bir bebeğe ulaşıyorum. Kutunun içinde üzerine ilaç dökülmüş, yarıölü halde terk edilmiş bir bebek. Şimdiye kadar hep öyleydim. Şarkıcı olunca ilk kez o emanet dolabının içinden çıkabildim. Yarıölü haldeki kendimden nefret ediyorum. Yarıölü halimle yaşadığım her yeri yok edebilsem keşke.*

Haşi sokaktan geçerken, Niva'nın dilinin dokunuşunu anımsadı. Sırtı, kalçaları, organı, ayak parmaklarıyla bu dokunuşu anımsıyordu. Pütürlü, sanki içinde kemik varmış gibi sert bir dildi. Vıcık vıcık ıslak, ucu sivri bir dil. *Niva, menimi yuttu. O tadı iyi bilirim. İnsanın boğazına yapışır, gargara yapınca bile çıkmaz.. Ölmüş spermler damağın iç kısmına yapışıp kalır, çay içerken bile hep ağız içinde boşalmayı anımsarsın.* Niva bunu ilk kez yaptığını söylemişti. "Baksana Haşi. Önemli bir şey öğreteyim. Yanak yanağa dans ederken erkek göğsünü germelidir. Senin gibi kamburunu çıkartırsa pek hoş olmaz." *Az daha bir kadınla ilk kez dans ettiği-*

mi söyleyecektim. Niva beni erkek olarak kabullendi. Artık bir eşcinsel değilim. Haşi aniden ürpererek durdu. İlerisinde birinin silueti seçiliyordu. Ona doğru yaklaşıyordu.

"Demek sensin. Sen olduğunu düşünmüştüm. Pencereden bakıp sen olduğunu tahmin etmiştim."

Aynı apartmandan, her deprem sarsıntısında kalkıp "Yaşasın!" diye bağıran ihtiyardı.

"Geri mi döndün?"

"Hayır, öylesine uğradım."

"Yalnız kaldım. Herkes ortalıktan kayboldu, yalnızım. Geceleri korkudan uyuyamıyorum."

"Öyle mi? Ben artık geri dönüyorum."

"Erişte yer misin? El yapımı erişte satın almıştım. Biraz arttı."

"Teşekkür ederim ama ben geri döneceğim."

Yaşlı adam rengi atmış patiska pijama giymiş, ayaklarına kadın terlikleri geçirmişti. Vücudundan ekşi bir koku yayılıyordu. Haşi kötü bir şeyler olacak hissine kapıldı. Çabucak oradan ayrılması gerektiğini düşündü. Sokağa dönmeye çalıştığında yaşlı adam kol ağzını yakalayarak durdurdu.

"Senden bir ricam var."

"Acele dönmem lazım. Yine gelirim."

Yaşlı adamın kucağında mukavva kutu vardı.

"Bunu isteyebileceğim hiç kimse yok. Senden başka kimsem yok. Bunu gömer misin?" diyen yaşlı adam, mukavva kutuyu uzattı.

"O ne ki?"

"Sizin yan odanızdaki karnı kocaman şişmiş bir kadın vardı ya, onu kovduğumda bırakıp gitti."

"Al senin olsun."

"Öyle bir şey değil, bu bir ceset."

Hislerinde haklı çıkmıştı. Yaşlı adam mukavva kutuyu yere bıraktıktan sonra "Lütfen!" diyerek kaçmaya çalıştı. Haşi

adamı yakasından yakaladı.

"Olmaz. Neden benim o işi yapmam gereksin ki?"

Yaşlı adamın boynu feci halde soğuktu, Haşi adamın yakasını bıraktı. Yaşlı adam dizlerinin üstünde yere çöküp, titreyerek ağlamaya başladı. Kurumaya yüz tutmuş toprağı tırnaklarıyla kazırken, ne söylediği anlaşılmayan sesi Haşi'nin kulaklarına doldu. Kanlanmış gözlerinden boşalan yaşlar yüzünü kaplayan kırışıkların arasında takıldı kaldı. "İnsan olamamışlar! Gökten cezanız inecek, görürsünüz. Rezil herifler. Ölülere saygı göstermediğiniz için, yüce efendi sizi affetmeyecek. Yahya'nın sonsuz kabulünü bilir misin? Yer yarılacak, yer kabuğu çatlayacak, yardım dileseniz bile çok geç olacak." Sokakta sıralanan evlerde ışıklar yanmaya başladı. "Kes be!" sesi yankılandı. Haşi bir varilin arkasına gizlendi. Pencere açılıp belden yukarısı çıplak adamlar, kadınlar bakmaya başladı. Yaşlı adam çamura bulanmış halde kıvrılarak bozuk radyo gibi çatlak sesiyle anlaşılması güç ağıtına devam etti. Yüzünü kaldırarak gökyüzüne bakıp "Yüce efendim cezalandır bizi!" diye tekrarladı. Karşı taraftaki bir pencereden fırlatılan kâse yaşlı adamın ayağının dibine çarpıp parçalandı. Arka taraftan gelen bir viski şişesi başına isabet edip kırıldı. "Al işte geri zekâlı! Gökte aradığın cezayı buldun." Yaşlı adam hareketsiz kaldı. İnsanlar kayboldu, pencereler kapandı. Sokak tekrar sessizliğe büründü.

Haşi usulca yaşlı adama yaklaştı. Alçak bir sesle inliyordu. Sarılarak kaldırıp, omzuyla destek olarak apartmana kadar taşıdı. Oda acil durum besin malzemeleri, ilaçlar, katı yakıt ve içme suyu şişeleriyle dolmuştu. Yatırıp yarasını temizledi, raftaki merhemi sürüp, yırttığı bir havluyla yarayı sardı. Haşi sokağa dönüp mukavva kutuyu kaldırdı. Bantla ağzı iyice yapıştırılmış, ayrıca iplerle sımsıkı sarılmıştı. Salladığında, vücudu sertleşen bebeğin kutunun kenarına çarptığını hissetti.

Haşi hurda arabaların atıldığı yere gidip bir kürek aradı. Kürek bulamayınca, onun yerine ucu düz ve genişçe ezilmiş bir demir parçası buldu. Sonra da boş bir yerde çukur kazmaya başladı. Hiçbir şey düşünmeden kazdı çukuru. Tüm vücudundan boşalan terlerle gömleği tenine yapıştı. Demir parçasını var gücüyle toprağa saplıyordu. Demir saplanmaz olunca toprağı elleriyle eşelemeye başladı. Tırnaklarının arası çamurla doldu. Derince kazmazsa köpekler kazıp çıkartabilir, çaylaklar üşüşüp bebeği parçalayabilirlerdi. Haşi dinlenmedi. Kolları hemen uyuşmuş, beli ağrımaya başlamıştı. İş ya da spor yaptığında başkalarına kıyasla çok daha çabuk yorulduğu için, Haşi şöyle düşünmüştü. Haşi'nin vücudunda midesi, bağırsakları ve ciğerleriyle birlikte "yorgunluk" denen bir organı daha vardı ve vücudunu hareket ettirince bu organ çalışmaya başlayıp kaslarına ve kalbine yapışıyor, o yüzden de başkalarından daha çabuk yoruluyor olmalıydı. Ama Haşi şu an bunu düşünmüyordu. Çıldırmış gibi çukur kazıyordu. Ellerini, ayaklarını, tahta parçalarını kullanarak kazıyordu toprağı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. *Bir daha asla yağmur büyüsü yapmam, asla fareleri asmam. Yağmur yağmasın. Toprak ıslanırsa bebek çürür.*

Bir cam parçası elini kestiğinde, artık sabah olduğunun farkına vardı. Cam parçası, uzaktaki gökdelenin arasından süzülen ışığı yansıtmıştı. Haşi kendini, bir tel parçası olmuş gibi hissetti. Kurşuni, salınan dalgalara benzeyen demir ağ, arkasındaki ağaçların, binaların ufuk çizgisine yapışan tellerin bir parçası gibi parladıklarını düşündü. *Ama bu başka. Bu parazitlere yem olmaktan başka bir işe yaramaz.* Mukavva kutuyu çukurun dibine yerleştirip üzerine toprak atmaya başlarken, Haşi ölü bebeğe seslendi.

"Seni sümsük! Ben ölümden dönmeyi başarabildim işte!"

14

Uvane koyu sualtı mağarasının gizemi

Ogasavara Takımadaları'nda bulunan Karagi Adası, İo Adası'nın 40 kilometre güneyinde yüzölçümü 4,6 kâuolan bir yanardağ adasıdır. 4 yıl önce, 1985 yılında ABD hükümeti tarafından Japonya'ya geri verilerek, resmen Japonya topraklarına katılmıştır. Ogasavara Takımadaları'na ait diğer tüm adaların Japonya'ya geri verilişinden tam on yedi yıl sonra. Bu süre boyunca adanın yerlilerinin geri dönmelerine izin verilmediği gibi, mezar ziyaretine gitmeleri bile engellendi. Bu uygulamanın nedeni hakkında ABD herhangi bir açıklama yapmadı ama ABD Deniz Kuvvetleri'nin küçük ölçekli bir iletişim üssünün bulunduğu gerçektir. Casus uydusundan bilgi alma üssü olduğu söylentileri yayılmıştı ama İo Adası'nda konuşlandırılmış Japon Savunma Gücü'nün açıklamasına göre sıradan bir radar üssü olduğu anlaşıldı. ABD Deniz Kuvvetleri'nin, dünya genelinde deniz bölgelerinde kendine özgü radar üsleri vardır ve bu da onlardan biriydi. Ancak, ada geri verildiğinde şok dalgası yayın ekipmanı çoktan kaldırılmıştı. Ahşap Amerikan ordu binası, günümüzde Karagi İlk ve Ortaokulu binası olarak kullanılmaktadır.

Karagi Adası'nın nüfusu 184 kişi. Ananas bahçeleri ve Meteoroloji Müdürlüğü'nün ölçüm istasyonu var. Sakinlerinin yarısı savaş öncesinden beri orada oturan ada yerlileri ve onların ikinci kuşağı, diğer yarısı ise büyük şehirleri terk ederek adada yaşamak arzusuyla buraya gelen gençler. Ogasava-

ra Takımadaları'nın ana adasından haftada iki kez vapur seferi yapılıyor ve ulaşım son derece kısıtlı olduğu için adalıların istediği gibi turizme açılma pek ilerlemiş değil. Kıyılarında kendiliğinden yetişmiş güzelim yarıtropikal bitkiler ve mercan kayalıkları adanın kuzeyini yeşile boyamış. Ogasavara Takımadaları'ndaki mercanların, Güneydoğu Asya kaçak balıkçı teknelerinin verdiği zararlar yüzünden yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünürsek, günümüz Japonya'sında kalan tek cennet olduğunu söyleyebiliriz.

Adanın geri verilişiyle birlikte Vataru Aritsuki o ana kadar çalıştığı ticaret firmasından ayrılarak Karagi'de bir dalgıç malzemeleri dükkânı açmış. Dalgıçlık öğretmenliği sertifikası ve küçük bir sermayeyle başlamış ama uzaklardan Avustralya, Almanya gibi yerlerden müşterileri olmaya başlamış. Şu olaylar olana kadar binin üzerinde dalgıç Karagi'ye gelmiş. Dünyadaki en güzel mercanların burada olduğunu hayranlıkla anlatan fotoğrafçılar da var. Şu an, Aritsuki dükkânını kapatmış, bir ananas bahçesinde çalışıyor. Kuzey tarafındaki bölgede denize girmek yasaklandıktan sonra bile Karagi'nin denizinden ayrılamadığını söylüyor. Şu anki duygularını şöyle anlattı:

"Çok yazık oldu. Böyle deniz bölgeleri artık çok az. Mercan kayalıkları insanların düşündüğünden çok daha feci bir şekilde yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Büyük yatırımlar yapılacak olsa, o ölçüde bozulacaktır. Eskiden beri burada yaşayan insanlar vapur seferlerinin az olduğundan yakınıyorlar ama ben şu anki haliyle yeterli olduğunu düşünüyorum. Uçak seferleri konulacak olursa, Okinava'nın bir örneği haline gelir. Gerçekten, bu ada dalgıçlar için bir cennetti, rüya gibi bir adaydı. Çapı sekiz metreye ulaşan masa tipi mercanlar vardı. Yazık oldu. Efendim? Kazalar mı? Unutmaya çalışıyorum ama müthiş bir şoktu. Bir sefer olsa tesadüf diyeceğim ama art arda üç kez olunca... Yapacak bir şey yok artık."

Karagi Adası'nın kuzeyinde toplam otuz bir dalma noktası vardı. Acemilerden, profesyonel sualtı fotoğrafçılarına varana kadar her dalgıç için uygun noktalar vardı. Uvane Koyu bunlar içerisinde zor olduğu söylenen noktalardan biriydi. Hemen arkasında derin bir uçurum var ve kıyıya inmek için tek yol, dar ve dik bir yokuş. Elbette arabaların girmesi imkânsız. Bu dağ yolunda hava tüplerini sırtlayarak yaklaşık 800 metre yürümek gerektiğinden, ancak sağlıklı genç erkeklerin gidebileceği bir yer. Uvane kıyısındaki denizde birkaç metre ilerlediğinizde kıyı aniden dik bir şekilde alçalıyor ve derinlik 18 metreye ulaşıyor. Daha sonra açık denize doğru eğim devam ediyor ve oralarda mercanlar kayboluyor. O güzergâhta deniz derinliği en derin yerde 80 metre. 1,5 kilometre açıkta devasa bir mercan kayalığı var, bir kısmı su yüzüne çıkmış. Küçük Uvane Adası olarak adlandırılıyor. Bu kayalığın çevresinde güçlü bir akıntı var ve zamana göre akıntının yönü değişiyor. Akıntı, kıyıyla Küçük Uvane Adası arasında bir yerde girdaba neden oluyor ve kapılan olursa ne kadar derine çekileceği belli değil, kurtulmak imkânsız. Kayalıklar, mercanlar, tropik balıklar, yunuslar ve köpekbalıkları açısından bir hazine.

Dalma noktası olarak Karagi, içlerinde en heyecanlı, en güzel yer. Daha önce söz ettiğimiz Aritsuki, dalgıç arkadaşlarıyla birlikte akıntıyı araştırmış. Küçük Uvane Adası çevresindeki akıntı haritasını çıkarmış ve sadece usta dalgıçların orada dalmalarına izin vermiş. Usta dalgıcın anlamı, sadece dalış tekniğini bilmekle kalmayıp rehberin uyarılarına her zaman kulak veren kişi demek tabii ki...

1986 yılında ünlü Fransız sualtı fotoğrafçısı J. E. Claudel burada üç ay kalarak Uvane kayalığının güzelliğini şöyle anlatmış: "Berraklığı Maldivler'den daha üstün, balıkları Tahiti'deki Rangiroa'nın yüzlerce kat fazlası, mercanların güzelliğinin eşi yok. Ben bir zamanlar Aqualung'ı henüz keşfeden Custo'nun henüz ayak basmadığı dünya olan sayısız sualtına

dalarak yaşamış olduğu heyecanla karşılaştırıldığında kesinlikle eksik kalmayan bir heyecan ve doyum yaşadım."

Claudel'den kalan sualtı fotoğrafları, onun heyecanını her şeyden çok daha iyi anlatıyor ve günümüzde Uvane kayalıklarını anlatan tek kayıt.

4 kasım 1987'de Karagi Adası'nın 200 kilometre güneyinde bir sualtı yanardağı patladı. Karagi'de onlarca kez deprem oldu ve Uvane kayalıkları çevresindeki akıntı da aniden değişim gösterdi. Aritsuki yeniden incelemeye başlamış ve deprem sonucunda oluştuğu sanılan devasa bir sualtı mağarası bulmuş. Girişi, bir delikten ziyade, dikine uzun bir yarık ve bir insanın ancak geçebileceği genişlikteymiş. İçeride ilerledikçe genişliyor, labirent havası taşıyormuş. Ortada oldukça geniş bir kaya yatağı varmış. Bu yatak karides yuvası halindeymiş. Aritsuki ve arkadaşları incelemelerini orada kesmeye karar vermiş. O geniş kaya yatağından sonra üç dar mağara daha varmış ama daha fazla ilerlemelerinin tehlikeli olacağı kanısına varmışlar. Barometre, kaya yatağının zemininde 20,9 metre derinliği gösteriyormuş. Basınç düşürme gerektiren bir derinlik. Daldıktan sonra doğrudan mağaraya gitmek için sekiz dakika gerekiyor. Daha ileriye gidebilmek için çok daha gelişmiş ekipman hazırlığı ve daha fazla takım üyesi gerekiyor. Aritsuki bu mağaranın mutlaka bir çıkışı daha olduğu kanısında.

Buradaki kazaların ilki 19 ocak 1988'de Alman dalgıç, Bayan Franz Meier ve onun bir arkadaşına rehberlik ederek mağaraya indiklerinde meydana gelmiş. Kaya yatağına ulaşan dar geçitte halat yardımıyla ilerlemişler. Doğal olarak ışık yok. Tek ışıkları üçünün ellerindeki fenerler. Ortaya ilerlediklerinde Aritsuki tuhaf bir ses duymuş. Kyuun, kyuun diye yumuşak, metalik bir sesmiş. Yunustan başka bir şey olamaz diye düşündüğü anda müthiş bir hızla üzerlerine geldiğini görmüş. Yunuslar insana saldırmazlar. Sadece hamile olanları-

nın binde bir saldırdığı olur, öyle durumlarda bile, en fazla korkutmaya çalışırlar. Aritsuki, ikisine yan taraftaki delikte iyice zemine yapışacak şekilde emekleme pozisyonuna geçmelerini söylemiş. Işıktan ürkmüş olabileceğini düşünerek fenerleri kapatmışlar ve geçip gitmesini beklemişler. Yunus yaklaşmış. Muhtemelen tek başınaymış. O müthiş hızıyla geçip gittiğini sandıkları anda, aniden yönünü değiştirerek en uçta duran Bayan Meier'e vücuduyla çarpmış. Kadının çığlığını duyunca Aritsuki fenerini açmış. Kan içinde kalan yunus, burnuyla kadını ve arkadaşını süsüp duruyormuş. Vücuduna çarpılmasının etkisiyle kadın regülatörünü ağzından düşürmüş.

"Nihayetinde o kadar saldırgan bir yunusla hiç karşılaşmamıştım. Sürüsünden kopmuş olabilir ama ilk gördüğüm anda vücudu yara bere içindeydi ve anormal, evet o halini ancak anormal sözcüğüyle açıklayabilirim, anormal bir şekilde öfkeliydi. Bayan Meier'e çarpınca, kadının ağzından regülatörü fırlamıştı ve ölmek üzereydi. Kendimi öne atarak yunusu üzerime çekmeye çalıştım ama mağaranın içindeki su iyice bulanıklaşmıştı, hiçbir şey görünmüyordu. Yunus hiç saldırısını kesecek gibi durmuyordu. İki kadına dışarı çıkmalarını işaret etmeye çalıştım ama artık ikisi de hareketsiz kalmıştı. Var gücümle yüzerek nihayet mağaradan çıkabildim. Basınç düşürerek çıkmam gerekiyordu. Çapa halatına tutunduğumda, yunus arkamdan gelmiş olacak, aniden yarığın ağzında gözüküverdi. Ama bana saldırmadı. Benim farkıma varınca biraz yaklaştı ama ağzından kan fışkırmaya başladı, karnı yukarıya geldi, suyun yüzüne doğru yükseldi. Ölmüştü.

Polis ve Alman sigorta şirketi bayanın ve arkadaşının ölümüyle ilgili olarak biraz benden şüphelenmiş gibiydi. Adamlar yunusun saldırısına uğradığımıza inanmadılar. Anlayabiliyorum, ben de kendi gözümle görmeseydim inanmazdım. Bu ilk olaydı."

İkinci kaza 2 şubat 1988'de meydana geldi. Bu kez Aritsuki bizzat tanık olmamıştı. Yerel halktan balıkçılar Tetsuci Ova ve iki oğlu, mağaranın içinden karides çıkarmaya inmişler ve üçü de ölmüştü. Tetsuci'nin eşi Katsue geri dönmemelerinden endişelenerek balıkçıların kooperatifine haber vermiş, Aritsuki aramak için dalınca kaya yatağında üçünün tavana yapışmış haldeki cesetleriyle karşılaşmıştı. Ölüm nedenleri ani kalp düzensizliği olarak açıklandı. Sağken üçü de çok sağlıklıymış, kalplerinde hiçbir sorun yokmuş. Kaya yatağının bulunduğu yerin yüksekliği ve genişliği yirmi metrekarelik bir mekânmış ve ani yükselme sonucu vurgun yemeleri de mümkün değil. Her şeyden çok daha tuhaf olan, oğlanlardan birinin baldırına el zıpkınının saplanmış, diğerinin omzunun da bıçakla yaralanmış olması. Zıpkın Tetsuci Ova'ya, bıçak ise zıpkının saplandığı oğluna aitmiş. Ölümden sonra vücutları sertleşmiş ama üçünün de regülatörleri ağızlarındaymış. Öyleyse üçü aile içinde birbirlerine öldüresiye saldırmış olmalılar. Bu tuhaf olayın gizemini araştırmak için bir belgesel film şirketinden sualtı kameramanı ve dört yardımcısı 1988 martında Aritsuki'nin yanına gitmişler. Üçüncü olay da bu sırada olmuş.

"Ben vazgeçmelerini söyledim. Tokyo'daki dalgıçlık merkezinden mağaranın içine dalmayı yasaklamam söylenmişti ve ben de tuhaf duygular içerisindeydim. Ancak, o kameraman, adı Osaki'ydi, eğer rehberliklerini kabul etmeyecek olursam kendi başlarına mağaraya gireceklerini söyledi, uyarıma aldırış etmediler. Çaresiz rehberliklerini yaptım. Başka çarem olmadığını anlayabiliyor olmalısınız. Bir kaza çıkmasın, çıksa bile gerekli yerlere haber verebilelim diye herkes su geçirmez, basınca dayanıklı telsizler aldı yanına. Her türlü olasılığı düşünerek, çapa halatına on kadar yedek hava tüpü tutturdum. Ayrıca, yardımcılarından birini mağaranın girişinde bırakarak, vücutlarımıza bağladığımız iplerin ucunu eline tutuştur-

duk. Bir şey olduğunda hemen çekmesi için işaret belirledik. Sualtı film çekimi için getirdikleri ışık çok güçlüydü, o ana kadar mağaranın içerisinde göremediğim birçok şeyi gördüm. Çok ender rastlanan karides türlerinin yavrularına rastladım, kör mürenlerin yuvası da vardı.

"Kaya yatağına sorunsuzca ulaşıp daha da ileriye giden yarığa yaklaştığımızda olanlar oldu. Kameraman Osaki kamerasını fırlatıp attı, birdenbire bunalmış gibi elleri ve ayaklarıyla çırpınmaya ve hemen sonra göğsünü tırmalamaya başladı, hareketsiz kaldı. Şu an anımsayabildiğim, Osaki'nin yarığın önünde yakından çekim yapmak için bir an regülatörünü ağzından çıkarmış olduğudur. En fazla on saniye öyle kaldı. Hemen sonrasında çırpınmaya başladı. Durumu tehlikeli bularak işaret gönderdim, yardımcıya halatı çektirdim. Kaya yatağındaki üç yardımcı yapmayın dediğim halde Osaki'ye doğru yüzüp Osaki'nin ağzına tutturmak için kendi regülatörlerini ağızlarından çıkardılar. Osaki'nin regülatörünün arızalandığını sanmışlardı. İşte, regülatörlerini çıkardıktan az sonra, önce Osaki'nin en yakınındaki yardımcı nedeni belirsiz bir çığlık attı. Suyun içerisinde sesin duyulmadığını sanabilirsiniz ama duyulur. Müthiş bir çığlıktı. Sonra da elindeki zıpkın tüfeğiyle ışık tutan yardımcıyı göğsünden vurdu. Işık adamın elinden kurtulduktan sonra iyice bulanıklaşmış olan kaya yatağında dibe doğru düştü. Yanık halde, döne döne indiği için ışık farklı yerleri aydınlatmıştı. O zaman sadece kısa bir an yarıklardan birinin iç tarafının dibini görebildim. Sadece bir an görebildiğim için yanılıyor olabilirim ama o yarığın iç kısmında gri düz bir kaya kısmı vardı. Bana beton dökülmüş gibi geldi ama öyle olmasına imkân yok, herhalde yanlış görmüşümdür.

Neyse, zıpkınla vuran adam ayağına taktığı dalgıç bıçağını çekerek benim ve diğer yardımcının üzerine gelmeye başladı. Mağaranın içi iyice karanlık olmuş, kandan ve kalkan kum-

lardan önümüzü hiç göremiyorduk. Halatı yakalayarak var gücümle kaçtım. Yunus olayında olduğu gibi. Arkamdan feci bir çığlık duydum. Sanırım benimle birlikte kaçmaya çalışan adam yakalanmıştı, iyice korktum. Hiç o kadar korktuğumu anımsamıyorum. Karanlığın içinde neler olduğu anlaşılmıyordu, sadece beni arayan birinin arkamdan geldiğini biliyordum. Nihayet dışarı çıkıp, orada bekleyen yardımcıya kaçmasını söylemeye çalıştım ama ne olduğunu anlayamamış gibiydi, üstelik içerideki cesetlere bağlı halatların ucunu beline sardığı için kımıldayamadı. Ben bıçakla halatı kesmeye çalışırken arkamdan gelen adam ortaya çıktı. Elinde kocaman dalgıç bıçağıyla, pek bilemiyorum ama çok öfkeli gibiydi. Maskeden dolayı yüzünün ancak bir parçasını görebiliyordum çünkü. Pek bilemiyorum ama adamın son derece öfkeli, heyecanlı olduğunu hissettim. Bekleyen yardımcı bunu bilmediğinden elini kaldırarak yardım istediyse de, bıçak boğazına saplanıverdi. Göz açıp kapayana kadar olmuştu. Adam bıçağı defalarca sapladı. Kan fışkırmaya başladı, tehlikenin farkındaydım. Elbette o öfkeli adam ve en az onun kadar köpekbalıkları. Vurgun yemekten çok köpekbalıkları ve o adamdan korktuğumdan yükselmeye başladım. Adam da peşimden geldi. Dimdik yükselecek olursam feci bir vurgun yiyeceğimden çaprazlamasına su yüzüne yöneldim. Yarıyolda bıçaklı adam kolumu yakaladı. Şaşırdım. Nasıl anlatsam, sanki kolumu yakalayan bir gorildi. Müthiş bir kuvvetti. Ama sualtında hareketler yavaşladığı için üzerime gelen bıçaktan kurtulmayı başardım, adamın regülatör hortumunu kestim. Adam buna rağmen otuz saniye kadar bıçağını sallayıp durdu. Normalde insanın nefesini otuz saniye tutması kolay bir şeydir ama o şiddetli hareketlerle su basıncına beş saniye bile dayanamaması lazım. Nihayetinde işte otuz saniye kadar geçtiğinde ağzından köpükler çıkmaya başladı ve hareketsiz kaldı. Ama benim için sorun devam ediyordu, kolumu yakaladığı eli açılmı-

yordu. Köpekbalıkları geldi. Önce kan fışkırmaya devam eden yardımcının cesedinin başına toplandılar. Ben de parmakları teker teker açmayı denedim ama sanki demir gibiydi. Sertleşmişti, çaresiz birlikte yükselmeye başladım. Peşimizden gelen köpekbalıkları adamın ayaklarını anında ısırıp kopardılar. Tekneye ulaşmayı başardım, son gücümle kendimi yukarı çektirmeyi başardım. Kurtulabileceğimi hiç sanmamıştım."

Aritsuki o adamın ölüsüyle birlikte çekilmiş tekneye. Polisin adli tabibi cesedi inceleyerek. kasların normalde düşünülemeyecek ölçülerde gerildiğini ve heyecan durumunun söz konusu olduğunu açıkladı ama iç organları normal durumdaymış ve normal bir cesetle hiçbir farkı yokmuş. Aritsuki kendi eliyle Uvane kayalıklarındaki mağaranın girişini demir ağla kapatmış. Deniz Savunma Kuvvetleri'nin kurbağa adamlarının araştırma yapacağı söylendiyse de, tehlikeli olması yüzünden midir bilinmez, bu plan rafa kaldırıldı ve Karagi Adası'nın kuzey bölgesinde denize girme yasağı konuldu, geçen yılın mayıs ayında. Ancak, gizem henüz çözülmüş değil. Farklı tezler ortaya atıldı, bu olayları konu alan romanlar yazıldı. Deniz Tanrısı'nın laneti diyenler, yeni bir tür deniz yılanı soktu diyenler, sadece panik yüzünden çıldırma diyenler oldu ama gerçekte ne olduğunu kimse bilemiyor. Ancak, kaybolan kişilerin ardının arkasının kesilmediği Bahama Adaları örneği de söz konusu olduğuna göre, denizde her şeyin olabileceği konusunda bir ders olarak anımsamaktan başka yapılacak bir şey yok. Bizler denizle karşılaştırıldığımızda çok küçüğüz. Bunu unutmamalıyız. Deniz hâlâ gizemlerle dolu bir dünya. İşte o yüzden bizler denize âşığız ama aynı zamanda sayısız tehlikelerle dolu. Kendimizi fazla büyük görmeksizin, dalgıçlığın temel kurallarını unutmadan devam edelim.

Kiku dergiyi kapattı. Onlarca kez okuduğundan, derginin o sayfası kirden kararmıştı. Anemone'nin kitap rafında bul-

duğu, scuba dalışı tutkunları için hazırlanmış bir dergiydi. Market'te eline geçen broşürde yazan, artık ezberlediği cümleyi mırıldandı. "Datura'nın büyük kısmı denize gömüldü." Kiku, Anemone'yle birlikte deniz rotaları haritaları satan bir yayınevine gitmiş, iki deniz haritası satın almıştı. Ogasavara Takımadaları bölge haritası ve Karagi Adası haritası.

Akşam, Kiku Anemone'nin çalışmasını izledi. Tokyo merkezindeki stüdyonun bir ardiyeden farkı yoktu, nemli, loş ve serindi. Tavanda kafes şekilli demir ızgara ve sallandırılmış yüzlerce lamba. Zemin ve duvarlar beyaz beton. Işıklar yakılınca insanın gözleri kamaşıyordu ve o devasa beyaz odada asla gölge oluşmuyordu.

Dekorasyon başlamıştı. Beyaz oda Bulgaristan'da bir çiftlik haline getirilecekti. Koca koca arka plan resimleri getirilerek, dalgalı suni çim, çit, bacalı bir ev ve koyun sürüsü, uzun tüylü köpekler ve öbek öbek papatyalar konuldu. Anemone fırfırlı, bol bir beyaz elbise ve kareli önlük giymişti; elindeki yoğurt kapları dolu sepetle neşeyle gülümseyerek suni çim üzerinde yürüyordu. Çekim başlayınca Kiku'nun canı sıkılarak diğer stüdyoları gezdi. Farklı mekânlar oluşturulmuştu. Tropik ıssız ada, Güney Kutbu'nda buzdağı, çölde bir savaş alanı, oyun parkı, bir saray salonu, sirk çadırı... Soğuk küp şekilli uzak mekânlar. Kiku ışıklandırma için konulan merdivene tırmanarak tavandaki demir ızgarada her yeri görebileceği bir yere oturdu. Oradan tüm çekimleri izledi.

"Bitti, bitti işte!" Anemone üzerindeki çekim giysileriyle gülerek yanına geldi. Sağ taraftan itibaren sırayla stüdyodaki dekorasyon kaldırılmaya başladı. Işıklar yavaş yavaş zayıflıyordu. Gölgeler haline gelen insanlar telaşla koşuşturarak bitkileri, mobilyaları, silahları, oyuncakları, fıskıyeyi ve taş duvarı taşıyorlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar o uzak mekânlar beyaz oda haline geri döndü. Manzaranın beyaz boyayla kapatılması gibiydi. "Ne hoş!" diye mırıldandı Kiku.

Altın yaldızlı takma kirpiklerini kırpıştıran Anemone Kiku'ya baktı. "Hoş olan ne?" Kiku parmağıyla ışıkları sönen stüdyoyu gösterdi. "Orada az öncesine kadar dans partisi vardı. Muhteşem bir saraydı. Şimdi ise sadece beyaz, kocaman bir oda."

Stüdyodan dönerlerken, ikisi Batı Şincuku'daki on üç kulenin etrafını turladılar. Işıkları yanan pencereler devasa fildişi kakma süs gibi göğe yükseliyor, uçlarında yanıp sönen kırmızı ışıklar kulelerin normal yüksekliğini gösteriyordu. "Karagi Adası'na *datura* bulmaya gidelim" dedi Kiku, Anemone'ye. "Datura ne?" diye sorarken, Anemone kulelerin arasında arabayı durdurdu. Kiku'nun gözlerine kulelerin ucunda yanıp sönen kırmızı ışık yansıyordu. "Tokyo'yu beyaza boyayıp ortadan kaldıracak bir ilaç" diye yanıtladı Kiku.

15

Mr. D'nin bürosu Batı Şincuku gökdelenleri arasında bulunan dokuz katlı bir binaydı. Bir rock yıldızını keşfedince kendi şirketini kuran Mr. D bu eski binanın yedinci katını kiralayarak kaset yapımcılığına başlamıştı. Keşfettiği ikinci yetenek dünya çapında ünlü olunca binanın tamamını satın almıştı. Bodrum katında otopark ve depo; bir, iki, üç ve dördüncü katlarda işletme, muhasebe, reklam ve prodüksiyon ofisleri; beş ve altıncı katlarda irili ufaklı stüdyolar; yedinci katta reklam şarkıları ve film müzikleri yapımı için kayıt odaları ve film montaj odaları; sekizinci katta onlarca tür müzik dergisi çıkartan, adı farklı şirketinin bürosu ve dokuzuncu katta toplantı salonu ve D'nin odası bulunuyordu.

Mr. D'nin odası dekorasyonunun zevksizliğiyle ünlüydü. D, 1940'ların Amerikan filmlerini severdi, özellikle Bob Hope hastasıydı. Bob Hope'un oynadığı filmlerden birinde avcılığa özenen bir değirmen işletmecisi vardı ve o filmdeki patron odasını bire bir örnek alarak kendi odasının dekorasyonunu tasarlamıştı. Tüm duvarı kaplayan yağmur ormanları ve savana fotoğrafları, zebra ve aslan postları, doldurulmuş goril ve devekuşu, fil ayağından yapılma koltuk ve odanın ortasında kalp şekilli, fıskıyeli bir havuz vardı. Mr D, her hafta pazartesi günleri öğleden önce bu odada masaj yaptırırdı. Odanın 13 gökdelene bakan jaluzilerinin tamamını kaldırtır, o gösterişli mayosuyla çalışan zenci kadına masaj yaptırırdı.

"Görürsünüz, o gökdelenlerden birini satın alacağım!" demek, Mr. D'nin ağız alışkanlığı haline gelmişti.

Haşi'nin çıkış single'ı 30 000 adet basılmış, ellerinde sadece onda biri kalmıştı. Yeni bir isim için başarılı bir satış rakamıydı. Haşi'nin yaşamöyküsü tahminlerden öte bir yankı uyandırmıştı. Haşi haftalık dergilere on bir kez konu olmuş, yedi kez de televizyona çıkmıştı. Mr. D, röportajlarda nasıl cevap vermesi gerektiğini öğretmişti Haşi'ye. Üç senaryo yazarı, farklı farklı cevaplama örnekleri hazırlamış, D de birini seçerek Haşi'ye ezberletmişti.

Emanet dolabına bırakılmak büyük bir yalnızlık olmalı.

"Evet, öyle." (Soru sorulduktan sonra kısa bir aralık gerekir, yanıtlaması çok sıkıntı veriyormuş gibi bir edayla kısaca kestirip atmalı, mutlaka röportajı yapan kişinin gözlerine bak, bakışlarını ayırmadan sürekli bakmak yerine kısa ama güçlü bir bakış atacaksın, ters ters bakmamalısın.)

Büyük sıkıntılar çekmiş olmalısın.

"Öyle mi görünüyorum?" (Sorudan sonra anında kestirip atacaksın; kötü niyetli olmadığını belirten bir gülümseme de takınabilirsin; safça, "Acaba öyle mi duruyorum?" duygusunun yüreğinin derinliklerinden geldiği belirgin olmalı; yanıtladıktan sonra karşındaki ne derse desin yere bakarak konuşma.)

Küçüklüğünden beri müziği severmişsin. Ne tür müzikten, hangi şarkıcılardan hoşlanırdın?

"Çiyoko Şimakura ve Elizabeth Schwarzkopf." (Bunun yanıtı tamamen farklı tipte şarkıcılar olmalı. Her seferinde farklı isimler söylemen daha da iyi olur. Anında yanıtla. Söz gelişi Mick Jagger ve pek tanınmayan gezgin bir şarkıcı gibi, biri ünlü diğeri de karşındakinin bilme olasılığı zayıf bir isim olsun. Eğer o şarkıcıyla ilgili bir şeyler sorulacak olursa, seni durdurana kadar ayrıntılarıyla anlatmayı sürdür.)

Neden şarkıcı olmak istedin?

"Kendimi yalnız hissediyordum." (İnsanların acımasını beklermiş gibi durmaktan sakın. Neşeli, güçlü, şu an o yalnızlığı hiç hissetmiyormuş gibi, hafifçe gülümseyebilirsin ama utangaçlığını gizlemeye çalışıyormuş gibi gülümsemek, hangi durumda olursa olsun kesinlikle yasak. Sözlerini noktaladıktan sonra asla konuşma.)

Seni doğuran kişiyle karşılaşmak ister misin?

"Sık sık rüya görürüm, çoğu korkulu rüyalar." (Ciddi bir yüz ifadesiyle, ortamı ağırlaştırma, nefesini vererek konuş, iç geçirdiğin sanılmasın, "Sık sık" dedikten sonra bir süre dur ve "görürüm" kısmından sonrasını bir çırpıda söyle. Asla gülme. Yanıtlarken üç kez baktığın yeri yavaşça değiştir.)

Karşılaşacak olsan ne derdin ona?

"Uzun zaman oldu." (Yanıtladıktan sonrası önemli. Hemen karşındakine bak. Ufak bir gülümsemesi varsa bile kederlenmiş, aşağılayıcı bir bakış fırlat. Eğer, yüzünde ciddi bir ifade varsa, hafifçe gülümse. Eğer, gülümsüyorsa ve hatasını anlamış gibi gülümsemesini keserse, sen ona gülümse ama eğer gülümsemeyi kesmiyorsa hemen oturduğun yerden kalk, stüdyoyu terk et. Eğer, konuşmacı ciddiyetini bozmamışsa, kendi gülümsemen sonrasında hemen duruşunu ağırlaştır. Ciddiyetini bozmuyorsa, yavaş yavaş yüzündeki gülümsemeye son ver.)

Seni terk ettiği için öfkeli misin?

"Biraz." (Bu tür bir soruyu sinirlerine hâkim yazarlar ya da romantik kadın konuşmacılar sorar çoğunlukla. Hangisi olursa olsun, soğuk, çok boş bir soru olarak algılamışsın gibi bir yüz ifadesiyle yanıtlarsan iyi olur.)

Haşi rolünü mükemmel oynamıştı. Haşi bu röportajları seviyordu. Başkalarının dikkatini çekmekten hoşlanıyordu. Mr. D'nin direktifi "İnsanların tepkisini çekmeyecek ölçüde değişik bir genç" olmasıydı ve Haşi bunun ince sınırını çok mükemmel korumuş, karşısındakinin tahminlerinin dışına

taşan yanıtları ve takındığı yüz ifadelerinden zevk almaya başlamıştı. Başkalarını şaşırttıkça, sinirlendirdikçe, duygulandırdıkça ve ağlattıkça, Haşi'nin içinde o ana kadar hiç tanımadığı bir şey doğmuştu: Kendine güven. Televizyon bir aynaydı. O aynaya yansıyan kendisi, şimdiye kadar olan kendisiyle farklıydı, korkmuyor, ağlamıyordu. Tam tersiydi.

Mr. D'nin kendisine öğrettiği karakter kurgusu Haşi'nin hoşuna gitmişti Televizyon ve posterlere yansıyan kendisi olmaya gayret etti. Bu kesinlikle, ne zordu, ne de sıkıntılıydı. Sadece düşünme şeklini biraz değiştirmesi gerekiyordu. *Ben eskiden beri farklıydım; başkalarıyla biraz farklıydım, sadece korkak rolü oynuyordum; yetişkin erkeklerden korktuğum, tedirgin olduğum, onların yüzünden ağladığım olmuştu ama bu sadece öyle yaptığımda o yetişkin erkekler sevindiği içindi. Sporları beceremediğim için korkaklığımı kullandığım olmuştu ve bunun için kendimden nefret etmiş, üzülmüştüm ama o sayede başkalarından farklı bir yolda kendimi geliştirebildim.*

Haşi televizyona yansıyan kendine güven dolu halinin belleğini bile değiştirecek kadar etkili olmasına şaşırmıştı. Fiberglas çubuğu sımsıkı tutarak sınıf arkadaşlarının arasında göğe yükselen Kiku artık bir kahraman değil, zavallı bir gorildi. Haşi'nin üniforma içinde sararmış bir yüzle beden eğitimini izlemesine gülen kız öğrencilerin tümü düşüncesiz, acının ne olduğunu bilmedikleri halde, içlerini titretecek duygularla da tanışmamış tiplerdi. O robot gibi duran Kuvayama'yı bu televizyon kanalına getirip mikrofon uzatsalar ne olurdu acaba? Belki de bayılıverirdi. Böylelikle Haşi belleğindeki anılara birer birer farklı bir şekil vermiş oldu.

Belleğini kesintisiz izlediğinde, bir olay sınır olmak üzere, iki farklı Haşi olduğunun farkına vardı. O olay olmadan önceki Haşi sadece bir mağdurdu. Kendi rolünün, kaderinin farkına varmamış olduğu için yetenekleri uykuda kalmış,

farklı, kendisiyle ilgisiz değerlerden doğan standartlara bağlı kalmış, zayıf biri olarak tanınmıştı. *Paralele çıkamıyordum, tek sebep bu. Sadece bu yüzden herkes tedirgin olmama, kendimden nefret etmeme neden oldu. O olaydan sonra işte, kendi içimde gizlenen isteklerin farkına vardım. Ne yapmak istediğimi anladım. Seslerin ardına düşmeye başlamam, o gün cinsel organımı köpek gibi yalayan o koca adamın kafasına tuğla parçasını geçirdikten sonra oldu.*

Pudrayla pütür pütür kayan emanet dolabının verdiği hissi; tüm vücuduna sürülen merhem kokusunu; içinden yükselip boğazına takılan, ağzından taşıp yanaklarını, kulaklarını kaplayan ilaç kokusunu; kımıldayamamanın verdiği korkuyu, hipnotizma seansları anımsamasını sağlamıştı. *Çok katlı mağazanın terasında. Kızıl saçlı şarkıcı gözbebeklerimdeki perdeyi kaldırmayı başaramayınca anımsamamı sağladı.* Merdivenlerden uçarcasına inmiş ve ırmak kenarındaki parkın umumi tuvaletine girmişti. Hava nemliydi, pencereden sise gömülmüş liman görünüyordu. Limanda her şey, su yüzeyi, binalar ve gemiler bulanıklaşmıştı. Kalın bir sis bulutu ortalığı kaplamış, akşam güneşi altında manzara eriyormuş gibi bir görüntü ortaya çıkmıştı. Yanmaya başlayan sokak ışıkları ve gemilerin lambaları, duvarları, savaş gemilerini, denizin yüzeyini ve arkalarında kalan sınırı iyice anlaşılmaz hale getirmişti. Demir aldıktan sonra kayalıkların arasından açık denize doğru yol alan tanker yavaş yavaş loş karanlığın içerisinde kaybolmuştu.

Serseri, tuvaletin bir köşesindeydi. Vücudu şişkinleşmiş iriyarı bir adamdı ve başındaki hasır şapkayla kıvrılmış yatıyordu. Haşi'nin farkına varınca pantolonundan dışarı fırlayan organını sallayarak, inleyip korkutmuştu. İriyarı bir adamdı ama çok hafifmiş gibi duruyordu. Haşi, adamın içini kaplayan şeyin kan değil hava olduğunu düşünmüştü. Boğazına bir iğne batacak olsa dışarı çıkacak havanın kuvvetiyle

pencereden uçup kaybolacak gibiydi. Dumandan yapılmış bir insan. Efendisi bunaldığı anda ortaya çıkıp, efendisini kurtardıktan, dileğini yerine getirdikten sonra tekrar duman haline gelip lambanın içinde kayboluyordu herhalde. Gülerek Haşi'nin pantolonunu indirmişti. "Lütfen, ne olur, lütfen! Korkacak bir şey yok, lütfen!" Durmadan öyle diyordu. Haşi korkmamıştı. Ağzından salyalar akan çıplak ayaklı iriyarı adam, Haşi için sadık bir köpek, duman haline gelecek bir cindi. Adam Haşi'nin organını ağzına almıştı. Ağzının içi ahtapot yuvasıydı sanki. Haşi gözlerini kapatıp adama itaat etmişti. Vücudu ısınmış, her nefes alışında işeme isteği beynine yükselmişti. Adam sadık bir köpekti. Hırf, hırf diye inleyerek beyaza çalan diliyle yalamaya devam etmişti. İşeme isteğine benzer bir sinyal dalgası, Haşi'nin gözlerinin arkasına toplanmış, beyninin içinde çalkalanmaya başlamıştı. Gözlerinin arkasından beynine ulaşırken kıkırdakların yüzeyini törpülüyordu sanki. Gömülü bir şeyler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. O anda Haşi, tüm vücuduyla titrediğinin farkına vardı. Düğüm olan ahtapotun vantuzları birer birer çözülüyordu, Haşi gevşedi. Üst üste kasılan kıpkırmızı bir yumak ortaya çıktığında Haşi bağırarak kendini geri çekti. "Anladım!" diye haykırdı. "Anladım artık, şimdi kaybol. Hemen duman haline gel, kaybol!" İriyarı adam salyalarını yere akıta akıta emekleyerek hâlâ Haşi'nin organını yakalamaya çalışıyordu. Haşi'nin gözlerinin arkasında çıplak kalan belleği kıpkırmızı bir yumak haline gelmiş, hareket etmeye başlamıştı artık. "Yeter işte. Senin görevin sona erdi, hemen lambanın içine dön!" Uzun dilini çenesine kadar sarkıtan iriyarı adam hasır şapkasını yere düşürmüştü. Sivri bir kafası vardı. Haşi'ye tepesinde bir düğme varmış gibi gelmişti. Yanındaki bir tuğla parçasını yakalayıp var gücüyle o düğmeye yerleştirmiş, tuğla kolayca kafanın etine saplanıvermişti. Adam kırmızı dumanlar çıkararak, sallana sallana ayağa

kalkıp karanlığın içinde kaybolmuş, Haşi kana bulanan tuğla parçasını tuvaletin deliğine atmıştı. Çıplak kalan belleğini, kana bulanan o tuğla parçası iyice karman çorman etmişti. Kulaklarına dolan balon adamın çığlıklarının ötesinden bir ses duydu. Evet bir sesti.

Öyle işte, o sayede anımsadım. Sesler bir girdap oluşturarak melodi haline geldi, tüm vücudumu sardı. Gözlerimi kapattım. Uykuya dalmadan önce tropik mercanlarda yüzerek dolaşan balıkları, akşam güneşi altında savanada koşuşturan zürafaları ve buzdağının üzerinde uçan deltaplanörün görüntüsünü bir anlığına gördüm. Kiku, rahibe ve psikoloğun başları, füme bina ve duvarları lastikle kaplı oda. Sonra, damarlarıma dolup tüm vücudumu dolaşan ses. O sesle, parktaki olay sayesinde yeniden karşılaştım. Belleğimi çıplak kılan neydi acaba? O sapık mı? Ben o gün değiştim. O gün bugünkü halimin tohumu ortaya çıktı. O sapığa teşekkür mü etmeliyim? Buna gerek yok. Önemli olan benim tuğlayı adamın sivri kafasına yapıştırmış olmam. Arada sırada, bana sadakatle hizmet eden kişilerin başını ezmeliyim. Neden? Kendi isteklerimle buluşabilmek için.

* * *

Haşi rolünde büyük ölçüde başarılı oldu. Ayrıksı ama canayakın bir genç. Haşi'nin kendisinin bile öyle bir genç olduğu hissine kapılacağı kadar başarılı olmuştu. Ayrıca Haşi, televizyonda rolünü mükemmel sürdüren kendine bütün anılarını değiştirtmeye çalıştı. Eziklik Haşi'nin içinden silinip gidiyordu.

"29 111 adet. Şu ana kadarki satış rakamı. Yeni bir isim için iyi rakam. Ama beni iyi dinle Haşi. Bu kadarla o uzun binanın penceresini bile satın alamazsın."

Mr. D'nin vücudu zenci kadının sürdüğü kuyruk yağıyla

parlıyordu. Haşi, D'nin ofisine çağrılmıştı. İkinci kasedi için görüşeceklerdi. Zenci kadın bikini giymişti, ayağında bağcıklı çizmeler vardı.

"Ancak, bu dünyada Haşi adlı bir şarkıcının var olduğunu 300 000 kişi biliyor olmalı. Haşi adını bilmeseler bile, emanet dolabına atılan bir çocuğun ortaya çıkıp bir şeyler yapmaya çalıştığını bir milyon kişi duymuş olmalı. Bana bak, önemli olan ikinci şarkı. Hemen okumaya başla. Sözleri burada. Oku bakalım."

Televizyonda Haşi'yle ilgili bir belgesel gösterilse ve bu belgeselde Haşi annesiyle karşılaşacak olsa, Haşi'yi tanıyanların sayısı milyonları bulurdu. Mr. D, bundan emin olduğu halde söylememişti. Haşi'nin şarkısı uyuşturucu gibiydi. İlk seferinde reddetme tepkisine yol açıyordu. Sonra insanlara bunun sırrı, Haşi'nin yaşam öyküsü öğretilerek ikna olmaları sağlanıyordu. Emanet dolabında doğmuştu, buralardaki iyi yetişmiş şarkıcılarla farklıydı. Üçüncü kez dinlendiğinde zafer kazanılmış oluyordu. Dinleyen kişinin artık Haşi'den ayrılması mümkün değildi.

Öykü başlıyor

Uzat işaret parmağını gökyüzüne
Vur güneşi
Dünyayı kör etmek için
Parlaya parlaya yere düşen
Güneş parçalarından yaptığım bıçak
Göğsünü delip geçecek
Kulaklarına haykırıyorum
Can sıkıcı zamanlar sona erdi
Seni çılgına çevireceğim
Öykü henüz başladı
Ver nefesini, ikiye böl geceyi

Dünya ayaklarımın ucunda
Parça parça dağılacak
Parçaları toplayıp yaptığım paltoyla
Odana süzüleceğim
Uykundan uyandıracağım
Can sıkıcı gece sona erdi
Seni çılgına çevireceğim
Gece henüz başladı
Seni çılgına çevireceğim
Gece henüz başladı

"Nasıl, hoşuna gitti mi? Bu şarkı sözlerine çok para harcadık. Hoşuna gitti mi?"

"Pek romantik bir şey değil."

"Okuyabilecek misin?"

"Zor ama okumak isterim."

Mr. D kalktı, banyo havlusuyla vücudundaki yağı silmeye başladı. Gökdelenlere bakıyordu. "Şunlardan birini satın almamı sağla Haşi!"

Zenci kadın parasını alıp, kalçalarını avuçlayan D'den kurtuldu, çizmelerini çıkarmadan yünlü kumaştan yapılma tek parça elbisesini giydi. Peruğunu el çantasına koyduktan sonra, Japonca "Akşamları geç saatlere kadar uyanık kaldığında boynunu ve omuzlarını çevirmen iyi olur" diyerek odadan çıktı. Mr. D büzüşmüş, kırışıklarla kaplanmış organını parmağıyla fiskeledi ve Haşi'ye gülümsedi.

"Ne dersin, gidip genç çocuklardan satın alalım kendimize. Market'e yenileri gelmiş."

"Ya, benim bir ricam var."

"Neymiş? Omletli pilav istiyorsan olmaz. Buradaki kafeteryada sadece erişte var."

"Niva'yı benim menajerim yapmanı istiyorum."

"Neden o teyze? Ne oldu?"

"Çok hoş bir insan."

"Orası öyle. Tamam olur. Bırak şimdi Niva'yı. Uzun bir aradan sonra markete gidip iki genç oğlan bulup keyfimize bakalım. Haydi Haşi, biraz keyif yapalım. Kadının neresi iyi? Çükün bıngıl bıngıl diye şikâyet etmiyor mu? O yolda yürümeyi bilmeyen teyzenin neresi iyi?"

"Artık, eşcinsel ilişkileri bıraktım."

"Bak sen!"

Mr. D elbiselerini giyip telefonu eline alarak "Çabuk getirsenize şu eriştemi!" diye bağırdı.

Bayan elemanlardan biri kızartılmış karidesle süslenmiş bir tas erişte ve bir tas da sade erişte getirdi. D masasının çekmecesinden mavi bir konserve kutusu çıkarıp kapağını açtı. Kutu yağlı tavuk etiyle doluydu. Derinin altında kalan sarı yağ ananasla karıştırılarak sertleştirilmişti. D dilimlerden üçünü alarak eriştenin suyuna karıştırdı.

"Yer misin? Tayvan malı, harika bir şey!"

Parmağına bulaşan yağı yalıyordu. Haşi başını salladı, erişteyi yemeye de kalkmadı. Yağ yüzünden dudakları parlayan D'yle gözleri buluştuğunda utangaç, kısık bir sesle "Niva'yla evlenmeyi düşünüyorum" dedi.

* * *

Niva'nın hayali bir meleğin giysilerinin tasarımını yapmaktı. Babası müzisyendi. Öğrencilik döneminde piyano da çalmıştı ama geçinmesine yetmeyince canlı müzik yapan bir kafede akordeon çalmaya başlamıştı. Niva'nın annesi o kafeye takılan kız öğrencilerden biriydi ve ikisi ailelerinin karşı çıkmasına rağmen evlenmişlerdi.

Niva'nın doğumundan az sonra annesi göğsünden rahatsızlanmıştı. Doktorlar, zor doğumu önlemek için kullanılan yeni ilacın yan etkisi olduğuna hükmetmişlerdi. Akordeoncu-

luğun maaşı çok azdı. Dar, kiralık evde bebekli bir hasta kadının yaşamasının pek iyi olmayacağına karar vermişler, utanma belasına katlanarak annesi Niva'yı alıp kendi ailesinin evine dönmüştü. Ailesi Okayama'da eskiden beri otel işletiyordu. Onu pek iyi karşılamadılar. Annesine boşanmasını önerdilerse de, kabul etmedi. Niva o otelin yüksek tavanlı, fazla güneş almayan bir odasında on dört yaşına kadar kalmıştı. Annesi o loş odada öksürükler içerisinde suluboya resimler yapardı. Niva sevinçle annesine model olurdu. Hastalığı bulaşır diye annesi Niva'ya sarılamadığından, sandalyede ellerini dizlerinin üzerine koyup kımıldamadan beklerken annesinin ona bakması Niva'yı her şeyden çok sevindirirdi. Annesinin resimleri gerçeğinden daha güzel olurdu. Bir yandan resim yaparken, bir yandan da Niva'yla konuşurdu. "Bu sıkıntıyı çekmenin nedeni benim, özür dilerim. Bu aileyle tenimiz uyuşmuyor aslında" derdi annesi.

Akordeon çalan babası altı ayda bir onları ziyarete gelirdi. Taşrada satılmayan bebekler ve oyuncaklar getirirdi her seferinde. Niva'yı kucaklar, defalarca yanağını okşardı. Akşam yemeği bitince annesi ve diğer herkese akordeon çalarak şarkı söylerdi. Ancak Niva bu zayıf adamdan nefret ederdi. Çünkü adamın her gelişinde annesi ağlardı.

Niva ilkokula başladığında akordeoncu artık gelmez oldu. Annesinin hastalığı ne ağırlaştı, ne de hafifledi. Niva sınıfındaki en uzun boylu, çalışkan ama pek gülmeyen bir öğrenci olmuştu. İlkokul beşinci sınıfta iğne, iplik ve kumaşı ilk kez eline almıştı. Niva'nın aklında bembeyaz bir elbise yapmak vardı. Çünkü, annesine model olduğunda, yaptığı resimlerdeki kızlar hep beyaz giysiler içerisindeydi. Niva kumaşı eve getirip her gece geç saatlere kadar elbiseyi yapmak için uğraştı. Bittiğinde önce annesine gösterdi. Annesi o küçük, bembeyaz elbiseyi gördüğünde "Oo, sanki bir meleğin giysisi gibi" demiş ve Niva'ya sarılmıştı.

Niva daha sonra da onlarca bembeyaz elbise dikti. Her seferinde annesi ona sarılıyordu. Bir seferinde Niva'ya sarılarak ağladığı da olmuştu. Evet, yazdı. Annesinin teni, kurumuş teri yüzünden soğuktu. O soğukluğa temas ettiğinde Niva'nın aklını korkunç düşünceler kapladı. "Annem ölecek olursa, artık bana sarılacak kimse yok." Neden, birdenbire o düşünceye kapıldığını şimdi bile anlayamıyordu. O ana kadar kendisine hiç sarılmamış annesi, aniden sarılmaya başlayınca heyecanlanmıştı belki de. "Bana kimse sarılmayacak" demişti kendi kendine. Endişeleri okulda iyice katılaşmaya başlamıştı. Halk dansları yaparken, erkek çocuklar utangaçlıklarından elini tutamadığında, endişeleri karabasana dönüşmüş, tüyleri diken diken olmuştu. Niva, Batı stilistlerinin bir kitabını alıp beyaz elbiseler dikmeye devam etmişti. Annesi sevinerek ona her sarılışında, annesinden sonra kimsenin ona sarılmayacağı korkusu iyice güçleniyordu.

Niva, annesinin karşı çıkmasına rağmen Tokyo'daki özel bir misyoner kız lisesine girmiş, oradan çıkınca da üniversiteye devam etmişti. Öğrenci festivalinde yaptığı tek parça elbiseleri satarken bir genç ona teklifte bulunmuştu. Yanık tenli, uzunca boylu bir öğrenciydi. "Amma sıcak, birlikte birer soda içelim mi?" demişti. Niva birlikte soda içerlerken o gençle evlenmeye karar vermişti. Henüz adını bile bilmiyordu. O gece Niva her şeye izin vermişti. Gerçekten evlenmek istediği için, evlilik lafını kendisi asla açmamış, ustalıkla işi idare etmişti. O günden sonra bir daha hiç ona sahip olmasına izin vermemiş, İsviçre'nin Haute Couture ödülünü alacağını, kendisiyle evlenecek kişinin hiç sıkıntı çekmeyeceğini, ailesinin Okayama'da büyük bir otel sahibi olduğunu, adamın kendisinden soğumayacağı ölçüde yavaş yavaş koklatmıştı. Her şey yolunda gitmişti. Bir yıl sonra ikisi evlenmişti.

Sadece kaslarıyla övünebilen adam, bir şirkette çalışıyordu. Aslında Niva adamı hiç sevmiyordu. Sadece ona dokunan

ilk adamdı. Evlilik yaşamında hiçbir sevinç yoktu. Her gün çok bunaltıcıydı ama Niva, o beynini saran korkusundan kurtulmuştu. Niva, çocuk yapmayı reddetmişti. Tasarımcı olarak bir mağaza açacak paraları olmadığından, Niva bir stilist olmuştu ama korkusu kaybolunca, bir meleğin giysisini yapma coşkusu da kaybolmuştu.

Ölü müydü, yaşıyor muydu anlayamadığı on yıl geçtiğinde, Niva memesinde küçük bir sertliği keşfetti. Kanser olmuştu. Kesilmesi gerektiğini söylediler. Niva ağlamıştı. Üzüntülüydü ama tuhaf beklentilere kapıldığının farkına vardı. Böylece boşanabileceğini düşünmüştü. Memeleri kesilip alınacağı, kendisi de kocasından ayrılacağı halde, nedense içini bir sevinç dalgası kaplamıştı.

Hastanedeyken boşanması gerçekleşti. Niva o özlediği korkusuna yeniden kavuşmuştu. *Bu çirkin yara iziyle, dümdüz kalan göğüslerim, içinde çok küçük bir parça et kalan memelerime kim dokunmak ister? Kimse dokunmak istemez.* Ama bu düşünceleri sıkıntı yüklü değildi. *Kimse dokunmak istemez.* Bu artık bir korku değildi. Gerçeğin ta kendisiydi. Gerçeğin karşısında ürkmek gereksizdi. Sadece kabullenip, birkaç gün ağlamak yeterli olmuştu.

Haşi, Niva'nın ameliyattan kalan göğsündeki boşluğu dolduran uzak anılarını çekip çıkarmıştı. Otelin bir odasında annesinin bakışları altında sadece kımıldamadan oturan çocuktan kalan yarasını çekip koparmıştı. Haşi'yi kaldığı yere bırakmak için taksiye bindiklerinde, koltuğa iyice gömülen Haşi elini sımsıkı tuttuğunda, Niva kendi duygularına karşı dürüst olmaya karar vermişti. Dairesine getirip elbiselerini çıkarttığı Haşi'nin vücudunun her yerini öpmüş, içindeki coşkuyla göğüslerine dokunmasını istemişti. Haşi ereksiyon olduğunda kendine gelmişti. Işıkları açıp göğüslerini göstermişti. "Dokun ne olur!" Niva ciddiyetle bunu söylediğinde Haşi bir süre çevresine bakmış, gözlerini önce Niva'nın son-

ra da kendi organına çevirmiş, aniden gülmeye başlamıştı. Gerçekten keyifle gülüyordu. "Çok mu sefilim?" diye, Niva ağlamaklı bir sesle sorunca, Haşi sımsıkı sarılmıştı. Ellerini Niva'nın zayıf göğsünde nazikçe dolaştırmış, dilini gezdirmiş, hafifçe ısırmış, penisini dolaştırmış, "Hayır harika, mükemmel!" demişti. Haşi'nin menajeri olması kesinleştiğinde Mr. D alay etmişti. "Sen tam ona göresin. İlk kadını olarak idealsin hatta. Onun ilk kadını sensin. Homoydu çünkü." Niva, etsiz göğüslerini gördüğünde Haşi'nin niçin güldüğünü anladığı halde üzülmemişti. *Haşi homoymuş. Ne fark eder? O gece muhteşemdi. Her yerimi öptü. Diliyle ve öpüşleriyle eski anılarımı örttü.* Niva şimdi Haşi'nin sahne elbisesinin tasarımıyla uğraşıyordu. Bembeyaz saten bir fermuarlı ceket yapmak niyetindeydi. Bir meleğin elbisesi olacaktı. Niva iki şeye kavuştuğu için çok mutluydu. Sevebileceği meleğine ve o meleğin giyeceği elbiseyi dikme rüyasına.

16

Haşi yolda taksiden inip yürümeye karar verdi. Niva'yla yemek için sözleştiği saate daha çok vardı ve çiçek almayı da unutmuştu. Niva orkide seviyordu. Çiçekçinin önüne kocaman bir Noel ağacı konmuştu. İçerisi sıcaktı, suyla ıslanmış yaprak kokusu sarmıştı. Düğmeleri açık göğsünde kılları ve fildişi kolyesi görünen adam "Buyrun efendim!" diye seslendi. Gül saplarını kesiyordu. Haşi orkide sipariş etti. Beyaz, yeşili üzerinde hafif kırmızı renklerin desen oluşturduğu türünden beş tane.

Çiçekçi gümüş yaldızlı kâğıt ve kurdeleyle buketi hazırlarken kürk giymiş bir travesti içeri girdi. "Baksana patron, bir kucak dolusu saplı gelinçiçeği hazırlasana." Çiçekçi orkide buketini hazırlamayı yarıda keserek iç taraftaki camlı raftan iki eliyle alabildiği kadar gelinçiçeği çıkardı. "Ne için lazım?" "Noel Gecesi şovunda saçlarıma takıp, kırmızı burunlu Ren geyiğini oynayacağım. Saplarını fazla sallama çiçekleri hemen düşer yoksa."

Haşi renkleri böylesine canlı gelinçiçeğini ilk kez görüyordu. Haşi'nin gözü gibi sakladığı, kahverengiye çalan kurutulmuş çiçekti. "Baksana, gelinçiçeği çiçek dilinde ne anlama gelir?" diye mırıldandı. Çiçekçi gülerek başını salladı. "Travestilerin melankolisi anlamındadır belki" dedi travesti, göz kırparak. Haşi güldü. *Gelinçiçeğinin yaprakları çok naziktir. Ufacık bir rüzgârla bile saplarının üstünde titrer uçuşuverir-*

ler. Beni terk eden kadın acaba neden bu çiçekleri emanet dolabına serpiştirmişti? O kadın öyküleri yazarı, o an çiçekçidekiler içinde en pahalısı olduğu için demişti. Travesti kurşuni tilki kürkünün omzuna kıpkırmızı çiçeklerden onlarcasını koyduktan sonra Haşi'ye sürtünerek yanından geçip gitti.

Yanında köpeğiyle yaşlı bir kör adam keman çalıyordu. Belki de parmakları uyuştuğundan her rüzgâr esişinde notaları karıştırıyordu. Köpeğin nefesi beyaz beyaz çıkıyordu. Bir sarhoş gelip köpeğin önüne oturdu. Arkadaşları durdurmaya çalıştılarsa da elinde taşıdığı sefer tasından *suşi* çıkarıp köpeğin burnuna doğru uzattı. Tüyleri dökülmüş kırma köpek *suşi*yi koklayarak sahibine bakıyordu. Yaşlı adam kemanını çalmaya devam ederek "Ne oldu?" diye sordu, kısık bir sesle. "Yok, yok, ton balığı yedireyim demiştim" dedi sarhoş. "Kusura bakmayın ama bu köpek hayvan eti yemez." Sarhoş, köpeği tasmasından yakalayarak *suşi*yi ağzına tıkıştırmaya çalıştı. "Ne oluyor bu ite! Ton balığı veriyorum halbuki!" Kuyruğunu kıstıran köpek çığlıklar atarak kaçmaya çalışıyordu. Yaşlı adam özür dileyerek sarhoşların istediği Zigeneurweisen[2] parçasını çaldı. Sarhoşlar tatmin olup, boş teneke kutusuna kalan *suşi* parçasını tıkıştırarak çekip gittiler. Yaşlı adam çömelip yemek artıklarını parmaklarıyla kutudan çıkararak yere attı.

Roppongi sokaklarında sıralanmış genç dilenciler yere koydukları kutuların üzerinde takı, kendi yaptıkları resimleri ve yazdıkları şiir derlemelerini satıyorlardı. Nereden bulduysa, elleriyle Noel pastası yiyen bir grup vardı. Üşümüş bir kadın sırtını kamburlaştırmış, yanağına çengelli iğneyle bir kâğıt parçası iliştirmişti. Kâğıtta "Çok Yaşa Punk!" yazılıydı. Çengelli iğne paslanmaya yüz tutmuştu. Karanlıkta pek seçilmiyordu ama belki de yanak eti iltihaplanmıştı. Arada sırada, bir merhem tüpü çıkararak yanağına sürüyordu. Kadın pastayı ağzına tıkıştırdığı halde torbadan tiner çeki-

2. "Çingene Şarkısı" anlamına gelir. Kemanla solo olarak çalınır. (ç.n.)

yordu. Tanrıça resimleri sıralamış adam yüzünü Fransız bayrağıyla aynı renklere boyamış, Zen oturuşu pozisyonunda hareketsiz duruyordu. Aralık ayı olmasına rağmen üzerinde bir tişört, ayaklarında da lastik terlikler vardı. Üflemeli ok satan bir adam vardı. Gerçekte nasıl yapıldığını gösteriyordu. Dikkat çekmiş olmalı ki, yoldan geçenler çevresine toplanmıştı. Malzemesi bir metrelik alüminyum boru ve ucuna pervane şeklinde kâğıt iliştirdiği beton çivileriydi. Performansı oldukça iyiydi, on metre uzaktaki tahtaya kolaylıkla saplıyordu. Tabelasında "İnsan öldürebilir!" yazıyordu. Haşi izlerken arkasından biri ona seslendi. Kıvırcık saçlı adam gülümsüyordu. Adamın ön dişleri yoktu.

"Benim, Haşi" dedi adam, hışırtılı bir sesle. Tatsuo idi. Tatsuo, çengelliiğneli kadının yanında şiir satıyordu. "Balarısı Cesetleri" başlıklı bir derlemeydi.

"Aslında ben yazmadım. Tuhaf bir amca bedavaya verdi bana. Haşi sen de iyi yükseldin ha!"

Haşi istemediğini söylese de, şiir kitapçıklarından birini zorla cebine tıkıştırdı.

"Şarkını dinledim Haşi. Herkes pek başarılı olmadığını söylüyor ama o tiplere her seferinde geçiriyorum yumruğu."

Tatsuo Haşi'nin elindeki bukete baktı.

"Çok güzel çiçekler. Güney bölgelerinden değil mi? Güneyde çiçekler de, balıklar da çok güzeldir."

"Tatsuo, kusura bakma ama benim acelem var."

"Ha tamam, öyle ya, çok çalışıyorsundur."

"Mieko'ya ne oldu?"

Haşi'nin sorusu üzerine, Tatsuo birden anımsamış gibi eliyle ağzını kapattı.

"Dişlerim yok artık. O tipler anestezi bile yapmadan söktüler. Hani şu el yapımı saçma atan tabanca vardı ya, senin şu sporcu arkadaşın bir yerlere saklamıştı. Yerini söylemem için işkence yaptılar bana. Haşi, uyuşturmadan penseyle dişleri

çekilince insanın canı çok yanıyor. Kulakların lime lime doğranmış gibi acıyor. Anlayabiliyor musun? Dişçilik lisansı bile olmayan biri yaptı. Diş hekimi çekse bile canı yanar insanın."

"Kusura bakma ama gerçekten acelem var."

"Baksana Haşi. Seninle beraberken çok keyifliydi. Şimdi sanki yıllar önceymiş gibi geliyor ama çok kısa bir zaman önceydi. Zengin oldun değil mi? Cebu Adası'na gittin mi? Zenginlerin tümü Cebu Adası'na giderlermiş. Sen gittin mi?"

"Kusura bakma Tatsuo, yine görüşürüz."

Haşi yürümeye başlayınca, Tatsu paltosunun kol ağzını yakaladı.

"Tamam, kusura bakma işin var anlıyorum ama bir ricam var. Eğer Cebu Adası'na gidecek olursan, elbette Mieko'yla karşılaşırsan, benim nasıl olduğumu söyler misin? Dişleri yok ama iyi de. Bir daha asla ona vurmayacağımı söyle. Cebu'ya gideceksin değil mi? Zengin oldun artık, oranın gitarı iyi oluyormuş. El yapımı ve çok ucuzmuş. El işlemesi midye kabukları Japonya'da da satılıyor ama en iyi hediyelik eşya gitarmış. En ucuzu Singapur Hava Yolları'ymış. Hint Hava Yolları da ucuzmuş ama uçakta verdiği yemekler sadece köri soslu şeylermiş. Durmadan körili bir şeyler verirlerse bıkar insan. Manila'dan iç hatlara binince sadece 58 dakika sürüyormuş. Japonya'dan giderken aktarma zamanını da katarsan sadece 6 saat 29 dakika sürüyormuş. Hiç şaşırma. 6 saat 29 dakika dediğin göz açıp kapayana kadar geçer. Ben mesela, dört saatten uzun bir zamandır buradayım."

Haşi hiçbir şey söylemedi. Tatsuo sağ elinin kol ağzını bırakmayınca orkideleri sol eline almıştı. Tatsuo cebinden cam bir bilye çıkardı. Bir yüzüktü.

"Haftalık dergilerden birinde okudum, nişanlanmışsın. Bu biraz pis ama aldırma. Sen benim arkadaşım değil misin? Arkadaşlar bir şeyler alıp verdiklerinde nasıl olduğuna aldırmazlar."

Haşi bilyeyi cebine koyunca, Tatsuo dişsiz ağzıyla gülümseyerek kol ağzını bıraktı. Haşi "Haydi, görüşürüz" diyerek yürümeye başladı. Arkasına döndüğünde Tatsuo'nun zıp zıp sıçrayarak insan kalabalığının arasından kendisine bakarak el salladığını gördü.

"Çok sigara içmişim, boğazım acıyor" dedi Niva. Haşi garsona söyleyerek orkideleri masaya koydurdu.

"Baksana, gelinçiçeği güzel mi sence?"

"Neden?"

"Çiçekçide vardı da. Güzel mi sence?"

"Kokusu yok değil mi?"

"Beni terk eden kadın, emanet dolabının içine gelinçiçekleri serpiştirmiş."

"Öyle mi? Belki de çiçek seven biriydi."

"Acaba neden öyle bir şey yaptı?"

Niva bakışlarını kaçırarak aperitif içkisini bir dikişte içti. Haşi bunu görünce "Kapatalım bu konuyu" dedi, gülerek. Niva sıkıntılıydı. Haşi bir hafta sonra Noel gecesi o kadınla karşılaşacaktı. Kadının adını, adresini çoktan bulmuşlardı. Haşi bilmiyordu. Mr. D, Niva'ya söylememesi gerektiğini tembihlemişti. "Söyleyebilirsen söyle, elbette söyleyebilirsen." Niva söyleyememişti.

Haşi Tatsuo'yla karşılaşınca neden kendini kötü hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Televizyon aynasına yansıyan kendisinin yeni baştan boyadığı belleği eskiden tanıdığı insanlarla karşılaşınca bozulacak gibi oluyordu. Kusursuzca kurguladığı, ezikliğe yer vermeyen, yeni anlamlarla dolu anıları, geçmişini bilen yaşayan insanlarla karşılaşınca kolayca silinip gidecek gibiydi. Haşi bunları düşündüğünde ürperdi. Hepsi gebersin dedi, kendi kendine. Tatsuo'nun ön dişleri olmayan yüzü gözlerinde canlandı. Tüm gayretiyle o görüntüyü silmeye çalışırken, bu kez Kiku çıktı ortaya. Kiku bir türlü silinmiyordu.

"Ne oldu?"

Niva'ydı seslenen. Niva göğüs dekolteli kadife bir tek parça elbise giymişti. Haşi elini uzatıp kadının göğsüne daldırdı. "Böyle bir yerde olmaz." Sünger pede ve sert kopçalı sutyene dokundu. İlişkiden önceki bir yemek. Niva'nın çıplaklığı aklındaydı. Erkek gibi göğsü, kadınlık organı harikaydı. *Fotoğraflarda gördüğüm gibi şişkin göğüslü kadınlar nasıl acaba? İnek memesinden başkasına dokunmadım. Belki heyecan verici olabilir. Kadın göğüslü ve erkek organlı biri süper olurdu. Belki de sırtında kanatları bile olur.*

Salata ve çorba geldi. Çorba içi boşaltılmış kaplumbağa kabuğuna konmuştu. Bir yudum aldığında, çorbanın lezzetiyle Haşi, Kiku ve Tatsuo'yu aklından silip attı.

17

İkisi Anemone'nin 87 model Ford Bronco'suna binmiş, Şincuku'ya gidiyorlardı. Anemone'nin üyelik kartı sahibi olduğu sağlık kulübü Foreign Trade Bank binasındaydı, gökdelenlerin arasında yuvarlak gümüş rengi çatısı pırıltılar saçıyordu. İkisi her gün kulübe gidiyorlardı. Dalma tekniklerini öğrenmek için. Anemone Bronco'sunu bodrum otoparkında durdurdu.

Kiku yeni aldıkları dalma aletlerini çıkardı. Anemone televizyon reklamları ve poster modelliği gibi sözleşmelerinden aldığı paradan sadece timsahın yemi için bir miktarını ayırmış, gerisini biriktirmişti. Kiku o paranın büyük kısmını kullanarak Uvane denizaltı mağarasını araştırmak için kullanacağı özel dalgıç gereçleri satın almıştı. Bunlar, deniz içinde hareket etmeyi kolaylaştıran ve hava kullanımını azaltmak için sualtı motoru, eğer Datura yayılmışsa deniz suyunu yutmamak için başını tamamen kapatacak profesyonel dalgıç başlığı, denge kemeri, basıncı azaltma bilgisayarı gibi şeylerdi.

Sağlık kulübünün resepsiyonunda üyelik kartını gösterip dolap anahtarını aldılar. Soyunma odasında spor elbiselerini giyen Anemone ve Kiku, suni çimle kaplanmış, bir turu 400 metre tutan pistte hafif koşu yaptılar. Bu pistin eni üç metreydi ve bir tur attıklarında kulüp tesisinin çevresini bir kez dolaşmış oluyorlardı. Binilince lunaparkın her tarafının görülebildiği hızlı tren gibi. Anemone hafif koşuyla iki tur attı.

Kiku ritmini artırarak beş tur koştu. Dört squash alanı, tenis kortları, dört havuz. İkili koşularını bitirince üçüncü katın tamamını kaplayan aletli cimnastik salonuna girdiler.

Halter çalışma köşesi, trambolin, yer hareketleri minderi, kulplu beygir ve paralel gibi jimnastik aletleri, suni kar kaplı bandın döndüğü kayak çalışma aleti, hafif kum, polistyren ve yağ karıştırarak yapılmış yarıhareketli surf çalışma köşesi. Anemone trambolinde on kez sıçradıktan sonra insan pinball makinesinin resepsiyonuna yöneldi. Dolaşım sistemi üzerinde basit bir kontrol yapıldıktan sonra delikli bir akrilik levha alınıyordu. İnsan pinball makinesi Japonya'da bu kulüpten başka yerde yoktu. Başlama noktasında küre şeklinde üç demir ağ yumağı sıralanmıştı. Anemone bunlardan birinin içine girdi. Demir ağ çift katlıydı ve aradaki boşluğa bilyeli yatak yerleştirilmişti. Bu demir kürenin dışı lastikle kaplanmış her tarafa dönebilen bir top haline getirilmişti. Kürenin içerisinde şeffaf bir plastik koltuk vardı. Anemone bu koltuğa oturdu. Koltuk, trol teknelerine konan balıkçı koltuklarına benziyordu. Yanındaki çubuk kollarla ileri geri ve sağa sola hareket ediyordu. Kürenin iç kısmının çapı iki buçuk metreydi. Yaylı bağlantılar ve demir borular birbirine karışmıştı. Anemone koltuğun yanındaki düğmeye basarak akrilik levhayı ayağının altındaki deliğe sıkıştırdı. Alınan sayıları belirten gösterge yanıp sönüyordu. Kapı açılıp küre yavaşça yuvarlanmaya başladı ve gittikçe hızlandı. Önünde hafif meyilli insan pinball'u alanı yayılmıştı. Arada sırt kasları deliği, kol kasları duvarı, karın kasları kanalı, boyun kasları bantı, göğüs kasları kuşağı, baldır kasları deliği, topuk kasları duvarı, üçgen kas köprüsü, bel kasları kanalı diye adlandırılan engeller vardı. Örneğin sırt kasları deliği denen lastik zeminli deliğe yuvarlanınca, demir küre içerisindeki koltuk arkaya yatıyor, Anemone kendini kaldırmak için sırt kaslarını çalıştırıyordu. Koltuğa gömülü alıcı, hareket sinirlerinde

dolaşan heyecan dalgalarını ölçüyordu. Yaklaşık üç dakika sonra demir küre delikten fırlayıp yuvarlanmaya başlıyordu ama sırt kasları deliğindeki kas kullanım oranına göre gidilen rota farklılaşıyordu. Her bir rotada zemine ışığa duyarlı ağırlık ölçerler yerleştirilmişti ve ölçülen rakamlar demir kürenin içindeki göstergeye yansıyordu. Bu şekilde tüm engeller geçildiğinde oyun tamamlanmış oluyordu. Cinsiyete ve yaşa göre bin puan üzerinden toplam hareket puanı hesaplanıyordu. Anemone 813 puan almıştı.

Öğleden önceleri aletli cimnastik salonunda bayan müşteriler çoğunlukta olurdu. Ortalığı pudra ve parfümle ovulmuş yağ kokusu kaplamıştı. Şişkin vücutlarını beyaz spor elbiselerinin içine tıkıştıran kadınlar suni çimlerin üzerinde kurtçuklara benziyordu. Arı kurtçuklarına. Kıçından basınçlı pompayla süt basılıp şişirilmiş yeni doğmuş bebekler aerobik yapıyorlardı. Boynundan damlayan terler de tatlı olur herhalde. Kalçaları ve karınları çalkalanıyordu. Sarımtırak, yapış yapış terle birlikte bir sürü şey yere düşecek gibiydi. Pirinç taneleri, ezilmiş spagetti parçaları, küflenmiş fasulye ezmesi ve domuz yağı, donmuş mayonez, sindirilmemiş yumurta ve tel tel olmuş peynirli kekler gürültüyle spor elbisesini yırtıp kadınların kıçlarından yere akacak gibiydi. "Baksana delikanlı, karın kaslarını çalıştırmanın kabıza iyi geldiği doğru mu?" diye sordu kurtçuklardan biri Kiku'ya, emekleyerek. "Bilmem" diye yanıtlayan Kiku Anemone'ye doğru yürüdü.

Havuza doğru giderlerken Anemone parmağıyla bir yaşlıyı gösterdi. "Şu adam biraz tuhaf değil mi?" Yaşlı adam suni çimlerin üzerinde yalpalaya yalpalaya koşuyordu. İkisinin önünden geçerken bir şeyler mırıldandı. Yüz rengi sapsarıydı ve ayağına kramp girmiş olmalıydı. Kiku çalıştırıcıyı çağırarak durdurmasını söyledi. Çalıştırıcı adamın yanında koşarak durdurmaya çalıştı. Çalıştırıcı adamın önüne geçerek ellerini adamın omuzlarına koydu. Yaşlı adam çalıştırıcının

ellerini silkelemek için vücudunu yana çevirince dengesini yitirip yuvarlandı. Teri kurumuş, tuz dalgaları oluşmuştu. Açık ağzından, bembeyaz olmuş dili dışarı sarkmıştı. Kiku ve çalıştırıcı başının kıpırdamamasına dikkat ederek adamı yavaşça taşıdılar. "Aşırı koşmuş" dedi çalıştırıcı dilini şaklatarak. "Niyetleri ne bunların?" Kiku'ya bakıyordu. "Bu ay altıncı olay. Ne kadar söylesek de dinlemiyorlar. Bıraksak ölene dek koşacaklar." Revire ulaştılar. Yaşlı adama maskeyle oksijen verildi. "Uykusuzluk çekiyorum" dedi çalıştırıcıya. "Vücudumu yormayınca uyuyamıyorum. Damarlarım kurumuş kalmış da, derimin aralıklarına böcek dolmuş gibi bir hisse kapılıyorum. Siz anlamazsınız" dedi Anemone'ye bakarak. "Bütün vücudumu dolaşan kan durmuş, çürümeye başlamışım gibi. Sanki iğrenç böcekler kemiklerimi kemiriyor. Pütür pütür ayakları dokundukça insanın midesini bulandıran böcekler. Ayaklarıma, belime doluşmuşlar. İşte öyle hissediyorum kendimi. Koşup nefesim kesilirse, vücudumda kan kalmazsa böcekler de ölür herhalde. Kendimi iyi hissederim. Ölesiye yorulunca, ölmüş gibi iyi uyuyabiliyorum." Yaşlı adam utangaç bir gülümsemeyle Anemone'nin elini tuttu. Adamın eli kırmızı benekli bir balonun sönmüş haline benziyordu. Sımsıkı tutup bırakmadı, sonra da uykuya dalıverdi. Anemone, adamın parmaklarını teker teker ayırdı.

"Su içerisinde solunumu devam ettirmek için basıncı artırılmış hava tedariki gerekir. 10 metrede iki bar, 20 metrede üç bar basınç gerekir. Boyle Prensibi'ne göre iki barlık havaya bir bar basınç ekleyince hacmi iki kat. 20 metre su derinliğinde soluyarak akciğerlerimize doldurduğumuz üç bar basınçlı hava su yüzüne çıktığımızda genişler. O yüzden dalgıçlar akciğerlerindeki havayı boşaltmadan su yüzüne çıkarsa akciğerlerdeki hava genleşir, miktar ciğerlerin kapasitesini aşarsa, hava kesecikleri dediğimiz gaz değişimini sağlayan hücrelerde çatlaklar oluşur. Yani akciğerler çatlar. Hava gö-

ğüs boşluğuna sızmaya başlar, vurgun yemek dediğimiz durum meydana gelir. Şiddetli göğüs sancısı çekilir, sol'unum güçlüğü yaşanır, köpüklü kan kusulur. Hava tıkanıklığı çok daha tehlikelidir. Akciğerler çatlayınca hava damarlara çekilir, damarlara giren hava kalpten geçerek dışarı gönderilir ve küçük atardamarda sıkışarak kan akışını durduruverir. Kalp ve beyin damarlarında tıkanma oluşursa ani beyin hasarına yol açar ve bu da hayati bir tehlike yaratır. Bunu aklınızdan çıkarmayınız. Tüplü dalışta, nefesinizi tutarak yükselmemeniz gerekir."

Kiku titizlikle not alıyordu. Yüzmekten yorulan Anemone uyukluyordu. Kiku soluk alışverişi hafifçe duyulan Anemone'nin dudağını kaleminin ucuyla dürttü. Anemone duruşunu bozmaksızın gözlerini açtı. Sabah yapıtığı makyaj tamamen kaybolmuştu. "Var ya, o amca gençliğinde sürat pateni yapıyormuş." Anemone dilini çıkartarak dudaklarını yaladı. Yarı yarıya kapalı gözkapakları titriyordu.

* * *

Akşam yemeğinden sonra televizyon izlerlerken Haşi programa çıktı. Uzun boylu, gözleri ve kaşları kalkık bir kadınla birlikte sunucunun sorularını yanıtlıyorlardı. Haşi'nin yüzü eski haline dönmüştü. Saçlarını kesmiş, pudrasız Haşi kendinden iki kat yaşlı o kadınla evlenmek niyetindeymiş. Kadının sol elini tüm ekranı kaplayacak şekilde yakın çekim gösterdiler. Utangaçça parmaklarını bir kırıyor, bir uzatıyordu. İnce uzun ilaç parmağında taşlı bir yüzük vardı. Uzun parmaklardaki kırışıkların çokluğunu görünce Kiku Haşi'yi anladığını hissetti. Haşi'nin neden bu kadının ellerini istediğini anlamıştı. Haşi yakın çekim gösterilmeye başlayınca Anemone'yi çağırdı. "Hey, kardeşim televizyonda." Kiku Anemone'ye "Haşi güzel şarkı söyler, çok farklı müzik türlerinin

tamamını bilir" dedi gururla.

Sunucu önüne bakarak sanki söylemesi çok zormuş gibi bir edayla "Senin homoseksüel olduğun söylentisi var ama..." dedi. Haşi hiç istifini bozmadan uzaklarda bir yere bakıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı ve aniden dehşet verici bir havada konuşmaya başladı. "Homoseksüel? Erkeklerden hoşlanır? Ben mi? Ben mi homoymuşum? O adı kötüye çıkmış fahişeler mekânı Market'te makyaj yapıp vücudumu mu satmışım? Kim söyledi? Şahit de var mı? Hımm. Öyleyse ne olmuş? Aynen öyle. Hey! Ne sinirleniyorsun! Çok doğal, erkeklerden hoşlanırım. Yattıklarımın sayısını bile bilmiyorum. Ama kadınlardan da hoşlanırım. Biriyle yatmak istersem kadın ya da erkek olması hiç fark etmez. İsterse yaşlı olsun. Hatta insan olmasa da olur. O havaya girmemi sağlayacaksa, tenime uyuyorsa kaniş bile olabilir. Koyun, at, tavuk hiç fark etmez. Marslılarla bile yatarım. Çocuğum olursa da önce bu stüdyoya getirir, sana gösteririm. Sen de röportaj yaparsın. Şimdi olduğu gibi, şu aptalca suratınla yap röportajını. O Marslıdan olma melez çocuğa sorarsın, homoseksüel olduğun söyleniyor dersin." Sunucu sersemlemişti, bir an hiçbir şey söyleyemedi. Kulaklığını kurcaladı, kameranın yanındaki yönetmenden direktif bekledi. Uzun boylu kadın "Kusura bakmayın. Üzerinde çok yoğun bir baskı var, arada sırada böyle yalanlar söyleyebiliyor" diye özür diledi. Haşi bakışlarını ilgisiz bir tarafa dikmişti. Alnı terlemiş, gözleri çakmak çakmaktı.

Kiku şaşırmıştı. Çünkü Haşi tuhaf bir şekilde kendine güven doluydu. Sanki başka biriymiş gibi konuşuyordu. Bakışlarını ve hareketlerini görünce Kiku anımsadı. Haşi sadece iki kez bu hale gelmişti. Yetiştirme yurdunda ıvır zıvır şeyleri dağ gibi yığdığı zaman ve hipnotize edildikten sonra eve kapanıp televizyon izlemeyi sürdürdüğü sırada. Gözleri çakmak çakmaktı, nereye baktığı anlaşılmıyordu. Yetiştirme yurdunun yatakhanesinde yere ne olduğu belirsiz şeyleri di-

zerek, ne olduğunu sadece Kiku'ya anlattığı zamanla aynıydı. "Şu bir tank Kiku. Yanındaki korniş havaalanı. Şu bisiklet stop lambası da emanet dolabı. Güzel değil mi? İnsan yumurtalarının yuvası gibi, değil mi?" Kiku ekranda hafifçe gülümseyen Haşi'ye bakarak mırıldandı. "Ne oldu sana? Şimdi ne kurmaya çalışıyorsun? Kim hipnotize etti seni, kim hastalandırdı?" Haşi sıkıntı çekiyor gibi gelmişti. Tacize uğrayıp korkarak ağladığında yardımına koşar, Haşi de zoraki bir gülümseme takınarak teşekkür ederdi. "Teşekkür ederim Kiku." Kiku'nun içi o sözcükleri duymak arzusuyla doldu.

Haşi'nin programı bitince, banyodan yeni çıkan Anemone ıslak kolunu uzatarak televizyonu kapattı. "Ne yapıyorsun?" dedi Kiku, bağırarak.

"Hiç, sadece televizyonu kapattım. Program bitmedi mi?"

Anemone saçlarını bağlayarak, başının arkasında kelebek şekline getirip tokayla tutturdu.

"Kiku, senin aklında o travesti mi var?"

Kiku başını salladı.

"Yalan söyleme, onu düşünüyorsun."

"Ben kendimi düşünüyorum, Haşi'yi değil."

"Senin iyi tarafın meseleleri aklına pek takmaman oysa. Gerçekten."

"Bazen taktığım da oluyor işte."

"Takma Kiku, hiç takma. O uzun sırıkla atlarken ne düşünürsün? Koşmaya başladıktan sonra. Geçebileceğini ya da başarısız olacağını düşünür müsün? Düşünmezsin değil mi? Benim nefret ettiğim türde birçok insan var. İçlerinde en sefil olanları sıkılan, pişmanlık duyan tipler. Bana göre, kendi haklarında düşünmeye başlayan insanlar artık tek ayaklarını tabuta sokmuşlardır bile."

"Sen..."

"Ne?"

"Doğru dürüstsün."

"Neyim?"

"Doğru dürüst bir ailenin çocuğusun."

"Öyleyse ne olmuş?"

"Öyleyse ne olmuşu var mı? Doğru dürüst bir ailenin çocuğusun işte. Ben ve Haşi terk edilmiş çocuklarız. Bizi doğuran kadınlar çöpmüşüz gibi attılar bizi. Bize ihtiyaçları yoktu. Terk edip gittiler."

"Bunu defalarca söylemene gerek yok. Biliyorum artık. O yüzden nefret duyuyorsun değil mi? Bu şehri harabeye çevirmek istemenin nedeni de o değil mi? Yaparsın da. Bundan başka ne var ki aklında?"

"Bana bak! Ben onunla doğduğumdan beri beraber büyüdüm. İyi bir insandır. O ilkti. Anemone, anlıyor musun? O ilkti. Bana ihtiyaç duyan ilk insandı."

"Kiku, yanlış düşünüyorsun. Birilerine ihtiyaç duyan insan yoktur. Söylediklerin yanlış. O travestiyle senin aranda hiçbir bağ yok. Şu söylediklerine bakıyorum da, beslediği güvercini kaçırmış bir velet gibisin. Sanırım önemli olan senin kendinin ne yapmak istediğini bulmak. Benim ne annem ne de babam akıllı insanlardı. Hani 'Düşünen Adam' diye ünlü bir heykel vardır, nefret ederim o heykelden. O heykeli bulup bombayla uçurmak gelir içimden. Hani şu sidiğin biriktiği yerde taş oluşması hastalığı vardır ya, insanın sidiği kanla karışık çıkar, nihayetinde çok sancılı bir hastalıktır, o heykel öyle bir taş işte. Hastalık taşı. Patlatalım gitsin. Ben yaşayan bir timsahı tercih ederim. Ben de timsah gibi bir kadınım. Şaşıracağın bir şey söyleyeyim mi? Ben timsahlar ülkesinin elçisiyim. Disneyland'da dört ülke olması gibi, insanın beyninde üç ülke vardır. Eylem ülkesi, düşünme ülkesi, arzu ülkesi. Arzu ülkesinin hükümdarı timsahtır. Hareket ülkesinin yılan balığı, düşünme ülkesinin hükümdarı ise bir ölüdür. Ben o timsahın ülkesinde yaşıyorum. Hoş bir yüzüm var, şişman değilim, fakir bir aileni kızı da değilim. Sağlıklıyım,

özürlü de değilim. Hiç alakasız insanların beni sevip sevmemeleri umurumda olmaz. Kabız olmam, gözlerimin ikisi de iyi görür, hızlı koşarım. Hükümdar timsah, alakasız şeyleri düşünmememi sağlıyor. Anlıyor musun? Ben bir elçiyim. Bu şehri timsahların krallığı haline getirmek için seçildim. Bir adama yardım etmem emredildi. O sensin. Hep seni bekledim. Sen bu kenti allak bullak etmek için doğdun. Benimle karşılaşmış olman da bunun en iyi kanıtı."

"Nerede şu timsah ülkesi?"

"Ağzımın içinde. Karanlık, yumuşak dilimin altında."

"Öyle mi? Göster bakalım" diyerek, Kiku Anemone'nin başını dizinin üstüne yatırıp, iki parmağıyla ağzını açtı. Islak saçlar bacaklarının üstüne yayılınca huylanmıştı. Kiku Anemone'nin dilini parmaklarıyla yakalayıp "Nerede şu timsah Tanrı?" diye yüzünü yaklaştırdı. Anemone ses tellerini titretti, Kiku'nun köküne kadar ağzına soktuğu parmağını ısırarak güldü. Dilini dışarı sarkıtarak Kiku'yu saçlarından yakalayıp yüzünü yaklaştırdı, kulağını emdi. "Timsah ülkesinin de, benim de, sana ihtiyacımız var" diye mırıldandı, dilini Kiku'nun kulağına daldırırken.

Haşi çocukken hep çevresinde bir zar oluşturur du, her zaman o zarın içine kaçıp kapanabilecek şekilde. Bir tek benim o zarın içerisine girmeme izin vermişti. İçinde insanın kendini iyi hissettiği bir zar. Haşi sımsıkı kapalı o zarın içinde sesini yankılandırarak beni sevindirirdi. Kiku, Anemone'nin salyalanan dilini göbeğine bastırdı. *Anemone*, diye düşündü Kiku, *bu, Haşi'yi kaplayan o zarın ta kendisi. Serin, ıslak ve titriyor.*

18

Adama işportacı diyorlardı. Mr. D'nin *mahjong* oyun arkadaşıydı, görünüşte eski eşyalar alıp satardı ama uzun lafın kısası işe yarayacak her şeyi alıp satardı. Mr. D işportacıyı devreye soktu. *Haşio Kuwayama, bilinen adıyla Haşi diye terk edilmiş bir çocuk var, terk eden kadını bul, ancak Haşi ya da kadın farkına varmasın, sonra da Noel gecesine kadar o kadının nerede ne iş yaptığını tam olarak bul.*

İşportacıya verilen zaman sadece üç ay iki gündü. İşportacı bir sav oluşturdu. Eğer bu savı yanlışsa, onlarca yıl geçse bile bulamayacağını biliyordu. Ancak savı doğruysa, belki kendisine verilen zaman içerisinde bulabilirdi. Haşi'yi terk eden kadın, başka çocukları da bir yerlere atmış ya da ölüme terk etmiş olmalıydı. İşportacının savı buydu. Çocuk öldürme, çocuk atma, çocuk cesedi atma suçları bulunan, tutuklanmış kadınları titizlikle araştırdı. Pek iz bulamamıştı.

Devlet Demiryolları Negişi Hattı'nın Sekigava İstasyonu'ndaki 309 No'lu emanet dolabına. Haşi çırılçıplak bir kesekâğıdı içinde bırakılmıştı. Bulan polisin raporuna bakılırsa, bütün vücudu pudralanmış, ağzından sarı bir sıvı kusuyormuş. Sıvıdan ilaç kokusu geliyormuş. İlacın çocuklar için reçeteyle satılan bir öksürük şurubu olduğu polis hastanesinde anlaşılmıştı. Doğumundan sonra yaklaşık 30 saat geçmiş olmalıydı. Bu kadın, kuşkusuz 19 temmuz 1972 günü Sekigava İstasyonu'nda olmalıydı. Ayrıca, ondan otuz saat kadar

önce de hastanelerden birinde. Haşi'nin içine konduğu kesekâğıdı Yokohama merkez bölgesinde ithal malları satan Kingum Marketi'ne aitti. Palto ya da takım elbise konabilecek büyüklükte ve henüz yeniydi. Dahası, dolabın içine serpilen gelinçiçeği parçaları henüz kurumamıştı. İşportacı araştırdı. Tokyo dahil olmak üzere Yokohama çevresinde o dönemde kesin olarak gelinçiçeği bulunduran 11 çiçekçi vardı. Bu gerçeklerden yola çıkınca, kadının başka bir yerden gelmediği anlaşılıyordu. İşportacının düşüncesi, araştırmasını 19 temmuz 1972'de Yokohama çevresinde yaşayan kadınlarla sınırlamaktı. Bu şartları taşıyan ve çocuklara yönelik suç geçmişi olan sadece üç kadın vardı.

Çiyoko Kunisaki, o sıralarda 23 yaşındaydı ve Yokohama'da bir adamla birlikte yaşıyordu. Adam ikinci el araba satan bir galeride çalışıyordu. Altı ay sonra ikisi ayrılmışlardı. Çiyoko 1973 şubatında banliyödeki bir restoranda garson olarak çalışmaya başlamıştı. Aynı yıl temmuz ayında evlenmişti. Kocasının ikinci evliliğiydi ve adam golf kulübü üyelik kartı gibi şeyler satıyordu. Henüz bir yaşına girmemiş bir çocuğu vardı. Çiyoko yirmi yaşına geldikten hemen sonra tanıdıklarının önerisiyle borsada alım satıma başlamıştı ve tek eğlencesi buydu. Evlendikten sonra bir süre uzak durmuştu ama kocasından gizlice küçük elektrikli ev eşyaları satan bir şirketin hisselerini almış, çok geçmeden hisselerin değeri tepetaklak olmuş ve 200 000 yen zarar etmişti. Kocası durumun farkına varınca tartışmaya başlamışlar ve yan odadaki bebeği öldürmüştü. Cinayet suçuyla sekiz yıl ceza almış, altı yıl sonra Toçigi Cezaevi'nden şartlı tahliye edilmişti. Şu an Yokohama'da Hodogaya'da bir apartmanda yaşıyor, bina temizliğiyle geçimini sağlıyordu, kırk yaşındaydı.

İşportacı yanına mafyadan bir adam alarak bir adamı ziyarete gitti. Adam Yokohama'da Midori semtinde devlet konutlarında yaşıyordu, araba cilası pazarlamacısıydı. Çiyoko

Kunisaki'yle Yokosuka'da birlikte yaşayan adamdı. İşportacı adamın evine dalıp Çiyoko Kunisaki'nin ağabeyi olduğunu söyledi. Adam pazar günü öğlen yemeğini yemekteydi. Adam, karısı ve çocuğu hazır erişte yiyorlardı. İşportacı Çiyoko Kunisaki'nin adını söylediğinde, yediği erişte adamın boğazına kaçtı. Korkak bir adamdı, İşportacı yanında getirdiği mayfa adamına uzakta durmasını işaret etti. Adam, yakınlardaki bir parkta Çiyoko Kunisaki'yle ilgili bildiği her şeyi anlattı. Çiyoko'nun üste çıkmaktan hoşlandığına varana kadar anlattı ama çocuk terk etmediğini söyledi. İki kez düşük yapmıştı ama götürüp bir yere bebek atma gibi bir suç işlememişti. İşportacı adama 50 bin yen verip, her şeyi unutmasını tembihledi.

Noriko İtoya o sıralarda yirmi yaşında bir öğrenciydi, Yokohama merkez semtinde yaşıyordu. Aralarında baba kız denecek kadar yaş farkı olan bir veterinerle çıkıyordu. 1970 eylülünde çocuk atma suçundan tutuklanmış, iki yıl sekiz ay hapis cezasına çarptırılmış, cezası şartlı olarak beş yıllığına askıya alınmıştı. Veterinerden olan bebeğini yol kenarındaki kanalın içine atmıştı.

"Adam kabul etmedi. Lise yıllarımda bir heykeltıraşa modellik yapmıştım. Tokyo'da dershaneye gittiğim sıralardı. Cahil bir taşralıydım ama o heykeltıraştan hoşlanıyordum. Eserlerine hayrandım, giysili olarak modellik yapmak üzere anlaşmıştık ama heykeltıraş göbeğimi görmek istediğini söyledi. O eserin kadının gücünü sembolize edeceğini, o yüzden göbeğimi görmesi gerektiğini söyledi. Cinsel organ değil, göbek diyordu. Aşağılık bir durum olmadığını, aksine yüce bir şey olduğunu söyleyerek beni ikna etti. Gösterdim. Pis herifin teki olduğunu sonradan anladım, ağladım ama iş işten geçmişti. Üniversiteye devam edip unutmaya çalıştım. Veterinerle tanıştığımda tamamen unuttuğumu sanmıştım. Hamile kalınca veteriner kabul etmedi. Defalarca düşürmeyi

geçirdim aklımdan ama düşürecek olursam kendimi kötü hissedeceğimi, heykeltıraşı anımsayacağımı düşünerek yapamadım. Karnım gitgide büyüdü ve bir gün aniden o bebek doğdu. O veterinere göstermeye gittim. Ona düşürdüğümü söylemiştim, adam şaşırdı ve feci şeyler söyledi. Sefil bir kadınmışım, onu tehdit mi ediyormuşum, falan işte. Kovdu beni oradan. Belki sinir krizi geçiriyordum. Geri dönerken yolda bebeğin tıpatıp heykeltıraşa benzediği hissine kapıldım. Sanki veterinerin çocuğu değildi. Heykeltıraş beni soyduğunda içime çubuk gibi bir şeyler sokmuştu, belki de o zaman hamile kaldım dedim. O krizle yolun kenarındaki kanala atıverdim bebeği. Oradan geçenler görmüş, şaşırarak beni durdurmaya çalıştılar ama koşarak kaçtım oradan."

Kanala attığı çocuğu memleketindeki ailesine emanet eden Noriko İtoya, şaşırtıcı bir şekilde, o veterinerle ilişkisine devam etmişti. Üç yıl boyunca. Ocak 1973'te veterinerden ayrılarak mahkeme yoluyla tazminat almış, Kumamoto bölgesindeki Hitokiçi şehrine ailesinin yanına dönmüştü. Şu an bekâr olan kadın hizmetçilik yapıyordu, 39 yaşındaydı.

İşportacı veterineri evine dönerken yolda kaçırmıştı. "Noriko İtoya'nın 1972 yılında senin çocuğunu emanet dolabına bıraktığını anımsıyor musun?" "Siz de kimsiniz? Yakuza mı? Beni hafife almayın, çoktan araştırmışsınızdır gerçi, ailem yok, sadece yaşlı bir babam var, onu da öldürecek olursanız bana iyilik etmiş olursunuz." "Sana zarar verecek değiliz. Gerçeği söylemeni istiyoruz." "Hangi yakuza grubundansınız? Ben Tosa Köpekleri Derneği'nin özel veterineriyim. Çoğu grubun reisiyle dostluğum vardır. Beni kızdırmazsanız iyi olur. Kimseye söylemem, haydi beni bir an önce indirin. Söylemiş olayım, bu arabanın plakası da aklımda." İşportacı mafyadan gelen adamın önerisi üzerine arabayla Şinagava'daki büyük bir fabrikaya girdi. Restoranlar zincirinin merkez fabrikasıydı. Mafyadan gelen adamda anahtar vardı.

Bekçi adamın yüzünü görünce hemen kapıyı açtı. İşportacı veterineri yelpaze şekilli bir makinenin önüne götürdü. Mafyadan gelen adam açıklamaya başladı. "Bu makine eti sıvı haline getirmek için kullanılır. İster inek olsun, isterse fil. Olduğu gibi içine atınca kahverengi bir sıvı haline geliyor. Öylece dondurulup, iki üç yıl sonra hamburger yapımında kullanılıyor." Veteriner her şeyi anlattı. "Noriko benim ideal kadın tipimdi. Cinsel olarak harikaydı. Boksörlerden örnek verecek olursak kavgacı ve teknik oyuncunun karışımı gibi mükemmel bir kadındı. Ancak evlenmedim. Aptaldı biraz ve ben bekâr kalmayı yeğledim. Bir bebeği olduğunu duyduğumda şoka uğradım. Benim bir parçam, lafı bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. O yüzden ondan sonra yumurtayı parçalayıp, döllenmesini önleyen ilaçlardan kullandık. Aslında koyunlarda ve ineklerde kullanılıyor ama insanlarda da etkili oluyor. Asit bazlı bir krem olduğu için vajinanın da sıkılaşmasını sağlıyor. Size de vereyim mi? Yani, Noriko ondan sonra bir daha hamile kalmadı. Her şey bir yana, kalamazdı zaten."

Miki Yoşikava, o sıralarda 21 yaşındaydı, Yokohama Minato semtinde oturan bir ev hanımıydı. Kocası vilayette memurmuş ama kadının ilk olayı ortaya çıkınca işini bırakarak eski gazete toplayıcılığına başlamış. Miki Yoşikava şu an Toçigi Cezaevi'ndeydi.

Miki 1974 yılında bir cesedi atmak suçundan tutuklanmıştı. Kendi çocuğunu yorganın içinde boğarak öldürmüş, çöp torbasına koyarak çöp toplama yerine atmıştı. İlk suçuydu ve kendi çocuğunu öldürmesi sonucu uğradığı şok sonucu ruhsal dengesini yitirdiği kabul edilmiş, cezası uygulanmamıştı. Yine de olay gazetelere çıkınca kocası işinden ayrılmak zorunda kalmıştı. İkinci çocukları iki yıl sonra 1976 yılında doğmuştu. Fakat bu kez ölü doğum yapmıştı. İlk çocuğun laneti olduğunu düşünen Miki, her ne kadar ölü doğum da olsa,

normal bir şekilde gömülecek olursa kayırmış olacağı, ilk çocuğun kıskanacağı sanrısına kapılarak, bebeğin cesedini doğumevinin kalorifer kazanına atmıştı. İkinci ceset atma suçuydu. Çocuğunu yitirmekten dolayı girdiği kriz sonucu suçu işlediğine karar verilmiş, mahkemeye sevk edilmemişti. Dört yıl sonra 1980'de Miki üçüncü kez hamile kalmıştı. Miki'nin kocasının mahkemedeki ifadesi şöyleydi: "Hamileliğinin ilk dönemlerinde karımın ruhsal dengesi yerinde değildi. İşsizdim ve geleceğimizin belirsiz olmasının da nedenlerden biri olduğunu düşünüyorum. 'Karnımdaki çocuk çoktan ölmüştür, kesin ölmüştür. Benim üzerimde önceki iki çocuğun laneti var' diyordu. Ben hamileliğinin ortalarına geldiğinde bulantılarının da geçeceğine, bu ruh halinin düzeleceğine inanarak hiçbir şey yapmadım. Tahmin ettiğim gibi aradan beş ay geçince karım tekrar ruhsal dengesine kavuştu. Ancak geçim sıkıntımız devam ediyordu, ben doklarda işçi olarak çalışıyordum. Doğuma az bir süre kala karım tekrar tuhaflaştı. 'Karnımdaki bebek kımıldamıyor, taş gibi, kokmaya başlamıştır bile, kesin ölmüştür' demeye başlayınca psikoloğa danışmaya karar verdim. 'Baksana, eğer bu çocuk ölmemişse ve sağlıklı doğarsa kesin ben öldürürüm. Çünkü bir tek bu bebeğin kayrılması söz konusu olamaz.' Psikolog doğum sonrasında akıl hastanesine yatırılmasını önerdi. Kız çocuğu doğmuştu. Karım hastaneye yattı, ben de sonunda bir iş buldum. Yaşantımız biraz rahatladı, karım da iyileşti. Kızımız dört aylık olduğunda karım hastaneden taburcu oldu. Gülümseyerek bana el sallıyordu. Kızımızı kucağına alıp sürekli yanağını okşuyordu. O an bebek huzursuzlanarak ağlamaya başladı. Sonra, karım, kızımızı... Durduracak zamanım olmadı. Göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Yere düşürdü. Kızımız... kafasının üzerine düştü." Miki Yoşikava taammüden cinayeti kabullenmişti. "Öfkelendim" diye ifade vermişti. "Nihayet sinir krizinden kurtulup, taburcu olduğum gün yü-

züme bakıp ağlamaya başladı, çok öfkelenmiştim, öldürmek istedim." Öyle demişti. Muayene sonucunda Miki'nin ruhsal durumunun normal olduğuna karar verildi. Miki şu an cezasını çekmekte, 42 yaşında.

İşportacı kocasının işyerine gitti. Kocası boşanmamış, Miki'nin iyi halden şartlı tahliye edilmesini bekliyordu. Adam tropik balıklar için yem satan bir şirketin şoförlüğünü yapıyordu. İşportacı Miki'yi sorunca yüzünde sevinçli bir ifade belirmişti. "Çok nazik bir kadındır. Aslında çok iyi huyludur." Parmağıyla kocaman bir akvaryumun içinde yüzen tatlısu balığını gösterdi. "Alovana. Bu balık 200 000 yen ediyor. Buna baktıkça Miki'yi anımsıyorum. Karımın hayali alovana beslemekti. Şu işe bakın. Bir seferinde karımın ailesinin evine gittim, küçüklüğünde tuttuğu not defterini buldum. Defterde en ince ayrıntısına kadar alovana besleme yöntemi yazılıydı. Yazısı çok güzeldi. Öyle bir çocukmuş işte. O defteri gördüğümde çok duygulanmıştım. Canlıları çok seviyormuş. Defter benimle tanışmasından çok öncesine ait. Yani, bana karşı yalan söyleyemeyeceği bir zamana. Değiştirilemeyecek bir geçmiş. Onun için de Miki alovana sevgisini yazmış. Ben bu kadına inanmaya karar verdim. Nazik insanların güçlü oldukları söylenir ama Miki nazik, ne yazık, bir katil. Hatta aşırı nazik."

İşportacı adamın safdillice konuşmasını dinlerken vazgeçmişti. Miki Yoşikava 17 yıl önce Haşi'yi doğurduktan sonra terk eden kadın olamazdı. Bu çift o dönemde vilayetin konutlarında yaşıyorlardı. Hamile kalsa, doğum yapsa adamın iş arkadaşlarının bilmemesine imkân yoktu ve götürüp atmış olsa daha sonraki olay sırasında polisin incelemesinden kaçması söz konusu olamazdı. İşportacı zor bir savın peşine düşmüştü, sonunda duvara toslamıştı. *Mr. D kadını bulursam şimdiye kadar ödediklerinin beş katı ödül vereceğini söylemişti ama beceremedim işte.* İşportacı alovananın akvaryu-

munun camını tıklatarak kendi kendine konuşur gibi "Bebeğini emanet dolabına atan bir kadın duydun mu hiç" diye sordu gülerek.

"Biliyorum" dedi adam. İşportacı hayrete kapılmıştı. "Biliyor musun? Böyle bir kadın tanıyor musun?" "Eski gazetelere karşılık tuvalet kâğıdı dağıtma işi yaptığım sıralardı, tanıdıklarım arasında Yagi adlı bir adam vardı. Sol elinin küçük parmağı yoktu, parayla şogi oynardı, aslında fayans işçisiydi. Elde ettiği kadınları hemen ertesi gün anlatmaktan zevk alırdı. Yagi'nin yattığı kadınlar genellikle orta yaşlı hizmetçiler ya da fahişeler olurdu. Bir gün, saunadaki masajcı kadını avladığını anlattı böbürlenerek. Eh, masör ya, ovalamakta ustaymış. O kadın masör sarhoş olmuş ve gençlik zamanlarında başına gelenleri anlatmış. Koçi ya da oralardan bir yerden gelmiş, çocukluğundan beri sevdiği adamla karşılaşmış ama adam artık evliymiş. Miki'nin olayları da üstüne gelmişti, çok iyi hatırlıyorum. Bir gece birlikte olmuşlar, hamile kalmış, çocuğu olmuş. Çocuğu götürüp atmış. Öldüğünü kontrol ettikten sonra götürüp bırakmış, bir emanet dolabına."

İşportacı adamın göğüs cebine beş bin yen sıkıştırdıktan sonra arabasına atladığı gibi soluğu eski gazete dönüşüm şirketinde aldı. Yagi çok önce işi bırakmıştı. İş arkadaşları bir kedi köpek kuaförlüğü okulunda şoförlük yaptığını söylediler.

Aoyanagi Evcil Hayvanlar Güzellik Uzmanı Okulu, Kavasaki şehrinde Tamagava Nehri kıyısındaydı. Yagi gerçekten de orada çalışıyordu. Okulda öğrencilerin pratik yapmaları için kedi ve köpek gibi evcil hayvanlar sahiplerinden ödünç alınıyor, buna karşılık da hayvanların tüy kesimi ve yıkanması ücretsiz olarak yapılıyordu. Bu kedi ve köpeklerin taşımasını Yagi yapıyordu. İşportacı, Yagi'nin teslimata gittiği yeri sorup, peşine düştü. Yagi arabayı yol kenarına çekmiş içinde kaniş olan bir kafesi döndürüp duruyordu. Parmaklıklardan birini yakalamış, havlayıp duran kanişe aldırmaksı-

zın kafesi çevirmeye devam ediyordu. Kaniş havlamayı kesip ağzından köpükler çıkararak olduğu yere yığılınca, kafesi çevirmeyi bırakarak kamyonetin kasasına yükledi ve sonra da gidip elektrik direğinin dibine çişini yaptı. İşportacı, mafyadan gelen adamla birlikte yaklaşıp, bıçak zoruyla ve para vererek kadın masörle ilgili bildiklerini anlattırdılar. Yagi yanağına hafif bir çizik almıştı ama beş bin yeni alınca konuşmaya başladı. "Kavasaki İstasyonu'nun arkasındaki Tenman adlı masaj salonu. On yıl önceydi, hâlâ orada mıdır bilmem." İriyarı ve elleri kocaman, apandisit ameliyatı izi var, gözleri ince ve etek tüyleri gür bir kadın, saçlarını da altın sarısına boyatmıştı. Anlattıkları bu kadardı.

"Tenman"da kadın yoktu elbette. İşletmecisi oradaki masörlerin tamamının masörlük belgesi olduğunu ve sendikaya soracak olursa bulabileceklerini söyleyerek, sendikaya telefon etti.

Bir hafta sonra, İşportacı, Mr. D'den o ana kadar yaptığı işlerde aldığının beş katı bir ödül aldı. Kadının adı Kimieda Numata'ydı, 44 yaşındaydı ve şu an Tokyo Taçikava semtinde bir saunada çalışıyordu. 72 yılı mayıs ayında karnı büyüktü. Hazirandan temmuza kadar bir yıllığına işe ara vermişti, bebeğini emanet dolabına attığını en az dört kişiye anlatmıştı. İkisi aynı yerde çalışan masörlerdi, birisi Yagi, diğeri de altı ay kadar kadınla birlikte yaşayan bir barmen. Barmenin anlattıklarına göre Kimieda bebeği kesinlikle 27 yaşındayken, yani 72 yazında götürüp emanet dolabına atmıştı. Bebek erkekti. 72 yılı yazında Kimieda Numata seyahate çıkmamıştı, sabah getirilen süt şişeleri her gün boşalmış oluyordu. Sonuç olarak, Kimieda Numata 1972 yılının yazında Yokohama şehrinde bir emanet dolabına bebek bırakmıştı, bu gerçekti. Dahası, o yılın yazında Yokohama şehir sınırları içerisinde emanet dolabında bulunan sadece iki erkek bebek vardı.

19

Timsah havuzun içine gömülmüştü. Suyun yüzüne çok az bir kısmı çıkan gözleriyle sallanan et parçalarını izliyordu. Kiku bir bebek kafası kadar büyüklükteki at etini iki parçaya bölerek, bir çubuğun ucuna bağlayıp Gulliver'ın başının üzerine uzatmıştı. Gulliver'ın ilgi göstererek kokuya gelmesi ve eti kapmasına kadar et parçalarını sallamak gerekiyordu. Böylece timsahı havuzun içinden çıkararak *Uranüs* içinde gezdirmek mümkün oluyordu. Yemini daha sonra vermek gerekiyordu. Hareketsizlikten aşırı şişmanlayan timsah vücudunu taşıyamaz hale gelmiş, kemik erimesi gibi ağır bir hastalıkla boğuşuyordu.

Yemini her zaman Anemone veriyordu ama baş başa Noel partisi yapacaklarını söyleyerek sabah kalkar kalkmaz yemek hazırlamaya başlamıştı. Çikolatalı pasta, kızarmış hindi, ton balığı çorbası, patatesli karides salatası ve kestane püresi yapıyordu. Kiku "Kestane püresi yılbaşında yenmez mi?" diye sorunca, "Ortaokulda ev yemekleri öğretmenimin övdüğü tek yemeğim bu. Nasıl olsa kutlama değil mi? Ne fark eder?" diye, Anemone bir kova dolusu kestane almıştı.

Kiku et parçalarını defalarca salladığı halde Gulliver havuzun içinden çıkacakmış gibi görünmüyordu. Et parçasını uzattığı çubuğu, çamaşır asmak için kullanılan sırıklardan birini ikiye bölerek yapmıştı. Et parçalarından bir tanesi beş kilo ağırlığında olduğundan, sallarken kolları yorulmuştu.

Kiku tam mutfaktaki Anemone'ye "Bu tip yemiyor" diye bağıracaktı ki, timsah hareketlendi. Kuyruğunu şiddetle suyun yüzüne vurarak bir metre kadar havaya sıçrayıp göz açıp kapayana kadar eti kapıverdi. Çubuğu çekmeye bile fırsat bulamamıştı. Sıçrayan suyla Kiku baştan aşağıya sırılsıklam olmuştu.

Anemone önlüğüyle kapının aralığından yüzünü uzattı. Kiku tek parçası kalan eti gösterdi sallayarak. "Yemi kaptı ya!" Kucağındaki kestane püresi tabağını Kiku'ya veren Anemone çubuğu aldı. "Bir örnek göstereyim." Tek parça at etini yiyen timsah tekrar havuza gömüldü. Anemone et parçasını burnunun ucunda sallarken, kuyruğunun hareketine bakıyordu. "Harekete geçmeden hemen önce kuyruğunu gerer." Havuzda küçük bir dalga oluştuğunda Anemone çubuğu kaçırdı. Gulliver müthiş bir hızla havuzun içinden fırlayıp yeme atıldı. Timsahların hareketleri uzun sürmezdi. Kuyruklarıyla dengelerini sağlayarak beş altı adım attıktan sonra dururlardı. Durduğunda sanki taş kesilmiş gibiydi, hiç kımıldamıyordu. "Anladın mı Kiku? Böyle dursa bile, düşünmüyor, sadece gücünü topluyor. Bizden, tavandan, havadan enerji soğurarak bir sonraki atılım için hazırlık yapıyor. Sabrediyor işte. Hapsedilmişliğin ezikliğini savaşçılığa çeviriyor. Timsah tam vücuduyla yarım dönmüştü ki, çelik gibi kuyruğuyla et parçasına vurarak ipini koparmayı başardı. Anemone parmaklıkların üzerinden *Uranüs*'ün içine düşecek gibi olunca, Kiku şaşkınlıkla kızı tuttu. Timsah et parçasını havuzun içine sürükledi. Etin yağı ve kanı havuzun yüzeyine yayıldı.

Yemek masasının üzerinde plastik levhadan yontularak yapılmış bir Noel ağacı duruyordu. Yarışeffaf plastik levha, saç telinden daha küçük, parlaklık verici bir sıvıyla dolu tüpçüklerle kaplanmıştı, çam ağacının sivri uçlu yaprakları gibi duruyordu. Parlaklık veren sıvının kendisi beyaz renkteydi ama açıyı değiştirerek üst üste getirince tüm renkler ortaya çıkı-

yordu. Sıvı tüpleri üflemeyle salınınca yeni renk öbekleri ortaya çıkıyordu. Eteklerinden zirvesine doğru sırayla üfleyince akşamüzerleri gökyüzünün batısında görülen üçgen bulutlar gibi bir renge dönüşüyordu. Öyle ki, alt tarafı beyaz, ortaları alev rengi gibi bir turuncu, üst kısımları ise koyu kırmızıya dönüşüyor, aralarda gökyüzünü andıran mavi hatlar beliriyordu. Anemone bol bol buz kullanarak beş şişe Pommery şampanya soğutmuştu. Raftan başak desenli kesme bardaklardan ikisini indirdi. Kuaföre giderek saçlarını sağ çapraz yukarıya doğru kaldırtmış, şeffaf kanatları olan çıplak kadın şekilli altın oyma bir süs iliştirmişti. Noel gecesine hazırdı.

Kiku'nun aklına yetiştirme yurdundaki öğleden sonraları gelmişti. Başlarından ayaklarına kadar uzanan kırmızı beyaz elbiseleri giydirirlerdi. Kol ağızlarında ve paçalarında ponponlar vardı. Dua salonunda ilahiler okunurdu. Pencereler siyah perdelerle kapatılır, her çocuğun elinde birer şamdan olurdu. Soğuktan parmaklarında güç kalmazdı. Dua bitince trombon çalan Noel Baba gelirdi. Kâğıttan çizmeler verirdi. Hatırladığı kadarıyla çizmelerin içinden karamela şekerleri, kakao tozu, naylon rugby topu, renkli killer, panda desenli balonlar ve tank şekilli silgiler çıkardı.

Az önce Anemone hediye paketini vermişti. "Henüz açma" demişti. Kiku da hazırladığı hediyeyi verdi. Bir kitaptı. *Her Yönüyle Omlet* adlı bir kitaptı ve ortalarında bir yerde omletli pilav tarifi vardı. Anemone çikolatalı pasta yapıyordu. Diğer yemekler bitmiş gibi duruyordu. Kiku üzerine Anemone'nin aldığı siyah takım elbiseyi giydi. O sırada telefon çaldı. Telefona Anemone çıkıp, sorgulayıcı bir yüz ifadesiyle almaçı Kiku'ya uzattı. "Telefon sana, Kiku."

"Beni hatırladın mı? Geçen karşılaşmamız sırasında olanlar için kusura bakma."

Mr. D'ydi. Unutulması güç bir sesti. Boğazına şeker tıkanmış da, öyle konuşuyormuş gibi bir ses.

"Burada olduğumu nasıl buldun?"

"Bunun şimdi bir önemi yok. Çok hoş bir kızla birlikte yaşıyorsun işte, işini biliyorsun."

"Kapatıyorum."

"Bekle! Haşi yanında mı?"

Kiku bir an kötü bir şeyler olacakmış hissine kapıldı.

"Neden olsun? Ne oldu Haşi'ye?"

"Öyle mi? Tamam öyleyse, rahatsız ettim."

"Hey, bekle! Haşi'ye bir şey mi oldu?"

"Gazete okumuyor musun?"

Mr. D kısaca yanıtlayarak telefonu kapattı. Kiku yerdeki gazeteyi alarak baştan itibaren Haşi'nin adını aramaya başladı. İçindeki kötü his şekillere, yazıya, kokuya dönüşüyor üzerine üzerine geliyordu. Televizyon ve radyo programlarının bulunduğu bölüme bakar bakmaz Kiku yerinden fırladı. Haşi'nin adı ve resmi konmuştu. "Emanet dolabına atılan şarkıcı, 17 yıl aradan sonra annesiyle buluşuyor." Kiku bir şeyler söylemeye çalışan Anemone'nin ağzını eliyle kapatıp, "Mutlaka geri geleceğim. Ben gelene kadar hediyeni sakın açma!" dedi. Tabakta buğular çıkan hindinin butunu koparıdığı gibi odadan dışarı fırladı. "Kiku!" Anemone arkasından bağırıyordu. Aşağıya inen asansörün kapıları açıldı, dışarı fırlayan Kiku koşmaya başladı. Hindi parçasını dişleyerek koşuyordu. *Bekle Haşi! Ben yapacağımı bilirim!* Kiku koşarak Yoyogi Parkı'na daldı. İşaretlediği bankın arkasını kazıp yağlı kâğıda sarıp torbaya koyduğu paketi çıkardı. Paketteki dört saçma tabancasına fişekleri yerleştirdi, ceketinin altına sakladı. Karanlığın içine koşarak daldı.

* * *

Su kuşlarının kanat çırpma sesleri duyuluyordu. Çığlıkları rüzgâra karışarak kulağına ulaşıyordu. Haşi'nin nefesi be-

yaz duman gibi çıkıyordu. Bu parktan ikinci kez geçiyordu. Bir çift, bankın üstüne oturmuş öpüşüyorlardı. Adam sağ elinin parmaklarıyla sigara tutuyordu. Birbirine sarılmış iki vücuttan cılız bir çıtırtı geldi. Kadının saçı yanmıştı herhalde. İkili hâlâ dudaklarını ayırmamışlardı. Aynı cılız çıtırtı bir kez daha duyulduktan sonra sigaranın ateşi kayboldu. Kar yağmaya başlamıştı. Uçuşan iri kar tanelerinin çoğu yere ulaşmadan önce ağaçların dallarına, kadının saçına, sokak lambalarına, su kuşlarının kanatlarına çarpıp kayboluyordu. Yanında köpek gezdiren bir kız geliyordu karşı taraftan. Köpek aniden Haşi'ye havladı, kız zincirini çekiştirerek özür diledi. Tekrar koşmaya başlayıp yanından geçerken kız sanki Haşi'ye gülümsemişti. Haşi umarsızca seslenerek durdurmak için ağzını açacak gibi oldu. O kızla konuşmak, sormak istiyordu. Kendisini atıp giden kadınla karşılaştığında ne diyebileceğini. Aynı durumda o kız olsa ne derdi acaba?

Niva üç gün önce konuyu Haşi'ye açmıştı. "Bu çoktan belirlendiği için elimden bir şey gelmiyor. Yapmaktan başka çare yok. Baştan söyleyeyim, reddedemezsin. Sen de, ben de henüz çok zayıfız. Çok düşündüm, çok dert ettim kendime, senin de aynı duyguları yaşayacağını düşünerek kahroldum. Bir yandan da düşündüm. İki yolu var. Birincisi, rol yapacaksın. Senin annen olduğu kesin ama sadece o kadının rahmini ödünç aldığını düşün, kendine sürekli o kadınla bir alakan olmadığını söyle. Kadın nasıl tepki verirse versin, kızarsa kızsın, isterse ağlasın, sadece üzüntülü bir yüzle bak. 30 dakika hemen geçer. Televizyonda izleyenler de hemen unuturlar. Sonra sen de mümkün olduğunca çabuk o kadını unutmaya çalış. Bir diğer yol ise kendini duygularına bırakmak. Bu tehlikeli olabilir ama daha rahat bir yol. Ancak, sen o kadınla karşılaşsan bile içinde hiçbir duygu uyanmayacaktır. Yabancı biri işte. Diğer yabancılardan hiçbir farkı yok. Tamam mı, Haşi? Duygularını kontrol edemeyecek kadar zor

gelirse ikinci yola geç, biraz sakinleşince tekrar rol yapmaya devam edersin. Oldu mu? Yine de, senin o kadınla karşılaştığında aklının karışacağını sanmam."

Niva'yı düşündü Haşi, kendi kendine. Niva hiçbir şey anlamıyordu, Niva bilmiyordu. Nasıl bir kadının kendini doğurduğunu tahmin etmeye çalışmak cehennem azabıydı. Hoş bir kadını hayalinde canlandıramamıştı. Öyle bir kadın kesinlikle gülemezdi. Kendi çocuğunu atıp gitmenin suçuyla azap çekmeye devam etmek zorunda bir kadın olmalıydı. Pişmanlıkla sürekli kendini suçluyordu herhalde. Haşi her seferinde şuurunu yitiren yaşlı dilenci kadını getirmişti aklına. Bundan ötesi olamaz dedirtecek kadar çirkin bir yüz, kirli bir ten, yırtık pırtık pis elbiseler giyen yaşlı bir kadın. Tüm vücudunu hastalık sarmış, iç organları erimiş. Köpeklere yem olamayacak bir kadın. Hep öyle bir kadın düşünmüştü. Kafasında, kendini iyi hissedene kadar o kadını yerlerde sürüklüyor, kusturuyor, kanını akıtıyor, yüzünü korkuyla kaplatıyor, altına işetiyor, ağlatıyordu. Kendini iyi hissettiğinde tüyleri diken diken oluyordu. Dayanamayacağı kadar kötü bir his kaplıyordu içini. Kadına acımaya başlıyor, ağlayacak gibi oluyordu. Bu kez kadına adil davranmaya başlıyordu. On yaş kadar gençleştiriyor, yüzündeki kırışıkları kaybediyordu. Çöplüğe yıkılıp kalan kadını tutup kaldırıyor, saçlarını düzeltiyor, ayakkabılarını giydiriyor, banyoya sokuyor, düzgün elbiseler giydiriyor, yürütüyordu. Hastaneye götürüyor, yüzündeki apseleri aldırmak için ameliyat ettiriyor, ameliyat izlerini de siliyordu. Ağlamasını kesiyor, koluna bir erkeğin girmesine izin veriyordu. Kadın soyunuyordu. Vücudunun etleri sarkmıştı ama lekeler yoktu. Adamla sevişiyor, gülüyordu. Kadın gülüyordu. O anda tekrar dayanamayacağı bir öfke fırtınası içinde patlıyordu. Kadını tekrar eski haline çeviriyor, bir dilenci haline getiriyordu. Yavaş yavaş yaşlı bir dilenci haline geliyordu kadın.

Niva bu sıkıntının ne demek olduğunu bilmiyordu. Ancak, Haşi düne kadar televizyona çıkmayı düşünüyordu. Ustaca rol kesmek konusunda kendine güveni de tamdı. Nasıl bir kadın çıkarsa çıksın, kendi kendine tamamen bir yabancı olduğunu söyleyebilmek için prova da yapmıştı. Programdan hemen önce kaçmayı düşünmemişti. Haşi, bugün Kimieda Numata'yı uzaktan görmüştü. Öğlenleyin Mr. D götürmüştü onu. Arabadan, kadına fark edilmeyecek şekilde, Kimieda Numata'nın turp ve balık alarak yürümesine bakmıştı. İriyarı bir kadındı. Boyu uzun, boynu kalındı. Soğuğa rağmen çorap giymemişti. Alışveriş torbası, naylondan yapılma ucuz bir şeydi ve kirliydi. Turp, sebze ve turşu almıştı. Çekirdeksiz portakalı eline alıp fiyatını sormuş, başını yana eğerek rafa geri bırakmıştı. Haşi pek parası olmadığını düşünmüştü. Saçları boyalıydı ama elleri ojesizdi, hafif bir makyaj yapmıştı. Balıkçıya girip, bir tane kurutulmuş morina balığı satın almıştı. Sadece bir tane. Öyleyse tek başına yaşıyordu. Demek ki, ne bir kocası ne de çocuğu vardı. Balıkçıyla konuşmuştu. Balıkçı şaka yapmış olacak, gülmüştü. Kadın gülmemişti. Ona bakarken Haşi'nin tüm vücudu titremişti. Ağlamak üzereydi. Sevinçten çıldıracaktı neredeyse. Arabanın koltuğuna yapışıp, dışarı fırlamak isteğini bastırmıştı ama sonunda dayanamayıp arabadan çıkmaya kalkmıştı. D durdurmuştu onu, ağzını kapatmıştı. Çünkü Haşi "Anne!" diye haykırmak üzereydi. Arabanın içinde çırpınmıştı. Onu doğuran ve atıp giden kadın bir akıl hastası değildi. Yaşlı bir dilenci de değildi. Normal bir kadındı, tek başına yaşıyordu, yalnızdı, gülmemişti bile. Heyecanı yatıştığında Haşi korkmaya başlamıştı. O, ideal annenin kendini reddedebileceğini düşünerek müthiş bir korkuya kapılmıştı. Kesinlikle gidip başını kadının göğsüne yaslayarak ağlar, kendisine sarılmasını isterdi. Eğer o an kadın kızıp onu itecek olursa... Bunları neden düşündüğünü anlayamıyordu. Mr. D'nin katı gözeti-

mi altından, tuvaletin penceresinden kaçarak kurtulmuş, kadının yaşadığı apartman dairesine gitmişti, uçarcasına. Kadın yoktu. Sonra bu parka gelmişti.

Parkın çevresi sakin bir semtti. O evin kapısına geldiğinde kar iyice şiddetlendi. Haşi zili çaldı, genç bir kadın çıktı. "Ne istemiştiniz?" Haşi'nin boğazının içinde başka, ufacık bir insan varmış gibi sözcükler ardı ardına çıktı. "Benim adım Haşio Kuvayama. Şarkıcıyım, on yedi yaşındayım. On yedi yıl önce Yokohama'da bir emanet dolabının içinde terk edilmiş halde bulundum. Dolabın içine gelinçiçekleri seriliymiş. Burada yaşayan yazar bir yıl kadar önce televizyonda anlatmıştı. Hapishanede kadınla karşılaşmış. Kadın kendi çocuğunu terk ettiği yere gelinçiçekleri serpmiş. Yazar söylemişti. O kadınla ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyorum. O kadın annem olabilir. Akşam geç saatte rahatsız ediyorum kusura bakmayın ama şimdi sormak zorundayım." Kadın tuhaf bir yüz ifadesi takınmıştı. Dikkatlice bakınca bir hemşire olduğu anlaşılıyordu. "Üstat şu sıralarda hasta, kimseyle görüşmüyor." Hemşire kendisine ezberlettirilen bir metni okuyor gibiydi. Haşi konuşmaya devam etmek istediyse de kapı yüzüne kapandı. Kilit sesinden sonra içeriden "Evinize dönün!" dendiğini duydu.

Haşi dönmedi. Kar tutmuyordu, yolu ve saçlarını ıslatıyordu sadece. Haşi defalarca evin içine göz attı. Işıkları yanıyordu ama hareket eden insanlar yoktu. Haşi sokak lambasının aydınlattığı karları sayarak bekledi. Kar taneleri, sokak lambasının çevresine üşüşen böceklerle farklıydı, öbekleşmiyor, yere düştüğünde ses çıkarmıyordu. Sesleri kaybediyordu. Az öncesine kadar duyduğu su kuşlarının sesleri kesilmişti. Uzaklardan geçen arabaların seslerini de çok az duyabiliyordu. Kar taneleri birbiri ardına ışığın aydınlattığı alana giriyordu. Haşi kapı sütununa yaslandı; vücudu ıslanmış, üşümüştü. Dişlerinin takırdamasına, el ve ayaklarının hissizleş-

mesine baktı keyifle. Kulağının hemen arkasında panjurun açıldığını duydu. Arkasına dönüp bakması zaman aldı. Işık sızıyordu, taze karların üzerinde yaşlı bir kadın duruyordu. Arkadan gelen ışığın gölgesiyle yüzü görünmüyordu. "Pek de soğuk değilmiş" dedi, gölge. Haşi'nin saçlarını ince bir kar tabakası kaplamıştı. Hemşire çıkıp kapıyı açtı. Haşi bahçeye dolaşıp, beyaz bölgeye doğru yürüdü. Bahçedeki kocaman yuvarlak kafeste iki tavus kuşu vardı. Biri yuvada uyukluyordu, diğeri karların ortasında kanatlarını açmıştı. Kanatları panjurdan sızan ışıklarla yeşil yeşil parlıyordu. Alabildiğince yağan kar tavus kuşunun kanatlarındaki desenlere karışıyordu. "Buyrun girin" dedi yaşlı kadın, Haşi'yi içeriye davet etti.

* * *

Kadın misafirinin kâküllerindeki karları silkmesi bitince bekleme odasına geçerek ince uzun mentollü sigarasını yaktı. Daha önce üstünü değiştirmiş olan iş arkadaşı pastasını yerken, parmağıyla dışarıyı işaret etti. Kar yağmaya devam ediyordu. Şortunu çekip çıkardı, ayaklarını bir kez daha havluyla sildi. Külotlu çorabını giyerken tırnağı takıldı, bileğine yakın bir yeri yırtılınca kadın dilini şaklattı. O gün çizmeleriyle çıktığını anımsadı. Ne kadar şanssız olduğunu düşündü. Çizmelerinin henüz sadece üç aylık taksidini ödemişti. Ayakkabıcı mümkün olduğunca yağmurlu ve karlı havalarda giymemesini söylemişti. Özellikle karda giymek ayakkabının ömrünü yarı yarıya azaltır, demişti. Kadın melankolik bir ifadeyle pencereden dışarıya baktı. Yollar ancak ıslanmış, sadece binaların çatısını ince bir kar tabakası kaplamıştı. Iş arkadaşı okuduğu haftalık dergiden başını kaldırıp "Bir şey görünmüyor mu pencereden?" diye sordu. "Az önce şapkalı adamlar kameralarla ve ışıklarla dolaşıp duruyorlardı, film çekiyorlar sanmıştım. Hâlâ oradalar mı?" diye tekrar sordu.

Kadın başını salladı. Aklında bu gece dairesine döndüğünde hemen çizmelerini vazelinle silmek vardı. *Yemek yedikten sonra yorgunluktan bir ağırlık çöküyor insanın üstüne, eve döner dönmez çizmelere bakım yapayım.* Kimieda Numata'nın aklında sadece bu vardı.

Saunanın bulunduğu bina, fark edilmeyecek şekilde gizlenen dört video kamera ve on iki spot lambasıyla sarılmıştı. 50 metre kadar ileride jeneratör aracı ve malzeme aracı, naklen yayın aracı ve diğer basın elemanlarının arabaları park halindeydi. Mr. D naklen yayın aracında henüz hiçbir şey göstermeyen monitörlere bakıyor, sık sık saatini kontrol ediyordu. "Haşi'nin hiç gelmemesi daha iyi olur" dedi Niva, yüzünü kaldırmadan. Naklen yayın aracının içindeki telefon çaldı. Niva uçarcasına atladı ahizeye. "Buldunuz mu?" diye haykırdı, hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle ahizeyi Mr. D'ye uzattı. D suskunca dinledi, uzunca bir süre yanıtlamadı ve sadece "Hayır, buna gerek yok" diyerek telefonu kapattı. Telefon ofisteki İşportacı'dan geliyordu. Siyah takım elbise giymiş, el yapımı tabanca taşıyan genç bir adam Mr. D'yle görüşmek istediğini söyleyerek ofisi basmıştı, yok diyerek geri çevirmeye çalışınca silahını doğrultarak Haşi'yle annesinin bir araya geleceği yeri söylemelerini istemiş, blöf yaptığını düşünerek suskun kalınca tavana doğru ateş etmişti. Tabancanın müthiş tahrip gücünü görünce bayan çalışanlar korkudan çekimin yapılacağı yeri söylemişlerdi. Genç adam bunu duyar duymaz dışarı fırlamıştı. Polise haber verelim mi, diye soruyordu işportacı. "Hayır, buna gerek yok." Mr. D, telsizle durumu adamlarına bildirdi. "Siyah takım elbise giymiş genç bir adam çıkarsa naklen yayın aracına getirin, Haşi'nin burada olduğunu söyleyin. Hırpalamayın, sadece buraya getirin." D, tekrar saatine baktı.

Niva'nın yanında sunucu bekliyordu. Hata yapmamak için, söyleyeceği şeyleri yüksek sesle tekrarlıyordu. "İşte sa-

yın seyirciler, şu an son derece duygusal bir an. Gerçek bir öykü başlamak üzere. Anımsayınız, bir zamanlar çocuğunu ölüme terk edenlerin ardı arkası kesilmemişti. Bugün yağan karların altında emanet dolabına terk edilen bir çocukla, onu terk eden annesi 17 yıl sonra karşı karşıya geliyorlar. Elbette annenin işlediği suç affedilemez. Ancak, o bebek sıkıntıları aşarak büyüdü, harika bir şarkıcı oldu. Bizler bu buluşma için söyleyecek söz bulamıyoruz. Aklıma genç bir Fransız filozofun sözü geliyor. Deniz ve anneler çocuğunu öldüresiye coşar, yaşatmak için çabalarken coşar. Biz bugün bu gerçek öyküyü sessizce izleyelim."

Niva Haşi'nin önceki geceki halini anımsadı. Bir türlü sakinleşemiyor, yatağın içinde dönüp duruyordu. Sinirleri yorulup uyuyamadığında Haşi Niva'dan oral seks yapmasını isterdi. Önceki gece Niva kendiliğinden yapmak istemiş, seslenmişti. Haşi "Ondan ziyade eğlenceli bir şeyler konuşalım" demişti. Niva yeni yılın başında çıkacakları balayı gezisinden konuşmaya başlamıştı. Niva'nın önerisiyle, ikisi Kanada ve Alaska'da iki haftalık bir tatil planlıyorlardı. Niva kayak yapmanın ne kadar kolay, ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu anlatmaya başlamıştı. Haşi suskunca dinliyordu ama başını yastığa yaslamış halde mırıldanmıştı. "Niva, hiç karşılaşmadığın birini sevebilir ya da nefret edebilir misin?" Niva yanıtlayamamıştı. Hiçbir şey söylemeden Haşi'nin yatağına geçmiş, sımsıkı sarılmıştı. "Benim için sorun değil" demişti Haşi, defalarca. "Benim için sorun değil, o kadınla karşılaştığımda hiçbir şey olmamış gibi 'uzun zaman oldu' derim ona." Niva pişmandı. O gece Haşi'ye net bir yanıt vermeliydi. *Anne babanın doğan çocuğa bakma sorumlulukları olduğuna göre, senin o kadından nefret etmen gerekir, isterse hiç karşılaşmadığın bir insan olsa bile nefret etmen çok doğal.* Keşke böyle söylemiş olsaydım diye düşünüyordu. Aniden naklen yayın aracının arka kapısı açıldı. Adamın biri bağırıyordu.

"Kadın çıkıyor, çabuk gelin." D de Niva da dışarı fırladılar. Jeneratör aracı çalıştırıldı, müthiş bir gürültü kopartmaya başladı. D bağırıyordu. "Kadın çıkar çıkmaz kamerayı çalıştırın. Kaçmaya çalışırsa kameralar ve ışıklarla çevresini sarın. Diğer kameralar bu halinizi çekse de aldırmayın. Sokağı gözetleyen adamların sayısını iki katına çıkarın. Demin söylediğim siyah takım elbiseli adamın geçmesine izin vermeyin. Seyre gelen aylakları ve başka arabaları da salmayın. Eğer Haşi dönecek olursa, bağlayıp bayıltmanız gerekse bile kameraların önüne getirin."

* * *

Kiku taksiden indi. Ücreti ödemeksizin "Burada bekle" dedi. "Birini alacağım yanıma, hemen dönerim burada bekle lütfen." Taksi şöförü söylenecek olduysa da, Kiku çoktan arabadan dışarı fırlamıştı. Sokaklardan birinin dip kısmı aniden aydınlanıverdi. Sadece o kısım aniden gündüz olmuş gibiydi. "Gaz patlaması olsa sesi duyulurdu" diye mırıldandı, seyyar dükkânını çeken bir ihtiyar. Sokağın girişinde dört adam yolunu kestiler. "Çekim yapılıyor, kusura bakmayın ama başka sokakları kullanın." Kiku düzensiz nefesiyle "Ben Haşi'nin arkadaşıyım" diye bağırdı. "Bize hiç kimseyi geçirmememiz söylendi." Kiku bir kez daha "Haşi benim kardeşim" diye bağırdı. Sokağın girişinde seyre gelen aylaklar birikmeye başlamıştı. Jeneratörün gürlemesi zemini titretti, yağan karı belirginleştiren ışıkların altından insanların homurtuları ve çığlıkları yükseldi. "Beni Mr. D'yle görüştürün. O benim kim olduğumu biliyor." Dört adam başlarını salladılar. Sokak yirmi metre ileride keskin bir şekilde kıvrılıyordu, az ilerisinde de bir bina aydınlatılmıştı. Koşuşturan birçok insan köşeyi dönüp ilerliyordu. Çoğunun elinde fotoğraf makineleri vardı. Seyre gelenler iyice çoğalmıştı. Kiku en önlerindeydi. Soka-

ğın ilerisinden büyük bir uğultu ve bir kadının haykırışları duyuldu. "Geldi işte!" İnsanların koşuşturmaları iyice hızlanmıştı. Bir kadının "Haşi!" diye bağırışı duyuldu. Bütün bunlar jeneratörün gürültüsü arasında duyuluyordu. Kiku var gücüyle seslendi. Haşi köşeden içeri dalmıştı. Onlarca kameramanın arasında Haşi'nin yüzünü yan profilden gördü. Gülüyor gibiydi. Kiku yolu kapatan adamların arasından zorla geçmeye çalıştı. En önlerindeki kolunu yakaladı. Kiku adamın çenesine yumruğunu yapıştırıverdi. Adam ince kar tabakasıyla kaplı yola devrildi. Diğer adamlar Kiku'yu yakasından ve iki omzundan yakalayarak kıstırmaya çalıştılar. Kiku kemerine sıkıştırdığı saçma tabancasını yakaladığı gibi adamların ayaklarının dibine ateş etti. Karlar havalandı, adamlar yere devrildi. Ayaklarını tutarak yerde kıvranıyorlardı. "Geri çekil!" diye son kalan adama tabancayı doğrultunca, adam telaşla kaçtı. Kiku adamın arkasından koştu. Köşeden sağa doğru döndü. Yol, ayaklarının üstünde yükselerek fotoğraf makinelerinin deklanşörüne basmaya çalışan insanlarla doluydu. İnsan barikatının ötesinde devasa bir ışık kaynağı vardı ve bir sunucunun konuşması duyuluyordu. Kiku insan kalabalığını yararak ilerlemeye çalışıyordu ama arkasından çekilince belindeki diğer tabancayı çıkarıp havaya ateş etti. Herkes dönüp Kiku'ya baktı. Konuşma sesleri de kesilmişti. Kiku elinde tabancasıyla ilerlemek için hareket yapınca insan barikatı da yarıldı. "Haşi" diye bağırdı Kiku. Sadece Kiku'nun sesiydi yankılanan. "Gel buraya Haşi, arabayı bekletiyorum. Birlikte gidelim buradan." Haşi insan barikatının aralığından göründü. Gözünü alan ışık yüzünden tam olarak göremedi. Eliyle çağırıyordu. "Kiku buraya gelsene. Karşılaşmanı istediğim biri var." Herkes Kiku'ya bakıyordu. Kiku o devasa aydınlık alanın içine ulaştı. Orası gündüz ortası gibi aydınlıktı. Demir aksamlar sıralanmıştı, uçlarında da siyah bir kutu vardı. Işık o kutudan geliyordu.

Işığın tam ortasına bakınca insanın gözleri kamaşıyor, görüş alanı sararak hiçbir şey göremiyordu. D oradaydı. Haşi'yle birlikte televizyona çıkan uzun boylu kadın da oradaydı. Sunucu sigarasını yaktı. Bir diğeri, tanımadığı bir kadın yüzünü kazağıyla kapatmış, belini kamburlaştırmıştı. Eteği ve çizmeleri çamurlanmış, vücudu sarsılıyor ama kesinlikle yüzünü göstermiyordu. Siyah kutudan gelen ışık o kadına doğrultulmuştu. Dört televizyon kamerası vardı. İkisi birbirine çatılmış demir boruların üzerindeydi, sunucunun yanında bir tane vardı ve bir diğeri de omuzda dolaştırılan türdendi. D hareketsizce Kiku'ya bakıyordu. "Şimdi anlaşıldı, çok benziyor" diye mırıldandı. Haşi yanına yaklaştı. Gözleri nemlenmişti. Kiku o sözcüğü duymayı umuyordu. "Sağ ol." Haşi'nin öyle diyeceğini sanmıştı. Haşi'nin dudakları aralandı. Kazağını başına kadar çeken kadını parmağıyla gösterdi.

"Kiku, bu senin annen."

Haşi'nin ne dediğini anlayamamıştı.

"Kiku, o yaşlı kadın yazarla buluştum. Bu akşam gördüm onu. Ondan öğrendim, beni atıp giden kadın ölmüş. Geçen sene hastalıktan ölmüş. Onun için, bu senin annen."

Sunucu olduğu yerde büzüşen kadının yanına koşturarak konuşmaya başladı. "Bayan Numata, çocuğunuz burada. Bu kez gerçek çocuğunuz. Haydi doğrulup bir şeyler söyleyin. İşte burada. Sana tıpatıp benziyor. Güçlü ve sağlıklı bir genç. Gerçekten çok hoş bir delikanlı. Yüzünüzü kaldırın haydi. Sırıkla atlama sporu yapıyormuş. Bir an olsun bakın ona. Sizin o emanet dolabına terk edip gittiğiniz çocuk şimdi burada karşınızda işte. Mutlaka sizi affedecektir." Omzunda kamera taşıyan adam objektifi Kiku'ya neredeyse çarpacak kadar yaklaştırdı. Kiku o kamerayı itekleyerek gündüz ortası gibi aydınlığın içerisindeki insan kalabalığı çemberinden kurtulmaya çalıştı. Onlarca fotoğraf makinesi deklanşörlerine basarak Kiku'yu tekrar ortaya ittiler. "Çekilin. Buradan gitmek

istiyorum. Açılın." Kiku, Anemone'nin dairesine dönmek niyetindeydi. Unuttuğu bir şey kafasının içinde hareket etmeye başlamıştı. Beyninin derinliklerine gömdüğünü sandığı ağır bir metal ses çıkarmaya başlamıştı. Kiku kusacak gibi olunca gözlerini kapattı. Gözkapaklarının ardında kırmızı bir sıvı kusan oyuncak insan belirdi. Kazuyo'nun sertleşip kalan baldırı geldi gözlerinin önüne. "Bakmayın bana, yolumu tıkamayın, gitmeme izin verin, ışıkları kapatın." Gözlerini açtı. Bir kar tanesi gözüne kaçınca görüş alanı bulanıklaştı. Göz kamaştıran karlar ve çamur üzerinde bir kadının titrediğini gördü. *Beni atıp giden kadın bu mu?* Kadının duruşu içinde kötü hisler uyanmasına yol açmıştı. Kazağını başına kadar çekmiş, donakalmış, biçimsizce duran kadın, doğduğundan beri yaşadığı o kötü hislerin tamamını üzerinde taşıyan kötü bir iblisti. Sanki insan değildi, metalden yapılmıştı. Gözleri acımaya başladı. Siyah kutudan gelen ışık gözlerini yakıyordu. Gözbebekleri kurumuştu. Sağ gözüyle sol gözünün baktığı alan birbirini tutmamaya başlamıştı. Görüş alanının çaprazlaştığı yerde renkler belirmeye başladı. Canlı temel renklerdi ve yayılıyordu. Kiku'yu çevreleyen insanların gözlerine, yanaklarına, dudaklarına ve boyunlarına yapışıyordu o renkler. *Şimdi anladım Haşi. Sen o ıvır zıvırla yaptığın tepeciğin içinde hapsettin beni. Ağlıyormuş numarası yaparak beni kandırdın.* Kiku'nun gözlerinin önü buharlaşmaya başlayarak bembeyaz parlayan bir metal haline geldi. Metal dönüyor, ışık parçaları uçuşuyordu. Tenine batan beyaz ışık parçaları. Metalin dönüşü hızlanmıştı, bir uğultu duyuyordu. Omuz kamerası tekrar yüzüne değecek kadar yaklaştı Kiku'ya. Kiku haykırarak saçma tabancasına yapışıp tetiğe bastırmaya başladı. D "Kes şunu!" diye bağırınca, kameraman anında geri çekildi. Patlama sesi yankılandı, objektif un ufak olarak parçaları kar taneleriyle ayırt edilemeyecek şekilde yere saçıldı. Kiku içine güçlü bir nefes çekerek taban-

cayı fırlatıp attı, belinde kalan son tabancayı çıkardı.

"Yapma!"

Kiku sesin geldiği tarafa döndü. Yerde büzüşmüş kadın yüzünü kaldırarak bir kez daha "Yapma!" diye bağırdı. "Beni vur!"

Kadın ayağa kalkarak usulca Kiku'ya yaklaştı. Kadının yüzünden buhar çıkıyordu. *Ben hapsoldum. Anımsa. Bu devasa ışıkla kopartılıp alınmış yerde hapsolmuş haldeyim. Yok etmeliyim. Hapsolduğum bu yeri yok etmeliyim.* Kiku yağan ışık parçacıklarına doğru tetiği çekti. Bir an görüş alanını iriyarı bir kadın kapattı. Tabancadan çıkan saçmalar, yüzünü tabancanın önüne uzatan kadının yüzünü parçaladı. Kadın kollarını iki yana açarak geriye uçtu, az öncekiyle aynı pozisyonda kıvrıldı kaldı. Bu kez yüzüne kırmızı bir kazak geçirmiş gibiydi. Gözleri, burnu, dudakları, kulakları, saçları kaybolmuş o yüz Kiku'ya dönük kalmıştı. O vıcık vıcık kırmızı yüz, yağan kar tanelerini emiyor, yüzeyinden buharlar yükseliyordu.

20

Anemone eşyalarını düzenlemeyi bitirince son yağda az kızarmış yumurtayı yaptı. Kalan tek tabağa aktararak çatalla parçalayıp ağzına götürdü. Acaba o andan beri kaç kez yağda yumurta yapmıştı? Ben dönene kadar sakın açma, diyen Kiku'ya verdiği sözü çiğneyerek Noel hediyesi paketini açtıktan sonra her gün yağda yumurta yapmıştı.

Anemone yedi kez emniyet müdürlüğüne çağrılmıştı. *O tabancayı nereden bulduğunu söyledi mi? Noel gecesi senin dairenden ayrılırken tabancalar üzerinde miydi? Çıkarken ne yapmaya gittiğini söyledi? Birilerini öldüreceğini söyledi mi? Senin dairenden çıkana kadar ne yapıyordu? Sen onunla ne zaman tanıştın? Aranızda ne gibi bir ilişki var? Yattınız mı? Sen kaç yaşındasın? Senin adın ne? Anemone gerçek adın mı?...* Anemone bir kez bile ağzını açmamıştı. Fakat, sıkıntı veren bir sorgulama değildi. Polisler ona acıyordu, Anemone kederli bir gülümseme takınınca hemen soruyu değiştiriyorlardı. Üstelik, Anemone o kadar da önemli bir tanık değildi.

Mr. D'nin tuttuğu avukat birçok kez gelerek mahkemede tanıklık yapmasını istedi. *Baksana Anemone, Haşio Kuvayama şöyle diyor 'Kiku mutlaka beni kurtarmak istemiştir. Televizyonların önünde annemle bir araya gelmemden kurtarmaya çalışmıştır.' Sen ne düşünüyorsun? Kiku buna benzer bir şeyler söyledi mi? 'Söyledi' diye ifade verecek olursan Kikuyuki Kuvayama için çok yararlı olur.* Anemone reddetmişti. *Ne-*

den? diye sorulduğunda, mahkemeleri sevmediğini söylemişti. Kiku iki gün akıl hastanesinde tutulmuştu. Mahkeme günü, hastanede beyin ameliyatı geçirdiğini sandı Anemone.

Mahkemeye getirilen Kiku diken üzerinde gibiydi, fıldır fıldır dönen gözleriyle sürekli çevresini kolaçan ediyordu. Anemone pek fazla göze batmayacak sade giysiler giymiş, hafif bir makyaj yapmış haliyle dinleyici koltuklarının bir köşesine ilişivermişti. Savcı iddianameyi okudu: Kanunsuz silah taşımak, tehdit, özel mülke zarar, yaralama ve cinayet. Kiku mübaşire bir şeyler sormaya çalışınca mahkeme başkanı hâkim tarafından ikaz edildi. "Sessiz ol! İddianamenin içeriğini iyi dinle!" Sadece bu sözler üzerine Kiku olduğu yerde büzüşüverdi.

Olaydan hemen sonra Kiku bir anda ünlü oluvermişti. Reşit olmadığından adı da, yüz fotoğrafı da gösterilmemişti ama Kiku televizyonun naklen yayını sırasında saçma tabancasını ateşlemişti. 13 dakika boyunca televizyonda yakın çekim görünmüş, televizyon spikerleri "Kardeş olarak Haşi'yle birlikte büyüyen sırıkla atlama sporcusu Kuvayama Kikuyuki!" diye bağırıp durmuşlardı. Kiku naklen yayın sırasında insan öldüren dünyadaki ilk "Delikanlı X" olmuştu. Kiku ünlü oluvermiş, Haşi'nin kasetleri de bir ay boyunca kapış kapış satılmıştı.

Mahkeme olayın hemen sonrasındaki yankıların biraz durulması beklenerek bir ay sonra başlatılmıştı. Kiku iddianameyi tamamen kabul ettiğini söyleyince mahkeme salonunda bir uğultu koptu. Avukatı telaşla yanına koşarak cinayet işleme niyetinde olmadığını belirtmesi konusunda ikna etti. Kiku bir süre direndiyse de, sonunda çok eziyetli bir iş yapıyormuş gibi kalkarak, kitap okur gibi bir tavırla "Cinayet işlemeye niyetim yoktu" dedi. Dinleyiciler, avukatlar, hâkimler, hatta savcı bile bu ifadeyle rahatlamış gibilerdi.

Avukatın tanık sorgulaması üç gün sürdü. Avukat, cinayet

işleme niyeti dışındaki suçlamaların tamamını kabul ederek, en sevgili dostu ve birlikte büyüdükleri Haşi'nin televizyonda sirk maymunu haline getirilmesine katlanamayarak tehdit, yaralama gibi suçları işlediği şeklinde hafiletici nedenleri ortaya koyma amacıyla tanıkların ifadesini dinletti. Buradaki görüşü, o ana kadarki medyada çıkan yorumlarla aynı doğrultudaydı ve herkes Kiku'ya acıyordu. Adadan kalkıp gelen Kuvayama ve yetiştirme yurdundaki rahibeler iki gencin ne kadar birbirlerine bağlı olduklarını anlatarak dinleyicileri gözyaşlarına boğdular. Mr. D, "En kötü adam benim. Cezalandırılması gereken de" diye sakin bir tavırla konuşarak, Haşi'nin yaşamöyküsünü kullanarak albümlerinin satılması planı yaptığını dürüstçe anlattı. "Böyle bir şey belki normal bir insanın aklına gelmez. Bizim Kansai bölgesinde 'iblis' deriz, ben iblisçe şeyler planladım. Albümlerin satışından başka bir şey düşünmeyerek, gerçekten bir iblis gibi planlarımı ilerlettim. İnsanların acılarını oyuncak gibi kullanarak şov aracı haline getirdim. Böylesine birbirine bağlı bir halde yetişen davalının Haşi'yi kurtarmaya gelmesi çok normal bir şey."

Kiku saçma tabancasını nereden bulduğunu itiraf etti. Tatsuo De'la Cruze adlı bir Filipinliden aldığını da Haşi anlattı. Avukat son olarak adli tabibi çağırarak Kimieda Numata'nın aldığı yara üzerindeki raporunu dinletti. Adli tabip "Yaranın açısı üzerindeki incelemiz ateşleme anında namlunun 14 ila 28 derece arasında zeminden yukarı doğru kalkık durumda olduğunu ortaya koyuyor" şeklinde ifade verdi. Yani Kiku öfkeyle havaya doğru ateş etmişti. İşte o namlunun önüne uzun boylu Kimieda Numata fırlayıvermişti. Dolayısıyla Kiku'nun cinayet işlemeye niyeti yoktu. Namluyu yukarıya çevirdiğine göre çevresindeki kameramanları da hedef almamıştı. Tamamen bir kazaydı. Avukatın ulaştığı sonuç böyleydi. Adli tabip maktulün röntgen fotoğraflarını göstererek açıklamasını yaparken Kiku bunalmış gibi kendini kasa-

rak titremeye başladı. "Yüz" ya da "saçma" gibi sözcüklerin her geçişinde gözlerini yumup, kulaklarını sımsıkı kapatıyordu ama nihayet dayanamayıp ağlamaya başladı. Mübaşir eşliğinde dışarı çıkartıldı. Sırtını kamburlaştırmış, bir kız çocuğu gibi yüzünü elleriyle kapatmış halde. Mahkemedeki tüm insanlar Kiku'nun ne kadar vicdan azabı çektiğini anlamışlardı böylece. Savcı karşı sorgulamada Kiku'nun cinayete niyeti olduğunu ispatlamak istemezmiş gibi duruyordu. Avukatın çağırdığı tanıkların ifadelerini çürütmeye çalışmaksızın, muhatapların pişmanlığını dile getirmelerini sağlamaya çalışıyor gibiydi. Savcının tanık sorgulaması yarım günde sona erdi. Kiku dahil olmak üzere, herkes mahkeme sonucunda rahatlamış, tatmin olmuş gibiydi. Anemone hariç.

Son savunma. "Bu olayın edebi yönüne ilişkin bir şeyler söylemek tehlikeli olabilir. Bunu elbette biliyorum. Kişinin geçmişinin ve psikolojisinin oluşturduğu arka plandaki öyküye takılmaksızın, serinkanlılıkla hukukun gerekleri yapılmalıdır. Fakat hukukun varoluş nedeninin insan hayatına saygı olduğunu düşünürsek, bizim oluşturduğumuz toplumun kendisindeki suça idrak etmemiz gerekir. On yedi yıl önce emanet dolabına bırakılan davalı kesinlikle bir mağdurdur. Elbette bu durum, şu davada davalıya haklılık kazandırmaz. Fakat, davalının bir mağdur olarak yaşadığı utanç ve sıkıntıları ortaklaşa tecrübe ettiği, kütük üzerinde birlikte kayıtlı olduğu kardeşinin içinde bulunduğu duruma katlanamayarak dava konusu olan bir dizi eylemi gerçekleştirdiği apaçık ortadadır. Davalı, insan hayatına saygıyı kirletmek amacıyla ateş etmiş değildir."

Sonuç. "Bu dava, olayın özelliğinin değil, suçun niteliğinin muhakeme edilmesi esasına dayanan mahkemenin sorgulandığı bir deney olmuştur. Bizler davalının suçunun, davalının geçmişine dayanarak affedilemeyeceğini burada göstermek zorundayız. Fakat, kişinin mahremiyetine bakma isteğini

tatmin ederek çıkar sağlamaya çalışma hareketlerinin sık sık suçların çıkış noktası olduğuna bir uyarı olarak bu olayın ele alınması gerektiği düşüncesine mahkememizin de bir itirazı yoktur."

Kararın açıklanacağı gün de Kiku'nun tavrı değişmemişti. Tedirgin ve fersiz gözlerle çevresine bakıyor, kamburunu çıkartmış otururken de hafif hafif titriyordu. Karar: "Kanunsuz silah taşımak, tehdit, özel mülke zarar, yaralama suçlamalarının tamamından suçlu bulunmuştur. Cinayetle ilgili olarak, öyle bir niyeti olmadığı kabul edilmekle birlikte, ölüme sebebiyet verme suçu barizdir. Dolayısıyla, davalının beş yıl ağır hapis cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir." Salondakiler ayağa kalktılar. Avukat ve Mr. D el sıkıştılar. Savcının yüzündeki buruk gülümseme bu davanın ne kadar zorlu geçtiğini anlatıyor gibiydi. Haşi ise Niva'ya sarıldı. Niva, Haşi'nin saçlarını okşayarak "Üç yıla kalmaz çıkar" diye teselli etmeye çalışıyordu. "O çıktığında, istersen hep birlikte yaşayalım Haşi." Kiku kamburunu çıkartmış haliyle, gardiyanın peşi sıra mahkeme salonundan çıkmak üzereydi. Anemone'nin boğazı gıcık yapmış gibi bir hale gelmişti. Başlangıçta mahkemedeki havanın ağırlığından kaynaklandığını düşünmüş, öksürdüğünde geçeceğini sanmıştı. Gıcığın geçmesi için öksürmeye çalıştığında, tiz bir ses çıktı sadece. "Kiku!"

Anemone dinleyicilerin bölümünden dışarı sarkarak başındaki beyaz bereyi eliyle sallıyordu.

"Datura'yı unuttun mu! Datura! Kendini böyle koyverme!"

Bembeyaz bir elbise ve çizmeleri, göğsüne iliştirdiği neonlu malzemeden yapılmış gül şekilli aksesuarı, başına iyice yapışmış dalgalı saçlarının parlayan uçlarıyla makyajı mükemmel bir bebek gibi duran Anemone, salondan çıkmak için acele eden herkesin dikkatini çekivermişti. Kiku yavaşça ona döndü. Datura sözcüğünü duyduğunda omuzları hafifçe titremişti.

"Henüz hiçbir şey bitmiş değil! Kiku!"

Kiku sadece bir kez Anemone'ye gülümsedi. Sonra, gardiyanın dürtüklemesi üzerine sırtını tekrar can çekişen bir kedininkiyle aynı hale getirerek çıkışta kayboldu. Noel gecesi partisi için aldıkları takım elbise hâlâ üzerindeydi. Düğmeleri kopmuş, aşınmış dizleri ve dirsekleri parlıyor, yırtılmış yakasından ip parçaları sarkıyordu. Kiku gözden kaybolunca, Anemone çevresindekilerin bakışlarına aldırmadan çıkışa yöneldi. "Kiku'nun ne kadar sıkıntılı olduğunu anlamıyor musun?" diye, Haşi'nin arkasından seslenişini duydu. Anemone çıkışta geri dönerek, keskin bakışlarını sırayla içeridekilerin üzerinde dolaştırdıktan sonra Niva'nın zayıf yanaklarına geldiğinde durdu.

"Hepinizi bir gün timsahıma yedireceğim!"

Anemone, Kiku'nun kendisine aldığı Noel hediyesini de o akşam açmıştı. Hediye, bir kitaptı: *Her Yönüyle Omlet*. 182. sayfasında omletli pilav tarifi vardı. Kiku kırmızı kalemle o kısmın çevresini çizmişti. Anemone 200 yumurta satın alarak omletli pilav yapmaya girişti. Yetmeyen malzeme olduğunda almak için dışarıya çıktığı anlar dışında sürekli dairesine kapandı, uyandıktan sonra yatana kadar sürekli omletli pilav yapmak için uğraştı. Her taraf yumurtayla dolmuştu. Yatak dışında her yeri omlet ve ketçaplı pilavla kaplayıp, kendi kendine "Ne kadar aptalca" diye söylendi ve sesli sesli gülmeye başladı. Sonra da vücudu kaskatı kesilene kadar ağladı.

Ağlaması kesildiğinde yatağa en yakın tabağı alarak duvara astıkları Karagi Adası haritasına fırlattı. Tabağın kırılma sesiyle Kiku'nun çıplak halini anımsadı. Kaslarının üzerine ince bir zar yapıştırılmış gibi duran Kiku'nun çıplaklığı. Belki de artık, o tene hiç dokunamayacaktı. Bir an korkuya kapıldı, titremeye başladı, yine ağlayacak gibi oldu. Külotunu çıkarıp, Kiku'nun her zaman yaptığı gibi parmağını kalçalarının arasında soktu. Parmakları soğuktu. Kalçalarındaki tüy-

ler en kuytu yerlerine varana kadar diken diken olmuştu. Anemone sivri tırnaklarını kalçalarına geçirdi. Vücudunun titremesi durana kadar uzunca bir süre öylece kaldı. Sonra kalçalarının arasından yapış yapış bir sıvı süzülmeye başladı. Anemone parmak uçlarını kaydırarak çıkarıp attığı kısa çorabı yakaladı, apış arasına getirerek yavaşça gezindirmeye başladı. Kiku'nun organını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Naylon, pupis tüyleri ve ekşi kokulu sıvının sürtünmesinden çıkan sese kulak kesilerek, Kiku'nun haşlanmış havuca benzettiği organını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Bir türlü başaramıyordu. Ya sadece havuç görüyor, ya da küçüklüğünde banyoya birlikte girdiği babasının organı geliyordu aklına. Anemone bu kez Kiku'nun soyunmaya başlama anından başlayarak hayal etmeye çalıştı. Göğüslerinin orta yerinde çıkan kılları, göbek çukurunu, böğründeki şişkinleşmiş yara izini, ayaklarında krampon ayakkabıların bıraktığı nasırları anımsamayı başardı. Aniden Kiku'nun yüzünü unuttuğunun farkına vararak bir çığlık atıp yataktan fırladı. Apış arasında naylon çorap sallana sallana ketçaplı pilav tabaklarına basarak fotoğraflarının olduğu çerçeveye ulaştı. Anemone, otuz saniye kadar resme baktı. Kiku'nun yanına gitmeye karar verdi.

Ertesi gün dairesini, mücevherlerinden tenis raketlerine varana kadar her şeyini sattı. Yedi ayrı bankada hesap açtırarak, toplamda 200 milyon Japon yenini geçen bir parayı bu hesaplara yatırdı. Ailesine Londra'ya gideceği yalanını söyledi. Modellik ajansına telefon ederek, gelecek ay alacağı geçen yılın ikinci yarısına ait ödemeleri tazminat olarak kullanıp dört ay daha süresi bulunan sözleşmelerini feshetmelerini istedi. Sonra da tüm eşyalarını hazırladıktan sonra oturup son yağda yumurtasını yedi. Arabasının bagajını düzelttirerek timsahı da arabaya yükledi. Bir süre kararsız kalmıştı ama sonunda birlikte götürmeye karar vermişti. Gulliver sıkıntılı bir halde kuyruğunu kıvırıp o basit su tankının içine tıkış-

mıştı. "On saat kadar sabret Gulliver. Sonra Kiku'yla buluşacağız. Sen de görmek istiyorsun değil mi?" Mümkün olduğunca az giysi ve iki kişilik dalış takımlarını da yanına alarak, sabah saat üçte Ford Bronco'suyla yola çıktı.

Tohoku otobanında kuzeye doğru ilerledi. Sonuna kadar gidip, dar boğazı geçince Kiku'nun bulunduğu şehre ulaşacaktı: Liman şehri Hakodate. Anemone topuksuz Çin keslerini geçirmişti ayağına. Kırmızı saten zemin üzerine altın renginde kabak şekilleri işlenmişti. Anemone o Çin kesleriyle gaz pedalını belirli bir derinliğe kadar indirmişti. Dakikada 4500 devir, Bronco saatte 120 kilometre hızla ilerlemeye devam ediyordu. Islık çalıyordu Anemone. Tokyo'dan ayrılmış olduğuna idrak edememişti henüz. Tokyo, ışıkları yanan pencereler, Anemone'nin giydiği ışıltılı tişörtünde yansıyarak sırtına yapışıp kalmıştı.

Anemone yolculuklardan hoşlanmazdı, o ana kadar sadece bir kez çıkmıştı. Sadece ortaokulun mezuniyet gezisi. Üç gece dört günlük bir yolculukla Kansai bölgesindeki eski şehirleri dolaşmışlardı. İlk konakladıkları yerde Anemone bir an bile uyumamış, normalin üç katı konuşmuş, üç katı yemek yemişti. İkinci, üçüncü gün ise otobüsün içinde sürekli uyumuştu. Eski binaları ve bahçeleri gezmiş olmalılardı ama belleğinden silinip gitmişti. Ancak, sürekli hareket halinde olduklarını tüm vücuduyla anımsıyordu. Koltuğa yığılıp uyumaya devam etmişti; sarsıntı ya da gürültüyle uyanıp da, gözlerini her açtığında dışarıdaki manzara değişmiş oluyordu. Güneşin battığının farkına bile varamıyor, kendine geldiğinde gece ışıkları yanmış oluyordu. Yolculuğun anlamı buydu. Bunu ilk kez o sefer tecrübe etmiş, bir daha da hiç yolculuğa çıkmamıştı. Pencerenin dışındaki manzarayı değiştirmekten başka bir işe yaramayan o yolculuğu Anemone hiç sevmemişti.

Gaz pedalına yüklenmeye devam etti. Farların ikiye böl-

düğü karanlık, bir an olduğu yerde duruyormuş gibi oluyor, sonra da müthiş bir hızla akıyordu. Kurşuni renkteki yolun kıvrımlar çizerek uzadığı yer aydınlanmaya başladı. Az sonra gün ağaracaktı. Anemone benzin ve yiyecek bir şeyler almak için mola vermeye karar verdi. Ford Bronco gaz pompalarının bulunduğu bölüme yanaştı. Arabayı durdurup, muavin koltuğuna koyduğu buzlu kutunun içerisinden bir parça at eti çıkardı. Tamamen kapattırdığı bagaj bölümüne göz atıp, et parçasını içeriye fırlattıktan sonra Anemone kafeteryaya doğru ilerledi. Sadece uçlarını boyattığı saçları, gümüş rengi paltosu, siyah deri pantolunu ve Çin kesleri uzun yol kamyon şöförlerinin dikkatini çekmişti. Sipariş ettiği körili pilav ve midyeli miso çorbası gelene kadar, elini yüzünü yıkamak için yerinden kalktı. Anemone lavaboya doğru ilerlerken yemeklerini yiyen adamların bakışları bir anda daracık kalçalarının üzerinde yoğunlaşıvermişti.

Lavabo mutfağın hemen ilerisindeydi. Yeni temizlenmiş olmalıydı, yerler hâlâ ıslaktı. Isıtması olmadığından çıkan nefesleri beyaz buğu haline geliyordu. Ayna kırılmıştı. Su soğuktu, rahatlamasını sağladı. Mutfaktan çıkan buharlar, kapının aralığından içeri süzülüyordu. Buharlar lahana kokusu yüklüydü.

Aniden kadınlar tuvaletinin kapısı açılarak yuvarlanırcasına iki adam çıktı. Birinin belden aşağısı çıplaktı ve tir tir titriyor, "Lütfen kes artık" diye sızlanıyordu. Diğerinin elinde bir şırınga vardı ve yüksek perdeden gülüyordu. İkisi Anemone'nin farkına vardıklarında yüzlerinin şekli bir anda değişiverdi. Adam kapının hemen önünde kıçüstü oturup kalmıştı, Anemone'nin dışarı çıkması mümkün değildi. Eli şırıngalı adam yılan derisi ceket üzerine bere takmıştı. Altında da seyislerinkine benzer bir pantolon, uzun itfaiyeci çizmeleri vardı. Boyu pek o kadar uzun değildi ama yüzü ve elleri iriydi, kaslı bir yapısı vardı. Anemone'nin farkına varınca kısa

bir süre gülmeyi kesmişti ama ereksiyon halindeki diğer adamın külotunu çekerek, gömleğinin eteklerini aşağı indirerek organını örtmeye çabaladığını görünce tekrar yüksek sesle gülmeye başladı. "Lütfen, bir kadının önünde gülme öyle. Gülünç hale düşmeme neden olma!" Ereksiyon halindeki adam sarı pantolonunu yukarı çekip, pembe çoraplarını ve siyah deri çizmelerini ayağına geçirdi. Anemone'nin kendisine baktığını görünce utanmış bir ifadeyle başını önüne eğdi. Eli şıringalı adamdan da kısa boyluydu. Anemone'nin dudak hizasından daha aşağıda kalıyordu. Otuz yaşlarında gibi duruyordu ama saçlarının ortası kelleşmişti. Yine de, seyrekleşen saçlarını güzelce taramış, briyantinle parlatmış, kenardan ayırmıştı. "Yaa, küçükhanım benim bağırsaklarım doğuştan bozuk." Islak zemine yuvarlanınca pantolonu yer yer leke olmuştu. "Bağırsaklarım zayıf ya, çocukluğumdan beri porselen bir çubuğu kıçıma sokuyordum. Göğüs cebine bataryası konulan, kordonun ucunda da kauçuk kaplı elektrotları bulunanlardan. Babaannem söylemişti. Bana hep babaannem baktı. O yüzden dediklerini dinlemek zorundaydım. Anlıyorsun değil mi? Bir de, erkeklerin fışkırma bezi kuyruksokumunda, anüsün hemen yanında olur. İlk kez menim çıktığında ilkokul ikinci sınıftaydım. Ondan sonra sürekli fışkırıp durur, süt sağar gibi. Kauçuk kaplı elektrotlar bir yetişkinin başparmağından daha kalın olur. O yüzden benim anüsüm de genişleyiverdi. Benim homoseksüel olmama babaannem neden oldu ama ona kızmıyorum. Çünkü işporta tezgâhıyla kurutulmuş balık ve yengeç kroketleri satarak büyüttü beni. Anlayabiliyor musun? O soğuk günlerde bile eldivensiz haliyle sepetini sürükleyerek ırmak boylarında dolaşırdı. İnsanın parmaklarını bile kopartacak kadar soğuk havalarda. Ben yün eldivenler takardım ama hep babaannemin neden eldiven takmayı sevmediğini merak ederdim. Ama öyle değildi işte. Eldiven takmayı sevmediği için değil, alacak parası ol-

madığı için takmıyordu. Benim için mükemmel bir insandı. Öyle bir insanın her dediğini yapabilirdim. O yüzden anüsüme elektrotları sokmamı söylediğinde uslu uslu dinledim onu. Ben anüse elektrot sokunca çükün ucundan beyaz bir sıvı fışkırdığını, insanın müthiş zevk aldığını bilmiyordum. Öyle bir şeyi ilkokul öğrencisi nasıl bilsin? Küçükhanım söylediklerimi anlayabiliyor musun?"

Kelleşmiş adam ekşi kokulu nefesini savura savura konuşmaya devam ediyordu. Dudaklarının kenarından köpükler saçarak Anemone'nin koluna yapışacakmış gibi konuşuyordu. Anemone kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Diğer adam şırıngayı kutusuna koymuş, lavabonun penceresinden ortalığı iyice aydınlatan güneşe bakıyordu. "Baksana küçükhanım, sence ben iğrenç miyim? Öyle değilimdir. Sadece bir zavallıyım." Konuşmaya devam eden adamın boynunda ve alnındaki mavi kalın damarlar iyice şişkinleşmiş, üzerinde sadece bir gömlek olmasına rağmen tüm vücudu kan ter içinde kalmıştı. Anemone adamın yanından geçerek dışarı çıkmak için hamle yaptı. "Baksana küçükhanım, biraz bekle. Bir önceki günden beri babaannemin durumu kötüleşti. Buna rağmen ben izin alamam. O yüzden de Kore işi vitamin iğneleri yaparak çalışmaya devam ediyorum. Ne dersin, harika bir torunum değil mi?" Kel adam Anemone'nin kolunu yakalamış, sesini de yükseltmişti. "Mükemmelim değil mi?" Anemone adamın iyice kavradığı kolunu silkeleyip kurtulmaya çalıştı. Pencereden dışarıyı seyreden adama "Bir şeyler yapsana!" diye seslendi.

Bere takan kaslı adam yüzünü buruşturarak kel adama bakıp dilini şaklattı. "Kendine gel! Şu haline bak!" Sonra Anemone'ye döndü. "Sen şimdi benim bunu susturmamı mı istiyorsun?" Anemone evet anlamında başını salladı. Bunun üzerine birdenbire kel adama yumruğunu savuruverdi. Anemone'nin gözünün önünden koskoca bir yumruk vınlayarak

geçip, kel adamın burnuna oturuverdi. Tiz bir ses çıktı. Kel adam burnunu tutarak yere çöktü. Dizlerinin üzerinde tuvaletin zeminine çökmüş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Biraz sonra kan damlamaya başladı.

Anemone lavabodan çıktı. Kendini iyice kötü hissetmeye başlamıştı. Kel adamı yumruklayan adam peşine takılmıştı. Yanında yürürken Anemone'yle konuşmaya başladı. "Hey, bir teşekkür etsene!" Anemone duymazlıktan gelerek masasına döndü. Körili pilav iyice soğumuştu, içinden yemek isteği gelmedi. Miso çorbasından bir yudum aldı. Kaslı adam gelip yanındaki sandalyeye oturdu. "Baksana abla, bana teşekkür et!" Ön dişleri altın kaplamaydı. Oral seks yapan yabancı bir kadının resmedildiği bir kolye takmıştı. Kolyeyi Anemone'nin gözünün önünde salladı. "Yapıştırdım ya yumruğu! Teşekkür et!" Çevredeki adamlar sırıtmaya başlamış, dikkat kesilmişlerdi. Anemone çantasında iki tane bin yenlik banknot çıkararak adama uzattı. Adam bir süre kafeteryaya vuran güneş ışıklarına tutarak paralara baktı, sonra da dilini şaklatarak yere tükürdü. Parayı körüli pilava daldırdığı gibi Anemone'nin elinin üzerine attı. Kahverengi sos damlaları Anemone'nin yüzüne ve tişörtüne yapıtı. "Dalga mı geçiyorsun kadın!" Anemone vıcık vıcık olan bin yenlik banknotu kareli pilav tabağının içine atarak, mendiliyle elini sildi. Yüzünü kaldıran Anemone bir çığlık attı. Kan revan içinde kalan kel adam başına dikilmişti. Sol elini masaya koyarak vücuduna destek oluyor, sağ eliyle de burnunu tutuyordu. Çenesinin ucundan kan damlıyordu. "Acıyor mu?" diye sordu kaslı adam. Kel olanı başını salladı. Şaşıran kafeterya garsonları yanlarına geldiler. "Endişelenecek bir durum yok. Bu tip lavaboda yuvarlandı. Sorun yok, sadece burnu kırıldı." Kel olanı "aynen öyle" dercesine başını defalarca salladı. Masadaki soğuk körili pilavı yemeye başladı. Köri bulaşan bin yenlik banknotu eline alıp bir süre tuhaf bakışlarla baktıktan son-

ra aniden gülmeye başladı. Güldükçe burnu sallanıyor, körili pilav tabağına kan damlaları düşüyordu. "Be... be... be... ben ilk kez içinde banknot olan bir körili pilav yi... yi... yi... yiyorum. Hah hah ha!" Anemone kafeteryadan çıktı. Arkasını dönüp baktığında iki adam parmaklarıyla banknotu göstererek gülüşüyorlardı.

Devasa uzun yol kamyonlarının arasından geçti. İki adam peşine takılmış gibi görünmüyordu. Bronco'suna binip, pompaya yanaşarak benzin aldı. Tekrar yola çıkıp bir saat kadar ilerlediğinde radyoda Haşi'nin şarkısı çalmaya başladı. "Seni çılgına çevireceğim... Öykü henüz başladı... Seni çılgına çevireceğim..." Öyle söylüyordu Haşi.

Güneş yükseldikçe yolun ilerisi gözlerini kamaştırmaya başladı. Gözlüğünü çıkarmaya çalıştığı anda arkadan bir klakson sesi geldi. Anemone şaşırarak dikiz aynasına baktı. Kamyon arkasına iyice yanaşmıştı. İki araç arasında yirmi beş santim mesafe ya var, ya yoktu. Kamyonun şoför mahalli yüksek olduğundan şoförü göremiyordu. Dikiz aynasını tamamen kaplamış halde bir demir yığını görünüyordu sadece. Anemone vites küçülterek, var gücüyle gaz pedalına yüklendi. Bir an kamyon uzaklaşınca şoförü görebildi. Az önceki iki adamdı. Kel olanı direksiyondaydı. Yüzünü silmişti ama gömleğindeki kan lekeleri hâlâ duruyordu. Anemone pencereyi açıp, elini çıkartarak geçmeleri için işaret yaptı. Kamyondan sanki kahkaha atarmış gibi bir klakson sesi geldi ve iki aracın arasındaki mesafe iyice daraldı. Anemone sakinleşmeye çalıştı. "İlerideki rampada bir çırpıda uzaklaşırım. Şimdi arkamdan çarparlarsa Bronko kenar duvarlarına çarpar herhalde."

Otobandaki uzun hafif yokuş aşağı kısım devam ediyordu. Anemone hızını düşürdü. İki adamın ne yapacaklarını kestiremiyordu ama düşük hızda baş etmesinin daha kolay olacağını düşünmüştü. Saatte otuz kilometreye kadar indi. Bunun

üzerine kamyon neredeyse duracak kadar yavaşladı ve Bronco'yla arasındaki mesafe yüz metre kadar açıldı. Anemone bir süre o şekilde devam etti. Aniden dikiz aynasında kamyonun görüntüsü müthiş bir hızla irileşmeye başladı. Anemone farkına vararak hızını artırdı. Ancak geç kalmıştı. Kamyon klaksonunu sürekli çalarak geldi ve ön kısmındaki kocaman tamponunu Bronco'nun sağ arka kısmına yapıştırdığı gibi geçip gitti. Müthiş bir şok dalgası direksiyonu sarstı. Anemone direksiyonu sağa kırarak, üst üste vites küçültüp bir şekilde arabanın sola kaymasını önlemeyi başardı. Yol kenarındaki duvara çarptığında beton ve demirin sürtünmesinin o kulak tırmalayıcı sesini duydu. Anemone dişlerini sıkarak kendine hâkim oldu. Ağır direksiyonu var gücüyle kontrol ederek, nihayet araç şeridine dönmeyi başardı. Dikiz aynasına baktığında bir çığlık attı. "Gulliver!" Bagajın kapağı yerinden fırlamış, timsah ortadan kaybolmuştu. Anemone ani bir frenle durarak arkasından gelen olup olmadığını kontrol ederek geri geri gitmeye başladı. Arka taraftan bir arabanın yaklaştığını görünce Bronco'yu yolun soluna park etti. Arabadan inip yolda koşmaya başladı. Gulliver orta refüjde sırtüstü kalmıştı. Anemone çığlık atarak yanaşmaya çalıştıysa da uğultuyla geçen arabaların arasında kaldı. Timsah belki de yere savrulmanın şoku ve soğuk yüzünden, hiç kımıldamıyordu. "Gulliver!" diye seslendi Anemone. Timsah güçsüzce kuyruğunu oynatmaya çabaladı. "O iyi, bir şeyi yok!" dedi Anemone, kendi kendine. "Gulliver'in derisi kalındır. Ağırlığı bir ton. Bir araba çarpsa bile, yamulan araba olur. Ama nasıl kurtarsam?" Anemone'nin kendini çağırdığını duyan timsah kuyruğunu oynatarak doğrulmak için çırpınmaya başladı. Damarlı beyaz karnı inip kalkıyor, kısa ayaklarıyla bir şeyi yakalamaya çalışırmış gibi hareketler yapıyordu. Geçen arabalar Gulliver'ı ustalıkla sıyırıyordu. Bu kez kuyruğunu iyice kaldırarak yere çarptı. Üst üste çarparak her seferinde vü-

cudunu kıvırıp, nihayet doğrulmayı başardı. Çevresine bakındı. Refüjün üzerine iyice yerleşti. Ortadaki çalılıkların arasına sıkışmaya çalıştı. Otların kokusunu almış olacak, refüjün üzerindeki çimenlerin üzerinde emekleyerek ilerledi. Geçen devasa kamyon sürüsü yüzünden yer hafif hafif sarsılıyordu. Ortalığı mazot kokusu kaplamış, klakson sesleri insanın içine işliyordu. Yorulup timsahın adını seslenmeyi bırakan Anemone, titreyen ayakuçlarından Çin keslerine, oradan da deri pantolonuna ulaşıp yükselen bir şeyin farkına vardı. Otobanın orta refüjünde kendini saklamaya çalışarak ilerleyen Gulliver'a baktığında o ana kadar hiç tatmadığı bir duygu içinde yayılmaya başladı. Doğduğundan beri ilk kez yaşadığı bir duyguydu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Yalnız müthiş soğuktu. Dişleri birbirini tutmuyor, tüm vücudu titriyordu. Keşke yağmur yağsa, düşüncesi geçti aklından aniden. Uzaklardaki dağların en ince hatlarına kadar görülebildiği aydınlık gün ortasına karşı içinde dayanılmaz bir nefret oluşmaya başlamıştı. Kamyonların sayısı artmıştı, rüzgâr savurarak önünden her geçişlerinde Anemone çığlık atıyordu. Kamyonlardan korkuyordu. Kendini bir böcek gibi hissetmeye başlamıştı. Kamyonlardan çok daha büyük bir şeyin kendini ezmeye çalıştığı gibi bir his vardı içinde. Sesli sesli ağlamaya başladı. "Anne yardım et! Kurtar beni anneciğim!" Ters yöndeki şeritten tiz bir ses yükseldi. Timsah aydınlık gökyüzüne fırladı. Yere düşerken iki parçaya ayrıldı. Baş kısmı refüjdeki çalılıklara takıldı, gövdesi ise yolun tam ortasına uçtu, hızla gelen bir tankerin çarpmasıyla tekrar savruldu. Timsahın parçalarından yayılan kanlar kamyonların tekerlerine yapışıp yolda onlarca birbirine paralel kırmızı çizgi oluşturdu.

21

Mahkûm nakil aracının çatısına sarı renkte fiberglas sırıklar bağlanmıştı. Karanlık araç içerisinde dört mahkûm ve iki gardiyan vardı. İki gardiyan geçen hafta çıktıkları balık avında ondan fazla çipura yakaladıklarını konuşuyorlardı.

Saçları briyantinli mahkûm "Gardiyan!" diye seslendi. İki adam sert bakışlarını o mahkûmun üzerine diktiler. "Özür dilerim. Gardiyan lafı ıslahevinde ağız alışkanlığı olmuş. Bu gittğimiz hapishanede pilavın içine buğday kattıkları doğru mu? Ben, hiç buğday yiyemem de. Kokusundan." İki gardiyan birbirlerine bakarak güldüler. Briyantinli mahkûm da onlarla birlikte güldü ama gardiyanların yüzünde tekrar sert bir ifade belirince dilini şaklatarak başını öne eğdi.

Genç Mahkûmlar Hapishanesi'nin ön bahçesinde parmaklıklarla çevrili bir çiçekliğin ortasında ellerindeki çekiçleri havaya kaldırmış iki adamın bronz heykeli vardı. Plaketinde "Umut Heykeli" yazılıydı. Giriş kapısı ve ana kapı tek bir çöp parçası kalmayacak şekilde temizlenmişti. Kurşuni renkteki binada fazla pencere açılmamıştı. Sıradan bir atölyeyi andırıyordu.

"Hey Kuvayama!" Arabada birlikte gelen gardiyan arkasından seslenerek giriş kapısına yürüyen Kiku'yu durdurdu. Elinde fiberglas sırıklar vardı. "Bu sırıkları yeni gelenlerin incelenme odasına koyacağım. Zati eşyalarını yazacağın formu verdiklerinde bu sırıkların ne olduğunu açıkça yaz oraya.

Anladın mı?" Kiku başını sallayarak onayladı.

"Bir cevap versene! Kuvayama!"

Dört mahkûm binaya girdiler. Saçları briyantinli olanı "Hastane gibi kokuyor değil mi?" diye mırıldandı. Yanıtlayan olmadı. Ayakkabıları ayaklarında merdivenlerden inerek, dördü birlikte kapısında "Cezaevi Müdürü" yazılı odaya alındılar. 20 metrekare kadar genişliği olan aydınlık odada üç adam koltuklarda oturuyordu. Zayıf, gözlüklü, elindeki dokümanlara göz gezdiren takım elbiseli adam; onun karşısında, kısalmış filtresiz sigarasını içen lacivert üniformalı yaşlı adam; koltuğun kıyısında arkalığa iyice yaslanmış, uzun çizmelerini çıkarmış, ayağını kurcalayan şişko. Dördünü getiren gardiyanlar "Dört yeni mahkûm getirdik!" diye yüksek bir sesle söyleyerek, esas duruşa geçtiler. Takım elbiseli adam yavaşça başını kaldırdı. Üniformalı şişko "Oo" diyerek çizmelerini giydi.

"Siz şu günden itibaren hizmetiniz süresince burada tutulacaksınız. Ben cezaevi müdürü Tosa. Buranın ilk amacı size ceza çektirmek değildir. Normal bir şekilde tekrar topluma katılabilmeniz için bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır. Sizin hepinizin bu ilk suçu. Burası suç eğilimi güçlü olmayan genç suçluları, farklı meslek kollarında uygulamalı eğitimden başlamak üzere, temel derslerin eğitimi, açık öğretim, spor ve kültür faaliyetler yoluyla topluma kazandırmayı amaçlamaktadır. Bir an önce buradaki yaşama alışıp, sizden önce gelmiş olan mahkûmlarla da kaynaşarak örnek alınacak kişiler haline gelin. Bir an önce ailelerinizin yanına dönebilmek için elinizden gelen gayreti gösterin. Bu kadar."

Takım elbiseli adam bu konuşmayı yaptıktan hemen sonra, briyantinle saçlarını şekillendirmiş olan mahkûm başı öne eğik halde seslice güldü. Komik gelen bir durumun olmasından ziyade, gerilime dayanamamış gibiydi. Üniformalı şişko ileri çıkarak "Sen kafayı mı yedin!" diyerek briyantinli

mahkûmun önüne dikildi. Şişkin göğsü ve kalın boynundan ter kokusu yayılan üniformalı şişkonun korkutucu bir duruşu vardı. "Bir şeyleri yanlış anlamış olmayasın? Yoksa, doğduğundan beri cezaevine girmenin hayalini kurdun da, şimdi kendine hâkim olamıyor musun? Sevinçten için içine sığmıyor mu? Söylesene ha!" Üniformalı şişkonun çizmeleri, briyantinli adamın spor ayakkabılarının iki katı kadar vardı. Briyantinli adam şakaklarını titreterek "Özür dilerim! Özür dilerim!" dedi, tekrar tekrar. Cezaevi müdürü gülerek "Fazla üstüne gitme, üstat Tadokoro" diyerek üniformalı şişkoyu yatıştırdı. "Gün geçtikçe anlayacaktır."

Tadokoro dediği şişko rehber gardiyanların şefiydi. Her iki kulağı da yamuk yumuktu. Judo yapıyor olmalıydı. Ayaklarını dışarıya doğru basarak, göğsünü sallaya sallaya yürüyordu. Şişmandı ama etleri sarkık değildi. Tadokoro dördünün önüne geçerek onları okul dersliği gibi bir odaya götürdü. İki gardiyan denizin göründüğü pencerelerin siyah perdelerini çektiler. Kiku ve diğerleri sandalyelere oturtuldular, film gösterisi başladı. Cezaevinin tarihini ve kuruluşunu tanıtan kısa bir filmdi. Amatörce çekilmiş filmde ilk olarak deniz görünüyordu. Ufuk çizgisinde güneşin battığı bir sahil manzarasında erkek sesiyle anlatım başlıyordu. "Bu film, cezaevi yaşantısının ana hatlarını anlamanız için hazırlanmış bir filmdir, lütfen göz önüne alınız." Akşam güneşi manzarası ile üst üste iki erkek heykelinin silueti görünmeye başlıyordu. "Bu heykel, aydınlık bir halde topluma yeniden katılmayı amaçlayan sizlerin halini sembolize edecek şekilde, heykeltıraş Masanaga Sumitomo'nun on beş ay süreyle uğraşarak ortaya çıkardığı bir eserdir."

Çekiçli adamların görüntüsü yavaşça karardıktan sonra araba kaportası boyayan mahkûmlar perdede belirdi. "Bu cezaevi mesleki eğitim uygulamasıyla, türleri, içeriği ve tahliye sonrasında iş bulma oranı açısından tüm ülkedeki sayılı yer-

lerden biridir. Marangozluk, matbaacılık, konfeksiyon ve kaporta dallarında eğitimi tamamlayanlara Çalışma Bakanlığı Mesleki Eğitim Daire Başkanlığı onaylı diplomalar verilir." Ardından farklı mesleki eğitim dallarının içeriği ve çalışma ortamının tanıtımı başladı. "Marangozluk dalında yüksek hızlı ahşap kurutma makinesi, matbaacılıkta elektronik baskı makinesi, konfeksiyon dalında milimetrik dikiş makinesi, kaporta dalında tam otomatik kesme makinesi, kaynakçılık dalında gaz aleviyle kesme makinesi, otomotiv ekipmanları dalında hidrolik kriko, yüksek hızlı şarj makinesi, denizcilik dalında metal kaportalı 44.89 tonluk Genç Yuyo adlı gemi, telsizle iletişim dalında yüksek frekanslı telsiz-telefon ekipmanı, kuaförlük alanında akrilik mankenler, temizleme dalında döner su hazne odası, aşçılık dalında soğan soyma makinesi, kazan kullanımı dalında yüz metreküplük kazan. Tüm bunlar gurur duyduğumuz teçhizatımızdır." Perdede görünen mahkûmların tümü sürekli gülümsüyorlardı. Kapısında "Eğlence Odası" yazılı yerde kâğıt oynayan, gitar çalan mahkûmlar yakın çekim gösterilmişti. Omuzlarında altın ya da gümüş renkli şeritler vardı. "Altı aylık süreyi vukuatsız olarak geçirdiğinizde gümüş şerit takılır. Gümüş şerit sayısı dörde çıkarsa, yani iki yıllık süreyi vukuatsız olarak geçirirseniz altın şerit takılır. Cezaevi müdürümüz sabah içtimaında adınızı okur ve şerit takma töreni yapılır. Altın şerit sayısını ikiye çıkaranlar lüks tek kişilik hücrelere geçebilirler. Bu hücrelerde normal hücrelerin iki katı büyüklüğünde pencere, perde, vazo, el aynası, duvar rafı bulunur." İnsan haklarının korunması amaçlı olarak mahkûmların yüzleri pek fazla gösterilmiyordu. Mutlaka gösterilmesi gerekenlerin de, gözlerinin üzerine siyah bir şerit atılmıştı. Judo yapan mahkûmlar, sahada koşan mahkûmlar, suluboya resim yapan mahkûmlar, porselen yapan mahkûmlar, din eğitimi gören mahkûmlar... "İlk ve sonbaharda öğretmen ve gardiyanların da katıldığı spor müsabakaları yapılır. Yine yılda bir kez,

koğuşlararası masa tenisi, rugby, tenis, bale, futbol, judo ve kendo turnuvaları düzenlenir. Güzel sanatlar, kaligrafi, koro, yazın gibi dallarda da kulüp faaliyetleri yürütülmekte, cezaevi dışından insanlar da katılmaktadır." Revir, mutfak, berber, dua odası, ortak kullanım koğuşu, tuvalet ve görüşme salonu. "Birinci sınıf ve ikinci sınıf olmak üzere iki ayrı görüşme salonu vardır. Mahkûmların siciline göre hangisini kullanabilecekleri belirlenmektedir." İkinci sınıf görüşme salonunda gardiyanların gözetimi ve tel örgüler, birinci sınıf görüşme salonunda ise yuvarlak masa ve sandalyeler, çay servisi, çiçeklikler vardı. Film daha sonra ortak kullanım koğuşundaki yaşam, yoklama yöntemi, kalkış ve yatış, temizlik, yatak düzeltme şekline varana kadar ayrıntıları açıkladı. Sonra da bir tahliye sahnesiyle sona erdi. Annesi olmalı, bir kadının uzattığı suşiyi bir adam yanakları dolu dolu yiyordu. Siyah şeritle kapatılan kısımdan gözyaşları akarken son açıklama duyuldu. "Sizler de, bir gün önce işte böyle neşeyle topluma geri katılabilmek için çaba gösterin."

"Son" yazısı göründüğünde birisi derince iç geçirdi. Siyah perdeler açılarak içerisi yeniden aydınlandı. İki mahkûm sandalyelerini çekerek ayağa kakltılar. Briyantinli adam ve sanki metalden yapılmış gibi beyaz tenli iriyarı adam.

"Ayağa kalkmayın!" dedi, projeksiyon makinesini kaldırmaya uğraşan gardiyan.

"Daha yeni bir film gösterildi size. İyice izlediniz mi? Hiçbir şeyi kafanıza göre yapmamanız gerektiği söylenmiyor muydu? Direktifleri bekleyin demiyor muydu? Cahiller!"

Briyantinli adam telaşla yerine oturdu. Beyaz tenli iriyarı olanı ise hâlâ ayaktaydı.

"Ne zamana kadar ayakta dikilmek niyetindesin? Gâvur musun yoksa!? Gözlerin bizimki gibi siyah. Japonca bilmiyor musun?" dedi Tadokoro, iriyarı mahkûma dik dik bakarken.

"Oturmam için direktif verilmedi" dedi iriyarı adam, ciddi

bir yüz ifadesiyle. Tadokoro, elini çenesine atarak "Öyle mi?" diye iriyarı adama yaklaştı. İkisinin boyları hemen hemen aynıydı. Kiku'dan on santim kadar uzun olduğuna göre 1.90'ı geçiyor olmalıydı. Tadokoro iriyarı adama oturmasını söyleyerek adını sordu.

"Benim adım Motohiko Yamane."

İriyarı adam kirpiklerini hiç oynatmadan sakin bir ses tonuyla yanıtlamıştı. Kiku, adının Yamane olduğunu söyleyen adamla bir an göz göze geldi. Yumuşak saçları pürüzsüz alnına dökülmüştü. Kurşuni kaşlar ve kirpiklerin arasındaki gözbebekleri küçüktü. Burnunun kıvrımları selüloit oyuncaklar gibi düzgündü. Dudakları inceydi ve tek bir kıvrım bile yoktu. Yamane, sanki maske takmış gibiydi. Kurşuni naylon geçirilmiş gibi bir yüzü vardı.

Dört mahkûm merdivenlerden inerek karanlık koridorda ilerlediler. Koridorun sonunda demir bir kapı vardı. Tadokoro'nun işareti üzerine gardiyanlar o kapıyı açtılar. Demirin sürtünme sesi. Kapının ardında altı metrekare genişliğinde küçük bir oda vardı. Ellerinde coplarıyla iki gardiyan bekliyorlardı. Biri kapağında "Giriş Kayıt Defteri" yazılı siyah kaplı bir defteri Tadokoro'ya uzattı. Tadokoro deftere günün tarihini ve giriş amacını yazdı: '29 mart, Tadokoro, Yeni mahkûmlara refakat'. Gardiyan belindeki kocaman anahtarı demir duvardaki deliğe yerleştirdi. O küçük odada karşılıklı iki duvar demirden kapılardı. Gardiyanların ikisi birlikte, o ağır kapıyı ancak açabildiler. Işık hüzmeleri odaya doldu. Kiku ve diğer mahkûmlar gözlerini kapattılar. Kapının arka tarafında anormal bir aydınlık vardı. Todokoro "Girin!" dedi. Önlerinde destek sütununa demir çubuklar dikilmiş gibi duran döner kapı vardı. Teker teker döner kapıya girdiklerinde elektrikli zil sesiyle birlikte kapı dönüyor, karşı tarafa sürükleniyorlardı. Kapı döndükçe demirin demire sürtme sesi kulaklarını tırmalıyordu. "Burası sizin eviniz" dedi Tadokoro, parmağıyla işaret ederek.

Kafesli demir parmaklıklar takılmış tavan pencereleri ve iki tarafında eşit aralıklarla sıralanmış kalın kapıların sıralandığı ürkütücü ölçüde uzun bir koridordaydılar. Tavan pencerelerinden gelen ışığın beton duvarlarını ve zeminini sarıya boyadığı koridor nerede bittiği anlaşılmayacak kadar uzayıp gidiyordu. Arkalarında, gardiyanlar demir kapıyı kapattılar. Saçlarını briyantinle kalıba sokmuş mahkûm "Hayır!" diye mırıldanarak zemine oturdu. Omuzları çökmüş, başı önüne eğilmişti. Tadokoro adamın eşofmanının kolunu yakalayarak çekip kaldırdı. Koridorun uzunluğu ve aydınlığı yürürken başlarını döndürüyordu. Ne koridorda tek bir çöp kırıntısı, ne de duvarlarda böcek vardı. Görebildikleri şeyler, duvarlardaki demir boruların bağlantı yerleri, kalın ahşap kapılar, duvar boyasındaki fırça izleri ve çatlaklar ile tavan pencerelerine takılan kafesli parmaklıkların zeminde oluşturduğu birbirine paralel dörtgen şekilli koyu gölgelerdi.

"Siz, eğer makineleri örnek verecek olursak, bozulmuş ürünlersiniz. Normalde, bozuk makineleri onaran insanlar sahiplerinden para alırlar değil mi? Elektrik ustasına bozulmuş çamaşır makinesi götürecek olursanız sizden para alacaktır ama cezaevinde durum tam tersidir. Devletin parasıyla sizleri onarırız. Minnettar olmanız lazım. Öncelikle bunun bilincinde olmanız lazım" dedi Tadokoro. 15 metrekare kadar genişlikteki, ahşap ve kumaştan paravanların birbirine paralel olarak sıralandığı yeni girenlerin incelenme odasındaydılar. Dört mahkûm o paravanların arasına sokulup, çırılçıplak bırakıldılar. Ellerini havaya kaldırarak tek ayaklarının üzerinde sıçramaları istendi. Sonra da, iç çamaşırları ve mahkûm elbiseleri verildi. Betonla aynı renkte gömlek ve pantolon. Pantolonlar ön kısmındaki ipler bağlanarak giyilecek şekilde yapılmıştı. Ayakkabılar, bilekten lastik bir kuşakla bağlanan sivri burunlu botlardı; çorap verilmemişti. O ana kadar üzerlerindeki giysileri numaralandırılmış tahta kutu-

lara yerleştirerek, emanet alınan eşya kütüğüne her bir kalemi düzgünce yazdılar. Kiku, emanet alınan diğer eşyalar kısmına "sırıkla atlama müsabakalarında kullanılan Amerika yapımı fiberglas sırık" diye not düştü.

Üstlerini değiştirmelerinin bitme sırasına göre, dört mahkûmun saçları berber odasında kesildi. Saçları briyantinle ıslanmış adam, buklelerin yere düşüşünü omuzlarını titreterek izliyordu ama sonunda sesli sesli ağlamaya başladı. Berberleri kıdemli mahkûmlardandı. Briyantinli adamın saçını sol eliyle yakalayarak, "Ağlayıp kımıldarsan kafanın derisini keserim" diye başını sarstı. "Seni ahmak! Bu ne böyle! Pis kokulu bir şeyi vıcık vıcık sürmüşsün kafana!"

"Bu da nesi! Frankeştayn dedikleri sen miydin yoksa?"

Tadokoro'nun sözleri üzerine hep birlikte Yamane'ye baktılar. Yamane'nin kafası kazınınca kalın dikiş izi ortaya çıkmıştı. Alnında saçların çizgisinden başlıyor, tepesinde tam bir tur atıyordu. Tepesini ve dikiş izini birleştiren onlarca dalga şekilli kırmızı çizgi vardı. Briyantinli adam Yamane'nin kafasını görünce ağlamayı keserek yutkundu.

"Ameliyatla benim kafatasımın bir kısmına sert plastik yerleştirildi" dedi Yamane, utanmış gibi.

Dört mahkûm numaralarını aldılar. Beyaz kumaş üzerine mürekkeple yazılmış Japonca rakamlar. Tadokoro adlarını ve numaralarını okudu. Cevap veren ses güçsüz çıkınca, birçok kez tekrarladı. "Kunio Hirayama, 418 numara. İsamu Kudo, 477 numara. Naohiko Yamane, 539 numara. Kikuyuki Kuvayama, 603 numara."

* * *

Hücre dört metrekare kadar genişlikteydi. Yere, rengi normalden farklı, kelleşmiş bir hasır serilmişti. Bir döşek, bir yorgan ve polyester el havlusuyla sarılmış bir yastıktan baş-

ka bir şey yoktu. Üç taraftaki duvarlar beje boyanmış beton, giriş ise kalın ahşap kapı. Kapının üzerinde dışarıdan açılacak şekilde yapılmış iki küçük mazgal vardı. Göz hizasındaki, nöbet tutan gardiyanların içeriyi kontrol etmeleri için, diz hizasındaki ise sabah-akşam iki öğün yemek kaplarının alınıp verilmesi için kullanılıyordu. Oldukça yüksek tavana gömülü şekilde duran floresan lambaya sıçranılsa bile ulaşmak mümkün değildi. Tuvalet ve lavabo dışarıdaydı. Belirli saatler dışında tuvalete gitmek ya da su içmek isteyen olursa, gardiyanı bekleyip izin istemek zorundaydı. Yeni mahkûmlar hapishane yaşamı hakkındaki tanıtımlar ve bir sürü incelemeden geçmeleri gereken süre boyunca bu hücrelerde kalıyorlardı. Penceresiz duvarlar ses, koku ve manzarayı tamamen kesiyor, içerideki mahkûm bir süreliğine klostrofobiye kapılıyordu. İdareciler açısından bu arzu edilen bir durumdu. Hücrenin yarattığı baskı, başkalarıyla temas etme isteğini güçlendiriyordu. Mahkûmun karakterinin anlaşılması da kolaylaşıyordu. Ayrıca, temel eğitim açısından da mükemmel sonuçlar veriyordu. Ses çıkarmak yasak olduğundan, mahkûmlar kültür fizik hareketleri, mastürbasyon ya da Zen meditasyonu yapmak yoluyla sinirlerini yatıştırıyor, mesleki eğitim ve kulüp etkinliklerinin olduğu karma koğuşlardaki yaşama başlamayı iple çeker hale geliyorlardı. "Ne olursa olsun, fark etmez, bir an önce bir iş yaptırın!" Yeni mahkûmların çoğunluğu bu şekilde sızlanmaya başlıyordu. Aksine, hücrenin yarattığı baskıya yenik düşmeyen, psikolojik durumunda herhangi bir değişiklik görülmeyen mahkûmlar, eğitmenlerin "Dikkat edilmesi gerekenler" listesine dahil edilivereriyordu.

Hücrede kalmak, Kiku'nun hoşuna gitmiş gibiydi. Gün boyunca duvara yaslanıp oturduğu halde gardiyanlara hiçbir şikâyette bulunmamıştı. Geceleri rüya görüp çığlık attığı ve gardiyanların hemen yanına koştuğu anlar olmuştu ama

gündüzlerdeki tavrı hücreye ilk girdiği andaki halinden hiç farklılaşmamıştı. Yani, başkalarıyla temas etmeye ya da diyalog kurmaya ilgisi yok gibiydi, verilen emirlere uyuyordu ama kendi iradesinden ve karar verme hakkından feragat etmiş gibiydi. "Kuvayama! Sen neyle uğraşmak istersin?" Mesleki eğitime uygunluğunu ölçen danışmanın bu sorusuna Kiku net bir yanıt vermedi. "Mutlaka bir şeyle uğraşman lazım!" diye daha sert bir şekilde konuşunca, başı önüne eğik halde "Benim için fark etmez" diye yanıtladı. Kontrole gelen psikolog, "suçun işlenmesinden hemen sonrasında rahatsızlanıp hastaneye yatırılması gereken insanlarla teması reddetme halinden henüz kurtulamamış" teşhisini koydu. Yani, kendisini doğuran kadını öldürmüş olmanın getirdiği psikolojik bunalımı henüz üzerinden atamamış, kendini iyice o bunalım haline kaptırmıştı.

Yeni mahkûmlar, muayene, röntgen taraması, boy ve ağırlık ölçümü, göz muayenesi, IQ testi, Hankel yöntemiyle mesleki uygunluk testi, Kraepelin karakter testi gibi incelemelerden geçerek, özgeçmişleri, öğrenimleri, sabıkaları göz önüne alınarak, uzman danışmanlarla bire bir görüşme yoluyla mesleki eğitim dalları belirleniyordu. Ancak, Kiku gibi suç sonrası psikolojik sarsıntılarının devam etmesi ya da hapishane yaşamının geleceği hakkındaki huzursuzluk dolayısıyla dengeli davranışları olmaması durumunda mesleki eğitim dalının belirlenmesi altı ay sonraya atılarak, cezaevi içerisinde yapılması gereken işlerde kullanılıyorlardı. Kiku üçüncü mutfak işleri yemek dağıtım mangasına gönderildi. Cezaevindeki kalkış saati 06.40 idi ama mutfak işleri mangası iki saat erken kalkıyordu.

Yeni mahkûmlar hücresindeki süre sona erince, Kiku sadece üçüncü mutfak işleri mangasının kaldığı karma koğuşa nakledildi. Maske takmış gibi pürüzsüz beyaz tenli iriyarı adam da onunla birlikteydi. Naohiko Yamane. Kiku ve Yama-

ne karma koğuşun önünde neredeyse secde eder şekilde koğuştaki diğer mahkûmları selamladılar. Eskiler dört kişiydi. Fukuda, Hayaşi, Sacima ve Nakagura diye adlarını söylediler. Gardiyanlar çekilip, Kiku ve Yamane'nin selamlamaları bitince, içlerinde yaşça en büyük gibi duran Fukuda "Sormam gereken bir soru var" diye konuşmaya başladı. Kural böyleymiş. Yeni gelenlerin ne suç işleyip de buraya düştüklerini anlatmaları kuralmış. "Sonra da biz, sadece burada kullanılan sözleri, buradaki işlerin püf noktasını öğretiriz. İpe sapa gelmez şeyler ama kural işte. Hem bazı özel sözcükleri bilmeniz de işinize yarar."

"Cinayet" dedi Yamane, henüz Fukuda'nın sözleri bitmeden. Yerdeki oturuşunu hiç bozmamıştı. Hayaşi ve Sacima "Cinayet yani" diyerek birbirlerine baktılar. "Eh işte, ne yaptığınızı bilirsek, neye dikkat etmemiz gerektiğini da anlamış oluruz. Peki ya sen? Kuvayama senin suçun ne?"

"Benimki de cinayet."

Nakagura "Yani buradaki herkes katil!" diyerek güldü. Fukuda ve Hayaşi de onunla birlikte gülmeye başladılar. Kiku ve Yamane başlarını öne eğmiş hiç ses çıkarmıyorlardı. "Ya işte, biz hepimiz katiliz. Eh, buna göre biz altımız Japonya nüfusunu altı kişi eksiltmiş olduk."

"Şey, ben dört kişi öldürdüm." Yamane'nin bu sözleri üzerine Fukuda gülmeyi kesti. "Dört kişi ha!" Nakagura hafifçe öne çıkıp elini tabanca gibi tutarak "Kurşunladın mı?" diye sordu.

"Hayır, silahsızdım."

"Karate mi, yoksa boks mu?" Durum Fukuda'nın bir hayli ilgisini çekmiş gibiydi. Yamane'nin ellerine bakıyordu. Yamane "Karate" diye yanıtladı.

"Peki, kaç yıl yedin?"

"On yıl."

"Nasıl yani? Yaşın küçük olmasa gerek. Süre çok az değil

mi? Dört kişi temizleyip, on yıl ceza biraz az."

"Şey, ben kendim de ağır yaralandım, ondan."

"Haa, şu kafandaki yara izi. Her neyse, sen bir hayli güçlüsün anlaşılan. Şakasına bile olsa bize vurmaya kalkma. Kodeste geberip gitmek pek hoş olmaz çünkü."

Nakagura eskiden et lokantasında çalışmıştı. Domuz eti terbiyelemeye çıraklık ederken, büyükannesi onu görmeye geldiğinde, lokantanın kıdemlileri kadına bakıp da gülünce, elindeki bıçağı en yakınındakine saplayıvermişti. "Saplamak istememiştim. Niyetim sadece korkutmaktı ama et kesmek için kullandığımız bıçak hırt diye saplanıverdi. İnsan eti, domuzunkinden daha yumuşak."

Sacima balıkçıydı. Cinayeti işlediği gün hava bulutluymuş ve öyle günlerde mutlaka sağ azı dişi ağrırmış. Zaten azı dişinin ağrısına zor katlandığı bir anda, öğle yemeğinde katık ettiği *nişin* balığının kılçığı gelip o dişinin arasına saplanıvermiş. Kılçığı çıkarmaya çalışırken, pek hoşlanmadığı olta balığı müşterilerinden biri deniz tutunca güverteye kusuvermiş. "Dişimin ağrısına zor katlanırken, bir de kusmuk temizlemek zorunda kaldım diye iyice sinirlendim. 'Dümeni doğru dürüst kullanamıyorsunuz' diye söylenip duran o müşteriye bastım tekmeyi. Hafifçe tekmelemiştim sadece. O anda da katil oldum. Sersem herif kendini pervaneye kaptırdı. Olayın faili o pervane aslında."

Fukuda, tersanede kazan temizlik ustasıydı. Ortaokul sıralarında beyzbol oynamış. Önceleri top fırlatıcıymış. Liseye girdiğinde dış alan top tutuculuğuna geçmiş. O sıralarda omuzlarının güçlü oluşuyla övünürmüş. Tersanede çalışmaya başladıktan hemen sonra evlenmiş, erkek çocuğu olmuş. Oğlu büyüyünce, omuzlarının ne kadar güçlü olduğunu göstermeyi sabırsızlıkla bekliyormuş. Kazanlarda biriken yakıt tortularını çekiçle temizleme işini iki yıl boyunca sürdürmüş. Ağır çekici on binlerce kez kaldırıp indirmekten, omuzlarının

şekli bozuluvermiş. Artık beyzbolda topları pek fazla uzağa atamayacağını öğrenmesinden iki gün sonra körkütük sarhoş halde karıştığı bir kavgada kafasına sandalye indirdiği adam oracıkta ölmüş. "Beyzbol antrenmanlarında kullanılan topları 65 metreye fırlatıyordum. Antrenman toplarını bilirsiniz, yaz mandalinasından daha büyük o topları tam 65 metreye... Süper, değil mi? Süperdi."

Hayaşi sukayağı öğretmeniydi. Parasız kalınca bir kuaföre gaspa girmiş, bağırmaya başlayan yaşlı kadının ağzını kapatınca kadın elini ısırmış, o da kadının boğazını sıkıvermişti. "Şampuan kokusundan nefret ederim. O günü anımsatır bana. Kuaförde çalışanlar şampuan kokar. Bir de dil görmek uyuz eder beni. Siz bilmezsiniz, boğazı sıkılan insan dilini çıkartır. Dil aslında çok uzundur. Çenenin ucuna kadar sarkar. Benim önümde sakın dil çıkarmayın."

Mutfak mangası koğuşundaki altı adamın ortak bir noktaları vardı. Hepsinin de küçük tekne kaptanlık brövesi vardı. Balıkçılık yapan Sacima ve sukayağı öğretmenliği yapan Hayaşi'nin bröve sahibi olması elbette normal bir şeydi. Nakagura, et lokantasından önce üç yıl deniz kurtarma şirketinde çalışmıştı. Deniz altına kablo döşeyen gemilere binerek kurtarma botu sürmüştü. Fukuda, tersanenin bulunduğu limanda tekneyle balığa çıkma hobisi edinmişti ve serpme ağ atmakta ustalaşmıştı. Bir kaptan tutmak pahalıya geleceğinden, birlikte balığa çıktığı arkadaşlarıyla birlikte kaptanlık brövesi almıştı. Yamane öğrencilik yıllarında üst sınıflardaki bir arkadaşının sonarlı yatında işi öğrenmiş, başından yaralanmadan önce tüplü dalış konusunda kendini geliştirmişti. Kiku, babalığı Kuvayama kelepir bir tekne alıp da, kaptanlığını Kiku'nun yapmasını isteyince Nagasaki'ye kadar giderek kursa katılmıştı. Kiku dışında kalan beşi denizcilik meslek eğitimi dalı sınavında başarısız olmuşlardı. 15 kişi olarak belirlenen kontenjanın dışında bırakılınca, altı ay sonraki sı-

navı beklerken mutfak mangasında çalışıyorlardı. Danışmanlar, Kiku'nun diğer beşinden etkilenerek denizcilik meslek eğitimi dalına ilgi göstereceğini ve böylelikle de insanlardan kopma eğiliminin zayıflayacağına kanaat getirmişlerdi.

Genç Mahkûmlar Hapishanesi'nin mükemmel bir idare sistemi vardı. Bu sistem, mahkûmları kaba kuvvetle baskı altında tutmak yerine, direnç göstermelerine neden olabilecek her türlü unsurun bir an önce ortadan kaldırılması esasına dayanıyordu. Mahkûmların blokunu çevreleyen yüksek beton duvarlar ve koğuşların girişindeki çift sıra demir parmaklıklar olmasa, yatılı okuldan farksızdı. Mahkûmlardan biri öyle söylemişti. Donanım fazlasıyla yeterliydi, hapishane yaşamının en ince ayrıntılarına varana kadar düşünülmüştü. Örneğin yemek konusunda, mahkûmlar arasında iki ayda bir eğilim yoklaması yapılıyor, temel yiyecek olan ekmek ve pilav miktarı beş kademeye ayrılarak, yaptıkları her bir işin fiziksel yüküne göre mahkûmlara veriliyordu. Yani, zor işlerde çalışanlar daha fazla yiyebiliyorlardı.

Fakat, haftada iki gün yapılan spor saatinde olabildiğince ter atıp kendilerine uygun işlerde çalıştıktan sonra diyetisyenlerin belirledikleri yemekleri yerken, dinlenme odasında televizyon izleyip radyo dinlerken, hatta uyurken bile tüm mahkûmların aklına takılan tek şey, girişteki çift sıra demir parmaklık ve yüksek duvarlardı. Tek başına kaldıklarında mutlaka dışarıdaki dünyayı düşünüyorlardı. Cezaevinden çıkıp kendi aileleriyle birlikte yemek yemek düşüncesi akıllarına geldiğinde hangisi olursa olsun çıldıracak gibi oluyordu. Cezaevi yaşantısı içerisinde kendilerine kaçma fırsatı verebilecek bir şey arıyorlardı. Kaçmaya karar vermelerini sağlayacak bir unsur, kaçmayı düşündürtecek kadar öfkelenmelerini sağlayacak bir kişi. Sonra, etraflarına bakınınca böyle bir şey olmadığının farkına varıyorlardı. Kapalı bir yerde gözetim altındalardı ama bunu unuttukları anda kaçmaya yö-

nelecek bir hoşnutsuzluklarının olmadığının farkına varıyorlardı. Sınırlı bir alan içerisinde olabildiğince rahat bir yaşam sürmek için kendilerini mesleki eğitim, kulüp ve spor etkinliklerine veriyorlardı. Bir süre içlerini tatmin duygusu kaplıyor, sonra yeniden duvarları ve parmaklıkları, aileleriyle birlikte geçirecekleri saatleri düşünmeye başlıyor ve bu döngü defalarca tekrarlandıktan sonra mahkûmlar şartlı tahliyelerine kadar geçecek süreyi kabulleniyorlardı. Zamanın üstünlüğünü onaylamış oluyorlardı. Dış dünya ile kendilerini ayıran şeyin duvarlar ve parmaklıklar değil de, zaman olduğuna ikna olan mahkûmlar dikkatlerini bu zamanı kısaltmaya veriyorlardı. Gümüş, sonra da altın şerit alarak örnek mahkûm olabilmek için kendi kendilerini teşvik ediyor, diğer arzularını uyuşturuyorlardı. Kendi zamanını kabullenen bir mahkûm, bir daha asla hapishaneden kaçmayı aklına getirmiyordu. Böylece hafif bir kış uykusuna yatmış oluyordu.

Bu idare sistemi mükemmele yakındı ama ince bir denge üzerinde duruyordu. Tek bir kaçağın bile o dengeyi altüst etme olasılığı vardı. İdarenin en çok çekindiği şey, intihardı. Bütün mahkûmlara yayılan suskun bir melankoli havasını yerleştirmesi huzurevleriyle aynı olduğundan, intihar olayı meydana geldiğinde mutlaka yayılıveriyordu. Birkaç intihar olayı çıkması durumunda cezaevindeki hava gerginleşebilir, mahkûmlar huzursuzlanarak kabullendikleri zamanı bir anda havaya savurabilir, bastırdıkları diğer yanlarını aynı anda kusmaya başlayabilirlerdi. Danışmanlık biriminin Kiku'yu mutfak mangasına vermesi, kötüleşmesi durumunda intihara kadar varabilecek insanlardan kopma eğiliminin, denizcilik meslek eğitimine katılma amacı olan bir grubun içerisinde törpülenmesi içindi.

Kazan fokurdamaya başlayıp buğuyla kaplanan mutfak bağırışlar arasında telaşlı bir hal alıyordu. Yemek dağıtım takımı üç manga 18 kişiden oluşuyordu ve günde üç öğün, top-

lam 1 200 porsiyon yemek dağıtıyordu. Üç manga dönüşümlü olarak iki gün çalışıp bir gün dinleniyordu. İki uzman aşçı yaptıkları işi kontrol ediyordu. Kiku ve arkadaşları o aşçıların direktiflerine uyarak soğan ya da lahana doğruyor, dağ gibi yığılan turşu türlerini karıştırıyor, fasulyeleri suya yatırıyor, tuz miktarını hesaplıyor, turp rendeliyorlardı. 400 kişilik yemek hazır olduğunda derin metal kovalara aktarıyorlardı. Miso çorbasını metal kovaya aktarırken, kazanın dibine çöken malzemeyi eşit olarak dağıtabilmek için uzun saplı kepçe kullanılıyordu. Dağıtımın bitişi sonrasında, bulaşıklar gelene kadarki süre mutfak takımının kısa mola zamanı oluyordu.

"Kuvayama, alıştın mı?" diye sordu Nakagura, terini silerken. Fırına yaslanan Kiku duruşunu bozmaksızın sessizce başıyla onayladı. Nakagura, Kiku'dan üç yaş daha büyüktü. Sol kolunda kiraz çiçekleri buketi dövmesi vardı.

"Sen de acayipsin ha! Hep böyle konuşmayı sevmez miydin?"

Kiku tekrar başıyla onayladı.

"Sana sormak istediğim bir şey var, tamam mı?"

Kiku rahatsız bir yüz ifadesi takındı. Nakagura oralı olmaksızın konuya girdi.

"İnsanın annnesini öldürmesi kötü bir duygu değil mi?"

Kiku kaşlarını çatıp parmağına bulaşan sebze parçasını yere silkti.

"Hiç deneme bence. Kötü rüyalar görürsün."

Kiku'nun bu sözleri üzerine Nakagura başını salladı. "Öyle olur elbette. Anlayabiliyorum. İyi de, ben şimdi bile annem yüzünden kötü rüyalar görüyorum. Onu öldürmemiş olmak beni sinir ediyor. Fakat yine de deneme olsun diye öldürmek istemem. Sağ ol. Bu söylediklerini duymam iyi oldu."

Kiku ıslak zemine bakıyordu. Evyenin yanında mukavva kutular istiflenmişti. Balina eti dolu olmalıydı. Yüzlerce kir-

li alüminyum tabak yıkandıktan sonra, donmuş balina etini aşçılar elektrikli testereyle keser, etrafa buz ve et parçaları dağılırdı. Kiku'un zihninde dönüşümlü olarak görünüp kaybolan iki sahne vardı. Bir kadın yüzü. Onu doğurduğunu söyledikleri kadının yüzü. Bir de o yüzün derisi soyulmuş, gözleri, burnu, kulakları, saçları kaybolmuş, kanlı bir topa dönmüş et parçası hali. Bu iki görüntü dönüşümlü olarak görünüp kayboluyordu. Dördüncü saçma tabancasını ateşliyor, kadının yüz derisi ve eti parçalanıp buharlar çıkararak karlara gömülürken kaybolduğu anda diğer görüntü beliriyordu. O Noel gecesi aralıksız patlayan flaşların ışığından daha parlak iki kadın yüzü ritmik olarak gözünün önünde değişiyordu. O gece ilk kez kadının yüzünü gördüğünde Kiku kendisinin bir parçasının kesilerek aniden şiştiği ve yamulduğu, neredeyse tuhaf bir kopyasının çıkartıldığı hissine kapılmıştı. O kadın "Yapma!" demişti. Tabancanın namlusunun önüne yüzünü çıkarttığında, dudakları "Yapma!" sözcüğünü çıkartacak şekilde kımıldamıştı. Yüzünde gergin bir ifade vardı. O kısacık ses görüntünün her ortaya çıkışında tekrarlanıyordu. "Yapma!" Bu hayali ses yankılanıyor, neyi yapmamasını söylediğini anlayamaz halde, Kiku o sese uyarak aklına gelen her türlü eylemi yapmaktan vazgeçiveriyordu.

"Kikuyama, sen hep dalıp dalıp gidiyorsun" dedi, yanına yaklaşan Yamane. Terleyen Yamane'nin yüzünü ateş basmıştı. Kafasındaki ameliyat izi de iyice kızarmıştı. Bir seferinde Nakagura ve Fukuda üstüne gidince Yamane ameliyat konusunu anlatmıştı. Yamane dört kişiyi çıplak elle öldürdüğü sokak kavgasında kendisi de ağır yaralanmıştı. Otobüs durağı levhasının demir çubuğuyla vurmuşlardı başına. Kafatasının sol tepe kısmı göçmüştü. Beyin zarında zedelenme oluşmadığından mucize eseri hayatta kalmıştı. Ufalanan kafatası kemiği parçaları çıkarılarak o kısma sert plastik takmışlardı. Yamane, fırın kaplama dedikleri plastik levhanın kafatasının

kıvrımına uygun olarak şekillendirilmesi işini doktorla birlikte yapmıştı.

Plastik levhanın takılması ameliyatı başarılı olmuştu ama yara ağzında oluşan iltihap sağ ön beyin lobuna akmıştı. Yamane bu iltihabın alınması için toplamda yüz saati geçen altı ayrı ameliyata girmek zorunda kalmıştı. Kaçıncısı olduğunu anımsamıyordu, ameliyatların birinden sonra gece doktorların kendi aralarında konuştuklarını duymuştu. Yamane'nin durumu hakkında "Muhtemelen işi bitti. Düzelmez artık" diyordu iki doktor. Anestezi halinin daha uzun süreceğini sandıklarından oksijen çadırının içinde ameliyat aletleri hâlâ öylece duruyordu. Yamane'nin başının üzerinde sekiz parçaya ayrılmış bir ayna vardı. Farklı renklerdeki boruların takıldığı beynini görebilmişti. Fasulye ezmesi *tofu*dan farksız gibi gelmişti Yamane'ye. Sanki her an yemek çubukları tutan bir el uzanıp yemeye başlasa çok normal bir şey olacak gibi bir haldeydi. Doktorların konuşması bir süre daha devam etmişti ama kendisi hakkında konuştuklarını bildiği halde, başka birinden söz ediyorlarmış gibi gelmişti.

"Durmaksızın o *tofu* gibi şeye baktıkça kendini başka biri gibi hissetmeye başlıyorsun. Ne olacağı hiç umurumda değilmiş gibi bir haldeydim. Hele bir de, birçok şeyi düşünen, hisseden organımın o *tofu* gibi şey olduğunu düşününce... Şimdi senin yaptığın gibi o sıralar sürekli dalgın dalgın uzaklara bakıyordum."

Kiku ve Yamane öğlen yemeklerinde teftiş nöbetine çıkıyorlardı. Teftiş nöbeti, yemeğin mahkûmların önüne çıkmasından önce genel işlerden sorumlu şef, şef danışman ve cezaevi müdürüne denemeleri için örnek götürmek anlamına geliyordu. Kızıla çalan tepsinin üzerine dizdikleri yemek tabaklarını tozlanmaması için cam kapaklarla örterek her birinin odasına götürüyorlardı. Yediye üç oranında pirinç ve buğdaydan yapılmış pilav, ızgara ringa balığı, haşlanmış fasulye

ve sebze, yosunlu çorba. Cezaevi müdürü her çeşidin tadına baktıktan sonra Kiku'ya saksılardaki çiçeklere su vermesini, Yamane'ye de camın kenarında beslediği cennet papağanına yem koymasını ve kafesin altındaki gazete kâğıdını değiştirmesini söyledi.

Kiku aldığı demliğe su doldurmak için lavaboya gitti. İki mahkûm kendilerine verilen işleri yaparken cezaevi müdürü odadan ayrıldı. Yamane cennet papağanının kafesinden su ve yem kaplarını çıkarmaya çalışıyordu. Kiku beş ayrı saksıdaki sardunyalara su vermeyi tamamlayınca Yamane'nin kendisine verilen işi yapmasını izlemeye başladı. Kuş yeni konulan suyla kanatlarını yıkamaya başlamıştı. Yamane parmağıyla işaret ederek Kiku'yu çağırdı. Cezaevi müdürünün geri dönüp dönmediğini kontrol ettikten sonra avucuna yem koyarak yuvanın içindeki diğer kuşa uzattı. Yamane bir süre kuşun kestane kırıntısını gagalamasına izin verdikten sonra aniden elini kapatıp kuşu yakaladı. Elini kafesten çıkarıp, öteki elinin parmağıyla kuşun başını okşadı. Ürken cennet papağanı çığlıklar atarak Yamane'nin elini ısırıyordu. "Dokunsana" diyerek, Yamane sakinleşen kuşu Kiku'ya verdi. Kuş Kiku'nun avucundan kaçmaya kalkışmadı. Yamane Kiku'nun elindeki kuşun göğsünü kendi kulağına yapıştırdı. "Kuvayama, ben..." diyerek, o halde Kiku'yla konuşmaya başladı. "Ben küçüklüğümden beri çok hırpaniymişim ama kafamdan ameliyat olduktan sonra iyice kötüleştim. Psikolojim anormalleşti. Bunu doktorlar söylemişti. İnsanların neden uyuduklarını bilir misin? Elbette fiziksel olarak dinlenmek için ama beyinlerinin derinliklerini de dinlendirmeleri gerekiyor. Beynin derinliklerinin de dinlenmeye ihtiyacı var. Beynin bu kısmı dinlendirilmezse insan saldırganlaşıyormuş. Kavgada benim tam o kısmım gitti işte. Bir dönem çok kötü oldum. Tam olarak anımsamıyorum ama her kriz gelişinde patlıyordum. Öyle ki, eşyaları dağıtmak, insanlara te-

kerlekli sandalye fırlatmak ya da saldırmaktan ziyade vücudumda tuhaf bir şey birikmişti de, hava deliği açmazsam olmayacakmış gibi bir histi. Vücudum söylediklerimi dinlemiyordu. Sürekli bağlıydım ama serbest bırakılmış olsam, kimbilir kaç kişiyi öldürürdüm. Bunun üzerine kriz geliyor gibi olduğunda dayanabilmek için bazı yöntemler geldi aklıma ve hepsini denedim. Sayı saydım, Zen meditasyonu oturuşları yaptım, şarkı söyledim. En iyisi neydi biliyormusun Kuvayama? Kalp atışı sesi dinlemekti. Kendininki de olabilir, bir başka insanınki de. Kendini iyice vererek dinleyeceksin. Karım hastaneye çocuğumuzu getirmişti. Dört aylık bebek ama kalbi tık tık atıyordu. İşte dedim, aradığımı buldum. Bebeğin kalp atış sesini anımsayınca sakinleşiyorum."

Kiku cennet papağanının göğsünü kulağına yaklaştırdı. Kulağının çevresinde kuşun sıcaklığını hissetti. Nabız atışları uzaklardan, çok uzaklardan geçen bir motosiklet sesi gibiydi.

22

"Koşabilir misin?" diye sordu Fukuda Kiku'ya, yat saati öncesindeki serbest zamanda. Baharda yapılacak mangalararası bayrak yarışına çıkmasını istiyordu. "Sen eskiden sporcuydun değil mi? Sırıkla atlama yapmıştın." Kiku başını önüne eğip hiç yanıtlamadı.

"Eğer hızlı koşabiliyorsan durum çok farklı bir hal alır." Mahkûmlar açısından mangalararası bayrak koşusu az sayıdaki bahis fırsatlarından biriydi. Haftada iki kez verilen tatlı, iç çamaşırı ve bot gibi gündelik eşyalar bahise yatırılırdı. "Asıl hedefim beden eğitimi eğitmenlerinin takımı. Üç yıldır üst üste kazanıyorlar. Otomobil tamirciliğinde de iyi biri var. Eskiden bisiklet sporcusuymuş. Geçen yıl sonbaharda burun farkıyla ikinci oldular. Biz de, ben, Hayaşi, Nakagura ve ikinci mangadan biriyle takım kurduk ama eğer sen müthiş hızlı koşabiliyorsan, süper olur. Başka mangadan adam almaya ihtiyacımız kalmaz. Büyük bir bahis bu. Galip gelirsek tatlısından çikolatasına kadar her şeyi, midemiz bulanana kadar yeriz. Koşabilir misin? Aslında hızlı olmalısın."

"Koşmak zorunda mıyım?" dedi Kiku, başını kaldırarak.

"Hayır, ben sana hızlı koşabilir misin, diye sordum."

"Benim için fark etmez."

Nakagura sinirli bir ifadeyle öne çıktı. "Seni bir türlü anlayamıyorum. Kiku, bu bahis konulan bir bayrak yarışı. Senin ayakların hızlıysa, biz şu tatlılardan yirmi porsiyon kadar yiyebiliriz demektir."

Yamane sesini yükselten Nakagura'yı yatıştırarak Kiku'ya yüz metredeki zamanını sordu. "Bir sene önce hesaplamıştık ama" dedi Kiku çekince koyarak, "10 saniye 9 salise rakamına üç kez ulaşmışlığım var". Diğerlerinden hayret nidaları yükseldi. Fukuda bayrak yarışı takımına Kiku'nun adını da yazdı. Kiku durumdan rahatsız olmuş gibi bir yüz ifadesi takındıysa da itiraz etmedi. "Kiku, tuhaf bir adamsın" diye mırıldandı Nakagura, yorganı başına çekerken. "Tuhafsın işte. O kadar hızlı koşabiliyorsan en baştan koşarım koşarım diye sevinmen lazım. Senin gibilere gardiyanlar ne diyor biliyor musun? Lobo diyorlar, lobo! Lobo, lobotominin kısaltması. Beynin bir lobunu kesip çıkarma ameliyatı. Hapishanede öyle birkaç kişi var. Aşırı hissiz hastalar gibi tepkisiz kalan, ot gibi yaşayanlara takıyorlar o adı."

* * *

Hapishanenin sahasına kum serilmişti. Elli beş yıl önce dağın bir kısmı kesilerek düzlük alan yaratılırken sahilden taşınmıştı. İnce taneli olduğundan rüzgâr estiğinde savrulabiliyor, yağmur yağdığında sürüklenebiliyordu ama hiç yok olmuyordu. Çünkü çevre yüksek duvarlarla örülmüştü.

Kiku sahadaki kumdan bir tutam alıp rüzgâra savurdu. Fukuda yaklaşarak "Bayrak yarışının elemeleri başlayacak" dedi. Kiku başını tamam anlamında sallayarak vücut esnetme hareketlerine başladı. Ayaklarını gerdi, vücudunu esnetti, baldırlarını yüksekçe kaldırarak birkaç kez start denemesi yaptı ve ayaklarını oynatarak aşil kemiğini iyice yumuşattı. Kiku'nun bu hareketlerini gören Nakagura "İşte tam bir sporcu" diye mırıldandı. Kasları daha önce öğretilen bir şeyi otomatikman tekrarlıyor gibiydi. Elemeye altı takım katılıyordu. Dört kişiden oluşan takımlardaki herkes, 200 metre uzunluğundaki sahanın çevresinde birer tur atacaktı. Fuku-

da, Nakagura, Hayaşi ve Kiku sıralamasıyla koşacaklardı. Onu tanıyan gardiyanlar Kiku'ya sataştılar. "Hey, Kuvayama koşacaksın ha! Yine dalgınlaşıp da bayrağı düşürme sakın!"

İlk koşucular başlama çizgisinde sıralanıp start verilince yarış başladı. Fukuda iyi start almıştı, ilk sıradakinin çok az gerisinde farkı koruyarak ikinci sırada koşuyordu. Otomobil tamir mangası ve eğitmenlerin takımı bir sonraki yarıştan itibaren katılacaklardı. İlk ikiye giren takımlar finalde o takımlarla yarışacaklardı. Fukuda bayrağı Nakagura'ya ikinci sırada verdi. Nakagura, Fukuda kadar hızlı değildi. Üçüncü sıradaki marangozluk mangasının koşucusu onu geçmek üzereydi. Telaşlanan Nakagura ayağını yana çıkararak adama çelme takmaya kalktı. O çıkardığı ayağını arkadan gelen koşucu tekmeleyiverince, dengesini yitiren Nakagura oldu. Var gücüyle dengesini bulmaya çalıştıysa da, marangozluk mangasındaki koşucu yanından geçerken omzuna dokununca yere yuvarlandı. Hayaşi ve Fukuda sesli sesli hayıflandılar. Nakagura hemen kalkıp koşmaya devam ettiyse de, birinciyle arasındaki fark yirmi metreye çıkmış, sonunculuğa düşmüşlerdi. Nakagura öfkeden çılgına dönerek Hayaşi'ye bayrağı verdikten sonra marangozluk mangası takımı koşucusunun üzerine yürüdüyse de, Fukuda ve Kiku önüne geçerek onu durdurdular. "Aptal herif! Sen kendin çelme takmaya kalktığın için yuvarlandın." Hayaşi beşinci sıraya yükseldiyse de birinciyle aralarındaki fark hiç kapanmamıştı.

Kiku piste çıkarak iki kez derin nefes aldı. Hayaşi beş metre kadar yakınına gelince Kiku koşmaya başladı. "Aa, mutfak mangası takımının son koşucusu bizim loboymuş. Az sonra yuvarlanır." Kiku tüm gücüyle koşmaya başlayınca gardiyanlar seslerini kestiler. Kiku göz açıp kapayana kadar hemen önünde koşan adamı geçti. Bir saniye bile sürmemişti. Nakagura ve Fukuda nefeslerini tutarak "Bu yarışın sonucu hiç belli olmaz" diye mırıldandılar. Kiku, hiç sarsılmayan vü-

cudu ve o güzel ne düşündüğü belli olmayan duruşuyla bir koşucuyu daha geçince bir uğultu koptu. Kiku'nun kurşuni mahkûm elbisesi rüzgârdan yırtılacakmış gibi savruluyordu. İnsanlar gözlerini Kiku'ya odakladıklarında diğerleri duruyormuş gibi geliyordu. Son düzlükte Kiku ikinci sıraya yükselerek, final çizgisini geçti. Nakagura ve diğerleri heyecanla sarıldılar Kiku'ya. Diğer mahkûmlar bir an afallamışlardı ama içlerinden biri kalkıp da "Hey, lobo! Süpersin!" diye bağırınca, sahadan ayrılmaya çalışan Kiku'nun çevresine toplanıverdiler. "Bu da neyin nesi böyle? Olimpiyatlarda mı koştun yoksa? Gerçekten yarışlara katıldın değil mi?" Etrafını çevreleyenler böyle şeyler söylüyorlardı. Kiku'nun nefes alışverişinin ritmi bile bozulmamıştı. Sadece alnı hafiften terlemişti. Parmak uçlarıyla o teri silerken Kiku'nun yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. Bakışlarını çevresinde oluşan insan duvarında gezdirdi. Yamane koşarak yaklaşıp "Müthiş!" diyerek hafifçe başına vurdu.

O an güçlü bir rüzgâr esip sahadaki kumları olduğu gibi kaldırıverdi. Kiku gözlerini kapadı. Teri soğuyunca tüyleri diken diken olmuştu. Gözlerini hafifçe açınca, ince kum tanecikleri görüş alanını kapatmış, çevresindeki diğer mahkûmlar bir anda koyu gölgeler haline gelmişti. Kumlar iyice soğuyan terine yapışıyordu. Kumların yarattığı beyaz duman gölgeden bir çember haline gelen insan duvarını iyice belirginleştirdi ve arka planda kalan görüntü iyice silinip gitti. Etrafını çevreleyen gölgeler Kiku'ya dikkat kesilmiş, parmaklarıyla onu işaret ediyorlardı. Kiku damarlarındaki kan çekilir gibi olunca bakışlarını yere, ayakuçlarına çevirdi. Beyaz bir duman haline gelen görüş alanının dışında çömelmiş birini görür gibi olunca ürperdi. Derisi soyulan, gözleri, burnu, ağzı, kulakları, saçları kalmamış kırmızı et parçası haline gelmiş bir kadının hemen yanına yuvarlandığını anımsadı. Müthiş bir hızla o her zamanki kadın görüntüleri gözünün

önünde bir görünüp bir kaybolmaya başladı. "Ne oldu Kiku, kendini kötü mü hissediyorsun?" Seslenen Yamane'ydi. Kiku'nun yüzü iyice sararmıştı. "Yoksa, birden koşuverince mi, den mi bulanmaya başladı?"

"Herkes neden benim çevreme toplandı?" diye sordu Kiku, sanki sesi zorla çıkıyormuş gibi. Hali birden tuhaflaşınca çevresindeki duvar iyice kalabalıklaşmıştı. Yamane Kiku'nun omzunu yakaladı. "Herkes çok şaşırdı Kiku. Senin gibi bir koşucuyu ilk kez gördüler, onun için şaşırdılar."

"Bakmayın bana! Ben hiçbir şey yapmadım!" Kiku insan duvarının bir boşluğunu gördü, oraya doğru yürüdü. Mahkûmlar hareketlenince boşluk kapanıverdi. "Baksana sen televizyonlara bile çıkacak kadar iyi bir atletsin" diyen mahkûmlardan biri Kiku'nun omzunu yakalayarak sarstı. Kiku adamın elini silkeledikten sonra aniden yere çömelip kaldı. Sırtını kamburlaştırıp, iyice büktüğü bacaklarını kollarıyla sardı ve kafası yere sürtecek kadar eğildi. O duruşunu hiç bozmadan kurşuni mahkûm elbisesinin yakasıyla başını saklamaya çalıştı. Eğitmenlerden biri yaklaşıp mahkûmları dağıttı. "Kuvayama, neyin var senin!" diyerek Kiku'yu sarstı. Kiku hiç kımıldayacak gibi değildi. "Şu tipe bak! İşte dediğimiz gibi loboymuş. Biraz heyecanlanınca elektriği arttı. Eğitmen hocam, o tipin kafası elektrik yüklüdür şimdi. Elektrik yüklenen loboların işi biter. Ağzından köpükler saçmaya başlar birazdan."

Kiku'yu o kendini tostoparlak etmiş haliyle revire taşıdılar. Soğuk terler boşanıyor, titriyor, tek kelime etmiyordu. Doktor yatıştırıcı iğne yapmaya çalıştıysa da, kolları ve bacakları öylesine sertleşmişti ki, iğnenin ucu kırılıverdi. Kiku dişlerini takırdatmaya başlayınca, dilini yutmasın diye hastabakıcılar ağzına havlu tıkıştırdılar. Yamane, Nakagura ve Hayaşi revire girdiler. "Şey, Kiku finale katılabilecek mi acaba?" diye Nakagura sorunca, doktor güldü. "Ne diyorsun sen

ya! Belki artık hiç normale bile dönmez." Yamane doktor ve eğitmenin önüne doğru ilerledi. "Ben altı ay ruh hastalıkları hastanesinde kalmıştım. Buna benzer hastaları karatedeki diriltme tekniğini kullanarak iyileştirdiğim olmuştu. Kuvayama üzerinde de deneyebilir miyim?" Eğitmen ve doktor bir süre karşılıklı konuştuktan sonra Yamane sürekli hiçbir tehlike olmadığını tekrarlayınca izin verdiler. Yamane titreyen Kiku'nun boynunu yakaladı. Boyunla kafanın sınırını başparmağıyla yoklayarak bastıracağı yeri bulunca gücünü parmağına vererek o noktayı sertçe dürttü. Kiku'nun vücudu bir anda havalanmış gibi oldu. Vücudunun üst kısmı yavaş yavaş düzelerek sırtüstü yattı. Elleri ve ayakları yavaş yavaş açıldı ve dudaklarını oynattı. Yamane, Kiku'nun başucunda eğilerek ağzındaki havluyu çekip çıkardı. "Kiku, sesimi duyuyor musun? Duyuyorsan gözlerini bir kez kapat. Sana yardım edeceğim. Duyuyor musun?" Kiku gözlerini kapattı.

Kiku gözlerini bir kez daha açıp kapattı. Yamane, Kiku'ya avazı çıktığı kadar bağırmasını söyledi. "Miden fırlayacakmış gibi hissedecek kadar kuvvetle haykır. Rahatlarsın." Yamane Kiku'yla konuşurken ses tonu garip bir hal alıyordu. Sakince boğazından ve hiçbir tonlama yapmaksızın eşit ses aralıklarıyla konuşuyordu. Sesli kitap okuyor gibiydi. Sanki yan odadaydı da, sesi ince bir duvardan geçerek geliyordu. Kiku gözlerini bir kez kapattıktan sonra neredeyse yatağı sarsacak kadar yüksek bir sesle haykırmaya başladı. Haykırışı güçsüz kalıncaya kadar sürdü ve kesildiğinde Kiku derin bir nefes alıp ağlamaya başladı. "Seni korkutan ne?" diye sordu Yamane, kulağına yaklaşarak usulca. "Söyle haydi. Ağzından fırlatıp at. Boğazına tıkılı kaldığı sürece korkun devam eder. Söyle kurtul."

Kiku başını şiddetle sallıyordu.

"Kiku, bir düşün. Şu anki halinle bir bebeksin. Vazgeçme, korktuğun şeye yenilmemelisin. Vazgeçersen her şey biter.

Vazgeçtiğin anda her şey cehennem haline gelir. Neden korkuyorsun? Haydi çıkartıp at içinden."

"Ben, ben..." Kiku kendi boğazını yırtmış kuduz hastaları gibi konuşuyordu.

"Evet sen! Korkuyorsun, titriyorsun, ağlıyorsun. Sen busun işte. Kendini güçlü göstermeye çalışmana gerek yok. Ben dostunum. Şu an ne görüyorsun?"

"Bir yüz."

"Kimin yüzü?"

"Bir kadın yüzü. Bana bakıyor."

"Kim o kadın?"

"Tanımadığım bir kadın."

"Tanıyorsun. Tanıyor olmalısın."

"Tanımıyorum. Gerçekten."

"Söyle! Tanıyorsun."

"Sersem herif! Gerçekten tanımıyorum. Hem de ışıl ışıl parlıyor, sonra sönüyor. Lanet olsun! Beni doğuran kadın ama onu tanımıyorum. Beni karnında taşıyan kadın. Fakat gerçekten bu kadını tanımıyorum. Sadece bir kez karşılaştığım bir kadını tanıyor olmama imkân yok. Kıpkırmızı bir süveter giymiş. Yüzü de kan kırmızı. Kana bulanmış. Gözleri, burnu, ağzı, kulakları, saçları olmayan tostoparlak bir yüz. Böyle bir kadın tanımıyorum. Nasıl tanıyayım? Gözlerimin önünden hiç gitmiyor. Kana bulanmış tostoparlak bir şey. Bana 'Yapma!' diyor, 'Yapma!' Neyi yapmamam gerektiğini anlayamıyorum. Nasıl anlayayım? Anlayamıyorum."

Yamane Kiku'nun alnında biriken terleri güzelce sildi. Ağzının kenarlarını da iyice temizledi. "Tamam Kiku. Sesimi duyabiliyor musun?" Kiku gözlerini bir kez kapattı. "Bak şimdi. Sana söylediklerimi aynen yap. O resmi aklından çıkartacaksın. Sözcükleri de çıkart. Sadece sesi dinle. Şu an ne duyuyorsun?"

"Senin sesini Yamane."

"Sadece bu mu? Kulağını iyice ver."

Kiku gözlerini kapattı.

"Tezahürat sesleri duyuyorum."

"Şu an spor sahasında deve güreşi yapıyorlar. Başka?"

"Araba sesleri. Kocaman kamyonlar. Klakson sesleri de geliyor."

"Başka?"

"Kuş sesleri."

"Evet, dışarıdaki ağaçtalar. Daha çok şey duyuyor olman lazım. Çok şey var."

"Ayak sesleri, terlikli ya da yalınayak yürüyen ayak sesleri. Bu yatağın gıcırtıları. Senin soluk alıp verişin. Birileri öksürüyor. Başkalarının soluk alıp verişleri. Camdan bir şey masanın üzerinde yuvarlanıyor. Rüzgâr da esiyor. Bayrak hışırdıyor. Çocukların sesi geliyor. Topa vuruyor olmalılar. Havası kaçmış plastik bir topa. Bir de çan sesi geliyor. Dağın öte tarafında çanlar çalıyor. Çanlar."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Evet, senin sesini duydukça rahatlıyorum."

"Tamam öyleyse."

"Yağmur sesi geliyor." Oysa yağmur yağmıyordu. "Yağmur sızıyor, damlalar kulağımın hemen yakınına düşüyor. Büyük bir ses ama yumuşak. Damlalar belirli bir ritimle düşüyor."

"Gerçekten yağmur sesi mi?"

"Evet öyle. Şimdiye kadar birkaç kez duymuştum. Sanki çok küçükken duyduğum bir sesmiş gibi anımsıyorum."

"Haa, öyle mi? Tamam anlaşıldı. Kiku, biraz uyumak ister misin? Uyusan iyi olur."

Yamane doktora yatıştırıcı iğnesini yapması için işaret verdi. Doktor çabucak Kiku'nun baldırına iğneyi daldırıverdi. Kiku bir an kasılırmış gibi olduysa da, sonra bütün vücudunu serbest bıraktı.

Kiku kendini küçük bir böceğe dönüşmüş gibi hissediyor-

du. Yerde sürünürken devasa damlaların yere düşme sesini duyuyor gibiydi. Farkına varamadan damlanın içinde kalıverdi. Sesler iyice güçlenmişti. Kadının yüzü göründü. Durmaksızın "Yapma! Yapma!" diyordu. Kiku her hareketini durduruverdi. Beş saniye önceki haline döndü. Sonra beş saniye önceki haline dönmeyi sürdürdü. Suyun içine gömülürken suyun rengi kırmızılaşmaya başladı. Kıpkırmızı kesilen suyun içerisinde ışık çubukları uçuşmaya başladı. Kiku beş saniye önceki haline dönmeyi sürdürürken, müthiş bir süratle ne olduğunu anlayamadığı o yapış yapış ağır suyun içerisinde iyice derinlere battı.

Bir anda Kiku anımsayıverdi. Bir çığlık attı. Revirdekiler şaşırarak Kiku'ya baktılar. Kiku yatakta doğrulmuştu. Doktor telaşla yanına koştu. "Şu an yatıştırıcının etkisi altındasın. Ne oldu?" Kiku gözlerini sertçe ovuşturdu. Kâküllerini yumruğuyla kaldırarak başını salladı. Yalpalayarak yataktan inmeye çalıştı. Durdurmak için hamle yapan doktoru göğsünden itti. Vücudundaki tüm kemikler kırılmış, kanı donmuş gibi Kiku eğilip bükülerek yere yığıldı kaldı. Yamane sarılarak Kiku'yu kaldırdı. "Yatsan daha iyi olur." Kiku Yamane'nin desteğiyle güç bela ayaklarının üstünde durmayı başardı. Doğru düzgün hareket ettiremediği dilini oynatmaya çalışıyordu.

"Ben, şim... şim... şim... şimdiii... koşacağım."

Yamane doktorla eğitmeni ikna etti. "Nasıl olsa koşamaz. Bu tip ilk defa kendiliğinden bir şey yapmak istiyor." Kiku, Yamane'nin desteğiyle spor alanına kadar ulaştı. "Yamane, bırak beni. Tek başıma yürüyebilirim." Kiku yalpalaya yalpalaya ayakta duruyordu. Tedbir olsun diye ayaklarını esnetmeye başladı. "Nakagura, bayrak finaline ne kadar kaldı?" Nakagura yedi, sekiz dakika kaldığını söyleyince "O zamana kadar kan dolaşımım normale döner" diye mırıldandı.

"İyi de Kiku, koşabilecek misin?" diye sordu Nakagura.

"Seyret!" diyen Kiku, ayaklarını yan yana getirerek sırt kaslarını esnetme hareketlerine başladı. Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar şişkinleşmiş, kurşuni mahkûm üniforması vücuduna iyice yapışmıştı. Tüm vücudu bütün bir sopa haline gelmiş gibiydi. Kiku o halde öne doğru eğildi. Tam düşmek üzereyken birbiri ardına adımlarını atmaya başladı. "Koşmak buna denir! Tam güç koşma pozisyonuyla koşarsam düşmem. İki ayağı üzerinde duran ilk maymun mutlaka ilk iş olarak var gücüyle koşmuştur. Güzel koşuyorum işte!"

İlk koşucu Fukuda üçüncü sırada koşuyordu. Eğitmenlerin takımı çok hızlıydı. İkinci sırada ise otomobil tamir mangası vardı. Kiku el ve ayaklarını esneterek birkaç kez başından aşağı su boca etti. Yamane desteklemeye gelmişti. "Koşabilecek misin?" O sırada Nakagura bayrağı aldı. "Yuvarlanma ha!" diye bağırdı Hayaşi, arkasından. İlk ve ikinci sıradaki fark açılmıştı ama Nakagura üçüncülüğü koruyordu. Otomobil tamir mangasının son koşucusu olan eski bisiklet yarışçısının boyu Kiku'dan kısa olduğu halde baldırları daha kalındı. Hayaşi koşmaya başladı. Kiku kalkarak başlangıç çizgisine ilerledi. Hayaşi farkı çok az kapatmayı başarmıştı. İlk sıradaki eğitmenler takımıyla yedi sekiz metre, ikinci sıradaki otomobil tamir mangasıyla üç metre kadar fark kalmıştı. Yanına dikilen eski bisiklet yarışçısı Kiku'ya seslendi. "Sen ciddi ciddi koşabilecek misin? Ben pek ciddiye almıyorum. Sonunda bir ödül bile yok. O yüzden beni geçecek olsan bile havaya girme. Ben ciddi ciddi koşmak niyetinde değilim."

Önce eğitmenler takımının son adamı koşmaya başladı. Ardından da eski bisiklet yarışçısı ve Kiku da bayrakları aldılar. Eski bisikler yarışçısının deparı mükemmeldi, bir anda eğitmenler takımı koşucusunun sırtında bitiverdi. Ancak, eğitmenin de geçilmeye niyeti yoktu. Kiku yavaş yavaş farkı kapattıysa da, elleri ve ayakları ağırlaşmaya başlamış, duruşu bozulmuştu. Kiku var gücüyle rüzgârı yakalamaya çalışı-

yordu. Bir denge yakalayabilse, hava akımını yakalayarak, o aralıktan içeriye dalabilirdi. Vücut sıvısı yoğunlaşır, hücreleri ve deri gözeneklerinin arası kapanır, rüzgâr ayaklarının dibinden gelerek koşuyor değil de, rüzgâr tarafından taşınır hale gelirdi. Kasların birbirine sürtünmesinin yırttığı delikten gelen rüzgâr, vücut sıvısının titreşimiyle oluşan rüzgârla birleşerek tüm vücudunu taşırdı.

İkinci köşeyi dönerken Kiku sol tarafına büyükçe bir yalpa attı. Eli yere değecekmiş gibi olduysa da, Kiku arkada olan sol ayağını öne uzatıp var gücüyle yere bastı. Yere çarpan ayaklarından gelen şok dalgası tüm vücudunda yayılmaya başladı. Kiku sert ve soğuk rüzgârı hissetti. Her zamanki duyuları geri gelmişti. Önündeki düz çizgi üzerinde, Kiku önünde koşan iki adamı buldu. Tam güç koşu pozisyonuyla kendini havanın yarığından içeri atmayı başardığı anda çevresinin daralmaya başladığını hissetti.

Görüntü, perspektifini kaybederek beyaz bir sisle kaplanır, bir anda tamamen durur. Hızı görüntüyü karman çorman ederek eritip, gözkapaklarının arka tarafında yeniden bir araya getirir. Kapkaranlık bir odanın ortasında durup aniden ışıkları açmak gibi. Karanlık aniden daralarak kendi gölgesi haline gelir. Sahadaki kum tanecikleri, hemen önünde koşan iki adam, tezahürat yapan mahkûmlar, dümdüz sıralanmış cezaevi binaları, yumuşak yaprakları salınan ağaçlar, çevreyi kapatan, kurşuni renkteki yüksek duvarlar, arka tarafta yükselen yağlı duman ve Kiku'nun kendisi. Her şey aynı anda daralmaya başlar. Karanlığı yakalayıp gölgelere hapseden ampul, işte onunla aynı işlevi gören ışıl ışıl bir ova ortaya çıkar. Kırmızı, yapış yapış ıslanmış tuhaf hayvanlar, tüylerinin uçları parıldayan hayvanlar. Spor sahası o hayvanların dalağıdır, ince kum taneciklerinin havaya savrulduğu pist, deniz kıyısı şeklinde bir lenf bağı, koşanlar ise akyuvarlar ve mikroplar. Kiku düşünmeye başlamıştı bile. Net

olarak hatırladı, kendini doğuran kadının neden "Yapma!" diye bağırdığını. Neden bütün eylemlerini durdurup beş saniye önceki haline dönmesini istediğini. O kadın, kendi yüzünden derisini soyup atarak, gözleri, burnu, ağzı, kulakları ve saçlarını yolup atarak bir et parçası haline getirmekle Kiku'ya öğretmeye çalışmıştı. Kendi zihninde geriye dönüp, kadının vücudundaki o sesi hatırlama, demeye çalıştığına şüphesi yoktu. O ses, Haşi'yle birlikte duvarları lastikle kaplı odada dinletilen ses. "Haşi! O duyduğumuz, pencerenin dışındaki su damlalarının yere düşme sesi değildi. Senin tezin doğruydu. Kırılmalara uğrayan, filtre edilen, sonsuza kadar sürecek huzur duygusu veren bir sesti. Kalp atışı sesiydi. O psikoloğun odasında dinlediğimiz kalp sesiydi. Doğurup da terk ettiği bebek tarafından bir gün öldürüleceği alnına yazılmış o kadının kalbinin atış sesleri. O kadın..." diye düşünüyordu Kiku. "O kadın kuşkusuz benim annem. Beni doğurup, yaz ortasında dolaba atıp kaçarak, gücümü çalan et parçası. Kapatılmış vıcık vıcık kırmızı bir lastik torba haline gelerek bana öğretmeye çalıştı. Ben tek başıma kalsam bile yaşamıma devam edebilmemi sağlayacak her şeyi bir anda öğretmeye çalıştı. O zaman, çevredekilerin bakışlarına yenik düşmeksizin, sadece benim için ayağa kalkarak, yanıma gelip sadece benim duyabileceğim şekilde söyledi. Ben o kadına saygı duyuyorum. Mükemmel bir anne."

Kiku son düzlüğe girildiğinde önündeki iki adamın dış tarafına geçti. Sonra da göz açıp kapayıncaya kadar ikisini de geçti. Finiş bandını vücuduna dolayarak yarışı kazandıysa da, durmadı. Yamane, Nakagura ve diğerleri sevinç çığlıkları atarak yaklaşıyorlardı. Kiku daha fazla koşmak istiyordu. Vücudu iyice hafiflemişti. Çevredeki kurşuni renk duvarları sırığı olmadan da aşabileceğini hissediyordu. Birbiri ardına ayak uçlarından yayılan güç dalgalarına kendini bırakarak sahanın bittiği yere kadar koştu. Kiku gücünü boşaltmak is-

tercesine sımsık tuttuğu kırmızı çubuğu uzağa doğru fırlatıp attı. Çubuk havalanarak ışık yansımaları arasında fırıldak gibi döndü ve duvarın arkasında kaybolup gitti.

23

Haşi'nin kasedi şaşırtıcı bir satış rakamı yakaladı. Özellikle beşinci single kasedi ve ikinci albümü rekor düzeyinde satış rakamlarına ulaştı. Elindekileri tamamen bitiren müzikevlerinin ardı arkası kesilmiyor ve sahipleri Mr. D'nin ofisine koşturarak ek baskı yapması için talepte bulunuyorlardı.

Haşi kütüğünü o eski maden adasından aldırtarak Niva'yla resmi nikâh yaptı. D, gösterişli bir nikah töreni yaparak bir gökdelenin bir katını tamamen kaplayan yeni evlerini Haşi ve Niva'ya hediye etti. D, Haşi'yle ilişkisi olan herkese tören davetiyesi göndermeye niyetlendi. Yetimhanedeki rahibeleri, Kuvayama'yı, eski maden adasındaki sınıf arkadaşlarını, İlaç Adası'nda yaşayanları, travestileri törene davet etmek istiyordu. "Kesinlikle olmaz!" dedi, Haşi. Hazırlanan davetiyeleri yırtıp attı. "Ne oluyor sana! Japonca insan sözcüğünün nasıl yazıldığına baksana! Kişi ve arası imleriyle yazılır. Senin bu anki haline gelebilmen birçok kişiyle temas etmen sayesinde oldu. Kendinin şimdiye kadar tek başına yaşadığını düşünüyorsan büyük bir hata yapıyorsun."

"Hayır, öyle değil" dedi Haşi. "Ben yeniden doğdum. O ana kadar her şey yalanlar üzerine kuruluydu. Yeniden doğuşum öncesinde karşılaştığım herkesten nefret ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor."

Salonun yüzlerce parça buz heykelciklerle süslendiği törenden ayrı olarak, Niva'nın önerisiyle küçük bir tören daha

yaptılar. Yalnızca ikisi yeni evlerinin hemen yanındaki Şinto tapınağına gittiler.

Kanada ve Alaska seyahatleri bir yıl sonraya ertelendi. Yeni kasedin kayıt çalışmaları, televizyon ve radyo programları, reklam filmi çekimi, altı ay sürecek konser turnesi şeklinde, Haşi'nin başını kaşıyacak vakti kalmayacak bir program yapılmıştı. Programın ayrıntılarını Niva düzenlemişti. D tatil yapmalarını önerdiyse de, Niva yolculuğa çıkıp ani değişimlerin olduğu şu son birkaç ay hakkında düşünecek zaman bırakmamanın daha iyi olacağını düşünmüştü. "Şu anki Haşi yüzmeyi bilmeksizin hızlı bir akıntıya atılmış gibi. Sudan çekip çıkararak dinlendirmek yerine, bir süre o halde bırakıp yüzmeyi öğretmek daha iyi olur. Gücü yetmeyip de akıntıya kapılıp giderse, zaten o suya girmeye hakkı yokmuş demektir" dedi Niva, D'ye.

Konser turnesi çok zorluydu. Müzisyenler, kendilerini konser turnelerinde geliştirirler. Yolculuğa devam ettikçe tüm şehirler aynı yermiş gibi gelmeye başlar. Aynı şarkıları söyleyip, aynı hareketleri tekrarlamaya katlanmaları gerekir. Yorgunluk arttıkça seyircilerin coşkusu ve heyecanı bile tazeliğini kaybeder. Gücünün sınırlarını zorlaması gereken popstar kendini sorgulamaya başlar: "Bu işi gerçekten seviyor muyum?"

Eşlik edecek orkestranın seçimi önemliydi. Haşi orkestranın stili ve kişi seçimiyle ilgili olarak D'ye iki şart öne sürdü. 1960'ların Fransız pop orkestraları stili olacaktı, yani, derisi gevşek çekilmiş davul, boğuk sesli bas gitar, Jimy Hendricks'ten ziyade Django Reinhardt'a yakın bir gitar, saksafon ve bandoneon olacaktı. Bu kurgu, Johnny Halliday'e 1963 yılında Danimarka turnesinde eşlik eden orkestrayla aynıydı.

Her bir elemanla ilgili olarak da, Haşi'nin aradığı şartlar para sıkıntılarının olmaması ve homoseksüel olmalarıydı. "Nedeni?" diye D sorduysa da, Haşi yanıtlamadı. Herhalde

ondan hoşlanmalarını istiyor, diye düşündü Niva. Para kazanmak amacıyla orkestraya katılacak biri Haşi'yle zıtlaşabilirdi. Haşi'nin farklı bir müzik anlayışı olduğundan kayıtlarda da sorun çıkaran çok müzisyen olmuştu. Haşi, insanın duygularını müzikle ifade edebileceğine inanmıyordu. Duygu denilen olgunun kendisinden de nefret ediyordu. "Sesi özgür bırak!" Haşi, müzisyenleri sık sık bu sözlerle uyarıyordu. "Senin kendinden tamamen ayrı kalacak şekilde, çıplak sesler çıkart. Senin vücut ısını, kokunu taşımayan sesler." Para sıkıntısı olmayan müzisyenler arasından Haşi'nin müziğine uyum sağlayacak bir takım çıkarmak mümkün olabilirdi. Bir de homoseksüel olmaları durumunda Haşi'yi sevmemelerine imkân yoktu. Haşi, homoseksüelleri idare etme tekniğini fazlasıyla geliştirmişti.

Baterist olarak, Japon kökenli bir Amerikalı seçilmişti. 31 yaşındaki John Sparks Şimoda, ek iş olarak King hanedanı dönemi Çin eşyaları satan bir antikacı işletiyordu. Şimoda sekiz yaşında bateri çalmaya başlamış, yirmi yaşına gelmeden önce Batı Amerika sahilinde Lee Konitz'in o geniş orkestrasında yer almıştı. Japonya'daki bir dolmakalem üreticisi şirket sahibinin aşk oyuncağı olarak altı yıl önce Japonya'ya gelmişti. Sürekli olmasa da stüdyo çalışmalarına katılarak müzisyenliğe devam ediyordu. Bas gitar, Toru adlı 29 yaşında bir fotoğrafçıydı. Toru aslında güzellik uzmanıydı ve saç resimleri konusunda uzmanlaşmak için Amerika'ya gitmiş, homoseksüelliği, caz bas gitaristliği ve kokain alışkanlığı edinerek Japonya'ya dönmüştü. Altı yıl önce uyuşturucuyu önleme kanunu çerçevesinde tutuklanmış, şartlı olarak tahliye edilmişti. Toru kadınlarla da birlikte olabiliyordu. Gitarist Yuci Matsuyama. 22 yaşındaki genç adam, Çiba sahillerindeki 24 saat açık marketlerin gece güvenliğini sağlayan şirketin sahibinin tek oğlu. İlkokuldan itibaren özel gitar dersleri almıştı. En saygı duyduğu gitarist Wes Montgomery idi. Zayıf ve vücut

kokusu olmayan bir kadınla olursa yatabiliyordu. Saksofon, 21 yaşındaki Hiroşi Kitami. Kuşaklar boyunca doktorluk yapan bir ailede doğmuştu ama renkkörlüğü yüzünden tıp fakültesine girememişti. Bu sorun yüzünden anne ve babası boşanmış, Tokyo merkezinde üç ayrı yerde apartman işleten annesiyle birlikte yaşamış, konservatuvarın klarnet bölümünden yarıda ayrılmıştı. Şanson türü şarkılar söyleyen bir şarkıcıya eşlik ettiği turneden yeni dönmüştü. Bandoneon Seiya Tokumaru. 62 yaşındaki adam ünlü bir müzisyendi. Onlarca hit parçanın bestecisi olarak elde ettiği telif geliriyle rahat bir yaşam sürüyordu. Öğrencilik zamanından itibaren Arjantin tangoları çalan bir gruba katılmıştı. Kendisinin kareografliğini yaptığı "Oley Kappa" İkinci Dünya Savaşı sonrası Japon tango tarihine geçen ünlü bir tango olmuştu. Güzel travestiler aramasıyla da ünlüydü. İlaç Adası'ndaki Market'in sürekli müşterileri arasındaydı. Yılda bir kez de Rio de Janeiro'ya genç travestilerle yatmaya giderdi.

Haşi bu grubu "Troymela" diye adlandırdı.

Troymela, İzu yaylasında D'nin yazlığında beş haftalık kampa çekildi. İlk akort çalışmasından itibaren beş adam homoseksüellere özgü titizliklerini sergilemeye başladılar. Haşi, adamların çalış teknikleri karşısında diyecek söz bulamıyordu. Mükemmel bir orkestra kuracağını söyleyen D, sözünü tutmuştu. O ana kadarki kayıt çalışmalarında sürekli diken üzerindeymiş gibi duran Haşi'nin o halinden eser kalmamıştı. "İlkbaharda geceleyin yıldırımlarla birlikte inen yağmur gibi bir giriş" dediği anda beş adam ne demek istediğini anında kapıyorlardı. "Siz hepiniz efsanesiniz. Mükemmel!" Haşi sürekli sevinçten uçar gibiydi. Beş adamın her birine özel odalar verilmişti. Kalkış saati sabah on birdi. En erken kalkan gitarist Yuci Matsuyama'ydı. Bir önceki akşam sabahlasa bile saat dokuzda kalkıyor, kültür fizik hareketleriyle karışık karate antrenmanı yapıyordu. Matsuyama, diğerleriyle pek faz-

la konuşmuyordu. Stüdyonun ön bahçesi hafif eğimli düzlükteki çimenlerle yolu birbirinden ayırıyor, sahile kadar devam ediyordu. Matsuyama kampa girişlerinin ikinci günü tahta bir kutu içerisindeki elma dilimlerini sıraladı. Diğer adamlar kalkana kadar, kuşların elma dilimlerini yemesini seyrederek yavaş yavaş çayını içti. Geç saatlere kadar yatan Toru idi. Diğer bütün elemanlar sofraya oturup da, kadın aşçı tam çağırmaya gitmek için hareketlendiği sırada şarkı söyleyerek odaya dalıveriyordu. "Bebeğim, bebeğim, limon suyunu içeceğim. Ağzımdan taşıracak, ayaklarıma dökeceğim!" Toru bu şarkıyı ağzına dolamış gibiydi. İpek tişört, flano pantolon giyiyor, traş losyonu kokuyordu. Toru konuşkandı. Karşısındaki kim olursa olsun konuşmayı sürdürüyordu. "Baksana Kitami, basit bir iki vuruşlu üçlükte bugün hata yapma... Yine mi yağda yumurta!... Aranızda kimsede 1979 yılı Grammy Ödül töreninin videosu var mı? Gospel dalında kimin ödül aldığını hatırlıyor musunuz? Sadece TWA'nın kedilerin müşteri koltuğuna oturmasına izin verdiğini biliyor muydunuz? Diğer havayolu şirketleri kedi olsun, köpek olsun, kuş olsun, hiçbir hayvanı kabin içerisine almazlar oysa..."

Geç sabah kahvaltısını izleyen otuz dakikalık bir dinlenmeden sonra çalışmalar başlıyordu. Akşam yemeğine kadar mola verilmiyordu. Orkestranın ses bütünlüğünün dağılmamasını kontrol eden Hiroşi idi. Bu konuda yetenekli olduğu için değil. Diğer üyelerin hiçbiri ses yapımında yönlendirici olmak konusunda istekli değillerdi sadece. Aralarında en genç olan Hiroşi'nin kendinden yaşça daha küçük olan Haşi'ye saygı duyduğu kimsenin gözünden kaçmamıştı. Haşi ile üyelerin iletişimini sağlama görevini üstüne alarak, Haşi'nin söylediklerini yüksek sesle diğer üyelere söylüyordu. "Gitardaki lift daha metalik olmalı... İkinci geçişten sonra bandoneon girerken bas gitarın ses sayısını azaltmak için bir çare bulmak lazım... Davulun kısa final solosu sanki ter saçıyor gibi olma-

lı..." Müzisyenin vücut sıcaklığını, kokusunu taşımayan sesler. Haşi'nin bu isteğine diğer dört adam harfiyen uyuyorlardı. O yüzden sürekli sakin, derin sesler taşıyan bir müzik kutusundan çıkan melodiye yakın bir müzik çıkartan orkestra üyeleri içerisinde, sadece Hiroşi Kitami arada sırada kafasına göre takılmaya başlıyordu. Biraz fazla coşkulu bir saksofon solo çalıp da, diğerlerinden biri dalga geçecek olursa, yardım isteyen gözlerle Haşi'ye bakıyordu. Haşi, Kitami'nin omzuna vurarak "Olsun, olsun" diye teselli ediyordu.

Kamp başladıktan sonraki bir hafta içerisinde Niva üç kez D'ye telefon etti. "Orkestra gerçekten de Haşi'nin söylediği şekilde netleşmeye başladı ama beni huzursuz eden bir şeyler var. Sanki bir şeyler eksik gibi. Uyum tuhaf gelecek ölçüde mükemmel ama böyle bir ses konsere gelen kitleyi uyuşturacaktır. Ya uyurlar, ya da çekip giderler. Haşi binlerce kişinin önünde şarkı söylemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor." Mr. D'nin yanıtı her seferinde aynıydı. "Haşi kendiliğinden durumun farkına varana kadar hiçbir şey söyleme. Üstelik diğerleri de uslu uslu itaat edecek kadar acemi müzisyenler değil."

Akşam yemek saati yedi olduğunda, uzun boylu aşçı kadın hünerini sergiliyordu. Herkes ayrı ayrı istekte bulunabiliyordu ama bunu bir gün öncesinden söylemeleri gerekiyordu. John Sparks Şimoda dışında herkes, sofraya getirilen menüyü şikâyet etmeden suskun suskun yiyordu. Şimoda kamp için yanında iki düzine şarap getirecek kadar ağzının tadına düşkün bir adamdı. Şimoda'nın yüz hatları Japondu ama kurşuni saçları vardı. Teni damarları belli olacak kadar beyazdı. Temizlik hastasıydı ve bir seferinde Matsuyama'nın tırnakları arasında pislik olduğunu görünce kusuvermişti. Şimoda bir saat zaman harcayarak, yemeğini keyfine vararak yiyordu. Ona sadece Niva eşlik ediyordu. Çünkü, King Hanedanı dönemi Çin paravan resimleri, porselenleri, fildişi

işlemeleri ve lakeli antikaları gibi konularda yaptığı uzun konuşmalara sadece Niva katlanabiliyordu.

Akşam yemeğinden sonra iki saatlik bir dinlenme zamanı. Haşi, konser ışıklandırma modellerini videoda inceliyordu. Top şeklinde ya da eğimli aynalar, su köpüğü şeklinde verilen lazer ışınları, üç boyutlu film sahnesinin tepeden görünümü, güçlü spotlar, siluet yansıtıcı ekipmanlar. Haşi, domuz vücudunun kesitini büyüterek sahne arkasına yansıtan projektör ve ışıltılar saçan metal parçacıkları savuran ekipmanı seçerek ışıklandırma ekibiyle görüştü.

Molalarda Yuci Matsuyama mutlaka yürüyüşe çıkıyordu. Güneş battıktan sonra denize girip geldiği de oluyordu. Hiroşi Kitami saksofonuyla temel ses çıkarma alıştırması yapmayı hiç ihmal etmiyordu. Şimoda, tek başına Çin satrancı oynuyordu. Toru ya sevgilisine telefon ediyor, ya da televizyon seyrediyor, bazen de yarı şaka yarı ciddi Niva'nın saç şeklini değiştiriyordu. Diğer üyelerin hiçbiri *mahjong* oyunundan anlamadığı için Toru keyifsiz gibiydi. Seiya Tokuma bahçecilik kitaplarına bakıp, yakınlardaki pansiyondan masör çağırarak kısa bir süre kestiriyordu. Sonra yeniden başlayan çalışma, gece üç sıralarında bitiyordu.

İkisinin yatak odalarında, Niva birkaç kez Haşi'yi uyardı. "Senin çok hoşuna gidiyor olabilir ama şu ana kadarki Troymela pek zevk vermiyor. Oluşturulduktan sonra on gün bile geçmediği halde, hava itibariyle yirmi yıldır birlikte çalan bir orkestra gibi. Soğuk, sanki ölüler çalıyor."

"Farkındayım" dedi Haşi. Kampa başladıkları ilk günlere oranla bir hayli çökmüş görünüyordu. "Bunun farkına çoktan vardım ama ne yapacağımı bilemiyorum" diyerek açıldı. "Öylesine iyilerdi ki, çok şaşırdım. Acaba beni aşağılıyorlar mıdır?"

"Ben her gün senin kendine güvenin tam bir halde çalıştığını sanmıştım. Konser turnesini sürdürebilmek için akla

hayale gelmeyecek kadar çok enerji gerekir. Şu anki haliyle bu çok zor."

"Herkesin birlikte şakalaşarak, neşeyle çaldığı bir ekip çalışması mı lazım acaba? Öyle olmasa gerek."

"Onu kastetmedim. Konseri dinlemeye gelenlere hükmeden sen olacaksın. Anlayabiliyor musun? Binlerce insanı sarsacak, sarmalayacak, yerlerde süründüreceksin. Müthiş bir mıknatıs gibi kendine çekip bırakmayacak bir gücün olmalı. Büyü gibi. Arkasındaki orkestraya hükmedemeyen birinin seyircilere hükmetmesi çok zor."

"Niva. Ben korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Sanki çok yüksek bir dağın başında tek başıma bırakılmışım da aşağıya bakıyormuşum gibi. Aslında bu sık sık rüyalarıma da giriyor."

"Dağın zirvesinde ne yapıyorsun?"

"Uçmaya çalışıyorum, kollarımı çırparak."

"Uçabiliyor musun?"

"Başında evet. Ancak, gitgide gücüm tükeniyor ve sonunda hep düşüyorum. Düşerken herkes gülüyor, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Böyle pısırıklaşırsan işin biter."

"Evet. Ben de arada işimin bittiğini düşünüyorum. Niva, gerçeği söylemek gerekirse içimdeki huzursuzluk yüzünden ölecek gibiyim."

"Seni huzursuz eden ne? Aniden ünlü oluşun mu?"

"Biraz farklı. Ünlü olma şeklinin benim durumumda biraz hileli olduğunu düşünüyorum. Diğer ünlülere baksana. Diğer şarkıcılara, boksörlere... Hepsi yıllarca sürünerek bugünkü yerlerine gelmişler. Bense farklıyım. Ben şu an bulunduğum yere, üzerime basıldığı halde canla başla sürünerek gelmiş değilim. Helikopterle getirilip zirveye bırakıldım. Benim kendi gücümle olmuş bir şey değil. Gözlerimi emanet dolabı

içerisinde açtığım için. Şarkılarımla ünlü olmadım. Kiku o kadını öldürdüğü için ünlü oldum. Sanki insanları bir şekilde kandırıyormuşum hissine kapılıyorum. Acaba bundan sonra yıllarca ayakta kalabilecek miyim? Ne dersin? Sürüne sürüne zirveye çıkanlardaki güç bende yok."

"Yıllarca sonra ne olacağını mı sorun ediyorsun? Çok aptalca. Öleceği anı aklına getirip de tir tir titreyen aptallardan hiçbir farkın kalmaz."

Haşi kalkıp Niva'nın yatağına süzüldü. Boğazına düğümlenip kalan bir şeyi çıkarmayı başardığı için biraz sakinleşmişti. Niva diliyle Haşi'nin gözkapaklarını örttü. "Baksana Haşi. Eskiden Fruksaz adında bir Slav kralı varmış. Aslında bir çobanın oğluymuş bu Fruksaz ama erdemi ve cesaretiyle düşmanlarını birbiri ardına alt etmeyi başarmış, öyle kral olmuş. Kral olduktan sonra da sulama sistemleri kurdurmuş, hayvancılığın gelişmesini sağlamış, komşu ülkeleri baskı altına almış. Öylesine çalışkan bir adammış. Çevresindekiler onu bir enerji topu olarak görüyorlardı herhalde. Bir gün işgal edilen komşu ülkenin kraliçesi bu kralla görüşmüş. 'Sen' demiş, 'her istediğini gerçekleştiren bir adamsın. Şu anki hedefin ne pekiyi?' Sence Fruksaz ne cevap vermiş? 'Bugünün geri kalan kısmını bir şekilde tamamlamak' demiş."

Haşi, Niva'nın anlattıklarının yarıdan sonrasını dinlememişti. Niva'nın koltuk altını okşuyordu. Niva'nın diriliğini kaybeden teni yumuşaktı. Kemikleri jöleyle kaplanıp üstüne deri yapıştırılmış gibiydi. Toru'nun iki gün kadar önce söyledikleri aklına geldi. "Erkek böcek türüdür, kadın ise meyve. Tazesini yersen, o meyvenin ağacının köklerinin, toprağının, havasının, güneşinin tadını hissedersin. Genç kadınların vücudu gergin olur. Meyvelerle aynıdır. Bir ağacın dalından geldiği için, parmağını bastırdığında kırmızı renkte bir çukur oluşur, bir yerlere bağlı olduğunu hissedersin. Yaşlıların vücudu işe yaramaz. Et ürünlerinden örnek verecek olursak salam gi-

bidirler. Meyveyle örneklemek gerekirse şeftalili kek. Jöle ve şekere bulanmıştır, bıngıl bıngıl olurlar. Sen o karınla iyi yatabiliyorsun. Ben olsam midem bulanır, yapamazdım."

Niva belini kıvırarak dilini bacaklarının arasına uzattı. Jöle ve şekere bulanmış kalçaları gözünün önünde salınıyordu. Haşi, tamamen aniden Kiku'nun mahkeme günü haykıran kızı anımsadı. Vücuduna yapışmış bembeyaz giysisi içerisinde dik göğüslerinin uçları belli oluyordu. Bir anda içinde o kadının tenine dokunma isteği uyandı. Parmaklarıyla sımsıkı yakalayacak olsa kan kırmızı izi kalırdı herhalde. Kızın çıplak halini hayal etmeye çalışınca iyice sertleşti. Niva'nın soluklarından sevindiğini anlayabiliyordu. *O kızı vücudunda kırmızı izler bırakacak kadar sımsıkı saramadıkça, Kiku'yu her şeyimle geride bıraktım diyemem.*

* * *

"Teslim, teslim. Kusura bakmayın ama ben bırakıyorum!"

Kampın ikinci haftasına giridikten sonra bir gün, gitarist Yuci Matsuyama aniden çalmayı keserek penasını fırlatıp attı ve öyle dedi. Hiroşi Kitami en baştan tekrar denemeyi önerdiyse de, Matsuyama gitar mikrofonunun düğmesini kapatıp parmağını Haşiye doğrultarak "Beni hayal kırıklığına uğrattın" dedi ve stüdyodan çıkıp gitti. Kimse durdurmaya kalkmadı. Haşi dahil olmak üzere hepsi bir gün böyle olacağını biliyorlardı. Niva'nın uyarısıyla, Haşi defalarca koreografiyi, aranjmanı, şarkı söyleme stilini değiştirdiyse de, Troymela her seferinde daha da soğuk, renksiz, zayıf ve içine kapanık bir sese dönüştü.

"Ne yapıyoruz?" Toru'nun bu sorusu üzerine, Haşi önce bir mola verelim anlamında bir işaret yaptı. Toru, başı önünde bas gitarının tellerini silerken Haşi'yle konuşmaya başladı. "Ben seni severim. Naziksin, temizsin, çok da düşünceli dav-

ranıyorsun. Diğerlerinin de aynı düşünceleri taşıdığı kanısındayım. Biz de karakter açısından birbirimize benziyoruz. Senin nasıl bir sesin peşinde olduğunu anlayabiliyoruz. Senin hedeflediğin kurguya karşı çıkacak olsaydık en baştan itibaren gruba katılmazdık. 'Son derece berrak sesleri üst üste getirerek dinleyicilerin huzur duygusunu yaşamalarını sağlayıp, yavaş yavaş uyumsuz sesleri ve hafif ritim değişikliklerini kullanarak rahatsızlık taneleri dağıtacaksın ve dinleyiciler rahat uykularından uyandıkları anda kendilerini uğursuz bir mağaranın girişinde bulmuş gibi olacaklar. Mağarada ılık, vıcık vıcık nemli bir hava var ve adını bilmediğimiz böcekler kaynıyor. Hiçbir yerinde çıkış olmadığının, kaçamayacaklarının farkına vardıkları anda böcek ölülerinin bir koro haline geldiğini, anlatılmaz güzellikte pırıltılı ışıklar saçtığını görecekler. Böceklerin ışıklarını takip ederek ilerlediklerinde aşağısında pırıl pırıl bir denizin enginlere uzandığı çıkışa ulaşacaklar.' Sen koreografini böyle anlatmıştın. Biz de ne demek istediğini anladık. Ses düzenlemelerini de ona göre yaptık. Kanımca, bizim çıkardığımız melodi tuhaf bir şekilde sakin ve o dediğin mağaranın içinde durmuş gibi. Senin şarkın da aynı şekilde. Bu durumu nasıl aşacağın sorusuyla boğuştuğunu anlayabiliyorum. Ancak, bunun yanıtını biz de bilmiyoruz."

"Hayır öyle değil! Her şey apaçık ortada, solo zayıf kalıyor!" diye bağırdı, o an stüdyoya geri dönen Matsuyama. Sağ elinde yemeklik olarak kullanılan kurbağalardan vardı. Şimoda onu görür görmez yüzünü buruşturuverdi. Matsuyama vokal mikrofonuna kurbağanın ağzını yapıştırıp, boğazını güçlüce sıkarak, hayvanı bağırttı. Kurbağa cırtlak sesiyle durmadan bağırıyordu. "Senin şarkındansa" dedi Matsuyama gülerek. "Bu hayvanın sesi çok daha çarpıcı. Dinle! Can alıcılık bu işte!"

Kurbağanın ağzından yeşil bir sıvı çıkmaya başlayınca Şi-

moda yüzünü başka tarafa çevirdi. Matsuyama kurbağayı mikrofondan ayırdı.

"Haşi! Gerçekten de, senin şarkıların insanı ürpertecek kadar iyi. Senin, sesinin kalitesini ustaca ayarlayıp, o acayip atmosferi yaratman çok çok iyi. Hayır, hayır, atmosfer değil, sanki vakumlu bir ortam yaratıyorsun. Dinleyenlerin kafalarında basınçsız bir hava boşluğu yaratıyor gibisin. Şarkılarını dinleyenlerin kendilerini serap görürmüş gibi hissetmeleri, yarattığın hava boşluğunun bellekteki zerrecikleri içine hapsedebilmesinden kaynaklanıyor. O tür şarkıcılar arasında birinci sınıfın da en iyilerindensin. Ancak, dinleyenlere hükmedecek yüksekliğe ulaşmak için uyuşturucu tek başına yeterli değil. Bir patlama gerekiyor. Uyuşturucunun dinleyicilerde yarattığı serabı darmadağın edecek bir patlama lazım. Şimoda ne kadar bas davula yüklenirse yüklensin, ben ne kadar mikrofon patlatacak kadar güçlü bir geri besleme yaparsam yapayım, Kitami saksofonunu parçalayacak kadar fırtına gibi çalarsa çalsın hiçbir işe yaramaz. Çünkü senin solon zayıf kalıyor. Senin çıkardığın fortissimo bir çığlık haline gelmiyor. Seninki, sanki bir bebeğin ağlaması gibi."

Matsuyama stüdyonun çift camlı penceresini açarak kurbağayı dışarı fırlattı.

"Sadece üst tabaka yetmez. Derin kısımlar da ortaya çıkacak şekilde karıştırmak lazım. Haşi, biz hepimiz aynıyız. Onun için de, bu durum bizi sinir ediyor. Sadece sen değil, hepimiz öyleyiz. Çırılçıplak kalıp, derimizi de yüzsek, altından çıkan etleri ortaya saçsak, hiçbir şey çıkmaz. Vıcık vıcık yapışacak bir şeyler yok. Sadece plastik gibi sert, insanın tutamayacağı kadar kaygan bir şeyler çıkar ortaya. Bir seferinde, bir kızın çığlığını duymuştum. Küçük bir kız çocuğu, savaşın ortasında karanlık bir nehirde karşıya geçiyorlar, kız annesinin sırtında. Yarıyolda kızın ağabeyinin ayağı kayıyor ve nehirde sürükleniyor. Nehrin dibindeki yosunlara ayağı

dolaşıyor, batıyor. Ağabeyin sadece eli kalıyor suyun yüzünde. Kız annesine söylüyor ama kadın yorgunluktan neredeyse ölecek durumda, yürümeye devam ediyor, bir türlü farkına varmıyor. Gitgide ağabeyinin elinden uzaklaşıyorlar. Yaşadığı korkuyla kız haykırıyor. O kız çığlığın ne olduğunu biliyor, vücudunun derinliklerinde o çığlık var çünkü. Bizde öyle bir şey yok. Haşi, sende o çığlığın olduğunu sanmıştım. Emanet dolabında çığlıklar atmamış mıydın? Senin vücudunun derinliklerinde o çığlığın olduğunu sanıyordum."

Haşi, o sesi tekrar duymak istiyordu. Kiku'yla birlikte dinledikleri o tuhaf sesi. O sesi bir kez daha duyabilse, akıl hastanesinin lastikle kaplı odasında dinlediği sesle tekrar karşılaşabilse...

"Hiç alakası yok. O kadar da zor bir mesele değil. Sorun Haşi'nin sesinin tonu. Aşırı güzel" dedi, bandoneoncu Tokumaru. Şimoda da bu fikri başını sallayarak onayladı.

"Sesimi çatallaştıracak bir şeyler mi yapmalıyım?" diyerek, Haşi bakışlarını çevresinde dolaştırdı.

"Olmaz" dedi Şimoda. "Alman bir caz şarkıcısı, kadındı gerçi, buğulu bir sesi olsun diye ameliyat olmuştu. Boğazından şırınga geçirerek ses tellerine suni bir boğum eklemişlerdi. Gerçekten de istediği sesi çıkartabilir hale gelmişti ama aradan iki yıl bile geçmeden sesini tamamen kaybetmişti. Sadece hırıltılar çıkartabiliyordu. Ses tellerinin yapısı genetik olarak ortaya çıkar. Gerçekten de çalışarak güçlendirilebilir. Ancak, çok zaman alır. Bazen yıllar sürer."

"Gerçekten de sorun benim sesimde mi?" diye sordu Haşi, Tokumaru'ya. Tokumaru, bandoneonunu kutusuna koyup sigarasını yakarak, başıyla onayladı.

"Evet, doğruyu söylemek gerekirse sesinin niteliği. Hitler Almanyası'nın Propaganda Bakanı Goebbels ile altın çağındaki John Lennon'ın sesinin benzediğini söylerler. Şarkısı ya da sesi sıcaklaştığında, nedendir bilinmez, dinleyenleri coşturan

türden insanlar vardır. Öylelerinin sesinde mistik bir tını vardır. Dua gibi, büyü gibi, farkında olmadan insanın içine işler. Ses havadaki dalgalar olduğuna göre, havada bulunan bir elementin titreşmesini sağlayıp sağlayamamakla ilgili olsa gerek. Haşi, senin sesin o dua gibi, büyü gibi çıkan seslerdeki tınıyı taşımıyor. Sahtesindense gerçeği daha makul olsa gerek. Kendi sesleriyle bile mükemmel sonuçlar ortaya çıkartan sanatçılar var. Chet Baker, Bryan Ferry, Lou Reed, Viyana Gençlik Korosu ve Şintaro Tokai... Bunların sesleri konser vermeye uygun değildir. Ben şu anki halinin yeterli olduğu kanısındayım. Herkesin kendine göre bir zevki vardır." Tokumaru sözlerini bitirdiğinde Haşi'ye gülümsedi.

"Bir yaşlı için sorun olmayabilir ama gençler acımasız olabilir. Coşmak için gelirler. Pek öyle cenaze gibi bir konsere gelmek isteyenin çıkacağını sanmam." Matsuyama sesini yükselterek konuşmuştu.

"Anladım" dedi Haşi, adamlara bakarak. "Anladım. Bir fikrim var. Bir haftalığına ara verelim. Bir hafta sonra, hepiniz benim şarkılarım konusunda yine hayal kırıklığına uğrayacak olursanız Troymela'yı dağıtalım. Ben de şarkıcılığı bırakır travestiliğe geri dönerim."

Haşi sözlerini bitirir bitirmez stüdyodan çıkıp gitti. Kendi yatak odasına kapanarak, kapıyı da içeriden kilitledi. "Haşi! Açsana!" Seslenen Niva'ydı. "Kusura bakma Niva, beni bu geceliğine yalnız bırak." Uzun boylu aşçı kadına ve üç temizlikçiye, kapıcıya üç günlük izin verdi. Haşi, o uzay gemisi şeklindeki geniş stüdyoda tek başına kaldı.

Haşi bir deney yapmak niyetindeydi. Eskiden bir kitapta okumuştu. Rolling Stones'la ilgili bir kitap. Tesadüfi bir kaza sonrasında Mick Jagger'ın sesi değişmişti. O kaza sonrasında Mick Jagger'ın sesi o tahrik edici halini almıştı. Haşi'nin denemek istediği, o kazanın aynısını gerçekleştirmekti. Önce aletleri yan yana dizdi. Gaz lambası, bolca gazlı bez, sarısa-

bır yaprağı parçaları, bardak, bir şişe votka, büyükçe bir makas. Bardağı votkayla doldurup, dilini içine daldırdı. Gaz lambasını yakarak, makası üzerine tutup mikrobunu öldürdü. Haşi bardağın içinde salınarak votkayı karıştıran diline bakıp "Amma salakça bir öykü" diyerek, kendi kendine acıyla güldü. *Acaba böyle bir şeyi yapmak nereden aklıma geldi? Topluluk için değil. Niva'nın da alakası yok. Mr. D zaten bok herifin teki. Konser turnesi ne olursa olsun. Şarkı söylemesem ne çıkar? Boğazım çökerse çöksün. Şarkıcılıktan da zaten sıkıldım. Kaçmak istemiyorum. Acı gelen, kaçmak. Barfiksi sevmiyorum diye beden eğitimi derslerinden kaçtım. Beden eğitimi dersi iptal olsun diye yağmur duasına çıktım. Herhalde bana gülmelerini istemiyordum. Ama öyle yapmam bir işe yaramaz. Korkup kaçtıkça, düşmanlarımın işine gelir. Düşmanlarım kim? Beni hapseden tipler. Bana yalan söyleten, sahte bir yaşam sürmeme neden olanlar. Yenilmeyeceğim. Bir kez daha asla kaçmayacağım. Elime geçirdiklerimi bırakmayacağım. Ne Troymela'yı ne de Niva'yı. Hükmedeceğim. Konserlerde de hükmeden ben olacağım. Kiku şu an neler düşünüyordur acaba? Birbirinden güzel şeyler yiyip, rahat rahat uyuduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Kiku, korkup ağlamıyorum. Senden utanacağım hiçbir şey yok artık. Konsere hükmedecek bir sesi ve gücü elde edersem, senin kadınını da kapacağım. O kızın gergin tenine parmaklarımı gömeceğim.*

Dili bir türlü uyuşmuyordu. Hafifçe ısırdı. Hâlâ acıyı biraz hissediyordu. Çenesi yorulmuştu, dilini yavaşça çekti. Sonra da iyice uzattı, sol eliyle ucunu yakalamaya çalıştı. Kayganlığından bir türlü beceremedi. Tırnaklarını geçirerek sertçe yakaladı, makası eline aldı. Ateşin üzerinde iyice kızarmıştı. Dilinin ucuna değdirdiği an Haşi yerinden fırlayıverdi. Ağzını tutarak yerde kıvranmaya başladı. Çığlık atmaya zamanı bile olmamıştı. Masayı devirdi, bardak parçalandı. Canı öylesine yanmıştı ki, bir an gözleri görmez oldu. Vücudunun her

yanından ter boşanıyordu. Kızgın makas halıyı da yakmıştı. Yattığı yerden makası yakalayarak üzerine votka döktü. Buharlaşan alkol kokusu ve aniden soğuyan metalin sesini duydu. Gözyaşları dinmek bilmiyordu. Az önce o kadar canı yandığı halde neden sesinin çıkmadığını düşündü bir an. *Herhalde çığlık birilerinden yardım istemek için farkında olmadan çıkıyor, insan tek başına olduğunda işe yaramayacağına göre çığlık atmanın faydası da yok.*

Dilini bir kez daha uzattı. Gözlerini kapatınca vücudunun tamamen dil haline geldiği hissine kapıldı. Makası iyice açarak dilinin ucunu kıstırdı. Soğuk metalin temasıyla dilinin acısı hafifledi. Küçükken, yetiştirme yurdundaki rahibe dili kesilen bir serçenin öyküsünü okumuştu. İhtiyar kadın serçenin dilini kesiyordu. Evet, serçe de sonradan intikamını alıyordu ama nasıl? Bir süre anımsamaya çalıştı ama aklına gelmedi. Çenesinin titremesini durdurmaya çalıştı. Makasın bıçakları arasında dilinin ucu kıvır kıvır oynuyordu. Dilinin hareketsiz kaldığı an Haşi var gücüyle makası kapattı. Yumuşak et parçası bıçağın üzerinde kaydı ve anında kan fışkırmaya başladı. Haşi ağzına gazlı bez tıkıştırdı. Öylesine doldurmuştu ki, nefes alamaz hale geldi. Yalpalayarak kalkıp kıpkırmızı kesilen gazlı bezi kustu. Sarısabır yaprağını ısırarak dilinin ucuna bastırdıysa da, kan dinmedi. Dilinin parçası yere düşen makasın ucuna yapışıp kalmıştı. Haşi dili kesilen serçenin nasıl intikam aldığını anımsadı. İçi hayalet dolu bir kutuyu ihtiyar kadına vermişti. Haşi kan dinene kadar ağzına gazlı bez bastırıp olduğu yerde kaldı. Aklında, kendi hayalet dolu kutusunu kime vereceğinden başka bir düşünce yoktu.

24

Anemone otobüs bekliyordu. İş çıkış saati olduğundan, durakta on kişi kadarlık bir sıra oluşmuştu. Anemone'nin önünde gözüne bez bağlamış yaşlı bir kadın, arkasında da iki çocuklu bir kadın vardı. Bir hareket çizelgesine bir de saatine bakan yaşlı kadın "Gecikti" dedi. Anemone "İstasyon Durağı tarafı kalabalık oluyor ya, ondandır" diye yanıtladı. Yaşlı kadın başını sallayarak onaylayıp, kahverengi kumaş torbasından sigaralığını çıkardı, bir tanesini parmaklarının arasına sıkıştırdı. Anemone'nin arkasındaki iki çocuk bir uçak maketini aralarında paylaşamıyor, arada sırada Anemone'ye çarpıyorlardı. Anemone arkasını dönünce elinde alışveriş sepeti tutan kadın özür diledi. Sepetin üstünde ip yumakları ve kereviz olduğunu gördü. Sigarasını yakan yaşlı kadın gözündeki bezi kaydırarak gazlı bezle gözünü silip, Anemone'ye "Senden çok güzel bir koku geliyor" dedi. Yaşlı kadının gözü iltihaplanmıştı, gazlı bezde sarı bir leke oluştu. "Süt kokusu sanırım. Yoksa sütçünün kızı mısın?" Anemone kolunu ve elinin sırtını kokladı. "İnsan kendi kokusunun farkına varmaz. Hangi sütçünün kızısın?"

"Pastanede çalışıyorum. Alışveriş merkezinin bitişiğindeki" diye yanıtladı Anemone. Yaşlı kadın şimdi anlaşıldı anlamında başını sallayarak kirlenen gazlı bezi çöp kutusuna attı. Bezin altında kalan gözünün derisi şişmişti. Anemone'ye kamyonların altında ezilerek ölen timsahını anımsattı.

Polis sağdan soldan topladığı timsah parçalarını çöplüğe atmıştı. Soruşturma tamamlandıktan sonra, Anemone çöplüğe geri dönmüş, timsahın parçalarını koydukları çöp torbalarını alıp krematoryumları dolaşmıştı ama hepsinden geri çevirilmişti. Hurdaya dönen Bronco'yu ikinci el araba galerisine satmış, giysilerini ve dalış takımlarını kargoya vererek, trene binmişti. Trende naylon torba yırtılınca timsahın kanı ve vücudundan süzülen sıvı yerleri kirletmeye başlamıştı. Kondüktöre yakalanmadan önce, bir sonraki istasyonda inip, taksiye binerek Aomori'ye kadar gitmişti. Timsahın çürümeye başlayan parçalarını denize atmıştı. Aomori-Hakodate seferi yapan gemide "Otobanda Ezilen Timsah" başlıklı gazete haberini gördüğünde sinirden titremeye başlamıştı.

Hakodate'ye ulaştığı gün otelde kalmıştı. Tedirginlikten neredeyse çılgına dönecek gibi olmuş, ertesi günkü uçakta yer ayırtmıştı. "Bu şehirde kalsam bile, Kiku yanımda olmayacak. En iyisi Tokyo'ya dönmek" demişti, kendi kendine. Gece boyunca bir an bile gözünü kırpmamıştı. Ertesi gün havaalanına giderken yolda yüksek kurşuni duvarlar dikkatini çekmişti. Taksiden inen Anemone, uzunca bir süre duvarların etrafını dolaşmıştı. *Bu duvarların arkasında, Kiku kamburunu çıkartmış oturuyordur şimdi.* Anemone Tokyo'ya dönüşünü bir gün ertelemeye karar vermişti. Hapishanenin ana kapısında bellerine cop takmış gardiyanlar bekliyordu. Anemone çekine çekine bir mahkûmla görüşmek istediğini söylemiş, içeri girerek gerekli işlemleri yerine getirmesi gerektiği yanıtını alınca cesaretini toplayarak karanlık binaya girmişti. Yetkililerle görüşmeden önce dezenfektan dolu bir kova taşıyan, kafası sıfıra vurulmuş bir mahkûmla karşılaşmıştı. Mahkûm olduğu yerde durarak Anemone'yi süzmüştü. "Ne yapıyorsun?" diyen o yüksek ses yankılanınca mahkûm yanından geçip gitmişti.

"Öyleyse şu an ne belirli bir işiniz, ne de ikametiniz var"

demişti ter kokan üniformalı adam, Anemone'nin Çin keslerine, siyah deri pantolonuna ve kırmızı ojeli uzun tırnaklarına bakarak. "Maalesef, yakın akrabası olmadığı müddetçe, sizin durumunuzdaki kişilerin mahkûmlarla görüşmesine izin verilmiyor." Anemone "Pekiyi, bir ikametim ve belirli bir işim olursa görüşebilecek miyim?" diye sorunca, memur başını "aynen öyle" anlamında sallamıştı.

Otobüs geldi. Duraktakiler otobüse binmeye başlayınca kuyruktakilerin arasındaki mesafe kısaldı.

Gözü bezle sarılı yaşlı kadının hemen önündeki adamın elinde kocaman bir bavul vardı. Bavulu kucaklarken, adam hafifçe yalpalayınca, kalçaları yaşlı kadına çarptı. Kadın düşecek gibi olunca Anemone'ye tutunmak için hamle yaptı ama elindeki sigara Anemone'nin koluna değdi. Hafif bir çığlık atarak can havliyle kolunu çeken Anemone'nin eli arkasındaki çocuğun yüzüne geldi. Çocuk elindeki uçağı yere düşürünce, uçağın kanadı kırılıverdi. Yaşlı kadın sigaranın üzerine basarak söndürüp Anemone'den özür diledi. Anemone kolunu ovalayarak otobüse binmek için hareketlendi. "Bir saniye, dur bakalım!" diyerek, çocuğun annesi onu durdurdu. Ağlayan çocuğunu kucaklamış, kanadı kırılan uçağı gösteriyordu. "Sen kırmadın mı?" Anemone oralı olmaksızın otobüse binmeye çalıştı. "Dur bakalım! Kaçıyor musun yoksa!" Anemone'nin yanından geçen insanlar birbiri ardına otobüse biniyorlardı. Bir süre onları izleyen gözü bezli yaşlı kadın da arkasından itilince otobüse binip içeride gözden kayboldu. Otobüsün motoru gürültüyle çalışıyor, egzoz dumanı insanın gözlerini yakıyordu. "Kaç para? Ödeyeceğim, kaç para?" diye sordu Anemone kadına. "İnsanı aptal yerine mi koyuyorsun? Senden para isteyen mi oldu? Bu çocuktan özür dilesen yeterdi." Daha uzun boylu, ağlamayan öteki çocuk Anemone'nin ayağına tekme attı. Anemone çocuğa doğru elini kaldırdı. Kolunu otobüsün şoförü yakalayıverdi. "Ne yapıyorsun sen, ge-

ri zekâlı! Karşındaki sadece bir çocuk!" Yolcular otobüsün penceresinden bakmaya başlamışlardı. "Benim suçum! Benim yüzümden oldu!" Yaşlı kadın otobüsün kapısına kadar gelmiş bağırıyordu. "Sen ne biçim insansın be! Hem çocuğun oyuncağını kır, sonra da..." Otobüs şoförü Anemone'nin kolunu bırakacak gibi değildi. Pis pis sırıtıyordu. Otobüsün içinden birisi "Hareket etsene!" diye bağırarak otobüsün kornasına bastı. "Direksiyona dokunmayın!" diye bağırdı otobüs şoförü. Anemone kolunu silkeleyerek şoförden kurtardı ve çantasından cüzdanını çıkarıp, on bin yenlik bir banknot çekerek kadına uzattı. "Niyetin ne senin?" diyen kadın, dönüp otobüs şöförüne baktı. "Böyleleri de var işte. Tebiyesiz!" Şoför yüksek perdeden güldü, işaretparmağını Anemone'ye uzatarak "Hastasın sen!" dedi ve otobüse bindi. Ayağını tekmeleyen çocuk sürekli "Özür dile!" diye bağırıp duruyordu. Kadın çocuğun elinden çekiştirerek otobüse bindi. "Hey! Binecek misin? Hareket ediyoruz!" Anemone yanıtlamadı. "Benim suçum, o kızcağızın hiçbir suçu yok. Kusura bakma hanım kızım!" Yaşlı kadın otobüsün penceresinden başını çıkarıp Anemone'ye el salladı.

Anemone kaldığı apartman dairesine yürüyerek döndü.

Pastanenin tatil günü Anemone dikiş makinesi ve kumaş aldı. Üzeri timsah baskılı perdelik bir kumaş. Dikiş makinesini kullanmayı bilmediğinden birçok kez hata yaptı. Öğleden sonra başladığı halde, sabaha kadar uğraşarak ancak bitirebildi.

Odasının penceresinden liman görünüyordu. Karşı kıyıdaki tepelerin gökyüzüyle birleştiği çizginin yukarısı aydınlanmaya başlamıştı. Günün ağarışını ilk kez görüyordu. Deniz yüzeyi uzaklarda gökyüzünün sınırıyla birlikte önce pürüzsüz bir kurşuni renk haline geliyordu. Cılız bir ışıkla birlikte hareket eden ince uzun çizgi mendireğin öte tarafında bir gemi şeklini aldı. Geçtiği yerde bıraktığı beyaz iz denizin yüze-

yinde salınıyordu. Geminin ışığı yavaş yavaş maviye dönen göğün altında kaybolup gitti.

Anemone eliyle gözlerini kapattı. Bulutlar sürüklenince bir ışık hüzmesi limanın yarısını aydınlatmıştı. Isınan havanın beyazlaştığını gören Anemone, yeni tamamladığı perdeyi odanın penceresine taktı. Katlama yerleri yamuk yumuk, perdenin altına taktığı fırfır her yerde aynı değildi ve yer yer kırışmıştı ama Anemone sevinçliydi. İnce bej zeminli kumaş dışarıdan gelen ışıkla desenini odaya yansıtıyordu. "Böylesine şirin bir perde hiçbir yerde yok" dedi kendi kendine. Birilerine göstermek isterdi. Özellikle Kiku'ya. Rüzgâr perdeyi havalandırınca, limana doğru uzanan çatıların kurşuni ışıltısı gözlerini kamaştırdı.

* * *

Anemone o gün hafif bir makyaj yaptı. Kaldığı apartman dairesinden, Genç Suçlular Cezaevi'ne kadar olan yol ne kadar kalabalık olursa olsun on beş dakikada ulaşıldığını bildiğinden, öğleden sonra tam 13.45'te yola çıkmaya karar verdi. Erken varıp da, o karanlık binanın içerisinde beklemek istemiyordu. Uzun süren bir kararsızlıktan sonra, Anemone beyaz ipekli gömlek ve fırfırlı kırmızı eteğini seçti. Üzerine de ince bir manto aldı. Ayaklarında alçak topuklu gri ayakkabılar. Tümü, pastanede çalışmaya başladıktan sonra diğer bayan çalışanlara bakarak daha az gösterişli olacağını düşünerek aldığı yeni eşyalardı. Kiku, Anemone'nin eskiden giydiği elbiseleri pek beğenmez, aşırı gösterişli olduğunda onu hafif gösterdiğini söylerdi. Kiku'nun en çok hoşuna gidenler, Bankalarda çalışan memurelerin üniformaları gibi giysilerdi. Anemone üzerini giyindikten sonra aynanın önüne oturduğunda, o giysilerin Kiku'nun hoşuna gideceğinden emindi.

13.43'te kurduğu saat çaldı. Anemone saçlarındaki tokala-

rı bir kez daha düzeltip, fazla ağır kaçmamasına dikkat ederek boynuna parfüm sıktı.

Genç gardiyan görüşme odasına kadar ona eşlik etti. Loş oda paslanmış bir demir kafesle ikiye ayrılmıştı. İki de katlanabilir sandalye konmuştu. "Burası ikinci sınıf görüşme odasıdır" dedi gardiyan, ezik bir ses tonuyla. "Aradan bir yıl daha geçince, kafessiz birinci sınıf görüşme odasını kullanabilirsiniz ama böyle bir yerde öpüşmeniz bile mümkün olmaz herhalde" diyerek hafifçe gülümseyen gardiyan, Anemone'nin gerginliğini atabilmesi için konuşuyor gibiydi. Gardiyan odadan çıkar çıkmaz, Anemone çantasından bir kâğıt parçası çıkarttı. Kâğıtta şöyle yazıyordu: "Kiku neşeyle gülümseyecek olursa 'Keyfin yerinde gibi'. Kiku'nun suratı asıksa 'Merhaba'. Kiku yalnızlık hissediyor gibi bir ifade takınmışsa 'Hiçbir şey söylemeden omzuna dokunurum'..." Arada kafes olacağı aklına gelmemişti. Telaşla, Kiku'nun yalnızlık hissediyor gibi bir ifadeyle gelmesi durumunda ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. Aklına gelen her şey birbirinden tamamen farklı şeylerdi. Her an, karşıdaki demir kapıdan Kiku'nun içeri gireceğini düşündükçe iyice heyecanlandı, kalbi gürültüyle çarpmaya başladı. Boğazı kurudu, avuçları terle sırılsıklam oldu. Panik halinde, mendilini sıkmaya başladı. "Bu kadar paniklersem, Kiku'nun neşelenmesini sağlayamam." Anemone'nin zihninde Kiku'nun kamburunu çıkartarak oturduğu görüntüsünden başka bir şey kalmamıştı.

Derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalışarak, Kiku ister suratını assın, isterse gülümsesin "Kendini toparlaman lazım" demeye karar verdi. Karşısındaki sandalyede omuzlarını düşürerek oturan Kiku'yu hayal ederek, alçak sesle alıştırma yapmaya başladı. "Kendini toparlaman lazım. Çok yapmacık oldu. Daha samimi bir sesle söylemeliyim. Kendini toparlaman lazım. Bu da biraz soğuk kaçtı. Okuldaki öğretmenler gibi. Kendini toparlaman lazım. Bu da sanki azarlı-

yormuş gibi oldu. Evet, sıcak bir sesle en doğal haliyle söylemeliyim. Kendini topar..." Aniden demir kapı hızla açıldı, özlediği o ten kokusu odayı doldurdu. "Anemone!" Kiku haykırarak demir kafese yapışıp, sarstı. Paslı toz parçaları döküldü, kafes sanki yırtılıyormuş gibi bir ses çıktı. "Hop, hop! Yıkma sakın!" dedi beraberindeki gardiyan. "Gözlerime inanamıyorum! İnanamıyorum!" Kiku öyle mırıldanarak, nihayet sandalyeye oturdu. Kiku neredeyse burnu değecek kadar demir kafese yaklaşıp, Anemone'ye gülümsedi. Anemone de gülümseyerek karşılık verdi. Kiku bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtıysa da, sesi çıkmadı.

"Keyfin yerinde gibi" dedi Anemone, gözyaşlarını tutmayı güçlükle başararak. Kiku hafifçe başını salladı. "Perde diktim" dedi Anemone, bir şeyler konuşmazsa ağlayacağını hissetmiş, aklına ilk geleni söyleyivermişti.

"Şimdi Hakodate'de Guten Morgen adlı pastanede çalışıyorum. Guten Morgen, Almanca'da günaydın anlamına geliyor. En çok çilekli pasta satılıyor ama son zamanlarda müşteriler sıkıldılar herhalde, kivili ve şeftalili pastaların da çok satıldığı oluyor. Noriko adlı bir kızla arkadaş oldum, çok iyi bir kız. İki kez film izlemeye gittik. Noriko kitap okumayı çok seviyor. Sık sık bana da ödünç veriyor ama benim kitaplarla pek aram olmadığı için hemen uykum geliveriyor. Hepsi ünlü bir roman yazarıyla, bir ressamın karısının yazdığı kitaplar. Sen ne dersin Kiku? Kitap okumalı mıyım, sence?"

Anemone bir yandan neden böyle aptalca şeyler anlattığını düşünse de, konuşmaya devam etmişti. Kiku sadece gülümseyerek Anemone'nin yüzüne bakıyordu. Suskunca birbirlerine bakacak olurlarsa, haykırmaya başlayacağından korkarak, Anemone dinlenmeksizin konuşmaya devam etti.

"Pastane hemen bir alışveriş merkezinin yanında. O alışveriş merkezinin beşinci katındaki saatçinin oğlu bana asılıyor. Rüküş bir yabancı arabaya biniyor. Yürüyerek on dakika

bile tutmayacak yere, pasta almaya arabasıyla gelmişti. Konuşmaya değmeyecek kadar aptal. Babasının şirketinin hisselerinin yarısının onda olduğunu, beslediği üç doberman için polisten ödül aldığını, kikboksçu bir arkadaşının olduğunu ve ipe sapa gelmez bir sürü şey anlatıp duruyor. Çok fazla asılınca, sadece bir kez oturup bir kafede konuştum. Katil bir sevgilim var, şu an hapishanede, bana parmağını bile sürersen başına gelecekleri düşün artık, dedim. Noriko onunla böyle konuşmamın en iyi çözüm olacağını söylemişti. Bunun üzerine adam mosmor oldu. Ne dedi biliyor musun? 'Aslında serserinin tekiymişsin' dedi. O zaman amma güldüm."

Kiku sessizce Anemone'ye bakıyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyor gibiydi. "Timsah ne oldu? Büyümüştür" diye sordu Kiku. Anemone yutkunarak, alçak bir sesle "Öldü" dedi.

"Yok ya, yazık olmuş."

"Evet, yazık oldu. Ama geçti artık."

"Geçti artık da ne demek?"

"İşte... Unuttum artık."

Kiku yine suskunlaştı. Anemone'nin saçlarının şekline, elinin sırtına ve tırnaklarına, göğüslerine bakıyordu. "Kuvayama! Beş dakikan kaldı!" Onlara bakmayacak şekilde durduğu pozisyonunu bozmadan, gözlerini Anemone'den ayırmadan "Anlaşıldı" diye yanıtladı. Anemone saatine bakarak, göz açıp kapayana kadar 25 dakika geçtiğini görünce, 'Halbuki daha hiçbir şey konuşamadık' diye kendi kendine sinirlendi. "Anemone" dedi Kiku, gardiyanın duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Kafesin arasından dilini uzat." Anemone dilini çıkartıp kafesin aralığından uzattı. Kiku hızlı bir hamleyle Anemone'nin dilinin ucuna kendi diliyle dokundu. Dilini ayırdığında şeffaf bir sıvı iplik gibi uzadı. "Ben gemicilik eğitimine başladım" diye Kiku konuşmaya başladığı anda, gardiyan "Zamanınız dolmak üzere" diye uyardı. Kiku "Bir daki-

ka daha lütfen" diyerek hızlıca Anemone'yle konuşmaya devam etti. "Paran var mı?" Anemone başını salladı. "Anemone beni iyi dinle tamam mı? Çok yakında mesleki eğitim için gemiyle açılacağız. Sana mektupla uğrayacağımız yerleri yazarım. Sürekli peşimiz sıra karayolu üzerinden gel. Anladın mı?" Gardiyan Kiku'ya yaklaşıp kolundan tutarak kaldırdı. Kiku kapının ardında kaybolmak üzereyken Anemone haykırdı. "Kiku! Öyleyse Datura'yı unutmamışsın!" Kiku başını evet anlamında salladı. Anemone'nin gözleri parladı, ağzının içinde pütür pütür dolaşan pas taneciklerini var gücüyle yere tükürdü.

25

Kulise yine bir gül demeti gelmişti. "Kimden geliyor?" diye sordu sesini yükselten Toru, kuryeye. "Yengeç ve Ton Balığı Konserve Şirketi Reklam Bölümü yazıyor" diye yanıtladı kurye ama Toru artık onu dinlemiyordu. Yuci Matsuyama odanın ortasında durmuş, on yedinci kez akort tazeliyordu. Matsuyama kafasının tepesinden ayakuçlarına kadar koyu mor ve pembe olmak üzere vücudunun sağ ve sol kısmını iki ayrı renge ayırmıştı. Saçları bile o renklere boyanarak iki ayrı renk olacak şekilde taranmıştı. John Sparks Şimoda deri kaplı koltuğa iyice gömülmüş, elindeki bagetleri fırıl fırıl çeviriyordu. Havaya çizdiği bir sınbale vuruyor gibiydi. Kulise kremalı pasta getirdiler. Servislerine bakan çocuğa bıçak getirten Matsuyama "Dalıyorum ben!" diyerek pastayı gelişigüzel kesti. "O kadar fazla tatlıyla mideni doldurursan sahnede kusarsın" dedi Toru. "Kussam ne olur ki! Ben kussam bile öyle ikinci sınıf bir gitar çıkartmam." Matsuyama gülerek bir eline pasta tabağı, diğer eline de şampanya bardağı aldı. Tokumaru ise düzgün tenli iki gence papyonunu bağlatıyordu.

"Şarkılarımla dünyayı kurtaracağım. Açlık çeken insanları düşünmez hale gelenleri kurtaracağım. Tek amacım bu." Kameramanlar ve gazeteci ordusu tarafından çevresi sarılan Haşi, yüzü kıpkırmızı kesilmiş halde dolaşıyor, heyecandan neredeyse bağırarak konuşuyordu. Konserlerden önce hep bu hale geliyor, içindekileri boşaltmaya çalışıyordu. Tamamen

boşaldıktan sonra tekrar dolduruyordu. Bugün olduğu gibi, gazetecileri azarlayarak kötü sorular sormalarını, böylelikle de kendini sinirlendirmelerini sağlamak yöntemlerinden biriydi. "Öyleyse şarkılarının bu ülkedeki gençlere geçici bir boşalma etkisi yapmak için değil de, tüm dünyadaki aç insanları kurtarmak için olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Haşi gözünde tuhaf parıltılarla huzursuzca dolaşmaya devam ediyordu. İki güzellik uzmanı uydu gibi Haşi'nin peşi sıra dolaşıp, saçlarını yumurta akıyla şekillendirmeye çalışıyordu. "Öyleyse Haşi, senin şarkıların din gibi bir şey mi?" Çift spotlu VTR kamerası, sürekli hareket halindeki Haşi'nin yaldızlı ayakkabılarının yakın çekim görüntüsünü yakalamaya çalışıyordu. Hiroşi Kitami saksofonuyla si bemolden başlayan yükseliş perdesini tutturmaya uğraşıyordu. Kızan zamanına gelmiş yüzlerce damızlık at hep bir ağızdan kişniyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. "Öyle mi? Haşi şarkıların bir din mi başlatıyor?"

Niva konserin başlamasına beş dakika kaldığını duyurdu megafonla. "Salonda beş bin kişi var. Geçen seferki gibi tahrik edici davranışlardan kaçının, ona göre!" Yuci Matsuyama elindeki şampanya bardağını yere düşürerek kırdı. Islanan ustura şekilli penasını saçlarında gezdirerek kurutuyordu.

"Din mi? Hiç de öyle bir şey değil. Din değil, nasıl söylesem, tamamen aniden metro istasyonunda patlama olması gibi bir şey. Binlerce insan parçalanarak ölmüş, patlamanın etkisiyle bir kalçanın savrularak reklam panosuna yapışıp kalmış olması gibi bir şey." Dolaşıp duran Haşi'nin adımları hızlandı. Gazetecilerden biri "Öyleyse senin için kurtuluşun anlamı terörizm mi, Haşi?" diyerek, Haşi'yi omzundan tutup kendinden tarafa çevirmeye çalıştı. "Dokunma bana! Vücudumdan boşalan terin nihayet soğuduğunu anlayamıyor musun?" Haşi gazeteciyi itekleyerek savurup Matsuyama'ya doğru atıldı ve elindeki kremalı pastayı kaptığı gibi duvarda-

ki aynaya fırlattı. Krema parçaları tüm odaya saçılmıştı. Niva megafonla tekrar tekrar bağırarak konser başlangıç zilinin çaldığını söyledi. Toru "Haydi! Gidiyoruz!" diye bağırarak boynuna polyester bir eşarp doladı. Kitami ağzını kolayla çalkaladı ve en önlerine Haşi'yi alan topluluk sahneye doğru koşmaya başladı.

Haşi'nin konser turnesi başlar başlamaz ulusal yayın yapan gazetelerin akşam postalarına haberler çıkmaya başlamıştı.

İğrençler. Böylesine iğrenç bir rock konserini ilk defa görüyoruz. Aileden biri öldüğünde ruhunu uğurlama gecesi yemeğinde körkütük sarhoş olarak ne yaptığını bilemez halde taşkınlıklar yapıp da, ertesi gün kendinden nefret eder bir hale gelmeye benziyor. Konser çöküşü andıran bir ritimle başlıyor ve Haşi uzun uzun ses ayarı yaptıktan sonra ürkütücü bir yavaşlıkla kırk yıl kadar öncesinin ünlü olmuş şarkılarını, "Yurakuço'da Buluşalım" ya da "Seni Her Şeyden Çok Sevdim" gibi şarkıları söylüyor. Genel olarak ses soğuk, vurmalı çalgılar şiddetli seslere ulaşmasına rağmen metronom ölçümlerinde kullanmaktan başka bir işe yarayacak gibi değil. Haşi sahnede kıvrıla kıvrıla dolaşıyor, kalın deri kemerini eline alıp havada şaklatarak gürültülü seslerin dehşet gecesine hükmetmeye başlıyor.

En fazla şaşırtıcı olan da solist Haşi'nin sesinin iki ay önce satışa çıkan yeni albümü "Kükürt Adası"yla karşılaştırıldığında farklı bir hale gelmiş olması. Daha önce sesi kilise korosundan atılıp içine kapanmış bir çocuk gibi çıkarken, Haşi'nin bu konser turnesinde dinlediğimiz sesi çiftleşme anındaki ayıbalığı erkeği gibi vıcık vıcık, insanın vücuduna yapışıp kalan, sıcak suyla duş alındığında bile insanın üzerinden çıkmayan zift gibi bir ses. Sesinin değişmesiyle ilgili soru sorduğumuzda makasla dilinin ucunu beş santim kestiği şakasıyla geçiştiriyor.

Eskiden cadıları imha mahkemelerindeki işkencelerden biri olarak, kulak deliğinden içeri eritilmiş keçi kuyrukyağı akıtılırmış. Haşi ve arkasındaki ekip dinleyicilerin öyle bir hisse kapılmasını sağlıyor. Ritimdeki koşturmaca, gitar ve elektrosaksofonun uyumu arasında bandoneonun iç karartıcı hüzünlü sesi bizlerin en mahrem sinirlerini tahrik eden bir melodi haline geliyor. Öyle ki, demir gülle, dinamitler ve iş makineleriyle yıkılan bir bina ile arabaların müthiş hızla aktığı bir otobanın arasında sıkışmış kalmış bir yolda, bir sokakta yaşlı bir adamın peşine takılmış çocuğun şapkasını sallayarak şarkılarıyla dilenmesi gibi bir manzara insanın gözlerinin önüne geliveriyor. Haşi en baştan itibaren işte buna benzer bir şekilde şarkı söylemeye başlıyor.

"Seni beklerken yağıyor yağmur/Sırılsıklam gelirsin diye endişeleniyorum/Aah ah/Binanın tozlu çay salonunda/Yağmur aşkıyla söylediğim blues şarkılar/Güneşli odasında daktilosunun başında tahrik edici kalçalarının arası ılık ılık ıslanmış bir kadını/Eli kolu bağlı izliyor gibiyim/Savaş zamanı Londra'da uçuşan füzelerin altında kapanış melodisini çalmaya devam piyanist gibiyim." Gerçekten öyle. Patlamayı andıran ritmin ardından Haşi'nin noktürnü insanın kulaklarına ulaştığında bir korku doğuruyor. Evet, korku. Patlamaların yeraltı sığınağını da yıkabileceği gibi bir korku değil, tam tersi. Füzelerin parıltılarını görmek isteğini bastıramayıp çığlıklar atarak dışarı fırlamaktan korkmak gibi. Acaba az sonra feci bir şey mi yapacağım? Sözgelişi, yan koltukta oturan kızı öldürdükten sonra tecavüz mü edeceğim? İşte böyle insanı tir tir titreten bir korku insanın aklında güçlenmeye başlıyor. Haşi o anı kaçırmayarak ilk darbesini indiriyor. Gitarın beslemesinden tiz bir ses çıkarıyor. O ses insanın tenine battığı anda kulağa akıtılan kuyrukyağı fokurdamaya başlıyor. Sanki kulak zarı, içkulak salyangozu, ortakulak kıkırdağı eriyip insanın gözlerinden, burnundan ve ağzından akmaya başlı-

yor. İşte o andan itibaren dinleyiciler değişmeye başlıyor. O ana kadar gülüşen, kendi aralarında konuşanlar bile irkilerek sahneye saplanıp kalıyorlar. Haşi'nin hipnoz gücüne yenilmiş oluyorlar. Beceriyle yapılmış bir illüzyon. Sahneden dışarı doğru çıkan yarım kubbeye domuz anatomisi haritası devasa boyutlarda yansıtılmaya başlıyor. Kesilmiş iç organları bas gitarın titreşimlerine uygun olarak seğiriyor, kırmızı damarları ve sinirleri gergin ama nedense bizim aklımıza gelen deniz oluyor. Melekbalıklarının oynaştığı bir deniz değil. Karbonun parçalanarak ilk canlının doğuşundan çok daha önce atmosferde eriyerek düşen meteorun vınlayarak yaklaştığı yaratılış anındaki deniz. Denizaltı volkanlarının püskürüp alevler saçmasıyla kızıla boyanan bir deniz geliyor aklımıza. "Yanıma gel. Ayaklarımın dibine gel" diyor Haşi şarkısında. "Henüz yeterince çıldırmış değilsin. Şu dünyada bilmediğin çok şey var. Her şeyi anlayabildiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Kafandaki vidaları gevşet, iyice yağla. Yalpalamaya başlarsan, bu ilk adım olur. Sallana sallana şafaktan önce köpek leşleriyle dolmuş rayların üzerinde yürü. Rüzgâr iç organlarını yalayıp geçsin. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmezsin. Üzerine gelen tren seni ezemeden havaya uçar. Sakın korkma. Ters yüz olup dağılan camlardan vıcık vıcık briyantinli saçlar, topaz kolye takmış bir kızın kafası yuvarlanıverir ayağının dibine. Artık kral sensin. Her zaman küfrettiğin manzaraya bakmaktan bıkmadın mı? Serap bu. Senin hayalin. Projektörü tekmele, yak gitsin. Beyaz zarın ardında kirli bir beyaz duvar. Duvardan sonra domuzun iç organları, en sonunda meyve suyu olmuş dünya!"

Haşi mikrofonu ağzından ayırmadan, iç gıcıklatıcı bir şekilde dilini şaklatıp ekibini tanıtmaya başladı. Konser sonrasında parıltılar saçan yaldızlar sahneye yağmaya başladı. "Sağ olun, sağ olun!" diye son kez seyircilere seslendi Haşi.

"Sağ olun! Her şey sizin sayenizde. 68 yıl önce Yokohama'da Ermeni kargo gemisi mürettebatı üç küçük kız çocuğuna saldırdılar, karınlarını bıçakla deşip içlerine boşaldılar. O kızların ruhlarını rahatlatmak için benimle birlikte dua edin. Tüm dünyayı kurtarmak için sokak başlarında bağış toplamak yetmez. Sevgi gerekir. Sağ olun!" Sahnenin yan tarafından bellerinde coplarıyla güvenlik görevlileri sahnenin ön tarafına dizildiler. Yanlarında bir de köpek vardı. Ekip kapanış melodisini çalıyordu.

"Öykü yeni başladı..." Haşi konser alanını basan sıcak havayı yara yara dolaşmaya devam ediyordu. Dinleyicilerin hemen hepsi ayaktaydı. Sahneye yüklenen kalabalık havlayan köpekle karşılaşınca oldukları yerde kalakalıyordu. Matsuyama gitarının penasını dinleyicilere fırlattı, sahne karardı. Haşi ve ekibi çekilince, sahne güvenlik görevlileriyle köpeğe kaldı. Patlama, domuzun iç organlarından oluşan deniz, keçinin kuyrukyağı... Tüm seraplar bir anda yok oluverdi. Dinleyiciler geride kalmak istemezlermiş gibi, gülüşüp konuşarak hep birlikte çıkışa yöneldiler.

Haşi bir çırpıda kulise koşturup kendisini bekleyen Niva'yı hararetle öptü. Sonra da başından aşağı bira boca edip kalanını içtikten sonra boş şişeyi yere çarparak parçaladı. "Kaç kez söyleyeceğiz sana! Anladık, çok heyecanlısın ama böyle çocukça hareketler yapma!" diye birisi bağırdı. Belden yukarısı çırılçıplak kalan Matsuyama Haşi'ye yaklaşıp çenesine ve boynuna bulaşan birayı yalamaya başladı. "Ne dersin Matsuyama? Sence de, ben bir dahi miyim? Boğazımın alüminyum yılan derisinden yapıldığı hissine kapılıyor musun?" Hiroşi Kitami, yerde yuvarlanan Şimoda'nın yüzüne bira fışkırttıktan sonra boşalan şişeyi parçaladı. Aynı şekilde kaç şişe parçalanmıştı bilinmez, zemini bira köpüğü kaplamıştı. "Kaldığımız otelin teras katındaki suit odada parti var" diye, Mr. D elindeki megafonla tekrarladı. Toru, Matsuyama ve Şi-

moda kulisin çıkışında ellerinde çiçekler, oyuncak bebeklerle onları bekleyen genç kız hayranlarını yararak konser salonunun arkasında bekleyen limuzine bindiler.

Bir bölgedeki konser programı bitince Mr. D parti düzenliyordu. Partilere oranın zenginlerinin de çağrıldığı oluyordu. Öyle zamanlarda siyasetçilerin ya da bankacıların kısa konuşmalarıyla parti başlıyordu. "Merkez ve taşrayı kaynaştırmak için kültürel ve sportif etkinliklerden daha güzel ne olabilir ki!" Smokinli yaşlı adam bunları söyledikten sonra kokteyler ve şampanyalarla kadeh kaldırıldı. Odayı bölümleyen ara paneller ve yataklar kaldırılarak, yumuşak minderli koltuklar sıralanmıştı. Boyunlarında kolyeleriyle iş dünyasından ya da doktor kadınlar peçetelere sarılmış kadehlerini tutmuş oturuyorlardı. Ortadaki masada farklı kuş türleri şeklinde tıraşlanmış buz heykeller sıralanmıştı.

Matsuyama smokinli yaşlı adamla konuşuyordu. "Sen, erkek olduğun halde saçlarını niye böyle sefil bir renge boyadın?" "Sahnede göze batsın dedim." "Sizin gibi gençleri askere alıp, saçlarını sıfıra vurdurup talim yaptırmak gerektiğini söyleyen çok insan var." "Askerlik iyi bir şey mi?" "Hiç de değil. Kurallara uymayanlar disiplin koğuşuna alınır, ertesi gün de vurularak idam edilir." "Benim askerlik deneyimim yok ama eğer bundan sonra subay olarak girecek olsam, mutlaka bir şeyi yapmak isterdim." "Yapmak isteyeceğin şey ne?" "İdamı yönetmek. Hazır ol! Nişan al! Ateş! İşte onu yapmak isterdim. Filmlerde görüyorum da, bir hayli eğlenceli olsa gerek."

John Sparks Şimoda kıpkırmızı uzun etekli bir elbise giymiş olan porselen şirketi patronu karısıyla King hanedanı dönemi Çin porselenleri hakkında konuşuyordu. Hiroşi Kitami yerel yayın kanalı ve gazetesinin patronuyla omuz omuza vermiş, biraz sonra başlayacak iki gösteriyi anlatıyordu. "Birinde, yabancı bir kadına striptiz gösterisi yaptıracağız. Bir diğeri de şey olabilir, zayıf bir genç önce koluna kas yumuşatıcı şırınga

yapıyor, sonra da isteyenler gelip yumruğunu oğlanın kıçına sokuyor..." Yayın kanalı ve gazete patronu kısa boylu gözlüklü adam tere batmış eliyle Kitami'nin omzunu okşayarak "Bugünkü konserinizin coşkulu başarısını yarınki sabah postasının 'Yöremizden' ekininin kapağında haber olarak vereceğim" diyordu. Tokumaru eskiden tanıdığını söylediği spor ayakkabısı üreten şirketin patronuyla işlerin nasıl gittiğini, Rio de Janeiro'daki Nellycopter adlı travesti genelevindeki anılarını konuşuyordu. Sadece Toru "Neden, böyle yaşlılarla oturmak zorundayız?" diye Mr. D'ye şikâyet ediyordu. "Odamda şu an bizim hayran takımından üç kız bekliyor. Ne zaman serbest bırakacaksın bizi?" Mr. D saatine bakarak "Az kaldı, bitecek. Sabret!" diyerek Toru'nun yanağını hafifçe tokatlıyordu.

Genç yabancı kızın striptiz gösterisi başladı. Güzel bir yüzü vardı ama göbeği ve baldırlarındaki etler sarkmıştı. Haşi üç orta yaşlı kadının arasında koltukta oturuyordu. Kadınlar yüzlerindeki kırışıkların arasını pudrayla doldurmuşlar, üzerine havyar konmuş ince ekmek dilimine limon sıkıyorlar, içkiden kulaklarına kadar kızarmış bir halde bacaklarını Haşi'ye sürtüyorlardı. "Senin şarkılarını dinledikçe, buralardaki etleri bıçakla kesip atmak geliyor içimden" diyerek, Haşi'nin elini koltuğunun altındaki etlerin iyice gevşediği kısma yapıştırdı. "Neyse, Haşi sen gerçekten çok güzelsin. Evet, evet, kız gibisin. Göğsüne dokunduğumda memelerle karşılaşacak olsam, hiç garipsemezdim." Gırtlak kanseri ameliyatıyla ses tellerinin alındığını söyleyen kimonolu kadın "Evet ya, Haşi'ye baktıkça..." diyerek Havai'de gösterime giren bir porno filmi anlatıyordu. "Naziler insanlar üzerinde deneyler yapıyorlar. Bir gence kocaman bir kalça ve meme takıyorlar, orası dışında her yerine kadın derisi dikiyorlar. Yazık elbette ama nefes kesecek kadar da güzel oluyor." Sert içkisini içmeye devam eden Haşi "Benim çok tuhaf yerlerimde kıl çıkar" dedi ve tişörtünü yukarı çekerek kadınlardan birinin elini tu-

tarak beline dokundurdu. "Nasıl? Süper değil mi? Şimdi de yüzüme gözlerini ayrımadan bakarsan tuhaf duygulara kapılmanı sağlarım. Elini ayırma ama! Yüzüme öyle bakarak vücudumun başka yerlerini hayal edeceksin. Memelerim yok ama göğüslerim dolgun ve ince kıllar var. Bastıracak olsan kaslarımdan ses çıkacak gibi. Kemiklerimin titrediğini anlayabilirsin. El ve ayak parmaklarım incedir. Boynuma bak! Şöyle kuvvetlice sıksan kırılacak gibi değil mi? Tenim gergindir, yaz sıcaklarında bile terlemem. Hem de beyazdır. Bunları aklına getirerek ellerini sert kılların üzerinde gezdir. Bir süre bunu yaparsan içinden orama dokunma isteği yükselecek. Tuttururum merak etme. Benim oram ilk başta kedinin dili gibidir ama yavaş yavaş büyür, şeklini kazanır. Aklına yerleştirdiğin ince kemiklerimi, kaslarımı, pürüzsüz beyaz tenimi ve sert kılları düşünerek, oramın parmaklarının arasında nabız atmasını hissedersen heyecanlanırsın."

Haşi konuşurken, aslında başka bir şeyi düşünüyordu. *Böylesine orta yaşını geçmiş kadınların arasında oramı buramı ellettirmek beni neden rahatsız etmiyor?* Gerçi Mr. D de "Konser salonunu kullanma izni ve reklam açısından sabırlı olun ve şu yaşlılara eşlik edin" demişti ama yaşlıların arasında olmak Haşi'yi sıkmıyordu.

Kas yumuşatıcı şırınga yapılan oğlan, yeni doğmuş bebek yumruğu büyüklüğündeki som altın gülleyi bir saat uğraşarak anüsüne sokunca, partidekiler hep birlikte alkışladılar ve gece saat üçte parti sona erdi. Odasına dönmek için hareketlenen Haşi'yi Toru durdurdu. "Sana genç kızlardan birini ayarlarım, sonra bizim odaya gel. Senin şu değerli teyzeyi uyuttuktan sonra da olabilir. Gel ama!"

Odasına dönüp duş alırken, Niva eğer yatağa çırılçıplak girecek olursa onu nasıl reddedeceğini düşünüyordu. "Yoruldum, kusura bakma" diyebilirdi. Herhalde Niva da her zamanki gibi, rugby topu şeklindeki uyku haplarından üç tane-

sini ağzına atarak uyur kalırdı. Niva aynanın önünde makyajını siliyordu. "Baksana Haşi. Sakince konuşmak istediğim bir mesele var" dedi Niva. Haşi "Yorgunum, sonra konuşalım" diyerek başucundaki lambayı söndürdü.

"Tamam, yarın konuşuruz" diyen Niva, kendi yatağına girdi.

"Niva, son zamanlarda iyi uyuyabiliyor musun?"

"Neden sordun?"

"Şu oval şekilli uyku haplarını içmiyorsun artık."

"Bıraktım."

"İyi uykular" dedi Haşi. "Küçüklüğümde babaannem..." diye, Niva kapkaranlık odada konuşmaya başladı. "Babaannem, ben yüzmeye gideceğimi söyleyince, olmaz der, izin vermezdi. Çocuğum diye doğru dürüst yüzemeyeceğime, denizin de tehlikeli olduğuna inanıyordu. Denize gidersem öleceğimden korkuyordu. O zamanlar onu çok aptalca bulurdum ama son zamanlarda onun duygularını anlamaya başladım."

"Bırak bu boş şeyleri de, bir an önce uyu. Uyu artık."

"Haşi, dilini ne diye kestin?"

"Anlattım ya! Şarkı söyleme stilimi değiştirmek için."

"Öyle tehlikeli şeyler yapma. Son zamanlarda kendini fazla zorluyorsun. Nasıl yapmak istiyorsan öyle yap. Başkalarının söylediklerine kulak asma."

"Ben her şeye kendi başıma karar veririm. Şarkı söyleme stilimi değiştirince konserler de çok başarılı gidiyor işte."

"Kendinin ne olduğunu unutmamalısın."

"Yeter artık. Şu oval haplarını içip uyusana!"

"Haşi sen ünlü biri olunca hakkında birçok şey söylüyorlar, senden birçok şey istiyorlar. 'Daha güçlü... Şarkıların ruhunu yakalamaya çabala... Daha anlaşılır olsun... Daha fazla aşk şarkısı...' Bunların hiçbir önemi yok. En önemlisi senin istediğin şekilde yapabilmen."

"Bunları elbette anlıyorum. Uyumak istiyorum. Niva, sende bir tuhaflık var."

"Kusura bakma, susuyorum. Denize gitmememi söylediği halde dinlemeyince, beni durdurmaya kalkmasının işe yaramayacağını anlayan babaannem ne derdi, biliyor musun?"

"Nereden bileyim ben!"

"Boyunu aşan yerlere gitme."

"Ben artık uyuyorum."

"Haşi, baba oluyorsun."

Haşi'nin gözleri karanlığın içerisinde faltaşı gibi açıldı. Beyaz çarşaflar kurşuni bir renk almıştı.

"Hamileyim."

Haşi bir an kendini boğazına pamuk tıkanmış gibi hissetti. Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü ama bir türlü uygun sözcüğü bulamıyordu. "Çocuk mu? Ben baba mı oluyorum?" Haşi ölü bebeği gömmesini hatırladı. Mukavva kutunun içerisinde tıkırtılar çıkartan o vücudu sertleşmiş bebeği. Kadının karnında yumurtanın yavaş yavaş bebeğe dönüşmesini hayal edemiyordu. Göremediği bir bebeğin havada bir yerlerde yüzdüğü gibi bir hisse kapıldı. O hale gelince, kadının bacaklarının arasından ağlayarak kafasını çıkaracaktı ama o ana kadar bir yerlerde sarkıp duracaktı herhalde. Arayıp yerini bulsa bile, sanki aynı tıkırtıları tekrar duyacaktı. Kendini kötü hissetmeye başladı. "Yarın sakince konuşalım" diyen Niva uykuya daldı. Haşi ona hissettirmemeye çalışarak yataktan çıktı.

Toru'nun kapısı kilitli değildi, içerisi zifiri karanlıktı. Bir kız, sadece ayağında yüksek topuklu ayakkabılarla çırılçıplak yere kıvrılmıştı. Ağzının kenarları salyalanmıştı, içki kokuyordu. Haşi ışığı açtı. Kız gözlerini kapatarak "Gözlerim kamaşıyor" diye mırıldandı. Kızın yüzünü anımsıyordu. Akşamki konserde en ön sırada sürekli şapkasını sallayan kızdı. Haşi olduğunu anlayınca yalpalayarak kalkıp Haşi'ye sarıldı. Boyu Haşi'den bir hayli uzundu. Yüksek topuklu ayakkabılar giydiği bilekleri burkularak kolları Haşi'nin boynuna

dolanmış halde dizlerinin üzerine düştü. Haşi'nin gücü kızı tutmaya yetmeyince birlikte yere yuvarlandılar. "Sen, Haşi misin?" diye sordu, gözlerini hafifçe açan kız. "Geçekten, Haşi sen misin?" Haşi, başıyla onaylayarak kızın memelerine dokundu. Sert ve parlaktı. "Haydi, gir içime. Ön sevişmeyi sevmem. Islak değilken, yırtacakmış gibi zorla girilmesinden hoşlanırım. Canımı acıtarak gir" diyen kız, bacaklarını açtı. Haşi üzerindekileri çıkarmaya başladı. Bacak arası, baldırlarının içi ve karnının yan kısımları, yere yattığı halde sarkmayan bir kadınla ilk kez yatacaktı.

Haşi Niva'dan gizlice üç kadınla yatmıştı. Üçü de Niva'yla aynı yaşlardaydı. O kadınlar üstlerinin çıplak olmasından utanmışlardı. Kendi vücutlarının gerginliğini kaybetmiş olmasından utanıyor gibilerdi. Soyunurken Haşi'den gözlerini kapatmasını istemişlerdi. Giysilerini çıkaran kadınların baldırlarının içi, dizlerinin altı, karınlarının yanı bacak aralarının çevresi ve organlarının arka kısımları vücutlarından koparılmış gibi soğuk ve sarkıktı. Şekil verilse bile hemen dağılıveren aşırı su katılmış çamur gibi, kalçalarını kavradığında bile avuçlarının içinde bir şeyler olduğunu hissetmemişti. Bu da ona rahatlık vermişti. Şimdi Haşi'nin karşısındaki genç kız öyle değildi. Baldırları ve kalçalarındaki sert etleri salınmıyordu. Gülümseyerek bacaklarını açan kızın çıplaklığı bir giysi gibiydi. Haşi sertleşmedi. Kız ağzına alarak kaldırmaya çalıştı. "Büyü bakalım, kocaman ol, kocaman" diyerek, yüzü tükürükle kaplanana kadar yaladı.

"Düşündüğümüz gibi genç kızlarla beceremiyor." Toru ve Matsuyama kapıda dikiliyorlardı. İkisi de gülüyordu. "Of, dilim yoruldu. Haşi, sen iktidarsız çıktın." Yalamayı bırakan kız Haşi'den ayrıldı. "Bakıyor muydunuz?" dedi Haşi, Toru ile Matsuyama'ya. İkisi gülerek başlarını sallayınca, yumruğunu sıkarak üzerlerine atıldı. Toru Haşi'nin yumruğunu atlatıp, kolundan yakaladığı gibi yatağa savurdu. "Sakin ol Haşi.

Biz sana nasıl yapılacağını gösterelim. Matsuyama kızı emekleme pozisyonuna getirip, fermuarını indirdi ve pantolonu giyinik halde kızın içine daldı. Beliyle her yüklenişinde kemerinin tokasından ses geliyordu. "Haşi, Şimoda söylüyordu, ibnelikten gelenler öyle olurmuş, para karşılığı kendini satanlar. Aslında utanç sattıklarını çok iyi bilirlermiş. Genç bir kız önlerinde böyle domalsa bile aletleri kalkmazmış. Şimoda'nın dediğine göre manzara onları tedirgin edermiş. Bu tiplerin orasının utançla alakası yok. Normal bir organ gibi düşünceksin, ağız gibi, burun gibi, aynı şey." Toru Haşi'ye göz kırparak, yerde pozisyonunu bozmadan duran kızın kalçasını yılan derisi botlarının ucuyla tekmeledi. "Haşi, sen öksüzsün" dedi Toru gülerek. "Anne nedir bilmediğin için, şimdi öyle yapıyorsun. Bıngıl bıngıl olmuş yaşlı karıların tenlerini yalayıp, anneciğim anneciğim diyorsun."

Haşi'nin yüzünün rengi değişmişti. Yatağın yanındaki kül tablasını Toru'ya fırlattı. Toru yere eğilerek kurtuldu, porselen kül tablası duvara çarpıp parçalandı. "Kötü şeyler söylemeni affetmem!" diye haykırdı Haşi. Yataktan indiği gibi Toru'ya saldırdı. Toru karşılık vermedi. Haşi kendinden daha uzun boylu Toru'nun göğsünü iki kez yumrukladı. Toru gülmeyi kesti. Matsuyama kızdan ayrıldıktan sonra yumruk atmaya çalışan Haşi'yi durdurdu. "Haşi, sen öksüz bir ibnesin" dedi Toru bir kez daha, ciddi bir ses tonuyla. "Şimdi çok iyi bir şarkıcı olabilirsin ama eskiden öksüzdün ve ibneydin, değil mi? Bunu silmeye çalışsan bile işe yaramaz. Ben senden yaşça büyüğüm ve farklı insanlar tanıdım, onun için söylüyorum. Geçmişini unutmamalısın. Şu domuzdan başka bir şeye benzemeyen hayranını beceremememenin hiçbir önemi yok." Kız suratını buruşturarak "Kim domuz?" dedi. Toru kızın kalçasını var gücüyle tekmeledi. "Kes sesini! Domuz! Haşi, eline para geçti diye bozulan tipler vardır, değil mi? Öyleleri, kendilerinin doğdukları andan itibaren yükseklerde olduğu

halüsinasyonunu gören gerzeklerdir. Yediğin şeyler ne kadar lüks olursa olsun, insanlar seni ne kadar överlerse övsünler, senin bir öksüz ve ibne olduğun gerçeği değişmez. Biz senin arkanda konsere çıktığımızda coşkuyla tutuşuyoruz. Hiç böyle olmamıştık diye Matsuyama'yla konuşuyoruz hep. Her zaman alev alev şarkı söylemeye devam et Haşi. Ancak, öksüz ve ibne olduğunu unutma."

Öyle değil. Yaşlanmış kadınların en ufak bir harekette salınan etlerini sevmemin nedeni, rahatlattığı için. Nedenini tam olarak anlayamıyorum ama rahatlıyorum. O yumuşak odayı anımsatıyor. Beni ayakta tutan, ne öksüz olmam ne de ibne. O ses. Çevresi kauçukla kaplı yumuşak odalarda Kiku'yla birlikte dinlediğimiz ses. O sesi bulmak için şarkı söylüyorum. O sese yakın bir şarkı söylemek amacım. O ses ancak yumuşak bir odada duyulabilir. Giysilerini çıkarmış bir kadının baldırlarının içinin derisinden yapılmış döşemeler, duvarlar ve mobilyalar. İçine dolan hava sürekli değişen bir balon gibi hiçbir şekle girmeyen genişleyip daralan bir oda ve orada kulağıma ulaşan ses.

Şehri tamamen gören otelin en üst katı. Kalın pencere camına partinin bittiği oda yansıyordu. Ortadaki masanın üstünde zayıf oğlan çırılçıplak uyuyordu. Altın gülleyi kıçına sokan oğlan. Kuş şekilli buz kalıplarının tamamı erimişti.

Haşi pencerenin yanında durmuş şehre bakıyordu. Yağmur başladı. Kalın cam yağmurun sesini engelliyordu. Yağmur damlaları şehir ışıklarıyla gümüşi iğneler haline gelerek parıldıyordu. Liseye girdiği yıllarda aynı şekilde sınıfın penceresinden Kiku'nun havaya yükselişini izlediği geldi aklına. Bir koku anımsadı. Burnunu sızlatan bir koku. Neyin kokusuydu acaba? Gözlerini kapatarak düşündü. Karatahtanın silgisine bulaşan tebeşirin kokusu olduğunu anımsayınca hafifçe ses çıkarmadan güldü. Mükemmel sıçrayan Kiku gülümseyerek el sallardı. O benim ağabeyim diyerek sınıf arka-

daşlarına Kiku'yu parmağıyla gösterir övünürdü. Haşi'nin gözlerinin önüne eski maden adası ve enginlere uzanan deniz geldiğinde, uyuyan oğlan tuhaf sesler çıkartarak uyandı. "Of, vazelin hâlâ vıcık vıcık duruyor" diyerek elini kıçına uzattı. Gözlerinin önündeki cama oğlanın ve kendi yüzü birlikte yansıyordu. Haşi irkildi. Çıplak oğlanın penceredeki görüntüsünü örten kendi yüzü, camın ardında sisle kaplanmış şehir, aklında canlanan ada ve deniz. Tüm bunlar birbirinden farklı şeffaf resimler halinde üst üste gelmişti sanki. Haşi bir an nerede olduğunu anlayamadı. Şeffaf bir resmin kıyısında yüzünü bırakmış halde düşüp gidiyormuş gibi hissetti kendisini. Nefesi daraldı. Üzerinde su damlaları yuvarlanan kalın camın onu hapsettiğini düşündü. Var gücüyle cama vurdu. Kırılmadı. Çıplak oğlan Haşi'yle göz göze gelince altın gülleyi Haşi'ye yuvarladı. "Bununla vurursan kırılır" dedi, artık ekmek parçasını kemirerek.

26

Kiku'nun mahkûm elbisesinin omuz kenarına bir adet gümüş renkli şerit takılmıştı. Kiku, Yamane, Nakagura ve Hayaşi, dördü birlikte gemicilik meslek eğitimi bölümüne alınınca başka bir karma koğuşa nakledilmişlerdi. Kiku yeni koğuşa girdiği gün Yamane'nin müthiş kol gücüne gözleriyle şahit olmuştu. O gün Yamane, sabahtan itibaren baş ağrısından şikâyet etti. Tüm vücudundaki tüyleri diken diken olmuş, alnından ve boynundan soğuk terler boşanıyordu. "Kafama taktıkları plastik levha yerinden oynamış olabilir. Eğer ben kendimden geçer de hareketsiz kalırsam hiç ses etmeyin, beni kımıldatmaya çalışmayın. O plastik levha beynimin hassas bir yerine temas edecek olursa, ne yapacağım belli olmaz, ona göre" dedi, Kiku ve diğerlerine. Kiku "Ne yapacağın belli olmaz derken, ölme ihtimalin de var mı?" diye sordu. "Ölsem daha iyi ama..." diyerek, Yamane zoraki bir gülümseme takındı. "Ölmem belki daha iyi olur ama sağa sola saldırmaya başlayabilirim."

Koğuşa yeni girenler olarak eskilere kendilerini tanıtırken Yamane doğru dürüst konuşamayıp, titreyerek yerde kıvrıldı kaldı. Kiku, Hayaşi ve Nakagura "Feci üşüttü" diyerek koğuştaki kıdemli mahkûmları yatıştırmak için ellerinden geleni yaptılar. Nakagura, "Terbiyesiz herif!" diye Yamane'ye sinirlenen kıdemli mahkûmların bellerine ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. Bir taraftan masaj yaptıran iki kıdemli mah-

kûm Nakagura'nın kokusuyla dalga geçtiler. "Öyle mi? Kusura bakmayın. Terleyince böyle oluyor işte" diyen Nakagura hiç de alınmış gibi durmuyordu. Ancak, kıdemli mahkûmlar "Kadın olsan, aybaşı geçiriyor olsan neyse!" diyince, Nakagura'nın yüzünde rahatsız olmuş bir ifade belirdi. Sonraki günlerde, Nakagura Kiku'ya o an annesini anımsadığını anlattı. "Çok keskin bir kokusu vardı. Hele yaz günlerinde, yan odadan bile kokusu gelirdi. Normalde pek aldırmazdım ama erkeklerle birlikte olduğunda kokusu iyice şiddetlenirdi."

Nakagura, Kiku ve Hayaşi'nin yüzlerine bakarak, yüzüstü yatan adamın boğazını sıkarmış gibi bir hareket yaparak gülümsedi. Böylelikle içindeki rahatsızlığı atmaya çalışmıştı ama arkasındaki başka bir mahkûm hareketini fark edip sinirlendi. "Pis herif! Çömez haline bakmadan bizimle dalga mı geçiyorsun ha!" diye bağırarak Nakagura'nın omzunu hafifçe tekmeledi. O sırada Yamane, yerde kıvranarak "Sessiz olun, sessiz olun!" diye inliyordu. Kiku, Yamane'nin, oğlunun kalp atış sesini anımsamaya çalıştığını düşündü. Kiku, sinirlenen mahkûmlar Yamane'ye ilişmesin diye canla başla özür dilediyse de, bir işe yaramadı. Özür diledikçe iki kıdemli mahkûm iyice havaya girdiler. Bağırışarak, Nakagura'yı tokatladılar. Hızlarını alamayarak Yamane'yi de başından itekliediler. Yamane, "Yapmayın, durun!" diye inlediyse de, aniden ayağa kalkarak kuş çığlığına benzer bir sesle yumruğunu sıktığı gibi koğuşun duvarına geçirdi. Kalınlığı beş santimden fazla alçı kaplı duvar. İşte o duvarda, vurduğu yer un ufak oluverdi. Sonra tekrar "Sessiz olun!" diye bağırdı. Bir an herkes nefessiz kaldı. Yüzleri sararan kıdemli mahkûmlar da oldukları yerde donakalarak seslerini kestiler. Yamane tekrar yere kıvrılıp başını tutmaya, ağrıdan şikâyet etmeye başladı.

"Bir insan kaç sene çalışırsa senin gibi güçlü olabilir?" diye sordu Nakagura Yamane'ye, model deniz haritası üzerinde rota ölçümü yaparken. "Nasıl yani?" Yamane, rota ölçümü

ve yer bulma hesapları gibi masa başı işlerinde pek iyi değildi. Elleri ve ayakları büyük olduğundan pergel ve gönyeyi zorlana zorlana hareket ettiriyordu.

"Anlamazlıktan gelme şimdi. Duvarı dağıttın ya işte. Beş yıl falan almıştır herhalde."

"Duvarı dağıtmayı herkes becerir. Öyle bir şey için özel bir çalışma yapmaya gerek yok."

"Şaka yapmayı bırak. Alçakgönüllülüğe hiç gerek yok."

"Peki öyleyse. Sen olsan çekiçle dağıtabilir misin?"

"Çekiç? Bilmem. Sen ne dersin Kiku?" Nakagura Kiku'ya baktı. Kiku uzak hedef saptamasında pusula kırılma eğrisini hesaplamaya çalışyordu. "Ben, çekiçle bile pek kendime güvenemem."

"Demek öyle. Peki, Yamane, çekiçle antrenman arasında ne gibi bir ilgi var?"

Yamane model deniz haritasında deniz feneri ve dağın zirvesinden geçen çizgi ile liman içerisindeki şamandıradan gelen çizginin birleşeceği yeri arıyordu. Nakagura'ya bakarak, "Biraz bekle" dedikten sonra, kesişme çizgisinin koordinatlarını okuyup, hesaplamayı çoktan bitirmiş olan Kiku'nun rakamlarıyla karşılaştırdı. Rakamların birbirini tuttuğunu görünce Yamane sevinçle parmaklarını şıklattı.

"Bak Nakagura, karate dediğin yumruğu sertleştirmek için yapılmaz."

"Peki, ne için yapılır?"

"Hız ve ruh için. Yumruğun isterse demir gibi sert olsun, çekiçle kıramayacağın bir duvarı yumruğunla da kıramazsın, değil mi?"

Zil çaldı ve öğrenmenleri cevap kâğıtlarının toplanması için işaret verdi. Yamane konuşmayı tekrar keserek Kiku'nun yanıtlarını kendi kâğıdına geçirmeye başladı. Ufak tefek, yaşlı eğitmen bunun farkına varınca "Başkasının cevaplarını kopya etmen hiçbir işe yaramaz" dedi. Sınıftaki gü-

lüşmeler arasında, Yamane başını kaşıyarak cevap kâğıdını eğitmene verdi.

Öğlen yemeğinden sonra, bir gazete kâğıdını yayarak ucundan tutup kaldırdı ve "Haydi bunda yumruğunla delik aç" diyerek Nakagura'ya doğru tuttu. "Gazete kâğıdı mı?" diyen Nakagura birçok kez denediyse de, bir türlü beceremedi. Gazete kâğıdı yumruğu gelmeden önce uçuveriyordu. Nakagura yumruğunu ondan fazla kez savurunca terlemişti. Yamane gazete kâğıdını Kiku'ya verip havaya kaldırmasını söyledi. Yine kuş çığlığı gibi bir sesle birlikte mükemmel bir örnek gösterdi. Gazete kâğıdı neredeyse hiç sallanmadı, tam ortasında yumruk büyüklüğünde bir delik açıldı. "Yumruğunu, kâğıdı delmeyi düşünerek savurursan olmaz" dedi Yamane. "Gerçek yumruk öyle değildir. Sözgelişi bir tahtayı kırmak için yumruk atman gerektiğinde 'Evet, şimdi bu tahtayı parçalayacağım' düşüncesiyle yumruk atarsan hiçbir işe yaramaz. Şöyle yapacaksın, tamam mı? Tüm vücudun ve ruhunun gücünü yumruğunda toplayacaksın ve o anda yumruğun tahtanın arkasına geçmiş olmalı. Tahtayı sanki havada süzülür gibi geçmeli ve anında tahtanın arkasına ulaşmalı. Bunları kendi kendine söylemen lazım. Anlayabiliyor musun?"

"Konsantrasyon" dedi Kiku. Yamane başını sallayarak onayladı. "Haydi bakalım, şimdiye kadar kendinizi en fazla sınırda hissettiğiniz anı düşünerek, hata yapacak olursanız öleceğiniz bir durumla karşı karşıya olduğunuzu varsayarak deneyin." "Pekâlâ" diyerek Kiku kalktı. Kiku önündeki gazete kâğıdına baktıktan sonra gözlerini kapatıp nefeslerini düzenledi. Hızla gözlerini açtı ve aynı anda yumruğunu savurdu. Yamane'ninki kadar güzel bir delik açılmamıştı ama yumruğu gazete kâğıdının ortasından geçmişti. "Sırıkla atlama yaptığını düşündün değil mi?" dedi Yamane. Kiku sevinçle başını salladı. Sıradaki Hayaşi'ydi. Hayaşi konsantre olmak için hafifçe sesler çıkartıp, ritmik hareketlerle vücudu-

nu sağa sola sallayarak, bir an durdu ve aynı anda yumruğunu çıkardı. Delik açmaktan ziyade tam ortada bir yarık oluşmuştu ama başarılı olmuştu. "Şimdiki vücut hareketleri neydi? Su kayağı mı?" diye sordu Kiku. Hayaşi utanmış bir ifadeyle başını sallayıp "Sutopu şutuydu" diye yanıtladı. "Sutopu yapmıştım. Ama sadece sutopu yapsam aç kalırdım." Nakagura Kiku ve Hayaşi'nin gazeteye delik açışlarını izlemişti. "Spor yapmamış birisinin neyi düşünmesi lazım?" diye sordu Yamane'ye, sıkıntılı bir yüz ifadesiyle. "Ben aşçıydım çünkü." "İyi de Nakagura, sen kurtarma botunda çalışmadın mı? Dalgıçlık konusunda profesyonel değil misin?" diye sordu Hayaşi. "Dalış ha... İyi de o konsantrasyondan ziyade dayanıklılık isteyen bir iş." Yamane "Spor olmasa da olur" dedi. "İşin özü tüm vücudun ve ruhunun gücünü yumruğunda toplamanı sağlayacak ruh haline ulaşmak."

"Tamam, anlaşıldı. Getir!" Bir süre havaya bakan Nakagura, aklına bir şeyler gelirmiş gibi mırıldanıp dudaklarını yaladı ve gazete kâğıdının tam karşısında durdu. Gözlerini kocaman açtığında nefesi gitgide dengesizleşmeye başladı. "Geber!" diye bağırarak yumruğunu çıkardı. Güzelce bir delik açılmıştı, Kiku ve diğerleri alkış tuttular. "Süper be! Nakagura, aklına neyi getirdin?" Nakagura "Hiç" diye yanıtlayarak başını salladı.

Gemicilik meslek eğitimi sınıfına dönerlerken, Nakagura yolda Kiku'nun omzuna dokundu. "Ben o an, annemin yüzünü aklıma getirdim. O gazetenin arkasında annemin yüzünün olduğunu düşündüm, o suratı paramparça edebilmek için konsantre oldum."

"Yüzünün rengi pek iyi durmuyor" dedi Kiku, tek elini Nakagura'nın omzuna atarak.

"Bof, bof..." Nakagura koğuşun duvarına yaslanmış, dudaklarının arasından tuhaf sesler çıkarıyordu. Sık sık boynu-

nu oynatarak. "Bu ne şimdi?" diye sordu Yamane. "Anlayamıyor musun?" Kiku hayır anlamında başını iki yana salladı. "Çakmak sesi. Öyle ucuz olanlarından değil. Makao'ya giden bir dostumdan almıştım, Dunhill marka. Bilir misiniz? Çok ağırdır. Kapağını şırak diye açarsın. Öyle hemen çakmazsın. Biraz bekler başparmağınla çeviriverirsin. Bof diye yanıverir. Muhteşem bir sestir. Bilmeyen birine anlatsam da, ne işe yarar ki? Dayanılmaz bir sestir. Her haliyle ateş sesi olduğu belli olur. Yaktığın sigara nefis olur. Öyle bir ses işte. Anımsamaya çalışıyorum ama bir türlü olmuyor. Bof. Bu, pek o ses değil. Şuf, çuf... Bunlara benzer bir ses."

Pazarları ve tatil günleri meslek eğitimi yoktu. Havanın açık olduğu günlerde beyzbol ve futbol oynayabiliyorlardı ama o gün yağmurluydu. Diğer mangalardaki mahkûmlar kulüp faaliyetleriyle ilgileniyorlardı. Resim yapıyorlar, gitar çalıyorlar, şarkılar söylüyorlardı. Kitap okuyan mahkûmların sayısı da bir hayli çoktu. Gemicilik eğitimi üçüncü mangasındaki Kiku ve üç arkadaşı yalnızca zaman öldürüyorlardı. Sadece Yamane kütüphaneden *Kurikara Şeytanının Gizemi* adlı bir kitap almıştı. Bir süre okumaya çalıştıysa da Nakagura konuşarak rahatsız edince kitabı bir kenara bırakıverdi.

Az öncesine kadar dördü bilek güreşi yapıyorlardı. Turnuva şeklinde kapıştılar ve şaşırtıcı bir sonuç olarak Hayaşi kazandı. Kiku da, o güne kadar hiç yenilmediği için kendine güveniyordu ama Nakagura'yı zar zor yenmekten öteye geçemedi. Hayaşi ve Yamane neredeyse onun iki katı kadar güçlüydü. Yamane ve Hayaşi'nin mücadelesini izlemek bile insanın kendini kaptırmasına neden olacak ölçüdeydi. Öyle ki, birinin bileği kırılacakmış hissi uyandırıyordu. Hayaşi'nin bileği Yamane'nin ancak yarısı kadardı ama kasları yumuşak ve bileği müthiş güçlüydü. Yamane ile ikisi arasındaki mücadele bir türlü bitmek bilmedi. Dirseklerinin altına koydukları minder yırtıldı, ortaya pamuk parçaları saçıldı. Yamane on-

larca kez yüklendiği halde, her seferinde Hayaşi bileğinin güçlü olması sayesinde atlattı ve sonunda dayanıklılığıyla galip geldi. Ne kadar yüklenirse yüklensin, bir türlü bileğini ve kolunu yere yapıştırmayı başaramadığı Hayaşi karşısında Yamane bıkkınlıktan kaybetmiş gibiydi. Yamane sırtüstü yatarak uzun uzun bileğini ovaladı. "İlk kez yenildim" dedi şaşkın şaşkın. "Lisedeyken" diye konuşmaya başladı Hayaşi. "Lisedeyken, her gün sadece kollarımı kullanarak beş bin metre, sadece ayaklarımı kullanarak on bin metre yüzerdim. Yüzücüler yumuşak olur. Güçlü değillerdir ama yumuşaklardır." Yamane, ayağa kalkarak "Hiç de öyle değil. Güçlüsün" diyerek güldü. Daha sonra Yamane'nin önerisiyle yere otururak güreş yapmaya basladılar. Oturdukları yerde dizler ve eller birleştirilerek karşı tarafı yıkmaya çalıştıkları bir oyundu ama Yamane diğerlerinden kat kat üstün çıkınca, oyundan sıkılıp bırakıverdiler. O sırada Nakagura "bof, bof..." diye sesler çıkarmaya başlamıştı. "Şuf, çuf... Yok, yok. Böyle de değil. Lanet olsun. Paf, baf, baf, şulof, şulof, supuf, suppof... Hâlâ kulaklarımda ama..." Hayaşi "Tren gelir çuf çuf çuf..." diye şarkı söylemeye başladı. Hepsi birlikte güldüler. Gülüşmeleri tamamen kesildiğinde, Nakagura "Lanet olsun! Canım çok sigara çekti!" dedi yüksek sesle. Yüzünü buruşturarak gülmeye çalıştıysa da, sonunda ağlamaya başladı.

Yamane pencereyi açtı. Yağmurla ıslanan taze yaprakların kokusu ve koro kulübünün sesleri içeriye doldu. Yamane Nakagura'ya bir şeyler söylemek üzereyken, kapıdaki gözetleme penceresi açıldı. Gardiyanın yüzü gözükünce Nakagura telaşla ağlamayı kesti.

"Saat dörtte kilitler açılacak. Koridora çıkın."

Gardiyan bu sözlerinden sonra pencereyi kapattı. "Bir şey mi var?" diye sordu Hayaşi. Uzaklaşan gardiyanın yanıtı kapının ardından yankılanarak duyuldu. "Teselli Tiyatrosu!"

Tüm mahkûmlar ve çalışanların çoğu salona gelmişti.

Sandalye yetmediği için, mahkûmlar doğrudan tahta döşemeye oturtulmuşlardı. Önce cezaevi müdürü gelenleri selamladı. "Bugün Hakodate Ticaret Üniversitesi öğrencileri teselli ziyaretine geldiler. Her yıl gün boyu yağmurların yağdığı bu mevsimde dışarı çıkıp spor yapamayan sizler için ziyaretimize gelirler. Geçen yıl, ondan önceki yıl ve bugün olmak üzere, üçüncü gelişleri. Aranızda bu tiyatronun gelişini dört gözle bekleyenleriniz de vardır mutlaka. Bu sayede, dışarının havasına bir ölçü temas etmiş, ferahlamış olursunuz. İyi eğlenceler."

Perde açıldı. "Müzikal: Alplerin Mavi Yankısı" yazılı bir kâğıt asılıydı. Sahnenin solundan beli bükülmüş bir ihtiyar çıktı. Arka planda küçük bir dağ kulübesi ve ağaçlar, karlarla kaplı dağlar resmedilmişti. Kuş cıvıltıları müzik yerine kullanılırken, ihtiyar çatlak sesiyle şarkı söylemeye başladı. "Oh oh, hâlâ bahar, oh oh, her yerde çiçekler açmış. Karlar erir, ayılar uykusundan uyanır, balıklar oynaşmaya başlar. İyi de nerede kızım? Kasabaya inmiştir belki de. Şeker alıyordur. Kıpkırmızı şekerler."

"Bu geberesi moruk da neyin nesi?" diye mırıldandı Nakagura. Hayaşi gardiyanlardan yana bakarak onu susturdu. "Kadın yok mu bu oyunda be!" dedi, kollarıyla dizlerine sarılmış oturan Nakagura. "Kızım, mızım diyor baksana. Kesin kadın da vardır" dedi yanında oturan Kiku, gülerek.

O kadın bir türlü sahneye çıkmak bilmedi. Kasabalılar, kulübenin konukları, oduncular, deri tüccarları ihtiyar Sahei'yi ziyarete geldiler ama aralarında tek bir kadın bile yoktu.

Oyun aşağı yukarı şöyleydi. Sahei'nin büyüttüğü kızı aslında torunudur. Kızın annesi Torie, kocası öldükten hemen sonra dağ kulübesine gelen konuklardan biriyle kaçar. Dağ kulübesindeki yaşama dayanamamıştır. Kız on dört yaşına geldiğinde, bir gün, şık bir beyefendi dağ kulübesine gelir. Bu beyefendi, artık dört sirki aynı anda işleten anne Torie'nin

sekreteridir. Sekreter, Torie'nin kızını yanına almak istediğini Sahei'ye iletir. Sahei tersleyerek sekreteri geri yollar.

Oyunun tam buralarında Yamane oturduğu yerde uyumaya başlamıştı. En fazla ilgiyle izleyen Nakagura'ydı ve "Öyle herifin birinin peşine takılıp kaçan anneyi gebert gitsin" diye mırıldanıp duruyordu. Nihayet kız ortaya çıktı. Nakagura ayağa fırlayacak gibi olduysa da, Hayaşi ve Kiku gömleğinin eteğine yapışınca oturduğu yerde kaldı. Mahkûmlar aslında kızın kısa eteğinin altındaki çıplak bacakları alkışlıyorlardı. Kız dans ederek şarkı söylemeye başladı. "Ben yaşadım dağlarda/Hep bu güzel dağlarda/Ey hayvanlar, ey kuşlar/Hep sizinle güle oynaya/Severim dağları/Severim dağları/Severim bu dağları. İyi de duyduklarım gerçek mi acaba? Bir yerlerde annem varmış, babam aslında dedemmiş. Of, ne yapsam, ne etsem? Ağaçların kraliçesi söyle bana!" Ağaçların kraliçesi her tarafından dallar sarkarak sahneye çıktı. Dağlardaki ruhlara hükmedermiş. "Ey, kızcağız! Dileğin nedir söyle bana. Sen hep iyi davrandın hayvanlara. Dilediğin her şey gerçek ola." Kız bunalmış bir halde "İşte ben de ne istediğimi bilemiyorum" diye şarkıyla yanıtladı. Bunun üzerine ağaçların kraliçesi "Ne istediğini bilmeyen, dağ geçidinde heykele dönüşsün hemen" diye kızarak, vücuduna yapışan dalları savurmaya başladı. Sahneye atılan magnezyumlar dumana dönüştü ve ön taraftaki mahkûmların öksürükleri arasında kız taşlaşarak heykele dönüşüverdi. Hoparlörlerden kızın ağlama sesi duyuluyordu. "Feci bir şey" dedi Nakagura. "Taş ediverdi kızcağızı, kötü kalpli kraliçe. Sence de öyle değil mi?" Taş heykele dönüşen kız, kendisinin orada olduğundan habersiz önünde konuşan annesi Torie ve sekreterinin kötü planlarından haberdar oldu ve nihayet ihtiyar Sahei'nin ona olan sevgisinin farkına vardı. Ağaçların kraliçesi kızı tekrar eski haline dönüştürünce oyun mutlu sonla bitti. Oyunun finalinde kız son bir şarkı söyledi. "Hiçbir şeyden haberim yok-

tu/Dünyadan haberi olmayan bir kızdım/Ne kadar da aptalım/Düşünüyorum da böylesine önemli bir şeyi bilemedim/Taş olsam da sabredip beklersem bahar mutlaka gelir."

Karma koğuşlarına dönerlerken, gözleri buğulanan Nakagura "Yine de taştan heykele dönüştürmek çok feci bir şey" dedi. "Anlayamıyor musun, Nakagura! O taş heykel gibi tahliye gününü beklersen mutlu sona ulaşırsın, demek istiyorlar. Oyun aslında vaaz gibi bir şeydi işte" dedi Hayaşi. Yamane de başını sallayarak onayladı. "Hiç de öyle değil. Her şeyden önce kendine bir adam bulup kaçan bir anne kadar rezil bir şey olamaz. Ne kadar iyi olmuş o ihtiyarla yaşaması." Nakagura'nın ciddi ciddi konuşmasını gören Hayaşi ve Yamane birbirlerine bakarak güldüler. Nakagura Kiku'dan yardım almayı denedi. "Kiku, sence nasıldı? Sence de rezil bir şeydi, değil mi?" En önlerinde yürüyen Kiku "Yok, aslında eğlenceliydi" dedi arkasına dönerek. "Eğlenceli miydi? Neresi eğlenceliydi?" diye sordu Yamane.

"Hani kız taş heykele dönüştü ya, işte orası keyifliydi."

Nakagura'nın yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. "Amma soğuk bir herifsin. Esas en duygulu bölümü orasıydı" dedi.

Kiku gülerek yanıtladı.

"Kendinin ne istediğini bilemeyen taş olsun daha iyi. O ağaçlar kraliçesi müthiş söyledi. Doğru işte, ne istediğini bilemeyen biri, istediği şeyi de ele geçiremez. Taştan farkı yoktur. O aptal kız hep taş olarak kalsaydı çok daha iyi olurdu."

27

Ayna, gecenin karanlığını yüklenmiş camlar, iyice cilalanmış siyah mermer duvarlar, metal tamponlar ve dalgasız su yüzeyi Haşi'yi korkutmaya başlamıştı. Kendini yansıtan şey karşısında korkuya kapılmıştı. Konser bitince, dinleyicilerle coşkulu el sıkışmalardan sonra kulise dönmüştü. Kulisteki odanın bir duvarının tamamını kaplayan aynada iki saat boyunca binlerce dinleyiciye ve orkestranın sesine egemen olan adamın yüzü yansıyordu.

"Sen kimsin?" diye mırıldandı Haşi. Sanki kendisi değilmiş gibiydi. Kameraların patlattığı yüzlerce flaşla aydınlanan gülümsemesi ve ani kızgınlık ifadesi yüzünden daha silinmemişti, müthiş bir hızla konuşmaya devam ediyordu. "Sen kimsin? Benim içimde ne yapıyorsun? Evet, o andan beri işte. Kendimden nefret ettim. Güçsüzlüğümle hep başkalarının tepkisine baktım. O yüzden güçlü bir şarkıcı olmak istedim. İnsanların önünde nasıl rol keseceğimi öğrettiler. Çok iyi oynadım. Kameraların önünde herkes rol yapar ama ben çok çok daha iyiydim. Başkalarının tepkisine bakmak zorunda kalmadığım bir rol. Soruları ustaca çarpıttım. Zorla kendi fikirlerimi konuştum. Anormal sözcükler ve herkesin düşündüğünden farklı şeyler söyleyerek. Böylece başkaları benim tepkimi merak eder oldu. Ne zamandı tam olarak anımsamıyorum ama ben, başkalarının benim tepkimi merak ettiği anlar için başka bir canlıyı kendi içimde yarattım."

"Yetiştirme yurdunda rahibe bir kitaptan okumuştu. İşlerinin başarılı olması karşılığında, adamın biri bir hayaletle anlaşma yapmış, iğrenç bir yumurtayı yutmuştu. Yumurta gözle görülemeyecek kadar küçüktü. Nefes boı ısundaki tükürük sıvısından koza oluşturmuş, pupaya dönüşmüştü. Pupa, başarılı bir insan olmanın yolları konusunda tavsiyeler vermeye başlamıştı. 'Yüzünü kaldırarak, göğsünü şişirerek konuşsan nasıl olur? Karşındakinin gözlerine bakarak konuşmanda fayda var.' Pupa yetişkin hale gelip kozasından çıkınca adamın vücudunda dolaşmaya başlamış ve tavırları değişerek emirler vermeye başlamıştı. Benim içimdeki yaratık da o an ilk kez emir verdi: 'Dilini kes!' Öyle dedi. Benim beslemeye başladığım bu yaratık neyin nesi? Kestiğim dilimin parçasını yerden aldığımda sadece topaklaşmış bir kan kitlesiydi. Parmaklarımın ucuyla yakalayıp sıktığımda cırp diye bir ses geldi. O an işte. Dilimin ucu parçalanıp dağıldığı o an, içimde kanatlı bir böcek yumurtasından çıktı. Böcek beni yeni bir yapıya sokmak niyetinde. İç organlarımı asitle eritip, beni başka bir insan haline getirmeye çalışıyor. Bu kanatlı böcek, konser turunda başarılı olmamı sağlayıp, benimle sürekli konuşuyor, emirler veriyor. Bu şey yanıt vermiyor. O yüzden henüz bir diyalog söz konusu değil. Bu şey beni sürekli aşağılıyor. Sen güçsüzsün, seni ben güçlendiriyorum, diyor."

Kyuşu bölgesindeki konser turnesi programının bittiği gece, Haşi bir günlüğüne olsun memleketi olan adaya gitmek istediğini söyledi. Niva karşı çıkmadı. O da birlikte gitmek istedi ama Haşi tek başına gitmek konusunda diretti. Tatil günü ekibin prova gününe denk geldiğinden Niva'nın ekiptekileri de ikna etmesi gerekiyordu ama herkes durumu olumlu karşıladı, hatta Haşi'nin tatile ihtiyacı olduğunu söyleyerek adaya dönme fikrini desteklediler. Hepsi Haşi'nin aşırı yorulduğu düşüncesindeydi. Haşi konserlerdeki gerginliğini eritme konusunda zorlanıyormuş gibiydi. Bir şeyler söylendi-

ğinde bile yanıtlamıyor, provalar dışında kendi odasına kapanıyor, Niva'nın bile içeri girmesine izin vermiyordu. Hiç uyuyamıyor gibiydi, Niva'nın kullandığı uyku ilaçlarından içmeye başlamıştı. Hamilelik ve Haşi'nin bu hali üst üste gelince Niva'nın sinir sistemi de bozulmuştu. Birçok kez gittikleri doktora danışmıştı. Doktor endişelenecek bir durum olmadığını söylemişti. "Tatil yapmaksızın konserlere devam eden sanatçılar, kim olursa olsun böyle hafif sinirsel rahatsızlıklar geçirirler. Çocuğunuzun doğacak olması sorumluluğu da gerginliğini artırmıştır. Sorun edecek bir durum yok. Memleketine mi dönmek istiyor? Harika. Her şeyden çok daha iyi bir ilaç olur."

Haşi trenle Sasaho'ya kadar gitti. Otobüsün kalkış saatine kadar bir hayli zaman vardı. Eski maden adasına gitmek için önce otobüse sonra da feribota binmesi gerekiyordu. Alışveriş merkezine gitmeye karar verdi. Sasaho her zaman bulutlu bir şehirdi. Gölgesi olmayan bir şehir. Haşi, gelip geçen insanlardan ve binalardan, hatta bütün manzaradan bir dalga yayıldığını hissetti. Konser turnesi sırasında daha önce görmediği yerlere gittiğinde hissettiği aynı dalga. Sesler ve renkler ya da koku ve rüzgâr değil. İnsanlar, binalar ve manzarayla arasındaki mesafe kısalıp uzadıkça, arada kalan hava farklılaşıyormuş gibiydi. Şehir değişmemişti. Kiku ve Haşi istasyondan şehir merkezine kadar uzayıp giden bu geniş yolda yürümeyi severlerdi. Yolun iki kenarında karanlık pencereler içerisinde yavaş yavaş danseden çiftler ve sivri kulelerinin yukarısında kuşların uçuştuğu kilise, tezgâhlarında meyveler ve baharat dizili dükkânlar, kurutulmuş balık satan işportacılar... Harabe haline gelmeden önce bir şehir vardı. Bulutlu şehir hiç değişmemişti.

Pazara girdi. Girişin yakınında büyükçe bir akvaryum vardı. Yüzlerce yılanbalığının yüzdüğü bir akvaryum. Beyaz eldiven takmış bir adamın akvaryumun köşesinde toplanan

yılanbalıklarını kovalayıp yakalamasını Kiku'yla birlikte eğlenerek izlediğini anımsıyordu. Beyaz eldivenli adam yakaladığı yılanbalığını Kiku'yla Haşi'nin yüzlerine yaklaştırmıştı. Balığın ıslak karnı yanaklarına değince ikisi birden çığlık atmış, çevredeki büyükler de hep bir ağızdan gülüşüvermişti. Yılanbalıkları bir noktada toplanmıştı. Hepsinin başı aynı yöne gelecek şekilde üst üste gelmişlerdi. Suya giren bir kadının uzun saçları gibi. Evet, küçükken gördüğünde de aynı şey gelmişti aklına.

Pazardan çıktı, sinemanın önünden geçerek karşı kaldırıma geçti, küçük parkın içinden geçince alışveriş merkezinin girişi karşısına çıktı. Haşi asansöre binerek doğrudan restorana gitti. Omletli pilav ısmarladı. Güzel değildi. Garson kız Haşi'ye bakıyordu. Haşi yüzünü önüne eğdi. Garson kız gözlerini ayırmadan Haşi'ye bakıyor, sık sık başını yana doğru eğiyordu. Birlikte çalıştıkları bir arkadaşını çağırıp, parmağıyla Haşi'yi göstererek kulağına bir şeyler söyledi. İkisi birlikte Haşi'ye yaklaştılar. "Sen sor." "Olmaz sen sor." Haşi hâlâ yüzünü kaldırmamıştı. "Şey, kusura bakmayın ama siz şarkıcı Haşi değil misiniz?" diye sordu garson kız, yanakları iyice kızararak. Haşi "Hayır, değilim" demek istedi. Yüzünü kaldırdığı anda ağzından farklı sözcükler çıktı. "Evet, ben Haşi'yim. Bir şey mi istediniz?" İki garson kız ellerini çırparak, oldukları yerde sıçramaya başladılar. "Şu işe bak! Gerçekten oymuş!" Garson kız renkli bir kâğıt getirdi. Mutfaktaki aşçılar başlarını uzatarak bir şeyler konuşuyorlardı. "Televizyonda göründüğünden daha küçükmüş." Haşi, alışmış el hareketleriyle imzasını attı. Yanında çocuğu olan kimonolu bir kadın mendilini açtı. "El sıkışabilir miyiz?" Haşi kadının elini tutup sırtına öpücüğünü kondurduğunda bir gürültü koptu ve diğer müşteriler, garson kızlar, aşçılar, işletmeci hep birlikte Haşi'nin masasına yaklaştılar. "Durun biraz. Tek sıra olun. Hiçbir yere gittiğim yok" dedi Haşi, oturduğu yer-

den kalkıp gülümseyerek. Tere batmış bluzunun sırtına imza attıran kadın tezgâhtar "Omletli pilav mı seversin?" diye sordu. Haşi bakışlarını omletli pilav tabağına indirdi. Ters dönmüş kaşığın yüzeyine Haşi'nin yüzü yamulmuş halde yansımıştı. Gülen bir yüz. Aniden önüne bir kartvizit uzatıldı ve yerel gazetede muhabirlik yaptığını söyleyen bir adam sorular sormaya başladı. Kameraman sürekli flaş patlatıyordu. "Yeni kasediniz ne zaman çıkacak?" Arkasındaki kız öğrenci saçına dokunmaya çalışıyordu. Yeni satın aldığını söylediği iç çamaşırına imza almak isteyen saçını boyamış kadın. Bira içen ihtiyar bağırıyor. "Ben imzalarım getir! Benim imzam olmaz mı?" Arkasındaki kalabalığın itmesiyle bir çocuk yere yuvarlanıyor. Sarılıp kaldırmaya çalışan annesi masadaki fincanı ve çeşni şişelerini deviriyor. Muhabirin ceketi kirleniyor. Yere düşen fincan kırılıyor. "İtmeyin!" diye bağırıyor birisi. "Öyleyse, bu seferki geziniz tamamen özel." Arkasında kümeleşen kız öğrenciler Haşi'nin saçlarına dokunuyor. Çevredeki etten duvar gitgide kalınlaşıyor. Bir çocuğun ağlama sesi geliyor. İmza defteri, renkli kâğıtlar, mendiller, kitaplar, ayakkabılar, alışveriş torbası, ambalaj kâğıdı, iç çamaşırı, bluz, avuç içi, broş, çorap... Haşi önüne konan her şeye imza atmaya devam ediyor. Masa yan yatıyor. Kameraman burnunun dibinde flaş patlatıyor. Saçlarına dokunmak için elini uzatan kız öğrenci gözlüğünü düşürüyor. Birisinin ayakkabısı yerdeki gözlüğe basıyor. Öğrenci kız çığlık atarak almaya çalışıyor. "Pekiyi, taşra kültürü ile konserlerin arasında doğrudan bir bağ olmadığı kanısında mısın?" Masa yan yatmaya devam ediyor. Omletli pilav tabağı üzerindeki kaşıkla birlikte kayıyor. Kaşığın yüzeyinde Haşi'nin yüzü. *Kimsin sen?* Haşi mırıldanıyor. "Bu ne, neyin nesi, nedir bu gürültü! Haşi mi? Hop, dur bakalım, sen gerçekten Haşi misin?" Sarhoş bir genç adam tiz sesiyle bağırıyor. Kaşıkla birlikte Haşi'nin yamulmuş yüzü yere düşüyor. Gözlüğünü yerden almaya çalı-

şan kızın eline vıcık vıcık ketçap bulaşıyor. "Hey, hey, hey! Sen gerçekten Haşi misin?" Genç adam bağırmaya devam ediyor. Gözlük camı parçaları, yumurta ve ketçapa bulanmış pirinç tanelerinin üzerine basarak ayağa kalkan Haşi başını sallayarak onaylıyor.

Feribot seferleri azaltılmıştı. Otobüsten indikleri durağın yanındaki dükkân kapanmıştı. Siyah ceketli adamın Kiku ve Haşi'ye erimeye başlamış dondurmaları aldığı yer. Şeker yalayan küçük kızın resminin olduğu, o özlediği tabela kumla kaplanmıştı. Denizin açıklarında hayvan şekilli ada görünüyordu. Dönmek istemesi köpeği görmek içindi. Kiku'nun hediye ettiği uzun beyaz tüylü köpek, Milk. Milk'le sahilde oynamak istemişti. Köpek, Haşi'nin, kasedi bir milyon üç yüz binden fazla satılan bir şarkıcı olduğunu bilmezdi. *Milk beni hatırlar mı acaba? Eğer ben gerçekten kanatlı böceğin kontrol ettiği farklı bir kişi olmuşsam Milk ne yapar acaba? Belki de havlar, ısırır beni. Öyle olursa, ben o böceğin kölesi olsam da olur. Milk eskisi gibi burnundan soluyarak sürtünürse, alıp sahile götüreyim. Birlikte koşayım onunla. Sadece bu yeter. Belki bir şeyler anımsarım. O kanatlı böcek doğmadan önce benim de parlak günlerim olduğunu anımsarım belki.*

Feribota bindi. Kaç sefer binerse binsin bir türlü hoşlanmadığı mazot kokusu, paslı tırabzanlar, yırtık koltuk yüzleri, karnını titreten motorun çalışması... Hiçbir şey değişmemişti. Ada gitgide büyüyordu. Adanın tamamı pencereden görünmez olunca Haşi güverteye çıktı. Deniz sakindi. Dalgalar da, pruvadan gelen köpükler de alçaktı. Rüzgâr mazot kokusunu silip deniz kokusu taşıyordu. Uzaklarda, denizin ortasında bir noktadan öteye geçmeyen karaltının silueti gitgide belli olmaya başlamış, görüş alanının tamamını kaplar hale gelmişti.

Ada. Haşi, adaya hızla yaklaşırken bir şeyi anımsamak istiyordu. Titreşimleri hissederek yavaşça yaklaşınca o küçük

nokta bir manzara haline gelmişti. Sanki, adaya yaklaştığı bu andaki mutluluğa benzer bir mutluluk veren bir olay geçmişti başından. O mutluluk veren olayın ne olduğunu anımsayamadan, bu feribotta ilk kez Kiku'yla birlikte adaya gelişlerini anımsayıverdi. Bir an, erimeye başlayan dondurmanın tadını dilinde hissetti. Gözleri doldu. Gemi yavaşlamaya başladı, iskeleye halatlar atıldı. Limandan görülen tepelerin arasında terk edilmiş apartmanlar yükseliyordu. "Döndüm işte" diye mırıldandı Haşi.

* * *

"Milk!"

Kuvayama'nın evine giden yokuş yolun başına geldiğinde Haşi bağırdı. Kaldırımlı otobüs yolundan eve kadarki yokuş yol belleğindekinden daha dar, yokuş ise daha az eğimliydi. Sol taraftaki tümseğin üzerinde kümelenen sarmaşıkların bittiği yerde küçük bir sokak lambası iliştirilmiş bir elektrik direği vardı. Elektrik direğinden üç adım ötede arkaya bakınca deniz görülüyordu. Arkasına baka baka ilerledi. Sağ tarafta birçok kez öğrendiği halde, adını bir türlü aklında tutamadığı beyaz çiçekler açmıştı. Beyaz çiçeklerin kokusunun en güçlü olduğu yerde çaprazlamasına büyümüş bir kamkat ağacı vardı. Her zaman kamkat ağacını geçer geçmez "Milk!" diye seslenince yokuş yolun başından beyaz tüylerini savura savura koşar gelirdi. Haşi aynı yerde durup birçok kez seslendi. Milk ortaya çıkmadı. Belki de bağlıydı. Ama bağlı olsa bile havlardı en azından. Haşi tedirginlik içerisinde yokuş yolun başına kadar çıktı.

Kuvayama'nın pres makinasının sesi duyulmuyordu. Bahçe otlarla ve tuğla parçalarıyla kaplanmıştı. Milk ortalıkta gözükmüyordu. Kiku'yla birlikte yaptıkları köpek kulübesinin tahtaları çürümüş, karınca yuvası haline gelmişti. Su ka-

bı çamura bulanmış halde bir kenara savrulmuştu. Evin panjurları tamamen kapanmıştı. Haşi bir an Kuvayama'nın taşınmış olabileceğini düşündü. Fakat isim levhası hâlâ asılıydı. Havagazı ve elektrik sayacının kontrollerinin yapıldığını belirten etiketler yapıştırılmıştı ve posta kutusunda da su kesintisinin yapılacağı günleri belirten duyuru vardı. Kuvayama hâlâ oradaydı, Milk'in nerede olduğunu öğrenmeliydi. Kapı kilitli değildi. Açtığı anda Haşi bir an irkildi. İçeride dışkı ve alkol karışımı bir koku vardı. Kapıdan ara koridora kadar boş içki şişeleri yığılmıştı. Viski ve şoçu şişeleri. İçeriden bir öksürük sesi geldi.

"Kim o?"

Kuvayama'nın sesiydi. "Benim" diye yanıtladı Haşi. Bir anlık sessizlik sonrasında tek kulağına kulaklık takmış halde Kuvayama göründü.

"Haşi sen misin? Gerçekten sen misin?"

Haşi başını salladı. Kuvayama elindeki radyoyu düşürdü.

"Şimdi radyoda senden bahsediyordu. Tam, Yumemaru senin hakkında konuşuyordu. Yumemaru'yla tanışmışsın."

"Yumemaru kim ki?"

"Genç meddahlardan. Tanışıyor musun?"

"Hiç tanımıyorum."

"Girsene. Girmeyecek misin?"

Kuvayama radyoyu kapatıp, Haşi'yi kolundan çekiştirerek içeriye götürdü. Haşi "Milk ne oldu?" diye sorduysa da, Kikuyama yanıtlamaksızın "Gözlerim iyice kötüleşti. Aydınlığa çıkınca acıyor" dedi. Mutfakta, misafir odasında, oturma odasında sadece minik ampuller yanıyordu.

"Karanlık mı? Işıkları aç istersen. Ben bunu takarım."

Kuvayama kaynak işçilerinin taktığı türden bir kask çıkarıp kafasına geçirdi. Sonra da ışığı açtı. Misafir odasına yatak serilmiş, Kazuyo için yaptırılan Budist sunağı konulmuştu.

"İşler kötüleşti. Emekli maaşına da hak kazanınca atölye-

yi kapattım. Pres makinalarını da yok pahasına satmaya gönlüm elvermedi, öylece duruyor. Daha geçen gün Kazuyo'nun mezarına gittim. Hemen ardından sen geldin. Belki de Kazuyo getirdi seni buraya."

"Milk nereye gitti?"

"Birine verdim."

"Kime?"

"Aşağıdaki sahildeki tuz rafinerisinin bekçisine. Tam bekçi köpeği olur dedi, ben de verdim."

Kuvayama üzerindeki yeleği ve pijamaları soyunup, çekmeceden pantolon gömlek çıkararak üzerini değiştirdi. "Biraz bekle. Bekle olur mu Haşi? Alışveriş yapıp da geleyim" dedikten sonra telaşla evden çıktı. Haşi çekmeceden dışarı taşan küçücük giysileri dışarı çıkardı. Hatırladığı o küçücük pantolonlar ve tişörtlerin tamamı birer boy farkla ikişer ikişer bir aradaydı. Kiku ile Haşi arasında hak geçmesin diye Kazuyo hep ikisine de aynı şeyleri almıştı. Yat resimli yazlık gömlek, kareli yelek, popo kısmı kocaman leke olmuş pantolon... Herhalde harabelerdeki köpeğin ısırdığı gün üzerinde olan pantolondu.

Dışarıdan bir gürültü gelmeye başladı. Elinde kısa pantolonla koridora göz atınca, başında kasklı haliyle Kuvayama parmağını uzatarak Haşi'yi gösterdi. "Bakın işte. Gerçek mi, değil mi? Televizyondaki Haşi'nin ta kendisi." Yanında on kişi kadar ada sakini vardı. "Haşi? Büyük adam oldun ha!" diye kurutulmuş meyve satıcısı ihtiyar kadın yüksek sesle seslenince hep birlikte gülerek yavaş yavaş Haşi'ye yaklaştılar. Kazuyo'nun güzellik salonunun yanında dükkân işleten genç kunduracı, otobüsün geçtiği caddedeki pastacı, hususi taksicilik yapan şoför ve onların karıları. Genç kunduracı Haşi'yle el sıkıştı. Diğerleri de arka arkaya el sıkışmak istediler. "İyi ki geldin! Ne iyi ettin gelmekle! Haşi, sen adamızın gururusun." Kuvayama herkese kadeh dağıttı, mutfaktan sake ge-

tirdi. "Böyle bir zamanda söylenecek laf değil belki ama iki kardeş nasıl bu kadar farklı olur? Haşi, sen bizim gururumuzsun. Dergilerde seni öven yazılar yazdıkça, sanki kendi hakkımızda yazılıyormuş gibi seviniyoruz." Hususi taksicilik yapan şoför hariç hepsi sake içmeye başladı. Panjurlar kapalı, içerideki ışıklar da yanık olunca, henüz gün ortası olduğu halde gece olmuş hissi veriyordu. "Kiku'yla görüştün değil mi?" dedi kurutulmuş mevyecilik yapan ihtiyar kadın alçak bir sesle. Haşi başını evet anlamında salladı. "Hapishaneye girmiş değil mi? Güzel güzel spor yapmaya devam etse daha iyi olurdu halbuki." Kuvayama koyu camlı kask taktığından nereye baktığı belli olmuyordu. Herhalde ihtiyar kadının sözlerini duymuştu. "Kiku'nun adını anmayın. Kiku utancımız bizim, rezil etti bizi." Kuvayama sesini yükselterek kadehindeki sakeyi bir dikişte bitirdi. Herkes sustu. Odada sadece Kuvayama'nın öksürük sesi yankılandı.

Genç kunduracı tuhaflaşan havayı dağıtmak için olsa gerek "Haşi, bir şarkı söyler misin?" dedi. "Usta bir şarkıcıya böylesine bir yerde şarkı söylettirmek ayıp olmaz mı?" dedi kurutulmuş meyveci ihtiyar kadın. Misafirler önce Haşi'nin tepkisine bakıp, sonra da başını öne eğmiş oturan Kuvayama'nın ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştılar. "Kazuyo hanım da Haşi'nin şarkısını dinlemek isterdi herhalde" dedi kırtasiyeci. Kuvayama öncesinden daha da zayıflamış, bir beden küçülmüş gibiydi. Saçları da iyice seyrelmişti. Damarlarına, fark edilir hale gelmiş el ve ayaklarına, avurtları çökmüş yanaklarına ve sayılabilen kaburgalarına baktıkça, Haşi, tam bir böcek gibi olduğunu düşünmeye başladı. Başındaki kaskın camı her tarafı görebilen gözleriydi. Duyargaları ve kanatları olsa, vücudu tüylerle kaplı olsa, aniden lambaya doğru uçmaya başlayacakmış gibi oturuyordu. Kuvayama kaskını hafifçe kaldırıp terini, belki de gözyaşlarını silerek Haşi'ye "Söyleyiver" dedi. "Kazuyo da dinlesin. Dinlerse sevi-

nir herhalde." Diğerleri de "Tabii, elbette" diyerek hep bir ağızdan destek oldular. Odanın içinde bir alkış koptu. "Ben şarkı söylemeyeceğim" dedi Haşi, bakışlarını odadakilerin üzerinde gezdirerek. "Hem yorgunum, hem de söylemek istemiyorum." Bu sözleri üzerine Kikuyama başını güçlüce salladı. "Kazuyo için de senin gelmiş olman bile yeterli olmuştur. Her zaman televizyonda izliyoruz zaten. Canı söylemek istemeyen birini zorlamaya da gerek yok" dedi. Diğerleri de Kuvayama'nın sözlerini belli belirsiz onayladılar. Kuvayama başını tekrar yere eğerek suskunlaştı.

Haşi döşek serili odaya girerek masanın çekmecelerini karıştırmaya başladı. Misafirler nihayet birer ikişer ayrılmaya başladılar. Kurutulmuş meyveci ihtiyar kadın kalkınca genç kunduracı haricinde herkes onu izledi. Kunduracının yüzünde bir şeylere pişman olmuş gibi bir ifade vardı. Sopa yutmuş gibi durarak Haşi'ye seslendi. "Şey, şarkı söylemeni isteyerek patavatsızlık ettim, bana aldırma lütfen." Haşi masanın çekmecesinden çıkardığı kasetlerle misafir odasına döndü. "Alınmadım zaten" dedi. "Sadece yorgunum, içimden şarkı söylemek gelmiyor, o kadar." Kunduracı rahatlamış olacak, Kuvayama'yı selamladıktan sonra, evden çıktı.

Haşi kasetleri çantasına tıkıştırdı. Kuvayama gözlerini ayırmadan Haşi'nin hareketlerine bakıyordu. "Şaşırdım. Hiç değişmemiş, çekmecenin içindekiler bile yerli yerinde."

Kuvayama kadehine sake doldurup bir dikişte içti. "Benim başkalarının eşyalarını karıştırmak gibi bir alışkanlığım yoktur. Haşi, kalacak mısın?"

"Hayır, döneceğim."

"Eh, burada hiçbir şey yok elbette. Tokyo nasıl? Eğlenceli bir yer olsa gerek."

"Eğlenceli hiçbir tarafı yok. Ben Milk'i görmek istiyorum. Milk'i gördükten sonra oradan dosdoğru Tokyo'ya dönerim."

Haşi ayağa kalktı. Kuvayama hiçbir şey söylemedi. Oda-

dan çıkmak için hareketlenince, uğurlamak istercesine yalpalayarak Haşi'ye yaklaştı. Antrede ayakkabılarını giyen Haşi'ye seslendi. "Güvenilecek bir baba olamadım, affet." Haşi gülerek ona döndü. "Neden böyle konuşuyorsun?" Kuvayama kaskın içine parmağını sokmuş gözünü ovalıyordu. "Başından birçok sıkıntı geçmiştir." Haşi antreden çıkınca Kuvayama el salladı. Kaskın camının arkasındaki gözleri ne haldeydi acaba? Burnunun ucunda güçsüzce el sallıyordu. Duyargaları ve kanatları kopmuş, karanlık bir deliğe düşüp de çırpınan bir böcek gibi. "Sağlıcakla kal!" diye bağırdı. "Gönlünce yaşa, Kiku'nun payını da!"

Haşi yokuştan aşağı inerken aklından Kuvayama'ya güneş gözlüğü göndermek düşüncesi geçti. O kaskın içerisinde gözlerinin çevresi acıyor olmalıydı. Otobüs yoluna döndü, yol boyunca yürüdü. Tuz rafinerisine giden toprak yolu arıyordu. Tuğla bina yolunu bulması için bir işaretti. Kömür madeninin eski patlayıcı deposu, onun yanından devam eden toprak yolda denize doğru ilerledi. Yolda domuz kulübesi ve rafineriden çıkan kirecin atıldığı çöplük vardı. Sıra sıra uzayıp giden ıssız madenci evlerinin arasında kirecin oluşturduğu bataklık görünüyordu. Beyaz bataklığın çevresi demir kafes duvarlarla çevrelenmişti. Kiku ve Haşi bataklık bembeyaz kesildiğinde bu duvarların altından geçmeye çalışmışlardı. Bataklıkta bol bol bulunan yemeklik kurbağalara ne olduğunu görmek istemişlerdi. "Öylesine beyaz, bulanık bir yerde tüm canlılar ölmüştür" demişti Haşi. Kiku ise "Kurbağalar eğer yaşıyorlarsa vücutları bembeyaz olmuştur, öylesi de pek bulunmayacağına göre yüksek fiyata satabiliriz belki" dediyse de, iki çocuk tel örgününün ardına geçmemişlerdi. Girmek yasaktır levhası asılı olduğu için değil. Felaket bir koku vardı. "Ne kurbağa, ne de yavrusu böylesine beyaz, leş kokan bir yerde yaşayabilir" diye düşünmüşlerdi. "Eğer yaşıyorlarsa bile" demişti Haşi, "öyle bir canlıyı görmek istemem. Beni

korkuturdu". Beyaz bataklık, güneş tam tepeye gelse bile asla parlamıyordu. Yüzeyine hiçbir şey yansımıyordu. Rafinerinin ön cephesi denize bakıyordu. Haşi ortaokul üçüncü sınıftayken tamamlanmıştı. Açılış gününü çok iyi anımsıyordu. Havai fişekler atılmış, bütün evlere kırmızılı beyazlı pirinç şekerlemeleri dağıtılmış, o gün akşam üzeri Gazel ölmüştü. Motosikletiyle uçuruma yuvarlanmıştı. Kiku ve Haşi yanan motosiklete bakmaya gitmişlerdi. Benzini denize akmıştı, mendireğin yakınında mavi alevler suyun yüzeyinde salınıyordu. Kiku öylesine üzülmüştü ki, o kırmızı beyaz pirinç şekerlemelerini yememişti.

Rafinerinin kapı görevlisine bekçinin nerede olduğunu sordu. Köpekli bekçinin saat altıdan önce gelmeyeceği yanıtını aldı. Haşi rafinerinin içerisinden geçerek sahile çıktı. Met başlamıştı. Islak kayaların üzerinde yürüdü. Yosun toplayan yaşlı kadınla karşılaştığında Haşi bir an irkiliverdi. Çünkü, kadın, eskiden kendini terk eden annesi olduğunu sanıp da korktuğu dilenci kadına benziyordu. Meyve toplamak için kullanılan önlüğü dizlerine kadar kaldırmış, ucunu yardığı bir kamışla yosun topluyordu. Kayalıkların üzerinde çıkarıp koyduğu giysileri duruyordu. Kurşuni, incecik giysiler. Adanın arka tarafındaki küçük koyda demirledikleri teknelerde yaşayan insanlardan biri olmalıydı. Haşi, birkaç kez o insanları görmüştü. Hepsi böyle incecik, rengi atmış giysiler içerisindeydi. Haşi yaşlı kadına el salladı. Kadın yüzünü yamultarak gülümseyip, kamışı sudan çıkararak o kurşuni elbisesini üzerine sarmaladı. Kamış ıslak kayaların üzerinde kayarak dalgalara kapılacak gibi oldu. Haşi kamışı yakaladı. Ucuna yosunlar takılmıştı. Yosunların yüzü gökkuşağı gibi parıltılar saçıyordu. Rafineriden boşalan yağ bulaşmış olmalıydı. Haşi kamışı yaşlı kadına verdi.

"Tokyo'dan mı geldin?" diye sordu yaşlı kadın. "Nereden anladın?" diye sordu Haşi. "Eh işte" dedi kadın gülerek. "Ben

var ya" dedi Haşi sesini yükselterek, kamışı suya daldıran yaşlı kadının arkasından. "Ben çıldırdım." Yaşlı kadın arkasına dönerek, ciddi bir yüz ifadesiyle "Gerçekten çılgın olanlar, ben çılgınım demezler" dedi. Haşi kuru bir kaya bularak üzerine uzandı. Kayaya deniz kokusu işlemişti. Haşi, gökyüzüne doğru tekrar bağırdı. "Ben çılgınım. Kafam ve vücudum ayrı ayrı." Yaşlı kadın yaklaşarak, çok ilginç bir şey görmüş gibi Haşi'ye baktı. "Sen sinek mi yuttun yoksa? Sinek yuttun değil mi?"

"Ne?"

"Benim damadım da aynen senin gibi olmuştu."

"Çıldırdı mı?"

"Evet, sonra bağırmaya başladı. 'Sinek yuttum, sinek yuttum!' diye."

Kadının anlattıklarına göre, on bin sineğin içinde birisi mutlaka insan yüzlü olurmuş. Ağzı açık yatarken, o insan yüzlü sinek ses tellerinin kokusunu alır, insanın ağzına girebilirmiş. Ses tellerinin eti, insanın organları içerisinde en lezzetli olanıymış. İnsan yüzlü sinek yutan insan çıldırırmış. Çünkü kafasının içinde, o sinek uçar dururmuş.

"Nasıl düzelirmiş?" diye sordu Haşi.

Yaşlı kadın "Düzelmez" diye yanıtladı.

"Peki, ne yapmak lazım?"

"İyi geçinmek gerek."

"Sinekle mi?"

"Evet, sinekle iyi geçinmek, karşılıklı konuşarak hareket etmek gerek" diyen yaşlı kadın güldü.

Uzaktan bir havlama sesi duyuldu. Haşi bağırarak ayağa fırladı. "Milk! Milk!" Uzakta mendireğin üzerinde beyaz bir nokta göründü. "Milk! Buradayım!" Haşi koşmaya başladı. Islak kayaların üzerinde kayıp, düşecek gibi oldu. Kısa boylu bir adam Milk'in zincirini tutuyordu. Zinciri iyice germiş, arka ayaklarının üzerinde şaha kalkmış havlıyordu. Kısa

boylu adam zinciri çözdü. Beyaz üzün tüylerini savura savura, Milk düz bir çizgi üzerinde koşmaya başladı. Mendirekten kayalıklara atladı, dalgaların uçuşan köpüklerinden kaçmaya çalışarak müthiş bir hızla yaklaşıyordu. Güzelim beyaz tüyleri akşam güneşinin altında ışıl ışıl parlıyordu. Haşi iki kolunu açarak Milk'i karşıladı. "Evet öyle, hiç değişmemiş!"

28

Hapishane eğitim gemisi Genç Yuyo, Hakodate limanı ikinci bölgesinde demir atmıştı. Liman içerisinde uygulama eğitimi yapılıyordu.

Altı makine bölümü kursiyeri motorların kontrolünü, dokuz güverte bölümü kursiyeri ise iki ekibe ayrılarak loran sinyalleri, radar ölçümleri ve denizcilik hukuku üzerine sözlü sınav oluyorlardı. Yüksek sesiyle güvertecilik kursiyerlerini yönlendiren, Genç Yuyo gemisinin kaptanı Eda idi. Eda, Sahil Güvenlik Kurumu çıkışlı suskun bir adamdı ve vücudu da pek iri değildi. Şehirde dolaşırken görülecek olsa, emeklilik maaşıyla geçinen ve her gün ancak sulu yemekler yiyebilen cılız bir ihtiyar sanılabilirdi ama gemiye bindiği anda yüzündeki ifade bile değişiyordu. Hapishanedeki derslerde Eda'nın gözkapakları neredeyse gözlerini kapatacak kadar sarkmış oluyordu. Kırışıklarla kaplı gözkapakları ağırlaşıyor mudur, yoksa acıyor mudur bilinmez, seçeparmağının ucuyla kaşımayı tik haline getirmişti. Gemiye binip de açık denize çıkınca, Eda'nın gözleri fıldır fıldır dönmeye başlıyor, keskin bakışları ortaya çıkıyordu. Sesi de kat kat güçleniyordu ama arada sırada, gemicilik personeli yetiştirme coşkusuna vücudunun yetmediği zamanlar da oluyordu. Normalde sessiz, dersler ve uygulama eğitimi dışında hemen hemen hiç konuşmayan bir adamdı. Gemide, Eda dışında makina dairesi şefi ve iki gardiyan, bir de Eda'nın kaptan yardımcısı bulunuyordu.

Motorlarını durduran Genç Yuyo dikine bir sallantıya kapılmıştı. Kiku daracık kamarada Yamane ve diğer arkadaşlarıyla deniz haritasının başına geçmiş, seyir defteri uygulama çalışmasındaydı. Seyir rotası, hızı, konum ölçümü, yön bulma, gündoğumu ve günbatımı saatleri, akıntı saat ve yönleri, akıntı hızı gibi alanlarda kayıt uygulaması çalışması. Şiddetle sallanıp duran geminin kamarasında masa başı çalışmasını sürdürmek insanın kendini kötü hissetmesine neden olur. Kiku ve Yamane sallantıya pek dayanıklı değillerdi. Yamane gönye ve pergeli bir kenara fırlatıp, temiz hava almak için kamaranın çıkışına yöneldi. "Yamane! Nereye gidiyorsun?" Seslenen Kaptan Eda'ydı. Yamane sararmış yüzüyle "Dışarı çıkıp Hakodate Dağı zirvesindeki bulutların durumuna bakmak istemiştim" diye yalan söyledi. "Sersem, seyir defteri çalışmasına devam et!" Sararmış yüzleriyle içlerindeki kusma isteğini bastırmaya çalışan Kiku ve Yamane'yi izlemek kaptan Eda'nın en büyük eğlencesiydi. "Deniz haritasına konsantre olursan deniz tutmaz. Deniz tutması insanı öldürmez ama deniz haritasını anlayamamak insanın ölümüne sebep olabilir." Nakagura kurtarma botunda çalışmış olmanın da deneyimiyle sallantıdan etkilenmiyordu. "Geminin sallandığını aklınıza getirmeyin yeter" dedi Yamane ve Kiku'ya. "Kaptanın söyledikleri doğru. Geminin sallantısını unutun. Dışarıdaki dünyayı, isterseniz kadınları düşünün, aklınıza başka şeyler getirmeye çalışın. Var gücünüzle. İşte o zaman deniz tutmaz." Deniz tutmasının ilk belirtisi olarak insanın şakakları uyuşurmuş gibi olur. Ağzın içi kurur, mide sıvısı boğazdan yükselmeye başlar. Kiku kusma hissini bastırarak çapraz veri çizelgesini okumaya çalışıyordu. Dayanamayacak gibi olunca "Iı" diyerek başını yukarı kaldırıyordu. Uzaklara, ufuk çizgisine bakarak kusma hissinin durmasını bekliyordu. Yanında akıntı zamanı ve yüksekliği ölçümü yapan Hayaşi çok rahatmış gibi bir yüz ifadesiyle Nakagura'nın

omzunu dürtüp, parmağıyla Kiku'yu işaret etti, gülüştüler. Sararmış yüzüyle pencereden ufuk çizgisine bakan Kiku'ya, Nakagura "Kiku, baksana" diye seslendi. Kiku başı yukarıya dönük halde Nakagura'ya baktı.

"Kiku, datura ne demek?" Kiku kaşlarını çattı. Bilmiyormuş gibi yaptı. "Uykunda bağırarak söylüyorsun. Hele dün o kadar gürültü çıkardın ki, hiç uyuyamadım. Önce ne söylediğini anlamadım ama öyle defalarca tekrarlayınca aklımda kaldı. Ne o datura? Yoksa hatun mu? Hatun ismiyse çok tuhaf bir ad seçimi" dedi Nakagura.

Kiku cevap vermeksizin bakışlarını tekrar çapraz veri çizelgesine yöneltti. Çapraz veri çizelgesi rota mesafesi ve seyir rotasına göre kırılmaların hesaplanması için kullanılır. 18.5 knotluk gemi 119 derece açılı bir rotada 45 dakika seyrederse paralel farkı, meridyen farkı ne olur? "Yahu Kiku, nedir bu datura?"

Nakagura'nın yüzüne bakınca bu dünyada ufacık bir sağlık durumu ya da hava değişikliği yüzünden cinayet işleyebilecek insanların olduğu çok iyi anlaşılabiliyordu. Hayaşi de benzeri bir izlenim bırakıyordu. Yamane de öyleydi. Yere düşen bir cam üzerindeki fotoğrafı anımsatıyordu. Arka planın sürekli akışından, havada tutacak bir şey olmadığından yere düştüğü anlaşılan bir fotoğraf. Bir sonraki anda parçalanacağı hissi. Ne kadar düşünülürse düşünülsün, nedeni belirsiz ama göz kırptıktan bir sonraki an kesici bir aleti karşısındakinin boğazına saplayıverirler. İşte bunları düşündürten yüzler.

Yağmur yağmaya başladı. Öğle yemeği sırasında da Nakaguralar ısrarla daturanın anlamını sormaya devam edince Kiku kız adı olduğu yalanını söyleyiverdi. "Esas adı mı değil mi, ben de bilmiyorum. Eskiden mankenlik yaptığına göre, o sıralarda kullandığı sahne adı olsa gerek" diye yanıtladı. Hayaşi, eskiden sukayağı hocalığı yaptığı sıralarda onun da bir mankenle yatmışlığı olduğunu söyledi, böbürlenerek. "Ba-

cakları ne kadar uzun olursa olsun, iş üzerindeyken hiç fark etmiyor. Bacaklarını tutarak deneyince ağır oluyor, köpek pozisyonuna getirince de bacaklar uzun ya, kalçalar yüksekte kalıyor, insanın çükü yetişmiyor."

Öğleden sonra uygulama tatbikatı yapıldı. Eskiden deniz ürünlerinin bolca bulunduğu bir alandı ama kalamar türlerinin tamamen yok olması üzerine deniz mezarlığı haline getirilmişti. Deniz mezarlığı dense de, ölüler olduğu gibi denize atılmıyordu. Önce cesetler yakıldıktan sonra kemikleri on beş santim ebatlarında küp şekilli kurşun bir kutuya konuluyor ve o kutu denize bırakılıyordu. Mezar satın almaya parası olmayanlar arasında bu yöntem yaygınlaşmıştı. Bu iş yapılacağı zaman din görevlileri de Genç Yuyo'ya biniyorlardı. Kurşun kutularda isimler ve numaralar yazılıydı. Limanda elden ele geçirilen kutular ambara istiflendikten sonra Ohana Burnu'na yöneldiler. Ambarı neredeyse dolduracak şekilde istiflenen kurşun kutular yüzünden Genç Yuyo'nun gövdesi yük limiti çizgisine kadar batmıştı. Ohana Burnu'nun biraz ilerisinde devlet tarafından işletilen deniz mezarlığı vardı. Karadaki istasyonda bir yetkili bulunuyordu. Sarı renkli bir şeritle denizin üzerinde beşgen bir alan sınırlanmıştı. Deniz üzerindeki dört şamandırada şöyle yazıyordu: "Sarı renkli şerit içerisine giren ya da ne sebeple olursa olsun bir şeyler atanlar vilayet yönetmeliklerine göre cezalandırılır." İstasyondan izin çıkması üzerine mezarlık alanına girdiler. Kaptan Eda motorların kapatılması ve demir atma emrini verdi. Kursiyerlerin tamamı tören elbiseleriyle güverteye dizildiler. Ambardan kutular çıkartıldı. Birer kutu alıp ayaklarının dibine koyarak dua ettikten sonra denize bırakılacaktı. Din görevlisi duasına başladı. "Göğün ışıklarıyla aydınlanan deniz anamızın koynunda, Tanrı'nın yarattığı dalgaların sesini dinleyerek huzurla uyuyun."

Kiku ve üç arkadaşı kendi aralarında kutuyu daha uzağa fırlatma yarışına girmişlerdi. Gülle fırlatmaya benziyordu. En

uzağa fırlatan elbette Yamane oldu, tören giysileri içerisinde Kiku pek rahat hareket edemiyordu. Dalgasız deniz yüzeyine ince bir yağmur yağıyordu. Yağmurun düştüğü gökyüzü, karşı kıyıdaki liman, açık denizde ortaya çıkıp üzerlerine gelen sis tabakası, iki gardiyanın yaktığı cenaze tütsülerinin dumanı, mahkûmların tören giysileri, tabutluk kutular. Her şey, ama her şey kurşuniydi. Sadece kutular denize düştüğünde bir an ortaya çıkan köpükler beyaz renkleriyle sıçrayıp kayboluyordu.

Gemideki tüm kutular denize bırakıldı. Gardiyanlar birer buket çiçek bıraktılar. "Limana dönüyoruz, motorlar tam yol, bütün kursiyerler görev yerine!" diye bağırdı Kaptan Eda. Kiku ve Nakagura pruvada çapayı çektiler. Gemi limana doğru yol almaya başladı.

Kiku karşı kıyıdaki mendireğe baktı. Bir noktaya odaklanıp, hızla el salladı. Nakagura farkına varınca ne olduğunu sordu. Kiku seçeparmağını uzatarak, kız arkadaşı olduğunu söyledi. "Hatun ha!" Kiku başını evet anlamında salladı. Nakagura karşı kıyıya baktı. "Şu kırmızı şemsiyeli olan mı?" Kiku bir kez daha el salladı. Nakagura da birlikte el salladı. Karşı kıyıdaki mendirek üzerinde hareketsiz duran bir kırmızı şemsiye vardı. Üzerinde yağmurluğu, elindeki dürbünüyle Genç Yuyo'yu izliyordu. Anemone'ydi. "Ne o Kiku, senin hatun Hakodate'ye mi gelmiş?" Hayaşi ve Yamane iskeleye yanaşıldığında tampon vazifesi gören eski lastikleri kucaklamış halde yanlarına geldiler. "Şuradaki, Kiku'nun hatunu" dedi Nakagura. "Haydi, hep birlikte adıyla seslenelim, hatun kesin sevinir" dedi Nakagura. Hayaşi ve Yamane de onun bu fikrine katılmışlardı. "Fırça yeriz" diye Kiku durdurmaya çalışsa da, üç adam el sallayarak bağırdılar. "Datura!"

Anemone sevinmiş gibi kırmızı şemsiyesini sallayarak onları yanıtladı.

* * *

Kiku mektup yazıyordu. "Sevgili Anemone. Nihayet bir hafta sonra tatbikat seferimiz başlayacak. Program sekiz konaklama dokuz gün şeklinde. Sonunda limandan çıkabileceğimizi düşündükçe içim içime sığmıyor. Uğrayacağımız yerler bir önceki sefer yazdığım gibi, değişiklik yok."

Kiku koğuşun camından giren güneş ışıklarının yerdeki hasırı ısıttığının farkına vardı. Hiçbir şey yapmadan oturduğu halde her yanından ter fışkırdığını hissetti. Bir çırpıda yerinden fırlayıp pencereye yapıştı, sadece ışık ve karanlık gölgeden oluşan manzaraya bakarak haykırdı. "Yaz gelmiş!" Yığılıp kalmış gibi uzanan Nakagura "Gerzek misin?" diye mırıldandı. Hayaşi ve Yamane güldüler. "Amma uçuk bir herifsin be! Yaz geldi, geçiyor bile." Kiku elleriyle saçlarını karıştırarak koğuşun duvarını defalarca tekmeledi. "Kafa şişirme be! Ne yapıyorsun?" Yamane anlamsız gözlerle Kiku'ya bakıyordu. "Yok, yazı unutmuşum sadece" dedi Kiku. "Yazı severim." Nakagura yattığı yerde dönerek dilini şaklattı. "Gerzek! Hapishanede yaz felaket bir şey. Pencereye baksana, pencereye! Sineklik tül yok ya, geceleri rezil gibi terlediğinde her yanını sivrisinekler ısırır. Cehennem gibi."

Gardiyan gözetleme penceresini açarak Kiku'yu çağırdı. "Kuvayama dışarıya, ziyaretçin var."

"Ziyaretçi mi? Lanet olsun! Her hafta geliyor be!" diye söylendi Nakagura, yattığı yerde doğrularak. "Datura abla da iyi hatun ama ha!" Kiku üniformasının düğmelerini ilikleyerek çıkmaya hazırlanınca, gardiyan "Kuvayama, kardeşinmiş" dedi.

"Kardeşim mi? Haşi mi gelen?" Kiku olduğu yerde çakıldı kaldı. Gardiyan evet anlamında başını salladı. "Dergilerde sık sık görüyorum. Şarkıcıymış, değil mi?"

"Görüşmek istemiyorum" diyen Kiku, koğuşa dönmek için hareketlendi. Gardiyan kolunu yakaladı. "Görüşsen iyi olur. Kardeşin hastaymış."

Görüşme odasında Haşi yoktu. Gözleri ve kaşları yukarıya doğru çekik yapılı bir kadın oturuyordu. Kiku yanlış gelmiş olabileceğini düşündü bir an. Kapıdan uzattığı başını geri çekmek üzereyken "Şey, ben Haşi'nin..." diye durdurdu kadın. Kiku, bir seferinde kadını televizyonda Haşi'yle birlikte gördüğünü anımsadı. Haşi'nin evlendiği kadın. Kiku sandalyeye oturmamıştı, ayakta dikiliyordu. "Az öncesine kadar burada benimle birlikte bekliyordu ama..." dedi gözleri ve kaşları yukarıya doğru çekik kadın, alçak bir ses tonuyla. Koyu kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını ısırarak, lütfen otur der gibi Kiku'ya baktı, avuç içiyle sandalyeyi işaret etti. "Senin sesini ve ayak seslerini duyunca, durdurmaya çalıştım ama tuvalete gideceğini söyledi. Herhalde korkuyordur. Haşi seninle yüz yüze gelmekten korkuyor." Niva, vücudunu hareket ettirdikçe birbirine karışmış sigara ve parfüm kokusu yayılıyordu. Kiku susmaya devam ediyordu. Niva ellerini çantasının altına koyup, bir tavana bir de giriş kapısına baktı. Niva için aradaki demir kafes örgü rahatlatıcı olmuştu. Paslanmış demir kafes, biraz olsun içindeki bunalımı hafifletiyor gibiydi. "Sen kimsin?" dedi Kiku. Niva bir an kaşlarını titreterek yüzünü kaldırdı. "Ben, Haşi'nin karısıyım" dedi, net bir ses tonuyla. Sürekli ağlamaklı bir hali vardı ama söylediği o tek cümleyle kendini toparlamıştı sanki. "Sanırım Haşi çok yoruldu. Geçen ayın sonundan beri öyle bir hali var. Aylar boyunca konser turnesindeydik. Sahnede şimdiye kadar olduğundan pek farklı değilmiş gibi görünüyordu. Başlangıçta, konserlerin gerginliğini atamıyor herhalde dedik, diğer ekip elemanlarıyla konuşurken. Gitgide hiç konuşmamaya başladı. Tüm gün boyunca sinir küpü gibi dolaşıyordu. Kyuşu'ya gittiğinde; memleketinize dönmek istediğini söyledi, ben de babanızın yanına gönderdim; geri döndüğünde epeyce kendine gelmiş gibi olmuştu. Sonra tekrar uyuyamadığını söylemeye başladı, uyku ilaçlarını öncesine göre çok daha fazla ar-

tırdı. Doktorlar esaslı bir muayene olmasının, çalışmalara ara vermesinin iyi olacağını söylüyorlar. Geriye çok az bir konser kaldı, iptal edip seyahate çıkalım diyorum ama hiçbir yere gitmek istemediğini söylüyor. Tersine, konser turnesi programının yoğunlaştırılmasını istiyor. Konserler sona erer-se öleceğini söylüyor. Sahneye çıkınca her zamanki aynı Haşi ama onun dışında sürekli odasına kapanıyor. Kendi kendine bir şeyler konuşarak odanın bir köşesinde kımıldamadan duruyor. Konuşmaya çalışınca yanıt bile vermiyor. Son zamanlarda, odasının penceresine siyah kâğıtlar yapıştırarak iyice karanlık bir hale getirdi."

"Odada ne yapıyor?"

"Kaset dinliyor. Şarkıcı olduğuna göre kaset dinlemesinin tuhaf bir tarafı yok ama o dinlediği kasetler, hayvan sesleri, yağmurun yağışı, rüzgâr, helikopter gibi şeyler. Memleketinizden getirmişti. Yeni film ve televizyonda kullanılan efekt sesi kasetleri de aldı. Sürekli onları dinliyor. Bir önceki gün seninle görüşmek istediğini söyledi. Nedenini söylemiyor. Zaten benimle artık hiç konuşmuyor."

Kiku'nun çenesi yavaşça açısını değiştirdi. Görüşme odasının çıkışına yöneldi. Orada birinin olduğunun farkına varan Niva da o tarafa döndü. Haşi üzerindeki devekuşu tüyünden yapılma beyaz ceketiyle orada dikiliyordu. Cebinden şeffaf bir kutuya konulmuş beyaz drajeler çıkardı. Kapağını açıp drajeleri avucuna boşaltarak ağzına götürdüğü anda Niva yerinden fırlayarak koluna yapıştı. "Yapma Haşi!" Drajelerden biri yere düştü, görüşme odasının zemininde yuvarlandı. Oval bir şekli vardı, Kiku pirinç tanesine benzediğini düşündü. Haşi hâlâ drajelerden bir kısmını avucunda sıkıyor gibiydi. Niva o elini açmaya çabalıyordu. Kiku yerinden kalktı. Kalkarken sandalyesi devrilince, çıkan gürültüyle Niva ondan tarafa döndü. Kiku çıkış kapısını yumruklayarak gardiyanı çağırdı. Haşilerden tarafa bir kez bile bakmaksızın dışa-

rı çıktı. "Yeterli mi?" diye sordu gardiyan. Suskunca başını sallayan Kiku yürürken her şeyi aklından çıkarıp atmaya çalışıyordu. Kadınla boğuşan Haşi'nin solgun yüzünü zihninden silmeye uğraştı. Haşi'nin yüzünü hiç öyle görmemişti. "Ne hale gelmiş" diye mırıldandı Kiku. Her an burnundan, ağzından ve kulaklarından kan fışkıracak, bir zaman Kazuyo'ya olduğu gibi kolları bacakları kaskatı kesilecekmiş gibi bir yüz. Ürkütücü ve soğuk. *Bir kez daha görmeyi asla istemem. Feci bir yüz. Ancak, suçlu kendisi, kendi yüzünden.* Gözlerinin önüne gelen Haşi'nin ince kollarından zihnini kurtarmaya çalışırken arka taraftan gelen haykırışı duydu.

"Kiku!"

"Geri zekâlı" diye mırıldanan Kiku yürümeye devam etti. "Seni çağırıyor. Gitmeyecek misin?" dedi gardiyan.

"Kiku!"

Haşi'nin kısa haykırışı koridorun iki yanında sıralanan hücrelerin kapılarını tırmalayarak yankılanıyor gibiydi. Önünden geçtiği her hücrede paniğe kapılmış Haşi'nin bir kopyası ara vermeksizin haykırıyormuş gibi bir his uyandı içinde. Kiku olduğu yerde durdu. Haşi'nin sesi kesilmişti. Ürperdi. Haşi'yi burnundan, ağzından, kulaklarından kan fışkırarak kaskatı kesilmiş halde hayal edince ürpermişti. Görüşme odasına doğru koştu. *Haşi, sakın ölme.* Var gücüyle koştu. Gardiyan kilidi açınca bir şey tarafından çekiliyormuş gibi odaya daldı. Haşi hayvanat bahçesindeki maymunlar gibi demir kafese yapışmış, gözleri koskoca açılmış, ağzının içinde çıtır çıtır sesler çıkaran bir şeyler geveliyordu. Dili ve dişlerinin arasında salyasıyla ıslanmış beyaz bir şeyler görünüyordu. Az önceki drajeler olmalıydı. Yanında dikilmiş, yüzünü elleriyle kapatan Niva'ya çenesiyle dışarı çıkması için işaret ediyordu. Bir Haşi'ye bir Kiku'ya bakan Niva ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Haşi. Beyaz bulanık salyası Ni-

va'nın yüzüne fırladı. Niva üzgün bir yüz ifadesiyle salyayı sildi. Omuzları titriyordu. Niva Kiku'ya baktı. Kiku o an iki kadının yüzünü anımsadı. Kazuyo ve öldürdüğü kadın. İkisinin de şu anki Niva'yla aynı ifadeye büründükleri anlar olduğunu anımsadı. "Çık dışarı!" diye Haşi bir kez daha bağırdığı anda Kiku tel kafesin ardından yumruğunu yapıştırıverdi. Kafese yüzünü iyice yapıştırmış haldeki Haşi arkadaki duvara kadar uçtu. Şaşırıp yanına gitmeye kalkan Niva'ya, Kiku "Kusura bakma ama bizi yalnız bırak" dedi. Haşi yerde gözlerini ovuşturuyordu. Kafesin paslı tozları gözüne kaçmış olmalıydı. Yalpalayarak ayağa kalktı. Ceketinin koluyla dudaklarını silerek tabureye oturdu. Devekuşu tüylerinden biri dudağına yapışmıştı.

"Neden vurdun?"

"Kadına karşı efelenmekten keyif mi alıyorsun?"

"Acımadı. Vücudum uyuşmuş durumda."

Haşi yere bakıyordu. O haliyle konuşmaya başladı. "Seni iyi gördüm. Doğduğumdan beri bana ilk kez vurdun. Başkalarına vurduğunu çok kez görmüştüm gerçi. Kiku, seni görmek istedim." Haşi sözlerine ara verdiği an Kiku'ya baktı. Şikâyet eder gibi gözlerle. *Alçak ses tonuyla konuşup yavaşça ve tedirgin bir ifadeyle karşındakine bak. Karşındakinin ifadesini yokla. Karşındaki kişi seni seviyor mu, nefret mi ediyor, nazik mi yoksa kötülük mü yapacak, anında yargını belirle.* Yetiştirme yurdu döneminden beri, çevresindeki yetişkinlerle iletişimi sayesinde Haşi'nin geliştirdiği savunma tekniği.

"Kiku, ben nasıl biriydim? Artık bilemiyorum. Nasıl biriydim ben?"

"Onu bırak da, senin burada ne işin var?"

"Değiştim mi ben? Sence değiştim mi? O zamanlarla karşılaştırınca farklı biri miyim? Hani şu birlikte bakmaya gitmiştik ya. Lise giriş sınavı sonuçları. Kazuyo da birlikte git-

mek istemişti ama tansiyonu düştü diye sabah sabah banyoya girince sadece ikimiz birlikte gitmiştik. Yanlış anımsamıyorsam, bir türlü otobüs gelmemişti de, vilayetin cipine binmiştik. Anımsıyor musun?"

"Adaya gitmişsin."

"Evet. Niva mı söyledi?"

"Milk iyi miydi?"

"Evet, beni hatırladı. Kesin seni de hatırlar. Haa, kurutulmuş meyveci nine söyledi, ben adanın gururuymuşum, sen de yüzkarasıymışsın."

Kiku sustu. Haşi dudaklarının kenarlarını yamultarak gülümsedi.

"Senin daha fazla çökmüş olacağını sanmıştım. Seni böyle iyi görünce çok şaşırdım. Mahkemede çok kötüydün. Herhalde iyice kötülemiştir dedim. Çökmüştür, birlikte düşünelim dedim. Eskiden ikimiz birlikte dinlemiştik hani, doktorun odasında. Bir ses. Sen bilmezsin elbette."

"Biliyorum."

Haşi şaşkınlık içerisinde yüzünü kaldırdı.

"Bize ses dinlettiklerini anımsıyor musun?"

Kiku evet anlamında başını salladı.

"Nasıl bir sesti?"

"Şu an unuttum."

"Ne zaman anımsadın?"

"Şu kadını vurduğumda. Sürekli kulaklarımdaydı. Şimdi kesildi gerçi."

Haşi bu sözler üzerine zangır zangır titremeye başladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı, sakin halini kaybetti. Telaşla cebinden çıkardığı hapları ağzına attı.

"Korkuyorum. Kendimin kim olduğunu anlayamadığım zamanlar var. Aynaya baktığımda bile kim olduğumu bilemediğim oluyor. Vücudum iki parçaya bölünmüş de ayrı ayrı hareket ediyormuş gibi. Ben on bin sinek arasında bir tane ol-

duğu söylenen insan yüzlü sineği yuttum. O insan yüzlü sinek, insan olarak yaşadığı bir önceki hayatında işlediği feci suçlar yüzünden bu yaşamında sineğe dönüştürülmüş. Kafamın içinde uçup duruyor, bana hükmetmeye çalışıyor. Haa tamam, mutlaka öldürmem gerekiyor. Ben, o andan sonra bir kez bile o sesi tekrar duyamadım. Sasaho'da ırmak boyundaki umumi tuvalette o sapık serserinin tacizine uğradığımda, o tipin kafasına tuğlayla kırıp öldürdüğümden beri o sesi duyamadım. Kafamın içindeki sinek bana berbat emirler veriyor. Dilimi kesmemi söylüyor. Kızın kıçına zincir sokmamı, sahneye çıkıp hayranlarımın suratına mikrofon ayağını çarpmamı... Ancak, her seferinde hiçbir şey olmuyor. Vücudum ikiye bölünmüş, başım da sürekli ağrıyor ya, işte o yüzden o sesi duymak istiyorum. Sürekli ne yaparsam o sesi duyabileceğimi düşünürken, sinek söyledi bana. En çok sevdiğim kişiyi öldürmem gerekirmiş. Ancak sevdiğim insanı kurban edince dileğim gerçekleşirmiş. Bunun ispatı da, oramı ağzına alan sapık serseriye karşı sevgi duymuş olmalıyım, o tipin kafasına vurup da öldürünce ilk kez o sesi duyabildim. Öyle ya, Kiku sana da öyle oldu değil mi? O kadın senin annendi değil mi? O kadını öldürünce o sesi duyabildin işte. Öyleyse sinek doğruyu söylüyor. Sevdiğim bir insanı öldürmeliyim. Bu dünyaya hükmeden şefkatli bir Tanrı değil, suçluların şahı. O yüzden, ondan bir şeyler dileyebilmek için kötülük yapmak lazım. Öyle, elbette öyle. Niva'yı öldürmeliyim. Şimdi benim çocuğuma hamile. O yüzden, Niva'yı öldürürsem karnındaki çocuğu da öldürmüş olacağım. Öyleyse o sesi iki kez duyarım. Değil mi Kiku? Sence de öyle değil mi?"

Gardiyan "Zaman doldu" diye seslendiğinde Haşi seri hareketlerle tabureden kalkıp çıkmak için hareketlendi. "Sağ ol Kiku, çok iyi anladım." Gardiyan bir kez daha zamanın dolduğunu söyleyerek Kiku'yu uyardı. Kiku ne yapacağını bilemez halde oturduğu yerde donakalmıştı. "Kal sağlıcakla" di-

yen Haşi görüşme odasından çıktı.

"Bekle! Dur! Haşi!"

Gardiyan Kiku'nun koluna yapıştı. "Zaman doldu Kuvayama. Hem de üç dakika geçti bile!" Kiku'nun aklına Niva'yı çağırmak geldi. Adını bilmiyordu. "Teyze! Teyze!" diye bağırdı. Niva içeriye girdi. "Haşi çok sevinmiş gibiydi. Teşekkür ederim." Gardiyan Kiku'yu kolundan çekerek dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

"O tip, Haşi çıldırmış. Ne oldu ona? Onu kim bu hale getirdi? Tamamen çıldırmış."

Görüşme odasına iki gardiyan daha gelerek Kiku'yu kollarından yakaladıkları gibi sürüklemeye başladılar. Niva olduğu yerde kalakalmıştı. Kiku koridorda sürüklenirken "Biz ne yaptık?" diye mırıldandı. *O da kendi çapında elinden geleni yapıyor.* Kiku, Haşi için duyduğu acıma hissini bir türlü silemiyordu. İçinde bir öfke yükselmeye başlamıştı. *Tanımadığımız tipler kalkıp gelmiş, bize kafalarına göre laf söylüyor. Evet, öyle, değişen hiçbir şey yok! Bizim emanet dolabında haykırmaya başladığımız andan beri hiçbir şey değişmedi. Devasa bir emanet dolabı içerisinde havuz ve park var. Evcil hayvanlar, çıplak insanlar ve bando, müze, sinema perdesi, akıl hastalıkları hastanesi hazırlamışlar bizim için, yaşadığımız o devasa emanet dolabı içinde. Maskeleri bir bir yırtıp, içimizdeki istekle ilerleyince karşımıza duvar çıkıyor. Tırnaklarımızla tırmanıyoruz duvara. Aşmaya çalışıyoruz. Duvarın tepesinde sırıtan o tipler bizi tekmeleyip tekrar indiriyor aşağıya. Kendimizden geçiyoruz, ayıldığımızda kendimizi bulduğumuz yer ya akıl hastanesi ya hapishane. Duvarı çok güzel gizlemişler. Şirin köpek yavrularının tüyleri, süs bitkileri, havuzun suyu, tropik balıklar, sinema perdesi, sergi resimleri, çıplak kadınların yumuşacık vücutlarının ardında duvar var. Bekçileri gizlenmiş, göz karartıcı bir yükseklikte gözetleme kulesi. Kurşuni bulutlar bir anlığına dağılıp da duvarın ve*

gözetleme kulesinin farkına vardığımız anda artık öfkelenmenin ya da korkmanın hiçbir faydası yok. Dayanılmaz bir öfke ya da korkuyla harekete geçip bir şeyler yapınca, bizi bekleyen akıl hastanesi, hapishane, kurşun kemik kutusu oluyor. Bir tek yol var. Görebildiğimiz her şeyi bir anda un ufak edip sonra tekrar eski haline getirmek. Yok etmekten başka yol yok.

Kiku bir an aklına gelince "Haşi!" diye bağırarak görüşme odasına doğru koşmaya çalıştı. Gardiyanlar çekip durdurdular. "Haşi! O ses kalp atışı sesi. Duyuyor musun Haşi! Seni doğuran kadının kalp atış sesi!" Kiku'nun haykırışları koridorda yankılandı.

"Kuvayama, çıldıran esas sensin herhalde" dedi gardiyan, gülerek.

* * *

Anemone düz duvar gibi yükselen kayalığın üzerinde durmuş, elinde dürbünle Genç Yuyo'nun limandan çıkışını izliyordu. Acaba, Kiku nasıl firar edecekti?

İki gün önce pastanedeki işinden ayrılmıştı. Noriko onu özleyeceğini söyleyerek ağlamıştı. Beraber çalıştığı dört arkadaşı uğurlama partisi yapmışlardı. Restoranda bir köşeyi tutmuş, her biri birer hediye vermişti. Mendil seti, anahtarlık. Noriko renkli kâğıda sarılı bir kitap hediye etmişti. "Bu kitaptaki kız biraz sana benziyor" dedi. "Genç yaşında para ve üne kavuşan bir yazarın karısı olup, işi eğlenceye vurduran ve sonunda çıldıran Zelda adlı bir kız."

"Neresi benziyor?" diye sordu Anemone. "Ben pek zeki değilimdir ama çıldıracağımı hiç sanmıyorum. Neremiz benziyor acaba?" Noriko bir an düşündükten sonra "Öncelikle, hem sen hem de Zelda çok güzelsiniz" dedi. "Sen pek zeki olmadığını söylüyorsun ama bence çok zekisin. Ayrıca güzelsin. Yine de, bir şeyler eksik gibi, önemli bir şeyler. Kek yapar-

ken, vanilya tozunu unutmak gibi bir şey" dedi Noriko, kayısı jöleli hoşafını içerken. "İyi ama herkesin bir tarafı eksiktir. Mükemmel insan diye bir şey var mı?" diye diğerlerinden biri araya girince, hep birlikte "Öyle elbette" diyerek başlarını salladılar. "O anlamda değil" diyen Noriko, boğazına takılan jöleyi öksürerek çıkardıktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Yanında durup baktıkça, aptal olduğunu düşündüğünüz, nefret duyduğunuz, mutsuz olacağını bildiğiniz ama yüreğinizin derinliklerinde hayranlık duyduğunuz kadınlar yok mudur? Anemone de öyle bir kadınmış gibi geliyor bana. Öyle bir kadındır umarım." Anemone, bir şekilde övüldüğü düşüncesiyle "Sağ ol" dedi. "Sağ ol, ama ben çıldırmam."

Kiku'nun söylediği her şeyi yapmıştı. Öncelikle on kadar sivil elbise; mümkün olduğunca göze batmayacak bir arabayla Genç Yuyo'nun demirlediği yerin yakınlarında bulunmak ama arabayı Kiku bir görüşte anlayacak şekilde ayarlamak; yiyecek malzemesi ve su; büyüklerinden motorlu şişme bot; Tokyo'ya yakın sıradan bir özel denizcilik şirketinden alınmış dalış malzemeleri.

Genç Yuyo açık denizde görünmez oldu. Anemone terden vücuduna yapışan bluzunun cebinden anahtarları çıkarıp parmaklarının arasında fırıl fırıl çevirerek arabaya yöneldi. Dört çekişli Land Rover. Kırmızı arabanın yan tarafına DATURA diye yazmıştı. Kiku nasıl firar edecekti acaba? Motoru çalıştıran Anemone Genç Yuyo'nun demir atacağı ilk noktaya doğru yola çıktı.

Camı açtı. İç çamaşırlarına kadar terden sırılsıklam olmuştu. Güneşin altında kızgınlaşan yoldan çıkan buğu uzaklardaki manzaranın yamulmasına neden oluyordu. Bu mevsim geldiğinde timsahı sürekli sevincinden kuyruğunu şaklatıp dururdu. Kiku'yla ilk karşılaştığında da mevsim yazdı. Noriko'nun verdiği kitap muavin koltuğunda duruyordu. Kiku'ların Genç Yuyo'yla yola çıkacakları zamana kadar canı

sıkılınca açıp okumaya çalışmıştı ama harflerin küçüklüğü yüzünden başı ağrımış, hemen bırakmıştı. Pencereden giren rüzgârla kitabın sayfaları açıldı. Kırmızı ışıkta durduğunda Anemone sağ sayfadaki bir satırı okudu. Cümle hoşuna gitmişti, yüksek sesle tekrarladı. "Ciddi kızların cazibesi olmaz. O yüzden ciddi olmak istemem."

29

Niva hamileliği nedeniyle yoga kursuna gitmeye başlamıştı. Konser turnesi tamamen bitip, yeni kaset kaydına kadar üç haftalık tatile giren Haşi'de feci bir halsizlik başlamış, Niva'yı o ana kadar olduğundan çok daha fazla yormuştu. Stres ve uykusuzluk yüzünden bebeği düşürmekten korkan Niva, ilaç kullanmadan sakinleşmenin çaresini yogada arıyordu. Haşi kapkaranlık hale getirdiği odasına şezlong koymuş, gün boyu hiçbir şey yapmadan uzanıp yatıyordu. "Birileri peşimde" diyordu. "Ama kaçmamın faydası yok. Nasıl olsa yakalayacaklar." Fakat henüz Haşi'nin bir zararı yoktu. Saldırganlaştığı ya da kendine zarar vermeye kalkıştığı olmuyordu, miktarı çok az da olsa yemek yiyordu. Niva hâlâ konserlerin gerginliğinden kaynaklandığına inanıyordu. Haşi'nin durumu hakkında Mr. D'yle konuşunca, sinir hastalıkları hastanesine yatırmasını söylemişti. Haşi'nin hastanedeki halini televizyonda göstermek niyetindeydi. Son zamanlarda düşme eğilimi gösteren Haşi'nin kaset satışlarının da ruhsal sorunları gündem yaratırsa çıkışa geçeceğini düşünüyor olmalıydı.

Toru ile Matsuyama ziyarete geldiler. Haşi, şaşırtıcı bir şekilde karanlık odasından çıkarak iki adama hoş geldiniz dedi. Toru hediye getirmişti. Bir mızıka. "Kendini kötü hissettiğin anlarda müzik aletleri çalmak çok iyi gelir" dedi Toru. Haşi sevinerek hemen çalmaya başladı. G Blues. Matsuyama duvarda asılı gitarı aldı, Toru da yerdeki bongoyu düzeltip çal-

maya başladı. Ani bir doğaçlama olmuştu ama Niva neredeyse sevincinden ağlayacaktı. Haşi gözlerini kapatmış, kendini kaptırmış halde mızıka çalıyordu. Haşi'nin bu halini uzun zamandır görmemişti. Konserlerde de çalmak isterse, yakın bir zamanda konser düzenlemeyi geçirdi aklından. Toru Blues'a uydurarak, trenle gezmeye devam eden pek fazla satılmayan sanatçının şarkısını söylüyordu. "Gecenin karanlığında ıssız bir istasyondayım/tuval bezinden yaptığım yırtık pırtık çantam vagonun üstünden sarkıyor/Gece ışıklarının vurduğu peronun betonuna usulca indiriyorum/usulca indirmesem içindeki klarnetim bozulacak./Zaten tuşları çatlamış, bir de bozulursa klarnetim/herhalde Kızılderili bıçağımla boğazımı keserim./Elimden klarnetimi alsalar/sadece parantez bacaklı bir ihtiyarım./Trenin ışıkları uzaklaşıyor./İki ışık, biri kırmızı diğeri mavi./Kırmızısı benim yüreğim/mavisi eski sevgilimin./İkisi yan yana benden uzaklaşıp gidiyor."

Niva alkışlayınca Toru utangaçça gülümsedi. "Haşi yahu, ne zaman mızıka çalıştın?" diye sordu Toru. Haşi onun sesini duyamayacak kadar kendinden geçmiş gibi çalıyordu. "Bu seferki konserde mızıka çalsan iyi olmaz mı?" dedi Matsuyama. Haşi hafifçe başını salladı. Müthiş bir hızla "Midnight Rambler" çalıyordu. Niva, belini hafifçe bükmüş mızıka çalan Haşi'ye baktıkça unutup gittiği bir şeylerin içinde yeniden canlanmaya başladığını hissetti. Haşi'nin şarkısını ilk kez dinlediği, onunla ilk seviştiği an. Kendisini affedebildiğini, kendini serbest bıraktığını, kendine karşı nazik olabileceğini hissetmişti. O an Haşi ışık saçan bir küre gibiydi. Kimsenin yardımı olmadan parıldıyor, Niva yumuşak bir ışık zarıyla sarmalandığını hissediyordu. Kendinden yaşça çok küçük bir erkeğin onu öylesine çekmesine bir türlü inanamamıştı. O zaman bir an o genç erkeğin kendisinin bilmediği bir cehennemden sıyrılıp da geldiğini düşünmüştü. O cehennemin anılarını dindirmeye çalışan dalgaları kabarmış, başkalarına da

ulaşacakmış gibi gelmişti. Şimdi öyle düşünmüyordu. Haşi cehennemi görmüş, içinden sıyrılıp gelmiş biri değildi. Kendi içerisinde bir iç organ gibi cehennem besleyen biriydi. Ses tellerini titreştirerek kendi cehennemini ortaya çıkarıyor, kusuyor, bir şekilde dengeyi sağlamaya uğraşıyordu. "Ben biraz yoruldum" dedi Toru, Matsuyama'ya. "Çay yapayım" diyen Niva mutfağa geçip su koydu. Bongo duyulmaz oldu, gitar sesi de kesildi. Sadece Haşi'nin mızıkası devam ediyordu. Niva kendi kendine "Çok sevinçli olmalı" dedi. Elma soyarken Matsuyama mutfağa geldi. Matsuyama'nın bakışları yere çakılıp kalmıştı, üzüntülü bir hali vardı. "Haşi'ye ne oldu?" diye sordu. "Biraz yorgun ama siz gelince, uzun bir aradan sonra ilk kez böylesine neşeli görüyorum." Matsuyama hayır anlamında başını sallayarak "O neşeli falan değil, anormal" diye mırıldandı. "Gidip bir baksana. O tip dudakları parçalanıp kanatacak şekilde çalıyor. Toru bırakmasını söylediyse de duymuyor bile." Matsuyama ve Niva Haşi'nin yanına döndüler. Toru koltuğa oturup ellerini iki yana açarak çaresiz kaldığını söyledi. Haşi'nin dudaklarının çevresi kıpkırmızı olmuştu. "Haşi!" diye bağırdı Niva. Tepki gelmedi. "Zorla alayım mı elinden?" dedi Toru. "Bu gidişle dudakları paramparça olacak, doğru dürüst yemek bile yiyemez." Niva başını sallayarak "Tamam, olur" dedi. Toru Haşi'ye yaklaşarak elini mızıkaya uzattığı anda Haşi'nin tekmesi karnına gömülüverdi. Arkasına dolaşan Matsuyama'nın farkına varan Haşi pencereye yaklaşarak sırtını duvara verdi. Toru üzerine atıldı. Saçlarından yakalayarak yere yatırdı. Yere yıkıldığı halde mızıkayı bırakmayan Haşi dudaklarına iyice yapıştırdı. Matsuyama mızıkayı almaya çalışıyordu. Haşi çalmaya devam ediyordu. Mızıkanın sesine karışan hırıltılar yüzünden Niva kulaklarını kapadı. Boğazlanan bir hayvanın inlemelerini andırıyordu. Matsuyama alnı boncuk boncuk terleyen Haşi'nin elinden nihayet mızıkayı kapmayı başardı. Mızıka ka-

na bulanmıştı. "Sersem herif! Derdin ne senin?" dedi Matsuyama, ağlamaklı bir sesle. Mendiliyle Haşi'nin dudaklarını sildi. "Öyle aptalca şeyler yapma." Haşi, derisi yırtılan dudaklarını oynatarak, gözlerini tavandan ayırmadan "Popstar dediğin böyle bir şey değil midir?" dedi.

Akşam, Haşi pencereden dışarıya bakıyordu. Niva, Haşi'yi hastaneye yatırmanın doğru olup olmayacağını düşünüyordu. Matsuyama ve Toru da tedavi olmasını önerdiler. "Yabancı ülkelerden birine yatırmak daha iyi olur." Niva, hangi hastaneye yatırırsa yatırsın, Mr. D'nin kameraman ve muhabir ordusunu üzerlerine salacağını biliyordu. Haşi'nin saklanabileceği bir yer bulmak söz konusu değildi. Haşi gizlenme hakkını satarak ünlü olmuştu. Niva, Haşi'yi ancak Haşi'nin kendisinin kurtarabileceğini düşündü. *Ben Haşi'nin içinde taşıdığı cehenneminde onun yanında olmalıyım. Haşi'yle birlikte mücadele etmek zorundayım. Bunu yapabilir miyim acaba? Herhalde şu an cehennemi tarafından yutulmak üzere olan Haşi'yle benim mücadele etmem gerekiyor.*

Haşi'nin bakışları apartmanın önünden geçen yolda bir noktaya kilitlenmişti. Yolun üzerinde kurşuni bir leke vardı. Ezilmiş bir kedi ya da köpeğin leşi. Vücudunun yapısına bakılacak olursa, muhtemelen kediydi. Haşi uzun uzun bakıp durdu ama aniden evden çıktı. Niva ne yapmaya gittiğini çok iyi biliyordu. Kedinin leşini yoldan alıp gömmeye gitmişti. O ana kadar birçok kez, kelebek, karafatma ve fare ölülerini götürüp gömmüştü. Bir süre sonra Haşi sararmış bir yüzle geri döndü. Niva onu görmemiş gibi yaparak yatak odasına geçti. Hamilelikte dikkat edilmesi gereken noktaları anlatan kitabı bir süre okuduysa da, uykuya dalıverdi.

Tuhaf bir hisle uyandı. Haşi yatağın yanında duruyordu. Niva korkusundan neredeyse çığlık atacaktı. Haşi'nin tüm vücudu hafif hafif titriyordu. Niva cesaretini toplayarak dik dik Haşi'ye baktı. "Niva, çocuğum iyi mi?" dedi Haşi, alçak bir ses-

le. "Çocuğumun ölmesinin daha iyi olacağını düşünmüyor musun? Çocuğa örnek olamam, ona danışmanlık edemem. Niva kafamın içinde bir sinek var. İnsan yüzlü bir sinek. O yaratık bana emirler veriyor, Niva'yı öldür diyor. Bir ses var. O sesi duymak istiyorum. Kiku da söylemişti gerçi, o sesi ancak sevdiğim bir insanı öldürürsem duyabilirmişim. Sevdiği insanı öldürdü diye feci bir ceza alan o insan yüzlü sinekle aynı kaderi paylaşmazsam o sesi duyamam. Ben o sesi duymak için doğdum. Kedinin ölüsünü çiçekliğe gömdüm. Evet kelebeği de saksıya gömmüştüm. Seni ve çocuğu öldürsem bile cezam hafif olur. Çocuğumun ölmesi çok daha iyi." Boynundaki tüyler diken diken olan Haşi, Niva'nın şişkin karnına doğru bakıyordu. Tir tir titriyordu. "Öldürmek istemiyorum. Öldürmek istemiyorum. Niva, öldürmek istemiyorum ama öldürmezsem o sesi duyamam, insan yüzlü bir sinek olamam. Ancak sinek yüzlü bir insan olarak kalırım." Haşi'nin koskocaman açılan gözleri kanlanmış, bulanıklaşmıştı. Niva'nın korkusundan sözcükler boğazına düğümlenip kalıyordu. Korkuyla var gücüyle mücadele etti, ses çıkartmaya çalıştı. Boğazı acıyor ama ses çıkmıyordu. Niva ölmeyi göze almıştı. Bebekle birlikte. Haşi'yi sevmediğini hissetti. O ana kadarki korkusunun Haşi'nin katil olmasını istememekten kaynaklandığının farkına vardı. Vücudu aniden hafifledi. Haşi'nin yüzü çok çirkin gelmeye başlamıştı. Karnının altından yükselen bir dalga boğazını yırtarak yükselip ağzından dışarı fırladı. Niva haykırıyordu. "Çocuğun ölmez!" Haşi bir anda kaskatı kesildi. "Senin çocuğun ölmez! İsterse yumurta halinde lağıma akıtılsın, hayatta kalır! Emanet dolabında hayat bulmuş bir adamın çocuğu o. Asla ölmez! Sonra da büyür, gelir seni bulur. Sinek haline gelmişken bulur seni. Ayağının altında eziverir."

30

Okyanusa açılan Genç Yuyo, Honşu kıyısı boyunca güneye inmeye devam etti. Mürettebat, gemi kaptanı, makine dairesi şefi, güverte şefi, telsiz dairesi şefi, kaptan yardımcısı, iki gardiyan olmak üzere yedi kişiydi. 15 mahkûmla birlikte gemide toplam yirmi iki kişi vardı. Güverte mangasındaki dokuz kişi nöbetleşe dümeni idare ediyorlardı. Dümen odasına altı kişi birlikte giriyordu. Kaptan Eda, telsiz dairesi şefi, dümeni alan kursiyer, radar ve diğer ölçüm ekipmanını kontrol eden kursiyer ve harita okuyan iki kursiyer. Kiku ikinci gün dümene geçti. Yamane seyir radarı ve yön belirleme cihazının başına, Nakagura ile Hayaşi ise deniz haritasının başına geçtiler. Daha önceki yıllarda tatbikat gezisi kalamar avı gibi balıkçılıkla ilgili oluyordu ama balıkçılık kooperatifiyle yapılan görüşmeler sonunda bu uygulamaya son verilmişti. Şimdi ise gemi idaresi ve seyir teknikleri üzerinde yoğunlaşan bir tatbikat haline gelmişti.

Dümen tatbikatı içeriğinde can kurtarma operasyonu da yer alıyordu. Gemiden bir mürettebat suya düşecek olursa yapılacak müdahale. Kaptan Eda, Nakagura'ya geminin konumunu sordu. "Doğu boylamı 42 derece 39 dakika, kuzey enlemi 40 derece 44 dakika." Aniden güverte personeli megafonla can kurtarma operasyonunun başlayışını bildirdi. "Sağ küpeşte yönünde suya düşen var!" "Anlaşıldı" diye bağıran Kiku, motorları orta yola indirip, sağ tarafa doğru geniş bir manev-

ra yaptı. Motor pervanesinin kazazedeyi biçmemesi için geminin kıçını kazazededen uzaklaştırmak gerekiyordu. Sonra yeniden motorlara tam yol verip, kazazedenin yerini tespit ettikten sonra cankurtaran simidi atıldı. Kazazedeyi sürekli kontrol ederek, rüzgâr altı yönünden kurtarmaya yöneldi. Kazazedenin yirmi ila otuz metre uzağında motorları yarım yola çekip, rölanti halinde ilerledi. Kazazede mutlaka sağ tarafa gelecek şekilde yaklaşmak gerekiyordu. Denizin yüzeyinde kazazede yerine kırmızı bir deniz topu vardı. Kiku başarısız oldu. Rüzgâr ve dalga unsurlarını hesaba katmamıştı. Limandaki tatbikatlarla farklı olarak açık denizde rüzgâr ve dalgalar güçlüdür. Kazazedeye yaklaşırken dalga ve rüzgârı mutlaka sol küpeşteye almak gerekir. Kiku manevrasında sağ küpeşteye almıştı. Sağ küpeşteden gelen dalga ve rüzgâr yüzünden gemi kazazededen gitgide uzaklaşmaya başladı.

"Ne oldu Kuvayama? Zor mu geldi?" diye sordu Kaptan Eda, gülerek. Kiku rüzgâr ve dalganın o kadar güçlü olacağını tahmin edemediğini söyleyerek özür diledi. Kaptan Eda, Hayaşi'den meteoroloji haritasını okumasını istedi. Hayaşi hemen yanıtladı. "Ogasawara yönünde yüksek basınçlı hava akımı var, güney yönüne rüzgâr esiyor. Sibirya güneyinden yüksek basınçlı soğuk hava dalgasının güneye yöneleceği tahmin ediliyor." Kaptan Eda başını sallayarak dinleyip "Böyle durumlarda en fazla tedbir alınması gereken şey nedir?" diye sordu. "Ani esen rüzgârlardır!" diye Nakagura bağırarak yanıtladı. Telsiz dairesi şefi, Şiogama 2. Bölgesi'nin açıkladığı deniz tahminini kaptana rapor etti. "Zayıf bir tayfun oluşmuş. Okinava güneyi açıklarında okyanus üzerinde sönmesi bekleniyor."

Deniz sütlimandı. Arada sırada uçan balıklar oynaşıyordu. Güvertede hafif bir rüzgâr esiyordu ama dümen odasının içerisi sıcaktı. Nakagura ve Hayaşi'nin boynunda biriken terler deniz haritasına damlıyordu. Kiku teri gözlerine girmesin di-

ye alnını kolunun yeniyle silip, dik dik topaç pusulasına bakıyordu.

Miyagi İli, Sunosaki Limanı. Üçüncü gece konaklayacakları yer. Genç Yuyo kurşuni depoların sıralandığı rıhtıma yanaştı. Gemiyi halatlarla rıhtıma bağlayan mahkûmlarda bir heyecan vardı. Bu akşam cezaevi dışında görüş günüydü. Önceden akrabaları ya da tanıdıkları başvuruda bulunan mahkûmlarla sınırlı olmak üzere akşam yemeği sonrasında bir saat görüş izni verilecekti. Güneş battıktan sonra görüşmeye gelenler rıhtımda toplanmaya başladı. İskelenin ardındaki yol üzerinde iki gardiyan, kaptan yardımcısıyla birlikte kişi sayısı ve kimlikleri ellerindeki dokümanla karşılaştırıyorlardı. Birbiri ardına mahkûmların isimleri okundu. Kiku dışında kalan tüm mahkûmlar rıhtıma çıktılar. Yamane için kucağında bebekle bir kadın, herhalde karısıydı; Hayaşi için genç bir çift, ağabeyi ya da ablası eşiyle birlikte gelmiş olmalıydı; Nakagura'nın ise annesi gelmişti. Adı okunduğunda, Nakagura bir an tereddüt etmişti. Pek sevinmiş gibi değildi. Yamane bebeği kollarının arasına almış havaya kaldırıyordu.

Kaptan, güvertede bir başına kalan Kiku'ya yaklaştı. Gülüşmelerin ve sevinçli seslerin yankılandığı rıhtıma bakan Kiku'ya "Kendini yalnız mı hissediyorsun?" diye sordu. Kiku yanık tenli kaptanın yanaklarına bir süre baktıktan sonra "Hepsi çok keyifli görünüyor" dedi.

"Sen öksüzmüşsün, değil mi?" Suyun yüzeyine vuran sokak lambalarının ışıkları, salınarak Kiku ve kaptanın yüzüne yansıyordu. "Öksüzlüğün bir sürü çilesi vardır herhalde." Yüzlerini aydınlatan güçlü ışığın desenleri salınmaya devam ediyordu. Sanki desenle birlikte yüzlerindeki ifade de değişiyormuş gibi oluyordu. "Tanıdıklarım arasında iki öksüz vardı. İkisi de kendilerini genç yaşta aylaklığa vurmuştu. Çok zaman geçti üstünden. O zamanlar durum şimdikinden çok farklıydı. Sadece öksüz olduğunu söylediği anda büyük şir-

ketlerin iş başvurusunu reddettiği dönemlerdi. Tanıdığım o öksüzlerin ikisi de çok üçkâğıtçıydı. Yaşamlarını devam ettirmek için üçkâğıtçılıktan başka çareleri olmadığını söylerlerdi. Öksüzlerin iki ayrı türü olurmuş. Canla başla direnenleri ve insanların yüzlerindeki ifadeyi okuyarak aldatanları. Kuvayama sen hangi türe girersin acaba?"

Kaptanın kısık ses tonunun tuhaf bir rahatlatıcılığı vardı. Gündüz yaptıkları seyirin yorgunluğunu ve vücudun sıcaklığını denizden gelen rüzgâr alıp götürüyordu. "Öyle ya, kendin anlayamazsın elbette. Yine yalnız günler geçirmiş olduğun gerçeği değişmez." Kiku susuyordu. "Kuvayama bak!" Kaptan rıhtımda iskelede toplaşan gölgeleri parmağıyla işaret etti. "İşte bu aile. Benim de iki kızım var. Yakınlarda bir de torunum oldu. Kuvayama, aile kur. Senden başlayacak bir aile."

Kiku gölgeler arasında Yamane, Nakagura ve Hayaşi'yi aradı. Hayaşi iskelede yere oturmuştu. Işığa tuttuğu kâğıt parçası gibi bir şeye bakıyordu. Fotoğraftı herhalde. Yamane bebeği omuzlarına almıştı. Eliyle Kiku'yu çağırdı "Hey! Kiku biraz gelsene!" "Haydi, yanlarına git" dedi kaptan, Kiku'nun omzuna vurarak. "Kiku, bak bu benim oğlum!" Yamane gururla bebeği Kiku'ya gösterdi. "Bunu gerçek bir denizci yapacağım. Biliyor musun? Bu daha bir yaşına bile girmediği halde yüzebiliyor." Yamane yüz hatları iyice yamulmuş bir halde gülüyordu. Kiku bebeğe yaklaşıp, kulağını kundağa sarılı bebeğin göğsüne koydu. Şaşıran bebek ağlamaya başladı. "Duyabiliyor musun?" diye sordu Yamane. Kiku evet anlamında başını salladı. Yamane bebeği havada sallayarak şarkı söylemeye başladı. "Ben denizlerin çocuğuyum/beyaz dalgaların./Sahildeki rüzgâra kapılmış çamlıkta..." Şarkıya eşlik edenler gitgide çoğaldı. Kaptan önce gülümseyerek dinliyordu ama sonunda güvertede dikilerek yüksek perdeden eşlik etmeye başladı. Kiku da söyledi, alçak bir sesle. Şarkı bittiğinde bir alkış koptu.

Kiku yolda güçlü bir ışığın aktığını fark etti. Farlar deponun duvarlarını aydınlatıp, iskeledeki gölgeleri iyice güçlendirdikten sonra kayboldu. Kıpkırmızı Land Rover, göz açıp kapayana kadar geçip gitti. Her yanı kurşuni dumanlarla kaplı limanın nemli gecesini o Land Rover bir anlığına sarsmıştı. Anemone olmalı, dedi Kiku kendi kendine. Hemen yakında bir yerlerde olması gereken Anemone'nin ıslak ama sıcak, ucu sivri dilini anımsadı.

Kursiyerler ambarda kurulan ranzalarda uyuyorlardı. On metre kadar dar bir alan içerisine beş katlı üç sıra ranza konulmuştu. Yattıkları yerde dönmeleri bile neredeyse imkânsızdı. Görevliler kamarada yatıyor, gardiyanlar dönüşümlü olarak güvertede nöbet tutuyorlardı. Mahkûmların çoğunu uyku tutmamıştı. Uzun bir aradan sonra yakınlarıyla buluşup heyecanlandıkları için ve ambardaki nemli sıcak hava yüzünden. Ambarda pencere yoktu. Yukarıdaki ambar kapağı açıktı ama oradan da hiç rüzgâr gelmiyordu. İç çamaşırları ve pijamaları terden sırılsıklam olmuştu. On beş kişinin birlikte nefes alıp vermesi ambardaki nemi iyice ağırlaştırıyordu. Hafiften bir hıçkırık sesi geliyordu. Kiku ortadaki ranzanın üçüncü katındaydı. Yanındaki Yamane elini uzatarak Kiku'nun omzunu dürtüp sağ kıyıdaki en alt katta yatan Nakagura'yı parmağıyla işaret etti. Yüzünü yastığa gömmüş, ağlıyor gibiydi. "Anneannesi ölmüş" diye Kiku'nun kulağına fısıldadı Yamane. "Bu tip anneannesinin elinde büyümüş. Annesiyle bir şeyler tartışıyorlardı. Yazık yahu." Kiku konuyla ilgilenmediği, uyumak istediği anlamında bir hareket yaptı. "Uyumak ne kadar güç olursa olsun, uyumazsak yarın zorlanırız." Yamane başını evet anlamında salladı. Nakagura'nın ağlaması uzun süre devam etti.

Bu liman son nokta olacak şekilde, Genç Yuyo Hakodate'ye dönecekti. Firar edecekse en iyi yer bu limandı. Tokyo'ya kadar olan yol üzerinde üç ayrı noktada Anemone üç ayrı araba

saklayacaktı. Kiku herkesin uyumasını bekledi. Duyduğu nefes alıp verme seslerinden herkesin yavaş yavaş uykuya daldığını anladı. İşte, Kiku'nun usulca kalkmaya yeltendiği o an, Nakagura çevresine bakarak ranzadan sıyrıldı. Ambarı boydan boya geçmeye çalışan Nakagura'yı Kiku omzundan yakaladı. Nakagura irkilerek olduğu yerde kalakaldı. Kiku "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, fısıldayarak. "Çişim geldi" diye yanıtladı Nakagura. Kiku omzunu bırakınca, tuvalete yönelmek yerine ambar kapağına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Kiku telaşla Yamane'yi sarstı. "Yamane, kalk. Nakagura kaçmaya çalışıyor. Durdurmamız lazım." Sonra hemen ranzadan inerek ambar kapağının aralığından güverteye baktı.

Nakagura rıhtımdaki binaların gölgesine gizlenmiş gardiyanları kontrol ediyordu. Gardiyan iskeleye çıkmıştı. Yolun karşı tarafındaki karakol nöbetçisiyle birlikte çene çalarak balık tutuyordu. Arada sırada gemiye göz atıyordu. Ranzadan kalkan Yamane "Nakagura, yapma!" diye fısıldadı. Emir verilmediği halde güverteye çıkmış olan Nakagura'nın, o halde bile firar planladığı varsayılacaktı. Uzmanlık sınavına girme hakkı da yanacaktı. Gizlenen Nakagura'nın sırtı tir tir titriyordu. Gardiyana gözükmeden rıhtıma çıkması imkânsızdı. Denize atlamak için sol küpeşteye yanaşacak olsa gemi sallanırdı. Kaptan elbette farkına varırdı. Bir motor sesi geldi. "Eyvah" dedi Kiku, içinden. Anemone gece boyunca uyumaksızın, yüksek bir yerden Genç Yuyo'nun güvertesini gözetleyecek, Kiku çıkınca da, gardiyanın dikkatini başka tarafa çekecek bir şeyler yapacaktı. *Bu kız kesin Nakagura'yı benimle karıştırdı.* Land Rover iskelenin başında bir yerde durdu. Anemone'nin sesi geldi. "Bakar mısınız? Şu ilerideki denizcilerin kulübünde sarhoşun biri etrafı dağıtıyor." Nöbetçi polis Anemone'nin sesi üzerine yerinden fırladığı gibi ona doğru ilerledi. İki kişinin ayak sesleri duyuluyordu. Kiku te-

reddüde düştü. Anemone koşarak gelip, gardiyanı da uzaklaştırmaya çalışacaktı. Herhalde "Polis bey biraz yardımınızı rica ediyor" diyecekti. Gardiyanın yerine bakması için diğer gardiyanı çağırmasına fırsat vermeksizin çekiştire çekiştire olay mahalline götürecekti mutlaka. Bu aralıkta Nakagura'yla birlikte kaçması daha mı iyi olurdu, yoksa...

Anemone'nin ayak seslerinden koşarak yaklaştığını anladı. Gardiyan iskeleden yola atladı. Kiku kararını verdi. Nakagura'ya ne olacağı umrunda değildi. Şu anki fırsatı kaçırırsa bir daha firar etme şansı olmayabilirdi. Kiku'nun ambar ağzından güverteye çıkmak için hareketlendiği anda Nakagura ayağa fırlayıp "Aaaaaa!" diye bağırarak, denize atladı. Kiku hemen başını içeri çekti. Kamaranın ışıkları yandı. Kaptan ve yardımcısı aynı anda dışarı fırladılar, gardiyan da iskeleye geri döndü. Nakagura "Aaaaa!" diye bağırmaya devam ederek ayaklarıyla suyun yüzeyini tekmeliyordu. "İş işten geçti" diye mırıldanan Kiku güverteye çıktı. Projektörler yakıldı. Yamane'yle Hayaşi de güverteye çıktılar. Gardiyan hışımla üzerlerine gelip copunu sallayarak "Ambara geri dönün!" diye bağırdı. İskeledeki Anemone'nin yüzü sapsarı olmuştu. Denize atlayanın Kiku olmadığını anlayınca güverteye baktı. Kiku hemen saklanması için Anemone'ye bir el işareti yaptı. Anemone tekrar yola inerek arabayı çalıştırdı. Kaptan yardımcısı Kiku ve Yamane'yi ambara kovalayıp, kapağını kapattı. Birbiri ardına sesler duyuldu. Arabanın motor sesi, kaptanın azarlayıcı gürlemesi. "Nakagura, sandal halatını yakala!"

* * *

Ertesi gün Nakagura'nın soruşturması ve olayın hapishaneye rapor edilmesi işlemleri için limandan ayrılışları dört saat gecikti. Verilecek cezanın Hakodate'ye döndükten sonra

belirlenmesine karar verildi. Nakagura ambara hapsedilmişti. Kiku yemek götürdüğünde "Firar etmek niyetinde değildim" dedi.

"Ben anneannemin elinde büyüdüm. Kendi annemden hep nefret ettim. Annem saçlarını boyayan, kötü kokan bir hemşire eskisiydi ve hep anneannemi taciz ederdi. Annem kıkır kıkır gülerek anneannemin trafik kazasında öldüğünü söyledi. Tazminatın dışında sigortadan da para geldiğini, âşığıyla birlikte Hawaii'ye gittiğini söyleyerek güldü. Amacım firar etmek değildi, annemi gebertip gemiye geri dönecektim." Salya sümük birbirine karışmış halde konuşan Nakagura'yı yumruklamak geldi Kiku'nun içinden. *Senin yüzünden firar etme ümidimi tamamen kaybettim. Bu akşamdan itibaren daha sıkı bir denetim başlar.*

Genç Yuyo tüm hızıyla yol alıyordu. Limandan ayrılmaları geciktiği gibi, tayfun da rotasını değiştirmişti. Telsizin frekansı sürekli meteoroloji yayınına ayarlı olarak duruyordu. Kaptan, ne olursa olsun konaklamayı planladıkları limana ulaşmayı amaçlıyordu. Genç Yuyo'nun özelliğinden dolayı, yanaşabilecekleri bir liman, konaklayabilecekleri bir yer bulabilmeleri çok zordu.

Henüz yağmur bastırmamıştı. Tüm gökyüzünü kaplayan, ufuk çizgisine kadar ulaşan bulutlar sıcaklık yüklüydü. İyice çekilen suyun yüzeyinde hiçbir gölge yoktu, devasa bir metal levha gibiydi. Isı verilerek muazzam ölçülerde şişmiş metal bir levha, kurşuni pasla ve mikroorganizma ölüleriyle kaplanmış, ışığı yansıtmayan bir yüzey gibi. Mesafesi iyice daralan bulutlarla denizin arasında kalan boşluktan önce rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr deniz yüzeyinde köpükler çıkararak gemiye ulaşıyordu. Sıcak bulutlara çarparak geldiğinden, mürettebatın teninde ılık, nemli bir dokunuş bırakıyordu. İşaret flaması yırtılacakmış gibi çırpınıyor, güverteye asılan mahkûm giysileri birbiri ardına rüzgâra kapılarak uçup gidi-

yordu. Rüzgârın kısa aralıklarında, deniz tutmasının işaretleri kursiyerlerin üzerine karabasan gibi çöküyordu. Bir anlığına rüzgâr kesildiğinde, tenlerinin yüzeyindeki ılıklık vücutlarının içine akıyordu.

Deniz homurdanmaya başladı. Kaptan ilk kez dümene kendisi geçti. Yandan gelen dalgalardan kurtulurken arka tarafı işaret etti. Kurşun renginde bir duvar müthiş bir hızla üzerlerine geliyordu. Ani esen rüzgârın çarpışıyla birlikte gemi neredeyse yan yatacak kadar eğildi. Dalgaların sırtı o şiddetli rüzgârla parçalanınca ortalığı beyaz köpükler kapladı.

Yağmur yağmaya başladı. Bir anda güverte suyla kaplandı. Çaprazlamasına yağıyordu. Su geçirmez yağmurlukları savuruyor, sırılsıklam olan üniformalarına yapıştırıyor, tenlerine çivi gibi çakılıyordu. Homurtu gemiyi her havalandırışında, Kiku'nun boynu uyuşuyor gibi oluyordu. Kaptan demir atmalarını emretti. Ardından güverte şefinin kursiyerlerin ambara girmesi emri geldi. Ambarda, Nakagura yerde yuvarlanarak inliyordu. Ellerini göğsüne bastırarak kusuyordu. Burun kemiklerini sızlatan bir koku kaplamıştı ortalığı. Ranzalarına yatıp vücutlarını sabitlemeleri emredilmişti ama geminin sallantısından ranzalarına çıkamıyorlardı. Kursiyerlerden biri Nakagura'nın kusmuğuna basarak yere yuvarlandı. Güverteden gelen ılık rüzgâr ambara doluyordu. Kiku ranzaya sımsıkı yapışarak boynundaki uyuşma hissini dindirmeye çalıştı. Daracık ambara tıkıştırılan kursiyerlerin verdikleri nefes, Nakagura'nın kusmuğunun kokusuyla karışarak, sanki teninin üzerinde iğrenç bir zar haline gelmişti. Derisinin duyu algılaması gitgide kayboluyordu. Uyuşma boynundan yüzüne yayılarak kafasının içinde yayılmaya başladı. Derisinin yüzeyi ve boynundan yukarısı kütük gibi ağırlaşmıştı. İç organları ve kasları ise tam tersine yerinde duramaz gibiydi. Kursiyerler birbiri ardına yere yuvarlanıp yatak çarşaflarını ısırmaya başlamışlardı. Kafası bir mıkna-

tıs haline gelmiş gibiydi. İç organlarını, sinirlerini ve kaslarını kendine doğru çekiyordu. Boğazında bir şey düğümlenmişti. Ağzını açınca ekşimik gibi bir sıvı yukarıya yükseldi. Kiku yüzünü tavana çevirdi. Aşağıya bakacak olursa, midesi ağzına kadar çekilecekmiş gibiydi. Gözünün tam önünde şiddetle sallanan lamba arkasında koyu turuncu kalın bir çizgi bırakıyor, tuhaf bir kıvrım çiziyor, sonra o turuncu kıvrımın üzerinde bir yıldız şekline dönüşüyordu. Yıldız fırıl fırıl dönerek kayboluyor, sonra tekrar ortaya çıkıyordu. Geminin sallandığını anlayamaz hale gelmişti. Ensesi şişmiş, davul gibi olmuş hissine kapıldı. Sanki kafasındaki etler eriyip yapış yapış olmuş, lambanın ışığıyla karışarak tavandaki tahtaya yapışmıştı. Bir o yana, bir bu yana eğilip doğrulan gemi ve kafasının ucu yapışkan bir iple birbirine bağlanmış gibiydi. Ayağının ucunda birisi kusuyordu. Ayakkabısının tabanı vıcık vıcık oldu. Lambanın sallanmasıyla oluşan desenler göz kapaklarının arkasında birbirine karışıyordu. Sarı, yeşil ve turuncu puanlar. Birisi Kiku'nun ayak bileğine yapışmış kusuyordu. Gözkapaklarının arkasındaki puanlar kusmuk gibi pütür pütür akmaya başladı. Kafasını kesip atma isteğine kapıldı. *Ne kadar rahatlardım ama! Yere devrilirdim, her şey biterdi. Kusmuklara bulanır; bir kez daha ayağa kalkma gücümü kaybederdim.*

Birinin onu çağırdığını duydu. Ambar kapağı tarafından birisi onu çağırıyordu. "Kuvayama, Yamane, Hayaşi! Biraz dümen odasına gelin!" Kiku ranzaya yapıştırdığı elini bırakmaksızın, yerlerde yuvarlanan kursiyerlerin ayaklarına ve sırtlarına basarak ambar kapağına doğru ilerledi. Ayakta kalabilen sadece Kiku, Yamane, Hayaşi ve makine bölümünden iki kursiyerdi. Kiku ve arkadaşları emeklercesine hareketlerle dümen odasına ulaştılar. Kafasından kanlar akan güverte şefi yerde yatıyordu.

"Oo, geldiniz mi?" diyerek Kiku ve arkadaşlarına bakan

kaptan, radar kontrolü ve loran üzerinden konum tespiti yapmalarını emretti. Denizin yüzeyi ardı ardına kabarıyor, zirvesi dağılınca tuzla buz olmuş cam kırıkları gibi dalgadan kopan su parçaları rüzgârla uçuşuyordu. Dalga başları dağıldıkça sudan oluşmuş duman gibi bir hal alıyordu. Dümen odasının penceresine çarpan suyun, yağmur mu, dalga parçası mı olduğunu ayırt etmek mümkün değildi. Ancak, ambarda olmaktan çok daha iyiydi. Ekşi kusmuk kokusu yoktu ve tıkış tıkış kapalı bir yerde değillerdi. Fırtınayla doğrudan temas halinde olmak deniz tutmasına engel oluyordu.

"İşimiz zor" diye mırıldandı kaptan. Gemi neredeyse hiç ilerlemiyordu. Sanki sadece birbiri ardına gelen yan dalgaları atlatmaya çalışıyormuş gibiydi. Radyoda küçük balıkçı gemilerinin en yakın limana sığınmaları için sürekli anons yapılıyordu. Kaptan, Hayaşi'ye en yakın limanın neresi olduğunu sordu. "Mutsugun!" diye bağırdı Hayaşi. Telsiz dairesi şefi Sahil Koruma Müdürlüğü'ne ulaşmaya çalışıyordu ama hatların yoğunluğundan yanıt gelmiyordu. Mutsugun'daki balıkçılık kooperatifini arayarak, karşısına çıkan yetkiliye acil olarak sığınmak istediklerini bildirdi. Kooperatif merkezinin yanıtı, acil sığınma talebiyle limana giren balıkçı gemilerinin ardı arkası kesilmediğinden, bir an önce limana giriş yapmaları gerektiği şeklindeydi.

Denizin yüzeyi köpüklerle kaplanmış, bembeyaz olmuştu. Dalga sırtları dağılıp düşerken çıkan bembeyaz köpükleri rüzgâr dört bir yana savuruyordu. Yamane, radarda hareketsiz kalmış bir nokta fark etti. Aynı anda telsizden arka arkaya SOS çağrısı gelmeye başladı. O an doğu boylamı 120 derece 18 dakika, kuzey enlemi 38 derece 58 dakikada bulunan sekiz tonluk küçük bir balıkçı gemisi fırtınaya kapılmış, gemi kontrolden çıkmıştı, yardım istiyorlardı. Kendi gemilerinden sadece 0.8 deniz mili kuzeydoğudaydı. Kaptan, telsiz dairesi şefinin raporunu duymazdan geldi. Herkes kaptana ba-

kıyordu. "Dosdoğru limana giriyoruz. Fırtına gitgide şiddetleniyor. Saniyelerle mücadele ediyoruz. 19.05'e kadar Mutsugun mendireğini geçmemiz gerekiyor. Kurtarma operasyonuna gidebilecek durumda değiliz. Sahil Koruma Müdürlüğü yardıma gider. Müdürlükle acil irtibata geçin. Hatlar yoğunsa, Mutsugun limanından kara hatlarını kullanarak irtibata geçilmesini isteyin."

"Kurtarmaya gidelim" dedi Yamane. Kaptan duymazlıktan gelmeye devam ediyordu. Mutsugun Limanı'ndan gelen yanıtta Sahil Koruma Müdürlüğü'nün Kesennuma, Hirota, Ofunato, Matsuşima ve İşimaki başta olmak üzere dört bir yanda kurtarma çalışmalarıyla boğuştuğu, Mutsugun açıklarına tek bir bot bile gönderemeyecek durumda olduğu bildirildi. Kaptan başıyla onayladıysa da, geminin yönünü çevirecek gibi durmuyordu.

"Kaptan hocam, ben kurtarmaya gitmemiz gerektiği kanısındayım" dedi Yamane, başını saygıyla eğerek. Kaptan Eda "Kapa çeneni!" diye gürledi. "Üç dakika sonra kaza yerine en yakın noktadan geçeceğiz" dedi Hayaşi, başını deniz haritasından kaldırarak. "Balıkçı gemisinden gelen sinyaller kesildi!" diye bağırdı telsiz dairesi şefi. Üç kursiyer ambardan çıkıp, emekleyerek yukarıya geldiler. "Biz de balıkçıyız. Küçük balıkçı gemileri bu fırtınaya dayanamaz. Lütfen onları kurtarın." Üç adam kusmuk içinde kalmış halleriyle, kaptanın önünde diz çökmüş yalvarıyorlardı. "Beni iyi dinleyin!" dedi kaptan, öfke dolu bakışlarını odadakilerin üzerinde gezdirirken. "Siz, sanırım bir şeylerin farkında değilsiniz! Zaten kendiniz devletin koruması altındasınız. Başkalarını düşünebilecek durumda değilsiniz." Kursiyerlerden biri dizlerinin üzerinde, gözleri kızarmış bir halde ağlamaya başladı. "Kaptan hocam, siz balıkçıların halinden anlamıyorsunuz. Eğer kendim kaza geçirmiş olsam, bizi kurtarmaya gelmenizi isterdim."

"Yahu, güverte şefi bile yaralı halde. Bir de şu dalgalara bakın. Dümeni benim kullanmam lazım. Kurtarma operasyonunu kim yapacak?"

"Biz yaparız!" dedi Yamane.

* * *

"Göründü!" diye haykırdı Hayaşi. Ön taraf çaprazlarında turuncu bir duman yükseliyordu. SOS işaretiydi. Kaptan, Yamane'yi çağırdı. Kulağına bir şeyler söylüyordu. Yamane sık sık başını sallayarak dinledikten sonra Hayaşi'ye ambardan kurtarma halatını getirmesini söyledi. "Bir de, hâlâ kendinde olan beş kadar kursiyeri de getir." Önce Kiku ve Hayaşi halatları bellerine dolayarak uçlarını kaptan köprüsüne bağladılar; biri geminin kıçına, diğeri de burnuna yöneldi. Hayaşi korkulukları ustaca kavramıştı ama Kiku rüzgârın şiddetiyle güverteye yuvarlandı. Kiku halatı çekerek dizlerinin üzerinde doğruldu. Çapa makarası ve kaptan köprüsü ile kaptan köprüsü ve çekme vinci arasına halatlar çekildi. Bu halatlardan tutunarak ikişer kişilik takımlar halinde, birer takım geminin kıçına ve burnuna ulaştılar. Herkes bellerine halat dolamıştı ve halatların uçları çapa makara aksamına ya da çekme vincine bağlıydı. Kiku'yla eşleşen Nakagura oldu. Deniz tutması şokunu atlatmış olsa gerek, yüzünün rengi biraz yerine gelmişti. Kiku kayık çekme kancasını eline aldı. Küçük balıkçı gemisi yan yatmış, mürettebatı kırmızı can kurtarma şamandırasına yapışmış kalmış, dalgaların arasında bir görünüp bir kayboluyorlardı. Genç Yuyo'nun yaklaştığını görünce bazıları el salladılar. Çekme kancasının ucuna can yeleği geçirerek geminin kıç tarafındaki merdivene tutturdular. Kiku elindeki kancayı avazı çıktığınca bağırarak bir şeyler söyleyen genç adamın sırtına uzattı. Ulaşmasına çok az bir mesafe kalmıştı ki, dalgalar aniden kazazedeyi ha-

valandırarak gemiyi kaplayıverdi. Kiku ve Nakagura korkuluklara yapışarak dalganın şokuna dayandılar. Şiddetli dalgaların arasında bir anlığına dalıp çıkmış gibi olmuşlardı. Kazazede ise dalganın sırtında yükseldikten sonra, kafasının üzerine güverteye çakıldı. Alnı yarılmıştı. Kiku adamın gömleğinin etek kısmına kancayı takarak kendine çekti. Japon değildi. "Bunlar kaçak balık avı yapan tipler" diye mırıldandı Nakagura. Güneydoğu Asyalı tipi vardı. Nakagura baygın haldeki kazazedeyi kucakladı. Kamuflaj desenli pantolonunun belinde sert bir şey vardı. Küçük bir tabanca.

Miyagi'deki Mutsugun Limanı'nda sadece mendireğin girişindeki fosforlu şamandıra ve burnun ucunda sürekli dönen deniz fenerinden ışık geliyordu. Rıhtımda iki projektör vardı ama açık denizden gelen şiddetli rüzgâra dayanamayarak devrildi, lambaları ve merceği unufak oldu. Cam parçacıkları ıslak betona yapıştıysa da, sonunda iskeleye vuran dev dalgalara kapılarak, dönerek esen rüzgârla karanlık gökyüzünde kayboldu. Elektrik kesintisi devam ediyordu.

Genç Yuyo rıhtıma yanaştığında, ağır bir şey yüklenmiş gibi duran yağmurluklu dört polis tarafından karşılanmıştı. Balıkçılık kooperatifi yetkilileri birazz uzaktan izliyorlardı. Polislerle kaptan yardımcısı kursiyerlerin konaklayacağı yer hakkında uzun bir görüşme yaptılar. Telefon hatları kopmuştu. Polisler telsizleriyle irtibat kuruyorlardı. "Balıkçılık Kooperatifi toplantı merkezi, halihazırda limana sığınan teknelerin mürettebatıyla dolmuş durumda" açıklaması geldi. Bir de ilkokul vardı ama okul müdürü mahkûmların okulda kalmasını reddetmişti. Polis "Kalabilecekleri tek yer balık pazarındaki depolar" dedi. Kaptan yardımcısı "Mahkûmlar, devletin koruması altındaki insanlardır" diyerek polisleri ikna etmeye çalıştıysa da, başarılı olamadı. Bu görüşme sırasında kursiyerlerin rıhtıma çıkmalarına izin verilmemiş, tabanı su ve kusmuk dolu ambara kapatılmışlardı. Kaptan yardımcısı

üstlerini değiştirmeleri için giyecek ve battaniye ödünç verilmesi koşuluyla kursiyerlerin depoda kalmalarına razı oldu. "Bir an önce kursiyerlerin nakledilmesi lazım. Feci halde yorgunlar." Polisin yanıtı "Şu an Mutsugun'da sadece dört polis var. Emniyet Müdürlüğü merkezinden takviye gelene kadar beklemeniz gerekecek" oldu. "Mahkûmların nakledilmesi, elbette kontrol altında tutulması, bir de sizin kurtardığınız şu yabancıları ülkeye kaçak giriş yapmış olarak kabul etmek gerekiyor ve tutuklama işlemlerini de bizim yapmamız gerek."

Kurtarılan kaçak balıkçı gemisinin mürettebatı yedi kişiydi. Ambarın bir köşesinde toplanmış, tir tir titriyorlardı. Hepen hepsinin bir yerleri yaralanmıştı. Onlar da gelince ambar iyice daralmıştı. Ortadaki ranza geminin sarsılmaları ve ambara tıkıştırılan kursiyerlerin yüklenmesi sonucu devrilince Kiku ve diğer mahkûmlar oturacak yer bulamaz bir halde, aradaki boşluklarda ayakta bekliyorlardı. İskeleye yanaşmış oldukları halde, gemi sallanmaya devam ediyordu. Kazazedeleri kurtarmanın heyecanıyla, başlangıçta kursiyerler biraz kendilerine gelmişlerdi. "Biraz daha sabredin, az kaldı" diye gardiyanlar ve kaptan arada bir ambar kapağından içeri sesleniyorlardı ama gitgide yanıtlayanların sayısı iyice azalmıştı. Gemi durmaksızın sallanıyor, arada şiddetli gacırtılar çıkarıyordu. Hepsi yatakların parmaklıklarına tutunmuşlardı ama bazıları yorgunluğun etkisiyle, kayıp yuvarlanıveriyordu. Düştükleri yer, üzerinde mazot ve kusmuk yüzen pis suyla kaplı zemindi. Ekşi kokulu kusmuğa ve vıcık vıcık mazota bulanmış haldeki yüzleri görüp de gülen hiçkimse kalmamıştı. Ambar dışarıdan iyice soyutlanmıştı. Geminin her sallanışında ılık bir rüzgâr tenlerine yapışıyor, iğrenç kokulu bir ter vücutlarını kaplıyordu.

"Lanet olsun! Hücreme dönmek istiyorum!" Yamane başağrısından şikâyet etmeye başlamıştı. Kurtarma operasyonu sırasında başının arkasını vincin metal aksamına çarp-

mıştı. İçinden gelen kusma isteğini bastıran Kiku'nun gözlerinin önünde bir resim geminin her sallanışında yavaş yavaş belirginleşmeye başladı. Yetiştirme yurdunun dua salonundaki duvarda asılı olan, sakallı adamın yeni doğmuş kuzuyu gökyüzüne doğru kaldırdığı resim. Babamız dedikleri o adam denize tepeden bakan bir yarın üzerinde duruyordu. O deniz de, mutlaka yüksek dalgaların birbirine karıştığı, hırçın bir deniz olmalıydı. Sanki resmin bir köşesinde fırtınaya kapılmış küçük bir gemi çizilmiş gibi hatırlıyordu. *Belki de ben o gemideyim. Sabret! Dayan! Bu ambardan çıktığında, o sakallı adam belki de dağın zirvesinden altın renkli ışıltılar saçarak karşılayacak.*

Ambarın kapağından kaptan yardımcısının yüzü göründü. "Hepiniz dışarı gelin. Burada kalacağımız yere gideceğiz."

Sevinç nidalarıyla birbirine sarılarak ambardan çıkan mahkûmları bekleyen, aydınlatma projektörü takılı jip, iki sıra dizilmiş polisler ve meraklı bakışlarla onları süzerek kendi aralarında konuşan balıkçı topluluğuydu. Kiku ve diğer mahkûmlar bir kamyona doluştular. Kamyonda her birine birer battaniye dağıtıldı. Kaçak balıkçıları jiple başka bir yere götürdüler.

Kamyon bir türlü hareket etmiyordu. Kaptan yardımcısı söz verilen temiz giysilerin neden getirilmediği hakkında polis biriminin yetkilisine şikâyet ediyordu. "Denizci dediğin lağıma gömülse bile ölmez!" İzlemeye gelen kalabalığın içinden biri bağırınca, aniden bir alkış kopuvedi. Kaptan yardımcısı kulak asmaksızın "Mahkûmlar devletin koruması altındadır" demeye devam ediyordu. Kamyondaki mahkûmlardan birinin sesi yankılandı. "Temiz giysi istemez!" O an çarpan rüzgârın etkisiyle, kamyondaki bayrak, yırtılma sesiyle karışarak dalgalandı ve göz açıp kapayana kadar rüzgâra kapılarak uçup gitti. Aydınlatma projektörü mahkûmların üzerine doğrultuldu. Kusmuğa bulanmış, tüm vücudunu mazot kap-

lamış bir mahkûm doğrularak polislere ve balıkçı kalabalığına doğru bağırdı. "Sizden bir şey isteyen mi oldu!" Tüm mahkûmlar ayağa kalkmak üzere hareketlendiler. Yağmur, korunmasız durumdaki mahkûmların üzerine inmeye devam ediyordu. Polis birliği kamyonun etrafını çevreledi. Ellerini coplarına atmışlardı. Kenarda oturan mahkûmlardan biri ellerini kamyonun kasasına vurarak bağırmaya başladı. "Bizi ne sandınız polis bozuntuları! Sizden korkan kim!" Mahkûmun bakışlarını diktiği polis panikleyerek copunu eline aldı. Arkadaşları telaşla adamı durdurdular. Kaptan yardımcısı, kaptan ve gardiyanlar, mahkûmlara "Oturun!" diye bağırmaya devam ediyorlardı. Verilen incecik battaniyeler yağmurun altında hemen sırılsıklam olmuş, ağırlaşmıştı.

Depo limanın uzağında bir yerdeydi. Girişi, iki büklüm olmadıkça giremeyecek kadar küçüktü ve içerisi bir spor salonundan kat kat daha genişti. Tavana kadar çimento torbaları istif edilmişti. Çatallı kaldırıcıların sıralandığı bir köşeye, kursiyerler yere gazete kâğıtları sererek uzandılar. Yamane'nin durumu bir hayli kötü gibiydi. Tüm vücudundaki tüyler diken diken olmuş, alnından ve boynundan boncuk boncuk terler boşanıyordu. Kurşuni kaşları ve kirpikleri ince ince titriyordu. O naylon maske geçirilmiş gibi duran yüzünde onlarca kırışık belirmişti.

Yağmur ve rüzgâr dinecek gibi değildi. Kiku gemideki sallantıyı hâlâ vücudunda hissediyordu. Sadece beş mumum aydınlattığı loş karanlık depo, denizin üzerinde salınıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. İç organlarındaki titreme henüz durmamıştı. Pirinç köfteleri ve sıcak çay getirildi. Yamane dışında kalan herkesten sevinçli bağırışlar yükseldi. Yamane yemedi. Sadece çaydan birazcık içti. Kendi payına düşen üç pirinç köftesini tıkıştırır gibi ağzına atan Kiku "Deniz tutması tuhaf bir şey" diye Hayaşi'ye seslendi. Hayaşi, onayladığını belirtecek şekilde başını salladı. "İç organlarının hepsi

ayağa kalkmış olsa da mutlaka bir şeyler yersin. Miden ve bağırsakların hâlâ titrerken yediğin şeyler doğru dürüst ilerlemez belki de" diyen Hayaşi güldü. Yan taraflarındaki Nakagura konuşmaya katıldı. "Yemek isteğin kalmazsa her şey bitmiş demektir." Üçü endişeli gözlerle vücudunu iyice büzmüş, başını ellerinin arasına almış halde oturan Yamane'ye baktılar.

Pirinç köfteleri ve sıcak çay, kursiyerlerin tayfun anında yaşadıkları heyecanı anımsamalarını sağladı. Makina dairesinin su almasını, ambardaki deniz tutmasını, kazazedelerin kurtarılmasını anımsayarak aralarında konuştular, Kaptan Eda yatmadan önce günün muhasebesini yapmak üzere konuşmaya başladı. İşte o an. Deponun kapısı açıldı. Çalışanların giriş çıkış için kullandıkları kapı değil de, çatallı kaldıraçların giriş çıkışı için kullanılan büyük kapı. Rüzgâr içeriye dolunca gazete kâğıtları havalandı, mumlar söndü. Gümüş renkli bir otobüs içeriye girdi. Otobüste pencere yoktu, sadece üzerine büyük projektörler monte edilmişti. Kiku daha önce öyle bir otobüs görmüştü. Bu gümüş renkli otobüs, o Noel gecesi karların üzerinde duran otobüsle aynıydı. Ondan fazla polis grubu ve şık desenli kurtarma ekibi paltoları giymiş, başlarına sarı renkli kasklar takmış adamlar içeri daldı. Aralarındaki takım elbiseli adam elinde ışıl ışıl bir çubuk tutuyordu. Adamın arkasından bir televizyon kamerası geliyordu. Başlarındaki yetkili kaptan yardımcısıyla konuşmaya geldi. "Kaçakçı gemisini kurtaran kursiyerlerle röportaj yapmak istiyoruz. Hapishane müdüründen izin aldık." Televizyon kanalının yetkilisi göğsünü gere gere konuşuyordu. Kurtarma operasyonuna katılan kursiyerler, televizyon kamerasına sırtları dönük olacak şekilde oturtulup, sırtlarına numaralar yapıştırıldı. Işıkların tamamı aynı anda yanınca, depo sarı ışıklarla gündüz gibi aydınlandı. Takım elbiseli adam konuşmaya başladı.

"Mutsugun limanı sekizinci deposundan canlı yayın yapıyoruz. Şimdiye kadarki haberlerde duyurduğumuz gibi 12 numaralı tayfun müthiş bir hızla Büyük Okyanus üzerinde kuzeye yönelip, Tokyo ve kuzeyinde kalan bölgelerin kıyılarında büyük zararlara yol açtı. Dün geceden bu sabaha kadar Meteoroloji Dairesi tahminlerinin hiç de gerçekçi olmadığı gibi eleştiriler de var. Burada, bu acil durum içerisinde normalde rastlanmayacak bir olay meydana geldi. Gençlik Hapishanesi'nin eğitim gemisi, fırtınaya kapılan bir Tayland kaçak balıkçı gemisi mürettebatını kurtararak tutuklanmalarını sağladı. İşte böylesine duygusal bir öykü. Bu akşam, o yorgunlukları arasında kursiyerler programımıza çıkmayı kabul ettiler. Öncelikle anlayışınızı rica ediyoruz, mahkûmların kişilik haklarının korunması amacıyla sırtları dönük olarak oturacaklar. Röportaj anındaki ses düzenini de aynı nedenle değiştirmiş bulunuyoruz. Evet, adlarının açıklanması da kişilik haklarının işgali olacağı nedeniyle sırtlarına numara koyma yoluna başvurduk. Şimdi, evet, üç numaralı kursiyerden başlayalım. Şu anki hislerinizi anlatır mısınız?"

Üç numara Hayaşi idi. Kısaca "Yoruldum" diye yanıtladı. "Öyle elbette, gerçekten geçmiş olsun. Pekiyi bir numaralı kursiyer, siz neler söyleyeceksiniz?" "Evet, ben de yoruldum. Fırtınada gergin bir haldeydik anlamadım ama limana girer girmez üzerime bir yorgunluk çöküverdi." "Eh, öyle derler ya, çekirdekten denizciler limana dönünce yorulduklarını anlarlarmış. Öyleyse, altı numaralı kursiyere geçelim. Kurtardığınız teknenin, kaçakçı teknesi olduğunu hemen anlamış mıydınız?" Altı numara Kiku idi. Yanıtlamadı. Güçlü ışıklar sırtını yakıyordu. Karşısında genç bir adam reflektör tutuyordu. Ağzındaki sakızı geveleyerek Kiku'ya bakıyor, pis pis sırıtıyordu. "Pekiyi, demek yanıtlayabilecek durumda değilsiniz. O zaman, beş numaralı kursiyer, aynı soru için siz neler söyleyeceksiniz?" Beş numaralı kursiyer utangaç bir şekilde

sırtını kamburlaştırarak "Sanki bilgi yarışması gibi" dedi, utangaç bir ses tonuyla.

Kiku karşısındaki reflektörde Yamane'nin yansımasını görebiliyordu. Çimento torbasına sarınmış gibi yatıyordu. Kaptan yardımcısı "Hastaneye götürmektense, hareket ettirmeden dinlendirmek daha iyi olur" deyince, verilen soğuk algınlığı ilaçlarını içmiş, yüzüstü yatmaya başlamıştı. Televizyon kameraları ve mikrofonların onlarca kalın kablosu zeminde birbirine karışmıştı. Kamera hareket ettikçe kablosu havalanıyordu. O arada bir kablo Yamane'nin şakağına çarptı. Yamane, çırpınırmış gibi bir hareketle ayaklarını oynattı. Başını ellerinin arasına almış mırıldanıyordu. Başını sallayarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve aniden kuş çığlığı gibi bir ses çıkartarak el kesmesini çimento torbasının üzerine indirdi. Polisler, televizyoncular ve kursiyerler aynı anda Yamane'ye baktılar. Sağlı sollu üzerine çevrilen ışıklar altında Yamane, üst üste indirdiği kesmelerle çimento torbasını paramparça etti. "Bu tip de neyin nesi!" diye mırıldandı, sakız çiğneyen ışıkçı. "Ne yapıyorsun sen! Naklen yayındayız be!" Çimento torbasını un ufak eden Yamane çevresine üşüşen polisleri görmezden gelerek elini göğsünün üzerine koydu. Gözlerini kapattı, dudaklarını ısırdı. Bir şeylere dayanmaya çalışır gibiydi. Kiku, oğlunun kalbinin sesini anımsamaya çalıştığını biliyordu. "Birilerini öldürecek kadar öfkelenecek gibi olunca, bebek oğlumun kalbinin sesini anımsamaya çalışırım." Öyle demişti Yamane, bir seferinde.

Polislerden biri Yamane'nin omzuna dokunarak "Bir şey mi oldu?" diye soruyordu. Yaşlı bir polisti. Yamane gözlerini açıp, iki elini yakarırmış gibi birleştirerek "Ne olur, sessiz olun!" dedi. Yamane dişlerini sıkarak, tuhaf bir sesle inlemeye başladı. Televizyon yetkilisi "Yoksa bu tip, böyle mi?" diyerek, daireler çizecek şekilde parmağını şakağının yanında oynattı. Bunu gören genç bir polis jopuyla Yamane'nin omzunu

dürtükledi. Yamane iki elini göğsüne yapıştırarak "Yapmayın!" diyerek başını sallamaya başladı. "Ne oldu? Televizyon çekimine engel oluyorsun, kes artık! Ne oldu ha? Kes şunu! Kes artık!" Genç polis defalarca copuyla dürtükledi. Kiku, Yamane'nin "Olmadı işte!" diye mırıldandığını duydu. Yamane'nin ondan sonraki hareketlerini net olarak görebilen olmadı. Öylesine hızlı hareket etmişti. Bir anda ayağa kalkıveren Yamane, kendi etrafında dönerek yumruğunu çıkardı. Yaşlı polisin çenesi kırılarak yere yuvarlanması bir anda oldu, her tarafı çimentoya bulandı. Genç polis copuyla vurmaya çalıştı. Yamane, polis sağına gelecek şekilde adamın yaptığı hamleden kurtulup, ayağını çevirerek polisin ensesine geçirdi. Kemiğin kırılma sesi geldi. Polisin yüzüstü uçarken çarptığı projektör kırıldı. Lambanın cam kırıkları etrafa saçılırken, takım elbiseli muhabirin gözüne kaçmış olacak, adam çığlıklar atarak dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini tutarak başını öne eğdiği anda Yamane'nin tekmesini suratına yedi. Muhabir sırtüstü durumda, olduğu yerde havalandı. Boynu yarılmıştı. Televizyoncular kaçışmaya başladılar. Kimseden çıt çıkmıyordu. Polisler ellerini silahlarına attılar. "Yere yatın!" diye kursiyerlere ve televizyonculara bağırıyorlardı. Yamane bağıran polisin üzerine yürüdü. Polis dehşete kapılarak silahını kılıfından çıkardı. Fakat ateş edemedi. Yamane iki parmağını adamın gözlerine tam olarak isabet ettirdi. Parmaklar ete batarken çıkardığı sesle birlikte, ikinci boğumuna kadar gömüldü. Polis silahını elinden düşürdü. Yere çarptığı anda ateş alarak, mermisi önce gümüş renkli minibüse çarptı, oradan sekerek çimento torbalarına gömüldü. Polislerin tamamı silahlarına sarıldılar. Kaptan "Yapma!" diye bağırarak öne fırladı. Yamane sesin geldiği yöne dönünce, iki polis ayaklarına nişan alarak ateş ettiler. Yamane baldırını tutarak yere yuvarlandı. Mermilerden biri isabet etmiş, baldırını delip geçmişti. Yattığı yerde dönerek ışıklardan iki-

sini devirip, metal projektör ayağını çevirerek polislere fırlattı. Polisler çömelmiş vaziyette, yarım adım ilerleyerek Yamane'ye yaklaştılar. Yamane bacağını tutarak, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kaptan "Ateş etmeyin ne olur!" diye bağırıyordu. Televizyoncular dan biri de gümüş renkli otobüsün tepesine çıkmış "Vurun, gebersin!" diye haykırıyordu. Yamane dişlerini sıkarak, projektör ayağından destek alıp ayağa kalkmaya çalıştı. Polislerden biri o projektör ayağını tekmeleyerek devirdi. Yamane dengesini kaybedip yere düşerken, sağlam ayağına basarak o polisin üzerine hamle yapıp kemerinden yakaladı. Polis nefesi kesilmiş gibi bir çığlık atarak, tabancasının kabzasını Yamane'nin başına indirdi. Yamane yüzünü kaldırarak kabzanın darbesini karşıladı. Kabza Yamane'nin burnunu ezmişti. Fakat ikinci hamleyi almadan önce Yamane yumruğuyla polisin dizini parçalamıştı bile. Polis dizlerini kırarak öne doğru düştü. Adam Yamane'nin üzerine düşünce, bir anlığına da olsa hareketsiz kalmasını sağlamıştı. "Koluna nişan alın!" diye direktif geldi. Üç polis aynı anda ateş ettiler. Birinin mermisi Yamane'nin sağ koluna isabet etti. "Lanet olsun!" diye mırıldandı, yerde yüzüstü kapaklanmış haldeki Hayaşi. Yamane yine de ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kan gelen sol bacağının üzerine yüklenip, sağ ayağı ve sol koluyla vücudunu kaldırmaya uğraşıyordu. Sanki, yardımcı olmak isterlermiş gibi, televizyoncular sağlam kalan tüm ışıkları Yamane'nin üzerine doğrultmuştu. Yamane belini havaya doğru yükseltti. Genç polislerden biri copunu Yamane'nin beline indirdi. Yamane hiç kımıldamadı. Gözlerini faltaşı gibi açmış, omuzlarını titreterek nefes alıp veren polis, bir sonraki hamlesinde Yamane'nin boynunu hedefleyerek copunu salladı. Yamane ufak bir hareketle copun omzuna denk gelmesini başardı. Tiz bir ses çıktıysa da, Yamane hiç kımıldamadan öfkeli gözlerle genç polise baktı. Polis titreyerek, kendini kaybetmiş bir halde Yamane'nin yüzünü

yumruklamaya başladı. İşte o an, Kiku yerinden fırladı. Karanlık yüzünden, ışıkların aydınlattığı alana gelene kadar kimse onun farkına varmamıştı. Kiku genç polisi yakasından yakalayarak yere yıktı. Arkasındakilerden biri Kiku'nun kulağının dibine yumruğunu yerleştirdi. Hayaşi, Nakagura ve kursiyerlerden ikisi daha yerlerinden fırlayarak oraya geldiler. Bunu gören polislerden biri tabancasını deponun tavanına tutarak ateşledi. Kiku adamın ayaklarına çelmesini geçirerek yere yıktı. İkisi tabancayı çekiştirerek boğuşmaya başladılar. Kiku adamın üzerine çıktığı anda burnunun ucuna başka bir tabanca uzandı ve ateş sesi duyuldu. Kiku'nun yüzüne kanlar sıçradı. Gözünün önündeki polis belini tutarak, arkaya devrildi. Nakagura'nın elinde tabanca vardı. Sonra televizyoncudardan birinin şakağına dayadı. "Silahlarınızı atın!" dedi Nakagura, polislere bakarak.

* * *

Gümüş renkli otobüsü Nakagura sürüyordu. Kiku ve Hayaşi de otobüsteydi. Otobüs fırtınanın arasında Toname Limanı'na doğru ilerliyordu. Toname Limanı Genç Yuyo'nun konaklama programında olan yerdi ve Anemone orada bekliyor olmalıydı. Toname Limanı'na iki kilometre mesafede üç adam otobüsü terk ettiler. Yağmur da dinmişti. Rıhtıma yakın bir otelin otoparkında yan tarafında "Datura" yazılı kırmızı Land Rover'i buldular. Anemone'yi telefonla çağırdılar. Anemone, Nakagura ve Hayaşi'ye kendini Kiku'nun metresi olarak tanıttıktan sonra Land Rover'le yola çıktılar. Miyagi bölgesinin tamamında yollar kapatıldığında, Land Rover Utsunomiya'yı çoktan geçmişti.

Ertesi gün, Kiku, Hayaşi ve Nakagura hakkında cani firariler olarak ülke genelinde arama emri çıkartılıp Doğu ve Kuzey Honşu'daki anayollarda kontrol noktaları oluşturula-

rak bütün oteller ve pansiyonlar didik didik aranırken, dördü birlikte karbeyazı yatçı kıyafetleri içinde, 260'ar beygir gücünde çift motorlu Hatteras marka sürat teknesiyle Oşima'yı geçmiş, Haçico Adası'nda ellerini kollarını sallayarak yakıt ikmali yapmış, tayfun sonrasında durgunlaşan denizde Karagi Adası'na doğru yol almaya başlamışlardı.

31

"Benim kuzum/kız kardeşim/benim teknem/oyun parkım/çalınan gözbebeğim/aradım gözbebeğimi./ Ben ve gözbebeğim/sineğin kanatları ayırdı bizi/ebebiyen birleşemeyiz/gördüklerime dokunamam/dokunduklarımı göremem./Gözbebeğim bir kulenin tepesinde/kule sanki beni izliyor./Kulenin sahibi o sinek/kule ise yüzünü bilmediğim babam benim..." Haşi bu şiirini okuduktan sonra, Niva'ya nasıl bulduğunu sordu. Niva yanıt vermeksizin melek kıyafeti deseni üzerinde çalışmaya devam etti. Haşi için değil, karnındaki bebeği gezdirmeye çıkardığında giydirmek için tasarlıyordu. Niva hiç ses çıkarmadı. Haşi masanın üzerindeki patates ve salam dolu tabağı kaptığı gibi Niva'ya fırlattı. Tabak Niva'nın saçlarını sıyırarak duvarda parçalanırken, salam ve patates parçaları, üzerindeki beyaz bluza vıcık vıcık yapıştı.

Niva bluzuna ve boynuna yapışan patates ve salam parçalarını tek tek toplayarak kül tablasına attı. Yatak odasına geçip kâğıt mendille tenindeki lekeleri silip, bluzunu değiştirdi. Yüklükten yeni aldığı seyahat çantasını çıkardı. Balayı seyahatleri için almıştı. İç çamaşırları, giysiler, makyaj malzemeleri ve birkaç da kitap koydu. Boynunu yokladı, salam kokusu kalmıştı, hafifçe parfüm sürüdü. Saçlarını düzelterek, üstünde geyiğin ön ayağıyla serçenin üzerine bastığı resim olan eşarbını boynuna bağladı. Haşi aynada görünüyordu. Ona bakıyordu. Niva gülümsedi. Elinde çantayla Haşi'nin

önünden geçip odadan çıktı. Tek bir kelime bile etmedi. O gün, Niva geri gelmedi. Ertesi gün de dönmedi.

Başlangıçta tek başına kalmak Haşi'nin hoşuna gitmişti. Niva'yla birlikte olmadığı sürece, Niva'yı öldürmek zorunda olduğu saplantısının hafifleyeceğini sanmıştı. Fakat hiç de öyle olmadığının hemen farkına vardı. Niva'nın yanında olmadığı süre ne kadar uzarsa, o ölçüde Niva'yla bir sonraki karşılaşmalarında o an öldürmek zorunda olduğunu düşünmeye başladı. Haşi Niva'yı öldürmek istemiyordu. Onu öldürmek, bu dünyada hiç yapmak istemediği işlerden biriydi. İşte o yüzden yapmak zorunda kalacağı korkusunu yaşıyordu Haşi. Korku Haşi'yi tamamen hükmü altına almıştı. Haşi'nin hücrelerinde hissettiği korku açlık ya da ölüm korkusu değildi. Zamandı. Açlığı idrak edip ölümü tahmin ettikten sonra geçen zamanın uzunluğunun korkusuydu. Henüz doğmuş bir bebek bunun nedenini anlayamazdı. Korkuyu sürekli yaşadığı zaman hücrelerinin belleğine kazınırdı. Haşi on üç saat boyunca emanet dolabında kalmıştı. Yaz ortasında on üç saat; köpek havlaması, kör adamın bastonunun tıkırtıları, istasyon anonsları; otomattan bilet verilmesi ya da kolanın düşme sesi, bisiklet zilleri, rüzgârda uçuşan kâğıt sesleri, çeşmeden kovaya akan su; kavşaktan gelen ani fren sesi, yuva yapan kuşlar; bir kadının teninde bir yerleri ovalaması, gülüşen kadınlar ve kendi ağlama sesi; ağaç, plastik, demir, bir kadının yumuşacık teni ve köpeğin dilinin dokunuşu; kan, salya, ter, ilaç, parfüm ve yağ kokusu... Her şey korkuya bağlanıyordu. Haşi hücrelerinde anımsadığı sese kulak verdi. O ses şöyle diyordu. "Sen gereksizsin, Kimse seni istemiyor!"

Mr. D bürosunun terasında zenci kadına vücudunu ovduruyordu. Terasta pembe renkli suni çim halıdan tenis kortu ve mor salkım taraçaları vardı. Mr. D mor salkım çiçeklerinin uçuştuğu gölgelik bir yerde yüzüstü uzanmıştı.

Haşi asansörden çıkınca gözleri kamaştı, koyu renkli göz-

lüklerini taktı. Kuvayama'ya göndermek için satın aldığı gözlüklerdi. Terasın çevresi gökdelenlerle kaplanmıştı. Sol taraftaki güneş vuran bina devasa bir şelaleyi andırıyordu. Çünkü, cephesinin tamamını kaplayan pencere camlarına batıya doğru akan bulutlar yansıyordu. Bulutların silueti portakal rengi ışıldıyordu. Bu terasa Kuvayama'yı çıkartacak olsalar anında gözleri erir gider, düşüncesi geçti Haşi'nin aklından. Haşi mor salkım taraçasının gölgesine girdi. Terlememişti. Rengi kötüleşen teni kurumuş, yüzeyini beyaz tozlar kaplamıştı. Güneşin vurduğu süre bir dakikayı geçmediği halde, teni acımaya başlamıştı. O yaz sıcağında üzerlerinde sadece mayolarıyla bir adam ve bir kadın tenis oynuyorlardı.

"Hey, Haşi! Senin ağabeyin kaçmış, firar etmiş. Müthiş bir tip" dedi Mr. D, yanına koyduğu gazeteyi parmağıyla göstererek. "Cani suçlular firar etti! Şimdi nerede oldukları bilinmiyor. Aralarında polislerin de bulunduğu beş kişiyi katlettiler. Çatışma sırasında yaralanan suçlulardan biri hastanede öldü. Acaba işbirlikçileri mi var? Soruşturma masası planlı bir eylem olarak görüyor." Haşi sadece büyük harflerle yazılı kısmı okudu. "Biraz daha dikkatli okusana. Haşi adlı şarkıcının ağabeyi diye yazmışlar. Ağabeyinin sayesinde, senin kasetlerin de biraz satılır belki."

"Ne diye çağırdın beni?" diye sordu Haşi. Mr. D gülmeye başladı. "Bilmezmiş gibi konuşup da güldürme insanı, gerzek! Kaset kayıt çalışması ne oldu? Bir aydan fazla geciktirdin. Yeni besteyi ne yaptın? Hazır mı?" Mr. D'nin tüm vücudu ter içerisindeydi. Zenci kadın ince uzun parmaklarıyla adamın sırtındaki teri sıyırarak, aynı yere kurşuni renkte bir pudra sürerek ovalıyordu. Mentol kokusu geliyordu. "Beste henüz hazır değil ama sözlerini yazdım" dedi Haşi. Cebinden bir kâğıt parçası çıkararak okumaya başladı. "Benim kuzum/kız kardeşim/benim teknem/oyun parkım/çalınan gözbebeğim..." Mr. D henüz başındayken "Beş para etmez, kes şunu!" diyerek tersledi.

Arka taraftan bir gülme sesi geldi. Mayolarıyla tenis oynayan çift karınlarını tuta tuta gülüyorlardı. Kadın saçlarını dümdüz taramıştı ve boyu Haşi'den çok daha uzundu. İnce fiberglas sutyenin altındaki meme uçları belli oluyordu. "Çalınan gözbebeğim ha! Ne kadar aptalca!" kadının göbeğinde ter birikmişti. Kendine gülününce Haşi'nin kulakları yanmaya başlamıştı. Mayolu kadının bakışlarını ayırmadan kendini süzmesinden utanmıştı. Haşi uzun kollu altın yaldızlı bir gömlek, kadife bir pantolon, yılan derisi ayakkabılar giymişti. Adam mayolu kadına şeffaf bir soda getirdi. "Haşi, kısa bir süre sonra senin sözleşmen sona erecek. Yenileyecek misin? Ne yapacaksın? Niva olmayınca hiçbir şey yapamıyorsun değil mi?" Zenci kadın Mr. D'nin beli ve omuzlarına dirsekleri ve dizleri gelecek şekilde duruyordu. Şort pantolon içerisindeki kalçaları iyice yukarıda kalmıştı. Zenci kadının kasıklarının içinden gelen terler, D'nin belinden aşağıya süzülüyordu.

Terasın sağ tarafında gökdelenin oluşturduğu dikdörtgen bir gölge vardı. Haşi bir an kendisinin ne diye böylesine sıcak bir terasta olduğunu anlayamaz hale geldi. Mayolu kadın ve erkek, Mr. D ve zenci kadın kendi aralarında konuşuyorlardı. Aniden terasta görüş alanındaki her şey tedirgin etmeye başladı. Kare şeklindeki meydan ve ötesindeki devasa cam kulenin aniden ortaya çıkan bir serap olduğu yanılsamasına kapıldı. Kendi vücudunun içerisindeki bir nokta, sözgelişi içkulağındaki borular gözlerinden fırlamış, müthiş bir hızla havayı emerek bu kare şekilli meydanı ortaya çıkarmış hissi uyandı içinde. "Haşi, ne oldu? Ben sana sözleşmenin kopyasını getir dedim. Hey, Haşi! Duyuyor musun beni? Buraya ne yapmaya geldin?"

Haşi yuvarlak porselen masaya elini uzatarak soda bardağını kavradı. Yüzeyini minnacık baloncuklar kaplamıştı. Pek soğuk değildi. Bir yudum içti. "Aa" diye seslendi, mayolu adam. "O benimdi." Soda ılımıştı, hemen hemen bomboş hal-

deki boğazından iç organlarına doğru yapış yapış bir iplik sarkıtıyormuş gibi süzüldü. İçi bulandı ve gayri ihtiyari elini boğazına götürdü. Elinden düşen bardak parçalandı. Kuru beton köpüren sıvıyı emmeye başladı. Mayolu kadın ve adam birbirlerine baktılar. *Herkes bana rahatsız eden bir şeymişim gibi bakıyor. Bu dünyada sinsi sinsi emekliyor olsam da, üstü başı yırtık pırtık bir dilenci değilim. Hayır, öyle değil. Ben utanıyorum. Acaba utandığımı nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyorum? O iriyarı siyah tenli kadının koltuk altındaki ter iyice ekşimiştir herhalde. Benim yükseklerde üstüm başım kirlenmeyecek şekilde su içtiğim, oyun izlediğim, müze ya da stadyum gezdiğim olmadı ama tüm bunlar mesele mi? Herkes bana rahatsız edici bir şeymişim gibi bakıyor.*

"Ne oldu? Neyin var?" Kendine geldiğinde D beline bir havlu sararak yanına gelmiş, omzundan sarsıyordu. "Haa, D. Ben işe yarıyor muyum? Senin açından işe yarayan bir insan mıyım?" "Ne oluyor? Neden böyle tuhaf tuhaf konuşuyorsun? Kendine gel Haşi!" "Yanıtla. Bu çok önemli. Lütfen yanıtla. Ben insanların işine yarayan biri miyim? İnsanlar benim sayemde mutlu olabilir mi? Tek dileğim bu. Başka hiçbir şey istemem. D, gerçekten istediğim tek şey bu. Herkesin neşeyle gülmesi sadece. Para istemez. Altı ay önce Niva'nın satın aldığı büyük arabaya bindiğimde herkes bana hayranlıkla bakıyor ama ben kesinlikle mutlu değilim. İnsanlar bana karşı neden nazik değiller? Oysa ben onların mutluluğu için uğraşıyorum. Söylesene D. Herkes benden kaçıyor. Niva çekip gitti. Kiku da yok. Kuvayama böcek haline gelmiş. Matsuyama da Toru da benden kaçtılar. Kazuyo öldü. Rahibelerin yüzünde üzüntü var. Herkes benden rahatsızlık duyuyor. İstediğim sadece insanların beni sevmesi, benimle birlikte olduklarında mutluluğu yüreklerinin derinliklerinde hissettiklerini söylemeleri. Sadece bu. Başka hiçbir şeyi aklıma getirmedim. Ona rağmen, kocaman, geniş mi geniş, uçsuz bucaksız bir

emanet dolabının içine attılar beni."

Haşi D'nin beline sarıldı. D'nin teri Haşi'nin kuru tenine yapıştı. "Bırak!" dedi Mr. D. "İç bulandırıcı, bırak!" Haşi titreyerek iyice yapıştı. "Şuna baksana, biraz kaçık herhalde." Mayolu kadın zenci kadınla göz göze gelmişti. "Bırak diyorum sana! Anlamıyor musun!" D, Haşi'yi silkeledi. Haşi sırtüstü yere yuvarlandı. Pantolonunun cebinden küçük bir şişe fırladı. Uyku haplarıyla dolu şişe ışıltılar saçarak terasta yuvarlanmaya başladı. Haşi şişenin peşine düştü. Terasın ucunda nihayet yakaladı ve kapağını açtı. On üç cam kule her an üzerine yıkılacak gibiydi. Görüş alanındaki her şey yamulmaya başladı, Haşi'nin aklından bir yere dönmek düşüncesi geçti. Neresi olduğunu bilmiyordu ama o yere dönmek istiyordu. Haplardan üçünü avucuna koydu. Dişlerinin arasında ezdiği anda içinden bir kusma isteği yükseldi. Kızgın betonun üzerine sarı bir sıvı çıkardı. D, mayolu kadın ve adam, üçü birden ona bakıyor, zenci kadın asansöre doğru ilerliyordu. Şortunun altındaki sert kalçalarını çalkalaya çalkalaya. Zenci kadın gölgenin içinde gözden kayboldu. "Bu tip gerçekten kafayı yemiş." D'nin sesini duyuyordu. *Delirmedim.* Drajeleri dişlerinin arasında parçaladı. Bulanık beyaz hale gelen salyasını yuttu. *Ben delirmedim. Herkesin benden nefret etmesine üzülüyorum sadece.*

Haşi yazın tatil günü kalabalığı arasında yürüyordu. Yoldan erimiş lastik kokusu geliyordu. Yumuşak, gevşemiş, kıvrım kıvrım iplerle kaplanmış gibiydi. Yolda yürüyen insanların hepsi camlarla demirler arasında sıkışmış kalmış, ayaklarının altında ipleri sürükleyerek bembeyaz tırtıllar haline getiriyorlardı.

Bu şehrin kendisi bıngıl bıngıl şişmiş, gümüş renkli bir tırtıl. O devasa kelebek ne zaman uçacak acaba? Yerden yükselen ısıyı tırtılın kozası emiyor. Bir an gelecek o koza patlayacak. Erkek bir kelebek havalanacak, karnı yarılacak ve mil-

yonlarca insan yüzlü sinek binaları kaplayacak. Artık Haşi sineklerin kanat seslerini duyabiliyordu. *Neden herkes beni sevsin diye uğraşıyorum? Birileri yanımda olup bana nazik davranmasaydı bugüne kadar yaşayamaz mıydım acaba? Emanet dolabına atıldığımdan beri neyi aradım? Bir şeyleri arıyordum. Bir şeylere açtım. O ses olmalı. Sadece o ses mi ama? Elime geçen hiçbir şey yok. Ben değişmedim. Hâlâ emanet dolabının içerisindeyim. Kör adamın köpeği kokumun farkına varıp da havlayacağı ana kadar beklemeyeceğim. Öyleyse ne yapmalıyım?*

Haşi kırmızı korkuluğun altından geçti. Kırmızı korkuluk her tren geçişinde buharlar çıkararak vınlıyordu. Yanmış havayı soludukça vıcık vıcık bir zar boğazını kaplıyordu. Önünde yürüyen insanların başları salınıyor, yolun tamamı kaynayan bir sıvı gibi görünüyordu. Tropik bitkilerin örneklerini sıraladıkları bir park vardı. Haşi banklardan birine oturdu. Yanında bağdaş kurmuş oturan evsiz, sigarası olup olmadığı sordu. Gözleri feci halde kanlanmış, sakallarına ekmek kırıntıları yapışmış, belinde sert bir içkiyle dolu süt şişesi sallandırmıştı. Bu sıcakta yün eldivenler takmıştı. Haşi o yün eldivenin üzerine on bin yenlik bir banknot bıraktı. Sonra adamın kulağına fısıldadı. "Oramı yalar mısın? Sonra da başına tuğlayla vurmama izin ver. O zaman on bin yen daha veririm."

Evsiz başını önüne eğerek gülmeye başladı. Başını birçok kez yukarı aşağı sallayarak, "Ondan önce dondurma al bana" dedi. Külahtaki yeşil renkli dondurmayı yalayarak yürümeye başladı. Haşi'nin peşinden gitmesi için çenesiyle işaret etti. Parkı enlemesine kat ederek bir sokağa girdi. Bir sokaktan öbürüne geçerek ilerledi. Bar ve pubların sıralandığı bir caddeye çıktı. Her yer kapalıydı. Sokağın iki tarafında kurumamış çöp yığınları oluşmuştu. Mazot varilinin içine gözleri akmış balık kafaları doldurulmuştu. Devrilmiş içki şişesin-

den kahverengi bir sıvı süzülüyordu. Evsiz iki dükkânın arasına daldı. Aralığın sonunda umumi tuvalet vardı. Ahşap kapısı kırık döküktü, aşağısında bir kadının ayak bileği görünüyordu. Evsiz parmağıyla işaret ederek gülüyordu. Sadece krem rengi kombinezon giymiş bir kadın çıktı içeriden. Bir süre evsize ve Haşi'ye baktıktan sonra yolun ilerisinde gözden kayboldu. İkisi birlikte daracık tuvalete girdiler. "Biraz bekle. Kafana vuracağım tuğlayı bulayım" diyen Haşi, dışarı çıkmaya yeltendiği anda Haşi'yi saçlarından yakalayan evsiz "Ne tuğlası salak! Siz kirlenmişsiniz! Vücutlarınız pislik içerisinde!" diye bağırarak sarsmaya başladı. "Kirlendim ben diye on kez itiraf et! Benim önümde söyleyeceksin! Senin gibi tipler bu dünyayı köpeklerin, domuzların bile yaşamaktan utanacağı hale getirdi! Anlamıyor musun?" Haşi korkmuştu. Bu sakallı evsizin havadan yapılmış nazik bir köpeğin yeniden dünyaya gelmiş hali olmadığını anlamıştı. "Tanrı cezanı verecek! Sadece kaybedeceği hiçbir şeyi olmayan bizlerin hayatta kalacağı o tufan gelecek. Senin gibilerse uluorta geberecek, vücutlarınız fare yuvası haline gelecek. O süslü kafanın üzerinde fareler oynaşacak. Seni ibne!" Haşi tuvaletten çıkmaya çalıştı. Evsiz aniden karnını yumrukladı. Haşi tahta duvara çarptığı gibi kendini yerde buldu. Evsiz pantolonunun ceplerini karıştırıyordu. Paralarını ve ayakkabılarını aldı. "Bana bak vatan haini! Bu senin gibi kirlenmiş birini arındırmak için yapılan bir ayin. Bana teşekkür et. Olasılıkla sen cehenneme gidersin ama ben cennette hiç olmazsa dilini kopartmamaları için dilekte bulunacağım. Onun için, kendi kanını akıtarak dua et, dua et, vücudundaki pisliklerden arın." Haşi doğduğundan beri ilk kez bir yetişkin tarafından hırpalanmıştı. Bu ana kadar ne birine vurmuş, ne de birileri ona vurmuştu. Evsiz on bin yenlik banknotları sayarak arkasına döndü ve tekrar "Dua et! Yakar!" diye bağırdı.

Bu adam kesin benim hayal bile edemeyeceğim bir acıya

katlanıyor. Belki de benim babamdır. Bana bir şeyler öğretmeye çalışmış olabilir. Anormal acılara tek başına katlanamadıktan sonra korkumu yenemeyeceğimi öğretmeye çalıştı. Evet, öyle. Üzerime çullanan korkuya karşı ayakta kalıp, tek başıma mücadele etmeliyim. Her zaman birilerinden yardım aldım. Körün köpeği, yetiştirme yurdundaki rahibeler, analığım ve babalığım, Kiku, sürekli yardım ettiler. İşte onun için ben de o insanların beni sevmesi için uğraştım. Onlardan başkalarına varana kadar beni korumaları için, hoşlarına gitmek için çabaladım. Fakat kendi başıma savaşmam gereken an mutlaka gelecek. Az çok farkına vardım. Sonra beni koruyan insanlardan birer birer uzaklaştım. Güçlü olmaya çalışmıştım. Güçlü olmak beni sevenlerden uzak kalabilmek demek. Acıya katlanmalıyım. En ağır acıya katlanayım öyleyse. Niva'yı öldürürsem daha da güçlenirim.

O akşam Niva dört gün aradan sonra eve döndü. Başına buyruk davrandığını söyleyerek Haşi'den özür diledi.

Haşi o dehşete kapıldığı Niva'yı öldürmek ödevini başarmak için, gaipten duyduğu sesleri, kulak çınlamalarını, kanın vücutta dolaşırken yarattığı sesi, nabız atışlarını, aynaya yansıyan diğer kendini ve camlarda gördüğü halüsinasyonları topyekûn devreye sokarak cesaret bulmak niyetindeydi. Haşi yüz milimlik cam ve kauçuktan yapılma dışarıdan gelen sesi tamamen kesen küçük odasına girdi. Bu odayı, o psikiyatristin dinlettiği sesi bulabilmek için Haşi kendisi tasarlamıştı. Kauçuğun içerisine hoparlörler gömülüydü. Hiçbir sesin içeriye ulaşamaması için yapılmış, mükemmel düzeyde ses geçirmeyen bir odaydı. Bu küçük odada Haşi her zaman aynı pozisyonda kıvrılıp yatıyordu. Yalnız, şimdiye kadarki haliyle farklı olan, hoparlörlerden ses gelmemesiydi. Haşi sadece gaipten gelen sesleri, kulak çınlamasını dinlemeye çalışıyordu. *Niva'yı öldürmek zorundayım. Bu dehşet verici bir şey. Bu korku ve acının üstesinden gelebilecek gücü*

ver bana! Zifiri karanlık odada Haşi gözlerini kapattı. Işığın olmadığı bir ortamda gözlerini kapatınca karanlığın gitgide yayıldığını hissetti. Siyah, ağır kadifeden karanlık bir perde gözlerinin arkasında kapatıldı ve bu perde gitgide ondan uzaklaştı. Zifiri karanlık sonsuzluğuna ulaştığında uzaklarda kurşuni bir nokta ortaya çıktı. Tırnaklama yarası gibi ince uzun noktalardan oluşan bir kitle haline geldi. Sonra o nokta yavaş yavaş renklendi, noktalar çoğalmaya başladı. İnsanların bir meydanı yavaş yavaş doldurması gibi bir çoğalma değil. Hücrelerin bölünerek çoğalmasından da farklı. Bir noktanın renklenmesi, gizlenen bir başka noktayı aniden bir lambanın yanması gibi harekete geçiriyordu sanki. Havai fişeğin patlama görüntüsünü tersine sararak izlemek gibiydi. Her geçen an yoğunluğu artıyordu. Tarlanın ortasında ışık saçan domates gibi bir hal aldı, verem mikrobunun mikroskop fotoğrafına benzer şekilde yayıldı, parmak ucuna bulaşan güve tozundan daha fazla parlıyordu, bir kedinin kesilip açılmış göğüs kası gibi gerginleşti, yanardağdan akan lavların kaynayarak dipteki kükürdün yüzeyde taneciklere ayrılmasını aklına getirdi, sonunda o nokta patlamadan hemen önceki bir topluluk haline geldi. Topluluktaki herkes öfkeleri yüzünden ışık saçıyordu. Hepsi ellerindeki meşaleleri sallıyordu. Haşi her zaman aynı olduğu düşüncesindeydi. Daha sonra yanıp sönen topluluk gün ortasında bir deniz haline geldi. Farklı olan tek bir şey vardı. Ses yoktu. Sirene benzer kulak çınlaması devam ediyordu ama duyabildiği tek ses de oydu. Devasa bir jet uçağı gün ortasındaki denizi yalarcasına geçti, deniz yüzeyi bir anda dik bir uçurum haline geldi. Haşi o uçurumdan düştü. Deniz yüzeyindeki kabarcıklar arasında derinlere batıyordu. Su ılıktı ve tenine yapışıyor gibiydi, dibe yaklaştıkça da kırmızıya dönüştü. Yosunlar, denizin ortasındaki kayalara yapışmış, insan gibi parmakları olan yosunlar ayaklarına yapışarak hareketsiz bıraktı.

Haşi bir anda kasılıp titreyerek gözlerini açtı. Ses duymuştu. Kendi vücudunda dolaşan kanın sesi. Kol damarlarında ilerleyen kanın sesi. İnce ince dalgalanıyordu. Dalgalar belirli aralıklarla ortaya çıkıyordu. Haşi kulak verdi. "Bu ses işte" diye mırıldandı. "Niva'yı öldürmem için ulaşan ses bu işte! Bu ses sonsuz bir cesaret veriyor. Anladım. Kalp atış sesi işte!"

Haşi küçük odadan dışarı fırladı. Niva'yı arıyordu. Niva'nın üzerinden çıkardığı giysiler lavabonun önündeydi. Duşta olmalıydı. Kalp atış sesleri, Haşi mutfaktan bıçağı kaptığı anda kalbinin atışları delicesine bir sevinç melodisi haline geldi. Banyoya yöneldiğinde müthiş bir mutluluk duygusu Haşi'yi sarmaladı. Elindeki bıçağı sımsıkı kavradı. Tuhaf bir koku geliyordu. Tırnakların yanma kokusu. Banyonun duşakabininin arkasında Niva'nın karnı çıkık siluetini görebiliyordu. Haşi oracıkta diz çökerek kalbinin atış seslerine teşekkür etti. O ses zemini, banyoyu, hatta binayı sarsıyor; Haşi'nin içinde gümbürtüyle yankılanıyordu. Haşi duşakabini açtı. Niva'nın vücudunu su damlaları kaplamıştı. Haşi bıçağı doğrulttuğu an, psikiyatristin odasında dinlediği kalp sesinin kime ait olduğu sorusu geldi aklına. Fakat, aldırmaksızın bıçağı Niva'nın karnının altına saplamak için hamle yaptı. Niva durmaksızın akan su damlaları arasında gözlerini faltaşı gibi açtı. İnce kolunu önüne doğru uzattığı anda, o havayı titreten kalp sesinin yankısı aniden kesiliverdi. Haşi şaşırdı, içindeki delice sevinç korkuya dönüşmüştü. Haşi bıçağı ileri doğru götüren kolunu durdurmaya çalıştı. Geç kalmıştı. Bıçağın ucu Niva'nın böğrüne gömüldü.

32

Sonunda timsahların ülkesine ulaştığını düşündü Anemone. Denize açıldıktan sonra saatlerce güvertede kalınca, kısa bir sürede cildi yanmış, buğulama tavşan eti gibi bir hal almıştı.

Anemone sol elinin yüzük parmağına mercan bir yüzük takmıştı. Ogasavara Adası'nda Kiku almıştı. Adada Amerikan askeri üssünün bulunduğu dönemden kalma küçük bir kilise vardı ve orada Kiku ile Anemone evlendiler. Nakagura rahibin yerine töreni idare etti. Daha sonra dördü birlikte sakin bir körfezde yüzdüler. Sürekli tekneyle yol aldıklarından ilk kez denize girebiliyorlardı. Hayaşi'nin yüzerkenki sürati hepsini şaşırtmıştı. Eskiden kurtarma botlarında çalışan Nakagura diğerlerine dalmayı öğretti. Denizde mercan kütlesinin kayalıktan taştığı bir yer vardı ve orada gezinirken aniden Hayaşi "Aa" diye bağırarak bir şeyi kovalamaya başladı. Nakagura, Kiku ve Anemone denizin altında Hayaşi'nin kovalamacasını izlemeye başladılar. Oval şekilli bir canlı suyun yüzeyinden bir anda karanlık derin sulara kaçmaya çalışıyordu. Güzel kabuklu bir deniz kaplumbağasıydı. Hayaşi paletlerini ustaca kullanarak müthiş bir hızla üzerine gidiyordu. Birçok kez yakalayacak gibi olduysa da, tam dokunacak mesafeye geldiği anda kaplumbağa yön değiştirerek Hayaşi'nin hamlesini savuşturuyordu. Nefesi darlaşan Hayaşi son çareye başvurdu. Bir an kaplumbağadan ayrılarak on metre

daha da derine daldı. Sonra ayaklarını denizin dibine vurarak kaplumbağanın çapraz arkasından muhteşem bir hızla yaklaştı, kaplumbağa onun farkına varıp yönünü değiştirmeye yeltendiği anda sırtından sımsıkı yakaladı. Hayaşi hiç durmadan yükseldi ve aşırı heyecanlandığından olsa gerek neredeyse dizlerinin hizasına kadar suyun dışına fırlayarak, su topunda şut çeker gibi bir hareketle kaplumbağayı kumsala savurdu.

Kaplumbağayı yemek fikrini ortaya atan Anemone oldu. Eskiden bir arkadaşından kaplumbağa yemeği tarifini duymuştu. "Haydi Kiku, ateş yakar mısın?" Kurumuş yosunları yakarak, topladıkları kalın ağaç parçalarıyla ateşi güçlendirdiler. "Odunların kızgınlaşan uçlarını kaplumbağanın kabuğunun altına sürtmek gerekiyor." Anemone burnunun ucundan şıpır şıpır ter akıtarak yanan odunları defalarca kaplumbağanın karnına sürttü. Kaplumbağa usulca ayaklarını ve kafasını çıkardı. Kızgınlaşan kabuğunu bırakıp kaçmak ister gibiydi.Tırnak ya da saç yanarken çıkan aynı koku gelmeye başladı. Kaplumbağa yosunların suyu emmesi gibi bir sesle inliyordu. "Biraz zalimce" diye mırıldandı Nakagura. Hayaşi başını öne eğmiş yutkunuyordu. "Ne oluyor size böyle!" diye bağırdı Anemone, başını kaldırarak. "Burası timsahların ülkesi. Timsahların ülkesinde yakaladığınız her şeyi ateşte kızartarak yiyebilirsiniz. Ne kadar aptalsınız!" Beyaz eti kızarmış, yumuşacık olmuştu ama kaplumbağa hâlâ yaşıyordu. İnleyerek, ağzını bir açıp bir kapatıyordu. Anemone kaplumbağayı tekrar sırtüstü çevirerek erkeklere kabuğunu ayırmalarını söyledi. "Kiku, çabuk hallet, haydi. Bunun için biraz kuvvet gerekiyor. Soğursa ayırması güçleşir." Kiku "Sen hallet" diyerek Nakagura'nın omzuna vurdu. Nakagura "Yakalayanın sorumluluğu" diyerek Hayaşi'ye baktı. "Yapmayın ne olur!" dedi Hayaşi. "Hiçbir canlıyı öldürmüşlüğüm yok. Doğduğumdan beri ne bir böcek ezdim, ne bir karınca öldürdüm.

Gasp sırasında teyzeyi öldürdüm ama onun ilk ve son olmasını istiyorum. Kusura bakmayın."

Anemone üç adama öfkeyle bakarken, bir an başını çevirdiğinde "Aa!" diye çığlık attı. Kaplumbağa kumsalda koşturmaya başlamıştı. Kabuğu sallandıkça ışıkları yansıtıyor, pırıl pırıl parlıyordu. Dördü birlikte peşine düştüler. Hayaşi dalgaların vurduğu çizgide yakalayacak gibi olup da elini uzattığı an suyla temas eden kaplumbağanın kabuğundan hışırtıyla birlikte buharlar yükseldi. Hayaşi elini geri çekti. Kaplumbağa kabuğunu soğuttuktan sonra usul usul denizin içinde ilerledi. Kimse yakalamak için hamle yapmadı. "Süper bir şey!" dedi Hayaşi. "Gördünüz mü? Yakalandığı, karnı dağlandığı halde vazgeçmedi." Hepsi birlikte başlarını salladılar.

Kiku ve Anemone koskocaman olmuş akşam güneşinin batışını izlediler. Sahil boyunca yoğunlaşmış palmiyeler ve tropikal bitkilerin yeşili güçlü turuncu ışınların altında iyice belirginleşmişti. Denizin yüzeyinde oynaşan renkli köpükler bir bir kaybolurken, sahilde uzanmış yatan Kiku ve Anemone'nin siluetleri koyulaşıyordu. Yarıtropikal bölgenin yazında akşam güneşi, yanan tenden uzakta, vücudun derinliklerinde bir yerlere soğuk kristaller doğurur gibi olur. Buzdan daha soğuk kristaller vücudun içerisinde, güneşten düşüp de kararmalarıyla aynı hızda yayılır. Bu kristaller hemen derinin altına kadar geldiğinde, insan kendi vücudunun ne kadar ısındığını anlayabilir. Anemone, dilini Kiku'nun kulağına daldırdı. Tuz tadındaydı, yapışan kumlardan pütür pütür olmuştu. *Aramızda tel kafes örgü yok artık*, diye düşündü Anemone. "Doğruymuş değil mi?" dedi Anemone, nefesini Kiku'nun kulağına üfleyerek. "Dilimin altında timsahların ülkesi var. Sıcak, her şeyi dondurma gibi eritebilir. Stüdyo bile bembeyaz bir duvar haline gelir." "Ne dediğini bir anlayabilsem" dedi Kiku. Anemone'nin güneşten kızarmış kasığındaki soyulmak üzere olan deriyi usulca çekti. Yeni deri ıslaktı, ışıl-

tılar saçan böcekleri, gökyüzündeki ayı yansıtıyordu, ince ince titreyerek.

* * *

Sürat teknesi gürleyerek şaha kalkıp, tanyeri ağarırken adadan denize açıldı. *Benim vücudum sınır olacak şekilde timsahların ülkesinin havası ikiye ayrılıyor.* Anemone güvertede ayakta duruyordu. Parmağıyla ileride bir noktayı işaret etti. Siyah bir nokta görünüyordu. Kuzey İo Adası. Yaklaştıkça adanın çevresinde dumanlar çıkaran kayalar belirginleşmeye başladı. Denizaltı volkanının uç kısımları. Kayalardaki binlerce çatlağın arasından kükürt gazı fışkırıyordu. Gaz denizin hemen üzerinde yoğunlaşarak, sabah sisine karışıyordu. Kuzey İo Adası'nı geçebilmek için süratlerini minimum düzeyde tutmaları gerekiyordu. Çünkü her yerde deniz yüzeyine yakın mercan kayalıkları gizliydi. Teknenin burnunda Kiku neredeyse dışarı sarkmış bir halde yön gösteriyordu. Kükürt kokusu sürat teknesini sarmalamıştı. Kayalıkların çatlaklarından, denizin içerisinden fışkıran dumanlar yüzeye yükseliyordu. Denizin durgun yüzeyine yükselen, içinde bulanık bir sıvı taşıyan koca koca balonlar, yüzeyde yarımküre haline geliyor ve keskin bir sesle parçalanıyordu. Gaz ısınan su buharıyla eriyerek, güneşin vurduğu açıya göre farklı farklı renklere bürünüyordu. Işığı doğrudan alan dumanlar sarı, gölgede koyu kırmızı, ters yönden ışık alanlar ise sütbeyazdı. Gaz suyun hemen yüzeyinde salınmaya başladı. Isı geçirmez bir zar haline geldi.

Tekne mercan kayalıklarına çarpmasın diye, yürüme hızında ilerliyorlardı. Çürük yumurta kokusu. Anemone erkeklerin önünde var gücüyle dayanmaya çalıştı ama sonunda bir eliyle burnunu kapatıp, diğerini göğsüne bastırarak kabine kaçtı. Sarı renkte puslanan görüş alanında güneş kaybol-

muştu. Kiku gözlerini açamaz haldeydi. Dalış maskesini kafasına geçirdi. Boğazı yanmaya başlamıştı, acı veriyordu. Hayaşi'ye dalış tüpü ve regülatörünü getirtti. Nefes alıp vermesi biraz daha rahatlamıştı. Gaz içine hapsettiği ısıyla iyice ağırlaşmıştı. Güneşin sıcaklığı kükürtle birlikte daha da artmış, tenlerine yapışmaya başlamıştı. Kızgın çamurun içine batmış gibi.

Aniden teknenin gövdesinden keskin bir gacırtı geldi. Sarsıntı ayak uçlarına kadar ulaşmıştı. Yüz rengi değişen Nakagura tekneyi durdurdu. "Kiku! Ne yapıyorsun be!" diye Kiku'ya bağırdı. "Böyle bir yerde mercan kayalıklarına oturup kalırsak, geberip gideriz!" Hayaşi ucu kancalı sırıkla teknenin çevresini yoklamaya başladı. *Kaya değildi. Kesinlikle kaya değildi.* Kiku kendinden emindi. Motorlarını durduran tekne ağır ağır salınarak geri geri gitmeye başlamıştı. Motorların sesi kesilince çevreden kükürt gazı suyun yüzeyine fırlayınca çıkan o acayip sesi duymaya başladılar. Hava kütlesi denizin içinden geçerken, yüzeyde balonlar parçalanırken, o uçuşan baloncuklar kayalara sürtününce çıkan sesler.

Hayaşi "Şuna bakın!" dedi. Ön sağ taraflarında denizin yüzeyinde gümüş renkli devasa bir balık vardı. Kılıçbalığıydı. Uyurken kükürt dolu denize mi sürüklenmişti acaba? Hâlâ yaşıyor gibiydi. Şişkinleşen karnını dürtükleyince hafifçe kuyruğunu oynattı. Ağzının aralığından sivri dişleri görünüyordu. "Motorları çalıştır. Kılıçbalığıymış. Endişelenecek bir şey yok" dedi Kiku, Nakagura'ya. Pervane dönmeye başlayınca, tekne hafifçe sağa kıvrıldı. İşte o an. Göz açıp kapayana kadar o gümüş renkli balık pervaneye kapılıverdi. Keskin metalin balığın etini ve kemiklerini parçalarken çıkan ses bir süre devam etti. Sarımtrak, bulanık suyun yüzü bir anda kılıçbalığının parçalarıyla kaplanıverdi. Kan kokusu bir an kükürt kokusunu bastırmıştı, teknenin geçtiği yerde parlak kırmızı bir kütle kaldı.

Miruri adacıkları toplam kırk kadar küçük adadan oluşur. Tüm adalar ve iki kilometre mesafedeki alan ikinci kuşaktan Japon asıllı bir Amerikalının şahsi arazisiydi. Güneydoğu Asya'daki ada ülkelerinde iç hatlar havayolu şirketi kurmuş, şu an ise kendini emekliye ayırmış bir adamdı. Issız bir ada olan Miruri adasında su arıtma tesisi ve termik jeneratör kurmuştu. Yakıt olarak Miruri adalarının en küçük üç adasının toprağını kullanıyordu. Bir tür çamurlaşmış kömür olan toprağı rafine ederek yakıt olarak kullanıyordu.

Kikular tekneye yakıt ikmali yapmak için Miruri Adası'na uğradılar. Dar ve karmaşık bir suyolu oluşturan adacıkların neredeyse tamamı insan yaşamayan adalardı. Güney İo Adası ve Karagi Adası arasında kalan, sürekli güney rüzgârlarının estiği, yağmur alma miktarı da yüksek olan adalar, muz, palmiye ve tropik bitkilerle kaplanmıştı. Miruri adacıklarının bir deniz haritası yoktu. Çünkü resmi bir ulaşım da yoktu. Birbirine geçmiş karmaşık suyolu sığdı ve yoğunlaşmış yosunlar yüzünden tropik bir bataklıkta ya da ırmakta ilerledikleri yanılsamasına kapılıyorlardı.Çünkü görüş alanı farklı şekillerdeki adalarla tamamen kapanmış ve suyun yüzeyini kaplayan yapışkan yosunlar denizi yeşile boyamış. Kuzey İo Adası'nın kükürt gazı fışkıran alanını geçebilmek için ikide bir motoru durdurup çalıştırmaları gerektiğinden, tahminlerinden çok daha fazla yakıt harcamışlardı. Karagi Adası'nda nelerle karşılaşacaklarını bilemediklerinden, Kiku Miruri Adası'nda yakıt ikmali yapmaya karar verdi. Miruri Adası'nın sahibinin ondan fazla teknesi olduğu söyleniyordu. Deniz içinde kanatları olanı, camdan yapılanı ve küçük denizaltı teknesi gibi farklı türden tekneleri olduğunu duymuşlardı. Öyleyse yakıt da vardı. Ancak, satıp satmayacağını bilemiyorlardı. "Esas bu tropik bitkilerle kaplı adalar timsahlar ülkesinin ta kendisi" diyen Anemone keyifliydi yalnızca.

İo Adası'nı geçtikten sonra bir süre Japon ordusu Cieitai'ın

uçağı takip etmişti tekneyi. "Teknenizin rotası nedir?" diye telsizle sormuşlardı. "Karagi"diye yanıtlamıştı, sürat teknesi. "Amacınız?" sorusu "Turistik gezi" diye yanıtlayınca "Geri dönün!" ikazı yapılmıştı. "Şu an Karagi Adası'nda konaklayabileceğiniz bir tesis yok ve birçok yerde denize girmek yasak. Turistik gezi için uygun değil, derhal geri dönün!" Kiku kulak asmaksızın yola devam ederek, hafif uçağı geride bırakmıştı. "Sorun çıkmasın?" diyen Nakagura ve Hayaşi'nin yüzlerinde, o andan itibaren endişeli bir ifade belirmişti.

Mercan kayalıklarının ortasına kadar ilerleyen suyolunun ilerisinde bir iskele göründü. Küçük bir koyun kumsalına uzanıyordu. Demir sütunların üzerine çimento serpilerek yapılmış sağlam bir iskeleydi. Ahşap bir kulübenin ardında, yoğun ormanın arasında açılmış asfalt bir yol uzayıp gidiyordu. Kumsala yaklaştılar. Kumsala tam ortadan ikiye bölünmüş bir kano atmışlardı. Nakagura tabancasını beline sokarak, teknenin burnundan iskeleye atladı. Hayaşi iskele halatını fırlattı. Kiku yakıtla değiştirmek niyetinde olduğu pirinç ve vitamin haplarını sırt çantasına doldurdu, Anemone ise böcek kovucu spreyi tüm vücuduna sıktı ve birlikte adaya çıktılar.

Kulübede kimsecikler yok gibiydi. Sukayağı aletleri, varil-ler, can kurtarma giysileri, dalış tüpleri, ağ, halatlar... Hepsi ya delik deşik olmuş ya da çürümeye yüz tutmuştu. Birilerinin orayı kullandığına dair hiçbir iz yoktu. Nemli zeminin bir köşesinde yengeçler yuva yapmışlardı. Kiku, adadan özlediği bir kokunun yayıldığının farkına vardı. Güneşin altında kızgınlaşıp ufalanarak toprağa karışmak üzere olan metal ve ahşap kokusuyla gölgede kalan betona yayılan küf kokusu.

Tabanlarına yapışan asfalt yolun iki tarafındaki yoğun ormanın küçük bir kısmının açılarak mango ve ananas ağaçlarının dikildiği anlaşılabiliyordu. Hafif eğimli yokuşu tırmandıklarında bütün adayı görebiliyorlardı. Ada oval şekilliydi, iki kilometrekareden biraz büyük olmalıydı ama kesinlikle

üç kilometrekare değildi. Helikopter pisti ve hangar, küçük bir jeneratör, yakıt rafine tesisi, teraslı mor salkım çiçekleriyle kaplanmış bir ev, voleybol sahası... Ancak, görünürde kimse yoktu. Jeneratör de, rafineri de sessizliğe gömülmüştü. Duyulan tek şey ormandan gelen kuş cıvıltıları ve dalgaların sesiydi.

"Kimse yok mu acaba?" diye mırıldandı Anemone. "Hey, gelip şuna bakın!" diye seslendi, hangara göz atan Nakagura. Camın kırık kısmından içeriyi işaret ediyordu. Tozla kaplanmış iki helikopter duruyordu. "Yukarıya!" dedi Nakagura, tavana bakarak. Loş tavandan binlerce yarasa sarkmıştı. Arkalarından kapı açılma sesi geldi. Dördü şaşırarak arkalarına döndüler. Nakagura belindeki tabancayı çıkardı. Mor salkım çiçekleriyle kaplı evin kapısı açılmıştı. Rüzgârla tekrar kapanıp, bir kez daha açıldı. Siyah bir keçi çıktı ortaya. Tahta döşemeli terasta sıçraya sıçraya gürültüyle ilerliyordu. Birkaç kez meledikten sonra bahçeye inerek kısa otları yemeye başladı. "Şaşırttı be!" diyen Nakagura, tabancasını tekrar beline soktuğu an, Anemone bir çığlık attı. Evin penceresine bakıyordu. Cama iyice yapışmış onlara bakan bir insan yüzü vardı. Gülüyordu. Yaşlı adam eliyle onları çağırdı.

Kocaman akvaryumun içinde Napolyon balıklarının yüzdüğü salonda yaşlı adam kahve ikram etti. hasır mobilyalar ve farklı midye türlerinin sıralandığı raflar, köpekbalığı çenesi, doldurulmuş deniz hayvanları, elle çevrilen bir gramofon. "Sıcak mı?" diye sordu yaşlı adam. Dördü birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Terastan gelen rüzgâr içeriye doluyordu, güneşin ışıkları doğrudan vurmadığı sürece serindi. Yaşlı adam dizi yırtık bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek giymişti. Şaşıydı. Koyu kahve müthiş tatlıydı.

"Tekne motorumuz için yakıta ihtiyacımız var" dedi Kiku. "İsterseniz parasını öderiz ya da elimizde pirinç ve vitamin hapları var, onlarla takas edebiliriz." Adada, Kikuların tek-

nelerini yanaştırdıkları iskeleyle tam aksi yönde bir iskele daha vardı. "Orada teknenizi yanaştırabileceğiniz bir iskele ve yeraltı mazot deposu var, istediğiniz kadar alın" dedi yaşlı adam. "Para istemez, takasa da gerek yok. Pekiyi, nereye gidiyorsunuz?" "Karagi"diye yanıtladı Nakagura. Yaşlı adam başını sallayarak, belindeki tabancanın kabzasına baktı. Hasırdan yapılma üzeri cam tablalı masanın üzerinde fotoğraf albümleri vardı. Yaşlı adam birini eline alarak, küçük bir jet uçağının kabinindeyken çekilmiş bir fotoğrafı parmağıyla Anemone'ye gösterdi. "Malezya'daki meclis seçimleri sırasında yapılan gezilerdeki özel uçuşların tamamında uçakları ben kullandım" dedi. Gururu gözlerinden okunuyordu. Anemone "Kusura bakmayın ama acelemiz var bizim" diyerek ayağa kalktı. "Kahve için çok teşekkürler. Kokusu olsun, tadı olsun, mükemmel bir espresso idi. Yaşlı adam hüzünlü bir ifadeyle albümü kapatıp, siyah keçisiyle birlikte onları yarıyola kadar geçirdi. Aşırı sıcaktan iyice pörsümüş mango ağaçlarının hizasında Nakagura'nın tabancasını işaret ederek "Kimi vuracaksın?" diye sordu. "Kötüleri" dedi Nakagura, işaretparmağını güneşe doğru kaldırarak. Yaşlı adam güldü. "Tek başına yaşamaya başladığımdan beri ilk misafirlerim siz oldunuz. Karagi'den dönerken de uğrayın" dedi ihtiyar adam, siyah keçinin sırtını okşayarak.

"Tek başına yaşayınca, hastalandığınızda çok zor olmalı" diye soran Hayaşi olmuştu.

"Bir seferinde ayağımı müren balığı ısırmıştı, iltihap kaptıydı, davul gibi şişmişti. Penisilinim de yoktu, ayağımı kesmeyi düşünmüştüm. Pek korkmamıştım gerçi. Acaba tek başıma nasıl keserim diye düşününce, en iyisinin giyotin olacağını düşündüm. Sorun, o büyüklükte bir bıçağı bulmaktı. Kayaları ayırmak için kullandığım çelik bıçağı kullanmaya karar verdim. Ağzını çaprazlamasına biledim. Ağaç bir mekanizma içinde, ipini çekince anında düşecek şekilde ayarla-

dım. Tahtalar artınca, ayağım için tabut, koltuk değneği bile yaptım, öncesinden. En çok bıçağın geçeceği oluğu açarken zorlandım. Fazla dar olunca kayması güçleşiyordu, geniş olunca da bıçak oynuyor ve denk geleceği açı dengesizleşiyordu. Pazar günü gerçekleştirmeye karar vermiştim ama yağmur yağınca erteledim. Kanama kesici, bandaj, dezenfektan... Bütün hazırlıklarımı tamamlamıştım. Bıçağın ağzı tam dizimin üstüne gelecek şekilde sabitledim. Zaten ayağım kararmış, odun gibi olmuştu. Kıyamıyor değildim. Sağ ayağım, insanın sol ayağını yana açarak yürümesi eziyetli oluyor."

"Sağ ayağım diyorsunuz da, yerinde duruyor ya işte!" dedi Nakagura.

"Hıı, başarılı olamadım. Bıçak kemikte durdu. Ağzını iyice bilediğimi sanıyordum ama tamamen kesmedi. Siz bilmezsiniz belki ama insan kemiği çok sert olur."

"Canınız çok yanmış olmalı" dedi Anemone.

"Yok, canımın acısından ziyade, bıçağın kestiği yerden irin fışkırmaya başladı. Gözlerime kaçmasını engellemek çok zor oldu. Kör eder. Ayağım olmasa da olur ama körlük her şeyimi mahveder."

"Niye?"

"Çünkü ben bir pilotum. Uçak tek ayakla da uçurulur ama bir kör için imkânsız olur."

Asfalt yola çıkan sarılı siyahlı bir yılan karşıya geçti. Yaşlı adam sağ ayağındaki yara izini gösterdikten sonra Nakagura'dan bir el ateş etmek için izin istedi. Ormana doğru gelişigüzel ateş etti. Kuşlar bir yumak halinde ormandan havalandılar. "Yine uğrayın" dedi yaşlı adam, defalarca. Sürat teknesine bindikten sonra Kiku başını kaldırarak yaşlı adama "Şu helikopter, hâlâ uçabilir halde mi?" diye sordu. Yaşlı adam evet anlamında başını salladı. "Bir saatlik bir bakımla her yere gider."

Az önce ormandan havalanan kuşlar hâlâ gökyüzünde

uçuşuyordu. Gölgeleri yosunlarla kaplı denizin yüzeyine düşüyordu. Siyah keçi kuyruğuyla sinekleri kovalayarak melemeyi sürdürüyordu.

* * *

Karagi Adası'nın şekli topuklu kadın ayakkabısına benziyordu. Dalış aletlerini kontrol ederken kendilerini şiddetli bir boranın ortasında buldular. Sürat teknesinin motor sesinin tuhaflaşması ondan sonra oldu. Dümeni kullanan Hayaşi motoru durdurdu. Kiku ve Nakagura makine odasına dalıp soğutma sistemini ve yağ basıncını kontrol ettiler. Yanık yağ kokusu geliyordu. Yakıt enjektörü, egzoz sistemi ve ateşleme basıncını gözden geçirdiler. Sorunun kaynağı soğutma sisteminin denize açılan borusunu tıkayan yosunlardı. Sistemin koruyucu kafesi yırtılmıştı ve Miruri'deki yosunlu yerden geçerken de boru tıkanmış olmalıydı. Motoru çalıştırıp, boruya temiz deniz suyu akıtarak tıkanıklığı açtılar. Makine odasındaki nemli sıcak yüzünden tere batmışlardı. Kiku da, Nakagura da güneşten iyice yanmışlardı.

Delik açılan kafesi sökerken Nakagura konuşmaya başladı. "Baksana, şu ilacı bulunca ne yapacaksın? Gerçekten Tokyo'ya saçacak mısın?" Kiku su borusuna yuvarlak çubuklu fırçayı sokarak temizlemeye başlamıştı. "Çiba'ya da saçsana! Ben Çiba'ya saçmak isterim." Nakagura cıvataları gömlek cebine koyarak arıza yapan parçaları makineden ayırdı. Yeni boşaltma sistemi ekipmanlarını taktı. "Annen orada olduğu için mi?" diye sordu Kiku, gülerek. Nakagura başını salladı. "Ben sana Çiba'da indirelim seni demedim mi?" Yağ içinde kalan Kiku'nun göğsünde terin akışına kapılmış bir yosun parçası aşağı doğru iniyordu. "Çiba'ya kaçacak olsaydım anında enselenirdim." Çubuklu fırça yemyeşil yosunlarla kaplanmıştı.

"Hayaşi ne diye birlikte geldi ki? Ailesi falan yok muydu?" Kiku makine odasının zeminine biriken yosunları oluktan dışarı akıtıyordu. İnce yosunlar liflerle kaplıydı, parmakların arasında vıcık vıcık yapışıyor gibiydi. "Gidecek yeri yok ki. Nasıl olsa sonunda yakalanır. Gidecek yer yok işte. Olsa olsa denizin dibi olur." Nakagura'nın alnına yosun yapışmıştı. Kiku elini uzatarak çekip aldı. "Ben yakalanmam" dedi Kiku ve boşaltma sisteminin kafes kapağını taktı. "Pekiyi, datura yoksa ne yapacaksın?" diye sordu Nakagura, turboşarjın kanatlarına biriken pislikleri temizleyen Kiku'ya. Kiku, Hatteras'ın koca motoruna vurarak "Maryen Adaları'na, Marşal Adaları'na gidip aramak niyetindeyim" diye yanıtladı.

O sırada Japon savunma kuvvetleri uçağının gürültüsü gelince ikisi birlikte güverteye çıktılar. "Karagi'ye yaklaşmayın" diye telsizle tekrar tekrar ikaz ediyorlardı. "Motor arızası yüzünden durduk, şu an onarmaya çalışıyoruz. Onarım tamamlandığında ikazınız doğrultusunda Ogasavara Adaları yönüne döneceğiz" diye yanıtladı Kiku. Uçak bir süre teknenin üzerinde daireler çizdi. İyice gözden kaybolduktan sonra Kiku motorları çalıştırdı. Anemone kamarada öğlen uykusuna yatmıştı. Nakagura dalış tüplerinin basıncını kontrol ediyor, Hayaşi deniz haritasını gözden geçiriyordu. Güneş yatıklaşmıştı. Karagi Adası hemen gözlerinin önündeydi.

33

Kadın ayakkabısı şeklindeki Karagi Adası'nın topuk ve taban arasında kalan girintisinin ortalarında bir yerlerde Uvane Kayalıkları vardı. Karanlık bastırdıktan sonra tekne Uvane Koyu'na girdi. Motorun sesini minimum düzeyine indirip, ışıkları yakmadan ilerlediler.

Kiku ve Nakagura depremin denizin altında açtığı söylenen yarığı aramak için birlikte dalarak kayalıkların etrafında dolaşmaya başladılar. Sualtı feneri zifiri karanlık kayaları aydınlattı. Boru gibi duran ışıklı alanın içinden farklı farklı balıklar geçiyordu. Nakagura mutlaka arkasından gelmesi için, Kiku'yu defalarca uyarmıştı. Nakagura kayaları sımsıkı tutarak ilerliyordu. Uvane Kayalıkları'nın çevresinde derinliğe ve yerine göre deniz akıntısı hızlanıyordu. Kapılmaları durumunda uzaklara ya da derinlere sürüklenebilirlerdi. Kayalıklar deniz dibinden hemen hemen dik açıyla yükseliyordu. On iki, on üç katlı bir binanın sadece çatısı dışarıda kalacak şekilde suya batmış gibi bir görüntüsü vardı. En derin kısmı olan açık deniz tarafında kayalığın dibinde derinlik göstergesi otuz sekiz metreye ulaştı. Nakagura ve Kiku yirmi metre kadar derinlikte kayalığın etrafını dolanarak bulundukları yerden üç dört metre kadar olan mesafeye ışık tutarak bakıyorlardı. Karanlıkta, yarık gibi görünen kayaların gölgelendirdiği kısımlar da vardı. Tüplerindeki hava bitmek üzereyken Nakagura ilerilerinde bir yeri işaret etti. Boyu üç

metre kadar bir kaplan köpekbalığı ışığın aydınlattığı alana girdi. Paniğe kapılarak su tabancasını hazırlamaya yeltenen Kiku'yu Nakagura durdurdu. Köpekbalığı yavaşça ikisinin çevresinde dolanıyordu. Nakagura fenerleri kapattı. Kurşuni düz bir karaltı haline dönüşen köpekbalığı dolaşmayı bırakarak, aniden yönünü değiştirip yaklaşmaya başladı. Kiku üzerlerine gelen dişlere nişan alarak su tabancasının tetiğini çekti. Iskalamıştı, zıpkın köpekbalığının çok uzağından geçti. Nakagura, Kiku'nun elindeki feneri alarak, kendisininkiyle yan yana getirip, köpekbalığının gözlerine doğrultu ve yakıp söndürmeye başladı. Köpekbalığı ikisine iki metre mesafe kala aniden yönünü değiştirdi. Bir süre yakınlarında gezindikten sonra, ters yöne doğru uzaklaştı.

Bundan hemen sonra Kiku yarığı buldu. Kayalıkta ışığı aksettiren bir şey vardı. Duralumin borular ve kalın tellerden yapılmış bir ağ yerleştirilerek yarık kapatılmıştı. Hava tüplerinin basınç göstergesi sıfırı işaret edince, duralimin borulara bir işaret şamandırası iliştirerek tekneye döndüler.

Kamaradaki elektrikli ısıtıcıyla Anemone makarna pişirdi. Yemeklerini yerken Nakagura yapılacak işlerin sıralamasını teyid ediyordu. Anemone tek başına teknede kalacaktı. Anemone birlikte gitmek istediğini söyleyerek mızmızlanmıştı ama köpekbalıklarının cirit attığını duyunca frene basmıştı. Önce Nakagura daldı, çapa halatına bağlanarak indirilen malzemeleri aldı. Üç sualtı motoru, denizaltında kullanılabilen batarya, iki elektrikli beton delici, on iki dalış tüpü, altı sualtı tabancası ve halat türleri. Kiku ve Hayaşi gelene kadar Nakagura çelik ağı kesmeye başlamıştı. Duralumin borulardan yapılmış kafes ve çelik tel ağ, iki kat olacak şekilde girişi örtüyordu. Kayaya sarılan ağ sert ve paslıydı, kesicinin ağzını yerleştirmek bir hayli zahmetli oldu. Kaya ile ağ arasına bıçak sokup, ağı kaldırarak kesmek gerekiyordu. Duralumin borular çimento dökülerek sabitlenmişti. Ağı kesme işi

bir türlü ilerlemiyordu. Nakagura elektrikli beton deliciyi kullanmaya karar verdi. Kiku kabloyu bataryaya bağladı. Müthiş bir sesle Nakagura betonu delmeye başladı. Kayalıklar ince ince sarsılmaya başlamıştı. Uyuyan balıklar topluca kaçıştılar. Beton bir hayli kalındı. Nakagura Hayaşi'yle yer değiştirdi, basınç göstergesini kontrol etti. *Daha şimdiden böylesine oyalanırsak, ne kadar havamız olursa olsun yetmez.*

Anemone bir gökyüzüne, bir denize bakıyordu. Aşağıda, denizin altında kayayı parçalamaya uğraşırken çıkarttıkları ses tekneye kadar ulaşıyordu. Bina inşaatlarında, yol onarımlarında duymaya alıştığı piston gürültüsü. Karanlık deniz sarsıntıyı emiyordu. Tekne açık denizden gelen rüzgârla hafif hafif salınıyordu.

Denizin yüzeyinde bir şey parıldadı. Dalgaların arasında bir görünüp bir kaybolarak sayısı artıyordu. Anemone gayri ihtiyari Kiku'nun verdiği tabancayı ve sualtı tüfeğini kavradı. Işıklar yanıp sönerek, denizin yüzeyinde hızla hareket ediyordu. Yunuslar. Vücutlarına fosforlu böcekler yapışmış yunus sürüsüydü. Anemone o bir anlık korkusu yüzünden "Yunuslarmış" dedi seslice. Parıldayan yunuslar birbiri ardına ortaya çıktı. Denizin yüzeyini mavimtrak beyaz fosforlu bir renge boyayarak açık denize doğru gidiyorlardı. Anemone lunaparklardaki oyuncaklara benzediklerini düşündü. *En arkalarından da ayaklarına sukayağı takmış bir gülümseyen bir Noel Baba mı çıkacak acaba? Keşke Kiku da bunu görseydi.* Kıvrımlı siluetleri ışıldayan yunus sürüsü denizde geçip gidiyordu. Gözkapaklarının ardında silik bir görüntü salınmaya başladı. Anemone ağlayacak gibi oldu. Keşke Kiku'yla birlikte izleyebilmiş olsaydım düşüncesi geçti aklından. Kiku cezaevindeyken, ona göstermek istediği şeyler olmuştu. Ne olduğunu anımsayabilmek için kendini zorladı. Kendi yaptığı perde. "Bundan sonra her şeye birlikte bakacağız" dedi Anemone, kendi kendine.

Nakagura tek eline elektrikli kesiciyi almış, tek eliyle su altı motorunu sürüyordu. Hayaşi, kauçuk bantla bağladıkları altı dalış tüpünü, Kiku da batarya ve su tabancalarını taşıyordu. Tek ışık sualtı motorunun ucundaki fardı. Mağara içinde ilerledikçe genişlemeye başlamıştı. Kayaların gölgesindeki boyları elli santimetreye ulaşan deniz levrekleri ve mercan balıklarına bakılırsa mağaranın başka bir girişi daha olmalıydı. Mağaranın zemini yumuşak çamurdu, suyu bulandırmamaya dikkat ederek ilerliyorlardı. Onlarca müren balığı vardı. Üzerlerine ışık vurdukça öfkeleniyor, dişlerini çıkartıyorlardı. İki elleri de dolu olduğundan, üstlerine saldıracak olsa kendilerini korumaları çok zordu. Hayaşi müren balıklarından çekiniyor gibiydi. İnsan kolu kalınlığında bir müren balığı sivri kafasını kayanın gölgesinden uzattı. Nakagura'nın ayağını ısırmak için hamle yaparak, paletin ucunu koparıp aldı. Bunu gören Hayaşi, korkmuş olacak, olduğu yerde durdu. Nakagura ve Kiku müren balıklarının yuvalarından çıkıp saldırmaları olasılığının çok düşük olduğunu gösterince, nihayet Hayaşi ikna oldu. Mağara yukarı aşağı, sağa sola kıvrılıyordu. İlerisi görülemeyecek kadar keskin dönemeçlerde, Nakagura küçük küçük işaret ışıkları bırakıyordu. Mağara iyice genişlemişti. Kiku terk edilmiş madendeki mağarayı anımsadı. Haşi tavanından sarkan yarasalardan korkmuştu. Çünkü, kırmızı gözlü, bet sesliydiler. Nakagura aniden arkaya dönerek, eğilmeleri için işaret yaptı. Sualtı motorunun şalterini kapatıp, elektirikli kesiciyi fırlatarak mağaranın zemininde çömeldi. Kiku ve Hayaşi de aynısını yapmaya çalışırlarken, ilerlerindeki kurşuni renkli kaya duvarı kımıldamaya başladı. Balıklardan oluşmuş bir duvardı. Büyük bir çipura sürüsüydü. Işığa doğru hızla yaklaştılar. Kiku tehlikenin farkına varmıştı. *Bizim varlığımızdan korkmuyorlar, o balıklardan örülmüş duvarın arkasında bir şey var.* Nakagura sualtı tabancasını vermesi için elini Kiku'ya

uzattı. Üçü birlikte sualtı tabancalarını ileriye doğrulttular. Kaçan çipuraların arasında karnı deşilmiş iç organlarını sürükleyerek yüzenler de vardı. Kurşuni pulları dökülüyordu.

Işığın vurduğu daire içerisinde köpekbalığı göründü. Küçüktü ama sivri sivri dişleri korkutucuydu. Nakagura sualtı tabancasının tetiğini çekerek ilk ortaya çıkan köpekbalığının boynuna isabet ettirdi. Acıyla kıvranırken, arkasından üç köpekbalığı daha ortaya çıktı. Biri kan kusan köpekbalığının karnına daldı, diğer ikisi ise üzerlerine geliyordu. Kiku sualtı tabancasını tetikledi. Iskaladı. Köpekbalığı dişlerini doğrultmuş üzerine geliyordu. Kiku ayak bileğindeki dalgıç bıçağını sıyırmak isterken, vücudu kıvrıldı. Köpekbalığının altçenesi Kiku'nun sırtını sıyırdı. Herhalde, regülatör hortumu köpekbalığının dişlerine takılmış olmalıydı. Kuyruk yüzgecini hızla oynatarak, boruyu kesip koparmaya çalışıyordu. Çamur suyu iyice bulandırınca mağarada göz gözü görmez olmuştu. Bir hışırtı geldi. Birisi sualtı tabancasını tetiklemiş olmalıydı. Balığın yeşil kanı gözlerinin önünde akıyor, karnını iyice kıvıran balık çenesini yarısına kadar zemindeki çamura daldırmış çırpınıyordu. Kiku'nun regülatör hortumu koptu. Bir anda ortalığı hava kabarcıkları kapladı. Kiku da tam dalgıç bıçağını eline almıştı. Gelen hava kesildi. Yedek tüpleri aradı. Mağaradaki görüş mesafesi çok kısıtlıydı. Farklı yönleri aydınlatan fenerlerin ışığında görebildikleri, zeminden yükselen kum tanecikleri, balık iç organları, köpekbalığının yeşil kanı ve regülatör hortumundan çıkan beyaz hava kabarcıklarıydı. Nefesi daralmaya başladı. 'Sakin ol!' dedi kendi kendine. Evet, yedek tüpleri Hayaşi taşıyordu. Hayaşi'yi aradı. Bir şekilde sualtı fenerine doğru ilerlemeye çabaladı. Şakakları sızlamaya başlamıştı.

Aniden burnunun dibinde bir köpek balığı beliriverdi. Sırtına zıpkın saplanmıştı ama Kiku'ya saldırdı. Kiku yırtılan regülatör hortumunun ucunu köpekbalığının üzerine doğ-

rulttu. Köpekbalığının başı hafifçe yukarıya kıvrıldı. Kiku bıçağını sapladı. Bıçak, balığın beyaz boynuna dalmıştı. O esnada Kiku da bir hayli su yutmuştu. Burnundan da su girmişti. Öksürdü. Göğsü seğirmeye başlamıştı, öksürür öksürmez, ağzından ve burnundan ciğerlerine tekrar su doldu. Kendi iradesi dışında sürekli su yutuyordu. Kiku müthiş bir korkuya kapıldı. Öksürüğünü kesme paniğini yaşıyordu. Son gücünü harcayarak ağzını ve burnunu kapattı. Göğsü yırtılacakmış gibi bir hisse kapıldı. Yedek tüpü aramak düşüncesi geçti aklından. Tüp, tüp, diye düşünürken kendinin nerede olduğunu, ne yaptığını anlayamaz hale geldi. Neden bu kadar bunaldığını da anlayamıyordu. Eski hava çürümüş, genleşerek vücudunu ikiye ayırmaya zorluyor gibiydi. Gözlerinin önü bir an kararda. Çenesindeki güç boşaldı. Yenik düşmüştü. Boğazından içeriye hava yerine su doldu. Suyu yutunca sıkıntısı kesilmişti. Deniz suyu gürültüyle organlarına yayılıyordu. Nefes boruları suyla doluyordu. Ölüyorum, dedi Kiku, kendi kendine. Hiçbir acı hissetmiyordu. Acıyı hissetmemesine öfkelendi. Sonuna kadar direnmeden teslim olduğunun farkına vardı. Vücudu uyuşmaya başlamıştı. Fakat kalbi var gücüyle atmaya devam ediyordu. Kiku şiddetli bir öfke hissetmeye başladı. Ölümü bu kadar kolay kabullendiğine pişman oldu. Tekrar kalan gücünü toplayarak suyun ciğerlerine dolmasını durdurmaya çalıştı. Olmadı. Ciğer duvarları kendi başına hareket ediyordu sanki. Kolunu bile kaldıramıyordu. O an birisi ağzına yeni bir regülatör daldırdı. Hava müthiş bir hızla içinde yayıldı. Su yutması durduğu an acıyı hissetmeye başladı. Bütün hücrelerine iğneler saplanıyor gibiydi. Kiku şuursuzca regülatörü ağzından çıkarmak için çırpındı. İçine zorla hava dolduran her kimse, bıçağını saplayıp öldürmek istiyordu. Birisi kuvvetlice göğsüne yüklendi. Ciğerlerinde oluşan baskıyla ağzından hava geldi. Tekrar yeni hava ciğerlerine yayılarak kurutmaya başladı. Değdiği yeri

sızlatan, acı veren bir hava. Ciğerlerindeki lopların teker teker dirildiğini hissedebiliyordu. Ağzından nefesini çıkardı. Gözlerinin önü yavaş yavaş aydınlandı. Hayaşi ve Nakagura yüzüne bakıyorlardı. "İyi misin" anlamında el işareti yaptılar. Kiku hafifçe başını salladı.

Kiku köpekbalığının yeşil kanıyla kaplanan suyun içinde iki şeyi öğrenmişti. Ölüme direnmeyi bırakınca vücudun çektiği sıkıntı sona eriyordu ve kalp atışlarını duyabildiği müddetçe mücadele etmek gerekiyordu.

Kiku'nun sakinleşmesini bekledikten sonra, üçü birlikte yeniden mağarada ilerlemeye başladılar. Nakagura ve Hayaşi de sonuna kadar kullandıkları hava tüplerini değiştirdiler. Üç köpekbalığı ölmüş, iki köpekbalığı da ölenlerin iç organlarını dişliyordu. Mağarada sadece sualtı motorunun sesi yankılanıyordu. Nakagura parmağıyla ön tarafı işaret etti. Üzerinde hâlâ bir parça çürüyen etler olan iki insan iskeleti kumlara gömülmüştü. Hemen yanlarında paslanmış bir dalgıç bıçağı vardı. Kafatasları küçük balıkların yuvası haline gelmişti. Salınan mor yosunların ilerisi zifiri karanlıktı. Işıkların yetmediği, karanlığın sonsuzluğa ulaştığı bir oda. Nakagura, sualtı motorunun hızını artırdı.

Mor yosunların arasından geçince kaya basamağına çıktılar. Nakagura, diğer ikisine regülatörlerini asla ağızlarından çıkarmamaları için işaret yaptı. Kayaların yüzeyi koca koca ıstakozlarla kaplanmıştı. Işık tutunca kızıl kabukları parlıyordu. Merdiven şeklindeki kayaya sımsıkı yapışmış, hep birlikte duyargalarını oynatıyorlardı. Sanki orkestradaki herkesin aynı ritmde çubuk sallaması gibi bir görüntüydü. Bir köşelerinde gözleri cansızlaşmış müren balığı sürüsü vardı. Işığı gören tropik balıklar ve kaplan desenli su yılanları kaçışıyordu. Ağzından sarı bir iplik sarkan, üzeri dikenli bir derin su balığı her an patlayacakmış gibi şişmişti.

Kaya basamağı kuleli bir tapınağın içini andırıyordu. Yük-

sek tavan, ıstakozların kapladığı sunak, mor yosunlar vitray pencere, kör mürenler rahip, rengârenk balıklar ilahi söyleyen müritler. İç tarafta ise azizlerin heykelleri gibi üç yarık açılmıştı. Nakagura dikkatle yaklaştı. Tek tek yarıkların içine ışık tuttu. Ortadaki yarığa göz atan Nakagura eliyle Kiku ve Hayaşi'yi çağırdı. Mağaranın o yarıktan başlayan kolu girişten hemen sonra dik bir eğimle aşağı doğru iniyordu. Nakagura en dipte bir noktayı işaret ediyordu. Her haliyle çevresinden farklı bir kaya vardı. Fakat büyükçe bir keskiyle yontulmuş gibi, yüzeyi dümdüzdü. Nakagura derinlik göstergesine baktı. Bulundukları nokta yirmi dokuz metre derinlikteydi. O gri kayanın bulunduğu yerde, derinlik kırk metreye ulaşıyor olmalıydı. Nakagura basınç göstergesine ve basınç bilgisayarına bakarak hesap yapmaya başladı. Hava yetecek miydi? Kırk metre derinlikte iş yapabilecekleri süre ne kadardı? Nakagura altı parmağını gösterdi. Altı dakika. Nakagura ve Kiku halat yardımıyla aşağı inmeye karar verdiler. Hayaşi ise halatın ucunu sabitleyerek, acil durum önlemi açısından yukarıda bekleyecekti. Batarya ve beton deliciyi yanlarına alan iki adam yarıktan içeri daldılar.

Mağara kolunun zemini, toprak değil ölü mercan kabuklarıyla kaplıydı. Üzerinde de ince bir yosun tabakası vardı. Sanki basınç artmıyor, sadece su vücutlarına daha fazla yapışıyordu. Ölü mercan kabukları kemiği andırıyordu. Kiku'nun aklına, krematoryumda yanına aldığı Kazuyo'nun kemiği geldi. Vücudunu sıkıştırmaya başlayan su basıncının da etkisiyle kötü bir hisse kapıldı. O anki hisleri, kendini doğuran kadını öldürdükten sonra hissettikleriyle aynıydı. Kanı yavaş yavaş katılaşıyor ya da çekiliyor gibiydi. Tehlikenin farkına vardı. Denizin derinliklerinde küçük bir tedirginlik bile aniden paniğe yol açabilirdi. Her türlü ses ve koku duyusu soyutlandığından, tedirginlik bir anda şişkinleşip devasa boyutlara ulaşabilirdi. Havanın kesilmesinden duyulan endi-

şe, insanın kafasının içinde döner durur, müthiş bir korkuya kapılarak titrer, belki de kusup aniden yukarı çıkmaya çalışarak bilincini yitirebilirdi. Kiku aklına başka şeyler getirmeye karar verdi. Anemone'nin dilini ve bacaklarının arasındaki organını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Güneşte yanan derisinin arka tarafını, dokununca şeffaf iplikler kaplayan timsahlar krallığının girişini gözlerinin önüne getirdi.

Derinlik göstergesine baktılar. Otuz sekiz metre. Nakagura gri kayaya ışık tuttu. Midye ve yosunlarla kaplanmıştı ama beton olduğuna şüphe yoktu. Düz bir beton kütle. Üzerinde çatlaklar vardı. Çatlakların arasından beyaz bir şeyler çıkmıştı. Mercana benziyordu. Nakagura beton delicinin fişini bataryaya taktı. Çatlağın en geniş olduğu yere delicinin ucunu yerleştirdi. Düğmeye bastı. Mağara sarsılmaya başladı. Mercanlar ve kayaların arasında uyuklayan tropik balıklar ürkerek yuvalarından fırladılar. Beton başlangıçta hiç kırılmamıştı. Nakagura saatine bakarak, betondaki çatlağı azimle genişletti. Sarsıntının şiddetine göre betonun kalınlığını anlıyordu herhalde. Eliyle yirmi santim kadar olduğunu işaret etti. Ortalığa beton parçaları saçılmaya başladı. Paraboller çizerek yavaşça dibe çöküyorlardı. Nakagura iki çatlağı birleştirmeyi başardı. Birleştikleri noktada yoğunlaşacak şekilde deliciye yükleniyordu. Beton parçalandıkça el büyüklüğünde bir delik açıldı. Nakagura çömelip, yüzünü iyice yaklaştırarak içeriye ışık tuttu. Yüzünü kaldırarak başını yukarı aşağı salladı. Kiku da içeriye göz attı. Pek iyi göremiyordu. Beyaz mercanlar üremişti. Nakagura deliği biraz daha genişletti. Bir insan geçecek kadar olmuştu. Nakagura delicinin devrini en yüksek seviyeye çıkartarak betonu kırmaya devam etti. O esnada betonun yüzeyinin üçte bir kadarlık bir kısmı gürültüyle içine göçtü. Nakagura'da birlikte düştü. Kiku da el fenerini kaptığı gibi peşinden gitti.

İçerisi beton kırıkları ve mercanlarla kaplanmıştı. Naka-

gura, yosunların arasında kalmış debeleniyordu. Halatı çekerek vücudunu doğrulttu. Işığı içeride dolaştırdı. Beton, bir makineli tüfek siperinden kopartılıp getirilmiş olmalıydı, üç namlu gözü belli oluyordu. Zemin yumuşak bir çamurla kaplıydı. Beton parçalarını temizlediler ama altında sadece iki büyükçe mercan kayası vardı, başka hiçbir şey yoktu. Nakagura acı acı gülümsedi. Kiku beyin şeklindeki mercan tablasına bakınca Yamane'yi anımsadı. "Kafatasımın bir kısmını açtıklarında, beynime baktım. Bıngıl bıngıldı, fasulye ezmesi gibi görünmüştü" demişti Yamane. "Düşünebilmemin, hissedebilmemin bu fasulye ezmesine benzer şey sayesinde olduğunu düşününce, kendimi tamamen fasulye ezmesi haline gelmiş gibi hissettim. Her şey boşmuş gibi gelmeye başladı." Kiku kendi kendine "Fasulye ezmesi ve beyin şekilli mercan ha" dedi ve yerdeki beton deliciyi kaptığı gibi yumuşak mercan tablasını parçalamaya başladı. Mercan kolayca parçalandı, parçaları çevreye saçıldı. Nakagura Kiku'yu durdurdu. Mercandan kalan bulanık kısmın arasında bir yeri işaret ediyordu. Parlayan bir şey vardı. Nakagura deliciyi Kiku'dan alarak kalan mercan parçalarını dikkatlice temizledi. Gümüş renkli bir tüp ortaya çıktı. Molibden çeliğinden yapılmış bir gaz tüpüydü. Üzerinde hiçbir işaret yoktu. On altı adet, insan baldırı büyüklüğünde tüp istif edilmişti. Aralarına kalın naylonlar yerleştirilmişti. Tüpleri birbirine bağladıkları zincirin ucunu betona gömmüşlerdi. Nakagura betonu kazarak zinciri çıkardı. Tüp istifi yavaşça devrildi. Üçer tüpü kauçuk bantla bağlayarak, birer takım taşımak suretiyle altı tanesini çıkartmaya karar verdiler. Halatı çekiştirerek Hayaşi'ye yukarı çekmesi için işaret verdiler. Hayaşi'nin beklediği yerden ışık geliyordu. Karanlık bir sokakta, üst kat pencerelerinden gelen ışıkları andırıyordu. Birkaç yerde mercanların üzerinden geçen halat gerginleşmişti. Hayaşi'yi gördüler. Halinden var gücüyle halatı çektiği anlaşılıyordu. Beton delici-

yi ve bataryayı bıraktılar. Kiku ve Nakagura sadece gaz tüplerini taşıyorlardı. Deponun yarısına kadar yükseldiklerinde Kiku'nun gözünün önünden şaşkın şaşkın yüzen iki dikenli balık geçti.

İşte, hemen sonraki an, Nakagura'nın çığlığını ve yükselen hava kabarcıklarının sesini duydu. Kiku arkasına döndü. Nakagura regülatörünü ağzından çıkarmış, alnını tutarak kıvranıyor, gaz tüpleri sol kol altında olduğu halde aşağı doğru yuvarlanıyordu. Kiku ne olduğunu anlayamamıştı ama Hayaşi'ye işaret ederek halatı gevşetip yardıma gitti. Nakagura deponun zemininde yan yatmış alnını tutuyordu. Kiku'nun farkına varınca yüzünü kaldırıp yakınlardaki dikenli balıklardan birini gösterdi. Dikeni alnına batmış olmalıydı. Bu dikenli balıkların çoğu zehirlidir ve battığında insanın tüm vücudunu uyuşturabilir. Dikenin battığı yerde şiddetli bir acı baş gösterir. Nakagura, el hareketleriyle Kiku'ya işemesi için işaret yapıyordu. Dikenin zehiri asit bazlı olmalıydı. Kiku'nun tereddüt ettiğini görünce, Nakagura dalgıç giysisinin fermuarını indirerek çekiştire çekiştire Kiku'nun penisini dışarı çıkarttı. Ucunu yaranın bulunduğu yere yapıştırdı. Acele etmesi için Kiku'nun bacaklarını sarsmaya başladı. Kiku var gücüyle çişini getirmeye çalıştı. Bacaklarının arasına kafasını uzatan Nakagura'nın haline baktıkça gülesi geldi, işeme hissinden iyice uzaklaşmaya başlamıştı. Nakagura her an çişin gelmesini beklercesine, Kiku'nun penisinin pembe ucunu alnına yapıştırmış bekliyordu. Kiku eliyle karnını bastırdı. Tekrar gülecek gibi olunca kendini tuttu.

Aniden, Nakagura Kiku'nun penisini bıraktı. Ne olduğunu merak eden Kiku yüzüne baktı. Dalgıç maskesinin arkasındaki Nakagura'nın yüzünün hatları birdenbire değişmeye başlamıştı. Gözlerini sımsıkı kapatmış, dudaklarını ısırıyordu. Çenesi zangır zangır titriyordu. Dişleri dudaklarına iyice geçmiş olacak, hafiften kanamaya başlamıştı. Kiku'nun bal-

dırına yapıştı. Kolu metal gibi sertleşmişti. Kiku bir şeyin farkına vardı. Evet, diken battığı an Nakagura regülatörü ağzından çıkarmıştı. Kiku'nun gözleri Nakagura'nın kucakladığı gaz tüplerine ilişti. Tüpün ucundaki mandal şekilli ağız eğilmiş yeşil renkli kabarcıklar çıkıyordu. Kabarcıklar çıkar çıkmaz dağılıyor, sıvı haline gelerek deniz suyuna karışıyordu. Nakagura gözlerini açtı. Gözbebekleri genişlemişti. Maskenin ardındaki gözler güneş altında kuruyarak buruşmuş meyveleri andırıyordu. Gözlerinin akı kanlanmıştı. Ağzından yeşil renkli bir sıvı püskürdü. Sımsıkı yapıştığı Kiku'nun bacağı eklem yerinden kırılacak gibiydi. Nakagura aniden o kolunu gevşetti. Köpükler saçıp, bağırarak bir şeyler söylemeye başladı. Öksürürken kahkaha atarmış gibi bir ses geliyordu. Kiku bacağının uyuşmasına katlanarak kaçmaya çalıştı. Nakagura halatı çekerek durdurdu. Kiku, Nakagura'yla kendini bağlayan halatı kesti. Hayaşi'ye kendini çekmesi için işaret gönderdi. Tüm gücüyle paletleri sallamaya başladı. Bacağı uyuşmuştu istediği gibi hareket edemiyordu. Su basıncı vücudunu yapış yapış sarmalamıştı. Bu ana benzer rüyaları Kiku birçok kez görmüştü. Ayakları uyuşup, vücudunun ağırlaştığı bir anında Kiku'nun bir arkadaşı ya da yakınının öldürmek için üzerine saldırdığı rüyalar. Nakagura kendi başına dik yokuşu tırmanarak peşinden geliyordu. O acayip sesi çıkarmaya devam ediyordu. Öksürürken kahkaha atma sesi. Hayaşi halatı çekiyordu. Kiku nefes nefese kendini yokuşun başına taşımayı başarmıştı. Denizin altında su basıncından dolayı vücut olduğundan daha hafifmiş gibi hissedilir, sıcaklık da dışarıdakinden daha düşük olduğu için kişi yaptığı hareketlerin şiddetinin farkına varamayarak nefes alamaz hale gelecek kadar yorulabilir. Kendini yukarı çektiği an Kiku'nun gözlerinin önü kararmaya başladı. Bilinci ondan uzaklaşmaya başladı. Kendini kaybederse nefes almayı unutabilirdi. Kıvrılarak, ciğerlerini sıkıştırıp kuvvetli

bir nefes aldı. *Nefes al! Nefes al!* Kendi kendine emretti. *Kalbin henüz durmadı. Havayı ciğerlerine çek, geri gönder.* Arka tarafından nefes sesi duydu. Hayaşi yukarıya gelen Nakagura'ya elini uzatmıştı. Kiku "Yapma!" diye haykırdı. Sesi çıkmadı. Ağzından sadece kabarcıklar saçılmıştı. Hayaşi, Nakagura'nın elini yakaladı. Hayaşi'nin yüz hatları bir anda yamuluverdi. Nakagura sağ eliyle bıçağını çekti. Hayaşi, kaptırdığı elini silkeleyip kurtarmaya çalışıyordu. Kiku su tabancasını çekip doğrulttu. Hayaşi'nin karnına bıçağını daldıran Nakagura'ya nişan aldı. Tetiği çekti. Gümüş renkli zıpkın, uçak motorunun bıraktığı bulut gibi bir hat çizerek Nakagura'nın boğazına saplandı.

34

Haşi, banyoda oturmuş kalmıştı. El parmaklarının tir tir titrediğinin farkına varıp, açık kalan duşu kapattı. Bıçağı hâlâ elinde tutuyordu. Duştan gelen suyla kan oluğa sürükleniyordu. *Acaba Niva'yı bıçakladığımı rüyamda mı gördüm?* Haşi tüm vücudu su damlacıklarıyla kaplanmış halde banyodan çıkıp, odaya dönerek Niva'ya seslendi. Niva'nın geri geldiğine, orada olduğuna dair bir iz aradı. Kül tablasına, karamel kâğıtlarına, konsoldaki makyaj malzemelerine, antredeki ayakkabıların düzenine, masadaki tabakların kirine baktı. Elindeki bıçağı mutfakta rafa bıraktı. Hiçbir değişiklik yok gibiydi. Herhalde tuhaf bir rüya görmüş olmalıydı.

Niva'nın beyaz şişkin karnına bıçağı sapladığında çıkan koyu kırmızı siyaha çalan kan bir rüyaya oranla çok daha net bir şekilde aklında kalmıştı. "Çıldırmış!" Mr. D'nin kendine seslenişini anımsadı. Haşi, acaba gerçekten çıldırdım mı diye, huzursuz oldu. *Gerçek bir şeyi görürmüş gibi rüya görmek çıldırmış olmanın kanıtı değil midir?* Haşi aklından geçen bu düşünceyle irkildi. Küçüklüğünde çöplükte gördüğü yaşlı kadını düşündü. *O kadın çıldırmıştı. Parmağıyla gökyüzünü gösterip, hiçbir şey uçmadığı halde "Uçak!" diye bağırarak yere yatmıştı. Ben de öyle bir insan haline mi geldim acaba? Evet, gerçekten de çılgın dilencinin doğurup da fırlatıp attığı bir çocuğum belki de. Dilimi kesmenin cezasını çekiyorum belki de. Gördüklerimi başka kimse göremiyor, başkalarının*

gördüklerini de ben ancak yamuk yumuk görüyorum.

Haşi buzdolabından buz çıkardı. Eli uyuşup canı yanmaya başlayana kadar elinde sıkmaya devam etti. Daha sonra gazocağını yaktı. Elini ateşin arasına daldırdı. Çığlık atarak olduğu yerde sıçradı. Avuç içi hafifçe yanmıştı. Bir kâğıda rakamlar yazdı. Gelişigüzel sayılar yazarak toplama işlemi yaptı. Gazeteyi açarak ölüm haberlerini sesli sesli okudu. "Gyoura Yoşio, kaligraf, Ayın on birinde gece 02.20, kalp yetmezliğinden Matsuyama Memorial Hastanesi'nde öldü. 83 yaşındaydı. Cenaze töreni Matsuyama şehri Honço 9-3 adresindeki Gyoura Yazı Sanatı Okulu'nda yapılacak. Geriye kalanları aile reisi karısı Yoşieda Hanım, adresleri Matsuyama şehri Kamiire semti 3-4." Hepsini eksiksiz okudu. Kendi kendine "Normalim işte!" dedi.

Mutfakta lavabodaki çöp torbası gözüne ilişti. İçinde kırmızı bir şeyler vardı. Kan bulaşmış pamuklardı. Haşi'nin vücudundaki bütün tüyleri diken diken oldu. *Niva'yı bıçaklamam bir rüya değilmiş.* Dehşete kapıldı. *Her an polis tutuklamaya gelebilir. Yakalanırsam, Kiku gibi mahkemeye çıkarılır, demir kafesler ve parmaklıkları, yüksek duvarları olan gri binaya gönderilirim. Güçsüzün biriyim ya, kimbilir başıma neler gelir? Terk edilmiş maden adasının gururuydum, şimdiyse utancı haline gelirim.*

Birisi kapıyı çalıyordu. Haşi korkusundan bayılacak gibi oldu. Sonra, bunun kendisinin gerçekten çıldırıp çıldırmadığını test etmek için iyi bir fırsat olacağı düşüncesiyle kendini toparladı. Kapı tekrar çalındı. Gözetleme deliğinden dışarıyı kontrol etti. Üniformalı polisler. Haşi titremeye başladı. Titreyerek kapının sürgüsünü açıp polisleri içeriye buyur etti. Apar topar kollarına yapışıp kelepçe takmalarına kendini hazırlamıştı. İki polis Haşi'yi görünce nazikçe selam verdiler. "Akşam saati kusura bakmayın" dedi daha yaşlıca olanı. "Eşinizin başına gelenlerden sonra, çalışmanızı bölüyoruz

ama soruşturmamızı tamamlamamız lazım." Neden söz ettiklerini hiç anlamamıştı ama "Ha, öyle mi? Buyrun, buyrun" diyerek, Haşi polisleri misafir odasına aldı. Odaya göz gezdiren polis "Fakat sizin için de zor olmuştur" dedi Haşi'ye. Haşi acı bir gülümsemeyle başını salladı. Polis raftaki bıçağı buldu. Haşi'ye göstererek "Eşiniz bu bıçakla mı intihar etmeye kalkıştı?" Haşi başını tekrar evet anlamında salladı. "Ancak, çok eski moda bir intihar yöntemi. Bıçakta da kan yok." Haşi ayağa kalkarak "Ben yıkadım" dedi, yüksekçe bir sesle. "Pekiyi, ama niye o kadar şiddetli bir aile kavgası yaşadınız? Şu mesele mi yoksa?" Polis küçük parmağını uzatarak kadın işareti yapmıştı. "Ya, şey işte, benim hayranlarımdan bir kız, bize gelmiş, benimle ilişkisi olduğunu söylemiş. Yalan elbette. Fakat, Niva ciddiye alıp çok sinirlendi" diye yanıtladı Haşi. Röportajlardakiyle aynı havada konuşuyordu. Ne konuşulduğunu bilmese bile karşısındakinin gözlerine bakarak, hüzünlü bir gülümsemeyle yanıtlayacak olduğunda, diyaloğun gelişeceğini çok iyi öğrenmişti artık. "Yaa, demek öyle. Meşhur insanlar aslında perdenin arkasında böyle sıkıntılar da çekiyorlar demek. Televizyonda falan gördüğümüzde hep keyifliymişsiniz gibi geliyor. Eşiniz hamile değil mi? Siz feci şeyler söylediniz diye intihar etmeye kalkışmış. Çocuğu düşürmesini falan söylemişsiniz."

Haşi buzdolabından portakal suyu çıkararak polislere ikram etti. Oturmaları için yer gösterince polisler çekinmeden oturdular. Meşhur bir insanın yaşamı hakkında daha fazla şeyler bilmek istiyorlardı. "Ünlü kadın şarkıcılardan biri provalarda sakinleşebilmek için mutlaka osurur." Böyle şeyler anlatması polislerin hoşuna gitti. Haşi de birlikte güldü. Gülerken her şeyin bir rüya olduğu yanılsamasına kapılmaya başlamıştı. Sürekli bir rüyanın içinde olduğundan emin olmuştu. Gülüşmeler bittikten sonra, iki de sigara içen polisler ayrılmak için hareketlenince, Haşi "Bütün bunlar bir rüya

değil mi? Sizin gibi rüyalar âleminin insanları benim rüyamda ortaya çıktıktan sonra nereye giderler? İz bırakmadan kaybolacağınızı mı düşünmeliyim?" diye sordu. Polisler başlarını kaşıyarak güldüler. "Aynen öyle, dediğiniz gibi. Karşılıklı iyi bir rüya görmüş olduk." Nazikçe selam veren polisler kapıyı kapatmaya çalıştıkları anda, Haşi "Durun biraz!" diye bağırdı. Şaşırarak arkasına dönen polisin yanağına dokundu. "Doğruyu söyleyin. Bu bir rüya değil mi? Rüyalar âlemi olduğu için de, ben Niva'yı bıçaklamış olsam bile cezalandırılmam değil mi?" Polislerin yüzlerinin rengi bir anda değişiverdi. İkisi yüz yüze bakıştılar. "Eşini sen mi bıçakladın?" diyerek Haşi'nin kolunu yakaladılar. Haşi korkmuştu. Başını salladı. "Bunu anlayamadığım için soruyorum" dedi cılız bir sesle. İki polis kendi aralarında bir şeyler fısıldaştılar. Haşi polisin yanağına tekrar dokundu. Terlemiş, yağlanmış, ıslak bir ten. Haşi, öylesine gerçekçi yapılmış, polis rüyasını zihninden nasıl atabileceğini düşündü. "Bakın Haşi Bey. Artık geceyarısı, biz de çok yorgunuz. Sizin şakalarınıza eşlik edebilecek durumda değiliz. Ne mutlu ki, eşinizin karnındaki çocuğa bir şey olmamış. Hastaneye ziyaretine giderseniz daha iyi olmaz mı?"

İki polis asansörde kayboldular. Haşi giriş kapısını kapattı. Avucunun içiyle metal kapıya dokundu. Neye dokunduğunu tam olarak anlayamamıştı, eğildi yerdeki halıya dokundu. Parmaklarının arasına toz ve yün parçaları bulaştı. Masanın tablasına dokunup, portakal suyu şişesini alarak eline bir damla akıtıp yaladı. Aklına kaz geldi. Bu dünyada dokunduğu her şey altın olan kaz. Hayvancağız sürekli yalnızlık çekiyor olmalıydı. Elini uzatıp dokunduğu anda hissettiği temas farklılaşıyorsa, sonunda bu dünyada tek başına kalacak demekti. Haşi nefesi kesilecek gibi oldu. Belki de sıcaktandır, diyerek klimayı çalıştırdı. Tuhaf bir gürültüyle benzin kokan rüzgâr suratına çarptı. Yüzünü pencere camına yapıştırdı.

Serinliği kendini iyi hissetmesini sağladı. Beyazca buğulanan cam bir anda vücuduyla aynı ısıya ulaştı.

Haşi'nin aklında küçüklüğü canlandı. Terk edilmiş maden adasında yaşadığı zamanlar. O sıralarda vücut siluetinin çok daha net olduğu gibi bir his vardı içinde. Hep tenine iğneler battığını hissederdi. Kabuğu çekilip alınan bir yaranın ya da güneşte yandıktan sonra soyulan derinin altından çıkan o yeni pembemsi deri gibi, rüzgârın yönü, ışığın açısı değiştiğinde bile tüm vücudu tepki verirdi. *Zarla kaplanmışım. Şu an ben onlarca kat zarın altındayım, dış havayla temasım tamamen kesilmiş. İnce bir naylonla, belki de yağ tabakasıyla kaplanmış gibiyim. Dokunduğum şeylere gerçekten dokunup dokunamadığımı anlayamıyorum. Gözlerim, kulaklarım, burnum vücudumdan ayrılmış.* Haşi o iğnelenme hissini vücudunda tekrar yaşamak, rüyadan kurtulmak istiyordu. *Buradan kurtulmak için bir kez ölmem yeter.* Sol elini sıktı. Masanın üstündeki bıçakla bileğindeki damarı usulca kesti. Ortaya çıkan kırmızı çizginin ardından kan fışkırmaya başladı. Aniden dehşete kapıldı. Çünkü acıyı hissetmemişti. Bu rüyanın içinde ölse bile, o her şeyi hissedebildiği dünyaya bir kez daha asla dönemeyeceğini düşündü.

Koşarak daireden çıktı. Koridoru kaşarak geçip, asansöre daldı. Asansörü harekete geçirdikten sonra acil durum görüşme düğmesine bastı. Asansör durdu. "Alo! Alo!" sesini duydu. "Ne oldu? Elektrik kesintisi mi?" Küçük kutudan bir erkek sesi geliyordu. "Buradan çıkartın beni. Karşılığını fazlasıyla öderim!" diye bağırdı Haşi, düğmeye basarak. "Yangın mı çıktı? Elektrik mi yok? Asansöre ne oldu? Şu anki durum nedir?" Adamın sesi bozuk bir radyodan çıkıyor gibiydi. Güzelce sıkıştırılmış, dalgalara yüklenmiş bir ses. *Bu asansör beni bir yerlere götürmeye çalışıyor. Kapısı açıldığında belki de cehenneme götürmüş olacak.* "Çabuk beni buradan çıkartın!" Haşi asansörün kapısını tekmelemeye başladı. "Nasıl bir kaza söz

konusu, açıklar mısınız? Şu an bulunduğunuz asansör on iki ve on birinci katlar arasında durmuş vaziyette. Asansörde elektrik var mı?" Haşi küçük plastik kutuyu yumrukladı. Kırmak istemişti. Sanki içinde küçücük insanlar var gibi gelmişti bir an. Asansör alçalmaya başladı. Birinci katta kapı açıldı. Ellerinde yangın söndürücülerle iki adam bekliyordu. Yanlarında alet çantalarını da getirmişlerdi. Haşi'nin bileğini görünce şaşırdılar. "Ne oldu? Nasıl yaralandınız?" Haşi duymazlıktan gelerek asansördan inip, binadan çıktı. Caddede koşmaya başladı. Kan duracakmış gibi değildi. Bir klinik buldu. Ziline bastı. Işıkları sönmüştü, hiçbir yanıt alamadı. Kapısını yumrukladı. "Sen de kimsin be!" Genç bir adam ikinci kat penceresinden başını çıkardı. Haşi kan gelen sol bileğini gösterdi. "Şey, kestim." Adam dilini şaklattı. "Geber!" diye bağırarak pencereyi kapattı.

Haşi caddenin ortasında yürümeye başladı. Sanki sadece sol kolu canlıymış gibi bir hisse kapılmıştı. Uzakta on üç gökdeleni gördü. Gördüğü alan puslanmaya başlamıştı. *Bu şehir devasa bir tırtıl. Yapış yapış iplerle kozasını örüyor. Koza dış havayla teması kesiyor. İnsanın duygularını karman çorman ediyor. İpler, koza, şu gökdelenler ne zaman yıkılacak, tırtıl ne zaman kelebeğe dönüşecek acaba?* Haşi yolun orta refüjünde uzandı. Sadece sol eli nefes alıyordu. Saksıların arasından bir an far ışıkları gözüne çarptı. Toprağı kokladı. Kurumuş, pütür pütür olmuştu, hiçbir kokusu yoktu. "Uyu!" diye emretti Haşi, kendi kendine. Vücudunun bir yerleri haşlanmış gibi. Vücudunu kesip, o haşlanmış parçasını bularak tırtılın şehrinin gecesine çarpmak isteği duydu. Haşi yavaşça uykuya daldı.

* * *

Kiku kumsalda ayakta duruyordu. Bir çukur kazmış gibiydi. Güneş gözleri kamaştırıyordu, ne yaptığı tam olarak an-

laşılmıyordu. Kiku'nun yanında dalgıç elbisesi giymiş halde, vücudu kaskatı kesilmiş bir ceset vardı. Kiku ceseti çukura gömdü. Bir kadın sesi geliyordu. Göğüsleri ve kalçaları sivri genç bir kadın. Anemone kırmızı naylon şemsiyesini açmış dua ediyordu. Çukura kum doldurmaya başladılar. Rüzgâr kumları uçuşturunca Anemone gözlerini kapattı. Gömmeyi bitiren Kiku tropik bitklerden birinin sahile doğru uzanan kalınca dalını kırdı. İnce dallarını temizleyerek bıçağıyla yontmaya başladı. Kendi boyuyla uzunluğunu karşılaştırarak kumsala sapladı, vücuduyla yüklenerek sağlamlığını kontrol etti. Siyah keçiyle birlikte yaşlı adam sahile indi. Adam ellerini önce kumda ovaladı, sonra da deniz suyuyla eline bulaşan yağı temizledi. Kumlar denizde çökerken, suyun yüzeyinde bir yağ tabakası oluştu.

"Helikopterin tamiri bitti" dedi yaşlı adam. Anemone ayağa kalkarak Kiku'ya bağırdı. "Kiku! Haydi, Tokyo'yu uçurmaya gidiyoruz!" Kiku elini kaldırarak, biraz beklemelerini işaret etti. "Ne yapıyor?" diye mırıldandı, yaşlı adam. Siyah keçinin memelerinden süt beyazı bir sıvı süzülüyordu. Ses çıkararak kumlara damlıyordu. "Kiku o sırıkla uçacak." Siyah keçiden akan sıvının kokusu yayılmaya başlamıştı. Karıncalar toplanmaya başladılar. Kiku, sırığı nasıl tutacağını kontrol ediyordu. Anemone dalgaların vurduğu çizgiye kadar gelerek, şemsiyesini iyice yükseğe kaldırdı. "Tam üzerimden uç Kiku!" Kiku bakışlarını kırmızı naylon şemsiyenin tepesine dikti. Koşmaya başladı. Bakışlarını gölge haline gelen Anemone'nin etek ucuna odaklayarak koşuyordu. Bastığı yerlerden kalkan kumlar havada uçuşuyordu. Kiku sahilin tamamını kaplayan sıcak havayı yararak ilerliyordu. Tropik bitkilerin uçları hafifçe titriyordu. Anemone gözlerini kapattı. Kalın sırığın ucu bembeyaz kumlara saplandı. Yüzüne bir rüzgâr çarptı. Terini hemen donduran bir rüzgâr. Şemsiye uçtu, kumların üzerine yuvarlandı. Kırmızı şemsiye ışıltılar saça-

rak, kıyıdaki mercan kayasının üzerinde durdu. Koyu yeşillik içerisinde yavaşça dönen şemsiyeye bakakaldı Anemone.

Yarasalar homurdanmaya başladılar. Tavanının tamamını ve duvarın bir kısmını kapladıklarından, hangarın kendisi homurduyormuş gibiydi. Helikopterin motoru gürültüyle çalıştı. Pervane dönmeye başladı, Kiku hangarın kapısını açtı. İçeriye ışık doldu. Hava bir anda bulanık beyaz bir hal aldı. Tavandaki yarasalar yağmur gibi inmeye başladılar. Patır patır zemine düşüyorlardı. Hepsi kulak tırmalayan bir sesle inliyordu. Zemin tamamen yarasalarla kaplandı.

Helikopter yavaşça hangardan çıktı. Tekerlekleri yarasaları ezerek ilerliyordu. Dönen pervanenin gürültüsü artmaya başladı. Kana bulanmış yarasalar etrafa savruldu. Canlı kalanlar hangarın bir köşesine toplanmıştı. Birazcık olsun nem ve gölge isteğiyle yumak haline gelmiş kanatlarını titreştiriyorlardı. Dişlerini çıkartarak diğerlerini ısırıp, tırnaklarıyla boğuşuyorlardı. Kendi oluşturdukları gölgenin içerisinde olabildiğince derine dalmaya çalışıyorlardı. Helikopter havalandı. Geriye kalan daracık karanlıktaki siyah kütle gitgide uzaklaşmaya başladı. Kiku başını salladı. *Bekle Haşi! Hemen yanına geliyorum.* Hiç karşılaşmadığı insanlar arasında huzursuzluğa kapılan, korkan Haşi gözlerinin önüne gelmişti.

* * *

Haşi dizlerine sarılmış titriyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama sesi çıkmıyordu. *Benden uzun boylu insanların hepsi beni taciz etmeye çalışıyor.* Bu düşünceyi bir türlü aklından atamıyordu. Haşi vücudundan ilaç kokuları yayılır halde körün köpeğinin onu bulmasını bekliyordu. Ortalıkta köpek yoktu. Bu şehrin sabahında, tamtakır kurumuş çevre yoluna yapışmış kalmış birkaç köpek leşinden başka bir şey yoktu. Birisi Haşi'nin omzunu sarsıyordu. Yoldan gelen egzoz

dumanlarıyla boğazı ve gözleri yanmaya başlamıştı. Araba pencerelerinden çıkan yüzler etrafını sarmıştı. Bileğinden akan kan çimenlerin üzerinde pıhtılaşmıştı.

Yolun iki yönünde de müthiş bir tıkanıklık vardı. Omzunu sarsan polisti. "Burada yatamazsın. Yaralısın zaten." Uzaktan ambulans siren sesi geliyordu. Kamyon şoförü çiğnediği sakızı tükürdü. "Aa, sık sık televizyona çıkan, bebekliğinde terk edilmiş şarkıcı değil misin sen? Ne o, dilenci mi oldun yoksa?" Haşi doğruldu. Sol bileği hâlâ çimlere yapışmış haldeydi. Pıhtılaşan kanı ayrılmıyordu. Toprak kanını emiyormuş gibi bir hisse kapıldı. *Belki de vücudum bir ağaç haline geldi.* Haşi sol bileğini çimlerden ayırdı. İnce derinin yırtılma sesini duydu.

"Hey, hey! Sen ne zaman dilenci oldun böyle?" Kamyon şoförü bağırmaya devam ediyordu. Bir an önce ilerlemesi için polis elini sallıyordu. Şoför, penceresinden haftalık bir dergiyle tükenmez kalem uzattı. "Ağabeyciğim, kusura bakma, bir imza verir misin? Şu yabancı kadının üstsüz halde gözlerini kocaman açtığı resim var ya, oraya işte. Bir imza atıver." Kamyondan inip dergiyi Haşi'ye uzattı. Haşi başını sallayarak "Olmaz" diye mırıldandı. Arkadan gelen motor ve korna gürültüleri arasında sesi duyulmadı. Şoför parmağını tükürükleyerek derginin sayfalarını çevirdi, "Burası!" diye Haşi'nin yüzüne doğru uzattı. Koca memeli bir yabancı kadının engizisyon işkence aletleri önünde amuda kalktığı bir resimdi. "Haydi bir imza patlatıver. Kasedini da alırım." Polis şoförü önlemeye çalışıyordu. "Kamyonu çalıştır, trafiğe engel oluyorsun. Kamyonun arkasında kıstırılmış halde kalan arabadan iki adam inerek, kamyonun kasasını tekmelediler. "Ne yapıyorsunuz aptallar! Kamyon yumurta yüklü!" Haşi resimdeki yabancı kadına bakıyordu. Memelerini sarkıtmış kadının yüzünün aslında hüzünlü olduğu düşüncesi geçiyordu aklından. Kamyon şoförü ile arkadaki arabanın şoförü itiş-

meye başladılar. Bir adam metal bir beyzbol sopasıyla kamyonun kasasına vurdu. Titreşimle kilit kelepçeleri serbest kaldı. Yola iki üç yumurta düşüp kırıldı.

Ambulansın siren sesi yaklaşmıştı. Haşi ayağa kalktı. On üç gökdelen ışıltılar saçıyordu. Yol kırılan yumurtalar yüzünden yapış yapı olmuştu. Ambulans sirenini çalmaya devam ederek geçip gitti. Kasklı genç bir adam gülüyordu. Haftalık derginin sayfaları benzin kokusu yüklü rüzgârla bir bir açılıyordu. Yabancı kadının hüzünlü yüzü kayboldu. Yol artık yumurtalarla kaplanmıştı. Haşi yerden iki yumurta aldı. Yüksek gökdelenlere doğru fırlattı. Ulaşmadı elbette, bir arabanın tamponunda parçalandı. Yapış yapış yumurta sarısı arabanın gövdesinden aşağıya doğru akmaya başladı. Hareket eden sarı yuvarlağın üzerine binaların görüntüsü aksediyordu.

* * *

Hastane odasının pencere camı, odadaki süs bitkilerini yansıtarak ışıltılar saçıyordu. Plastik saksılardaki kalın yapraklar klimadan gelen havayla salınıyordu. Solgun yüzlü bir kadın kalın yaprakları vazelinle parlatıyordu. Yarı şeffaf mor renkli gecelikli kadının ayakları şişmiş. Geceliğinin altında karnına sargı bezi sarıldığı belli oluyordu. Kapı vurulunca kadın yatağına geri döndü. Karnının üstünü battaniyeyle örtüp, omuzlarına bir havlu aldı. "Buyrun, açık" dedi Niva. Hemşireyle birlikte Haşi girdi içeriye. Niva çığlıklar atmaya başladı. "Bu adamı çıkartın buradan!" Haşi üzüntüyle başını salladı. Sol bileğini Niva'ya gösterdi. "Artık çılgın değilim Niva. Kendimi cezalandırdım. Bütün gece düşündüm." Niva titriyordu. Hemşire Haşi'yi dışarı çıkarmak için hareketlendi. "Beş dakika yeter" dedi Haşi. Niva yatağın bir köşesine büzüşmüş parmağıyla kapıyı gösteriyordu. "Çık git!" Hemşire, Haşi'nin kolunu yakalayıp dışarı çıkarmaya çalıştı. Haşi sil-

kelenerek hemşireden kurtuldu. Hemşire sendeleyerek yerdeki dezenfektanı devirdi. Kahverengi şişe zeminde yuvarlanıp, duvara çarparak kırıldı. Asit kokusu odanın havasını daraltmaya başladı. Niva gözlerini ve burnunu kapattı. "Nihayetinde, ben kimseye lazım değilim işte" dedi Haşi, gözleri asit kokusuyla kızarıp şişmeye başlamıştı. "Ben, kimsenin bana gereksinim duymadığını biliyorum. Hiçbir zaman da bana gereksinim duyan olmadı. O yüzden başkalarına gereksinim duymayan bir insan olmak istedim. Ancak, Niva, o durumda olan sadece ben değilim. Gereksinim duyulan bir kişi hiçbir yerde yok. İnsanların tümü gereksiz. Bu düşünceyle müthiş bir yalnızlık hissetmeye başladım, onun için hastalandım. Dün gece, benim kanım durmaksızın toprağa aktı. Vücudum hafifledi. Küçük böcekler toplanıp benim kolumda uyudular. Böcekleri teker teker ezdim. Böcekler kolumu oyun parkı zannetmişlerdir, belki de. Öldürdüğüm böcekler, benim insan olduğumu anlamamışlardır bile. Belki bir aslan sanmışlardır. Eh, kelebek olmadığımı anlamışlardır herhalde. İşte bununla aynı, ben ezildiğim zamanlarda, beni ezenin ne olduğunu anlayamadığım oluyor. Kesin onların vücutları havadan yapılmıştır. Uçan balon gibi. İşte onlar beni doğuran kadını kilden yarattılar."

"Beni ne diye bıçakladın?"

"Herhalde o tiplerin hoşuna gitmek istedim."

"Beni bıçaklaman niye gerekli olsun?"

"Korkmuştum. Yapmazsam ezilip kalacağımı düşündüm. Korktum."

"Haşi, senin bir hastaneye yatman lazım. Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Hastane odasına Mr. D girdi. Ardından da beyaz elbiseli kasklı adamlar. Haşi'yi iki kolundan yakaladılar. Haşi kendini kurtarmak için çırpındı. Odanın köşesine kaçarak dezenfektan şişesinin parçalarını fırlatmaya başladı. Beyaz elbise-

li adamlar Haşi'nin kollarını, bacaklarını ve kafasını bastırmayı başardılar. "Mr. D sen o tiplerin ajanısın!" Haşi bağırdıktan sonra ağzına kauçuk top sıkıştırılarak, bir bantla çenesi sarılarak sabitlendi. Kauçuk top Haşi'nin dilinin ardına kayarak dişlerine yapışıp, kımıldamaz hale geldi. Kauçukla dilinin teması, Haşi'nin paniğe düşmesine neden oldu. *Hiçbir şey yapmam, bırakın*, diye bağırmak istedi. Sözcükler kauçukta eriyip gitti. "Gagagagaga" diye bir ses çıktı sadece. Haşi ayaklarıyla debelenmeye başladı. Korku yüzünün iyice gerilmesine neden olmuştu. Niva'nın ağladığını duyabiliyordu. Beyaz elbiseli adamlar Haşi'ye gri renkli farklı bir elbise giydiriyorlardı. Elbiseden ziyade etekleri iyice uzun, kolları olan bir torba gibiydi. Üzerinde deri kayışlar takılıydı. Torbanın içinde iyice kaybolup, metal şıkırtılarıyla kayışlar kapatılınca kımıldayamaz hale geldi. Haşi korkusundan altına işedi. "Aa, pis herif, terbiyesiz!" Adam Haşi'nin başını dürtükledi. "Yapmayın! Korkuyor!" Niva yataktan indi. Mr. D yaklaşmaya çalışan Niva'yı durdurdu. "Bu kendinde değil. Yazık ama kendinde değil." Haşi, Mr. D'nin ayaklarının dibine yuvarlanmıştı. Niva'nın sadece ayaklarını ve karnını görebiliyordu. Mor elbisenin altından görünen Niva'nın karnı kımıldamış gibi oldu. Haşi kendi çocuğuna yaklaşmaya çalıştı. Vücudundaki tüm gücü kullanmaya çalıştı. Niva'nın karnına dokunmak istemişti. Torba ve kauçuklar vücudunu sarmalamış, sürünmesine bile izin vermiyordu. Beyaz elbiseli adam Haşi'yi kaldırıp sırtına aldı.

"Üzülme Niva, bu tip yanıp bitti artık. Kapkara kömür gibi oldu. Biraz dinlenirse bir şeyler olur belki." Haşi'yi koridorda taşıyıp götürüyorlardı. *Dinlenmemesi lazım. Dinlenecek zamanı da, yeri de yok.* Niva karnını tutarak Haşi'nin arkasından yetişip, yüzüğünü parmağından çıkartarak, deli gömleğinin içine sıkıştırdı. "Elmas, Haşi. Anımsıyor musun? Bir seferinde hoşuna gittiğini söylediğin elmas. Haşi duyuyor

musun?" Niva, Haşi'nin kulağının dibinde mırıldanıyordu. Televizyon kameramanları çevrelerini sardılar. Işık dizisi ve spotlar Haşi'yi yakaladı. Haşi'nin solgun yüzü belirginleşti. Televizyon kamerası Niva'nın şişkin karnını çekiyordu. "Haşi sakın dinlenme. Kızgın tellerle vücudun dağlansa, kapkara kömür gibi yansan da dinlenme. Kaçma. Nereye kaçarsan kaç bu adamlar peşinden gelirler. Yanmaya devam et. Bir elmas haline gelinceye kadar. Yan, yan, sonunda bir mücevher ol." Haşi bakışlarını televizyon kamerasına dikmişti. Objektifin merceğinde siyah bir sinek görünüyordu. Haşi'nin yüzü yansıyordu. Ağzına kauçuk top tıkıştırılmış, ağlayan zayıf bir yüz. Kauçuğun tıkadığı boğazının altında Haşi defalarca inledi. Merceğe yansıyan yüzü çağırıyordu. *Neredeydin? Seni çok aradım.*

Haşi'nin saçlarına cam kırıkları dolaşmıştı. Dezenfektan şişesinin parçaları. Keskin bir koku. Götürüldüğü binada da aynı koku vardı. Binanın orta bahçesinde büyük bir kiraz ağacı vardı. Pijamalı bir kız ağacın gölgesinde örgü örüyordu. Voleybol oynayan pijamalı adamlar, orgun başında şarkı söyleyen kadınlar aynı anda Haşi'ye baktılar. Haşi adamın sırtında olduğu haliyle orta bahçeden geçti. Haşi'nin yüzü ter ve salyalarla kaplanmıştı. Beyaz elbiseli adamların attığı her adımla güneş sarsılıyordu. Orta bahçenin sınırları demir örgü kafeslerle kaplanmıştı. Binanın içi karanlıktı. Girişinde bir suni manken vardı. Okul çantasını sırtlamış, başında okul şapkasıyla bir çocuk. Plastik bir levha tutuyordu. "Anneciğim, babacığım, ben iyiyim." Kahverengi kaygan yüzünde ve kollarında çatlaklar oluşmuştu. Tavanı ve duvarları beyaza boyalı bir odaya girdiler. Haşi'yi karyolanın üstüne bıraktılar. Bacaklarını bağladıkları deri kuşağı çözdüler. Gözünün önünden bir makas geçti. Herhalde pantolonunu yırtıyorlardı. Bacaklarına yumuşak bir şey temas ediyor, serin bir rüzgâr hissediyordu.

Şırınganın iğne ucundan bir damla ilaç düştü. İğne vücuduna saplandı. Vücudu ılıklaşmaya başladı. Sımsıkı kapattığı çenesindeki güç eridi. Ağzındaki kauçuk top ve kendi dili arasındaki farkı anlayamaz haldeydi. Vücudu yatağa gömülmüş gibiydi. Tavanda sıralı floresan lambalardan biri bozuktu. Siyahımsı cılız bir nokta bırakarak yanıp sönüyordu. Her yanıp sönüşünde bir gölge yayılıyor ve kayboluyordu. Rengi hafif zikzaklı bir gölge. Deli gömleğinin metal kopçalarının açılma sesi duyuluyordu. Ağzındaki kauçuk topu çıkardılar. Salyasıyla kaplanmıştı. Beyaz köpüklerle kauçuğun yüzeyi parlıyordu.

İki kolundan tutarak karyoladan indirdiler. Beyaz elbiseli adamlar tarafından sürüklenirmiş gibi koridorda yürüdü. İki tarafta demir parmaklıklı odalar sıralanmıştı. Nemli, hasır bir zeminin üzerine itekliediler. Odanın köşesinde battaniyeler istiflenmişti. Karşı taraftaki hasta Haşi'ye bakıyordu. Teni lekelerle kaplanmış bir ihtiyar, sıyrılan pijamasının altında şeffaf naylondan alt bezi görünüyordu. Nihayet Haşi'ye seslendi. "Sen! Sen iyi bir insan mısın?" Haşi dizlerinin üzerinde doğruldu. Bunu gören yaşlı adam bir çığlık atarak odanın köşesine kaçtı. Sırtını duvara vermiş, omuzlarını titrete titrete nefes alıyordu. Yüzünü tavana çevirmiş bir şeyler konuşuyordu ama ne dediği tam olarak anlaşılmıyordu. Usulca Haşi'ye bakıyor, gözleri karşılaşınca da tekrar çığlık atıyordu. "Sen, sen öylesin. Seni biliyorum, sen kötüsün. Gölgesine bastığın iyi insanları mutsuz ediyorsun. Ben sabrettiğim için biliyorum. Ne kadar 500 yen mi? Parayla halledelim mi demek istiyorsun? Ben de 500 yen yok. Olmasın, sorun değil. Her zaman teşekkürler Tanrım, teşekkürler, teşekkürler." Yaşlı adam heyecanlanmıştı. Alnındaki damarlar şişkinleşmişti. Yüksek sesle bağırdığından hastabakıcılar ne olduğuna bakmaya geldiler. Demir parmaklıkları tekmeleyerek "Olmaaz!" diye bağırdılar. Yaşlı adam parmağını Haşi'ye doğrul-

tarak hastabakıcılardan yardım istedi. "Bu bir kötü. Gölgeme basıp beni mutsuz edecek. Kötüleri buraya getirmeyin. Elektrik, zırr, zırr, zırr. Kötüler polise, sadece iyiler hastaneye. Her zaman adalet üstün gelmeyebilir. Tanrı da elektrik zırzırla gölgeleri yakalarsa feci olur." Hastabakıcı demir parmaklıkları tekrar tekmeledi. "Olmaaz!" Ayağındaki terlikle beton zemine vurdu. "Olmaaz! Bak dede! Bunu takalım mı?" Hastabakıcı siyah kauçuk topu ihtiyar adamın gözünün önünde salladı. Yaşlı adam kauçuk topu görünce elini ağzına daldırdı. Sağ yumruğunu tamamen sokmaya çalışıyordu. Öğürtüler çıkarttıktan sonra ağlamaya başladı. Tiz bir ağlama sesiydi. Hastabakıcı sinirlendi. "Hey, dede! Anlamıyor musun? Olmaz! Olmaaz!" Yaşlı adam ağlamaya devam ediyordu. "Doktoru çağırırım. Bak gerçekten doktoru çağırırım buraya. Çağırayım mı?" Doktor sözcüğünü duyunca, ihtiyar adam irkilerek sesini kesti. Avuç içini ısırmaya çalışarak kendini tutuyordu. Hafif hafif inliyordu. Dişlerini avuç içine geçirmişti. "Hey! Çek elini ağzından. Olmaz! Elini ısırma!" Kan çıkmış gibiydi. Yaşlı adam başını sallayıp duruyordu. Hastabakıcı kilidi açarak içeriye girdi. Yaşlı adamın elini ağzından ayırmaya çalıştı. Terliğiyle hasıra vurdu. "Olmaaz!" Hastabakıcı terliğini yaşlı adamın çenesine yapıştırıverdi. Yaşlı adam nihayet kendine gelmiş gibiydi. Hastabakıcı kulağına yapışarak "Olmaaz!" diye bağırdı. Yaşlı adam titreyerek tamam anlamında başını salladı. "Evet, evet, evet, evet." Hastabakıcı bir kez daha terliğini vuracakmış gibi havaya kaldırdı. "Bırak artık." Haşi farkında olmadan seslenivermişti. Hastabakıcı ona döndü. "Ne dedin sen? Şimdi, ne dedin?" Haşi ağzını kapattı. "Şimdi, ne dedin?" Haşi korkmuştu. Hastabakıcı gözlerini kısmış dik dik bakıyordu. Haşi bakışlarını önüne düşürdü. Yaşlı adama terlikle vurulduğunu işitti. "Evet, evet, evet, evet." Cılız bir ses. Haşi kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Kırt diye dilini kesmek istedi ama di-

lini kesen herhalde bu hastabakıcı olurdu. Gözlerini kapatıp, yetiştirme yurdunda öğrendiği duayı tekrarlayarak "Bırak" dedi. "Lütfen bırak." Tekrar söyledikten sonra gözlerini açtı. Hastabakıcı ona bakıyordu. Yaşlı adamın kulağından elini ayırıp "Büyük adamsın" dedi.

Yavaşça yaşlı adamın parmaklıklarından çıktı. Haşi'nin odasının kilidini açtı, içeriye girdi. "Bırak, ne demek ha? Kime söyledin?" Hastabakıcı terliğini giyip beline taktığı copu çıkardı. Haşi önüne bakıyordu. Yüzünün tam altına cop uzandı. Haşi usulca elinin sırtını çimdikledi. Hissetmiyordu. Vursa bile acımaz herhalde, diye geçirdi içinden. Yüzünü kaldırıp hastabakıcıya baktı. "Sana söyledim." Hastabakıcı acı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Haşi'yi dürtükleyerek hasırın üzerine devirdi ve sol ayak bileğini yakaladı. Havaya kaldırdı. Haşi sağ ayağıyla debelenerek kaçmaya çalıştı. "Sen kimsin be!" Hastabakıcı, Haşi'nin tabanına copu yerleştiriverdi. Bir acı yayıldı. Cop bir kez daha indi. Haşi'nin ensesindeki deri gerildi. Acı, tabanından doğrudan çenesine ulaşıyordu. Yine de Haşi sesini çıkarmadı. Dişlerini sıktı. Ses çıkaracak olursa "Özür dilerim" deyivereceğini hissetmişti. Üçüncü darbe tabanının tam ortasına geldi. Uyluk sokumu titremeye başladı. İki darbe arasında korkunun doğduğunu ilk kez anladı. Acıyı hayal edince korktuğunu anladı. Çenesini gevşetmedi. Ayak bileği karıncalanmaya başlamıştı. Dördüncü darbeyle kasığı seyirmeye başladı ve çişi penisinin ucuna kadar geldi. *Bir sonraki darbede altıma işerim herhalde. Özür dilesem mi?* O anda korku tüm vücudunu kaplamıştı. Damaklarına kadar yayılmıştı. Çenesi titremeye başladı. "Özür dilerim" diyecek gibi olunca dilini ısırdı. *Ben dilimi kendim kesebilmiştim. Onun acısına bile dayandım.* Aklından bu düşünceleri geçirerek korkunun üstesinden gelmeye çalıştı. Olmadı. Dilini kestiği andaki acıyı çoktan unutmuştu. *Şu anormal ihtiyar adam yüzünden, neden benim acı çek-*

mem gerekiyor? Durumu izleyen tek kişinin o yaşlı adam olduğunun farkına vardı.

"Altıma işesem de utanacak değilim. Gel" diye mırıldandı. Darbeye kadar yaşayacağı korkuyu içinden atabilmek için bir kez daha mırıldandı. "Haydi, çabuk ol. Çabuk vur." Ağzından çıkan sözcüklerle rahatlamıştı. Darbe gelecek korkusu hafiflemişti. İşeme isteği artmıştı. O an beşinci darbeyi yedi. Dişlerini sıkarak dayandı. Biraz çişi süzüldü. Gücünü tüm vücuduna yayarak dayandı. Bir sonraki darbeye hazırlanarak "Gel. Çabuk ol" diye tekrar mırıldandı. Sesi gitgide yükseliyordu. "Çabuk ol. Çabuk vur. Gel. Gel bakalım. Sana yenilmem." Hasırı yumrukladı. "Vursana haydi!" diye bağırdı. Hastabakıcı sımsıkı yakaladığı ayak bileğini bıraktı. Haşi'nin karnı dalgalanıyordu. Tabanı sıcaklaşmıştı. Doğrularak hastabakıcıya baktı. Yanakları kızarmıştı. Copunu kaldırdı. O an Haşi tekrar haykırdı. "Vursana haydi!" Cop hastabakıcının tam kafasının üzerinde duruyordu. Usulca indirerek "Buradan çıkamazsın, anladın mı? İyi bir ilaç vereyim sana. Çok etkilidir. Kafanın içini güzelce temizleyecek bir ilaç. Çürümüş beynini söker atar. Keyifli olur" dedi.

Haşi'nin tabanı şişmişti. Yaşlı adam Haşi'ye bakıyordu. Hastabakıcı koridorda uzaklaşınca gülümsedi. "Sen iyi insanmışsın." Haşi suskunca tabanını ovalıyordu. Duvara yapıştırınca, duyduğu serinlikle kendini iyi hissetti. "Baksana, hey! İyi insan, iyi insan sana söylüyorum." Yaşlı adam avucunu yalayarak Haşi'yi çağırıyordu. "Kes sesini be!" diyerek, Haşi yaşlı adama dik dik baktı. "Seninle alakam yok. Sessiz ol." Yaşlı adamın yüzünde üzgün bir ifade belirdi, başını defalarca salladı. "Evet, evet, evet, evet, evet." Haşi, bakışlarını odanın köşesine doğrulttuğu anda irkildi. Katlanıp istiflenmiş battaniyelerin altında ince bir ayak parmağı görmüştü. Arkasında bir kadın saklanmıştı. Bacaklarının üstüne battaniyeleri koymuştu. Sadece saçları, alnı, sol eli ve ayak

parmakları gözüküyordu. Haşi, el parmaklarının inceliğine ve teninin beyazlığına bakarak kadın olduğunu düşündü. Kafayı üşütmüş olduğunu ihtiyar adamdan öğrendi. "Ne iyi, ne de kötü bir insan. O bir lahana. Çürük bir lahana ama lahana olduğu için de ne iyi, ne de kötü bir insan. Ancak, yenmez." Lahana'nın sol elinin küçük parmağında altın bir yüzük vardı. Acaba, o kadar battaniyenin altında sıcaktan bunalmıyor muydu? Odada pencere yoktu. Koridorun iki ucundaki vantilatörlerin sesi geliyordu ama hiçbir yerden esinti gelmiyordu. Hava nemli sıcaktı ama Lahana terlememişti. Tavandaki sarı renkli lambanın muhafazasının gölgesi Lahana'nın tam sol elinin üstüne vuruyordu. Lahana'nın sol elindeki yüzük belirli aralıklarla parlıyordu. Haşi tavana baktı. Ne lamba ne de muhafazası sallanıyordu. Lahana parmağını oynatıyordu. Belirli bir açıya gelince yüzük ışığı aksettiriyordu. Lahana'nın parmağı battaniyeye dokunup kalkıyordu. Bunu belirli aralıklarla tekrarlıyordu.

Hastabakıcı yemekleri getirdi. Tüpe doldurulmuş sulu yemek. Süt, pirinç, rendelenmiş sebze ve tuzdan oluşuyordu. Haşi, hastabakıcının tüpü Lahana'nın ağzına sokarak, sulu yemeği tüpe bastırarak çıkartışını izledi. Garip bir maskenin ardında kalan Lahana'nın yüzünü görememişti. Maske yüzün tamamını kaplıyordu. Benzeri maskelerden birçoğunu Haşi eski maden adasında görmüştü. Ağız kısmından körüklü hortum sarkan gaz maskeleri. Hortumun kopçasını açan hastabakıcı, ortaya çıkan karanlık deliğe sulu yemek tüpünü sokuşturmuştu. Boğazından yutkunma sesi geldiğine göre, yiyor olmalıydı.

Yemek bitince, hastabakıcı battaniyeleri kaldırdı. Evet, bir kadındı. Naylon alt bezini değiştirdi. Lahana'nın altını temizledi, pudra sürdü. Hastabakıcı Haşi'ye döndü. "Lahana'nın kafası pırıl pırıl oldu. Çok geçmeden sen de öyle olursun." Lahana tekrar parmağını oynatmaya başladı. Haşi par-

mağın hareketini izlemeye devam ediyordu. Arada sırada burnuna pudra kokusu geliyordu. Lahana bir dalga yayıyordu. Parmağını her oynatışında hava salınıyordu. Odada pencere yoktu, sadece tavandaki mor ötesi lamba vardı. O an gündüz mü, gece mi anlaşılmıyordu. Haşi yavaşça Lahana'ya yaklaştı. Haşi nemli hasırın üzerinde ilerledikçe Lahana'nın parmak hareketi biraz değişti. Haşi, İlaç Adası'ndaki parkta üzgün yüzüyle boynu seğiren adamı anımsadı. O dans hastalığı kurbanı olan adamı karşısına alarak şarkı alıştırmaları yapmıştı Haşi. Ayağının dibine makineli tüfekle ateş ediliyormuş gibi zıp zıp sıçrayan adamın yanında saatlerce şarkı söylemeye devam etmişti. On binlerce tür melodiyi düşünerek. Haşi hasırın üzerinde emekleyerek Lahana'ya dokunacak mesafeye kadar yaklaştı. Lahana'nın battaniyenin altından dışarı çıkan ayakları belki de kan dolaşımının yetersizliğinden kahverengiye çalmış, kurumuş, şişkinleşmişti. Haşi ayak parmaklarının ucuna usulca dokundu. Kız tepki vermedi. Parmağı hafifçe tuttu. Ağır bir sıvı doldurulmuş lastik torba gibi bir hali vardı. İğne batırılsa kaybolup gidecekti sanki. Sasaho'da ırmak boyundaki umumi tuvalette Haşi'nin çükünü yalayan adamla aynıydı. Haşi'nin aklına gelen düşünce farklıydı. *Bu kız beni emanet dolabından kurtaran köpeğin kılık değiştirmiş hali olmalı. Minnet borcumu ödemeliyim. Yapabileceğim tek şey şarkı söylemek.* Battaniyelerin arkasında kalan yüze doğru, Haşi nefesli çalgılardan çıkana benzer bir ses çıkardı. Başlangıçta Lahana'nın halinde bir değişiklik olmadı. Acaba kulakları duymuyor muydu? Haşi ses türünü azar azar değiştirdi. Derin bir ormandan gelen boynuz borusu gibi bir sesten, yumuşak yaprakların hışırdayarak gölün yüzeyine düşüş sesine, oradan da yayılan dalgaların kıyıya vuruşuna, sonra da üçlü harmoni şeklinde başlayan kuş sesi gibi bir melodiye geçerek Dans Hastalığı Baladı'nı mırıldandı. Melodi odayı dolduruyordu. Battaniye hafifçe kımıldadı.

Şarkıyı duyuyor olmalıydı. Haşi sesini yükseltti. Lahana'nın parmak hareketleri hızlandı ve avuç içleri hafiften terlemeye başladı. İşte o an arka taraftan gelen haykırış duyuldu.

"Daha canlı!"

Koridorun karşı tarafındaki parmaklıklara hastalar yapışıp kalmıştı. Bağıran ihtiyar adamdı. Haşi şarkısını kesti. "Hey, iyi insan! Evet, sensin. Arada hava durumu geçmeyince radyo olmadığını anlamıştım. İyi insan, demek sen söylüyordun. Sen iyi insansın, o yüzden, daha yüksek bir sesle gezi şarkıları, doğum günü şarkısı söylesen daha iyi olmaz mı? Ablan mı öldü yoksa? Keyfin yerinde değil. Senin şarkın çok cansız. Lahana bile istemiyor. Öyle cansız bir şarkıyı, iyi insan söylerse, olduğundan daha cansızmış gibi geliyor kulağa."

Haşi şarkısını kesince Lahana parmağını yine normal şekliyle hareket ettirmeye başladı. *İstemiyormuş. Gerçekten öyle mi acaba?*

"Hey, iyi insan! Sen hasta mısın yoksa?"

Parmaklıklardan kafalarını çıkartarak koridor boyunca sıralanmış hastalar Haşi'ye bakıyordu. Hepsinin yüzünde huzursuz bir ifade vardı.

"Eğer hastaysan ben doktora söylerim. İğne yapar sana."

"Şarkım hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu Haşi hastalara. Birbirlerine baktılar. İhtiyar adam diğerlerini temsil edercesine, söylemesi güç bir şeyi açıklıyormuş gibi konuştu. "Evet, ben iyi olmak istiyorum."

Haşi alçak bir sesle "Tamam" diye mırıldanarak Lahana'nın yanından ayrıldı. Odanın ters tarafındaki köşeye giderek uzandı. Hastalar bir süre Haşi'yi izledilerse de, sonra başlarını içeri çektiler, emekleyerek morötesi ışığın ulaşmadığı kısımlara kaçtılar. Sadece yaşlı adam uzun uzun endişeli bir yüz ifadesiyle Haşi'yi izlemeyi sürdürdü. "Demek daha canlı" dedi Haşi kendi kendine, diğerlerinin duyamayacağı bir sesle. "İnsanın canlanmasını sağlayacak bir şarkıyı bilmiyorum ki." Yü-

zünde acı bir gülümseme oluştu. "Ben yapamam" diye mırıldandı, sonra da sesli sesli güldü. Her şey anlamsızlaşmıştı, gülmesi kesilmek bilmiyordu. On binlerce melodi üretip, her türlü sesi ezberlemiş, hatta dilini bile kesmişti ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Dönüp dolaşıp gerçek kendi haline ulaşmıştı. Ağzına kauçuk top tıkıştırılmış, vücudu deri kayışlarla bağlanmış, ağlayarak af dilemekten başka bir şey yapamayan bir Haşi. Lahana'nın battaniyeleri usulca oynattığını duyabiliyordu. Haşi ondan tarafa bakarak, bir kez daha söylesem mi diye ağzını açtıysa da hemen vazgeçti. Bıktığını fark etmişti. Unutmak istiyordu. O ana kadar içinde biriktirdiği tüm melodileri ve sesleri söküp atmak istiyordu. Dileği, yeni bir şarkı söyleyebilmekti. Gözlerini kapatarak yeni bir şarkı söyleyebileceğine dair bir umut aramaya koyuldu. O ana kadar elde ettiği muazzam sayıdaki melodileri ve sesleri, onlarla bağlantılı anıları bir bir kafasından atmaya koyuldu. Avareleri, kanlı makası, yağlı kaz etini, yumuşak tenli kadınları, eski madenin nemli havasını, alnından ter boşalan Kiku'nun gülümseyen yüzünü... Her yeri, tüm insanları ve kokuları belleğinden sildi. Uzun bir süre, defalarca tekrarladı. Göz kapaklarının ardında aniden beliren görüntü hep aynıydı. Hemen bir kaç saat önce televizyon kamerasının merceğine yansıyan Haşi, kımıldayamaz halde, korkudan konuşamayan kendi yüzü. Haşi o yüzü belleğinden silmeye çalışmadı. Sadece özlem duyduğu için değil. Kendisi de anlayamıyordu ama yeni bir şarkıyı ancak o yüzün söyleyebileceğini düşünüyordu. Adı, anlamı, giysileri, hareketi, her şeyi sökülüp alınmış o yüzün peşine düşmeye karar verdi. *Bundan sonra ne olursa olsun o yüzü asla bırakmam. İnsan yüzlü sineği yutmuş bile olsam, asla unutmam. Korkmuş, ağlayan halimden nefret ediyor değilim. Çünkü, her yere baktım, ondan başka bir Haşi yok.*

* * *

Uzaklardan helikopter sesi geliyordu. Pervanesine ve alt kızaklarına yapışan yarasa kanı kurumuş, yüksek hızlı bir helikopter. Gökyüzünü çaprazlamasına kat ediyordu. Dümen manivelasını sımsıkı tutan yaşlı pilot keyifle gülüyordu. "Vay be! Bunu dört yıldan beri ilk kez uçuruyorum." Tokyo körfezindeki denizden doldurma alanda bulunan heliporta indiler. Yakıt ikmali ve bakım için. Kiku ve Anemone gaz tüplerini koydukları seyahat çantasını çok önemli bir şey taşıyormuş gibi kucaklarına alarak helikopterden indiler. Alabildiğine geniş hangarın bir köşesinde kolalarını içtiler. Yaşlı pilotla iki yer hizmetleri görevlisi birbirlerini önceden tanıyor gibiydiler. Manevra pervanesi gövdesinin içine yerleştirilebilen yeni helikopter tipi hakkında konuşuyorlardı. O helikopter yüksek hızda uçarken tam bir jet uçağı haline gelebiliyor ve hızı 0.8 mach'a ulaşıyormuş. Konuşmalarında bir boşluk yakalayarak Kiku yaşlı pilota seslendi. "Bizim bir işimiz var, halledip de gelelim." Pilot olur anlamında başını salladı. "Saatinde gelin. Kontrol kulesi dırdır ediyor sonra. Dört saat sonra Miruri'ye döneceğiz." Anemone'nin elini tutarak yürümeye başlayan Kiku arkasına dönmeden yanıtladı.

"Dört saat yeter de artar bile."

Hemen hiç araba geçmeyen sahil yolunda hiç konuşmadan ilerlediler. Yaz henüz geçmemişti. Tokyo en az Karagi ve Miruri kadar sıcaktı. Farklı olan, yolun uzaklarından gelen benzin kokusu ve kulak uğultusu gibi bir topak halinde duyulan milyonlarca insanın konuşma sesiydi. Düz tünele girdiler. Uzun tünelin duvarları parlak griydi ve arada sırada büyük kamyonlar gök gürültüsünü andıran bir sesle geçip gidiyordu. Anemone'nin aklına havada ikiye bölünen timsahı geldi. O zaman "Keşke yağmur yağsa" demişti. Neden acaba? Bir kez daha asla yağmurun yağmasını dilemeyecekti. Anemone, Kiku'nun sırtına dokundu. Gömleği teriyle sırtına yapışmıştı. Tünelin çıkışındaki kavşağın kıyısında motosiklet

bakım atölyesi vardı. Tabelası duvar boyası soyulmaya yüz tutmuş, küçük bir atölye. Güneşten kapkara olmuş halleriyle beyaz keten elbiseler içerisindeki Kiku ve Anemone'ye genç işçi gözlerini ayrımadan bakıyordu. Adam saçlarının ucunu kızıla boyamıştı. Camı tozlanmış vitrinin iç tarafına iki kullanılmış motosiklet koymuşlardı. Motor hacmi daha büyük olanını Anemone parmağıyla gösterdi.

"Şunu satın alıyorum." 250 cc'lik arazi tipi bir motosikletti. "Motorunu çalıştırır mısın?" dedi Anemone. Motorun sesini dinledikten sonra Anemone tek parça elbisesiyle motorun üstüne çıktı. Yola çıkıp on metre kadar ilerledikten sonra ellerini direksiyondan çekti. "Süper be!" diye mırıldandı, genç işçi. "Gövdenin dengesine bakıyor. Kullanılmış motor alırken çok önemlidir."

Anemone ehliyetini çıkarıp gerekli belgeleri doldurduğu sırada Kiku gaz tüplerini koydukları çantaları motosikletin bagaj kısmına sabitledi. "Amma güzel yanmışsınız. Sörfçü müsünüz? Bir örnek beyaz elbiselerinize bakılırsa 'Sörf Şehri Çocukları' dediklerinden olmalısınız." İşçi parayı sayarak konuşuyordu. Kaskının kordonunu bağlarken "Hayır değiliz" dedi Kiku.

"Biz emanet dolabı çocuklarıyız."

Otobanda müthiş bir trafik sıkışıklığı vardı. Anemone arabaları sıyırırcasına aralarından geçerek motosikleti sürüyordu. Bir ara iki büyük kamyonun arasında kaldığında yalpalarmış gibi oldu. Kiku yanlarından geçtikleri taksinin içerisinde kendi fotoğrafını gördü. Yanında Nakagura ve Hayaşi'nin fotoğrafları vardı. Kalın harflerle "Bu fotoğraflardaki adamları görenler..." diye yazılıydı. Poliste çektikleri fotoğraftı. O Noel gecesi kendisini doğuran, sonra da atıp giden kadını öldürdüğü gecenin sabahı tutukevinden sürükleyerek götürüp çektikleri fotoğraf. "Dokunmayın bana!" diye durmadan haykırmıştı Kiku. Yere yapışıp kalarak "Affedin" diye ağ-

layıp, inlemişti. Fotoğrafta feci bir yüzü vardı. Buğulu gözler aynı noktaya bakmıyor gibiydi. Ağzı yarım açık, dişleri görünüyordu. "Sefil bir surat" diye mırıldandı Kiku, fotoğrafa bakarak. *Korkmamalıyım. Korkuya, tereddüde kapıldığım anda her şey biter. Bir anlık tereddütte bile kalın camlar etrafımı çevreler, hapsolur kalırım.* Aniden trafik açıldı. Yan taraftaki şeride kaza yapmış bir araç yanaştırılmıştı. Süt tankı taşıyan bir kamyonet. Tank yarılmış, aracın çevresi bulanık beyaz bir sıvıyla kaplanmıştı. Kiku'nun fotoğrafının bulunduğu taksi yanlarından müthiş bir hızla geçip gitti. Süt kokusu içinde taksinin gözden kaybolduğu yönde on üç gökdelen göründü. Kuleler sıcağı emmiş, buğu çıkarıyormuş gibi duruyorlardı. Turuncu bir ışık, kulenin tepesinde yanıp sönüyordu. Güneş ışıkları altında cılız kalıyordu. Uzaktan bakılınca kuleler birbirine yanaşmış, konuşuyorlarmış gibi görünüyordu. Taş duvarları ve metal pencereleri ateşin üstüne koydukları kaplumbağanın karnından daha yumuşakmış gibi duruyordu. Yazın erittiği yumuşak kutu öbeği, yayılan süt kokusu. *Bu kutuların her birinde bir bebek hapsolmuş.* Kiku bagaj kısmındaki çantanın kayışını gevşetip, ağzını açtı. Gaz tüpünü kontrol etti. Anemone motosikletin gaz kolunu sonuna kadar çevirdi. Motosiklet şehre uzanan büyük köprüde, karşıdaki kuleler tarafından emiliyormuş gibi hızla ilerliyordu. *Hiçbir şey değişmemiş. Herkes göğsünü yarıp açarak taze rüzgârı içine doldurup, kalbinin sesinin yankılanmasını istiyor. Sıkışık trafikte tam gaz uçan bir motosiklet sürücüsü gibi yaşamak istiyorum. Ben sırıkla uçmaya devam ederim, Haşi de şarkılarını söyler. Yaz sıcağının yumuşattığı kutularda uyuyan bebekler, hepimiz o sesi dinledik. Havayla temas edene kadar dinlemeye devam ettiğimiz annelerimizin kalp atış sesini. Bir an bile kesilmeksizin kulağımıza dolan o sinyali unutmamalıyız. Sinyalin tek bir anlamı var.* Kiku datura tüpünü kavradı. On üç kule iyice yaklaşmıştı. Parlak gri

bir kütle görüş alanını kaplamıştı. *O devasa tırtıl yumurtadan çıkar herhalde. Yaz sıcağının yumuşattığı kutulardaki bebeklerin hep birlikte ördükleri camlar, demir ve betondan oluşan tırtıllar aynı anda kozalarından fırlayıverir.*

* * *

Koridorun sonundan bir cam kırılma sesi geldi. Hastabakıcıların bağırışları duyuluyordu. "Çabuk götürün! Odasına kapatın!" Aniden koridorun kapısı açılıp, deli gömleği giydirilmiş bir adamı içeriye taşıdılar. Haşi'nin bulunduğu odaya attılar. Adam hasırın üzerine düştüğünde odanın tamamı sallandı. Sanki insan şeklinde yapılmış demir bir heykel tavandan aşağı düşmüştü. Lahana ürküp, battaniyeyi üzerinden atarak inlemeye başladı. Gaz maskesinden sallanan hortum titriyordu. İç gıcıklayıcı bir ses odayı doldurdu. Kendi kemiklerinin törpülenmesini ensede duyuyormuş gibi bir ses. Deli gömlekli adamın birbirine sürttüğü dişlerinden geliyordu. Adam, doktor ve hastabakıcılar olmak üzere dört kişi tarafından ancak zapt edilebiliyordu. Doktor ucundan bir sıvının şıpır şıpır damladığı şırıngasını çıkarttı. Deli gömlekli adamın alnındaki damarlar her an patlayacakmış gibi şişkinleşmiş, göz kapakları olabildiğince açılmış, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Haşi'ye adam gözlerine rimel çekmiş gibi gelmişti. Çünkü gözkapaklarının kıyılarına kan oturmuş, kararmıştı. Adam aniden deli gömleğinin içinde vücudunu kıvırdı. Müthiş bir güç harcıyor olmalıydı. Omzunu bastıran hastabakıcı duvara kadar uçtu. Haşi deligömleğinin vücudu ne kadar sıkı tuttuğunu çok iyi biliyordu. O sert kumaşla sarmalanıp, deri kayışlarla kapatıldığında, insan parmağını bir milim bile oynatamaz hale geliyordu. Öne fırlayarak olayı izleyen hastalardan bir tezahürat koptu. "Ne kadar canlı bir insan! Ha gayret! Ha gayret!" Pijaması kaymış halde bağıran

yaşlı adamdan geliyordu ses. Hastabakıcı yaşlı adama kızgın bir bakış fırlattıysa da, doktorun çığlığıyla önüne döndü. Adam başını ve ayaklarını kullanarak köprü vaziyetine gelmişti. "Kayışlar kopacak!" Doktor elindeki şırıngayı sımsıkı tutarak tiz bir çığlık atmıştı. Kalın deriden kayış adamın kaslarının bulunduğu şişkin kısımda iyice gerilmiş, cızırtılar çıkarmaya başlamıştı. Birçok yerinden yırtılıyordu. Adam dişlerini öylesine sıkıyordu ki, kökünden kırılacak gibiydi. Sonunda kayışlar kopuverdi. Tokası gözüne isabet etmiş olacak, hastabakıcılardan biri yerde kıvranıyordu. Hastaların tezahüratı bir kat daha artmıştı. Haşi'nin burnuna tuhaf bir koku geldi. Adamın ağzından yayılıyordu. Tırnak yandığında çıkan kokuyla aynıydı. Göğsü sıkışmaya başladı. Bununla aynı kokuyu Niva'yı bıçakladığında banyoda hissetmişti. Bıçağın ağzından gelenle aynı kokuydu. "Çelik dev uyandı. Eskiçağda karnından kanlar saçarak denizden gelen, havuç, yıldırım ve taş duvarlar arasına hapsedilen çelik dev uykusundan uyandı. Kokuşmuş balıkların devri sona erdi. Çelik ve patlayıcı devri bir kez daha başlıyor. Bize enerji versin, bu parmaklıkları aşalım, masa tenisi oynayalım diye, Tanrı onun denizden gönderdi." İhtiyar adam gözleri ışıl ışıl bağırıyordu. Tam o sırada doktor da elindeki şırıngayı adamın boynuna saplamaya çalışıyordu. Adamın kolu deli gömleğini yırttı. O eliyle hastabakıcılardan birinin boğazına yapıştı. Parmakları boğazın etine iyice gömülmüştü. Hastabakıcı inleyerek copunu çıkartıp adamın koluna vurdu. Sert plastiğe vurmuş gibi bir ses çıktı. Deligömleğini yırtan adam güldü. Gargara yaparken gülüyormuş gibi bir ses çıkmıştı. Doktor adamın dışarıda kalan koluna şırıngayı saplamaya çalıştı. İğne girmedi. Derisi biraz çökmüştü ama iğne girmemişti. Doktor var gücüyle bastırdı. İğne kökünden kırıldı. Boğazı sıkılan hastabakıcının ağzından ve burnundan sarı renkli bir sıvı gelmeye başlamıştı. Dili bembeyaz olmuş, çenesine ka-

dar sarkmıştı. Doktor daha kalın iğneli bir şırıngayı adamın boynuna denk getirmeyi başardı. Boynundaki şişkin damarı hedeflemişti. İğne deriye geçmişti ama ilacı ittiren pompa kımıldamıyordu. "Olmadı" diye söylendi doktor. Hastaların tezahüratından duyulmadı ama doktor birkaç kez başını sallayarak söylendi. "Bu tip ne hale gelmiş böyle ya!"

Haşi parmaklıkların arkasına süzüldü. Koridorda koşmaya başladı. Muayene odasının zemini vıcık vıcık ayaklarına yapışıyordu. İlaç şişesi kırılmış, zeminin muşambasını eritmeye başlamıştı. Steteskop, nabız ölçer, serum hortumları, beyaz giysiler, ameliyat takımları ve drajeler ortalığa saçılmıştı.

Dışarıda güneş tam tepedeydi. Haşi demir parmaklıkları aşarak, orta bahçede ilerledi. Ortalıkta ölüm sessizliği hâkimdi. Duvara yöneldi. Çiçek tarhının çevresine on binlerce böcek üşüşmüştü. Kimseciklerin olmadığı orta bahçede sadece o böceklerin sesi duyuluyordu. Hastaların olmadığı ruh hastalıkları hastanesinin bahçesi hazırlıkların henüz tamamlanmadığı bir infaz alanına benziyordu. Mahkûm kimdi acaba? Haşi, fıskıyesinden sular fışkıran oval şekilli havuza yaklaştı. Su içmek istemişti. Deli gömleği giydirilmiş adamın ağzından gelen koku, tırnak yandığında çıkan koku Haşi'nin boğazını yakmıştı. Haşi çevresini kolaçan ettikten sonra iki elini birleştirerek havuzun suyundan doldurup yüzüne yaklaştırdığı anda bir çığlık attı. Su kanatlı böcek ölüleriyle kaplanmıştı.

Duvarın arkasına geçmesini sağlayacak demir kapı açıktı. Kapının hemen yanında camları tuzla buz olmuş, terk edilmiş bir araba vardı. Hiçbir yerinde çarpışma izi olmadığı halde, arka koltuğuna kan bulaşmış, sol arka kapısı yarısına kadar yamulmuştu. Haşi bir site ile havai fişek fabrikasının arasında kalan yolda ilerlemeye başladı. Arada sırada esen rüzgâr keskin bir koku taşıyordu. Feci şekilde ekşi, insanın burnunu

sızlatan, gözlerini bile açamamasına neden olan bir koku. Ancak, o koku Haşi'nin minnet duyduğu bir şeydi. Yolda ne kadar ilerlerse ilerlesin kimseyle karşılaşmadığı gibi, sitede ve fabrikada insanların olduğuna dair en ufak bir işaret bile yoktu. Belki o çılgınlık halinin devam ettiğini düşünmeye başlayan Haşi, o keskin koku sayesinde yürümeye devam edebiliyordu. O gözlerini acıtan koku gelmemiş olsaydı, herhalde yolun ortasında hareketsiz kalırdı. Kavşakta birkaç araba durmuştu ama içlerinde kimse yoktu. Kaza olduğuna dair bir iz yoktu, trafik lambaları da düzgün bir şekilde yanıp sönüyordu. Haşi anahtarı üzerinde kalmış bir arabanın radyosunu açtı. Bir adam sesi geldi, Haşi sesi sonuna kadar yükseltti. Adam hava durumu haberi verirmiş gibi bir sesle yavaş yavaş konuşuyordu. Aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. "Gaz vanalarını kapatın. Evinizi terk ederken yanınıza gereksiz hiçbir eşya almayın. Tahliye yolunda altı yaşından küçük çocuklar ve hamileliğinin sekizinci ayını geçmiş kadınlara öncelik tanınacaktır. Zırhlı araçlar sadece altı yaşından küçük çocuklar ve hamileliğinin sekizinci ayını geçmiş kadınların grubuna eşlik edecektir. Gaz vanalarını kapatın. Evinizi terk ederken yanınıza gereksiz hiçbir eşya..." Tüm kanalları dolaştıysa da hepsi aynıydı. Haşi kokunun çekimi altında yürümeye devam etti. Okulun spor sahasını boydan boya geçti. "Aynı işte" dedi kendi kendine. Kapatılmış maden adasında geride kalan ıssız okulla aynıydı. Çıkartılıp atılmış küçücük ayakkabılar ve spor giysileri, ders kitapları hâlâ içinde duran okul çantaları etrafa saçılmıştı. Voleybol sahasını sınırlamak için tebeşirle çizilen beyaz çizgiler yarıda kalmıştı. Dar çarşı sokağından geçti. Bankada kaçan müşterilerden birinin olacak, alışveriş torbası bırakıldığı yerde kalmış, içindeki etler çürümeye başlamıştı. Restoranın tezgâhındaki hamburger üzerine çatal saplanmış halde duruyordu. Müzikevindeki pikabın kasnağı ses çıkarmadan dönmeye devam ediyordu. Manavın az ileri-

sinde üzerine basılarak ezilmiş üzüm, armut ve muzların üzerinde sinekler uçuşuyordu.

Haşi kokunun kaynağını buldu. Çevresine bambular dikilmiş park, ekşimik koku zeminine serpilmiş beyaz tozdan geliyordu. Haşi gözlerini kapatarak geçmeye çalıştı. Parkın neredeyse yarısını kaplayan mavi naylon örtü dikkatini çekti. Ezilen meyvelerle aynı şekilde sinekler üşüşmüştü. Haşi yaklaşarak naylonu kenarından usulca kaldırdı. Bir insanın ayak parmağı göründü. Haşi bir çığlık atarak sağ elini ağzına götürdü. Elinin sırtını ısırdı. Elinin sırtından hafifçe o tırnak yakıldığında çıkan koku geliyordu ama Haşi farkına varmadı. Bambu korusundan ağustos böceklerinin sesleri geliyordu. Haşi ağzını eliyle kapatarak bambu koruluğuna kaçtı. İçinde yükselen kusma isteğini bastırarak koşuyordu. Bambu koruluğunun zemini güneş almadığı için nemliydi ve yumuşak toprak ayakkabısının içine doluyor, adımlarını ağırlaştırıyordu. Bambu korusunun bittiği yerde bir köpek ölüsüyle karşılaştı. Kafası parçalanmıştı. Haşi olduğu yerde kaldı, köpeği gömmeyi düşündü. *Derin ama çok derin bir çukur kazayım, o arada kusma isteğim de kesilir belki. Böylece hiç bilmediğim bu çevreyi biraz daha sakinleşerek inceleyebilirim.* Toprak yumuşak olduğundan kazması kolaydı. Bir zamanlar İlaç Adası'ndaki boş alana ölü bebeği gömüşünü anımsadı. Esen rüzgârla bambuların yaprakları hışırdadı. Midesinin bulantısı dinmiş, boğazındaki kuruluk da azalmıştı. Vücudu da hafiflemiş gibi bir his uyanmıştı içinde. Bir dalga başından aşağı inmiş gibi bir histi. Boğazı ve midesinin çevresi sıcaklaştı, Haşi kendini iyi hissetmeye başladı. Haşi tırnak yanarken çıkan o kokuyu içine çekti. Keskin bir kokuydu. Hafiften başı dönüdü. Çukuru kazmayı bitirince köpeği arka ayaklarından yakaladı. İşte o an. Tüm vücudu aniden irileşiyormuş gibi bir duygu uyandı içinde. Sonra aniden, sağ eliyle yakaladığı köpek leşini parça parça etme isteği bir şok

dalgası gibi yayıldı içinde. Haşi şaşırdı. Aniden etkisi altına alan şok dalgası Haşi'nin içinde bir patlama olmuş gibi yayıldı, gözlerini kapatsa da, başını sallasa da, dişlerini sıksa da silinmedi. Haşi korkup köpeği kavradığı sağ elini açmaya çalıştı. O an şakaklarına bir acı yürüdü. Acının etkisiyle köpeği yakaladığı eline daha fazla güç vermişti. Bunun üzerine şakaklarındaki acı kayboldu. Sol eliyle de köpeğin diğer ayağını yakaladı. "Kopart, ayır!" diye bir ses geldi. İrkildi. Çevresini kolaçan etti. Kimsecikler yoktu. "Paramparça et! Kopart ayır." Bir kez daha aynı sesi duydu. Haşi'nin tüyleri diken diken oldu, ağzını sımsıkı kapattı. Konuşan Haşi'nin kendisiydi. *Ne o? Neler oluyor? Tekrar çıldırdım mı yoksa?* Kafasında bir delik açılmış da, içeriye kaynar su akıtılıyormuş gibi hissediyordu kendini. Köpeği bırakmaya çalışınca, şakakları parçalanırmış gibi oluyordu. "Kopart ayır!" Ağız kendiliğinden hareket ediyor, konuşuyordu. Haşi ağzını yamultarak "Kendine gel!" diye söylendi. "Beni eskiden emanet dolabından kurtaran bir köpek olmuştu. Acıyla ölmüş bir köpeği öyle sefil bir hale düşürmem doğru olur mu?" Haşi çığlık atarak köpeğin ayaklarını bıraktı. Şakaklarındaki acı yüzünden yalpalayarak bambu korusundan çıktı. Gözlerini açık tutamıyordu. Tabanları yanıyor gibiydi, asfalta bastığını hayal meyal hissediyordu. Başına dokundu. Delik açılıp açılmadığını kontrol etti. Kızgın bir yağ ardı arkası kesilmeksizin kafasının içine akıtılıyormuş gibi hissediyordu kendisini. O yağ, alev alev yanan bir hayvan yağıydı ve kanın akışıyla hızlanıp kaslarına yapışarak kasılmasına, tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden oluyordu. Dayanamayacağı kadar sıcaktı. Haşi gözleri kapalı halde koştu. Kavak ağaçlarına, arabaların tamponlarına, çöp torbalarına, tarh duvarlarına, telefon kulübelerine, elektrik direklerine çarptı. Alnının yarıldığını ve kanamaya başladığını anlayabiliyordu ama hiç acı hissetmiyordu. Her çarpışında kasları daha da sertleşiyordu. Dar

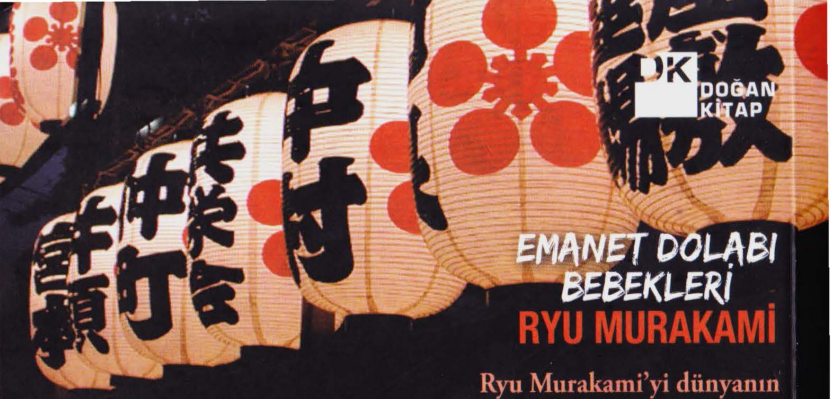
bir su kanalına yuvarlandığında, Haşi ılık suyun içinde bir insanın varlığının farkına vardı. Gözlerini hafifçe açtı. Lağım suyunda sallanan bir insan ayağı gördü. Köpeğe karşı yaşadığı hisler, içinde tekrar uyanınca Haşi gözlerini bir anda açıverdi. Kıyıları ağaçlandırılmış bir yolu ve şehri gördü. Akşam güneşinin yarattığı buğu yükseliyordu ve şuurunu kaybetmiş bir kadın tek ayağını su kanalının içine sallandırmış halde oturuyordu. Haşi tüm vücuduna yayılan o alev alev yanan yağ yüzünden bir dev haline geldiğini sanıyordu. Ağzından yeşilimtrak bir salya süzülüyordu, oturan kadını küçük parmağının ucuyla öldürebilecek gibi hissediyordu kendisini. Kadın puanlı tek parça elbise giymiş bir hamileydi. Sol omzu yaralanmıştı. Kanaldaki pis suyu ayağıyla karıştırıyordu, Haşi'yi görünce yüzünde cılız bir gülümseme oluştu. "Mide bulantılarım geçti, artık bira içebilirim değil mi, doktor bey? Mide bulantılarını hafif atlattım ama yine de bira içmeden sabrettim" diye seslendi Haşi'ye. Kadına yaklaşırken attığı her adımla, Haşi'nin çene kasları biraz daha gevşedi. Bir an gözlerinin önüne iki eliyle kadının ağzına yapışıp yırtmaya çalışan hali geldi. "Yırtıp, kopartacağım. Parçalayacağım!" düşüncesi geçti Haşi'nin aklından. Kadın yutkundukça boğazı titriyordu. Haşi gülüyordu. Gargara yaparken gülermiş gibi bir ses çıkarıyordu. Haşi elini apış arasına götürdü. Asfalttan beline doğru yayılan zevk duygusuyla Haşi boşaldı. Boşalması durmak bilmiyordu. Vücudundaki tüm gözeneklerden o beyaz sıvı fışkıracak gibiydi. Haşi hamile kadının saçlarına dokundu. Saçlarından çekerek su kanalından uzaklaştırdı. Kadın ses çıkarmadan önce sağ elini kadının ağzına tıkıştırdı. Kadının boğazının derinliklerinden ekşimik gibi bir sıvı yükseldi, tostoparlak olan dili sertleşti. Haşi kadının saçlarına yapıştığı sol eliyle kadının çenesine yapıştı. O an, nihayet boşalması sona erdi ve yumuşak, serin bir hava vücudunu sarmaladı. Güçlü bir mutluluk hissi içerisinde buldu

kendisini. Kadının ağzı hafiften yırtılmıştı. O an Haşi irkildi. Kalp atışı sesini duymuştu. Uzaklardan geliyor gibiydi. *Evet, bu büyük zevk ve mutluluk duygusu içerisinde bu hamile kadını öldürürken bu ses beni sarmalayacak. Ama kimin kalbi? Benim mi? Bu kadının mı yoksa?* Haşi, kadının iyice açtığı ağzından içeriye baktı. Karanlık delik içerisinde onlarca damar birbirine karışmıştı, en derin kısımda bir zar gördü. Beyaz beneklerle kaplanmış, yarışeffaf ıslak bir zar. Oraya bakarken anımsadığı bir şekil canlandı hayalinde. Yağan karların altında kanatlarını açan o güzel kuş şekli, tavus kuşu, Kiku'nun kadını vurup öldürdüğü Noel gecesi gördüğü tavus kuşu. Yeşilli grili kanatların gölgesinde ihtiyar bir kadın duruyordu. Haşi öfkeden deliye dönerek sakince gülümseyen yaşlı kadın yazarın derisini çekip kopardı. Yaşlı yazarın derisinin ardında hiç görmediği bir kadın gizlenmişti. *Tamam, beni emanet dolabına atıp giden sensin.* Haşi kendi kendine söylendi. Haşi kendini doğuran o kadının göğsünü yardı. İç organlarını aralayarak içine girdi. Islak, belirli bir ritimle genişleyip daralan kırmızı bir kütle vardı. *Kalp. Nihayet buldum işte. Bu kalbin sesiymiş. Beni doğuran kadının kalbinin sesiymiş. Havayla temas edene kadar dinlediğim ses.* Haşi o sese minnettardı. Vücudunu dolduran güç ve müthiş mutluluk duygusu veren o sese minnettardı. O sesten nefret edemezdi. Haşi annesini affetti. Ayrıca, yaşlı yazara ve tavus kuşuna, onları bir görüntü haline getirerek yansıtan ince zara minnettardı. İnce zarı, damarları, karanlık deliği ve tostoparlak ettiği dilini taşıyan, gözlerinin önündeki bu kadını öldürmek istemiyordu. *Vücudumdaki gücü boşaltın. Kanım tamamen dışarı aksın. O sert deli gömleğini giydirin tekrar. Bu kadını öldürmeme izin vermeyin.* Haşi aramaya başladı. Yanan tırnak kokusunun hükmedemediği, alev alev yanan yağın etkisinde kalmamış bir organ aradı kendi vücudunda. Ayak parmaklarından saçlarının ucuna varana kadar kendi-

ni yokladı. Hiçbir yer yoktu. Alev alev yanan yağ tüm hücrelerini hükmü altına almıştı. Bir kısmı aniden titreyiverdi. *Neresi?* Haşi tüm benliğiyle arıyordu. *Dilim. Dilimin ucu.* Haşi'nin bir zaman önce kestiği dilinin ucuna ait belleğiydi hareketlenen. Haşi sıktığı dişlerinin arasına, dilinin ucundan kalan belleği yerleştirdi. Dilinin ucundan kalan bellek, acı vermekle birlikte, yavaş yavaş tüm vücudu kontrolü altına alıyordu. *Asla yenik düşmem. Bu kadını öldürmeyeceğim. Asla kalbinin sesini sona erdirtmeyeceğim.* Yumuşak dili dişlerinin arasından fırladı. Dişler dili kesip koparmaya çalışıyordu. Dilindeki acı kat kat artmıştı. Acı yavaş yavaş ağzının içine yayıldı. Ses tellerine yapışan kızgın yağı usulca eritti. *Öyle işte. Kalp sesi sinyaller göndermeye devam ediyor. Bu deli hamile kadının karnındaki bebek de o sinyalleri alıyor.* Haşi derin bir nefes aldı. Serin hava dilini ve ses tellerini soğuttu. *Annenin karnındaki bebeğe kalbinin sesiyle ilettiği sinyaller tek bir şeyi öğütler, sinyallerin tek anlamı var.* Haşi tekrar nefes aldı. Serin hava boğazını ve ağzını birbirine bağlayan sinirleri bir anlığına yumuşattı ve Haşi ses çıkarabildi. Havayla ilk kez temas eden bir bebeğinkine benzer bir ses. "Artık asla unutmam. Annemin kalp atışlarıyla gönderdiği sinyali unutmam. 'Ölme!' diyordu, 'Ölmemelisin'. Sinyallerin anlamı buydu. 'Hayatta kal!' Kalp işte öyle haykırarak atmaya devam ediyor. Kaslarımın, damarlarının, ses tellerimin bu vuruşları unutmasına imkân yok."

Haşi elini hamile kadının çenesinden çekti. Bir bebeğinkinden hiç farkı olmayan o sesi çıkararak kadından uzaklaşmaya başladı. Issız şehre doğru yürümeye başladı. Haşi'nin haykırışları gitgide bir şarkı haline geldi. "Duyuyor musunuz?" Haşi karşısında yükselen kulelere doğru bağırdı.

"Duyuyor musunuz? Bu benim yeni şarkım!"

DK DOĞAN KİTAP

EMANET DOLABI BEBEKLERİ

RYU MURAKAMİ

Ryu Murakami'yi dünyanın en yaratıcı genç yazarlarından biri olarak kabul ettiren, gerçeküstü bir büyüme hikâyesi.

Doğduklarında bir tren garında, bitişik emanet dolaplarına terk edilen iki erkek çocuk. Gençliklerini bir yetimhanede ve yarı ıssız bir adada koruyucu aile yanında geçirirler. Sonunda, onları hayatta reddeden ilk insanları, "anneleri" olan kadınları bulup yok etmek üzere şehrin yolunu tutarlar. Toxitown diye bilinen, kaçık tiplerin ve dolandırıcıların mesken tuttuğu bölge ikisini de kendine çeker: Biri, bu egzotik düşkünler âleminin starı, biseksüel bir rock şarkıcısı olur; diğeri, beslediği timsah için dairesini tropik bir bataklığa dönüştüren fotomodel sevgilisiyle birlikte intikam peşinde koşmaya devam eden bir sırıkla atlamacı.

Sıcak bir metal dolabın içinden doyum olmaz, vahşi bir doruk noktasına, iki gencin birlikte ve ayrı ayrı yaptıkları bu yolculuk, yirminci yüzyıl sonu Japonyası'nın ürkütücü manzarasında bir korku odası ziyareti.

1952'de Nagasaki'de doğdu. İlk romanı *Şeffaf Mavi* tüm dünyada iki milyonun üzerinde sattı. Yönetmen ve senarist olarak da uluslararası bir üne sahip olan Murakami, *Yok Yere*'yle Nobel Ödüllü Japon yazar Kenzaburo Oe'nin başkanlığındaki kurul tarafından Yomiuri Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. *Emanet Dolabı Bebekleri* yazarın *Şeffaf Mavi*'ve *Yok Yere*'den sonra, Türkçede yayımlanan üçüncü kitabı.

ISBN 978-975-991-627-5

